EbookFull.Net

Giới thiệu Kinh Thiên Kỳ Án

Truyện Kinh Thiên Kỳ Án của tác giả Hà Mã là truyện thuộc thể loại trinh thám, tìm tòi những câu chuyện bí ẩn. Những thông tin ít ỏi mà người ta biết về anh là Hà Mã quê Tứ Xuyên, đã từng sống 10 năm ở Tây Tạng. Anh là người thích thích thám hiểm, từng một mình vượt qua hoang mạc Khả Khả Tây Lý, rừng rậm nguyên thủy Xishuangbanna - là những khu vực hoang vu và nguy hiểm chết người.

Kiến thức, kinh nghiệm và những ký ức anh thu được từ những chuyến đi đó cùng với lòng say mê thám hiểm và khám phá văn hóa, một tài năng hư cấu xuất sắc đã giúp Hà Mã sáng tác nên bộ sách Mật mã Tây Tạng cùng những tác phẩm khác.

Truyện mở đầu và kết thúc thật bất ngờ cũng rất lý thú, một gã say rượu lái xe đi làm đêm tạo thành một vụ tai nạn xe, người chết trước đó vừa vặn mua một món bảo hiểm kếch xù, là lừa gạt bảo hiểm? Hay là giết người? Một vị chủ tịch ngân hàng, một trong mười thanh niên kiệt xuất của thành phố, đột nhiên tử vong ly kỳ, là bị giết vì tình? Hay là vì báo thù?

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Đệ nhất trinh thám Hàn Phong cực kỳ lười biếng (1)

Lãnh Kính Hàn mặc dù mới chừng 50 tuổi, tóc đã có chút hoa râm. Giờ phút này, vị trưởng ban điều tra hình sự được mệnh danh "Bạch ngạch kim tinh hổ" (hổ có trán màu trắng, mắt màu vàng, tượng trưng cho chúa tể muôn thú) này đang đi về hướng một con hẻm nhỏ. Thân hình ông rất cao lớn, bước đi cũng nhanh hơn nhiều so với người thường. Trong hẻm nhỏ, có chỗ mặt tiền sạch sẽ, treo bảng hiệu tiệm uốn tóc, hiện tại là buổi chiều, sinh ý không sao tốt được, mấy cô gái lười biếng ngồi trên sofa. Lãnh Kính Hàn cũng không gõ cửa liền trực tiếp đi vào. Trưởng ban điều tra hình sự cũng đến loại địa phương này, nghe thấy có chút không thể tưởng nổi, nhưng ông tiến vào, hơn nữa cô gái bên trong tựa hồ còn rất quen với ông, nhìn ông tới, lạnh lùng hô: "Lãnh trưởng phòng, lại tới rồi."

Lãnh Kính Hàn hỏi nữ nhân trung niên ngồi bên sườn tây đang ngậm điếu thuốc: "Cậu ấy có nhà không?"

Nữ nhân này là bà chủ, họ Khuất, tên một chữ Yến, bà bất đắc dĩ nói: "Có, còn chưa rời giường đâu."

Lãnh Kính Hàn "Ừm" một tiếng, liền chuẩn bị đi về hướng buồng trong. Khuất Yến lại nhắc nhở ông: "Lãnh trưởng phòng, cậu ấy đã lâu chưa trả tiền thuê nhà rồi."

Lãnh Kính Hàn khó xử cười cười, lấy ra ba trăm đồng, đưa tới tay bà chủ, "Ứng trước, còn lại sau này sẽ trả."

Bà chủ nhận tiền, không nói gì nữa. Lãnh Kính Hàn lúc này mới đi vào. Lãnh Kính Hàn từ cầu thang nhỏ mặt sau phòng bếp đi lên, tầng thứ hai đều là tấm ván gỗ chống đỡ lên, cửa gỗ song gỗ kiểu xưa, nhìn qua bộ dáng tựa như tùy thời sẽ đổ sụp. Lãnh Kính Hàn đi tới gian phòng gỗ thứ ba, cửa không khóa, một khối ván gỗ đinh trên trụ gỗ to cỡ bằng bàn tay, phía trên dùng chữ cực nhỏ viết: "Phòng trinh thám Hàn thị". Trên những chữ này bao phủ một tầng tro bụi thật dày, không nhìn kỹ căn bản không cách nào phân biệt được.

Lãnh Kính Hàn đẩy ra cánh cửa gỗ cũ nát, cánh cửa gỗ già yếu phát ra thanh âm "kẽo kẹt", cực kỳ khó nghe, trong phòng một cỗ mùi thối xông vào mũi. Lãnh Kính Hàn gạt gạt mạng nhện trên đỉnh đầu, chỉ thấy dưới chăn gối bẩn thỉu thoáng hiện ra hình người, trên giường tràn đầy sách, đều bị lật đến như đống báo cũ trong đám phế phẩm thu mua.

Lãnh Kính Hàn thật sự không dám lấy tay vén chăn lên, ông dùng chân đá đá người trong chăn, "Này! Đứng lên! Có án kiện!"

"Đừng -- Còn muốn ngủ tí nữa." Chăn xốc lên một góc, lộ ra một đầu như tổ gà.

"Người anh em, hà tất lười như vậy, cậu chỉ cần tùy tiện làm chút gì đó, sớm đã là phú ông rồi!" Lãnh Kính Hàn dùng chân móc chăn đi.

Người dưới chăn chỉ mặc một cái quần lót, thân thể vừa dài vừa gầy, có thể thấy được xương sườn, bẩn thỉu, không cần hóa trang cũng giống một tên ăn mày tiêu chuẩn. Anh duỗi người, cẩn thận giũ giũ chăn đệm vào góc tường, mấy con gián lập tức giải tán. Anh nhặt một đôi dép trên mặt đất xỏ vào, đứng lên. Lãnh Kính Hàn thân cao 1m83, nhưng người gầy gò này, so với Lãnh Kính Hàn chỉ cao hơn chứ không hề lùn hơn, hai cánh tay chập lại cũng không bằng một cánh tay thô của Lãnh Kính Hàn, kích thước lưng áo cũng không bằng đùi thô của Lãnh Kính Hàn. Khuôn mặt anh nhếch nhác, nhưng dưới hai đạo mày kiếm, lại có một đôi mắt minh mẫn thấu triệt. Anh vuốt cái bụng mỏng như giấy, nói với Lãnh

Kính Hàn: "Đói bụng."

Lãnh Kính Hàn gật đầu nói: "Đi đi đi, mặc quần áo tử tế, tôi mời cậu ăn cơm."

Người gầy nháy nháy mắt, bộ dạng còn buồn ngủ, nói với Lãnh Kính Hàn: "Đợi một chút, ha --" vừa nói lại ngáp một cái, "Lạch cạch" đi xuống lầu.

Lãnh Kính Hàn đi vài bước, tấm gỗ phát ra thanh âm "cọt kẹt", tựa như tùy thời đều có thể thủng thành một cái động lớn nguy hiểm. Lãnh Kính Hàn đẩy cửa sổ gỗ ra, một cỗ sóng nhiệt kéo tới, từ nơi này có thể tinh tường nhìn thấy tình huống bên trong hẻm nhỏ. Ánh mặt trời tràn vào, Lãnh Kính Hàn đảo mắt nhìn quanh căn phòng gỗ: Chiếc giường gỗ già cỗi, tồi tàn, một chân giường dùng mấy quyển sách dày kê bên dưới, bàn trà gỗ, cũ nát, lỗ lớn trên bàn trà dùng một quyển sách nhét vào; Ba cái ghế gỗ, không có một cái nào có thể cho người ngồi. Lãnh Kính Hàn đau lòng nghĩ: "Vốn là thiên tài, cũng bởi quá lười, mới rơi vào tình cảnh như vậy, tội gì phải thế chứ!"

Người gầy rửa mặt, lộ ra hơi thở thanh xuân của tuổi trẻ, thấy thế nào cũng không quá 20 tuổi, đôi mắt to đen nhánh kia càng lóe ra quang mang thần bí khó lường, chẳng qua khuôn mặt sau khi rửa là trắng, các bộ phận khác của thân thể lại lộ ra màu xám bùn. Anh lau nước mũi, đi tới, hỏi Khuất Yến: "Chị Yến, quần áo của em đâu?"

Khuất Yến nói: "Hàn Phong, có án kiện à? Cậu rốt cuộc có án kiện rồi? Nhất định là đại án nhỉ? Chúc mở hàng thuận lợi!"

"Mỗi lần tìm em, đều là chút tiểu án lông gà vỏ tỏi." Hàn Phong vừa đi vừa thì thầm.

Khuất Yến đi về hướng buồng trong, trên hành lang nhỏ có ba gian phòng xoa bóp, bà vào một gian trong đó, thầm nghĩ: "Người ta tới tìm

cậu là tốt rồi." Bản thân Hàn Phong không có quần áo, mỗi lần khách đến tiệm uốn tóc xoa bóp thay quần áo, anh liền cầm đi mặc, qua vài lần, cư nhiên tìm được vài món vừa người, Khuất Yến đặc biệt giữ lại cho anh.

Quán ăn tây, trong miệng Hàn Phong nhồi vào hamburger, hỏi Lãnh Kính Hàn: "Án kiện gì?"

"Tối hôm qua, có người lái xe đâm chết một người."

"Đầu anh mọc cỏ hả, đây là chuyện của cảnh sát giao thông, liên quan gì đến phòng điều tra hình sự của các anh?"

Lãnh Kính Hàn biết tính tình của Hàn Phong, nói: "Cậu đừng nóng vội, đừng nóng vội, hãy chậm rãi nghe tôi nói. Là như vầy, tên kia sau khi lái xe đụng người, tự mình báo cảnh sát, hiện tại vấn đề đến từ người bị đâm chết kia. Người nọ gọi là Lương Hưng Thịnh, là ông chủ của một doanh nghiệp tư nhân, xí nghiệp của hắn vừa mới tuyên bố phá sản."

Hàn Phong cười lạnh nói: "Ồ, nói như vậy, tên chủ kia vừa mới mua cho mình món bảo hiểm kếch xù hử?"

"Chính xác, trước khi xí nghiệp của Lương Hưng Thịnh phá sản, hắn mua cho mình hơn một ngàn đồng bảo hiểm thương tổn ngoài ý muốn."

Hàn Phong cười khẩy nói: "Hơn một ngàn đồng?"

"Ừ, đừng xem thường hơn một ngàn đồng, khi phát sinh cái chết ngoài ý muốn, mức tiền bồi thường cao nhất có thể cao đến năm mươi vạn."

Hàn Phong giũ giũ áo, "A, nguyên lai là có chuyện như vậy. Công ty bảo hiểm hoài nghi hắn cố ý tạo ra sự cố ngoài ý muốn lừa gạt bảo hiểm?" Anh đi về hướng cửa, đến quầy trả tiền.

Lãnh Kính Hàn ở phía sau hỏi: "Này, cậu có đi nhìn xem không?" Nói xong khoanh tay lại, bộ dáng ngươi không đáp ứng ta sẽ không thay ngươi trả tiền.

Hàn Phong lắc đầu hầm hừ nói: "Án nhỏ. Không đi!"

Lãnh Kính Hàn xoay gót đi ra, cô gái trực quầy vội vàng hô: "Này, tiên sinh, các người còn chưa trả tiền đó." Lãnh Kính Hàn không lên tiếng.

Cô gái ngăn Hàn Phong, "Tiên sinh, anh còn chưa trả tiền đó."

"Tiền?" Hàn Phong đảo trắng mắt.

Chương 1 - Đệ nhất trinh thám Hàn Phong cực kỳ lười biếng (2)

Lãnh Kính Hàn ở một bên trầm tĩnh liếc nhìn, thầm nghĩ: "Tất cả mọi người đều thấy đồ là Hàn Phong cậu gọi, cũng là Hàn Phong cậu ăn, để xem thằng nhóc cậu làm thế nào giải quyết."

Hàn Phong trước khi ra ngoài, từ chỗ của bà chủ cầm một kiện áo gió lớn, quấn quanh người, bên trong không hề mặc gì, lộ ra hai cẳng chân nhỏ dài đầy lông, mười phần như bệnh nhân từ bệnh viện tâm thần trốn ra. Giờ phút này anh bị ngăn ở cửa quán thức ăn nhanh, trong túi trống trơn, anh suy nghĩ một chút, đột nhiên làm ra một động tác kinh người, dọa đến cô gái kia hét rầm lên, đồng thời lấy tay bưng kín mắt. Lãnh Kính Hàn cũng tuôn ra một thân mồ hội lạnh. Nguyên lai, Hàn Phong đột nhiên mở áo gió ra, cô gái kia sau khi thét chói tai, anh lại đem áo gió khép lại, nhìn thấy cô gái phục vụ đầy mặt lúng túng, anh đắc ý ngửa mặt lên trời cười ha ha, "Tôi ăn hamburger của cô, cô cũng nhìn thấy cơ thể của tôi. Hiện tại chúng ta huề nhau, ai cũng không mắc nợ ai."

Lãnh Kính Hàn vội đưa cho cô tờ tiền năm mươi đồng, vội vàng nói câu: "Không cần thối." Lôi kéo Hàn Phong bỏ chạy.

Hàn Phong chạy vài bước, dừng lại, nói: "Không còn chuyện khác, tôi về trước đi ngủ. Ha ——" rồi ngáp một cái.

"Aiz, xem ra phải phụ lòng Phan tiểu thư nhờ vã rồi." Lãnh Kính Hàn đành phải xuất ra con át chủ bài cuối cùng.

Hàn Phong dừng lại, hỏi: "Phan tiểu thư?"

Lãnh Kính Hàn lúc này mới chậm rì rì nói: "Không sai, Phan tiểu thư chính là giám đốc phụ trách công ty bảo hiểm này, cũng là bạn của con gái tôi, tôi vẫn luôn xem con bé như cháu ruột. Lần này con bé hoài nghi Lương Hưng Thịnh lừa bảo hiểm, liền cố ý tới tìm tôi, nhưng cậu biết đó, tôi không tiện trực tiếp ra mặt, cho nên liền muốn nhờ vả cậu. Vốn công ty bảo hiểm bọn họ có điều tra viên riêng, Phan tiểu thư chẳng qua muốn chính là, do chúng ta ra mặt, sẽ điều tra cẩn thận hơn."

Hàn Phong ngập ngừng nói: "Phan tiểu thư —— Bao nhiêu tuổi rồi?"

Lãnh Kính Hàn nhịn cười, nói: "Người ta vừa mới tốt nghiệp đại học, năm nay 21, một vị cô nương xinh đẹp như vậy, cư nhiên còn chưa có bạn trai, thật đúng là có chút kỳ quái."

Đôi mắt Hàn Phong phóng ra hào quang chói mắt, hỏi đi hỏi lại: "Xinh đẹp sao? Rất đẹp sao?"

"Tuyệt đối là mỹ nữ."

"Vậy để suy nghĩ một chút."

"Nguyên tắc của cậu thì sao?"

"Aiz, đây không phải lỗi của tôi. Hormone giống đực luôn khiến tôi không cách nào khắc chế. Đây là vấn đề sinh lý, đây là quy luật tự nhiên, bất luận kẻ nào cũng không thể kháng cự. Đây không phải trái với

nguyên tắc, đây là thuận theo tự nhiên."

***

Bọn họ đến hiện trường trước. Hàn Phong nến nhận án kiện, đều chạy đến hiện trường trước. Đối với án kiện này, mặc dù không phải trước tiên, nhưng có thể sớm một phút đến hiện trường, thì sớm một phút có chỗ tốt. Đây là danh ngôn chí lý của Hàn Phong.

Bởi vì là đường giao thông quan trọng trong thành phố, xe cộ sớm đã khôi phục lưu thông, chẳng qua trên mặt đất vẫn còn lưu lại vết máu mờ mờ. Hàn Phong đánh giá bốn phía, nhìn địa hình xung quanh, lấy chút tro bụi có lẫn vết máu, lại bò lên trên cột điện ở góc tường nhìn quanh, cuối cùng đi tới con phố đối diện, một tiệm quần áo đang đổi kính thủy tinh của tủ trưng bày.

Hàn Phong hỏi: "Thế nào? Bị đập bể?"

Ông chủ béo nọ trả lời: "Đúng vậy, tên trộm này thật đáng giận, đập nát tủ kính của tôi. Thủy tinh này rất đắt."

"Quần áo còn hay mất?" Hàn Phong hỏi.

Ông chủ gãi đầu nói: "Quần áo thật ra không thiếu, có lẽ kinh động đến những người khác, dọa tên trộm chạy." Hàn Phong cẩn thận đem một mảnh nhỏ thủy tinh có dính vết máu gói kỹ, thu vào.

Hàn Phong lại hỏi vài câu, nói với Lãnh Kính Hàn: "Tốt lắm, chúng ta đi gặp tài xế xe tải kia xem."

Ngô Chí Quang còn đang bị tạm giam 24 giờ, cả người như bóng cao su trút khí. Thật sự là xui tận mạng, nửa đêm lái xe cư nhiên đụng vào hai người, càng không xong chính là, kiểm tra nồng độ cồn của gã vượt mức, sự cố này e rằng sẽ ghi vào hồ sơ của gã cả nửa đời sau.

Lãnh Kính Hàn chào hỏi người của bộ giao thông, mang theo Hàn Phong tiến vào.

Hàn Phong vừa nhìn bản ghi chép, ném sang một bên, nói: "Tôi muốn thẩm vấn một lần nữa." Thư ký viên Trần Tư không thể làm gì khác hơn là đi thu xếp.

Hàn Phong hỏi: "Anh nói sự cố phát sinh tối qua khoảng từ một đến hai giờ sáng, rốt cuộc là một hay hai giờ?"

Ngô Chí Quang chán nản, "Tôi làm sao biết được, tôi rời khỏi quán rượu là 11h, lúc xảy ra tai nạn đã qua một lúc lâu trên xe rồi."

Trần Tư bổ sung nói: "120 đến hiện trường tai nạn xe lúc 1h49'."

Hàn Phong liếc mắt, "Tôi cũng không có hỏi anh!" Sắc mặt Trần Tư tái mét. Trái lại Ngô Chí Quang có hảo cảm với Hàn Phong, tối qua đến giờ, mình bị thư ký viên này hành hạ, đã sớm muốn tìm cơ hội mắng chửi thằng nhóc này rồi.

Hàn Phong lại hỏi: "Anh nói nhìn thấy một người đột nhiên nhảy ra, anh không kịp phanh xe, mới quẹo vào hẻm nhỏ?"

Ngô Chí Quang gật đầu. Hàn Phong hỏi tiếp: "Vậy sau khi anh quẹo vào hẻm nhỏ đụng người, người đột nhiên nhảy ra kia nhất định là nhân chứng đầu tiên tận mắt nhìn thấy, hắn đâu rồi?"

Chương 1 - Đệ nhất trinh thám Hàn Phong cực kỳ lười biếng (3)

"Đúng vậy, lúc ấy tôi không chú ý, hiện tại ngẫm lại, người nọ đột nhiên xuất hiện, sau đó đã không thấy tăm hơi." Ngô Chí Quang tràn đầy nghi hoặc.

Hàn Phong cầm lấy báo cáo ghi chép, nhìn một chút, hỏi: "Vật liệu thép trên xe của anh, là từ nơi nào vận chuyển tới?"

"Từ xưởng thép Thành An của thành phố T vận chuyển tới. Tôi đưa gấp đến công ty trách nhiệm hữu hạn khai thác mỏ Hằng An."

Hàn Phong bấm ngón tay tính toán nói: "Thành phố T tới? Vậy anh không phải đã mất gần 1 giờ lái xe sao? Chỉ một mình anh? Công ty khai thác mỏ Hằng An? Là một quặng mỏ sao? Đưa đến đó làm gì?"

Lãnh Kính Hàn giải thích nói: "Công ty khai thác mỏ Hằng An có một xưởng chế biến thép đặc biệt, sản xuất vật liệu thép chất lượng cao."

Ngô Chí Quang nói: "Bởi vì phải đưa nhanh, cho nên trước khi trời tối tôi gặp phải người bạn nọ, mới có thời gian đi uống một chén."

Hàn Phong chuyển động con ngươi, "Người bạn cùng anh uống rượu, các anh đã bao lâu chưa gặp mặt?"

"Đã lâu rồi, tôi chừng từng nghĩ đến, cư nhiên sẽ đột nhiên gặp được hắn."

"Hắn cũng là tài xế?"

"Đúng vậy, chúng tôi đã quen từ rất lâu."

"Các anh uống bao nhiêu rượu?"

"Không biết, chí ít cũng phải một tá bia, hơn nữa mỗi người còn uống nửa cân rượu xái."

Hàn Phong "ừm" một tiếng, tiếp tục nghe gã nói. Nói chuyện ước chừng một giờ, Lãnh, Hàn hai người mới lên đường tìm Phan tiểu thư.

Ba người gặp mặt ở quán cà phê, Lãnh Kính Hàn giới thiệu nói: "Phan Khả Hân, Phan tiểu thư. Vị này chính là trinh thám Hàn Phong nổi tiếng."

Phan tiểu thư hai hàng lông mày như liễu, một đôi mắt to, khuôn mặt chỉ có thể dùng từ "thiên sứ" để hình dung, khuôn mặt thuần khiết như vậy, quả thực chính là kiệt tác hoàn mỹ của Thượng Đế. Phan tiểu thư vóc người cũng rất tốt, chính là hơi có chút lùn, phỏng chừng chưa tới 1m60, Hàn Phong so với cô có vẻ quá cao. Tóc của cô rất ngắn, Hàn Phong không thích con gái tóc ngắn lắm. Hàn Phong nhìn thẳng bộ ngực cô cừ thật, ít nhất cũng phải cỡ D. Phan Khả Hân thẹn thùng cúi thấp đầu. Đã là lần thứ năm Phan Khả Hân cúi đầu rồi, người có chút đức hạnh đều sẽ tự giác thu hồi ánh mắt. Nhưng Hàn Phong thì không, ánh mắt của anh như sói, nhìn thẳng con mồi liền tuyệt không buông tha; Càng như tiễn đao, quần áo Phan tiểu thư trong mắt anh sớm đã bị răng rắc vài cái cắt rơi. "Khụ khụ" Lãnh Kính Hàn thật sự nhìn không được nữa, ho khan hai tiếng để Hàn Phong chú ý.

Lãnh Kính Hàn làm trưởng bối của Phan Khả Hân, thật sự không biết nên xử lý thế nào, ông hàn huyên vài câu, liền chuẩn bị rút quân. "Ừm, hai người đều làm quen rồi, tôi còn chút chuyện khác. Khả Hân à, con yên tâm, nếu như Lương Hưng Thịnh lừa bảo hiểm, vị Hàn đại trinh thám này nhất định sẽ phát hiện thủ đoạn bịp bợm của hắn. Bác đi trước một bước. Các con chậm rãi tán gẫu." Ông nhanh chóng rời khỏi quán cafe, cảm giác như mình đã đem Phan Khả Hân giao vào trong miệng sói, thoáng có chút áy náy.

Phan Khả Hân hỏi: "Không biết Hàn đại trinh thám đã phát hiện ra sơ hở gì chưa?"

"Em có thể gọi tôi Hàn Phong, hoặc gọi tôi A Phong, tôi cũng có thể gọi em Hân Nhi. Mọi

người nói chuyện không cần câu nệ như vậy. Nói thật đi, tôi đối với sự

cố phát sinh này vẫn chưa hiểu rõ nhiều lắm, tôi cần tin tức càng nhiều càng tường tận hơn. Có lẽ em có

thể giúp được tôi."

"A, vậy anh cần tôi cung cấp trợ giúp gì?"

"Tôi muốn đi gặp người nhà của người bị hại!"

Phan Khả Hân đột ngột đứng dậy, thanh sắc biến đổi: "Chẳng lẽ hiện trường không có sơ hở gì sao? Chẳng lẽ tài xế kia nói chưa đủ tường tận sao? Kỳ thật, tự điều tra viên của chúng tôi cũng có thể tra được đầu mối, chẳng qua suy xét đến việc các anh thu được tự liệu tiện hơn. Nếu Lương Hưng Thịnh muốn gạt bảo hiểm, đây hoàn toàn là chuyện của cá nhân hắn, cùng người nhà hắn có quan hệ gì?"

Hàn Phong nhìn đường cong thân thể của Phan Khả Hân, lại nghĩ chuyện khác, trong lòng anh nghi hoặc: "Kỳ quái, tại sao nhắc tới người nhà của người bị hại cô ta liền kích động như thế? Giống như mình vừa nhìn thấy người nhà người bị hại thì nhất định sẽ không giúp cô ta vậy."

Khu vực khai phá Hạ Loan, vốn là khu vực khai phá lớn nhất trong mảng quy hoạch của thành phố, được thương nghiệp khai phá to lớn nào đó nhận thầu quy hoạch tu kiến. Ai ngờ, xây được một nửa, liền có người đưa báo cáo, thương nghiệp khai phá sử dụng lượng lớn vật liệu thép và xi măng chất lượng kém. Sự tình này sau khi được bị truyền thông vạch trần, người phụ trách tập đoàn khai phá mang theo món tiền lớn bỏ trốn, trong khu khai phá lưu lại tảng lớn đoạn tòa nhà dở dang. Trong thành phố cũng muốn khai phá một lần nữa, nhưng vẫn không ái dám nhận, cùng lúc muốn đầu tư lượng lớn, còn phải đem toàn bộ nhà lầu đang xây dỡ phá sập, tính hết phí tổn, liền không còn bao nhiêu lợi nhuận nữa. Lúc ấy đúng dịp chính phủ đổi nhiệm kỳ mới, vì vậy chuyện khu khai phá liền kéo dài, một lần kéo đó là sáu năm.

Trong sáu năm này, tòa nhà đó liền thành nơi nương thân cho những người lưu lạc, nhặt ve chai, nhóm ăn mày. Người càng tụ càng đông, rất nhanh nhà lầu liền không còn chỗ nữa, xung quanh tòa nhà liền dùng ván gỗ xây thành phòng nhỏ. Vừa vào khu khai phá, liền nghe thấy mùi tanh tưởi, mục nát khiến kẻ khác buồn nôn.

Xe chạy đến phụ cận khu khai phá Hạ Loan, đường nọ xe cơ hồ không thể qua lại. Lúc bọn họ xuống xe, không ít người quần áo lam lũ hiếu kỳ đánh giá bọn họ, Hàn Phong còn tưởng rằng bản thân tới địa bàn của cái bang ấy chứ. Quả nhiên, lần đầu tiên Hàn Phong nhìn thấy người nhà Lương Hưng Thịnh đã mềm lòng. Anh sợ hãi than trong thành phố này, cư nhiên còn có chỗ ở đẹp ngang trụ sở của anh. Nhà gỗ rách nát chưa tới 10 mét vuông, ngoại trừ một cái giường ra thì cái gì cũng không có. Vợ của Lương Hưng Thịnh là Lô Phương và con trai cô Lương Tiểu Đồng chen chúc trong căn phòng nhỏ cũ nát này.

Hàn Phong thất kinh, cho dù tốt xấu gì, dù sao Lương Hưng Thịnh cũng là một ông chủ của công ty, nhà của hắn làm sao lụi bại đến tình trạng này. Sau khi hỏi mới biết được, nguyên lai, Lương Hưng Thịnh trước đó đắc chí, nuôi dưỡng tình nhân, về nhà thường xuyên đánh chửi vợ con. Vợ Lương dưới cơn nóng giận, mang theo con trai rời khỏi Lương gia. Không bao lâu sau, công ty của Lương tình trạng kinh doanh chuyển biến bất ngờ, mà tình nhân của hắn sau khi vơ vét của hắn, lặng lẽ ra đi, Lương Hưng Thịnh thật sự trở nên trắng tay.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Đệ nhất trinh thám Hàn Phong cực kỳ lười biếng (4)

Vợ Lương văn hóa không cao, cũng không có thân thích trong thành phố, không thể làm gì khác hơn là dựa vào nhặt rác duy trì sinh kế; Lương Tiểu Đồng năm nay 10 tuổi, ngày thường vẫn theo mẹ cùng nhau nhặt rác, dựa vào thu nhập ít ỏi tiếp tục đi học.

Hàn Phong bị cảm động. Năm mươi vạn con số không lớn, nhưng chắc chắn cũng đủ thay đổi cuộc sống của hai mẹ con này. Phan Khả Hân tức giận nói: "Mặc dù cảnh ngộ của bọn họ đáng đồng tình, nhưng việc nào ra việc nấy. Cá nhân tôi cũng có thể xuất ra một phần tiền giúp đỡ bọn họ, nhưng nếu xác nhận Lương Hưng Thịnh là lừa bảo hiểm, công ty chúng tôi một phân tiền cũng sẽ không bồi thường."

Hàn Phong nhìn bốn bức tường cũ nát, lại nhìn Lô Phương, y phục của cô rất cũ kỹ, nhưng rất sạch sẽ, nữ nhân hơn ba mươi tuổi, đang có vị đạo của nữ nhân thành thục, vóc người tuyệt không kém so với Phan Khả Hân. Trong khi trò chuyện, Lô Phương vẫn nức nở nghẹn ngào, bất quá bộ dáng như vậy ngược lại khiến kẻ khác yêu thương. Lương Tiểu Đồng, tóc đen mà dày đậm, tóc ngắn nọ như kim thép cắm trên đầu, lông mày cơ hồ liền thành chữ nhất, bụi bặm không che được khuôn mặt ngây thơ. Nó cắn răng vẫn không khóc, trong ánh mắt lộ ra thành thục không hợp tuổi. Khi Hàn Phong hỏi nó, nó đáp: "Ông ta không phải cha tôi, tôi không có người cha như vậy." Lô Phương vừa mắng Lương Tiểu Đồng, vừa ôm Tiểu Đồng khóc.

Hàn Phong liếc mắt nhìn Lương Tiểu Đồng, nghĩ đứa bé này rất không tầm thường. "Có lẽ, đây là sự thay đổi vận mệnh của một người chăng.

Có thời thơ ấu như vậy, sau này sẽ trở thành dạng gì đây?"

Lúc rời đi, Hàn Phong thở dài nói: "Aiz, người chết không thể sống lại, mặc kệ hắn phạm nhiều lỗi lầm ra sao, đều thuận theo hắn đi. Huống chi, nói không chừng, hắn còn để lại cho các người một ít kinh hỉ đấy."

Lô Phương còn muốn hỏi gì đó, Hàn Phong và Phan Khả Hân đã vội vã rời đi. Phan Khả Hân nói: "Hiện tại anh đã gặp qua người nhà của người chết rồi, nói đi, anh điều tra được những gì?"

"Thật xin lỗi, Phan tiểu thư, tôi nghĩ đây đúng là tai nạn, tai nạn ngoài ý muốn."

Phan Khả Hân nghiến răng nghiến lợi nói: "Được! Chúng tôi sẽ tự phái điều tra viên của mình đi thăm dò." Nói xong, không hề để ý đến Hàn Phong, đi thẳng. Hàn Phong hồi tưởng lại mùi vị, hương thơm cơ thể trên người Lô Phương tươi mát mộc mạc, đây chính là thứ mà mùi nước hoa trên người Phan Khả Hân không bằng.

Sau đó Lãnh Kính Hàn lại tới tìm Hàn Phong lần nữa, Hàn Phong một mực chắc chắn chính là sự cố ngoài ý muốn. Lãnh Kính hàn đi rồi, anh mỉm cười, anh thích làm người quyết định, sự cố phát sinh này có sơ hở, có sơ hở thật to, thế nhưng chỉ cần anh không nói, điều tra viên này sẽ không tra được gì. Quá thương cảm cô nhi quả phụ nọ, công ty bảo hiểm có tiền, bồi thường người ta một chút có gì không thể chứ? Hàn Phong lại nghĩ nghĩ, đối với cách làm của mình phi thường tán thành, anh hài lòng nở nụ cười.

Hàn Phong cho rằng, bản thân đắc tội Phan tiểu thư, cô ta sẽ không trở lại tìm mình nữa.

Thế nhưng anh không ngờ, ba ngày sau, Phan tiểu thư thông qua Lãnh Kính Hàn, mời anh đến tham gia một bữa tiệc rượu, nói là bồi lỗi. Vốn Hàn Phong không muốn đi, nhưng vừa nghĩ đến dáng người của Phan

tiểu thư, anh liền vui vẻ đồng ý.

Hàn Phong không ngờ tới cư nhiên là một bữa tiệc tối chất lượng cao, bộ âu phục anh từ chỗ Lãnh Kính Hàn đoạt được thật sự hợp nổi, còn không bằng phục vụ viên người ta ăn mặc. Lui tới đều là khách quý, đều là nhân vật thường xuất hiện trên TV, cũng không thiếu người nước ngoài, không ai quen biết Hàn Phong, cũng không có ai để ý đến anh. Phan Khả Hân mặc bộ lễ phục dạ hội tơ lụa bó sát người, lộ lưng tới eo, càng phác họa đường cong thân thể như tranh vẽ, một đôi giày cao gót cao đến không thể cao hơn, khiến cô miễn cưỡng có thể đứng ngang đầu vai Hàn Phong. Tay cô bưng champagne, đi tới bên cạnh Hàn Phong, mỉm cười, "Hàn đại trinh thám, hình như bộ dạng có chút bối rối nha."

Hàn Phong vốn là một kẻ lãng tử phóng khoáng, đi tới loại địa phương này quả thật có chút bối rối, bị Phan Khả Hân vạch trần, xoay đầu sang chỗ khác, không đáp lời cô. Phan Khả Hân nói: "Được rồi, ngày đó thái độ của tôi với anh không tốt, là tôi sai rồi. Hôm nay tôi cố ý hướng anh xin lỗi đó. Hàn đại trinh thám có thể hân hạnh mời ngài một ly không a?"

Hàn Phong tiếp nhận rượu, "Tại sao cô có thể tham gia yến hội cao cấp như vậy?" Khiến anh càng kỳ quái chính là, Phan Khả Hân không những được tham gia, mà còn có thể mời mình tham gia, thân phận quản lý bảo hiểm này rất không bình thường nha.

Phan Khả Hân cười nói: "Bác Lãnh không nói cho anh biết sao? Cha tôi --"

Hàn Phong lập tức rà soát trong đầu một lần, trong thành thị này, họ Phan, a, miệng anh hé ra, Phan Khả Hân lấy ngón tay phong trụ miệng anh, gật đầu tỏ vẻ anh đã đoán đúng. Hàn Phong hỏi: "Tại sao cô muốn làm nghề bảo hiểm?"

Phan Khả Hân cong môi, "Rất nhiều người đều hỏi nhưvậy. Ấn theo suy nghĩ của các người, tôi nên làm CEO của công ty lớn, phải không? Hừ,

tôi chẳng qua không muốn kẻ khác cho rằng, tôi sống dưới sự che chở của cha, tôi muốn dựa vào năng lực của bản thân để sống."

Hàn Phong nở nụ cười, "Xem ra tôi phải đánh giá lại cô lần nữa mới được, còn là một cô gái tự lập đây."

Phan Khả Hân nhợt nhạt cười, "Điều tra viên của chúng tôi đã thăm dò, quả thật đúng như lời anh nói, không có chút dấu hiệu nào cho thấy đây là một tai nạn được xếp đặt. Anh đã đúng, tôi ngày đó còn tưởng rằng anh bao che cho mẹ con nọ chứ, tôi trách lầm anh rồi, xin lỗi."

Hàn Phong ngược lại xấu hổ, sự cố này rất rõ ràng là Lương Hưng Thịnh lừa bảo hiểm, anh chẳng qua không chỉ thắng ra mà thôi.

"Ngày mai chúng tôi sẽ cùng Lô Phương ký thỏa thuận bồi thường, cuộc sống của bọn họ rất nhanh sẽ khá hơn."

Hàn Phong úp mở nói: "Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt."

"Miss Pan!" Một gã đàn ông quý phái gọi Phan Khả Hân sang, đôi mắt Hàn Phong bắt đầu tìm tòi. Khách nhân nơi này, nam không nói đến, nữ tử đều là báu vật gợi cảm, thiên sứ châu Á kia, có dáng người ma quỷ; cô nàng châu Âu kia, thân cao hơn 1m80, tóc vàng mắt xanh, cơ thịt như nhựa đặc, bộ ngực lớn đó, ít nhất cũng phải cỡ F.

Hàn Phong lựa chọn mục tiêu, mượn cơ hội tới gần hướng cô nàng châu Âu nọ, anh thình lình ngửi được một cỗ mùi thơm cơ thể kỳ dị, rất thuần, rất nhạt, loại lực hấp dẫn nam

giới nói không nên lời, da đầu anh tê rần, thầm nói: "Không đúng, sự tình này có chút không đúng!"

Hàn Phong ngay cả chào hỏi Phan Khả Hân cũng không, liền vội vàng rời khỏi yến tiệc, thừa dịp đêm tối, anh lần thứ hai đi tới hiện trường xảy

ra chuyện. Lần này anh dừng lại ở vị trí đụng người thật lâu, quan sát đi quan sát lại. Đó là một giao lộ hình chữ T, ở góc đó là đèn đường, từ hẻm nhỏ đối diện đi ra ngoài là tiệm bán quần áo, tiệm có một tủ kính thủy tinh thật to. Sự tình phát sinh đêm đó, thủy tinh của tủ bị đập nát, Lương Hưng Thịnh có thể dùng dây thừng cao su, một đầu thắt ở nóc tiệm, rũ xuống như một người cao su, thả người cao su trong tủ kính, một đầu thừng cao su vòng qua xà ngang cao phía trên đèn đường; nghe thanh âm có thể phán đoán kích cỡ của chiếc xe, nhìn đèn xe có thể biết khoảng cách xe với giao lộ, chờ thời cơ chín muồi, hắn kéo thừng cao su, liền làm ra dấu hiệu giả như có người nhảy ra giữa đường, lái xe có chút kinh nghiệm đều lựa chọn quẹo vào hẻm nhỏ, hắn liền có thể tự mình đâm đến, hắn nhẹ buông tay, thừng cao su nọ liền có thể mang theo người giả bay lên nóc nhà. Nếu hắn có đồng lõa hoặc nói cho vợ, thu dọn người giả, liền thiên y vô phùng. (Áo tiên không thấy vết chỉ khâu)

Đoạn ngang đèn đường có vệt màu đen của cao su cọ sát, đây là chứng cứ đầu tiên Hàn

Phong phát hiện, anh không nói thẳng ra, là vì vận mệnh của mẹ con kia quá bi thảm, nhưng hiện tại anh thay đổi chủ ý rồi. Bởi vì anh phát hiện, chuyện này, so với tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều!

Chương 1 - Đệ nhất trinh thám Hàn Phong cực kỳ lười biếng (5)

Buổi chiều ngày kế tiếp, trong phòng doanh nghiệp công ty bảo hiểm, Phan Khả Hân cùng một gã nam tử trung niên ngồi mặt đối mặt, Phan Khả Hân đẩy xấp văn kiện sang trước mặt nam tử trung niên kia, mỉm cười nói: "Lâm tiên sinh, ông ký tên, phần thỏa thuận sẽ chính thức có hiệu lực. Ông có thể theo tôi đến ngân hàng chỉ định lãnh tiền bồi thường."

Nam tử trung niên nọ hài lòng gật đầu, cầm lấy bút, chuẩn bị ký. Hàn Phong một bước tiến đến, bắt được bút của nam tử họ Lâm kia, "Xin lỗi, e rằng ngài vẫn chưa thể ký."

Nam tử họ Lâm vẻ mặt mờ mịt, "Cậu là ai?"

Phan Khả Hân vô cùng khó hiểu,"Xảy ra chuyện gì, Hàn Phong?"

Hàn Phong nói: "Nếu tôi đoán không sai, anh chính là luật sư toàn quyền thay mặt án tai nạn của Lương Hưng Thịnh phải không?"

"Không sai, tôi là Lâm Quốc Cường, phu nhân Lô Phương ủy thác tôi toàn quyền thay mặt cô ấy hoàn thành thủ tục bồi thường. Xin hỏi cậu là. . . . . ."

Hàn Phong tùy tiện ngồi xuống, nói: "Trinh thám Hàn Phong."

Lâm Quốc Cường hỏi: "Hàn trinh thám, cậu cho rằng phần thỏa thuận này, có vấn đề gì sao?"

Hàn Phong cầm lấy tập văn kiện, nói: "Thỏa thuận không có vấn đề, bất quá, Lương Hưng Thịnh là lừa bảo hiểm, cho nên, năm mươi vạn này không thể cấp cho phu nhân Lô Phương, thật sự vô cùng xin lỗi."

Lâm Quốc Cường mờ mịt nhìn Phan Khả Hân, "Đây là thế nào? Tôi cần một lời giải thích của các người."

Phan Khả Hân cũng vẻ mặt mờ mịt. Hàn Phong không phải nói là không có vấn đề sao? Làm thế nào hiện tại lại thay đổi nữa rồi?

Hàn Phong thuật lại thủ pháp gây án của Lương Hưng Thịnh một lần, Lâm Quốc Cường nghe xong cười haha, "Đại trinh thám, đây đều là suy đoán chủ quan của cậu, chỉ là đoán mò mà thôi, cậu có chứng cứ gì chứng minh đương sự của tôi dùng loại thủ pháp này lừa bảo hiểm?"

"Không sai, tôi cả buổi sáng chính là đi tìm chứng cứ. Anh xem đây --" Anh lấy ra một túi nhựa, bên trong có mấy đồ vật nhỏ: Một vòng sắt với

gai dài, một ít đá vụn, một đoạn đồ vật không biết là gì.

Hàn Phong giải thích: "Những thứ này nằm ở đối diện hiện trường tai nạn xe, cũng chính là được phát trên mái nhà tiệm quần áo. Vòng sắt này dùng để buộc một điểm thừng cao su, lúc tôi tìm thấy nó, nó bị ghim thật sâu trên vách tường ban công của mái nhà. Bởi vì khi người giả hướng về phía trước tốc độ cực nhanh, khẳng định sẽ có ma sát với vách tường, trên mẩu vụn đá này có vụn gỗ. Và thứ này, là do đồng bọn của Lương Hưng Thịnh không hủy được thừng cao su, dùng dao cắt kim loại lưu lại một đoạn thừng cao su." Hàn Phong giơ giơ thứ trong tay.

Lâm Quốc Cường nở nụ cười, "Chỉ bằng mấy thứ này hoàn toàn không đủ để chứng minh đương sự của tôi lừa bảo hiểm."

"Đây chỉ là tài liệu phụ trợ. Lương Hưng Thịnh dùng tay nắm thừng cao su, lòng bàn tay hắn khẳng định để lại vệt dây, anh muốn theo tôi đi khám nghiệm tử thi không a? Còn nữa, hắn đập tủ quần áo, đem người giả bỏ vào trong tủ, lòng bàn chân sẽ có mảnh vỡ thủy tinh, mà thủy tinh cũng cắt người hắn, thật sự rất không khéo, tôi có một mảnh thủy tinh dính vết máu, phát hiện bên ngoài tiệm quần áo, nếu cùng nhóm máu với hắn, việc này có thể rất khó giải thích nha. Mặc dù mỗi một chứng cứ đều nhỏ nhặt không đáng kể, bất quá gom vào với nhau, rất có sức thuyết phục. Khi ba sự việc trùng hợp trở lên đều hướng về cùng một sự kiện, chuyện này chính là có âm mưu."

Lâm Quốc Cường sắc mặt âm trầm, "Sự tình này, tôi muốn cùng người ủy thác của tôi thương lượng, chúng ta bảo lưu quyền truy tố." Nói xong, Lâm Quốc Cường vội vã rời đi.

Phan Khả Hân hỏi: "Sao anh đột nhiên phát hiện nhiều điểm đáng ngờ như vậy?"

"Ban đầu, tôi muốn giúp cuộc sống khó khăn của mẹ con nọ, cho nên không nói ra sơ hở, mà điều tra viên của các cô cũng tìm không được

chứng cứ gì, xuất phát từ đồng tình, tôi nói dối bừa. Thật sự xin lỗi."

"Nhưng tại sao anh đột nhiên thay đổi chủ ý?"

"Có lẽ tối hôm qua cô mời tôi tham gia dạ tiệc, khiến lương tâm tôi xuất hiện chăng. Haha, tôi muốn đến cảnh cục trước, chứng thật suy đoán của mình, cô có muốn đi không?"

"Tôi còn còn nhiều chuyện khác nữa, anh nên đi một mình thôi."

Hàn Phong nhanh chóng chạy tới cảnh cục, tìm Lãnh Kính Hàn cùng đến nhà xác cảnh cục. Lãnh Kính Hàn thập phần khó hiểu, một đường truy vấn: "Cậu không phải nói không có vấn đề sao, sao giờ lại có chuyện? Cậu rốt cuộc đã phát hiện cái gì? Nói ra mau!"

"Nhìn thi thể rồi sẽ nói cho anh biết."

Thi thể đã được lãnh đi. Không có biện pháp, đây giống như tai nạn xe bình thường, thân quyến có quyền lãnh thi thể đi, hiện tại e rằng thi thể đã hóa thành một vốc tro rồi. Hàn Phong chỉ có thể nhìn báo cáo kiểm nghiệm tử thi. May mắn thay, di vật người chết không bị lãnh, nghe nói khi đến lãnh thi thể, người nhà của Lương Hưng Thịnh rất gấp gáp, chờ lúc lấy di vật ra, những người đó đã chuyển thi thể đi rồi.

Vừa nhìn qua lại phát hiện vấn đề lớn. Báo cáo giải phẫu tử thi viết rất dễ hiểu, sương xườn thi thể gãy ba cái, một cây đâm thủng lá lách, xuất huyết nhiều mà chết.

"Tại sao có thể như vậy?" Hàn Phong rất nghi hoặc.

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Như thế nào? Có vấn đề gì?"

"Lúc ấy Ngô Chí Quang lái chính là xe tải Đông Phong chở đầy vật liệu thép, tải trọng 15 tấn, gã vượt tải tới 45 tấn. Một chiếc xe tải 45 tấn cùng

một người nặng hơn chục ký đụng vào nhau, chỉ gãy ba cái xương sườn? Chẳng lẽ xương cốt người này làm bằng sắt thép? Người này thân cao 1m73, mà xe tải Đông Phong đụng hắn ngang đầu, trước xe có một đoạn xà, độ cao của xà đó chỉ có khoảng 1m12. Người và xe đụng nhau, bộ vị đầu tiên phát sinh va chạm phải là bộ vị nhô ra nhiều nhất, nói cách khác, va chạm nặng nhất đáng lẽ phải ở chỗ này --" Hàn Phong chỉ chỉ phần eo mình, "Bất luận là từ mặt trước hay mặt sau, xương sống người này không đứt gãy biến dạng là rất khó."

Lãnh Kính Hàn xòe tay ra, "Nhưng mà, thi thể này chính là như vậy."

Hàn Phong nhìn quần áo của người chết, nói: "Theo Ngô Chí Quang nói, người chết bị đụng bay, vết máu ở hiện trường chứng tỏ như thế, sau khi người chết rơi xuống, trượt theo quán tính ít nhất năm thước. Nhưng quần áo này, ngoại trừ vệt máu tròn trên lưng, một chút sờn cũng không có, đây chẳng phải rất kỳ quái sao?"

Hàn Phong trong đống quần áo của người chết dùng nhíp gắp ra một thứ gì đó nhìn như mảnh vải rách, hỏi: "Đây là cái gì?"

Lãnh Kính Hàn nhìn hồi lâu, "Hình như là -- lá rau nát?"

Hàn Phong buông thứ trong tay, vỗ nắm đấm nói: "Cừ thật, đi! Chúng ta đến hiện trường lần nữa!"

Lãnh Kính Hàn bất đắc dĩ lắc đầu, "Rốt cuộc cậu đang làm trò gì, lại phát hiện cái gì rồi?"

Hàn Phong vừa đi vừa nói chuyện: "Là tôi tính sai, ngay từ đầu, tôi vẫn không nhìn đúng bản chất của án lừa bảo hiểm này."

Hiện trường, nơi Lương Hưng Thịnh đã ngã xuống, bên cạnh chính là một hẻm nhỏ rất hẹp. Loại hẻm nhỏ này không phải làm cho người ra vào, là nhà dân kiểu cũ, mở cho dân vứt rác. Hàn Phong bắt đầu cẩn thận

tìm kiếm trong đống rác, Lãnh Kính Hàn từ xa xa nhìn, chẳng biết anh đang tìm gì. Hàn Phong trong hẻm nhỏ cẩn thận xem xét từng góc tường, cuối cùng, anh đã phát hiện, vết máu!

Vết máu rất ít, cách khá xa mới có một giọt, nhưng rất có quy luật, vết máu khô đã lâu, nếu không phải hẻm nhỏ không ai lui tới, rất khó tiếp tục bảo tồn. Hàn Phong lúc từ trong hẻm nhỏ đi ra, hai mắt sáng lên. Lãnh Kính Hàn lấy làm kinh hãi, bởi vì ông biết, Hàn Phong bình thường chỉ khi nhìn thấy tuyệt thế mỹ nữ hoặc có án kiện kỳ quái đôi mắt mới có thể sáng lên, càng là vụ án khó giải quyết, anh lại càng hưng phấn. Mà giờ khắc này, ông đang đứng dựa vào tường, phía sau không có khả năng có mỹ nữ, vậy chỉ có thể là Hàn Phong đã phát hiện tình tiết vụ án trọng đại!

Quả nhiên, Hàn Phong vỗ vai Lãnh Kính Hàn, nói: "Lão huynh, chuẩn bị thành lập một tổ chuyên án đi!"

Lãnh Kính Hàn biến sắc, hỏi: "Nghiêm trọng như thế? Không phải cũng như án gạt bảo hiểm bình thường sao?"

Hàn Phong lắc đầu, "Không! Đây là mưu sát, mưu sát được cùng nhau tỉ mỉ bày ra!"

Lãnh Kính Hàn truy vấn: "Rốt cuộc cậu đã phát hiện cái gì?"

"Vết máu! Anh lập tức trở lại phòng thí nghiệm giúp tôi chuẩn bị, nếu kết quả đạt được cùng suy luận của tôi giống nhau, vậy, tôi có thể nói cho anh biết, án mưu sát cùng nhau hiếm thấy này sắp chậm rãi trồi lên mặt nước. Nếu đây là sự thật, vậy, rất nhanh sẽ có càng nhiều án mưu sát hơn nữa, anh đi trước chuẩn bị một chút, phát tinh anh, chuẩn bị nghênh đón đại án đến đi. A, đúng rồi, Lô Phương và đứa bé kia, hiện tại phỏng chừng đã không còn ở chỗ cũ nữa, anh giúp tôi điều tra một chút."

Lãnh Kính Hàn trợn mắt há hốc mồm.

Phòng thí nghiệm ban điều tra hình sự. Trước mặt Hàn Phong đặt hai ống nghiệm thủy tinh, phân biệt có vết máu trên mảnh thủy tinh, vết máu lưu lại trên mặt đất. Kết quả rất nhanh đã xuất hiện, trên thủy tinh chính là nhóm máu O, máu trên mặt đất là nhóm B, mà nhóm máu trên báo cáo của người chết lại là nhóm AB! Ba nơi bất đồng thu được ba loại nhóm máu bất đồng, cùng suy luận của Hàn Phong hoàn toàn trùng khớp, Hàn Phong ngửa mặt lên trời hú dài một hơi, than thở: "Quá đặc sắc!"

***

Trên quốc lộ, một chiếc Mercedes-Benz đang cấp tốc lao về phía trước. Lâm Chính ngồi ở phía sau, chân bắt chéo, đang hài lòng thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ. Hắn năm nay 45 tuổi, vừa trúng cử trong 10 thanh niên kiệt xuất của H thị, kính mắt mạ vàng cùng một thân âu phục hàng hiệu tỏ rõ địa vị và tài phú của hắn. Giám đốc chi nhánh H của ngân hàng Hằng Phúc, ủy viên quản trị ngân hàng Hằng Phúc, hội phó hội liên hiệp thi họa thành phố H, chủ tịch hội gây quỹ từ thiện yêu trẻ của thành phố H, đứng hàng thứ 673 trong danh sách phú hào của người Trung Quốc, danh hào này đủ để hắn hài lòng. Trẻ trung khỏe mạnh, đang tuổi tráng niên, tiền tài, địa vị, cái gì nên có hắn đều có, nhưng ánh mắt của hắn, vẫn nhiều ít có chút u buồn.

Chiếc Mercedes-Benz đột nhiên xóc nảy, Lâm Chính cả giận nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Tài xế Tiểu Vương vô tội nói: "Trên đường phía trước, chẳng biết bị kẻ nào rắc đầy xỉ than đá vụn."

"Lần nào cũng nói với cậu rồi, đừng bơm bánh xe ô tô căng như vậy, sao cậu vẫn không vâng lời, lái chậm một chút!"

"Dạ!" Tiểu Vương giảm bớt tốc độ xe. Tâm tình của Lâm Chính vốn đã không tốt, một

trận xóc nảy này, tâm tình càng tồi tệ, nghĩ thầm: "Rốt cuộc là chuyện gì đây? Tại sao yêu cầu mình đi đường này? Bọn họ tột cùng muốn làm gì?" Thình lình, hắn cảm thấy da nệm trở nên nóng hầm hập, hắn hỏi: "Tiểu Vương, có phải điều hòa bị hư rồi không? Sao nóng

như vậy?"

Tiểu Vương hồi đáp: "Tôi không cảm thấy nóng a."

"Oành!" Sau một tiếng vang thật lớn, chiếc Mercedes-Benz nọ tựa như đóa hoa tươi nở rộ!

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Tổ trọng án thành lập minh sát ám phóng (1)

Trong phòng làm việc của Lãnh Kính Hàn, Hàn Phong ngồi đối diện ông, Phan Khả Hân

ngồi một bên. Lãnh Kính Hàn nói: "Nói đi, thành lập một tổ chuyên án cũng không phải việc nhỏ, nói cho chúng tôi biết, cậu đã phát hiện được gì, làm thế nào lại từ án lừa bảo hiểm biến thành án mưu sát?"

Hàn Phong nhìn Phan Khả Hân, cô là tới tìm Hàn Phong, bởi vì án lừa bảo hiểm còn chưa có kết luận. Hàn Phong nói: "Việc này chúng ta phải giải thích từ đầu. Đêm khuya, một tài xế say rượu, khi lái xe đột ngột phát hiện phía trước có người giữa đường, dưới loại tình huống này, tài xế có chút kinh nghiệm đều sẽ ngoặt hướng một bên, mà đúng lúc một bên có con hẻm nhỏ, như vậy tài xế cũng có đủ thời gian để phanh xe rồi. Ai ngờ, trong hẻm nhỏ có một người khác, không khéo bị vừa vặn đụng phải. Người nọ chết tại chỗ, tài xế xe tải báo án, vấn đề hiện tại là, người xuất hiện giữa đường khiến tài xế xe tải thay đổi phương hướng kia, đã đi đâu?"

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, "Có lẽ người nọ đưa lưng về phía xe tải, cho nên không chú ý chuyện phát sinh phía sau."

"Trừ phi người nọ vừa điếc lại vừa mù, nếu không sẽ phải biết phía sau có xe tải vọt tới. Dưới loại tình huống này, người bình thường đều đi đến hiện trường nhìn một cái, nhưng sự thật là, người nọ sau khi đột ngột xuất hiện, cũng không lộ diện nữa."

"Đây là điểm đáng ngờ?" Phan Khả Hân hỏi.

"Không sai, tôi chính là từ người này nghĩ đến thủ pháp lừa bảo hiểm của Lương Hưng Thịnh. Tôi đến hiện trường đầu tiên đập vào mắt, ngay nơi Lương Hưng Thịnh có thể đứng bị đụng, nhìn qua một lượt, có thể nhìn thấy trụ ngang của đèn đường, cửa hàng quần áo đối diện, cùng với mái nhà năm tầng đối diện. Như vậy, lợi dụng người giả tạo ra tai nạn xe lừa bảo hiểm cũng rất rõ ràng rồi. Mà sau đó tôi lên mái nhà, cũng phát hiện ra thứ tôi muốn, tôi cơ hồ đã nhận định đây là án lừa bảo hiểm."

Phan Khả Hân nói: "Nhưng anh khi ấy cũng không nói gì à?"

Lãnh Kính Hàn cũng nói: "Đúng vậy, cậu chỉ nói tôi rằng không có phát hiện."

Hàn Phong le lưỡi, nói với Phan Khả Hân: "Cô còn nhớ rõ tôi bảo cô mang tôi đi gặp thân quyến của người chết không?"

Phan Khả Hân gật gật đầu. Hàn Phong nói: "Lúc ấy cô khẩn trương như thế, chính là sợ tôi biết quẫn cảnh của hai mẹ con họ đúng không?"

Phan Khả Hân trả lời: "Lương Hưng Thịnh sau khi gặp chuyện không may, chúng tôi cần tìm được người có lợi trước, hiểu rõ tình huống căn bản của hắn. Sau khi tôi gặp Lô Phương, cảm thấy kẻ khác e rằng cũng phải đồng tình với hai mẹ con này, đây đối với việc điều tra lấy chứng cứ lừa bảo hiểm của chúng tôi rất bất lợi."

"Tôi cũng bị tình huống của bọn họ ảnh hưởng, năm mươi vạn đối với công ty bảo hiểm của các cô mà nói, chỉ là con số nhỏ, còn đối với hai mẹ con họ, chính là biến chuyển thay đổi cả đời."

"Vậy tại sao cậu lại đổi ý?" Lãnh Kính Hàn hỏi.

"Chính là vì Phan tiểu thư. Tối hôm qua cô ấy tạ lỗi tôi, mời tôi tham gia một dạ tiệc long trọng. Khi tôi lần đầu tiên nhìn thấy Lô Phương, trên người cô ta có một cỗ mùi thơm cơ thể tươi mát, loại mùi thơm này rất

có thể hấp dẫn nam giới. Tôi lúc ấy không để ý, nhưng tối hôm qua, tôi ở trên người của một phu nhân ngoại quốc, ngửi thấy mùi đồng dạng. Tôi khi ấy hồi tưởng lại, đây là nước hoa Batisse của Pháp, thị trường tiêu thụ giá cao đến 49 đô la một gram. Thử nghĩ, một vị nữ tử dùng nước hoa so với hoàng kim còn quý hơn, làm sao có thể ở tại khu quần thể bình dân yếu kém?"

Lãnh Kính Hàn và Phan Khả Hân hai mặt nhìn nhau, không ngờ tới Hàn Phong là từ chi tiết

rất nhỏ như vậy phát hiện sơ hở. Hàn Phong tiếp tục nói: "Mặc dù mùi thơm trên người cô ta rất nhạt, nhưng vẫn chưa tiêu tán toàn bộ, tôi kết luận, cô ta ngưng sử dụng loại nước hoa này, không quá ba ngày, cũng chính là lúc Lương Hưng Thịnh chết, bọn họ mới đến căn nhà nhỏ tồi tàn nọ. Mà hết thảy phát sinh trên người bọn họ, chúng ta đều chỉ nghe Lô Phương nói, trên thực tế không có gì làm bằng chứng, đúng không?"

Phan Khả Hân gật đầu: "Chuyện như vậy, ai cũng không có lý do để hoài nghi."

Hàn Phong nói: "Bọn họ đang lợi dụng tâm lý đồng cảm với kẻ yếu của chúng ta, khiến chúng ta không hoài nghi. Mà sáng nay, lúc tôi đến nơi đó lần nữa, đã phòng không nhà trống rồi. Tôi lập tức chạy tới công ty bảo hiểm, vừa vặn chứng kiến vị luật sư Lâm kia cùng Phan tiểu thư thương lượng thỏa thuận. Thử hỏi, Lô Phương trình độ văn hóa không cao, dựa vào nhặt rác kiếm sống, cô ta làm sao biết thêm một vị luật sự thâm niên có thể thuê giúp cô ta công việc thỏa thuận chứ? Đây cũng là một chỗ sơ hở khác."

Lãnh Kính Hàn nghi vấn: "Đây chỉ có thể nói rõ bọn họ đã tỉ mỉ trù tính án lừa bảo hiểm, vẫn chưa thể kéo thêm quan hệ với án mưu sát a?"

"Nếu không phải tôi đến nhìn thi thể lần nữa, e rằng tôi cũng không nghĩ ra đây là một vụ mưu sát. Báo cáo kiểm nghiệm tử thi cùng tình hình

đâm xe thực tế có sự chênh lệch rất lớn. Từ trong di vật của người chết phát hiện lá rau nát, khiến tôi nghĩ tới khu phố rác rưởi bên đường, khi tôi đến hiện trường, trong hẻm nhỏ kia phát hiện vết máu. Đây chứng tỏ vấn đề gì?"

Lãnh Kính Hàn suy nghĩ một chút, cả giận nói: "Thằng nhóc này ngon, cậu có chuyện cứ nói một lần cho xong!"

"Nhìn xem này!" Hàn Phong đem ba phần báo cáo nhóm máu đan xen bày trên bàn. Lãnh Kính Hàn hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Ba nhóm máu, phân biệt từ mảnh vỡ thủy tinh trong cửa hàng quần áo, máu trên mặt đất trong hẻm, cùng với máu của chính người chết." Hàn Phong trả lời.

Lông mày Lãnh Kính Hàn chau lại cùng một chỗ, Hàn Phong nói: "Đây thuyết minh, kẻ đập vỡ cửa hàng quần áo là một người, lưu lại vết máu trên mặt đất là một người khác, mà Lương Hưng Thịnh, chẳng qua tại nơi nào đó từng nằm một lần."

Phan Khả Hân vẻ mặt khổ não, thì thầm: "Đang nói cái gì vậy a? Nghe đầu tôi đều lùng bùng."

Hàn Phong bắn liền một chuỗi, "Từ điểm này, có thể phủ định tất cả suy luận lúc trước của tôi, cho thấy đây là một vụ mưu sát được tỉ mỉ thiết kế. Tôi thậm chí có thể ngược dòng truy đến Ngô Chí Quang cùng bằng hữu tốt của gã gặp mặt. Nếu hung thủ trước đó đã biết Ngô Chí Quang phải vận chuyển vật liệu thép, hơn nữa biết lộ tuyến gã đi, liền an bài bạn tốt của gã cùng gã gặp mặt, chuốc gã say rượu, sau đó an bài người đột ngột xuất hiện ở giao lộ chữ T, khiến tài xế đổi hướng, đâm chết người trong hẻm nhỏ. Nếu suy luận như vậy, tên hung thủ này phải chuẩn xác nắm được thời gian tài xế xuất hiện, cùng với người trong hẻm nhỏ vừa vặn đi đến vị trí và thời gian của giao lộ. Bất luận một phân đoạn xảy ra nhầm lẫn, đều không thể tiến hành chuẩn xác như thế, đây cũng như tính

toán đường tên lửa bay, không kém chút nào." Anh bóp đầu ngón tay, "Lái xe mệt mỏi, sau khi tài xế say rượu, làm đêm, vượt tải, như vậy sẽ khiến tai nạn phát sinh càng tự nhiên, lại càng không dễ khiến người ta hoài nghi, kế hoạch này rất tài tình nha!"

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc, "Vì năm mươi vạn tiền bảo hiểm, đến mức thế sao?"

Hàn Phong hổn hển, "Sao anh vẫn nghe không hiểu hả, đêm hôm đó bị đụng chính là một người khác. Lúc ấy Ngô Chí Quang trở về giao lộ, đến trạm điện thoại công cộng gọi điện, khi đó gã nhìn không thấy chuyện xảy ra ở chỗ này. Mà một đoạn thời gian đó, thi thể bị người tráo đổi. Đây là nguyên nhân trong ngõ nhỏ xuất hiện vết máu, mà vết máu trên mặt đất đó cùng vết máu của thi thể không khớp. Năm mươi vạn tiền bảo hiểm, bọn họ không để vào mắt, bọn họ làm như vậy, chỉ khiến chúng ta tưởng rằng người Ngô Chí Quang đâm chết, là một người muốn lừa bảo hiểm. Mà tôi cũng bị bọn họ lưu lại đầu mối lừa gạt."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Mục đích bọn họ làm vậy là gì?"

"Bây giờ còn chưa biết, bất quá với kế hoạch thiết kế hoàn mỹ như vậy cần sức người sức của suy tính, mưu đồ của bọn họ, tuyệt không phải chỉ là con số năm mươi vạn này.

Nếu hết thảy những thứ này đúng như tôi nói, vậy án lừa bảo hiểm chúng ta nhìn thấy đây, chỉ là một góc nhỏ của núi băng, nhất định còn có sự tình phát sinh! Được rồi, tổ chuyên án anh chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Tôi đã thành lập tổ chuyên án sáu người, đem ba gã nhân viên nòng cốt nghỉ phép đều

triệu về. Hiện tại tôi còn chưa nói là chuyện gì, nếu đây chỉ là án lừa bảo hiểm bình thường, bọn họ trở về, tôi sẽ bảo bọn họ tìm cậu."

"Tin tôi đi, có thể tổ chức mưu sát tinh vi như vậy, bọn họ khẳng định còn có thể có hành động lớn hơn nữa."

Lãnh Kính Hàn có chút mờ mịt, "Không đúng a! Tại sao bọn họ lưu lại đầu mối khắp nơi vậy chứ? Khi lãnh thi thể, tại sao cố ý lưu lại quần áo người chết, Lô Phương tại sao cố ý phái Lâm luật sư đến cùng Khả Hân thương lượng, chính cô ta tại sao không đi, chẳng lẽ cô ta biết cậu đã hoài nghi?"

"Đây là bọn họ đang khiêu khích. Hung thủ phía sau màn rất giảo hoạt, một mặt không cho chúng ta bắt được nhược điểm gì, mặc khác hắn chính là muốn nói cho các anh biết, tất cả đầu mối lần này, đều là hắn cố ý lưu lại, lần tới, các anh đừng hòng có đầu mối gì."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nếu đã xác định là án mưu sát, chúng ta đây phải lập tức bắt tay vào điều tra."

Hàn Phong nói: "Anh đi tra công ty của Lương Hưng Thịnh và người có quan hệ bên cạnh hắn. Tôi đi tra ai bị xe đụng chết, cùng với nguyên nhân bọn họ bị giết."

Phan Khả Hân hưng phấn đứng lên, "Nguyên lai đây là một vụ án lớn, vậy cũng thật tốt quá. Tôi muốn tự mình tham dự cùng các anh tra án, lấy được tư liệu trực tiếp."

"Quên nói cho cậu biết, Khả Hân cũng kiêm chức phóng viên của một tòa soạn báo lớn." Lãnh Kính Hàn khó xử cười cười, rõ ràng e ngại mặt mũi của cha Phan Khả Hân, không có ý trực tiếp cự tuyệt cô, không thể làm gì khác hơn là nhìn Hàn Phong.

Chương 2 - Tổ trọng án thành lập minh sát ám phóng (2)

Phan Khả Hân mân mê miệng: "Hiện tại thân không kiêm hai nghề, làm sao thể hiện được đặc tính thanh niên thời nay. Bác Lãnh, bác đã đáp ứng

con rồi mà."

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, hỏi ý kiến của anh, Hàn Phong nói: "Tôi đồng ý." Lãnh Kính Hàn thầm nghĩ: "Là cậu đồng ý đó, sau này có chuyện gì không liên quan đến tôi." Tiếp đó Hàn Phong chuyển hướng Phan Khả Hân hỏi: "Sau khi xong chuyện, có thể theo tôi lên giường không?"

Thân thể Phan Khả Hân đột nhiên cứng đờ. Mà Lãnh Kính Hàn thì "phụt" một tiếng, văng lên một bàn trà. Ông biết, bệnh cũ của Hàn Phong lại tái phát, vội đứng dậy nói: "Cậu ra đây, tôi có lời muốn nói với cậu."

Ngoài cửa, Lãnh Kính Hàn nhỏ giọng nói: "Cậu biết cha của con bé là ai không?"

"Biết a."

"Biết mà cậu còn vậy -- cậu như vậy -- cậu. . . . . ."

"Có vấn đề gì sao?"

Lãnh Kính Hàn thống khổ ôm đầu: "Đây không phải là vấn đề hay không vấn đề, mà là lối suy nghĩ này của cậu, cậu cái tên này, không ai theo đuổi con gái như cậu đâu!"

Lãnh Kính Hàn còn muốn nói gì đó, một người đã bước đến, nghiêm chào, "Báo cáo Lãnh trưởng phòng! Điều tra viên Lý Hưởng đến đây báo danh!"

Thân hình Lý Hưởng rất to lớn, thân cao 1m88, sau khi xuất ngũ từ bộ đội đặc chủng, trở thành điều tra viên nòng cốt phòng điều tra hình sự. Anh có khuôn mặt kiên nghị như đao gọt cùng cơ thể màu đồng cổ như đúc sắt. Hàn Phong nhìn Lý Hưởng, phát ra tiếng kinh thán: "Woa, Cơ bắp!" Lãnh Kính Hàn nói: "Đã về rồi, ở Bắc Đái Hà chơi vui không?"

Lý Hưởng quăng túi xuống, trên khuôn mặt ngăm đen lộ ra nụ cười sáng lạn, cho Lãnh Kính Hàn một cái ôm.

Lý Hưởng nhìn thân ảnh cao mà gầy của Hàn Phong, hỏi: "Lãnh trưởng phòng, cậu ấy là ai vậy? Mới tới?"

Lãnh Kính Hàn cười khổ, "Hàn -- Phong --"

Lý Hưởng nghiêng mắt liếc một cái, "Hàn Phong?"

Lý Hưởng suy nghĩ một chút, cảm thấy đã từng nghe qua cái tên này ở đâu đó, anh chợt nhớ ra, Lãnh Kính Hàn từng khen ngợi Hàn Phong. Nhìn nhìn lại Hàn Phong, da tái nhợt, tóc hỗn độn, ngoại trừ song nhãn còn có thần ra, nơi khác, căn bản như gã lang thang, anh không khỏi hoài nghi: "Cậu ấy chính là Hàn Phong?"

Lãnh Kính Hàn mang Lý Hưởng vào một phòng làm việc khác, nói: "Được rồi, lần này cậu nghỉ phép nửa tháng, trước thời hạn đem cậu gọi về, thành lập tổ chuyên án này. Tôi còn thông tri Lưu Định Cường và Lâm Phàm, thêm Trương Nghệ nữa ba người, chúng ta tổng cộng sáu thành viên."

Lý Hưởng lộ vẻ xúc động nói: "Vụ án gì? Bày trận lớn như vậy."

Lãnh Kính Hàn chần chừ nói: "Này. . . . . ." Nhưng trong lòng nghĩ: "Trên thực tế, vụ án còn chưa phát sinh đâu."

"Lãnh trưởng phòng, có đại án." Điều tra viên Trương Nghệ giơ giơ giấy nhắn tin trong

tay. Anh là một điều tra viên nhỏ con tướng mạo cực kỳ bình thường, thân cao chỉ có 1m65, tựa hồ lúc nào cũng đều mỉm cười.

"A!" Lãnh Kính Hàn không ngờ tới nhanh như vậy, vội nói: "Vụ án gì?"

Trương Nghệ nói: "Mới vừa nhận được báo án, Lâm Chính đang trên đường đến thành phố T, xảy ra tai nạn xe."

"Lâm Chính? Ai là Lâm Chính?"

"Ngân hàng Hằng Phúc đó a."

"Hả!" Lãnh Kính Hàn thét một tiếng kinh hãi, "Đi, lập tức đến hiện trường."

"Lãnh trưởng phòng, anh thật đúng là chưa bói đã biết nha." Lý Hưởng cất túi, đi theo Lãnh Kính Hàn ra cửa.

Trong lòng Lãnh Kính Hàn vô cùng bất an, "Tiểu tử Hàn Phong kia có thể nói trúng rồi, chuyện này ước chừng đã trở nên nghiêm trọng." Hai người đi tới, vừa vặn đụng Hàn Phong và Phan Khả Hân cũng đi tới, hai người nói nói cười cười.

Lãnh Kính Hàn hô: "Lại có một vụ tai nạn, có muốn đi xem không?"

"Chuyện gì?" Hàn Phong hỏi.

"Vừa nhận được tin. Lâm Chính đã chết."

"Lâm Chính? Người năm ngoái được bình chọn trong mười thanh niên kiệt xuất?"

"Chính là hắn." Lãnh Kính Hàn trả lời.

Phan Khả Hân nói: "Tôi cũng muốn đi!" Ba nam nhân đồng thời nhìn chằm chằm cô, rồi đồng thời lắc đầu.

Xe cảnh sát chạy băng băng trên đường, Lãnh Kính Hàn sau khi bảo Trương Nghệ đơn giản nói rõ tình huống, hỏi Hàn Phong: "Cậu nói xem, chuyện này cùng chuyện kia có quan hệ hay không?"

"Bây giờ còn chưa thể kết luận, song tôi cảm thấy rất kỳ quái, tình hình giao thông đến thành phố H ổn định, làm thế nào hắn lại xảy ra sự cố chứ?"

Trương Nghệ nói: "Còn chưa rõ, hiện trường giao thông đã chặn, theo người chứng kiến nói, đã xảy ra nổ mạnh."

Lý Hưởng nói: "Nói không chừng là bị người đặt bom." Anh từng ở trong bộ đội đặc chủng, đối với bom vô cùng quen thuộc.

Hàn Phong không cho là đúng bĩu môi, "Nếu bom làm, vậy vụ án này liền bình thường đến cực điểm, không có gì hay để tra nữa."

Lãnh Kính Hàn thấy lộ trình còn xa, chuyển đề tài, hỏi Hàn Phong: "Cậu làm thế nào giải quyết nha đầu kia?" Ông cố ý an bài Phan Khả Hân ngồi cùng một nữ cảnh sát tên Long Giai ở xe cảnh sát phía sau, chiếc xe này chỉ có bốn người bọn họ. Trương Nghệ lái xe, Lãnh Kính Hàn ngồi ghế phụ, Hàn Phong và Lý Hưởng ngồi ghế sau.

Hàn Phong thất vọng nói: "Rất đơn giản, tôi đáp ứng theo vào án lừa bảo hiểm. Đem trên giường đổi thành hôn nhẹ, tôi bị lỗ to rồi."

Lãnh Kính Hàn giơ ngón tay cái lên, "Rất tốt."

Lý Hưởng không biết bọn họ đang tán gẫu cái gì, hỏi Hàn Phong: "Nghe Lãnh trưởng phòng nói trước kia cậu phá không ít đại án?"

Hàn Phong liếc nhìn Lãnh Kính Hàn, tức giận nói: "Đúng vậy, tôi làm không ít đại án." Cậu nói rất đúng 'làm' chứ không phải 'phá', nhưng ngoại trừ Lãnh Kính Hàn, Lý Hưởng và Trương Nghệ không hề nghe ra.

Lý Hưởng rõ ràng tinh thần tỉnh táo, hỏi tới hỏi lui những đại án nào, Hàn Phong một câu cũng không thèm trả lời anh. Cách hiện trường vụ tai nạn chỉ còn 1km, Hàn Phong bắt đầu chú ý ngoài cửa sổ xe, hỏi Lý Hưởng: "Anh xem, đường quốc lộ này có phải rất kỳ quái không?"

Lý Hưởng nhìn hồi lâu, nói: "Cũng không có gì kỳ quái lắm nha?"

Lãnh Kính Hàn cũng lập tức nhìn về phía cửa sổ, quay đầu lại nói: "Có chút không đúng, nhưng tới cùng là không đúng chỗ nào chứ?"

Hàn Phong chỉ vào đường quốc lộ, "Các anh không nhận ra, đường này quá sạch sẽ sao? Một vết bánh xe cũng không có, tựa như mới vừa quét qua."

Lúc này Lý Hưởng mới chú ý tới, quả nhiên, con đường màu xám cực kỳ sạch sẽ, chỉ có vết bánh xe của bọn họ lái qua để lại, con đường phía trước lại cực kỳ sạch sẽ. Anh không giải thích được nói: "Đây chứng tỏ vấn đề gì vậy?"

"Đây chứng tỏ, tình huống hiện trường nhất định ngoài dự liệu của chúng ta." Hàn Phong lộ ra nụ cười xấu xa.

Hiện trường tai nạn xe đã bị phong toả. Từ sau khi có đường cao tốc, xe trên quốc lộ liền ít đi, phong tỏa cũng rất dễ dàng. Lưu Định Cường cư nhiên chạy tới trước một bước, anh vốn đang nghỉ phép ở thành phố T, trên đường trở về vừa lúc nơi này tắc đường. Vóc người anh tương đối thấp, có chút phát tướng, mang kính mắt gọng vàng, kỹ thuật kiểm tra khám nghiệm của anh, tuyệt đối là lợi hại nhất phòng điều tra hình sự. Hàn Phong đứng chung với anh, một cao gầy, một mập lùn, đối nghịch rõ nét. Phan Khả Hân từ trong một chiếc xe khác hùng hùng hổ hổ đi tới, xuống xe liền hỏi: "Thế nào? Có phát hiện gì?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Khả Hân, mọi người chỉ vừa mới bắt đầu, con đi

uống nước, chờ mọi người kiểm tra xong rồi sang đây được không?"

Phan Khả Hân bĩu môi: "Con biết, mọi người sợ con phá hủy hiện trường."

Một nữ cảnh sát khác từ trên xe bước xuống, lực chú ý của Hàn Phong lập tức bị cô hấp dẫn hoàn toàn. Dưới cảnh phục phẳng phiu nọ, có vóc dáng hầu như hoàn mỹ, tóc vấn bên trong nón cảnh sát, mày ngài mắt phượng, mũi thanh tú, hai cánh môi đỏ mọng. Nữ cảnh sát kia cùng Phan Khả Hân, Phan Khả Hân lập tức tụt hạng, cô mỗi bước đi đều linh hoạt phấn chấn, một cái nhăn mày mỗi một nụ cười của cô, đều tràn đầy khí tức thanh xuân.

Hàn Phong lấy khuỷu tay khẽ đụng Lãnh Kính Hàn: "Này, tôi không cần Phan Khả Hân nữa, tôi muốn nữ cảnh sát kia."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Kinh Thiên Kỳ Án

Lãnh Kính Hàn theo hướng ngón tay của Hàn Phong nhìn lại, cả giận nói: "Cái gì muốn hay không? Sao nói khó nghe vậy?"

"Được rồi, tôi đổi cách nói khác, tôi có thể cùng chị cảnh sát xinh đẹp kia nhận thức không?”

Lãnh Kính Hàn tức giận nói: "Cô ấy tên là Long Giai, năm ngoái điều đến chỗ chúng tôi, tốt nghiệp trường cán bộ cảnh sát vũ trang, là một chuyên gia máy tính." Hàn Phong lập tức đi về hướng Long Giai, Lãnh Kính Hàn kéo anh: "Đừng vội! Nhìn hiện trường rồi tính!"

Kết quả khám nghiệm hiện trường quả nhiên làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn, đừng nói bom, ngay cả dấu vết một viên đạn tìm khắp nơi cũng không có, giải thích duy nhất đó là, chiếc Mercedes-Benz này tự nổ tự cháy.

Thân xe hoàn toàn biến dạng, trong xe có hai cỗ thi thể hình người. Lưu Định Cường cầm biển xe biến dạng, đây là thứ duy nhất có thể chứng minh thân phận của Lâm Chính. Lãnh Kính Hàn hỏi: "Có khả năng người khác ngồi xe Lâm Chính hay không?"

Lưu Định Cường lắc đầu, "Đã gọi điện chứng thật, Lâm Chính là ngồi xe này rời khỏi thành phố H. Lái xe chính là tài xế Tiểu Vương."

Lý Hưởng nói: "Cư nhiên không có bất cứ dấu vết nào, hiện tượng như vậy trái lại rất hiếm thấy."

Lãnh Kính Hàn cười khổ nói: "Ô tô xảy ra ngoài ý muốn, tự nổ, nói ra ai

tin hả?"

Hàn Phong hỏi Lưu Định Cường: "Anh có thể khẳng định, chắc chắn không có thiết bị gây nổ sao?"

"Chỉ là phán đoán sơ bộ, rất nhiều chi tiết cụ thể còn phải cầm đến viện nghiên cứu, tỷ như bình nhiên liệu, phanh, chốt đánh lửa của ô tô. Nhưng tôi có một điểm hoài nghi, lúc tôi lái xe từ thành phố T đến, có một chiếc xe cảnh sát từ hướng thành phố H chạy ra, từ thời gian tính toán, nó hẳn phải thấy hiện trường vụ nổ."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Là lúc nào?"

"Đại khái là trước khi tôi đến hiện trường nửa giờ." Lưu Định Cường hồi đáp.

"Vậy không nhất định, có thể là xe cảnh sát tuần tra trên quốc lộ. Xe cảnh sát tuần tra của thành phố T chỉ chạy đến biên giới nội thành sẽ vòng về."

Hàn Phong đột nhiên xuất hiện giữa hai người, trong tay anh cầm một dúm gì đó màu đen như xỉ than đá, "Giúp tôi kiểm tra cái này."

Lưu Định Cường hỏi: "Đây là cái gì?"

Hàn Phong bỏ "xỉ than đá" vào trong túi nhựa, nói: "Còn chưa biết, bất quá có thể khẳng định, đây là mưu sát."

Một lời Hàn Phong nói ra, tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung sang đây, Lãnh Kính Hàn run rẩy nói: "Cậu không nên nói lung tung, cậu biết phân lượng của lời này không? Có người mưu sát Lâm Chính, cái đó và mưu sát thị trưởng thành phố H cơ hồ không có gì khác nhau."

Hàn Phong lạnh lùng thốt: "Còn nhớ tôi đã nói cho các anh biết hiện

tượng kỳ quái khi trên đường tới đây không?"

Lãnh Kính Hàn và Lý Hưởng đồng thanh nói: "Đường quốc lộ?"

Hàn Phong nói: "Đúng vậy. Hiện trường phạm tội này, đã bị người quét dọn qua, cho nên mới không lưu lại chút chứng cớ nào. Lâm Chính rời khỏi thành phố H lúc nào?"

Lưu Định Cường nói: "Sau 11h giờ sáng."

Hàn Phong nói: "Ai báo án?"

Lưu Định Cường nói: "Là tôi báo án. Tôi đi xe buýt công cộng từ thành phố T đến thành phố H đi đường này."

"Vậy anh đến đây lúc nào?"

"Hơn hai giờ."

Hàn Phong nói: "Tốc độ của loại Mercedes-Benz này, lúc cao nhất đạt tới 240km/h, nếu theo đó chia ra thì chỉ 60km, bọn họ từ thành phố H đến đây, chỉ mất một giờ, nói cách khác, phát sinh nổ vào khoảng giữa trưa, trong thời gian một giờ này hiện trường không có người, bọn họ có thể làm rất nhiều chuyện." Hàn Phong đưa mắt nhìn, hai bên đường quốc lộ là kênh rạch trũng thấp, xa xa là đồi núi liên miên, anh lập tức nói: "Phái người đến đỉnh núi xa xa nhìn xem, từng đỉnh núi đều cẩn thận kiểm tra, nếu phát hiện lượng lớn đầu lọc thuốc hoặc dấu chân, vậy chứng tỏ suy đoán của tôi không sai."

Lãnh Kính Hàn sau khi điều động nhân thủ hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

"Con đường này bị người quét qua, phạm vi quét dọn --" Hàn Phong nhìn trái phải, nói: "Ít

nhất 3km, lao động phạm vi lớn như vậy, không phải một hai người có thể hoàn thành. Bọn họ làm một đám người, liền trốn ở đỉnh núi, một khi ô tô phát nổ, lập tức thanh lý hiện trường. Bọn họ rốt cuộc quét bỏ cái gì đây?"

"Cậu là nói?"

"Tôi hoài nghi bọn họ giết Lâm Chính và tài xế trước, sau đó đổ xăng, châm lửa phá nổ xe. Nếu bọn họ làm vậy, thì không biết bọn họ nói gì trên đường khiến xe dừng lại." Hàn

Phong suy nghĩ một chút, nói: "Bọn họ làm sao dám trắng trợn như thế? Chẳng lẽ bọn họ không sợ ô tô và người đi ngang qua phát hiện bọn họ sao?"

Lãnh Kính Hàn bất đắc dĩ nói: "Bọn họ không sợ, bởi vì hiện tại xe đi đường này cực ít, chỉ có xe buýt công cộng cũ từ thành phố H đến thành phố T mới còn đi đường này, mỗi ba giờ một chuyến, bọn họ nếu cố ý hành động, thời gian cực kỳ dư dả. Nhưng tôi không rõ, tại sao Lâm Chính phải đi con đường này chứ?"

"Có hai loại khả năng, thứ nhất, hắn vốn muốn đến một nơi nào đó trên con đường này; Thứ hai, có người ra lệnh cho hắn đi đường này."

"Ra lệnh? Ai có thể ra lệnh cho Lâm Chính? Tại sao người đó muốn ra lệnh cho Lâm Chính đi đường này?"

Hàn Phong cười cười, "Bởi vì loại đường này mới thuận lợi giết Lâm Chính a!"

"Cậu nói xem chuyện này, cùng án lừa bảo hiểm có quan hệ gì không?"

"Việc này rất khó nói. Không sai, hung thủ phía sau màn của án lừa bảo hiểm từng ám thị

chúng ta, hắn lần thứ hai xuống tay, sẽ không lưu lại chứng cứ gì. Hơn nữa, điều động lượng lớn sức người sức của, thủ pháp tựa hồ cũng rất giống, thế nhưng, chúng ta không thể xác nhận hai vụ án đó cùng một đám người làm. Vấn đề hiện tại là, chúng ta đối với mục đích của bọn họ không hiểu rõ chút nào. Nếu bắt cóc Lâm Chính, có lẽ vì tiền, vậy giết Lâm Chính, thì là vì cái gì đây? Anh có thể điều tra một chút, Lâm Chính chết ai sẽ là người có lợi. Giết Lương Hưng Thịnh, là vì cái gì chứ? Người thật sự bị xe đụng chết, thi thể đã đi đâu? Nghi vấn thật sự nhiều lắm. Hung thủ hoàn toàn trống trong bóng tối a." Đôi mắt của Hàn Phong, bắt đầu phát ra quang mang như con sói, cũng chỉ có loại án kiện

không có đầu mối này, mới có thể khiến ánh mắt của anh sáng lên. Không bao lâu sau, Trương Nghệ mang theo một đội cảnh sát trở lại, trong tay xách một túi lớn đầu lọc thuốc lá, nói: "Chúng tôi ít nhất ở bốn đỉnh núi, phát hiện lượng lớn đầu lọc thuốc lá. Thật không thể tưởng nổi, nơi bọn họ ẩn thân, cách nơi này xa ít nhất hơn một km. Lục soát bình thường, sẽ không tra xa như vậy, phạm vi rất lớn."

Hàn Phong nhìn đầu lọc trong túi, nói: "Tất cả đều là thuốc bình thường bốn đồng trở xuống, xem ra giống dân công, hung thủ này có xưởng của mình, thủ hạ cũng là một lượng lớn công nhân."

Lãnh Kính Hàn lẩm bẩm nói: "Thật là mưu sát có mưu tính trước sao? Việc này thật đáng sợ. Chúng ta phải lập tức báo cáo cấp trên. Cậu theo vào vụ án này không?"

Vẻ mặt Hàn Phong cười quái dị, anh là muốn tra đại án, nhưng cũng không ngờ vụ án phải tra lớn như vậy. Phá đại án thế này, quá dễ dàng lộ mặt rồi, anh cũng là một người không muốn lộ mặt. Anh vỗ vỗ bả vai Lãnh Kính Hàn, "Hiện tại có vài điểm muốn xác nhận, thứ nhất, người chết có đúng là Lâm Chính hay không; thứ hai, xe đến tột cùng là làm thế nào phát nổ; thứ ba, tại sao hắn phải đi con đường này; thứ tư, hắn chết người nào sẽ có lợi; thứ năm. . . . . ."

"Đủ rồi, chúng ta sẽ xử lý. Cậu có muốn tham gia không? Đúng rồi, Lô Phương và đứa bé kia, đúng như cậu nói, mất tích rồi."

"Không bằng như vầy, chúng ta chia hai nhóm, anh cho tôi một người là đủ rồi, tôi đi điều tra án lừa bảo hiểm, anh và người của tổ chuyên án điều tra án nổ xe, nếu đầu mối của chúng ta đụng đầu, sẽ gộp lại xử lý."

Kinh Thiên Kỳ Án - Chương 2 (4)

Tổ trọng án thành lập minh sát ám phóng .

"Cũng đành vậy. A! Không phải cậu muốn cho Long Giai theo giúp cậu chứ?"

"Ông hiểu tôi, Lãnh trưởng phòng à!" Hàn Phong vẻ mặt cười xấu xa.

"Long Giai là nòng cốt của chúng tôi, không thể cho cậu, còn lại năm người, cậu tùy tiện chọn một đi." Sắc mặt Lãnh Kính Hàn trầm xuống.

Hàn Phong chỉ vào Lãnh Kính Hàn nói: "Lãnh lão đầu, xem như ông lợi hại. Lão tử một mình đi thăm dò, tôi mang Khả Hân của tôi đi, đây không quấy rầy công việc của ông chứ? Nói cho điều tra viên mập mạp kia, đống "xỉ than đá" nọ điều tra ra được là gì, lập tức cho tôi biết."

Lãnh Kính Hàn nhìn bóng lưng của Hàn Phong, lắc đầu nói: "Mồm quạ đen, thật bị cậu ấy nói trúng một đại án đến rồi."

Một gã cảnh viên lái xe đưa bọn họ quay về thành phố. Phan Khả Hân lại hỏi một chuỗi vấn đề dài, Hàn Phong nhất nhất đáp lại, Phan Khả Hân bận rộn dùng máy tính xách tay ghi chép xuống. Cuối cùng, cô hỏi: "Hiện tại chúng ta nên làm gì?"

Hàn Phong nói: "Tôi tìm Ngô Chí Quang thẩm vấn lại, còn có rất nhiều

vấn đề. Cô có thể giúp tôi một chuyện không?"

"Nói đi, chuyện gì?" Phan Khả Hân đầy miệng đáp ứng.

"Cô đến chỗ hỏa táng giúp tôi điều tra, tư liệu tất cả thi thể hỏa táng năm ngày gần đây."

"Hả!" Phan Khả Hân há to miệng, nửa ngày nói không ra lời. Hàn Phong cổ vũ nói: "Cô không phải phóng viên sao, cô biết làm thế nào để thăm dò." Phan Khả Hân đều nhanh muốn khóc lên, Hàn Phong còn được đằng chân lân đằng đầu: "Được rồi, tốt nhất cô có thể cầm ra cho tôi một phần tư liệu, thế nào? Cô không phải muốn nói cho tôi biết, ngay cả chút việc nhỏ ấy cô cũng làm không được chứ? Đại tiểu thư của tôi!"

Một câu nói sau cùng này rất hữu hiệu, Phan Khả Hân đều nhanh rơi nước mắt đột nhiên dừng lại, hừ nói: "Ai bảo tôi không làm được, ngày mai sẽ đem tư liệu cho anh."

Hàn Phong tự mình lấy được liên lạc với Ngô Chí Quang. Tên tài xế xui xẻo bảo lãnh chờ xét xử này còn đang oán giận ngày đó thật không nên báo cảnh sát, sau khi uống rượu lái xe, quá tải, kiện cáo mạng người, đủ thứ gã phải chịu.

Hàn Phong hỏi: "Anh không phải cầm nhầm điện thoại di động của người bạn nọ rồi sao? Các anh có từng liên lạc nữa hay không? Xảy ra loại sự tình này, hắn chung quy nên an ủi anh chứ?"

Ngô Chí Quang vẻ mặt khóc tang nói: "Ngày đó chúng tôi đều uống say, tôi lái xe đụng người, coi như vận khí còn tốt, người anh em kia của tôi, hắn lái xe lật xuống núi."

Sau khi Hàn Phong cáo từ, âm thầm bội phục hung thủ phía sau màn này. Quá hoàn mỹ, phải hoàn thành vụ án như vậy, phải điều tra trước lộ tuyến lái xe của Ngô Chí Quang, nửa đường dùng bạn cũ của gã ngăn

cản gã, trong quán uống rượu đến say chuếch choáng, thừa cơ dùng điện thoại di động không có pin đổi với di động của gã, chờ sau khi gã đụng người, phát hiện điện thoại không có pin, phải dùng buồng điện thoại công cộng báo cảnh sát, mới có cơ hội đổi thi thể, người ở loại tình huống này căn bản sẽ không chú ý tới tướng mạo của thi thể. Cả kế hoạch, tựa như vạch kế hoạch quỹ tích chuẩn xác của tên lửa.

Hàn Phong suy nghĩ một chút, lại đi về hướng khu phòng ốc cũ nát đợi phá hủy nọ. Sau đó, anh lại thông tri Lãnh Kính Hàn, một lần nữa hỗ trợ xem xét tất cả tư liệu thân quyến và quan hệ xã hội của Lương Hưng Thịnh.

Buổi tối, bọn họ trao đổi tin tức. Lương Hưng Thịnh trước khi phát tài, quan hệ với vợ không tệ, sau khi phát tài, liền trở nên bộc phát giống đại đa số nam nhân khác, nát rượu, tụ tập bài bạc, tìm tân hoan, đây chính là nguyên nhân vợ trước của hắn bỏ đi. Mà vợ trước của hắn cũng không gọi là Lô Phương, mấy năm trước liền mang theo con trai ra riêng. Còn Lô Phương, là tình nhân Lương Hưng Thịnh mới quen một năm trước, hai người vừa gặp đã như keo như sơn, khó trách Lương Hưng Thịnh trên phiếu bảo hiểm điền tên Lô Phương.

Hai người sau khi nghiên cứu thảo luận, đều cho rằng tin tức có được quá ít, còn cần điều tra sâu thêm.

Ngày thứ hai, ở công ty bảo hiểm. Phan Khả Hân thật sự đặt một phần tư liệu thi thể hỏa táng trong năm ngày đặt trước mặt Hàn Phong. Hàn Phong mỗi một phần đều cẩn thận xem. Phan Khả Hân hỏi: "Phương diện này có phát hiện gì?"

Hàn Phong nói: "Lương Hưng Thịnh nếu không phải bị xe đụng chết, vậy người bị xe đụng chết đâu?"

"A?" Phan Khả Hân nói: "Anh không phải cho rằng, hung thủ ngốc đến nỗi muốn đem thi thể bị xe đụng chết hỏa táng đó chứ? Bọn họ chẳng lẽ

không thể tùy tiện tìm một chỗ, đào một cái hố sâu chôn thi thể xuống?"

"Sự tình này rất kỳ quặc. Đầu tiên, nếu người chết có thân quyến, vậy thân quyến tại sao lâu như vậy còn chưa báo án? Nếu người chết không có thân quyến, tại sao bọn họ cần thủ pháp như vậy sát hại người chết? Bọn họ làm như vậy, muốn che giấu cái gì? Nếu

muốn che giấu tai mắt người, biện pháp tốt nhất không phải đào hố chôn xuống, mà là hỏa táng, nếu tôi là hung thủ, tôi nhất định sẽ làm vậy."

Phan Khả Hân le lưỡi, "Suy nghĩ của anh thật cổ quái, dường như anh có thể đoán được hung thủ đang suy nghĩ gì."

Hàn Phong cười cười, "Sao cô không nghi ngờ tôi chính là hung thủ chứ? A --"

Phan Khả Hân từ trong sắc mặt của anh, biết anh đã phát hiện gì đó, vội sáp đến nhìn, trên tài liệu viết: "Khúc Minh Sinh, nam, 54 tuổi, nguyên nhân tử vong, tai nạn xe, khi còn sống là một gã nhân viên lớn tuổi của công ty quản lý tài chính Tuệ Tinh, làm kế toán, mặt sau là thân quyến và lý lịch tóm tắt bình thường.

Phan Khả Hân ngạc nhiên nói: "Tài liệu chết vì tai nạn xe có bảy tám cái, sao anh chọn ông ấy chứ?"

Hàn Phong hỏi: "Cô biết công ty quản lý tài chính là làm cái gì không?"

Phan Khả Hân trả lời: "Người làm quản lý tài chính của công ty, ngân hàng cũng có khâu quản lý tài chính. Ngân hàng! Anh là nói ông ấy và Lâm Chính --"

Hàn Phong lắc đầu, "Không đúng, tôi chọn ra ông ấy không phải vì Lâm Chính. Công ty

quản lý tài chính yêu cầu với nhân viên vô cùng nghiêm khắc, một lão nhân viên công tác tại công ty quản lý tài chính, khẳng định sẽ dưỡng thành thói quen nơi nơi cẩn thận tỉ mỉ.

Cô nhìn bức ảnh của ông ấy xem, đây là bức hình khi ông ấy còn sống, nhìn thấy hàm răng của ông ấy không? Người này không hút thuốc lát, không uống trà, nhìn đôi mắt của ông ấy, người này cũng không uống rượu, thân thể khỏe mạnh, tinh thần không tệ, dễ dàng thỏa mãn với tình trạng hiện nay. Người như vậy, chính là người già nhân hậu theo như lời của mọi người, làm người thành thật, cần cù chăm chỉ. Một nam nhân ngay cả thuốc lá rượu trà cũng không dính, lại làm công tác quản lý tài chính của công ty quản lý tài chính, một người cẩn thận chặt chẽ như vậy, xác suất chết vì tai nạn xe sẽ không lớn."

Đôi mắt Phan Khả Hân trợn tròn, Hàn Phong làm thế nào từ trong tư liệu bình thường này, nhìn ra nhiều tin tức như vậy? Song cô vẫn không phục, nói: "Đây là bức hình của ông ấy khi còn sống, làm sao anh biết ông ấy chụp lúc nào? Ông ấy trước kia không uống rượu, nói không chừng sau này sẽ uống thì sao? Ông ấy trước kia thân thể khỏe mạnh, nói không chừng về sau thân thể hư nhược thì sao? Trên tư liệu chỉ nói qua ông ấy công tác tại công ty quản lý tài chính, nhưng chưa nói ông ấy không phạm sai lầm nào, anh dựa vào cái gì kết luận ông ấy cẩn thận dè đặt chứ?"

Hàn Phong cười nói: "Tôi lại chưa nói ông ấy chính là người bị tông chết nọ, chẳng qua

ông ấy có điểm đáng ngờ mà thôi, chúng ta đến nhà thăm hỏi người thân của ông ấy, hỏi một câu sẽ biết thôi. Hơn nữa, tôi vốn dự định tuyển ra mấy người có hiềm nghi, nhưng

khả năng của những người khác không quá lớn. Chúng ta không ngại đi thử xem."

Trong nhà Khúc Minh Sinh, bạn già của ông cùng hai đứa con trai con gái chưa từ trong bi thống tỉnh táo lại, đối với việc Hàn Phong bọn họ tới chơi rất kỳ quái. Bọn họ cho rằng Hàn Phong và Phan Khả Hân là phóng viên, hết sức không phối hợp. Sau khi Hàn Phong lừa nói bọn họ là cảnh sát, người nhà của Khúc Minh Sinh nhất thời luống cuống, bạn già của ông Nhiếp phu nhân nói: "Chúng tôi chưa từng phạm pháp, lão Khúc nhà chúng tôi có phải phạm tội gì không? Nhưng chúng tôi một chút cũng không biết a."

Hàn Phong nhàn nhạt nói: "Đừng gấp, chúng tôi chỉ hỏi chút tình huống đơn giản. Tôi tin tưởng, Khúc tiên sinh không có vấn đề gì. Khúc phu nhân, chúng tôi muốn biết, Khúc tiên sinh gặp chuyện không may lúc nào?"

Khúc phu nhân cả kinh, chần chờ nói: "Này. . . . . ."

Phan Khả Hân hỏi: "Thế nào?"

"Này. . . . . ."

Hàn Phong nói: "Bà biết tình huống mà không nói ra, sau khi bị chúng tôi thẩm tra, sự tình này sẽ rất nghiêm trọng."

Khúc phu nhân lúc này mới nói: "Kỳ thật, chúng tôi vẫn cảm thấy sự tình này rất kỳ hoặc. Đêm hôm đó, đã mười hai giờ, đột nhiên có người gọi điện đến, hẹn lão Khúc nhà chúng tôi ra ngoài. Một đêm kia tôi chưa từng ngủ an ổn a, sáng ngày thứ hai --"

"Buổi tối hôm nào?" Hàn Phong ngắt lời Khúc phu nhân hỏi.

"Hôm. . . . . .Hôm kia."

Hàn Phong gật gật đầu, nói: "Xin mời nói tiếp đi."

"Sáng ngày thứ hai, có một đám người tới, nói là. . . . . .Nói là lão Khúc nhà chúng tôi. . . . . .Ông ấy. . . . . .Ông ấy. . . . . ." Nói đến chỗ thương tâm, Khúc phu nhân lại nức nở.

Con trai của Khúc Minh Sinh là Khúc Chính nói tiếp: "Ngày thứ hai, bốn năm người tới, xưng là quản lý và giám đốc điều hành của công ty quản lý tài chính, nói cha tôi xảy ra tai nạn xe, đã qua đời khi ấy. Bọn họ sợ chúng tôi thương tâm, cho nên không gọi điện thoại, mà cố ý đến nói cho chúng tôi biết, rồi mang chúng tôi đến bệnh viện nhìn di hài của ba. Bọn họ nói, buổi tối công ty mở một hội nghị khẩn cấp, bởi vì ba tôi là nhân viên nòng cốt của công ty, cho nên mời ông đến tham dự. Không ngờ tới thân thể cha tôi không tốt, sau khi thức trắng đêm tinh thần có chút hoảng hốt, buổi sáng vừa ra khỏi công ty đã bị xe đụng, tử vong tại chỗ. Chúng tôi đến nhìn ba, ông. . . . . .Ông bị đụng rất thê thảm!" Khúc Chính nói tới đây, thanh âm cũng đã có chút kích động.

Hàn Phong vội hỏi: "Mấy người kia bộ dạng thế nào?"

Khúc Chính miêu tả một phen, Hàn Phong thất vọng lắc đầu, anh nói những người đó, nhắm mắt ở trên đường cũng túm được một bó to.

Hàn Phong lại nói: "Ừm, nói như vậy, khi các anh nhìn thấy cha mình, ông đã chết. Tại sao các anh không truy vấn tài xế gây chuyện chứ?"

Khúc phu nhân khóc ròng nói: "Người của công ty bọn họ đã nói rất rõ ràng, là lão Khúc nhà chúng tôi tự mình đụng vào xe, tài xế hoàn toàn không liên quan gì. Hơn nữa, bọn họ cho chúng tôi ba mươi vạn tiền trợ cấp, lại đáp ứng sẽ giúp đỡ toàn bộ phí dụng cho Chính nhi học đại học, hơn nữa còn bày tỏ, sau này có thể thu nhận Chính nhi vào làm việc trong công ty bọn họ. Chúng tôi còn có thể yêu cầu gì nữa đây?"

"Đúng vậy, như vậy đã rất tốt. Được rồi, chúng tôi đã hiểu rõ rất nhiều tình huống, xin gia đình nén bi thương." Hàn Phong nói, rồi mang Phan Khả Hân rời đi.

Khúc phu nhân một mình tiễn bọn họ tới cửa, Hàn Phong chợt hỏi: "Phu nhân, bà sớm sự tình này có vấn đề, đúng không?"

Khúc phu nhân cả kinh, "Tôi không rõ. . . . . .không rõ ý tứ của cậu."

"Chúng tôi đã hiểu rõ chút tình huống, ông Khúc nhà bà, rất có khả năng đã bị mưu hại, hiện tại chúng tôi cần sự giúp đỡ của bà."

Khúc phu nhân trừng lớn mắt: "Mưu hại? Kẻ nào? Tại sao bọn họ muốn mưu hại lão Khúc nhà chúng tôi?"

"Đây là điều chúng tôi muốn hỏi bà đấy. Chẳng lẽ ông Khúc nhà các người, trước khi gặp chuyện không may cũng không có hành động gì dị thường sao?"

Khúc phu nhân cùng Hàn Phong đối diện trong chốc lát, mới cúi đầu nói: "Tôi nghĩ, có chút thông tin, có lẽ đối với các cậu có ích. Mấy hôm trước khi lão Khúc gặp chuyện không may, ông ấy có chút khác thường, tôi xem ra, ông ấy có tâm sự. Nhưng hỏi ông ấy, ông ấy lại không chịu nói gì, hỏi lại ông ấy, ông ấy liền bực bội với tôi. Sau khi ngủ, tôi nhiều lần nghe được ông ấy nói, đây là trái với quy định, cũng chỉ có một câu như vậy."

"Bà đừng vội, tiếp tục nhớ lại chút nữa, tiên sinh có thói quen ghi nhật ký không? Ông còn có khả năng nói cho những người khác chuyện này không? Trong công ty ông có đồng nghiệp nào tương đối thân không?"

Thấy Khúc phu nhân lâm vào trầm tư. Hàn Phong nói: "Không cần hoảng, bà chậm rãi nghĩ, nhớ ra gì liền nói cho chúng tôi biết. Đây là phương thức liên lạc của chúng tôi." Anh viết số điện thoại của Lãnh Kính Hàn xuống.

"Lão Khúc nhà chúng tôi không có thói quen viết nhật ký, ông ấy cũng

rất giỏi giữ bí mật. Trong lòng có gì chỉ nói với tôi. Nếu ngay cả tôi cũng không chịu nói, vậy ông ấy cũng sẽ không nói với những người khác. Trong công ty, ông ấy hình như cùng một gã nhân viên tên Hồ Kim Thành quan hệ không tồi, ông ấy nhiều lần nhắc tới người nọ. Chuyện khác tôi không rõ lắm, chuyện trong công ty bọn họ, anh cũng biết đó, người nhà cũng muốn giữ bí mật. Cảnh sát tiên sinh, các cậu nhất định phải tìm được hung thủ hại lão Khúc nhà tôi nhé."

"Bà cũng cho là thế sao? Khúc phu nhân."

Khúc phu nhân gật gật đầu, "Công ty đó của lão Khúc luôn rất keo kiệt, bình thường dùng chút giấy trong công ty đều khấu trừ trong tiền lương nhân viên, lần này làm thế nào lại đột nhiên hào phóng như vậy. Hơn nữa qua nhiều năm như thế, bọn họ cũng chưa từng có thói quen mở hội nghị lúc đêm khuya."

Hàn Phong nói: "Tại sao mọi người không đến công ty của ông ấy xác thực, công ty bọn họ đêm đó có đúng là mở hội nghị hay không?"

Khúc phu nhân sửng sốt, "Tôi trước giờ không quan tâm đến chuyện trong công ty lão Khúc, tôi nghĩ, nếu giám đốc đã tới, hơn nữa tiền cũng đã đưa, nên cũng không nghiên cứu sâu hơn."

Hàn Phong nói: "Được rồi, nếu ông Khúc nhà bà bị người hại chết, chúng tôi nhất định sẽ điều tra mọi chuyện rõ ràng. Nhớ kỹ, nghĩ ra cái gì hoặc tìm được gì, gọi điện cho chúng tôi."

Trên đường, Phan Khả Hân nói: "Tôi coi như phục anh rồi. Khúc Minh Sinh kia 12h đêm rời khỏi nhà, mà tai nạn xe phát sinh sau đó một chút, thời gian hoàn toàn có khả năng, mà hành động sau khi xảy ra sự việc của công ty quản lý tài chính cũng dị thường. Người bị tông chết kia, không phải Khúc Minh Sinh thì là ai vào đây?"

"Chỉ là vận khí tốt thôi."

"Nhưng trước lúc ra cửa, làm sao anh biết bà Khúc còn có ẩn tình chưa nói chứ?"

"Việc này rất đơn giản, bà vừa nghe nói chúng ta là cảnh sát, lập tức nói bà không biết chuyện lão Khúc nhà bà. Đây chứng tỏ, bà biết một chuyện, cái này gọi là giấu đầu lòi đuôi. Tôi dùng lời nói quanh co một hồi, bà liền tự mình nói ra. Tiếp tục điều tra mấy thứ đơn giản nữa, có thể chứng thật ngày đó người bị tông chết có đúng là Khúc Minh Sinh hay không rồi. Vấn đề hiện tại là, chuyện trái với quy định của ông Khúc, rốt cuộc là cái gì đây? Chính là chuyện trái quy định nọ, đã lấy mạng ông." Phan Khả Hân đang muốn nói gì đó, điện thoại di động vang lên, cầm lên nghe, sau đó nói với Hàn Phong: "Bác Lãnh nói, anh ghé qua một chút."

Phan Khả Hân phải về công ty bảo hiểm, chỉnh lý lại tài liệu hôm nay. Hàn Phong một mình vội vàng đi đến cảnh cục.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Manh mối câu đố Hắc Võng (1)

Phòng điều tra hình sự, Lãnh Kính Càn đang phân tích tình tiết vụ án, Hàn Phong liên tục uống nước, căn bản ông cẩn thận nghe Lãnh Kính Hàn nói gì. "Hiện tại các loại xử lý chi tiết kỹ tCuật cũng đã hoàn thành. Chúng ta có thể loại bỏ bất luận ả năng gì do ngoại lực gây nổ, hiện trường ông có bất luận hình thức nào của chất nổ, mà loại tình huống cậu nói đó, cũng có thể loại bỏ. Bởi vì từ góc độ kỹ thuật mà nói, lúc ấy xe của bọn họ còn đang vận hành, khi bảo trì tốc độ 100km/h ông giảm bớt, trước i phát sinh nổ mạnh cửa sổ đều đóng, làm sao có thể có người tập kích bọn họ.

Chúng ta có thể tưởng tượng một hình ảnh như vầy, một chiếc Mercedes-Benz đang chạy rất nhanh, đột nhiên hơi xylanh bắt lửa, vày giây sau, thế lửa biến lớn, xảy ra nổ mạnh!"

Hàn Phong "ừm" một tiếng, tỏ vẻ đã nghe thấy.

Lãnh Kính Hàn nói tiếp: "Chúng ta trước mắt nói đến ung răng, xác nhận người chết chính là Lâm Chính và tài xế của hắn. Hiện tại cấp trên đem áp lực ắp nơi đều đẩy lên

đầu chúng ta, gia quyến của Lâm Chính một mực chắc chắn ông ấy bị mưu sát. Mà ngày đó cậu lại đến hiện trường tìm được nhiều đầu lọc như vậy, cậu nói chút xem, sự tình này nên bắt tay làm từ nơi nào? Chúng ta đầu mối gì cũng ông có."

"Đúng vậy, sự tình này thật sự quá bí ẩn, căn bản ông lưu lại đầu mối gì. Hiện tại tình huống chúng ta nắm giữa, chính là túi lớn tàn thuốc nọ, nhưng mà đầu lọc này sẽ nói cho chúng ta biết cái gì đây? ó a, thật sự là

ó."

Lãnh Kính Hàn gật đầu tỏ vẻ đồng ý, "Được rồi, cậu bên kia tra được đầu mối gì chưa?"

"Tôi bên này đầu nối cũng bị chặt đứt toàn bộ, đang rầu rĩ đây."

"Nói bậy, ả Hân rõ ràng nói cho tôi biết, các cậu phát hiện rất nCiều." Lãnh Kính Hàn quát.

Hàn Phong sửng sốt, "Phải chông? Ai nha, anh xem tôi, một người bận bịu đến loạn thất bát tao, rất nhiều chuyện đều quên rồi."

Lãnh Kính Hàn hiểu ý, trừng mắt, "Cậu đang uy hiếp tôi?"

Hàn Phong uống nước oáng, "Cái gì? Tôi nào dám a? Anh chính là trưởng phòng điều tra hình sự, tôi lấy gì uy hiếp anh đây?"

Lãnh Kính Hàn ẽ cắn môi, "Ngày mai, Long Giai đến trợ giúp cậu điều tra vụ án."

Hàn PCong cười xấu xa, "Ừm, các anh ông phải còn chưa giúp tôi xét nghiệm 'xỉ than đá' gì đó sao? Lập tức đi xét nghiệm, nhìn xem là kết quả gì. Còn có, các anh có thể điều tra xem xét hệ thống giao thông của thành phố H và thành phố T, nhìn xem giữa trưa ngày hôm qua có xe cảnh sát tự mình đi làm công tác ông. Những thứ ác theo lệ thường mà hỏi, tôi cũng ông muốn nói nhiều."

"Thằng nhóc cậu, nói, đi thăm dò xe cảnh sát tự mình đi làm nhiệm vụ là có ý gì?"

"Lúc nào tôi nhìn thấy Long cảnh quan, anh lúc đó sẽ biết đó là ý tứ gì. Tôi còn phải đến sở cảnh sát, nhìn xem trạng huống gia đình của Lương Hưng Thịnh. Cáo từ trước."

Lãnh Kính Hàn nhìn bóng lưng của Hàn Phong, hung hăng nói: " Đến chết ông đổi."

Hàn Phong đến trước sở cảnh sát, trước tiên đi một chuyến đến công ty quản lý tài chính Tuệ Tinh.

Công ty quản lý tài chính rất nề nếp, nhân viên ra vào cửa chính tất cả đều phải quét thẻ, mà những người ác muốn vào công ty, phải ở cửa bảo vệ nói rõ mục đích đến rồi đăng ký. Hàn Phong nói là bạn của Hồ Kim Thành, bảo vệ cửa mờ cậu chờ một chút, sau đó mới nói cho cậu biết có thể gặp mặt Hồ Kim Thành ở phòng nghỉ. Vào phòng nghỉ, Hàn Phong Cỏi trước mấy nhân viên công ty.

Bọn họ nói cho Hàn Phong, mấy ngày trước đây, có hai người trẻ tuổi, tự xưng là con trai của chúc Minh Sinh, nói cha của bọn họ xảy ra tai nạn xe đã chết, công ty còn phái người đến thăm. Về phần ba mươi vạn tiền trợ cấp gì đó, cam đoan công việc của con ông ấy, căn bản ông có. Mà Hàn Phong biết, chúc Minh Sinh chỉ có một trai một gái. Hàn Phong hỏi tướng mạo của hai người trẻ tuổi, nhiều ít có chút thu hoạch. Tình tiết vụ án dần dần phơi bày. Chẳng qua ông ai trong công ty chú ý tới úc MinC Sinh trước i xảy ra tai nạn xe có biểu hiện gì dị thường, đều nói úc Minh Sinh thành thật, ông thích nói chuyện, nhưng làm việc nghiêm túc, chưa từng phạm sai lầm, rất nhiều đơn lớn của lãnh đạo đều giao cho ông xử lý.

Hồ Kim Thành đeo kính mắt, tuổi đại ái oảng 50, xem ra cũng sắp nghỉ rồi. Hàn Phong sau i giải thích mục đích đến, hỏi: "Ông ông tham gia tang lễ của ông ấy sao?"

Hồ Kim Thành nói: "i đó tôi đang bề bộn công việc, thật sự dành ông ra thời gian để đến. Hơn nữa, quan hệ của chúng tôi cũng rất bình thường, chỉ là bình thường trong nghiệp vụ có tiếp xúc qua." Hồ Kim Thành châm một điếu thuốc lá hiệu Hoàng Quả Thụ, đưa cho Hàn Phong, Hàn

Phong oát tay tỏ vẻ từ cCối, cũng hỏi: "Ông ấy trước i gặp chuyện ông may có hành động gì dị thường ông?"

"Tôi ông rõ ràng lắm, i đó chúng tôi đều làm mỗi phần việc của riêng mình. Bất quá, mấy hôm trước i anh ấy xảy ra chuyện, hình như có người giúp làm một số nghiệp vụ lớn, bắt đầu anh ấy có chút hưng phấn, sau đó lại có chút thất lạc, tôi tưởng mặt đầu tư

ông có đủ mức tiền thanh toán tài chính."

"Ừm," Tròng mắt Hàn Phong chuyển một cái, hỏi, "Sau i ông ấy qua đời, máy tính và nghiệp vụ ông ấy làm đều giao cho ai quản lý rồi?"

"Hiện giờ Tiểu Kim đang quản lý."

"Tôi có thể đi xem ông?"

"Công ty quản lý rất nghiêm ắc, chỉ sợ cậu phải trình giấy tờ chứng nhận, sau i Cướng phía lãnh đạo có liên quan xin chỉ thị mới được."

"Được, ngày mai tôi trở lại."

Sau đó Hàn Phong đến sở cảnh sát, nhận được sự chiếu cố của Tiểu Lý đến tiếp đãi cậu, cũng giúp cậu điều tra tư liệu cậu muốn. Lương Hưng Thịnh, nam, 44 tuổi, nguyên quán ở trấn Hưng Văn thôn Văn Giang ấp 6, hai mươi năm trước đến thành phố H phát triển, từ tiểu thành đại, cuối cùng có một xí nghiệp của riêng mình, gọi là công ty trách nhiệm hữu hạn gia công cơ giới Hưng Thịnh, hai tuần tuyên bố phá sản. Hắn có một người vợ, tên Đường Thanh Hà, nhưng quan hệ ông tốt, từ sáu năm trước đã ra riêng, vợ hắn từng đề xuất ly hôn, nhưng Lương Hưng Thịnh vẫn chưa đồng ý, tòa án cũng chưa phán quyết. Hắn có con trai Lương Tiểu Đồng, do vợ hắn dẫn theo, nhưng vợ hắn năm năm trước do uất ức thành bệnh, đã bệnh chết, Lương Tiểu Đồng không muốn trở lại cạnh Lương Hưng Thịnh, vào cô nhi viện. Cha mẹ Lương Hưng Thịnh đều là nông

dân hiền làC, cả đời đi bước vào thành thị, cha Lương Đại Trụ, mẹ Lâm Tố Hoa. Bởi vì mẹ hắn bẩm sinh tim ông tốt, cCo nên chỉ có một đứa con trai Lương Hưng TCịnh. Cha mẹ đều đã mắc bệnh qua đời.

Hàn Phong xem xong, hỏi: "Cũng chỉ có chút tư liệu như vậy?"

Tiểu Lý nói: "Cậu còn muốn biết tình huống gì nữa?"

"Tôi còn muốn biết, Lương Tiểu Đồng ở cô nhi viện nào, tư liệu của vợ Lương Hưng Thịnh, cha mẹ ruột của Lương Hưng Thịnh có bao nhiêu anh chị em, cùng tư liệu có liên quan đến bọn họ, mặt ác giúp tôi tra một nữ nhân tên là Lô Phương."

Tiểu Lý le lưỡi, "Má ơi, cậu muốn điều tra tổ tông mười tám đời của hắn hả?"

"ông sai, tôi sẽ tra tổ tông mười tám đời của hắn."

Tiểu Lý thấy Hàn Phong muốn đi, hỏi: "Đúng rồi, cậu cùng Lãnh trưởng phòng có quan hệ gì? Anh ấy cố ý dặn dò phải toàn lực giúp cậu."

Hàn Phong tự tiếu phi tiếu nói: "Tôi từng đùa bỡn anh ấy."

Nhìn bóng lưng của Hàn Phong, Tiểu Lý hoài nghi không hiểu, lặp lại: "Từng đùa bỡn anh ấy?"

Hàn Phong ông ăn cơm trưa liền vội vàng chạy tới phòng làm việc của Lãnh Kính Hàn. i đụng đại án như thế, bọn họ thường tăng ca vào giữa giờ ăn trưa. Hàn Phong đi vào, sáu gã nòng cốt đang dùng cơm, Hàn Phong hô: "Ôi chao, đang dùng cơm hả?"

Lãnh Kính Hàn lễ độ đáp lại: "Ôi chao, đến ăn chùa hả?"

Hàn Phong ngồi xuống bên cạnh LãnC Kính Hàn, "Tại sao có thể nói

như vậy chứ? Tôi vốn chính là một phần tử của các anh." Nói xong, ông chút ách í gọi một phần cơm trưa, dù sao đã tìm được người trả tiền rồi.

Lãnh Kính Càn hỏi: "Bên cậu có tiến triển gì mới?"

"Tìm được người bị xe đụng chết kia rồi. Là người của công ty quản lý tài chính, vấn đề bên trong rất nhiều."

Lãnh cính Hàn thấp giọng nói: "Công tác của Long Giai đã làm xong, thằng nhóc cậu cũng ông nên xắng bậy."

Hàn Phong liếc ông một cái, "Tôi từng xắng bậy bao giờ chưa?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Ăn cơm xong, chúng ta lại thảo luận."

Sau i ăn xong, Lãnh Kính Hàn để Càn Phong chờ trong phòng làm việc. Chỉ chốc lát sau, Long Giai đi vào, cung kính hành một cảnh lễ tiêu chuẩn phiêu lượng, "Điều tra viên cấp 1 phòng điều tra hình sự Long Giai, số hiệu 10683, đến đây báo danh." Vành mắt của cô tựa hồ còn có chút đỏ, vốn đang ở tổ chuyên án tra đại án, hiện tại điều đến cùng Hàn Phong tra án lừa bảo hiểm gì đó, quả thật lòng tràn đầy ấm ức.

Trên mặt Hàn Phong cười như hoa nở, vội vàng nhường chỗ ngồi cho Long Giai, "Ngồi, mời ngồi. Kỳ thật, tôi biết trong lòng cô nhất định ấm ức, nhưng rất nhanh cô sẽ phát hiện, vụ án này, sẽ ông nhỏ hơn so với vụ án các cô đang điều tra đâu." Đôi mắt anh đảo qua, vị nữ cảnh này, thân cao hẳn là chừng 1m75, nếu ông mang giày da quy định đế bằng, mà thay giày cao gót, đứng chung cùng mình một chỗ, vậy rất xứng đôi rồi.

Đôi mắt của Hàn Phong tựa như máy quét hình phối trí tinh chuẩn, rất nhanh có phát hiện mới, í chất của Long Giai rất ưu tú, cười một cái ai cũng ông thể nói cô ông mỹ lệ, vóc người tuyệt ông kém so với Phan ả Hân, chỉ là ăn mặc quá đơn giản.

i Hàn Phong đánC giá Long Giai, Long Giai cũng đang đánh giá Hàn Phong. Kỳ tài phá án từ miệng Lãnh trưởng phòng này, lớn lên góc cạnh phân minh, vóc dáng rất cao, có chút gầy yếu, y phục trên người ông vừa vặn lắm, trên chân lại mang một đôi dép rách, nhìn qua rất ông hài hòa. Cô nào đâu biết rằng, toàn thân cao thấp của Hàn Phong, chỉ có đôi dép kia là của anh, quần áo là của Lãnh Kính Hàn, đương nhiên ông vừa người.

"Đây là lần đầu nhóm chúng ta hợp tác, tôi tên là Hàn Phong, xin chào." Hàn Phong cười vươn tay phải.

Long Giai liếc mắt nhìn chòng chọc anh, rốt cuộc vẫn vươn tay phải, "Sớm đã nghe nói qua tên của anh, xin chào." Hàn Phong lập tức cầm tay Long Giai, "Xin chào, xin chào." Long Giai mún thu tay, Hàn Phong lại nắm chắc ông tha.

Long Giai nhìn thấy ý cười cổ quái của anh, thình lình thu tay lại, xoay người, nhấc Hàn Phong trên lưng, nhân tiện ném đi, một cú quắng qua bả vai, chỉ nghe Hàn Phong kêu lên: "Nha, nha, nha." Liền dán ngược lên cửa.

Long Giai ông ngờ tới Hàn Phong ông chịu được một kích như thế, áy náy nói: "Xin lỗi, nghe Lãnh trưởng phòng nói anh phá án rất có phương pháp, còn tưởng rằng bản lĩnh anh ông tồi. TCật sự ngượng ngùng, đã quên nói cho anh biết, tôi là nhu đạo đai đen ngũ đẳng.

Hàn Phong rầm rầm rì rì đứng lên, "Tôi là đai đen thập đẳng, chỉ là lâu chưa luyện, ông quen." Long Giai nhịn ông được phì cười ra tiếng.

"Xem ra mấy đứa đã làm quen với nhau rồi." Lãnh Kính Hàn vừa nói vừa đi vào phòng.

Hàn Phong kéo Lãnh cính Hàn qua, hét lớn: "Cô ấy là nhu đạo ngũ đẳng, anh cũng ông nói cho tôi biết!"

"Đây ông phải rất tốt sao? Được rồi, hiện tại Long Giai bố trí cho cậu, cậu có thể nói cho tôi biết tại sao muốn tra hệ thống cảnh sát giao thông của thành phố T rồi chứ?"

"Còn nhớ Lưu. . . . . Lưu gì?" Hàn Phong vừa nói vừa sửa sang lại quần áo.

"Lưu Định Cường."

"Ờ, đúng, Lưu Định Cường từng nói, cậu ấy i đến hiện trường phát hiện có một chiếc xe cảnh sát chạy ra, lúc ấy anh còn cẩn thận Cỏi cậu ấy."

"Đúng vậy, cái đó và vụ án liên hệ trọng đại sao?"

"Nếu chiếc xe cảnh sát này vừa vặn ở hiện trường, vậy nó có tác dụng gì ở đó chứ?"

Lãnh Kính Hàn trầm tư một lát sau nói: "Bảo vệ hiện trường."

"Nó có thể ngăn chặn xe ác đến hiện trường!" Long Giai đột nhiên tỉnh ngộ.

"ông sai." Hàn Phong gật gật đầu nói tiếp, "Giả dụ nó là một âu trong vụ án, vậy tác dụng của xe cảnh sát đó là phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn. Nó ngăn chặn xe ác tùy tiện xông vào đoạn đường bẫy, nhằm cam đoan chỉ có xe của Lâm Chính phát nổ."

"Nếu như đến bộ giao thông thành phố T, tra tìm xe cảnh sát cùng ngày đi công tác, chiếc nào hướng ra ỏi thành hướng về phía thành phố H chúng ta, vậy có thể truy vấn được đầu mối của người tình nghi phạm tội." Lãnh Kính Hàn phân tích nói.

Hàn Phong nói: "Việc này ông nên chậm trễ, coi chừng bị diệt ẩu."

Lãnh Kính Hàn lập tức đi ra cửa, vừa đi vừa quát: "Lý Hưởng, xế chiều đến thành phố T một chuyến, cCúng ta tra tìm. . . . . ."

Long Giai nhìn bóng lưng vội vàng của Lãnh Kính Hàn, đang chuẩn bị đi theo ra. Hàn Phong lại nói: "Long cảnh quan, cô ông cần đi theo. Chúng ta nói chuyện thôi."

"Nói đi, muốn tôi làm gì?" Long Giai vừa nói vừa ngồi xuống.

"Mang giấy chứng nhận của cô theo, chúng ta đến công ty quản lý tài chính Tuệ Tinh." Có kinh nghiệm bị ném qua vai, Hàn Phong đã có nề nếp hơn.

Bảo vệ cổng của công ty quản lý tài chính vừa đổi người, lần này là giám đốc tự mình tiếp đãi, Hàn Phong thầm nghĩ: "Sớm biết giấy chứng nhận của phòng điều tra hình sự bọn họ hữu hiệu như vậy, bảo Lãnh Kính Hàn cũng lo liệu cho tôi một cái."

Kinh TCiên Kỳ Án - Chương 3.2

Chương 3 - Manh mối câu đố Hắc Võng (2)

Thôi giám đốc mập lùn, chưa tới 1m60, hói, đầu tròn tròn như trên cCén da đính một quả cầu.

Hàn Phong nói rõ mục đích đến, Thôi giám đốc lập tức dẫn bọn họ đi kiểm tra máy tính úc Minh Sinh từng dùng. Thao tác viên hiện tại tên Kim Mẫn, nhuộm một đầu tóc vàng, một thân nồng nặc mùi dầu thơm, Hàn Phong kCông thích con gái trang điểm quá mức, căn bản ông có hứng thú nhìn cô.

Kim Mẫn giọng ỏn ẻn nói: "Lão úc tổng cộng làm quản lý tài chính cho ba công ty, hai công ty ác ủy thác quản lý tài chính, nơi này có tất cả ghi

chép làm việc của ông ấy, hai người xem đi."

Hàn Phong hỏi Long Giai: "Cô hiểu biết máy tínC ông?"

Long Giai như thể lần đầu nhận thức Hàn Phong nhìn anh, hiện tại người ông hiểu máy tính đã ông còn nhiều lắm, Hàn Phong tựa hồ biết Long Giai nghĩ gì, lập tức bổ sung nói: "Tôi là hỏi cô thông thạo máy tính hay ông."

Long Giai mỉm cười, "Tôi chuyên nghiên cứu máy tính đó."

Long Giai cười rộ lên cực kỳ ngọt ngào, Hàn Phong si mê nhìn trong chốc lát, mới nói: "Tôi đã bảo mà, tôi sẽ ông chọn lầm người. Cô có thể điều tra ghi chép đã xóa bỏ trong máy tính Cay ông?"

Long Giai ngồi xuống, đầu ngón tay lướt nhanh trên bàn phím bắt đầu gõ xuống, một phần danh xóa đã xóa bỏ liền xuất hiện trên màn ảnh, có ông ít là tin rác, nhưng một tháng trước, có một phần thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, có đánh dấu trọng điểm bảo mật, Hàn Phong hỏi: "Phần tài liệu này có thể ôi phục được ông?"

Long Giai lắc đầu, "ông được, xóa đến cực kỳ sạch sẽ, cho dù sao lưu ổ cứng tu bổ lần nữa, cũng ông cách nào ôi phục."

Hàn Phong lại để Long Giai tiến hành thao tác ác, ông có phát hiện gì mới. Anh lẩm bẩm nói: "Thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần? Là ai chuyển nhượng cổ phần cho ai nhỉ? Việc này và cái chết của Lương Hưng Thịnh có quan hệ gì nhỉ?"

Long Giai hỏi: "Còn cần làm gì nữa?"

Hàn Phong phục hồi lại tinh thần, "Ờ, ông cần nữa, chúng ta đi thôi. Cám ơn sự phối hợp của mọi người, nếu mọi người có ai nhớ lại trước i úc Minh Sinh chết có dị

trạng gì, đừng quên báo cho chúng tôi đầu tiên."

Long Giai hết sức chăm chú lái xe cảnh sát, Hàn Phong lại ngơ ngác xuất thần. Anh hồi tưởng lại cả tình tiết vụ án một lần. Đêm hôm đó, úc Minh Sinh bị một cú điện thoại lừa ra ngoài, dưới kế hoạch tinh vi, bị xe Ngô Chí Quang đụng chết, sau đó lại dùng thi thể của Lương Hưng Thịnh thay cho tCi thể của úc Minh Sinh. Đưa úc Minh Sinh đến bệnh viện, hơn nữa lừa người nhà của ông, rồi lừa công ty của ông. Cứ như vậy, cái chết của Lương Hưng Thịnh diễn biến thành án gạt bảo hiểm, tai nạn xe của Khúc Minh Sinh thì căn bản ông lọt vào tầm mắt của nhân viên chấp pháp, bạn cũ của Ngô Chí Quang lại chết vào tai nạn xe, mà Ngô Chí Quang xem ra không hiểu rõ tình hình chút nào. Toàn bộ áp dụng thủ pháp hoàn mỹ, chuẩn xác, cơ hồ ông để lại đầu mối gì, nếu ông phải vận may, vụ án này căn bản ông có tiến triển gì. Hiện tại Lương Hưng Thịnh đã bị hỏa táng, căn bản ông cách nào điều tra nguyên nhân chết cụ thể của hắn, trong công ty úc Minh Sinh cũng ông tìm được đầu mối gì, duy nhất biết được, chính là ông từng giúp người làm một phần chuyển nhượng cổ phần, hơn nữa là bí mật tiến hành.

Hàn Phong bỗng nhiên linh quang cCợt lóe, hung thủ tại sao lớn mật như thế, một mặt lừa người nhà họ úc, một mặt lừa công ty Tuệ Tinh? Nếu bọn họ đối chất, ông pCải toàn bộ sẽ lộ tẩy sao? Hàn Phong cẩn thận từng chút Cồi tưởng vào mỗi một chi tiết của công ty Tuệ Tinh. Người họ úc vào công ty, cũng phải nói rõ mục đích đến ở chỗ bảo vệ sao? "Đáng chết!" Hàn Phong thình lình nói, "Mau, quay đầu, quay về công ty Tuệ Tinh!"

Hàn Phong hỏi bảo vệ trực ban: "Sáng hôm nay, ông phải anh trực ban. Buổi sáng là ai trực?"

Bảo vệ họ Cổ, đáp: "Buổi sáng là Phó ải trực, hình như cCa trong nhà đột nhiên bệnh nặng, cho nên xin nghỉ rồi."

"Anh ta làm đã bao lâu?"

"Anh ta mới tới, vừa vặn một tuần."

Hàn Phong hổn hển, làm thế nào ông nghĩ đến sớm hơn, thế nhưng bảo vệ nọ làm sao biết mình sẽ tra lại chuyện này chứ? Hàn Phong lập tức đi đến phòng làm việc của giám đốc, hỏi: "Hôm nay có mấy người xin thôi việc?"

Thôi giám đốc nói: "Hai người, thế nào, có chuyện sao?"

"Là ai? Nói cho tôi biết."

"Một là bảo vệ Tiểu Phó, một là kế toán Hồ Kim Thành. Bọn họ đều là trong nhà có việc."

"Cám ơn!" Nói xong, Hàn Phong liền tức giận ra ỏi phòng làm việc giám đốc. Thật sự là thất bại, Hàn Phong đã hiểu, Hồ Kim Thành lừa mình, quan hệ của gã và úc Minh Sinh ắng định ông tầm thường, gã biết KCúc Minh Sinh thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, nói kCông chừng người xóa bỏ tCỏa thuận chính là gã. Mà bảo vệ cũng là người của bọn họ, nếu người của nhà họ Khúc tìm đến công ty, bọn họ có thể gọi một gã giám đốc giả ra, trong ứng ngoại hợp. Mà buổi sáng mình vừa hỏi, đã đả thảo kinh xà, để cho bọn họ đồng thời chạy thoát.

Long Giai nhìn thần sắc anh không tốt, hỏi: "TCế nào rồi?"

Hàn Phong nói: "ông có gì, bị người đùa bỡn rồi. Là do tôi tự mình sơ xuất mà ra, hiện tại một đầu mối đã gián đoạn, chúng ta chỉ còn cách tra tình huống bên phía Lương Hưng Thịnh. Đi, đến sở cảnh sát."

Ngón tay Hàn Phong ở trên mặt cửa ô tô nhịp theo tiết tấu, trong đầu nghĩ đi nghĩ lại: "Thỏa thuận chuyển nhượng, cái chết của Lương Hưng Thịnh; thỏa thuận chuyển nhượng, cái chết của Lương Hưng Thịnh.

Thỏa thuận chuyển nhượng này rốt cuộc cùng cái chết của Lương Hưng Thịnh có quan hệ hay không? Nếu có, vậy là ai chuyển nhượng cho Lương Hưng Thịnh chứ? Công ty của Lương Hưng Thịnh đúng hai tuần trước tuyên bố phá sản, nói cách ác là sau i chuyển nhượng quyền cổ phần mới tuyên bố phá sản. Cổ phiếu gì đã đến công ty nhỏ của Lương Hưng Thịnh, muốn chuyển nhượng, nhất địnC là người chác chuyển nhượng cho hắn, đáng lẽ là hắn đột nhiên lấy được một ít quyền cổ phần, sao còn có thể tuyên bố công ty phát sản chứ? ông được, ông đủ tin tức." Hàn Phong chuyển suy nghĩ: "Ởchỗ Lãnh Kính Hàn, có một vụán càng chưa có đầu mối, tất cả chuyện này là thế nào? Đột nhiên xảy ra nhiều vụ án ly kỳ như vậy?"

Suy nghĩ sâu xa của Hàn Phong bị một tiếng "tới rồi" của Long Giai cắt đứt.

***

u chợ trung tâm thành phố T.

Một xe cảnh kát hú còi chạy qua, trong loa phát ra tiếng hô điếc tai: "Chiếc xe mô tô phía trước, dừng lại!"

Chiếc mô tô nọ bị chặn đầu, từ xe cảnh sát một gã cảnh sát bước đến, chỉ vào xe mô tô nói: "Anh ông biết đây là đường một chiều sao? Xe mô tô của anh đi ngược chiều là rất nguy hiểm. Trình giấy tờ ra."

Vị nam tử lái mô tô kia có vẻ rất ủy uất, gã quả thật không biết đây là đường một chiều. Lúc này, loa xe cảnh sát lại rống lên, "Ngồi ra sau! Đem xe đi!"

Rất nhanh ven đường có một đám người vây xem, một gã cảnh sát ngồi xuống phía trước xe mô tô, người lái xe mô tô ngồi phía sau, xem ra chiếc xe này bị yêu cầu đến cảnh cục. Nhưng cảnh kát nọ, chẳng biết thế nào, đột nhiên ngã trên xe mô tô, người ngồi sau thoáng huých hắn, cảnC

sát gục xuống, đám người nhất thời trở nên hỗn loạn.

***

Sở cảnh sát nào đó của thành phố H. Hàn Phong cùng Long Giai đẩy cửa vào, Tiểu Lý nhìn Long Giai bên cạnh Hàn Phong, nói: "Lần này đều đã tra xong. Vị này là?"

"Long cảnh quan của phòng điều tra hình sự."

"Xin chào." Long Giai rất lễ phép hướng Tiểu Lý nở nụ cười.

Tiểu Lý nhiệt tình tiếp đãi Long Giai: "Xin chào, xin chào."

Hàn Phong đã ngồi xuống trước máy vi tính, Tiểu Lý nói với Hàn Phong: "Ởthành phốH tên Lô Phương có 73 người."

Hàn Phong gật gật đầu, anh trong hình ảnh tra tìm từng cái Lô Phương mà anh nhận thước kia. Thật đúng là éo, Lô Phương mà Hàn Phong từng gặp thật gọi là Lô Phương. Lô Phương, nữ, 34 tuổi, văn hóa cấp hai.

Hàn Phong nhìn lý lịch tóm tắt của Lô Phương, nghi hoặc hỏi han: "Trước i cô ta đến thành phố H đã ở đâu? Hay làm gì đó chẳng hạn?"

Tiểu Lý gãi đầu nói: "Vẫn chưa biết, tôi còn phải tra thêm cCút nữa."

Hàn Phong tiếp tục xem xuống phía dưới, Tiểu Lý nói: "Đây là vợ đầu của Lương Hưng Thịnh, Đường Thanh Hà."

Hàn Phong cẩn thận phân biệt đường nét đặc thù của uôn mặt Đường Thanh Hà, lắc đầu nói: "Lương Tiểu Đồng có thể là giả." Anh xem qua hình của Lương Hưng Thịnh, mà Lương Tiểu Đồng anh đã nhìn thấy ông giống Lương Hưng Thịnh và Đường Thanh Hà. Lương Tiểu Đồng lúc 5 tuổi vào cô nhi viện Thiên Tứ của thành phố H, hai năm trước được

người nhận nuôi, ông có hình. Hàn Phong hỏi: "Được ai nhận nuôi?"

Tiểu Lý cười cười, hiển nhiên vẫn chưa tra. Hàn Phong cũng cười xem tiếp, mặt sau đó là

tình huống của cha mẹ Lương Hưng Thịnh, cha hắn có năm anh chị em, mẹ có sáu, lần này Tiểu Lý ngược lại chuẩn bị tư liệu rất tường tận, ngay cả tư liệu của những bậc vai vế trên cha mẹ Lương Hưng ThịnC cũng đã chuẩn bị. Cha mẹ của cha Lương Hưng Thịnh Lương Đại Trụ phân biệt gọi là Lương Quốc Cường và Ngụy Phân, mà cha mẹ của mẹ hắn Lâm Tố Hoa tên là Lâm Thành Long và Trương Tú Thanh, lên trên nữa thì chưa lập hồ sơ.

Hàn Phong xem xong, đứng dậy nói: "Cám ơn cậu. Những tài liệu này rất hữu dụng, nếu tường tận hơn chút nữa thì rất tốt."

Tiểu Lý nói: "Lần sau nhất định sẽ tra tường tận hơn. Rất vui được hợp tác với anh. Tôi tra được lai lịch của Lô Phương và người nhận nuôi Lương Tiểu Đồng, sẽ lập tức thông

tri các anh."

Hai người Hàn Phong bắt tay cáo biệt hắn. Ra ỏi sở cảnh sát, Long Giai hỏi: "Trong những tài liệu này có tin tức gì?"

Hàn Phong cười ổ, "Cái tên Tiểu Lý kia, tin muốn biết thì hắn ông điều tra ra, tin ông quan trọng thì tra ra một đống lớn."

"Lần sau có thể trực tiếp sử dụng cơ sở dữ liệu trong phòng ban, cơ sở dữ liệu chỗ chúng tôi đều liên kết mạng với tất cả âu dân sự."

"Có việc này? Sao Lãnh Kính Hàn chưa từng nói?"

"Chuyện mạng lưới liên lạc này là tôi vài ngày gần đây mới tìm ra, Lãnh

trưởng phòng còn chưa rõ. Hiện tại chúng ta đi đâu?"

"u ai phá Hạ Loan."

"Vào đó làm gì?"

"Nơi đó là nơi lần đầu tiên tôi gặp Lô Phương và Lương Tiểu Đồng, là chỗ ở bọn họ tạm

thời thuê, hiện tại bọn họ đã rời đi, nhưng tôi có thể đi tìm chủ nhà cho bọn họ thuê. Cô lái xe, trên đường tôi kẽ đem vụ án này nói từ đầu cho cô một lần, cô chỉ cần biết vụ án này

có rất nhiều ý tứ."

Hai người đang nói, điện thoại di động của Long Giai vang lên, cô nghe xong đưa cho Hàn Phong nói: "Lãnh trưởng phòng tìm anh."

"Làm sao vậy?"

Thanh âm của Lãnh Kính Hàn từ đầu bên kia điện thoại di động truyền đến, "Tìm được người rồi."

Hàn Phong vừa nghe, trong thanh âm một chút tình cảm vui sướng cũng ông có, cười nói: "Tìm được người còn ủ rũ như vậy? ông phải tìm được một ối thi thể chứ?"

"Mỏ quạ đen, lần nào cũng bị cậu nói trúng. Kính nhờ cậu lúc nào đó nói vài câu dễ nghe dùm."

"Ngay từ đầu vụ án, tôi đã biết, vụ án anh đụng tới ông có ả năng có tin tức gì tốt. Bây giờ chỉ là mới bắt đầu, anh chậm rãi quen dần đi. Người nọ chết thế nào?"

"Do sát thủ làm, cực kỳ sạch sẽ, hiện tại đạn và tCi thể đã đưa về cảnh cục thành phố T, rất nhanh sẽ có kết quả. Lý Hưởng nói, hung thủ bắn tổng cộng hai phát, phát thứ nhất vào giữa ngực, mà hắn vẫn chưa yên tâm, lại bổ thêm một phát trên trán. Hiện tại có thể nói đầu mối toàn bộ đứt quãng." Lãnh Kính Hàn nói đại ái tình huống hiện trường.

"Phát thứ nhất có phải từ ngực trái xuyên qua ông, sau khi xuyên qua tim lọt vào ngực phải? Phát thứ hai cũng là ở giữa trán?" Hàn Phong hỏi.

"Làm sao cậu biết?"

"Có băng ghi hình giao thông ông?"

"Cũng ông phải ngã tư đường, lại ông phải chu vực liên tiếp xảy ra tai nạn, làm sao có băng ghi hình giao thông? Nói mau, cậu nghĩ tới điều gì?"

"Anh đi tra toàn bộ băng giao tCông của phòng giao thông trước i sự tình phát sinh, chú ý tra dưới gầm của xe con nhỏ, có lẽ á cũ, biển số cũng ông quá rõ ràng, nhìn xem có đầu mối gì ông, sau đó liên lạc tiếp."

Lãnh Kính Hàn nói: "Được rồi. Tôi đi xem sao. Đúng rồi, ả Hân đi ắp nơi tìm cậu, tôi đã nói cho cô ấy phương pháp liên lạc với cậu. Người phóng vấn nọ đã đáp ứng cậu rồi."

Hàn Phong cười cười: "Từ sáng đến tối, bận đến đầu óc choáng váng, sớm đã quên mất việc này."

Lãnh Kính Hàn cười thầm: "Cậu ấy chính là tốt điểm đó, một i có vụ án, ngay cả nữ nhân cũng ông muốn nữa. Nếu vụ án ông phức tạp, còn chưa biết cậu ấy sẽ thế nào nữa ấy chứ."

Lý Hưởng hỏi: "Cậu ấy nói thế nào?"

"Cậu ấy bảo chúng ta đi tra băng ghi hình giao thông đoạn đường phụ cận của bộ giao thông."

Lý Hưởng vỗ đầu: "Đúng vậy, sao tôi kCông nghĩ tới!"

"Cậu suy đoán được gì rồi?"

"Lãnh trưởng phòng, anh xem, viên đạn là như thế này tiến vào cơ thể người chết, kỹ thuật bắn của hung thủ rất chuẩn, nhất định là gác ở nơi nào đó nhắm. Từ lộ tuyến viên đạn xuyên qua nhìn, hung thủ nhất định là nổ súng dưới một gầm xe nhỏ, sau phát thứ nhất, cảnh sát hiển nhiên mắt hướng về nơi cảm tCấy đau, cho nên phát thứ hai chính là bắn nCư vậy."

Lãnh Kính Hàn đột nhiên tỉnh ngộ, "Tôi biết rồi, xe của hung thủ vẫn đi theo xe cảnh sát, chỉ là chưa có cơ hội xuống tay. Mãi đến i bọn họ xuống xe xử phạt người lái xe mô tô

trái luật kia, hung thủ mới có cơ hội xuống tay. Chúng ta tra lộ tuyến xe cảnh sát đi qua, nhìn xem có bao nhiêu chiếc xe thủy chung đi theo sau xe cảnh sát, thì sẽ có đáp án, đi thôi."

Phan Khả Hân bấm số di động của Long Giai, bọn họ nửa đường đón Phan ả Hân, Phan ả Hân vừa lên xe liền hỏi: "Thế nào? Có tiến triển gì mới?"

Hàn Phong và Long Giai ngồi hàng trước, anh quay đầu lại nói: "Tiến triển rõ ràng như vậy, cô chẳng lẽ ông phát hiện?"

Phan ả Hân kỳ quái hỏi: "Tiến triển rõ ràng? Tôi một chút cũng ông nhìn ra a."

Hàn Phong cười cười, chỉa chỉa ô tô: "Hiện tại có xe riêng đưa đón." Lại chỉa chỉa Long Giai, "Còn sánh đôi với một vị nữ cảnh quan xinh đẹp

như hoa thế này, đây ông phải là tiến triển lớn sao?"

Mặt Long Giai ửng đỏ, Phan ả Hân ịt mũi ó cCịu: "Ở đó mà dào dạt đắc ý. ông có bác Lãnh, anh còn phải dùng hai chân đi bộ. Cũng ông biết bác Lãnh sao lại để ý anh như vậy."

Hàn Phong nói: "Bởi vì tôi lớn lên đẹp trai."

Long Giai nhịn ông được cười thành tiếng, Phan ả Hân càng cười đến ngửa trước ngửa sau.

Phan ả Hân hỏi: "Chúng ta đang đi đâu đây?"

Hàn Phong nói: "Tìm Lô Phương."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Manh mối câu đố mạng đen (3)

Phan Khả Hân vẻ mặt mờ mịt: "Tìm Lô Phương? Tại sao tìm cô ta? Đi đâu mà tìm?" Hàn Phong nói: "Lô Phương chính là tình nhân của Lương Hưng Thịnh, mà cô ta tham dự án lừa bảo hiểm, chứng tỏ cô ta là kẻ hiểu rõ sự tình, hiện tại cô ta là hy vọng duy nhất giúp chúng ta phá án. Cô ta mặc dù có thể chuyển nhà, nhưng không thể chuyển được tin tức. Lần trước tôi đã hỏi qua, căn phòng rách nát của bọn họ là thuê ở, nhưng tôi không tìm được người cho thuê, hy vọng lần này sẽ không thất bại."

Long Giai hỏi: "Hai người đã gặp Lô Phương?"

"Đúng, cô xem, mãi chưa có thời gian nói cụ thể tình tiết vụ án cho cô biết. Nếu cô không sợ lái xe gây họa, tôi bây giờ liền nói một chút cho cô." Hàn Phong trả lời.

"Không thành vấn đề. Anh nói đi."

Hàn Phong liền bắt đầu từ lần đầu tiên đến hiện trường tai nạn xe, nói đến lần đầu đến công ty quản lý tài chính Tuệ Tinh. Phan Khả Hân thỉnh thoảng sẽ bổ sung một chút.

Long Giai nghe xong, nói: "Hiện tại hai người ngoại trừ Lô Phương và Lương Tiểu Đồng, chẳng phải toàn bộ đầu mối đã bị chặt đứt sao. Bạn hiền của Ngô Chí Quang đã chết, Hồ Kim Thành cùng bảo vệ kia đã trốn, mà Lương Hưng Thịnh và Khúc Minh Sinh đều đã hỏa táng, thủ pháp của bọn họ thật sạch sẽ a!"

Hàn Phong nói: "Đúng vậy, thủ pháp này trước kia chưa từng gặp qua, tựa như có một

công ty trù hoạch, có người chuyên môn cung cấp tin tức, có người nghiên cứu đối thủ, có người đưa ra kế hoạch, có người áp dụng, công tác chuẩn bị cho kế hoạch này của bọn họ, không có khả năng chỉ trong khoảng thời gian ngày một ngày hai. Cho nên khi tôi nhìn thấy sơ hở đầu tiên của bọn họ, phát hiện đây là một vụ mưu sát, lập tức ý thức được, đây không phải là một vụ án bình thường, hao phí sức người sức của như vậy, thứ bọn họ mong muốn không nhỏ, nhất định còn có vụ án khác phát sinh, chẳng qua chúng ta còn chưa biết là cái gì. Cho nên tôi bảo Lãnh Kính Hàn thành lập một tổ chuyên án, mới vừa thành lập liền xảy ra án Lâm Chính bị hại, hiện tại chúng ta còn chưa biết hai vụ án này có liên hệ hay không."

Long Giai nói: "Ừm, hóa ra là anh nhắc nhở Lãnh trưởng phòng, chúng tôi còn tưởng rằng Lãnh trưởng phòng có tài tiên đoán chứ!"

Hàn Phong nói: "Anh ấy có tài tiên đoán? Đừng để tôi cười đến rụng răng nha, cái loại từng bước một ấn theo chương trình mà chạy như anh ấy, một vụ án nhỏ cũng phải một

năm rưỡi mới phá xong."

Long Giai giải thích nói: "Nào có chậm như anh nói, Lãnh trưởng phòng đều ấn theo chương trình phá án chính quy." Tiến vào khu vực không có đường, xe bắt đầu tròng trành.

Phan Khả Hân chen ngang nói: "Hàn Phong, sao anh có thể tin chắc có thể tìm được người cho thuê nhà?" Hàn Phong nói: "Rất đơn giản, bọn họ không cần thuê thời gian dài, gặp mặt chúng ta hai lần, sứ mạng của căn nhà nát này xem như đã hoàn thành. Mà người vốn ở tại căn nhà đó, mới là người nghèo chân chính, mặc dù lần này gã lấy được một ít tiền, khẳng định không nỡ xài, gã sẽ ở đó chờ, đám người Lô Phương vừa đi, gã sẽ dọn về đó ở."

Long Giai nói: "Tại sao bọn họ không giết người nọ diệt khẩu chứ?"

Hàn Phong nói: "Không cần thiết, đầu tiên, người chủ chỉ cho thuê nhà, gã cái gì cũng không biết, hơn nữa, bọn họ cho rằng chúng ta cũng không thể từ người cho thuê lấy được tin tức gì. Không cần phải tăng thêm giết chóc vô nghĩa, bọn họ không phải kẻ cuồng sát mà là một đám phần tử phạm tội trí thức có kế hoạch, có mục đích. Tựa như cao thủ sử dụng kiếm trong tiểu thuyết, giết người chỉ cần cắt yếu hầu, không thừa, cũng không thiếu, vừa đủ chí mạng là tốt rồi, khí lực dư thừa, một điểm cũng không ra, đây mới là cao thủ."

Phan Khả Hân nói: "Nếu bọn họ cho rằng chúng ta không thể lấy được tin tức gì, vậy anh còn có thể tra ra cái gì chứ?"

Hàn Phong nói: "Chỉ cần đã làm, khẳng định sẽ lưu lại dấu vết, rất nhiều tin tức thoạt nhìn vô ích, song tập hợp càng nhiều, lại càng hữu dụng."

Cuối cùng đã đến nơi. Hàn Phong nói: "Lần trước chúng ta đến, hình như không có vắng

vẻ như vậy." Long Giai chợt nhớ tới gì đó, hỏi: "Tôi nhớ rõ anh ở sở cảnh sát từng nói Lương Tiểu Đồng anh từng gặp kia là giả?"

"Đúng vậy, cô nghĩ tới điều gì?"

"Tôi chỉ kỳ quái, anh trước kia cũng chưa từng gặp người nhà của Lương Hưng Thịnh, dựa vào cái gì nói Lương Tiểu Đồng là giả chứ?"

"Nó không giống cha nó, cũng không giống mẹ nó, tôi chính là phán đoán như vậy."

Long Giai che miệng cười, "Phán đoán như vậy, hình như độ đáng tin không cao nha? Đây cũng không phải là tác phong suy luận chuẩn xác của anh."

Phan Khả Hân cũng nói: "Đúng đó, có đứa trẻ giống cha, có đứa giống mẹ, ai có thể nói ngoại trừ giống cha thì nhất định phải giống mẹ? Nó có lẽ di truyền ưu điểm của cha mẹ nó, mà cũng có thể là khuyết điểm ấy chứ."

Hàn Phong nói: "Tôi cũng chưa khẳng định, các cô làm gì bắt bẻ tôi từng chút không tha vậy chứ? Lương Tiểu Đồng này có phải con trai của Lương Hưng Thịnh hay không, thì có vấn đề gì lớn đâu? Đi sâu vào điều tra từng bước không phải sẽ rõ ràng sao. Nhìn xem, tới rồi."

Căn nhà tồi tàn đã đổi chủ, là một cụ già râu bạc gầy gò, chỉ còn da bọc xương. Cụ già họ Hoàng, sau khi bọn Hàn Phong nói rõ mục đích đến, cụ Hoàng hồi tưởng lại nói: "Một tuần trước, ngày đó vừa mới đổ một trận mưa to, tôi nhớ rất rõ ràng, thời tiết thoáng cái liền mát mẻ. Cơn mưa kia thật lớn. . . "

Hàn Phong vội vàng cắt ngang lời ông: "Cụ Hoàng, không cần phải nói về thời tiết, trực tiếp nói ai đến tìm ông, bọn họ muốn ông làm gì?"

Cụ Hoàng nói: "Cậu xem cậu, chàng trai trẻ chính là vội vã như vậy, cậu chậm rãi nghe đi. Bọn họ có ba người, đều mặc y phục đen, còn mang kính đen."

Hàn Phong gấp đến độ truy hỏi: "Bọn họ là nam giới sao? Cao bao nhiêu? Ông có thể thấy rõ mặt bọn họ không? Bộ dạng thế nào?"

Cụ Hoàng nói: "Thừa lời, bọn họ đại khái thấp hơn cậu một chút. Cậu xem trong phòng tôi đây, có thể thấy rõ bộ dạng gì của người ta sao? Thằng nhóc này, bọn họ đoạt tiền của

cậu hả? Vội vã như vậy --"

Phan Khả Hân vội cười làm lành, "Cụ Hoàng, ông đừng nóng giận, anh

ấy chính là một người hấp tấp như vậy đấy, ông nói tiếp đi, chúng tôi đang nghe đây."

Cụ Hoàng lúc này mới nói: "Bọn họ nói, muốn thuê nhà của tôi, thuê một tuần, đó thật sự chính là bánh nhân từ trên trời rơi xuống. Cậu nói xem, nhà của tôi như vậy, còn có người muốn thuê, hơn nữa tiền thuê cũng không thấp, cậu nói xem, tôi có thể không cho thuê sao? Tôi nói dọn dẹp phòng một chút, bọn họ nói không cần, vẫn để nguyên bộ dáng tồi tàn như vậy. Bọn họ cho tôi tiền, để tôi đến ở khách sạn, tôi nào cam lòng a, ngay trên đường quốc lộ ngủ một tuần. Bọn họ nói là quay phim, rốt cuộc làm cái gì, chỉ có trời mới biết. Tôi đâu biết nhiều như vậy."

Hàn Phong hỏi: "Cụ Hoàng, tại sao bên ngoài an tĩnh như vậy a?"

Cụ Hoàng tức giận nói: "Nhảm nhí, giờ này, người ta không đi nhặt rác thì sau này biết ăn cái gì? Người nghèo cũng phải sống mà. hôm nay nếu tôi không phải trở về dọn dẹp, tôi cũng đã sớm ra ngoài. Đúng rồi, các cậu muốn biết gì, chờ bọn họ trở về hỏi tiếp nha, dù sao bọn họ cũng không chỉ thuê mỗi nhà của tôi."

"Cái gì!" Hàn Phong thình lình hô lớn, dọa mọi người nhảy dựng, "Ông là nói, bọn họ thuê không ít phòng?"

Cụ Hoàng gật gật đầu, "Đúng vậy, lúc ấy khu nhà này bọn họ đều thuê toàn bộ, các người không biết hả?"

Hàn Phong ra khỏi căn nhà nhỏ tồi tàn, sự tình phát triển cực kỳ ngoài dự liệu của anh, nếu như cụ Hoàng không nói dối, vậy lần đầu tiên bọn họ tới khu khai phá này, tất cả người nhìn thấy đều là hung thủ xếp đặt, bọn họ diễn xuất một màn thật hoàn mỹ. Hàn Phong hết sức nghi hoặc, bố trí nhiều người như vậy làm cái gì? Là sợ mình hướng người bên ngoài nghe ngóng chuyện của Lô Phương, từ đó lộ tẩy kế hoạch sao?

Trong khu khai phá vắng vẻ thê lương , mất đi sự náo nhiệt lần trước.

Hàn Phong thở dài, Phan Khả Hân không nói một lời theo sát đi ra, Hàn Phong nói: "Bọn họ không phải tới đây quay phim, mà là đến diễn kịch, diễn cho chúng ta một vỡ kịch hay ho ra trò!"

Phan Khả Hân gật đầu, "Ừ" một tiếng.

"Cô thấy người được lợi trên phiếu bảo hiểm của Lương Hưng Thịnh là Lô Phương, cho nên liền nhận định cô ta là vợ của Lương Hưng Thịnh đúng không?"

Phan Khả Hân lại "ừ" một tiếng.

"Bình thường mọi người đều cho là như vậy, luôn lưu tài sản lại cho người nhà. Mà sau lần đầu tiên cô đến đây, liền hướng người sống xung quanh nghe ngóng về Lô Phương, đúng không?"

"Ừ."

"Mà những người đó liền nói cho cô chỗ ở của Lô Phương. Lô Phương lại nói cho cô chuyện xưa giữa cô ta và Lương Hưng Thịnh. Hết thảy những việc này, cô một chút cũng không hoài nghi, cho tới bây giờ vẫn chưa từng hoài nghi, đúng không?"

Phan Khả Hân muốn nói lại thôi, vẫn là "ừ" một tiếng.

Hàn Phong nói: "Đây là lẽ thường tình của con người, sau khi nghe thấy câu chuyện của bọn họ, ngoại trừ cảm động, chỗ nào còn đủ cho chúng ta đi hoài nghi tính xác thật của câu chuyện. Bởi vì bọn họ có âm mưu đã lâu, mà chúng ta căn bản không hiểu rõ tình hình chút nào, cho nên mới dễ dàng bị lừa như vậy, đừng nói cô, ngay cả tôi chẳng phải cũng thế sao?"

Lúc này, Long Giai cầm điện thoại đi ra, nói với Hàn Phong: "Lãnh trưởng phòng."

Trong điện thoại truyền đến thanh âm của Lãnh Kính Hàn: "Chúng tôi đã đến khâu giao thông thành phố T điều tra, quả thật có một chiếc xe taxi hiệu Santana vẫn đi theo xe tuần tra của cảnh sát, nhưng hung thủ rất giảo hoạt, mỗi lần đến nơi có máy quay gã liền che mặt, chúng ta vẫn như cũ không tìm ra manh mối."

"Nhưng nghe có vẻ anh rất lo lắng? Chẳng lẽ có phát hiện gì mới?"

"Đúng vậy, chúng ta mặc dù không có nhìn thấy tướng mạo của hung thủ, nhưng phát hiện một sự kiện khác -- Hắc Võng!"

Hàn Phong chưa từng nghe nói qua, không khỏi lặp lại: "Hắc Võng? Là thứ gì?"

"A!" Long Giai ở một bên kinh hô lên.

Hắc Võng là cái gì? Tại sao Long Giai sợ hãi vậy? Tại sao Lãnh Kính Hàn sợ hãi vậy?

Hàn Phong kỳ quái liếc mắt đánh giá Long Giai, rồi nghe Lãnh Kính Hàn nói tiếp: "Cậu không mảy may biết gì về Hắc Võng cả sao?"

"Anh biết đó, tôi thường ngủ, đã thật lâu không quan tâm đến thế sự."

Lãnh Kính Hàn hỏi tiếp: "Hiện tại bên kia cậu đã điều tra thế nào rồi?"

Hàn Phong trả lời: "Mới vừa xong một giai đoạn."

"Cậu lập tức cùng Long Giai quay về phòng ban một chuyến, tôi phải lập tức giúp cậu nhận thức cái gì gọi là Hắc Võng."

Trên xe, Hàn Phong hỏi Phan Khả Hân: "Cô biết Hắc Võng là cái gì không?"

Phan Khả Hân đang ghi chép trên máy tính, cũng không ngẩng đầu lên, "Ai quan tâm nó mạng đen mạng trắng gì chứ, mạng làm chuyện xấu, cứ việc tháo xuống."

Long Giai nói: "Về cục rồi các bạn sẽ biết, chúng tôi có rất nhiều tư liệu liên quan đến Hắc Võng. Không ngờ tới vụ án này sẽ có Hắc Võng tham gia trong đó, Lãnh trưởng phòng phá án càng thêm khó khăn gấp mười lần rồi."

Khi Hàn Phong bọn họ chạy tới phòng điều tra hình sự, đám người Lãnh Kính Hàn cũng vừa mới phong trần mệt mỏi gấp gáp trở về. "Đem băng ghi hình đến khoa kỹ thuật phân

tích." Lãnh Kính Hàn sau khi giao phó cho Lý Hưởng, kéo Hàn Phong đi vào bên trong, lôi thẳng đến trước máy tính ngồi xuống, mới nói: "Hắc Võng là một tổ chức sát thủ, tổ chức

sát thủ chuyên nghiệp."

Hàn Phong cười nói: "Phải không? Chẳng phải chỉ có trong phim ảnh mới có tổ chức sát thủ sao?"

Lãnh Kính Hàn mặt như băng giá, "Tôi không có đùa, tự cậu xem đi. Long Giai, chuyển tư liệu ra đây."

Long Giai vừa mở máy tính vừa nói: "Chỗ đáng sợ nhất của Hắc Võng là bất luận kẻ nào vừa lên mạng đều có thể tìm được nó."

Long Giai đăng nhập đến một website, Hàn Phong nhìn, màn hình máy tính biến thành một mảnh màu đen, phía trên nền tôn lên dòng chữ màu lam: "Mạng lưới liên minh Hacker."

Hàn Phong nói: "Đây là Hắc Võng?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Không sai, đây chỉ là ngụy trang ngoài mặt của bọn chúng, Long Giai."

Long Giai trái gõ phải gõ trong website, tiến vào thanh phân loại, tiếp tục vào thanh phân loại, vào diễn đàn, diễn đàn lại phân nhỏ, cuối cùng tiến vào một bài viết tên là "Cao thủ nâng cao" Sau khi vào, trên màn hình nhắc nhở "Bạn còn chưa đăng nhập, xin mời nhập vào tài khoản hội viên và mật mã của bạn."

Lãnh Kính Hàn giải thích: "Bài viết này, vĩnh viễn đều ở đầu phần diễn đàn này. Sau khi cậu bước vào, hết thảy liền thay đổi."

Hàn Phong nhìn màn hình, kiểu chữ màu lam phát sáng lập lòe, có vẻ thần bí nói không nên lời. Anh hỏi Lãnh Kính Hàn: "Sau khi tiến vào, sẽ ra sao?"

"Bên trong là một phần danh sách, không biết có bao nhiêu người, tất cả đều là sát thủ chuyên nghiệp. Mặt sau từng cái tên đều có giới thiệu vắn tắt về tên sát thủ kia, gã am hiểu vũ khí gì, giết ai, làm thế nào giết, đều ghi chép tường tận trong hồ sơ. Từng sát thủ chào giá bao nhiêu, cũng đều phân loại bảng nhóm. Làm khách quý của Hắc Võng, cậu chỉ cần gửi tiền vào tài khoản quy định, sau đó trên Hắc Võng lưu lại tư liệu của người cậu muốn giết, người đó nhất định sẽ chết bất cứ lúc nào cậu muốn bọn họ chết."

Hàn Phong hỏi Lãnh Kính Hàn, "Thần thông như vậy sao? Có khi nào thất thủ không?"

"Sát thủ của Hắc Võng, chưa bao giờ thất thủ. Các quốc gia trên thế giới đều phái đặc công ra, còn có cảnh sát liên bang, đặc công của liên hiệp quốc, hình cảnh quốc tế, không ai là không đuổi bắt tập đoàn sát thủ này. Đáng tiếc, hiện tại vẫn như cũ một chút đầu mối cũng không có."

Hàn Phong chỉa chỉa máy tính, "Nhưng mà các anh dường như hiểu rất rõ bộ dáng của cơ cấu này?"

Lãnh Kính Hàn cười khổ, "Trước đó không lâu, chúng tôi đã khám phá một vụ hợp đồng giết người, kẻ xúi giục phía sau màn là một vị phú ông, sau khi bị túm hắn khai ra Hắc Võng, hiện tại tin tức này chúng tôi đã tham gia cùng toàn bộ cảnh sát quốc tế."

Hàn Phong nói: "Với năng lực của các anh, dường như truy xét một website như vậy chẳng phải rất dễ dàng sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đúng vậy, chúng tôi mới đầu cũng nghĩ thế. Với năng lực của cảnh sát quốc tế, truy tìm một địa chỉ internet, xem nó bắt nguồn từ đâu, vốn là chuyện rất dễ dàng. Đáng tiếc, vô luận chúng tôi nỗ lực như thế nào, Hắc Võng chỉ có thể đăng nhập, nhưng không cách nào tra tìm được nguồn gốc xuất phát của nó, hơn nữa, cũng không cách nào đóng cửa tên miền này, phảng phất như nó trời sinh chính là đã tồn tại bên trong internet."

Long Giai bổ sung nói: "Bởi vì hệ thống liên minh hacker thế giới, cho nên bọn họ có năng lực tự ẩn nấp, nhưng lực lượng chống hacker của chúng tôi cũng không thể coi thường. Tôi vẫn không rõ, tới cùng thì hacker này dùng thủ pháp gì, khiến chúng ta thủy chung không cách nào phá án!"

Phan Khả Hân cảm thấy hứng thú la hét muốn đăng nhập nhìn thử xem.

Lãnh Kính Hàn nói: "Trước kia có thể, nhưng gần đây số hội viên của phú ông kia bị khóa, chúng tôi không vào được nữa."

Hàn Phong nói: "Đừng nói với tôi là các anh ngay cả bẻ mã của Hắc Võng này cũng làm không được nha."

Long Giai đỏ mặt, "Chúng tôi quả thật làm không được."

Lãnh Kính Hàn nói: "Hiện tại trên mạng thông dụng là số mã khóa 1024, nhưng bọn họ đặt ra mã khóa so với cái này còn phức tạp hơn. Bình thường chúng tôi đăng nhập sẽ thiết lập số chữ hoặc tiếng anh, hoặc tiếng anh cộng thêm số, đúng không?"

Hàn Phong nói: "Đúng, chẳng lẽ bọn họ đặt chữ Hán sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "So với chữ Hán còn phức tạp hơn, bọn họ dùng Trung, Nga, Đức, Hàn, Nhật, Anh, còn có số và tổ hợp dấu câu, đó quả thực chính là một con số thiên văn.

Hiện tại siêu cấp máy tính nhanh nhất mỗi giây chỉ có thể vận hành một trăm tỷ tỷ lần, dùng tốc độ này để giải toán để bẻ mã của bọn họ, phải đến 80 năm sau."

Hàn Phong nói: "Tôi không hiểu lắm. Quên đi, không đề cập đến tri thức chuyên nghiệp vậy nữa, nói cho tôi biết, các anh làm sao biết sát thủ kia đến từ Hắc Võng chứ?"

Lãnh Kính Hàn đáp: "Chúng tôi từng ở trên mạng nhìn thấy qua, bọn họ mặc quần áo và bịt mặt cùng loại với bọn sát thủ, chính là loại này trên băng ghi hình, cậu lại đây nhìn xem." Ông lại dẫn Hàn Phong đến trước một máy phát hình khác.

Hàn Phong nhìn thấy, trong xe con màu xanh biếc, một người mang mũ lưỡi trai, thủy chung nhìn không thấy mặt của gã, mặc một thân quần áo tương tự đồ jean, trên cánh tay phải có huy hiệu giống quân đội. Lãnh Kính Hàn chỉ vào huy hiệu, "Đây là Hắc Võng, bọn họ có số hiệu, Lý Hưởng đang sử dụng máy tính xử lý hình ảnh, rất nhanh chúng ta có thể nhìn hình ảnh rõ ràng hơn."

Lý Hưởng rất nhanh đã chuẩn bị tốt.

Ba người tiến đến cạnh máy tính của Lý Hưởng, huy hiệu được phóng đại, hình ảnh rất

mơ hồ, Lý Hưởng gõ trên bàn phím, quét gờ ráp và hoa văn không cần thiết, số hiệu rất nhanh đã hiện ra, tất cả đều dấu hiệu không ai nhận ra được.

Lãnh Kính Hàn nói: "Ghi chép dấu hiệu xuống, làm đối chiếu so với dấu hiệu hình cảnh quốc tế lấy được, chúng ta càng lấy được nhiều dấu hiệu, càng có thể bẻ mã được nó."

Nói xong, vỗ vỗ bả vai Hàn Phong, "Hiện tại cậu biết tính nghiêm trọng của sự việc chưa."

Hàn Phong nói: "Tôi nghĩ, rao giá của Hắc Võng nhất định rất cao phải không?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi biết cậu muốn nói gì, nhưng mà, bọn họ đối phó chính là đại nhân vật như Lâm Chính, cho nên nhất định phải tuyệt đối không thể sơ sót. Hiện tại Lưu Định Cường cùng Hạ Mạt đang nghiên cứu tang vật ở hiện trường, Trương Nghệ và Lâm Phàm được phái đến ngân hàng Hằng Phúc điều tra, bác sĩ Cố đang làm khám nghiệm tử thi, người của chúng ta cũng chỉ có nhiêu đó, tôi cũng phân không ra người để điều tra những cái khác nữa. Phía trên điện xuống, mỗi nửa giờ lại thúc giục một lần, cậu cũng đừng quan tâm án lừa bản hiểm của cậu nữa, có thời gian giúp tôi tham khảo chút đi. Đúng rồi, Hàn Phong, vừa rồi cậu ở trong điện thoại nói đã lấy được kết quả ban đầu, cụ thể

thế nào rồi?"

"Còn có thể thế nào, càng tra càng loạn, càng tra càng đau đầu. Ngay từ đầu, ý đồ của hung thủ là để cho chúng ta tưởng đây là một sự cố ngoài ý muốn, các anh tin, tôi tỏ vẻ hoài nghi. Rồi sau đó, y lại cố gắng dẫn

chúng ta vào bí ẩn của án lửa bảo hiểm, chúng ta cũng tin. Kết quả càng về sau, phát hiện là án mưu sát, ngay từ đầu tôi tin chắc có hai người chết, bây giờ là ba, mà thành viên tham gia hành động cũng từ vài người tăng đến hơn mười người, vụ án này so với trong tưởng tượng của tôi còn lớn hơn, vả lại càng điều tra,

lại càng phát hiện nó lạ lùng. Hiện tại tôi cũng đang loạn thành một đoàn đây."

Lãnh Kính Hàn hỏi Hàn Phong: "Có nên đến công ty trước kia của Lương Hưng Thịnh điều tra qua không?"

"Tôi cũng muốn lắm, nhưng từ khi phát hiện nó là án mưu sát đến giờ, tôi một khắc cũng chưa ngơi nghỉ, hướng anh đòi người đó, anh còn quanh co dông dài. Công ty của Lương Hưng Thịnh ở Thành Nam, đi xe phải mất nửa giờ. Ừm, đúng rồi, Long Giai, cô không phải nói máy tính của cô có thể điều tra ra tư liệu hộ tịch sao?"

"Đúng vậy."

Phan Khả Hân có thời gian rảnh liền ngồi chồm hổm, đem chuyện nghe được ghi chép trên máy tính, đây đều là tư liệu mắt thấy tai nghe.

Hàn Phong nhìn Long Giai, hỏi Lãnh Kính Hàn: "Các anh thì sao? Có đầu mối mới hay không?"

"Chỉ còn chờ tin tức của Trương Nghệ và Lâm Phàm, đầu tuyến tôi đây đã bị chặt đứt. Hắc Võng, biết đi đâu tra đây?"

Hàn Phong đột nhiên nói: "Anh có nghĩ tới bọn họ tại sao đột nhiên dựa vào sát thủ hay không?"

Lãnh Kính Hàn sửng sốt, "Việc này tôi trái lại rất bất ngờ, tại sao bọn họ có thể nhanh như vậy đã biết chúng ta có thể truy xét đến khâu giao

thông thành phố T chứ?"

"Có hai loại giải thích, thứ nhất, đã sớm có kế hoạch làm cho cảnh sát kia vĩnh viễn ngậm miệng, nhân vật như án có trong vụ án hay không cũng không quan trọng, tựa như bạn hiền kia của Ngô Chí Quang, dùng xong có thể vứt đi."

Lãnh Kính Hàn gật gật đầu, "Vậy loại giải thích thứ hai thì sao?"

"Loại thứ hai, nội bộ chúng ta có người của địch, khi anh gọi điện thông báo cho thành phố T để lộ tiếng gió, hoặc là từ phòng điều tra hình sự của anh tiết lộ ra ngoài, hung thủ nóng nảy, cho nên diệt khẩu. Hiện tại chúng ta đang trong thời gian chạy đua với hung thủ, ai giành trước một bước, người đó có thể nắm được quyền chủ động."

"Từ phòng điều tra hình sự tiết lộ? Không có khả năng lắm đâu. Nhưng mà lúc thông báo

khâu giao thông thành phố T bọn họ, ngược lại có khả năng tiết lộ tiếng gió, khi ấy không chú ý tới vấn đề ở phương diện này."

"Nếu như là tình huống thứ hai, vậy nhóm các anh nên cẩn thận rồi, bị ép đến sốt ruột, hung thủ sẽ có hành động kinh người. Đúng rồi, các anh có đến nhà Lâm Chính không?"

Lãnh Kính Hàn lắc đầu, "Tôi cũng ngựa không dừng vó vậy, một khắc cũng chưa từng nghỉ ngơi. Hơn nữa, đến nhà Lâm Chính, không có thủ tục đầy đủ, e rằng không dễ làm."

"Tại sao?"

"Bà nhà của Lâm Chính Chương Ngọc Linh phu nhân, là con gái nhà giàu, bà ta mặc dù để cảnh sát chúng tôi toàn lực truy tìm hung thủ, nhưng nếu chúng tôi tùy tiện đến nhà bà ấy

lục soát, cái này xâm phạm sự riêng tư của bà ta. Cậu tin tôi đi, nữ nhân có thể vận dụng lực lượng xã hội này, tuyệt không kém so với chồng của mình. Bởi vậy, trước khi chưa có sự đồng ý của bà ta, chúng ta phải xin thủ tục chính quy hợp pháp, sau đó mới có thể tiến vào nhà bà ta."

Hàn Phong bất mãn nói: "Đợi thủ tục hợp pháp của các anh phê xuống, không biết đã mất bao nhiêu ngày rồi."

Lãnh Kính Hàn xòa hai tay, "Không có cách nào, chúng tôi một mực cố gắng liên lạc với Chương Ngọc Linh phu nhân, nếu bà ta đồng ý để chúng ta điều tra, vậy bớt phiền hơn."

Hàn Phong vuốt cằm, "Hiện tại hai vụ án có một vấn đề chung, đều không biết mục đích thực sự của hung thủ, chỉ cần chúng ta biết mục đích của hung thủ, nắm chắc tình tiết vụ án và quyền chủ động toàn cục trong tay thì sẽ có bước ngoặt mới. Hiện tại chúng ta chỉ có thể bị nắm mũi dắt đi, hung thủ xuất hiện ở đâu, chúng ta phải đi theo đến đó. Aiz --"

Một lúc lâu sau, điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn vang lên, "Alo!" "Thật vậy chăng?" "Vậy thì tốt quá."

Lãnh Kính Hàn hưng phấn nói: "Lâm phu nhân đã đồng ý chúng ta đến nhà bà ta điều tra lấy chứng cứ rồi."

Đồng thời Long Giai cũng reo lên: "Ố, tìm được rồi."

Hàn Phong bọn họ đi tới trước máy tính, tư liệu của Lô Phương tràn đầy trên màn hình. Lô Phương là từ vùng khác tới làm công, trên hộ tịch hiện thị địa phương kia nhỏ đến chưa từng có ai nghe nói qua. Nhưng mà, mấy năm trước cô ta đến thành phố H, tựa hồ đột ngột mất tích một thời gian ngắn, đoạn thời gian kia, trên lý lịch không hề có gì. Hàn Phong nhìn một chút, hỏi: "Có thể tra được tư liệu của viện phúc lợi Thiên Tứ

không?"

Long Giai nói: "Tôi đã tra qua, không được, viện phúc lợi này chỉ có chút tin tức trên mạng, nhưng bản thân nó cũng không có website riêng. Do đó, hồ sơ về nó đều dùng phương thức bảo tồn truyền thống, muốn tra, phải tự mình đến chỗ bọn họ một chuyến."

Hàn Phong nói: "Được, chúng ta phải đi một chuyến đến viện phúc lợi Thiên Tứ."

"Không được!" Lãnh Kính Hàn nói, "Cậu phải theo tôi đến nhà Lâm Chính một chuyến."

"Tại sao?"

Lãnh Kính Hàn cười cười, "Cậu đến viện phúc lợi bất quá là lấy tư liệu, chuyện như vậy, giao cho người khác làm được rồi. Mà nhà Lâm Chính, nói không chừng cậu có thể phát hiện đầu mối gì đó mà người khác không phát hiện được."

Hàn Phong suy nghĩ một chút, nói: "Cũng được, vậy --"

"Tôi đi!" Long Giai cơ hồ hô cùng lúc với Phan Khả Hân. Hàn Phong vẻ mặt kinh ngạc, nói: "A! Đội viên của tôi cũng rất tích cực nha. Như vậy, Phan tiểu thư đi thôi."

Phan Khả Hân vẻ mặt đắc ý, Long Giai tựa hồ không cao hứng lắm, Hàn Phong nói: "Cô phải đi làm một việc khác. Cô lái xe đến công ty của Lương Hưng Thịnh nhìn xem, đem tình huống nghe ngóng được mang về, cô biết nên nghe ngóng cái gì mà."

Nhìn bóng lưng hai người, Lãnh Kính Hàn hỏi: "Cậu để Khả Hân lấy tư liệu, yên tâm không?"

Hàn Phong nói: "Anh đừng xem thường vị đại tiểu thư này, nghề phóng viên của cô ấy không phải vô dụng." Nói xong, liền kể cho Lãnh Kính Hàn chuyện Phan Khả Hân đến nhà hỏa táng lấy tư liệu. Lãnh Kính Hàn cười cười, "Chúng ta nên khởi hành rồi, Lý Hưởng, cùng đi."

Lý Hưởng nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Biệt thự quý bà Lâm phu nhân (1)

Nhà Lâm Chính là biệt thự nhỏ hai tầng, tự trang bị hoa viên và bể bơi phía sau, trong nhà một quản gia, hai hầu nữ, có chút giống gia đình Âu Châu thời trung cổ. Quản gia Dư Lục mở cửa cho ba người, phu nhân của Lâm Chính Chương Ngọc Linh phu nhân một thân lễ phục màu đen, trang nghiêm ngồi trên sofa bọc da kiểu châu Âu, vẻ mặt có chút bi thương. Hàn Phong nhìn kỹ Lâm phu nhân, mới khoảng 40 tuổi, mà nhìn qua đã cỡ năm sáu mươi rồi. Khuôn mặt nghiêm túc nói không nên lời, nhìn qua tựa như sói bà ngoại, da mặc dù đã bảo dưỡng, nhưng vẫn lộ vẻ thô ráp, khô héo. Khiến Hàn Phong không thể chịu được chính là, bà ngoại trừ diện mục khó nhìn ra, thân thể một chút đường cong cũng không có, không hề đặc trưng cho nữ giới. Hàn Phong thầm nghĩ, "Chẳng lẽ từng thành công phía sau quý ông, đều có một người vợ giống như cây ngô đồng bị ép khô dầu vậy sao?" Không cách nào tưởng tượng được, Lâm Chính làm thế nào trải qua 20 năm này, anh dù là một ngày cũng không thể chịu được. Vợ chồng Lâm Chính có hai nam một nữ. Đều du học nước ngoài, hai người du học Mỹ, một du học Anh, không biết bọn họ có biết được tin tức phụ

thân qua đời chưa.

Căn nhà trang trí rất xa hoa, sau khi Hàn Phong vào nhà nhãn tình ở khắp nơi đánh giá.

Lãnh Kính Hàn cùng Lý Hưởng thì rất lịch sự hướng Lâm phu nhân chậm rãi giải thích mục đích của bọn họ, bọn họ muốn làm những việc gì trong nhà, hy vọng nhận được sự ủng hộ của phu nhân.

Hàn Phong nhìn quản gia Dư Lục đứng ở một bên, liền bắt đầu cùng ông

tán gẫu. Dư Lục vào Lâm gia đã 50 năm, là một lão quản gia, hai người hầu nữ phụ trách quét dọn vệ sinh và trông nom cuộc sống sinh hoạt hằng ngày, cũng đều đã công tác ở Lâm gia ba bốn năm rồi. Hàn Phong rất nhanh loại bỏ hoài nghi đối với bọn họ.

Bên kia, Lãnh Kính Hàn đã cùng Lâm phu nhân nói xong, dưới sự hộ tống của bà để nhân viên cảnh sát đi đi lại lại khắp nơi, có thể hỏi bà vấn đề, nếu biết bà sẽ trả lời. Lãnh Kính Hàn hỏi chút vấn đề thông thường, Lâm phu nhân trả lời chi tiết câu hỏi, Hàn Phong nghe cũng lười nghe.

Sau đó, Lãnh Kính Hàn cùng Lý Hưởng rất lễ phép theo sát phía sau Lâm phu nhân, bà để bọn họ quan sát nơi nào, bọn họ liền đi nơi đó. Hàn Phong đông nhoáng một cái, tây trượt một cái, sớm đã dưới sự bồi đồng của lão quản gia đem từng góc xó xỉnh của các phòng quét sạch hết rồi, chỉ có thư phòng của Lâm Chính và phòng ngủ chưa xem qua. Dư Lục nói: "Thư phòng cũng là nơi làm việc tại nhà của lão gia, người thường không thể đi vào."

"Đó cũng là nơi cùng cái chết của ông ấy liên quan mật thiết nhất, xem ra, phải có sự cho phép của phu nhân các ông. Lãnh Kính Hàn! Lãnh Kính Hàn!" Hàn Phong kéo dài thanh âm kêu to. Rất nhanh, Lãnh Kính Hàn và Lâm phu nhân đều đã tới. Vẻ mặt Lâm phu nhân không hài lòng, bởi vì Hàn Phong rất không lễ phép. Hàn Phong nói: "Phu nhân, nơi này nơi chồng bà làm việc, đúng không?"

"Đúng vậy."

Hàn Phong căn bản không để ý ánh mắt của Lãnh Kính Hàn, nói với Lâm phu nhân: "Chúng tôi muốn vào xem một chút."

Sắc mặt Lâm phu nhân đổi đổi, rất nhanh đã khôi phục giọng điệu bình thản, "Đúng vậy, đó là nơi chồng tôi làm việc, có rất nhiều văn kiện cơ mật, không thích hợp để các anh tra duyệt."

Lãnh Kính Hàn vội hòa giải, "Chúng tôi có thể hiểu được, có thể hiểu được."

Hàn Phong không để mình bị đẩy vòng vòng, tiếp tục nói với Lâm phu nhân: "Phu nhân, ở hiện trường người đầu tiên đề xuất chồng bà bị người mưu sát, là tôi; Mà người phát hiện đầu mối trước tiên, cũng là tôi. Tình huống hiện tại là, chồng bà đã chết, là bị người giết chết, mà việc chúng tôi không biết, chính là những người đó tại sao muốn giết chồng bà! Tôi tin tưởng, đó cũng là sự tình phu nhân rất muốn biết chứ. Hiện tại trong căn phòng này, nói không chừng có cất giữ nguyên nhân cái chết của chồng bà, chẳng lẽ bà muốn đem nó niêm phong bảo tồn, tùy ý để chồng mình bị chết không minh bạch?"

Sắc mặt Lâm phu nhân trở nên khó coi, Lãnh Kính Hàn cùng Lý Hưởng hai mặt nhìn nhau, không biết nói gì cho phải.

Hàn Phong được thế hăng hái nói: "Lãnh trưởng phòng của ban điều tra hình sự ở đây, phu nhân bà sợ gì chứ? Sợ chúng tôi tiết lộ bí mật buôn bán của chồng bà? Bà cũng đánh giá thấp sự giác ngộ của cảnh sát chúng tôi quá rồi."

Lâm phu nhân nhìn Lãnh Kính Hàn, trong lòng rất kỳ quái, chàng trai cao cao này lai lịch thế nào? Tại sao trưởng phòng ban điều tra hình sự bọn họ đối với loại hành vi này của anh ta không tiến lên can ngăn chứ? Chẳng lẽ đây là kế sách bọn họ đã thương lượng xong trước đó? Nhưng nhìn vẻ mặt khó xử của Lãnh trưởng phòng, lại không giống nha.

Rốt cuộc, Lâm phu nhân cũng thỏa hiệp: "Được rồi, tôi có thể mở cửa, song vì bảo trì nguyên trạng của phòng, tôi chỉ có thể để một mình cậu đi vào." Nói xong, lấy ra chìa khóa mở cửa thư phòng.

Hàn Phong cũng không hướng Lãnh Kính Hàn xin chỉ thị, trực tiếp vào phòng, Lâm phu nhân càng kỳ quái thân phận của Hàn Phong. Bà đi theo Hàn Phong vào thư phòng, cánh cửa vừa đóng, Lãnh Kính Hàn cùng Lý

Hưởng cũng chỉ có thể chờ bên ngoài thư phòng.

Hàn Phong trước khi vào thư phòng, đưa cho Lãnh Kính Hàn một tờ giấy nhỏ, Lãnh Kính Hàn vừa mở ra nhìn, phía trên viết: "Bên ngoài thư phòng, tùy tiện lục lọi."

Lãnh Kính Hàn nhanh chóng tiêu hủy tờ giấy, chuyện như vầy ông không dám làm đâu. Đồng thời ông cũng nghi hoặc, thằng nhóc Hàn Phong kia, dường như đã sớm biết Lâm phu nhân chỉ đồng ý cho mỗi mình cậu ấy vào thư phòng. Cậu ấy làm sao mà biết được chứ?

Chính giữa thư phòng bị một bàn trà ngọc giả cổ chiếm cứ, máy tính đặt ở vị trí bắt mắt, ghế ngồi máy tính thoải mái bọc toàn bộ bằng da cá sấu. Bên tay phải ghế ngồi máy tính là một giá sách lớn có thể lên xuống, toàn bộ sách đưa tay là có thể đụng tới. Trên bàn đặt đầy văn kiện, Hàn Phong mang găng tay trắng, lấy tốc độ cực nhanh lật xem toàn bộ một lần, hợp đồng, quy hoạch, chương trình, kế hoạch, không có phát hiện gì, sách trên giá lại rất nhiều, anh không có khả năng lật xem từng bản, chỉ còn lại máy tính. Hàn Phong nói với Lâm phu nhân: "Phu nhân, tôi cần một người trợ giúp, tôi không thạo máy tính."

Lâm phu nhân thất kinh, nhìn chàng trai này, như là nhân viên kỹ thuật cao cấp, tự xưng không thạo máy tính, đây thật có hơi khó tin nổi. Bà suy nghĩ một chút, hỏi: "Bọn họ ai thạo máy tính hả?" Hàn Phong lập tức hướng ngoài cửa hô: "Này, tôi biết các anh ở bên ngoài không hề di chuyển, ai thạo máy tính, tiến đến!"

Lý Hưởng bước vào thư phòng, Lãnh Kính Hàn ở bên ngoài nói: "Cậu ấy từng được huấn luyện chuyên môn."

Lý Hưởng mở máy tính, hỏi Hàn Phong: "Tìm gì?"

"Ghi chép đã xóa!"

"Cái này khó tìm đó, chưa trải qua huấn luyện chuyên môn thật đúng là không tìm được."

"Biết khó tìm, mới gọi anh tới."

Lý Hưởng bắt đầu thao tác trên máy tính, Lâm phu nhân phát hiện, Hàn Phong thủy chung đưa lưng về phía máy tính, anh không chỉ biết đến mỗi bước thao tác của Lý Hưởng, còn

biết giải quyết như thế nào. Rất nhanh, nghe thấy Lý Hưởng nói: "Tìm được rồi." Hàn Phong quay đầu lại nhìn xem, trong vô số tin tức, liếc mắt một cái liền tập trung vào một email, đồng thời nói với Lý Hưởng: "Phục hồi nó như cũ."

Không ít người dùng email cho rằng, ở điểm giữa mail đánh dấu xóa vĩnh viễn, sẽ xóa bỏ tuyệt đối, bọn họ nào đâu biết rằng, trong ổ cứng, mỗi một bức thư bọn họ từng xem đều có sao lưu.

Lúc Lý Hưởng thao tác, Hàn Phong hỏi: "Phu nhân, cuộc sống của chồng bà có quy luật gì không? Gần đây có chỗ nào không giống bình thường không?"

"Không có, cuộc sống của anh ấy vẫn đều rất quy luật, mỗi tuần sáu ngày đi làm, cuối tuần đến tổng bộ, một tháng chỉ có hai ngày nghỉ ngơi, nhưng anh ấy bình thường cũng không nghỉ ngơi."

Không lâu sau, thư đã khôi phục, nội dung là: "Thỏa thuận đã ký kết, chuyển nhượng 5% cho Lương."

Thời gian của thư là một tháng trước, mà hòm thư của người gửi thư tín chính là tên viết tắt tiếng pinyin của 'Khúc Minh Sinh'. Hàn Phong nói: "Sao chép lại địa chỉ email này, trở về điều tra một chút, sẽ có phát hiện trọng đại đó."

Vẻ mặt Lý Hưởng nghi hoặc, "Phong thư này nói đến hàm hồ như vậy, từ trong đó có thể tra ra cái gì chứ?"

Hàn Phong vỗ vỗ bả vai Lý Hưởng, "Anh không biết, là bởi vì anh vẫn chỉ tra xét mỗi vụ án của Lâm Chính, mà tôi lại đồng thời đang tra hai cái." Sau đó hướng Lâm phu nhân nói: "Cám ơn, chúng tôi ra ngoài. Bà cần phải thấy rõ, chúng tôi không có lấy thứ gì."

Lâm phu nhân gật đầu, Hàn Phong ra khỏi thư phòng, nói với Dư Lục: "Dư quản gia, tôi hơi khát." Dư Lục cười một cái, đi pha trà nước, Hàn Phong suy nghĩ một chút, rồi lại cắm đầu chui vào phòng ngủ của người ta. Lãnh Kính Hàn thấp giọng nói: "Phu nhân người ta chưa đồng ý, sao cậu có thể tùy tiện vào đó?"

"Thừa dịp hiện tại không có ai, chúng ta mới lục soát tốt, cứ thế này bà ấy đi ra rồi, sẽ không tìm được thứ gì tốt nữa."

"Bà ấy đang thanh lý tài liệu, sắp ra rồi đó, cậu muốn tìm gì?" Lãnh Kính Hàn hỏi.

"Anh đi bám trụ quản gia đi." Hàn Phong cơ hồ là muốn quật ba thước đất, ở trong phòng ngủ lục tung, tìm đến cả căn phòng đại loạn. Khi Lâm phu nhân đi ra, cả phòng ngủ đã thay hình đổi dạng, Lý Hưởng cũng ngây người.

Lâm phu nhân tức giận đến xanh mặt, nhưng đây còn chưa hết, chỉ thấy trong tay Hàn Phong mang theo một cái quần lót tam giác, cười hì hì nói với Lâm phu nhân: "Không ngờ tới phu nhân còn thích quần lót khêu gợi như vậy a, loại tơ tằm màu đen này, vân chìm hoa nổi, chất liệu mềm mại, thoải mái dán sát người, vừa vặn che khuất bộ vị cảm tính nhất, thần tính nhất, thật sự là tinh phẩm bậc nhất của tình lữ." Hàn Phong rõ như lòng bàn tay, ngay cả Lý Hưởng cũng phải bội phục anh, cư nhiên biết nhiều tri thức như vậy.

Còn chưa từng có ai dám nói những lời trắng trợn như vậy với vị phu nhân kềm chế cực cao này, Lâm phu nhân sắc mặt trắng nhợt, chỉ vào Hàn Phong: "Cậu -- Cậu --"

Hàn Phong lại ở trong rương quần áo lục lọi, lấy ra một cái quần tam giác nhựa trong suốt, sợ hãi than: "Ai nha, loại cỡ này tôi còn chưa từng gặp qua, Lâm phu nhân thật sự hiện đại."

Lâm phu nhân hít thở không thông, bất ngờ hôn mê bất tỉnh, vừa vặn quản gia bưng trà tới, vừa thấy phu nhân té xỉu, nhanh nhẹn tiến đến đỡ lấy, đồng thời lạnh lùng nói: "Các người nói gì với phu nhân!"

Lý Hưởng không biết nên trả lời thế nào. Dư quản gia lại nói: "Hiện tại thân thể phu nhân không khỏe, mời các người rời đi!" Lãnh Kính Hàn đứng phía sau quản gia, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Hàn Phong gãi đầu, không nói được lời nào cùng Lý Hưởng đi ra ngoài. Lãnh Kính Hàn vội hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Tại sao Lâm phu nhân lại té xỉu?"

Lý Hưởng chỉ chỉ Hàn Phong, "Cậu ấy --" lại không tiện nói trước mặt Dư quản gia, đành phải kéo Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong hướng ra ngoài cửa. Vừa ra khỏi cửa chính, Lý Hưởng liền gào lên: "Cậu ấy vào phòng ngủ người ta, tìm quần con ra, làm trò đánh giá

trước mặt Lâm phu nhân đánh giá quần lót gợi cảm thế nào, Lâm phu nhân kia chịu không nổi, vừa nghe liền ngất đi luôn."

Con mắt Lãnh Kính Hàn đều sắp vọt ra, hỏi Hàn Phong: "Xảy ra chuyện gì? Cậu tới cùng đã làm gì?"

"Tôi phát hiện đầu mối quan trọng, trở về rồi hãy nói."

Lãnh Kính Hàn than vãn: "Ôi, lần sau muốn tới thu thập tin tức nữa, e

rằng không có khả năng rồi."

"Chúng ta đã có đủ thông tin, không cần đến nữa."

"Đây là cậu nói đó nha, lần sau cho cậu tới một mình."

Trên ô tô, Hàn Phong ngồi ghế phụ, thân xe xóc nảy, Lãnh Kính Hàn mắt sắc, liếc một cái nhìn thấy, một thứ gì đó màu đen từ trong túi quần Hàn Phong lộ ra một góc, vội hỏi: "Đó là cái gì?"

Hàn Phong vừa cúi đầu nhìn, từ trong túi lấy ra, kỳ quái nói: "Là quần lót a, sao lại chui vào trong túi của tôi?"

Lý Hưởng nói: "Nhất định là lúc nãy, cậu ấy trộm trong phòng ngủ người ta."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Từ lúc nào cậu có thêm sở thích này?"

"Sở thích gì! Đây là có chuyện gì? Tôi cũng không biết nha. Nếu đã cầm rồi thì mang về kiểm nghiệm một chút đi." Hàn Phong nói xong đem hai quần lót bỏ vào trong túi nhựa bảo tồn vật chứng.

"Cậu thoạt nhìn dường như rất cao hứng?" Lãnh Kính Hàn cảm thấy có chút kỳ quái.

Hàn Phong không che giấu được ý cười, mỗi lần có thu hoạch gì đó trọng đại đều như vậy, trong lòng anh tính toán: "Nếu tin chắc là Khúc Minh Sinh gửi thư cho Lâm Chính, vậy hai vụ án này có thể xác định là cùng một bọn làm. Mà nội dung trong thư chính là nguyên nhân cái chết thật sự của Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính. 5% chuyển nhượng cho Lương? Lương có phải là Lương Hưng Thịnh hay không? 5% là cái gì đây?"

"Có tin tốt." Hàn Phong đột nhiên nói.

Lãnh Kính Hàn hưng phấn ngồi thẳng người, "Ừm, ở Lâm gia có phát hiện gì rồi?"

"Trong máy tính của Lâm Chính, có một bức thư bị xóa, rất có khả năng là Khúc Minh Sinh viết cho Lâm Chính."

Lãnh Kính Hàn và Lý Hưởng đồng thời kinh hô: "Khúc Minh Sinh? Chính là Khúc Minh Sinh cậu hoài nghi bị xe đụng chết đó sao?"

Hàn Phong gật đầu. Lãnh Kính Hàn kích động đến nỗi từ phía sau ghì cổ Hàn Phong, "Tôi đã nói không có khả năng từng vụ án này đều kỳ quái như vậy. Quả nhiên là cùng một đám người làm, lại bị cái mỏ quạ đen này của cậu nói trúng rồi. Hai vụ án này của chúng ta cũng có thể xử lý rồi."

"Kỳ thật, khiến tôi cao hứng còn chưa phải chuyện này. Hiện tại vấn đề của chúng ta có hai cái, Lương trong thư nọ, có đúng là chỉ Lương Hưng Thịnh hay không đây? Hơn nữa, 5% chuyển nhượng từ chỗ Lâm Chính cho Lương Hưng Thịnh rốt cuộc là cái gì chứ? Nếu chúng ta điều tra rõ, nói không chừng sẽ biết động cơ cuối cùng hung thủ bày ra một loạt hành động này."

Lý Hưởng nói: "Cậu là nói, 5% nọ trực tiếp dẫn tới cái chết của ba người Lâm Chính, Khúc Minh Sinh và Lương Hưng Thịnh?"

"Bất kể nói như thế nào, 5% này có hiềm nghi trọng đại." Hàn Phong tiếp tục thì thào một mình nói, "Lâm Chính, Lương Hưng Thịnh, 5%, công ty quản lý tài chính Tuệ Tinh, kết hợp cùng một chỗ, có thể làm gì đây? Một là ông chủ của một công ty phá sản, mà người kia lại là chủ tịch của ngân hàng Hằng Phúc, bọn họ làm thế nào nối quan hệ với nhau chứ? Ngân hàng Hằng Phúc, ngân hàng Hằng Phúc, ngân hàng Hằng Phúc!"

Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn đồng thời lấy tay chỉ vào đối phương. Lãnh Kính Hàn lập tức lấy di động ra, thông tri cho Trương Nghệ đang ở trụ sở chính của ngân hàng Hằng Phúc: "Cậu lập tức hỏi, Lâm Chính có bao nhiêu cổ phần ở ngân hàng Hằng Phúc, gần đây có chuyển nhượng cổ phần hoặc phân bổ vốn lớn nào không."

"Lái nhanh lên, chúng ta trở về tra hồ sơ của Lâm Chính một chút." Hàn Phong thúc giục Lý Hưởng.

Lý Hưởng cười khổ, "Ga đã giẫm đến cùng rồi, bánh xe đều sắp tan chảy luôn, cậu cũng không nhìn xem bây giờ là thời gian nào."

"A!" Hàn Phong vỗ tay mạnh một cái, "Tôi nghĩ tôi hiểu rồi."

Lãnh Kính Hàn vội hỏi: "Cậu lại hiểu được cái gì rồi?"

"Còn cần trở về nghiệm chứng, nếu tôi đoán không sai, so sánh một cái là có thể lấy được đáp án." Hàn Phong nhìn chằm chằm Lãnh Kính Hàn, gằn từng chữ nói: "Phương, pháp, bọn, họ, giết, chết, Lâm, Chính!"

Lần này ngay cả Lãnh Kính Hàn cũng theo đó thúc giục Lý Hưởng chạy mau.

Trở lại phòng điều tra hình sự, Hàn Phong hỏi Lưu Định Cường cùng chàng trai còn đang vội vàng xét nghiệm kia: "Có phát hiện gì mới?"

Lưu Định Cường lắc đầu tiếc nuối: "Giúp tôi kiểm tra cái này một chút." Hàn Phong nói, đem túi nhựa ném cho Lưu Định Cường, tự mình trực tiếp đi về hướng máy tính của Long

Giai, Lãnh Kính Hàn và Lý Hưởng theo sát phía sau.

Lưu Định Cường cũng chưa thấy qua quần tam giác bằng nhựa trong suốt, sửng sốt: "Đây là cái gì? Này, kiểm tra cái gì?"

"Tra dấu tay, nhìn xem phía trên có những dấu tay của ai." Đang khi nói chuyện, Hàn Phong đã không thể chờ được nữa mở máy tính Long Giai ra, xoay người nói với Lý Hưởng, "Anh tới thao tác."

"Cái này rất dễ mà, chuyển đến tư liệu hộ tịch là được, cái này cũng phải cần đến tôi sao?"

"Tay của tôi không linh hoạt lắm, gõ phím không nhanh. Nói chung là anh làm đi."

Lãnh Kính Hàn ở một bên nói: "Nếu hiện tại vụ án của chúng ta gắn liền một chỗ, có thể gộp án chưa?"

"Cái gì? Đầu mối của hai vụ án liền cùng một chỗ?" Một chàng trai trong phòng thí nghiệm nhô đầu ra hỏi, cậu nhìn qua tuổi tác xấp xỉ Hàn Phong, gầy gò, vẻ mặt cũng cơ trí.

Lãnh Kính Hàn nói: "Thằng nhóc thối, làm kiểm nghiệm của cậu đi."

Chàng trai nọ vẫy tay, nói: "Có phát hiện mới."

Hàn Phong hỏi Lãnh Kính Hàn: "Đó là ai vậy?"

"Hạ Mạt. Nó là nhân viên kiểm nghiệm trong phòng thí nghiệm có thể giúp Lưu Định Cường, vừa là nhân viên nghiên cứu bom chuyên nghiệp."

Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn bước vào phòng thí nghiệm, Lưu Định Cường đang tra dấu vân tay, Hạ Mạt cầm một đoạn cao su, nói: "Cái này phát hiện ở hiện trường vụ nổ, vật

lưu lại từ bánh xe ô tô. Vốn sau khi phát sinh vụ nổ, bánh xe bị đốt biến dạng, khẳng định không thể thiếu. Nhưng mà các anh nhìn xem, chỗ này,

đây là một mặt bánh xe hướng ra phía ngoài, từ trung tâm ô tô hướng về bốn phía bức xạ nổ tung, nhưng tại sao một mặt bánh xe hướng ra phía ngoài cũng cùng một mặt hướng vào phía trong giống nhau bị ngọn lửa đốt đến biến dạng?"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Biệt thự quý bà Lâm phu nhân (2)

Lãnh Kính Hàn đón lấy miếng cao su biến dạng, hỏi: "Có thể là sau khi phát sinh vụ nổ, do bốc cháy nên biến dạng hay không?" Hạ Mạt khẳng định nói: "Không có khả năng, đây là cao su nhân tạo loại mới, không bắt lửa. Sau khi phát sinh vụ nổ, ô tô bung ra, bánh xe rơi rụng lập tức lụi tắt, vô luận như thế nào, lẽ ra cũng chỉ một mặt gần bình xăng bị cháy sém biến dạng thôi. Nhưng đây là nguyên một bánh xe, hai mặt đều cháy đến biến dạng."

Hàn Phong nói: "Nên như thế nào đây. . . . . .Bây giờ cậu đi kiểm tra một chút, loại dầu lưu lại trên linh kiện, tôi muốn biết xe bọn họ có thêm loại dầu gì, số lượng dầu."

"Nên như thế nào đây?" Hạ Mạt kỳ quái hỏi.

Hàn Phong cười đáp: "Cậu đi kiểm tra là dầu gì, tôi sẽ nói cho cậu biết là như thế nào."

Hạ Mạt vừa đi, Lãnh Kính Hàn vội hỏi Hàn Phong: "Mau nói cho tôi biết, cậu đã phát hiện được gì? Đến tột cùng là Lâm Chính đã chết như thế nào?"

"Còn chưa tới lúc bật mí, các anh cứ chờ xem, tôi sẽ tìm ra tất cả chứng cứ."

Đang nói, Lý Hưởng hô lên: "Đã tra được tư liệu. Hàn Phong cậu nhìn xem, có phải thứ cậu cần không."

Hàn Phong nhìn một chút, nói: "Kiểm tra trên Lâm Chính hai đời."

Lý Hưởng gõ bàn phím, "Dễ thôi."

Cha của Lâm Chính là Lâm Khắc Phúc, mẹ Chiêm Dung, hắn là con trai độc nhất trong nhà, cha mẹ mất sớm. Ông nội của hắn Lâm Định Cường, bà nội. . . . . Hàn Phong đột nhiên ở trong năm đứa con trai của ông nội Lâm Chính gõ mạnh trên tên của một người gọi là Lâm Thành Long, nói: "Việc này thật không thể ngờ được, chúng ta đáng lẽ phải sớm điều tra ra."

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc nói: "Thế này là làm sao nữa vậy?"

Hàn Phong quay đầu lại nói: "Anh còn ấn tượng gì không? Cái tên này, tôi từng nhắc qua với anh."

Lãnh Kính Hàn suy nghĩ một chút, đột nhiên tỉnh ngộ nói: "Tôi nhớ ra rồi, cậu lúc ấy cười nói với tôi, Tiểu Lý kia làm việc thật nghiêm túc, đem cả cha mẹ của cha mẹ Lương Hưng Thịnh đều tra đến rõ ràng, là cha hắn -- Không, là cha của mẹ hắn tên là Lâm Thành Long. Cậu khẳng định là ông ta sao?"

"Tôi đã xem qua hình, không sai đâu." Hàn Phong nói.

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy vụ án của hai người này càng có thể xác định là cùng một vụ, hóa ra Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh là bà con xa."

"Thế nhưng chúng ta vẫn còn rất nhiều nghi vấn chưa giải quyết. Đầu tiên 5% nọ là cái gì, thứ hai, Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh rốt cuộc có quan hệ gì, bọn họ đã sớm quen biết sao? Hay là sau này mới nhận thức? Tại sao Lâm Chính lại vào lúc này muốn đem 5% đó cho Lương Hưng Thịnh?" Lý Hưởng đưa ra ý kiến của mình.

Hàn Phong nói: "Nói rất hay, chúng ta hiện tại phải giải quyết đích thị là những vấn đề này."

"Tôi đã về đây!" Phan Khả Hân chạy đến thở không ra hơi, nhưng trên mặt lại mừng khấp khởi.

Hàn Phong cười hỏi: "Thế nào? Có thu hoạch gì trọng đại?"

Phan Khả Hân cười nói: "Đã điều tra xong, có một việc anh lại không đoán đúng, Lương Tiểu Đồng chính là Lương Tiểu Đồng chúng ta nhìn thấy kia. Hơn nữa người nhận nuôi Lương Tiểu Đồng, anh nhất định không đoán được là ai đâu."

Lãnh Kính Hàn cười nói: "Thành phố này mặc dù chỉ có mấy trăm vạn dân cư, nhưng Hàn Phong cậu ấy cũng không phải thần, hiển nhiên không thể đoán ra ai nhận nuôi Lương Tiểu Đồng."

Hàn Phong nói: "Chậm đã! Nếu cô nói như vậy, tôi vẫn có thể đoán ra ai nhận nuôi Lương Tiểu Đồng!"

"Là ai?" Lãnh Kính Hàn, Phan Khả Hân, Lý Hưởng, còn có Hạ Mạt trong phòng thí nghiệm cùng Lưu Định Cường đều dựng lỗ tai lên, cơ hồ là cùng lúc đặt câu hỏi.

Hàn Phong nói ra đáp án khiến mọi người đều không thể tưởng được: "Lô -- Phương!"

Lý Hưởng nhanh miệng, cướp lời: "Lô Phương vào hai năm trước đã nhận nuôi Lương Tiểu Đồng? Nhưng cô ta và Lương Hưng Thịnh một năm trước mới quen nhau mà. Khi đó cái gì cô ta cũng không biết, bản thân cũng chỉ là một người làm công, làm thế nào lại đi nhận nuôi Lương Tiểu Đồng? Từ thực lực kinh tế và tố chất văn hóa của cô ta, cũng không có khả năng."

Những người còn lại, thì đều nhìn Phan Khả Hân. Phan Khả Hân thở dốc đủ rồi, mới đứng thẳng lưng lên, nói với Hàn Phong: "Khó trách bác

Lãnh tôn sùng anh như vậy, anh thật là quái quỷ, chuyện này cũng có thể đoán được."

"Hả!" Lãnh Kính Hàn há to mồm, nói: "Thật sự là Lô Phương?"

Phan Khả Hân gật gật đầu, đưa tài liệu photocopy qua, phía trên ghi rõ ràng, hai năm trước Lô Phương đã nhận nuôi Lương Tiểu Đồng. Lần này, mọi người đều nhìn Hàn Phong như nhìn quái vật, thành phố H có mấy trăm vạn dân cư, anh ta làm sao biết là Lô Phương nhận nuôi Lương Tiểu Đồng? Hàn Phong giải thích: "Tôi không phải thần, tôi chỉ đoán thôi mà."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nếu cậu không có giải thích hợp lý, cậu sẽ được liệt vào danh sách kẻ đứng đằng sau xúi giục đáng tình nghi nhất."

Hàn Phong chỉ vào Phan Khả Hân nói: "Kỳ thật rất đơn giản. Sau khi Khả Hân đến, vẻ mặt như vậy, lúc nói chúng ta tuyệt đối không đoán được là ai, ánh mắt rất đắc ý. Cô ấy vừa nói như vậy, chẳng khác nào nói cho chúng ta biết, người nhận nuôi Lương Tiểu Đồng chính là người mà chúng ta đều quen. Hiện tại trong những người chúng ta quen, ngoại trừ Lô Phương, còn ai đáng nghi hơn nữa?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Lý lẽ này nói thế cũng không thuận. Vụ án này liên quan cực kỳ rộng, theo cách nói của cậu, thành viên của ba gia đình Lương Hưng Thịnh, Khúc Minh Sinh cùng Lâm Chính cũng có thể trở thành đối tượng hoài nghi."

"Anh đừng quên, tôi đã từng gặp Lương Tiểu Đồng và Lô Phương cùng một chỗ. Lương Tiểu Đồng tuyệt đối sẽ không đi cùng Lương Hưng Thịnh, Khúc Minh Sinh chỉ phụ trách chuyển nhượng quyền cổ phần giữa Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh, ngoài ra ông ấy cũng chẳng biết gì hơn. Lâm Chính dường như có khả năng nhận nuôi Lương Tiểu Đồng, nhưng hắn không có thời gian đó, người như hắn có thể đem một ngày bận rộn thành hai ngày, còn có lòng dạ thảnh thơi để nhận con nuôi?"

Hàn Phong nói xong, tất cả mọi người sửng sốt, trong nháy mắt ngắn ngủi, anh ta có thể nghĩ nhiều vậy sao? Chỉ có Lãnh Kính Hàn biết, cái này gọi là thiên tài, bằng không ông cũng chẳng gọi Hàn Phong tới. Lãnh Kính Hàn hỏi: "Cậu thấy sự tình Lô Phương nhận nuôi Lương Tiểu Đồng này thế nào?"

"Còn chưa rõ lắm, tôi mơ hồ cảm thấy việc nhận nuôi cùng kế hoạch mưu sát này nhất định có quan hệ, nhưng vẫn chưa thể nối liền thành một đường." Hàn Phong lắc đầu, từ trong tay Lãnh Kính Hàn tiếp nhận tài liệu Phan Khả Hân mang về. Lương Tiểu Đồng hai năm trước cùng hiện tại cơ hồ không có thay đổi gì, đôi mắt kia thoạt nhìn rất u ám, không biết nội tâm của nó có suy nghĩ gì không. Thời thơ ấu như vậy, đối với bất cứ kẻ nào cũng là sự đả kích cả đời ấy chứ.

Thấy mọi người vẫn vây quanh Hàn Phong, Lãnh Kính Hàn quát: "Nên làm gì thì đi làm đi, ở chỗ này nhìn cái gì!"

Hạ Mạt hướng Hàn Phong dựng thẳng ngón cái, xoay người quay về phòng thí nghiệm. Hàn Phong đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, tôi bảo các anh giúp tôi tra loại 'xỉ than đá' kia tới đâu rồi?"

Hạ Mạt ngẩn người, mới nhớ lại Hàn Phong ở hiện trường vụ nổ xe của Lâm Chính mang về bột phấn màu đen, cậu lại nhìn Lưu Định Cường đang bề bộn kiểm tra quần lót, nói:

"Chúng tôi đã kiểm tra, thật sự không tra ra đó là thứ gì, hiện tại đang dùng máy tính phân tích công thức phân tử của nó. Vật kia không cháy, không nổ, trộn lẫn với các vật thể khác không có hiệu quả dễ cháy dễ nổ. Hiện tại chúng tôi hoài nghi, nó thật sự là một dúm 'xỉ than', loại đã từng bị đốt qua."

Hàn Phong chỉa chỉa Lưu Định Cường, nói: "Đi giúp Hạ Mạt kiểm tra xăng."

Phan Khả Hân nói: "Thế nào, tư liệu tôi mang về có giúp được gì cho các anh không?"

Hàn Phong nói: "Phần tư liệu này giúp chúng tôi rất lớn, chỉ là còn khuyết thiếu vài khâu mấu chốt, không thể kết nối lại. Đúng rồi, nói cho tôi nghe một chút về tình huống của viện phúc lợi đi."

Viện phúc lợi Thiên Tứ là giáo đường được xây dựng lại, rất cũ kỹ, nhưng rất rộng lớn, Mai viện trưởng là bà lão hiền lành. Sau khi Phan Khả Hân nói rõ mục đích đến, bà liền tự mình dẫn Phan Khả Hân đến kho hồ sơ lấy ra tư liệu của Lương Tiểu Đồng, còn dắt Phan Khả Hân đi tham quan khắp nơi, hy vọng Phan Khả Hân có thể đưa tin một chút về viện phúc lợi này, nhằm gây được nhiều sự chú ý của mọi người.

Hàn Phong hỏi: "Lương Tiểu Đồng ở trong trường học là một đứa trẻ thế nào?"

Phan Khả Hân ngẩn người, "Mai viện trưởng nói, Tiểu Đồng ở trong trường biểu hiện rất

tốt, cũng không cùng bạn học tranh chấp, nhưng tính cách vô cùng hướng nội, không muốn tiếp xúc với bạn cùng lứa, thường một mình ngồi một chỗ ngẩn người."

Lãnh Kính Hàn thở dài: "Ôi, thằng bé này trải qua đả kích nhiều hơn so với bạn cùng lứa."

Lý Hưởng cả giận nói: "Lương Hưng Thịnh này, quả thực là một tên khốn nạn, hắn đáng chết sớm."

Hàn Phong nhìn về hướng Lý Hưởng, đôi mắt bắt đầu lập lòe, Lãnh Kính Hàn vội hỏi: "Cậu nghĩ đến gì rồi?"

Hàn Phong lắc đầu: "Bây giờ còn chưa biết, bất quá ông anh Lý này thật

là lợi hại, nghĩ còn xa hơn so với tôi."

Lý Hưởng vẻ mặt mờ mịt. Lúc này, điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn vang lên, ông nghe máy xong, vui vẻ nói: "Long Giai đang trên đường trở về, con bé lại có phát hiện mới."

Hàn Phong không thể chờ được hỏi Lãnh Kính Hàn: "Có ấy có phát hiện gì?"

"Con bé nói phải về đến nơi mới nói cho chúng ta biết."

Hàn Phong cười nói: "Tôi nghĩ, chúng ta đã đột phá trở ngại, hiện tại các loại tin tức hữu dụng ùn ùn kéo đến, hung thủ thật sự cùng mục đích bọn họ muốn đạt thành cũng sắp nhanh chóng trồi lên mặt nước. Đúng rồi, tình hình của Hắc Võng thế nào?"

Lãnh Kính Hàn xòe hai tay, "Chúng tôi đã đem tình hình có được chuyển giao cho hình cảnh quốc tế. Hắc Võng là một tổ chức quốc tế rất lớn, chúng ta không có năng lực cũng không cách nào triển khai điều tra nó."

Điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn còn chưa kịp bỏ vào bao, lại vang lên. Ông một bên nghe điện thoại, một bên nhíu mày, sắc mặt âm tình bất định. Nghe xong điện thoại, sắc mặt ông trầm trọng nói với Hàn Phong: "Tôi nghĩ --"

"Làm sao vậy?" Hàn Phong truy hỏi.

Lãnh Kiến Hàn biến sắc, vui vẻ nói: "Tôi nghĩ, chúng ta đã tìm được đáp án rồi!" Thái độ hưng phấn nọ, nếu như không có người ngoài, ông có lẽ sẽ ôm lấy Hàn Phong xoay hai vòng.

"Xảy ra chuyện gì?" Lý Hưởng và Phan Khả Hân đồng thời hỏi.

"Trương Nghệ gọi điện thoại tới, tổng bộ ngân hàng Hằng Phúc đã kiểm

tra tài khoản của

Lâm Chính, bọn họ nói, trên tài khoản Lâm Chính có 5% quyền cổ phần của ngân hàng Hằng Phúc bị chuyển, chuyển nhượng cổ phần lớn như vậy lại chưa thông qua sự đồng ý của hội đồng quản trị, thuộc về giao dịch bí mật, bọn họ đang tiến thêm một bước điều tra, khoản quyền cổ phần nọ tới cùng đã chuyển đi đâu."

Nhưng Lý Hưởng và Phan Khả Hân dường như vẫn nghe chưa hiểu, Phan Khả Hân hỏi: "Vậy cùng vụ án này có quan hệ không?"

Hàn Phong nói: "Đây chính là một loạt âm mưu bọn họ bố trí, động cơ sát hại ba người này. Cũng có thể nói, là động cơ căn bản của phần lớn các vụ án hình sự."

Phan Khả Hân trừng to mắt, "Vẫn không hiểu."

Lãnh Kính Hàn cười nói: "Con đương nhiên không hiểu, loại thiên kim nhà cự phú như con, rất khó hiểu được. Bác cho con biết, hiện tại giá mỗi cổ phiếu của ngân hàng Hằng

Phúc hiện tại là 17 nguyên 6 hào, 5% quyền cổ phần này đại biểu cho 32 triệu giá trị thị trường. 32 triệu, hấp dẫn như vậy, đủ để cho mấy ngàn mấy vạn người giết vợ thí mẹ, không màng tất cả tham gia kế hoạch này."

Hàn Phong nói: "Hiện tại đầu mối của chúng ta đã rất rõ ràng. Lâm Chính đã chuyển nhượng 5% quyền cổ phần cho Lương Hưng Thịnh, mà chuyển nhượng là thông qua Khúc Minh Sinh bí mật hoàn thành, cho nên, ba người bọn họ đều phải chết. Mà cái chết của Khúc Minh Sinh cùng cái chết của Lương Hưng Thịnh, bọn họ muốn dùng kế sách thay mận đổi đào để che mắt. Nếu không phải ông anh Lãnh đây tình cờ mời tôi điều tra án lừa bảo hiểm, bọn họ rất có khả năng đã bưng bít được. Mà chúng ta cũng sẽ không biết Lâm Chính tại sao mà chết, chết như thế

nào."

"Nếu nói như thế, vẫn phải cảm tạ Khả Hân. Nếu không nhờ con bé có một người bác làm trinh sát hình sự tôi đây giúp nó điều tra vụ án lừa bảo hiểm này, căn bản không ai có thể điều tra ra tai nạn xe có vấn đề gì. Không hoài nghi cái chết của Lương Hưng Thịnh, cũng sẽ không biết đến Khúc Minh Sinh, không có Khúc Minh Sinh, chúng ta nghĩ nứt óc cũng đoán không ra cái chết của Lâm Chính là làm thể nào xảy ra."

Lý Hưởng nói: "Thế nhưng, hung thủ đã giết chết cả ba người bọn họ rồi, y được lợi gì chứ? Chẳng lẽ quyền cổ phần sẽ vào tay y sao?"

Lúc này, Lưu Định Cường mỉm cười đi tới nói với bốn người: "Thật sự không thể ngờ. Trên quần lót tơ tằm màu đen không có phát hiện gì, song trên quần lót nhựa kia có lưu lại dấu tay rõ ràng. Dấu tay cho ra vân tay phù hợp, một ít là của Lâm Chính, mà một ít khác, là của người các anh quen."

Ba người Hàn Phong, Lý Hưởng, Lãnh Kính Hàn đồng thanh nói: "Lô Phương!"

Lưu Định Cường gật đầu khẳng định.

Lãnh Kính Hàn đột nhiên nhảy dựng lên, bắt lấy áo Hàn Phong. "Nói mau, làm sao cậu biết trong phòng của Lâm Chính sẽ có quần lót chứa dấu tay của Lô Phương? Cậu tới cùng còn biết được bao nhiên tin tức chưa cho tôi biết? Cậu là tại nhà Lâm Chính biết quần lót này có chuyện, cho nên mới len lén mang ra chứ gì? Hơn nữa, lúc ấy cậu đã điều tra được mối liên hệ giữa Lâm Chính và Khúc Minh Sinh, có đầu mối lớn như vậy, cậu còn muốn đi lục lọi phòng ngủ của bọn họ, cậu đã biết gì đó nên mới làm như vậy, mau thành thật khai báo!"

Hàn Phong cười khổ nói: "Tôi thật không biết là Lô Phương, đây chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi."

Lý Hưởng nói: "Nào có nhiều trùng hợp như vậy? Cậu lần đầu tiên đoán được là Lô Phương, còn có thể nói trùng hợp, nhưng đây là lần thứ hai, tôi cũng không tin lời cậu."

"Được rồi. Tôi nói cho các anh biết. Khi lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy Lâm phu nhân, các anh biết loại cảm giác này sao không? Ai dám nói bà ấy chỉ 40 tuổi, nếu như nói bà ấy là bà đồng sáu bảy mươi tuổi cũng không quá. Tôi tin, bất kể nam nhân nào, vừa nhìn thấy nữ nhân như vậy, căn bản không muốn cùng sống với bà ấy, nhưng Lâm Chính lại sống cùng bà ấy mấy mươi năm. Mà Lâm Chính là ai? Một doanh nhân thành đạt, bộ dạng cao lớn, anh tuấn, tuyệt đối có đủ mị lực của nam nhân trưởng thành. Ởthành phốH, có bao nhiêu nữ giới đều xem hắn như tình nhân trong mộng, lại có biết bao cô gái nguyện ý xem nhẹ hết thảy mà ôm ấp yêu thương. Dưới tình huống như thế, Lâm Chính còn có thể cùng Lâm phu nhân tương kính như tân (vợ chồng tôn trọng nhau như thuở ban đầu), việc này không kỳ quái sao?"

Lý Hưởng nói: "Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, việc này chỉ là quan điểm của cá nhân cậu mà thôi."

Hàn Phong phản bác: "Anh nhìn bà ấy rất thuận mắt sao? Tại sao bà ấy vừa nói chuyện anh liền sợ đến đầu cũng không dám ngẩng lên?"

Trong cổ họng Lý Hưởng ậm ừ hai tiếng, không biết nói gì, quả thật sắc mặt của Lâm phu nhân rất âm trầm.

Lãnh Kính Hàn nói: "Đừng cắt ngang, để Hàn Phong nói xong đã."

"Lần đâu tiên tôi tận mắt nhìn thấy vị phu nhân này, lập tức cho ra kết luận, Lâm Chính là dựa vào bà ấy mà trèo lên, còn trong nhà hoàn toàn là do bà ấy định đoạt. Đó cũng là nguyên nhân Lâm Chính có thể chịu đựng dung mạo phu nhân, còn cùng bà ấy sinh hạ con trai con gái, theo như nhu cầu mà." Hàn Phong dừng một chút, nói tiếp, "Thế nhưng, đó

cũng là điểm mấu chốt, Lâm Chính của hiện tại, đã không phải là nhân vật nhỏ không chút tiếng tăm nữa rồi, hắn là nhân vật sáng chói làm mưa làm gió. Hắn rốt cuộc không thể chịu đựng được thân thể xấu xí của bà vợ kia, nhưng hắn còn phải dựa vào bà ta, hắn biết, vợ hắn có thể nâng hắn lên, cũng có thể đạp hắn xuống. Nam nhân đáng thương như vậy, giữa tình cảm mãnh liệt lãng mạn cùng hiện thực tàn khốc đó, bình thường chỉ có một lựa

chọn, đó chính là -- Yêu đương vụng trộm!"

Đám người Lãnh Kính Hàn phát ra thanh âm 'ồ' một tiếng, sau đó ra hiệu cho Hàn Phong tiếp tục nói hết.

"Vì vậy, tôi nghĩ, cái chết của Lâm Chính có thể liên quan đến tình yêu vụng trộm của hắn hay không. Lâm phu nhân là mẹ của ba đứa con, là vợ mấy chục năm của Lâm Chính, bà ấy có lẽ biết Lâm Chính yêu đương vụng trộm, nhưng tuyệt đối sẽ không giết chết chồng mình. Cho nên, tôi nghĩ, có thể hay không, trong lúc vô tình Lâm Chính đã nói cho tình nhân của hắn chuyện gì đó, dẫn đến cái chết của hắn. Sau khi từ trong máy tính của Lâm Chính tra ra chứng cớ trọng yếu, tôi chỉ muốn đến phòng ngủ của hắn tìm kiếm, nhìn xem có phát hiện gì mới, nếu có thể tìm được chứng cứ yêu đương vụng trộm của hắn, liền có thêm một đầu mối. Lúc ấy, tôi vẫn chưa ôm nhiều hy vọng, bởi vì dạng nam nhân này, bình thường rất nhát gan, không dám đem tang vật yêu đương vụng trộm về nhà. Không ngờ Lâm Chính thật sự đã mang về, hắn còn giấu rất cẩn thận, giữa hai mảnh ghép của hộp gỗ, xem ra hắn rất mê luyến tình nhân của mình, đã si mê đến mức háo sắc quên cả đất trời."

Lãnh Kính Hàn lần này nhịn không được cắt ngang Hàn Phong: "Chờ một chút, làm sao cậu biết đó chính là vật của tình nhân hắn? Cũng chỉ vì vật kia giấu ở giữa mối ghép sao?"

"Đạo lý rất đơn giản, kẻ sĩ có thể chết, không thể nhục. Người như Lâm phu nhân kia, bà ấy đã được giáo dục, bà thà để cho người ta giết bà ấy,

cũng tuyệt không mặc thứ quần lót như vậy. Cho nên, khi tôi lấy quần lót đó ra, bà ấy khí cấp công tâm, rồi ngất xỉu. Một là không ngờ chồng mình lớn mật như vậy, mang cả thứ đó của tình nhân về nhà; hai là giữa ban ngày ban mặt, một người xa lạ từ trong phòng ngủ của bà ta phát hiện thứ này, còn một mực chắc chắn là của bà, bà ta chịu không được hiểu lầm như vậy. Lúc ấy tôi quả thật không biết thứ này là của Lô Phương."

Lãnh Kính Hàn nhìn Lý Hưởng, dò hỏi: "Nói như vậy, quả thật có chút đạo lý, đúng không?"

"Nhưng tôi không hiểu, Lô Phương không phải tình nhân của Lương Hưng Thịnh hay sao? Tại sao lại trộn cùng một chỗ với Lâm Chính?"

Hàn Phong nói: "Anh chưa thấy Lô Phương đâu, bản thân cô ta trên hình thôi đã rất có mị lực. Khi tôi nhìn thấy cô ta, cô ta mặc đồ của kẻ ăn mày, tôi còn bị cô ta hấp dẫn. Nữ nhân như vậy, chính là hồ ly tinh, chuyên câu dẫn nam nhân mà sống. Tự cho mình là phong lưu như Lâm Chính, lại không dám trắng trợn cùng nữ nhân khác một chỗ, đây không phải là vừa câu liền dính sao."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Đêm khuya đột kích

Lãnh Kính Hàn nói: "Lô Phương, cô ta rốt cuộc sắm vai gì trong vụ án này chứ? Đầu tiên là Lương Tiểu Đồng, sau đó là Lương Hưng Thịnh, cuối cùng là Lâm Chính? Xem ra cô ta chính là nhân vật mấu chốt xâu chuỗi toàn bộ sự kiện." Lý Hưởng ngộ ra: "Tôi hiểu rồi, kẻ thiết kế âm mưu này chính là Lô Phương."

Mọi người đều nhìn Lý Hưởng, nghe xem anh ta có cao kiến gì, Lý Hưởng nói: "Lô Phương. . . . . Lô Phương, Lô Phương trong cả vụ án đều xuất hiện, không phải cô ta thì là ai?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đây là một vụ án được thiết kế tỉ mỉ đã hai năm. Đầu tiên, Lô Phương biết được Lương Tiểu Đồng ở cô nhi viện, sau đó nhận nuôi Lương Tiểu Đồng, rồi sau đó lại tiếp cận Lương Hưng Thịnh, thông qua Lương Hưng Thịnh, cám dỗ Lâm Chính, thuyết phục Lâm Chính đem 5% cổ phần ngân hàng Hằng Phúc chuyển nhượng cho Lương Hưng Thịnh. Sau đó giết chết cả Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh, cứ như vậy, cô ta lấy được cổ phần từ trong tay Lương Hưng Thịnh, kế hoạch hoàn mỹ ha."

Phan Khả Hân khó hiểu nói: "Cổ phần của Lương Hưng Thịnh làm thế nào lại tới tay Lô Phương chứ?"

Hàn Phong cười hỏi Phan Khả Hân: "Nếu phụ thân đã chết, ông ta lại chưa lập di chúc, tài sản của ông ta do ai kế thừa đây?"

"Người nhà á."

"Nếu người kế thừa tuổi còn quá nhỏ, phải làm gì bây giờ đây?"

"Ách, bình thường pháp luật quy định người giám hộ trông coi dùm thì phải."

"Xem ra cô cũng không ngốc lắm nha."

Phan Khả Hân đột nhiên tỉnh ngộ, "A, nguyên lai là như thế. Nói vậy, anh tán thành việc Lô Phương chính là hung thủ đứng sau tất cả?"

"Tôi cho tới giờ vẫn chưa từng nói vậy."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Tại sao?"

Hàn Phong gõ lên một điểm trên tư liệu của Lô Phương, "Các anh tin một người làm công văn hóa cấp hai có năng lực điều động hơn chục thậm chí hơn trăm người để hoàn thành một kế hoạch không chê vào đâu được?"

Lý Hưởng hỏi Hàn Phong: "Ý của cậu là?"

"Lô Phương là công cụ, nhiều nhất chỉ là nữ nhân viên giao tiếp, dùng để khai thông các mấu chốt thôi. Người lập kế hoạch là kẻ khác. Y phải sở hữu các điều kiện, thứ nhất, biết rõ Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh, hơn nữa biết quan hệ của bọn họ; thứ hai, y hiểu rõ việc nhà của Lương Hưng Thịnh, biết nhân phẩm của Lương Hưng Thịnh, cũng biết tung tích của vợ con hắn; thứ ba, y phải có thủ hạ của mình, hoặc y có công ty bảo an, vật tư, công trường xây dựng của riêng mình, bằng không chính xã hội đen, bởi nếu không có nhân viên, không cách nào hoàn thành được kế hoạch tinh vi như thế. Nói cách khác, y đã ở thành phố H rất nhiều năm rồi, có một sản nghiệp cố định, cùng tiếp xúc với Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính không phải chỉ một hai năm. Điều kiện này, Lô Phương một cái cũng không có đủ."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Có ai hội đủ?"

"Hiện tại chúng ta còn chưa biết. Vấn đề hiện tại chúng ta gặp phải chính là tại sao Lâm

Chính lại đi quốc lộ cũ, xe của hắn làm thế nào phát nổ, tại sao hắn muốn đem 5% cổ phần chuyển nhượng cho Lương Hưng Thịnh? Tại sao bọn họ bây giờ mới động thủ? Ôi, vấn đề rất nhiều, mà hung thủ kia là ai, ngược lại không cần khẩn trương, rất nhanh sẽ có kết quả thôi."

"Thế là thế nào?"

"Hung thủ và Lương Hưng Thịnh, Lâm Chính đều có mối liên hệ mật thiết mới đúng, chỉ cần chúng ta không ngừng đi sâu vào điều tra quan hệ xã hội của Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính, y sớm muộn cũng sẽ trồi lên mặt nước."

"Woa, thật ngầu!" Phan Khả Hân ngồi xổm xuống, giơ máy ảnh lên, "Đến, cười một cái nào, đại trinh thám!"

"Tôi đã về rồi! Hàn Phong vừa bày tư thế xong, Long Giai vẻ mặt tươi cười đứng ở cửa. Đôi mắt Hàn Phong đột nhiên sáng ngời, xông lên ôm chầm lấy Long Giai, phấn chấn nói: "Cô đã về rồi!"

Long Giai bất ngờ không kịp đề phòng, vừa vặn bị ôm, chờ cô phục hồi tinh thần lại, Hàn Phong đã buông tay ra, nhìn anh tinh thần phấn chấn, tựa hồ không có mưu đồ đặc biệt gì.

Hàn Phong nói: "Nếu tôi đoán không lầm, tin tức cô mang về, sẽ khiến hung thủ phía sau màn trồi lên mặt nước."

Long Giai nghi hoặc cười nói: "Tôi không biết hung thủ là ai đâu."

Hàn Phong nói: "Không cần phải gấp gáp, từ từ sẽ đến, nói hết những tin tức cô nghe được đi."

Long Giai ngồi xuống bên cạnh bàn làm việc, bưng ly nước uống một hớp.

Lưu Định Cường tiếp tục đi nghiên cứu 'xỉ than đá' kia, còn lại bốn người vây quanh bàn ngồi xuống.

Long Giai lại uống một ngụm nước lớn, mới nói: "Trước khi công ty Lương Hưng Thịnh phá sản phần lớn tài sản đều thế chấp cho ngân hàng, sau khi công ty Lương Hưng Thịnh tuyên bố phá sản, ngân hàng quyết định tuần sau tiến hành cầm đồ đấu giá, ngân hàng này chính là ngân hàng Hằng Phúc. 20 năm trước Lương Hưng Thịnh đến thành phố H, lúc ấy hắn. . . . . ."

Hàn Phong cắt ngang Long Giai: "Nói chuyện có ích."

Long Giai liếc anh một cái, "Có một việc rất kỳ quái, tôi tìm kiếm hỏi thăm công nhân của

công ty Lương Hưng Thịnh, bọn họ là một xí nghiệp sản xuất vũ khí, tiến hành gia công xử lý vật liệu thép. Mà cơ hồ tất cả công nhân đều nói, một tuần trước khi công ty tuyên bố phá sản, bọn họ vẫn còn đang tiến hành sản xuất bình thường, mà nghe nói, lợi nhuận năm ngoái cũng không tệ lắm. Đám công nhân cũng trăm điều không giải thích được, công ty đang tốt lành, sao nói phá sản thì liền phá sản?"

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, "Sự tình này có chút kỳ quái."

Hàn Phong hỏi Long Giai: "Cô điều tra được đầu mối gì không?"

"Theo nhân viên quản lý công ty nói, công ty có một món nợ đáng kể không cách nào thu hồi, gần đây lại có một số đơn đặt hàng lớn, mà một dây chuyền sản xuất ngừng hoạt động, không cách nào đúng hẹn giao hàng, đến lúc đó bọn họ không cách nào thừa nhận được khoản thua lỗ

kếch xù. Mà khoản vay của ngân hàng Hằng Phúc đến kỳ hạn, vẫn luôn thúc giục công ty trả khoản tiền cho vay, công ty không cách nào đi các ngân hàng khác mượn tiền nữa. Rốt cuộc, tất cả xí nghiệp đặt hàng đều thúc giục đòi hàng, mà thỏa thuận cung ứng hàng yêu cầu sau khi thấy tiền mặt mới giao hàng, trong một đêm, công ty liền không cách nào hoạt động bình thường. Sau khi tiến hành ước định tài sản, tuyên bố phá sản."

Hàn Phong gật đầu nói: "Bỏ đá xuống giếng, đây vốn chính là chuyện thường của thương trường. Bất quá, nếu có người cố ý làm ra, vậy thì lại là chuyện khác."

Long Giai cũng không biết đầu mối Hàn Phong bọn họ mới tra được, hỏi: "Như thế nào lại là có người cố ý làm ra chứ? Như vậy ai cũng không thể đạt được lợi ích mà."

Lãnh Kính Hàn cũng nói: "Không sai, công ty tuyên bố phá sản, hắn là có thể cùng lỗ để hình dung. Lương Hưng Thịnh mất đi tài sản và công ty, ngân hàng Hằng Phúc cũng không cách nào thu hồi khoản vay, thảm nhất chính là công nhân. Chuyện như vậy, ai lại cố ý đi làm chứ?"

Phan Khả Hân nói: "Công ty Lương Hưng Thịnh phá sản, chúng tôi cũng đã đi điều tra, hoàn toàn chính xác, giả dụ này không hợp lý đâu."

Hàn Phong mỉm cười, "Nhưng mọi người không phát hiện ra sao? Sự kiện công ty này phá sản, chính là một khâu trong tất cả những cái bẫy này. Không có công ty Lương phá sản, sẽ không có việc Lương mua bảo hiểm đúng không?"

Phan Khả Hân suy nghĩ một chút, "Điều này cũng không đúng, chúng tôi chính vì sau khi hắn mua bảo hiểm không lâu liền tuyên bố công ty phá sản, rồi sau đó còn gặp tai nạn xe cộ mà chết, mới tràn đầy hoài nghi đối với hắn."

"Đối với kế hoạch tinh vi của bọn họ, không phải lần đầu chúng ta lĩnh

giáo. Vậy, chúng ta hãy tưởng tượng xem, là cái gì khiến công ty Lương Hưng Thịnh đột nhiên phá sản đây." Hàn Phong lâm vào trầm tư. Lý Hưởng nói: "Tôi cho rằng, đầu tiên, ngân hàng Hằng Phúc điều chỉnh khoản vay lớn của công ty Lương, cái này là điềm báo trước cho việc phá sản, mà trên sự thật, là nguyên nhân trực tiếp nhất dẫn đến công ty Lương phá sản, cũng chính là khoản vay này. Cũng có thể nói, từ lúc bắt đầu kia, Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính, đã bắt đầu tiếp xúc rồi, mà người làm mối bắc cầu, chính là Lô Phương. Về phần các đơn đặt hàng lớn tiếp theo, có lẽ là một khâu khác trong kế hoạch, chỗ này chúng ta còn chưa điều tra, tạm thời chưa rõ. Tóm lại, thông qua một loạt hành động, bọn họ đã thành công khiến cho công ty Lương phá sản. Lương Hưng Thịnh đột nhiên từ trên cao rơi xuống mặt đất, loại tâm tình này, hiển nhiên có thể hiểu được. Nhưng dưới loại tình huống này, hắn vẫn quyến luyến

không quên tình nhân của mình, còn điền lên phiếu bảo hiểm tên của Lô Phương, hắn nhất định không hề ngờ đến, kẻ khiến công ty hắn phá sản, chính là mỹ nữ này."

Lãnh Kính Hàn nhìn Lý Hưởng, vỗ vỗ bờ vai anh nói: "Nhóc con, cũng nghề quá ha."

Hàn Phong lắc đầu nói: "Không đúng, có chuyện không cách nào giải thích được. Nếu nói Lương Hưng Thịnh không hay biết, vậy Lâm Chính chuyển nhượng cho Lương Hưng Thịnh 5% quyền cổ phần nọ là thế nào chứ?"

Vấn đề này khiến Lãnh Kính Hàn và Lý Hưởng á khẩu không trả lời được.

Hàn Phong cười nói: "Giải thích duy nhất chính là Lương Hưng Thịnh là kẻ hiểu rõ nội tình, kế hoạch phá sản, cũng không phải vì để cho Lương Hưng Thịnh đi mua bảo hiểm, mà là vì quyền cổ phần 5% nọ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nói cụ thể một chút."

Long Giai và Phan Khả Hân các cô cũng không biết toàn bộ đầu mối, chen miệng vào

không lọt. Hàn Phong nói: "Tốt hơn nên nói ra tất cả đầu mối thôi, để mọi người cùng nhau suy nghĩ nhé." Anh lặp lại cả sự kiện một lần, để mọi người ở đây một lần nữa hiểu rõ vụ

án. Anh nói tiếp: "Tôi nói ra suy nghĩ của mình đây. Ấn theo đầu mối chúng ta nắm giữ, Lô

Phương quen Lương Hưng Thịnh trước rồi mới quen Lâm Chính, mục đích cô ta làm vậy, chính là để gắn liền quan hệ của hai người họ. Về phần cô ta dùng biện pháp gì để thuyết

phục Lâm Chính chuyển nhượng 5% cổ phần cho Lương Hưng Thịnh, chúng ta còn chưa có đầu mối xác thực, cho nên cũng không đoán ra được, chỉ có thể nói là biết một chuyện như vậy, mà Khúc Minh Sinh chính là người giúp chuyển nhượng quyển cổ phần."

Khi Hàn Phong đang đàm luận tình tiết vụ án, mỗi phút sẽ làm mười mấy động tác tay khác nhau, hơn nữa mặt mang theo tươi cười, có vẻ vô cùng tự tin, Hàn Phong lúc này, cùng thằng nhóc lông bông bẩn thỉu, thiếu năng lượng kia như hai người riêng biệt. Hai tay anh xòe ra, nói tiếp: "Vừa rồi chúng ta giả định, công ty Lương phá sản là vì sự cố, vậy sau khi phá sản dường như không hề có lợi cho ai cả, vậy tại sao phải lựa chọn phá sản chứ?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đúng đó, như vậy có lợi gì cho hắn?"

Hàn Phong mỉm cười nói: "Có thể có lợi ích lớn. Vừa nãy đã nói, trước khi công ty Lương Hưng Thịnh phá sản đem phần lớn tài sản đều thế chấp cho ngân hàng, sau khi tuyên bố phá sản, bởi vì tài sản thế chấp

không thể đưa vào tài sản phá sản tiến hành phân phối, cho nên công ty Lương Hưng Thịnh về cơ bản không có khả năng dùng tài sản để thanh toán. Mà ngân hàng muốn đem những vật thế chấp này đấu giá thành tiền mặt, bởi vì cầm cố đấu giá, cho nên sẽ khá tiện nghi. Nếu bọn họ thành lập một công ty khác, đưa toàn bộ công ty của mình mua về. . . . .Kết quả là các khoản vay lớn của ngân hàng sẽ không còn nữa, hắn cũng không phải vì công nhân thất nghiệp trả một phân tiền, mà tài sản của chính hắn lại không chút tổn thất nào. Quan trọng hơn là công ty mới này có thể che đậy chuyện chuyển nhượng quyền cổ phần, không ai hoài nghi một ông chủ của công ty phá sản có quan hệ gì với cổ phần của ngân hàng Hằng Phúc. Mà Lương Hưng Thịnh đi mua bảo hiểm, chỉ là một cách làm che giấu tai mắt người đời, mục đích là để người ta tin tưởng hắn thật sự đã phá sản. Tên của Lô Phương đương nhiên cũng là tiện tay điền vào, hắn căn bản không nghĩ tới bản thân sẽ chết."

Phan Khả Hân hỏi: "Nếu đúng như anh nói, lúc Lương Hưng Thịnh điền phiếu bảo hiểm chỉ là làm cho có?"

"Vốn việc này đã là một vụ lừa đảo kinh tế cao minh, nhưng Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính đều không biết, bọn họ chỉ là một nhân vật nhỏ rơi vào trong một cái bẫy lớn của kẻ khác mà thôi, hung thủ thật sự phía sau màn khống chế toàn cục, trí tuệ của y so với chúng ta tưởng tượng còn cao hơn. Về phần tại sao Lâm chính muốn chuyển nhượng 5% cổ phần cho Lương Hưng Thịnh, đây mới là vấn đề chúng ta cần phải tháo gỡ."

"Còn một đầu mối nữa, có lẽ sẽ giúp các anh đã biết quan hệ giữa Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh." Long Giai nói với Hàn Phong.

"Ồ, nói thử xem."

"Công ty của Lương mặc dù không phải là một công ty lớn, nhưng thuê luật sư tốt nhất cả thành phố làm cố vấn pháp luật."

Lãnh Kính Hàn và Lý Hưởng đều kinh hãi, Phan Khả Hân còn kêu lên thất thanh: "Đinh thẩm phán?"

Chỉ có Hàn Phong lé mắt hỏi: "Đinh thẩm phán là ai?"

Phan Khả Hân vừa nghe, lại càng giật mình, kêu lên: "Anh không biết? Ngay cả Đinh Nhất Tiếu của phòng tư pháp Đinh thị anh cũng chưa từng nghe qua sao?"

Lý Hưởng nói: "Đinh thẩm phán là một biệt danh, bởi vì ông ta quá lợi hại, bất kể vụ án

gì, chỉ cần anh có tiền mời ông ta, thì về cơ bản anh sẽ thắng dễ dàng. Bởi vì quyền hạn của ông ta là đại diện thẩm phán hành sử, cho nên mọi người đều gọi đùa ông ấy là Đinh

thẩm phán."

Hàn Phong lộ ra vẻ mặt khoa trương, "Ồ, còn có nhân vật lợi hại vậy sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Ông ấy nổi danh từ hai năm trước, khi đó cậu còn chưa tới thành phố H, cho nên cậu không biết."

Hàn Phong suy nghĩ một chút, "Nói như thế, chỉ cần là xí nghiệp khá nổi tiếng của thành phố này, đều mời Đinh luật sư sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Mặc dù mời ông ta rất đắt, nhưng đại khái là như vậy."

Hàn Phong nhìn về phía Long Giai, "Cô muốn nói cho chúng tôi biết, ngân hàng Hằng Phúc cũng là Đinh luật sư làm cố vấn pháp luật, mà giữa chủ tịch của ngân hàng Hằng Phúc Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh có quan hệ, chúng ta có thể từ chỗ Đinh luật sư nghe ngóng được

tình hình, đúng không?"

"Đúng vậy, tôi đã điện thoại liên lạc với Đinh luật sư, ông ấy nói cho tôi biết một vài tin tức rất hữu dụng, hơn nữa tôi đã hẹn được ông ấy, ngày mai đến viếng thăm phòng tư pháp của ông ta."

Hàn Phong ngưng mày trầm tư trong phút chốc, lập tức nói: "Nói cho tôi biết trước, ông ấy đã nói cho cô tin tức hữu dụng gì."

Long Giai hồi tưởng lại nói: "Đinh luật sư nói Lương Hưng Thịnh ông ta không hiểu rõ

lắm, nhưng Lâm Chính là khách hàng lớn của ông ấy, vài lần gần đây, Lâm Chính đến chỗ ông ấy, hướng ông ấy tư vấn cách chuyển nhượng cổ phần hợp pháp cùng thủ tục có liên quan. Mà ngay cùng ngày, Lương Hưng Thịnh cũng đến chỗ ông ấy hỏi vấn đề đồng dạng, cho nên ông ta tương đối có ấn tượng. Ông ấy nói, sự tình phát sinh một tháng trước, cùng thời gian mà các anh vừa điều tra được cũng rất trùng khớp."

Lãnh Kính Hàn nói: "Từ điểm đó xem ra quan hệ của Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính cũng không mật thiết như chúng ta nghĩ, bọn họ vẫn đề phòng lẫn nhau."

Hàn Phong hỏi Long Giai: "Đinh luật sư còn nói gì không?"

"Ách, trong điện thoại không tiện nói, cho nên chúng tôi chỉ ngắn gọn hàn huyên vài câu, tình huống cụ thể tôi chưa kịp hỏi. Chỉ có ngày mai đến văn phòng luật sư gặp mặt hỏi thôi."

"Được, ngày mai tôi và cô cùng đi." Hàn Phong nhìn quanh một vòng, rồi cười cười, "Ngày mai Khả Hân đi không?" Theo sắc mặt đó, rõ ràng muốn nói, cô tốt nhất đừng có đi.

Phan Khả Hân sao có thể đọc không hiểu, tức giận nói: "Tra xét nhiều

ngày như vậy, tôi phải sửa sang lại tư liệu một chút, nhiều người đến văn phòng, Đinh luật sư nhất định sẽ mất hứng. Hai người đảm nhiệm được rồi."

"Có lý, tôi cũng cảm thấy nhiều người đi, Đinh luật sư nhất định sẽ mất hứng." Hàn Phong vừa nói thế, những người khác cũng chỉ có thể ngậm miệng không nói.

Sắc trời đã tối, sau khi ăn no nê, Hàn Phong vỗ bụng, nói: "Tôi về đây."

Lãnh Kính Hàn kéo anh lại, "Đừng vội, hiện tại chúng ta xác nhập hai vụ án thành một vụ rồi. Cậu cũng đừng trở về cái ổ chó kia của cậu nữa. Đến lúc đó tìm người khắp nơi

không được. Cậu theo tôi về khu nhà trọ độc thân của tôi đi."

"Nhà trọ độc thân? Anh. . . . . .Vợ anh đâu?" Hàn Phong nghi hoặc nói.

Lý Hưởng giải thích: "Lẽ nào anh chưa biết? Lãnh trưởng phòng chúng tôi một khi đụng tới đại án, liền quen một mình ở nhà trọ độc thân. Anh ấy nói muốn bảo trì mạch suy nghĩ rõ ràng, không thể chịu được quấy nhiễu."

Lãnh Kính Hàn lấy khăn ăn lau miệng, nói: "Long Giai lái xe đưa chúng ta đi. Khả Hân cũng lên xe đi"

Long Giai đưa bọn họ đến nơi, rồi lái xe đưa Khả Hân về nhà. Hàn Phong nhìn theo xe jeep Bắc Kinh sửa thành xe cảnh sát, nói với Lãnh Kính Hàn: "Long Giai rất tốt. Đúng không?"

"Còn cần cậu nói, người ta là hoa khôi của trường cảnh sát đó."

"Cô ấy nhất định có rất nhiều bạn trai nhỉ?"

"Nói ra cũng lạ, con bé hình như chưa có bạn trai."

Hàn Phong cười như hoa nở: "Không thể nào? Sao con gái mà tôi đụng tới đều không có bạn trai? Không phải anh đang gạt tôi đó chứ?"

Lãnh Kính Hàn nhìn nụ cười thiếu đứng đắn của Hàn Phong, đương nhiên biết sắc lang này đang suy nghĩ gì. Ông nói: "Nói cũng kỳ quái, các cô ấy quả thật chưa từng có bạn trai, Khả Hân là tôi trông coi từ nhỏ đến lớn, sau khi có được hai bằng ban biên tập báo chí và tài chính khoa thương mại trở lại thành phố H, vẫn chưa thấy có bạn bè gì khác thường.

Hai năm trước Long Giai được điều đến phòng trinh sát hình sự chúng tôi. Khi vừa tới, mấy thằng nhóc Hạ Mạt, Trương Nghệ, Lý Hưởng đều chộn rộn, nhưng sau đó chẳng biết tại

sao đều bỏ cuộc."

Hàn Phong vuốt cằm, thở dài nói: "Có lẽ là sợ bị quẳng qua vai đó."

"Cái gì? Cái gì quẳng qua vai?" Lãnh Kính Hàn vừa móc chìa khóa ra vừa hỏi.

Hàn Phong nói: "Không có gì. Là chỗ này à."

Lãnh Kính Hàn nói: "So với chỗ của cậu tốt hơn gấp trăm lần."

Hàn Phong lắc đầu nói: "Anh còn chưa ở đó. Làm sao anh biết được chỗ tốt của nó."

Nhà trọ độc thân rất nhỏ, nhà một phòng, có thêm phòng bếp nhà xí, còn có một ban công nhỏ. Hàn Phong đứng trên ban công, màn đêm đã bao phủ cả bầu trời.

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhìn bộ dáng cậu như trong lòng đã có dự tính, nói

đi, cậu còn biết được bao nhiêu tình huống chưa nói ra?"

"Nếu thuận lợi, tôi sắp biết hung thủ là ai, còn sắp biết xe của Lâm Chính làm thế nào phát nổ rồi." Hàn Phong mỉm cười.

Lãnh Kính Hàn trợn tròn mắt, cả kinh nói: "Thằng nhóc cậu, cư nhiên giấu giếm tin tức quan trọng như vậy không nói."

Hàn Phong trầm ngâm nói: "Hiện tại chúng ta không biết rõ, chính là tại sao Lâm Chính lại đi con đường hỏng kia, còn có, tại sao hắn yên tâm đem cổ phần vài tỷ đồng tùy tiện tặng cho người khác. Tại sao hung thủ muốn chọn vào lúc này để xuống tay? Nếu hai năm trước Lô Phương đón Lương Tiểu Đồng đi, chứng tỏ bọn chúng hai năm trước đã bắt đầu kế hoạch này. Nhưng sao lại kéo dài lâu như vậy chứ? Còn có một điểm đáng ngờ chính là ngày đó bọn chúng làm sao dám yên lòng để tôi gặp Lương Tiểu Đồng? Là Lương Tiểu Đồng không chút hiểu rõ sự tình hay có dụng ý khác? Lương Tiểu Đồng chí ít cũng phải biết Lô Phương không phải mẹ của nó chứ?"

Lãnh Kính Hàn không có tâm tình để nghe Hàn Phong nói những chuyện không biết, ông hỏi: "Vấn đề này sớm muộn cũng sẽ điều tra rõ ràng, trước tiên tôi hỏi cậu, cậu nói hung thủ đứng phía sau là ai?"

Hàn Phong bộ dạng lười biếng, phiêu mắt liếc Lãnh Kính Hàn một cái, "Với thông tin chúng ta nắm giữ hiện tại, có thể suy đoán ra vài đặc điểm của y, bằng cấp cao, trí tuệ cao, nam giới, bụng dạ nham hiểm, rất có khả năng từng luyện tập thể hình, tố chất cơ thể của bản thân rất tốt."

Lãnh Kính Hàn nói: "Bằng cấp cao, trí tuệ cao tôi còn có thể hiểu được, tại sao nhất định là nam giới, tố chất cơ thể còn phải rất tốt?"

Hàn Phong nói: "Bởi vì y ra lệnh cho một đám thủ hạ lớn, muốn một nhóm người như vậy thay y bán mạng, không có thủ đoạn hơn người sẽ không làm được đâu. Thông thường mà nói nữ giới rất khó phục chúng,

hơn nữa, anh có chú ý đến không, y có thể khiến cho nữ nhân khác vì y hy sinh hết thảy, điểm ấy, thường là độc quyền của nam giới." Nói tới đây, Hàn Phong đắc ý cười to.

"Vậy cậu nói xem, rốt cuộc là ai?"

"Tôi nói tôi sắp biết, chứ đâu nói tôi đã biết."

Lãnh Kính Hàn không thèm truy hỏi Hàn Phong nữa, tự mình lên giường đi ngủ.

Hàn Phong một mình đứng trên ban công, bắt đầu sắp xếp lại mạch suy nghĩ. Hiện tại tất cả đầu mối đều đã xâu chuỗi lại, kỳ thật tình tiết vụ án rất đơn giản, chính là Lô Phương nhận nuôi Lương Tiểu Đồng trước, sau đó tiếp cận Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính, rồi thông qua thủ đoạn gì đó chưa biết lừa được Lâm chính đồng ý chuyển nhượng 5% cổ phần Hằng Phúc trong tay cho Lương Hưng Thịnh. Sau đó giết chết Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh, cổ phần này liền rơi vào tay Lương Tiểu Đồng, hiển nhiên liền quy về người giám hộ là cô ta khống chế. Chẳng qua hung thủ dùng thủ pháp hết sức kỳ lạ, làm cả sự kiện tách rời ra, để không bất luận kẻ nào có thể liên hệ lại với nhau. Nhưng mà, tại sao bọn họ không bán hoặc chuyển nhượng quyền cổ phần, sau đó giết Lương Tiểu Đồng, mang theo khoản tiền đó bỏ trốn chứ?

Công ty Lương Hưng Thịnh phá sản, sau khi mua bảo hiểm thì chết vì tai nạn xe, đều là kế sách nhỏ trong kế hoạch lớn, làm đến cực kỳ sạch sẽ, chẳng qua truy tìm tiếp, đầu mối đến chỗ Ngô Chí Quang thì bị chặt đứt. Mà cái chết của Lâm Chính, ngay cả một đầu mối cũng không để lại, cư nhiên còn có Hắc Võng gì đó liên lụy vào, càng đáng ngạc nhiên hơn. Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Phong thoáng hồi hộp, rồi đột nhiên nhớ tới, ngày ấy khi cùng Lãnh Kính Hàn trêu đùa có nói, nếu cảnh sát giao thông kia bị giết, là kế hoạch bọn họ sớm đã nghĩ tốt, vậy sự xuất hiện của Hắc Võng, cũng không có gì kỳ quái. Mà loại tình huống thứ hai, là bọn họ lấy được tin tức, bị buộc đến gấp rút, nhanh chóng mượn đao giết

người. Bọn họ lấy được tin tức, cũng chính là nội bộ phòng điều tra hình sự có kẻ địch, nếu như là khả năng thứ hai, vậy đầu mối tựa bông tuyết tung bay như hôm nay, không phải sẽ khiến hung thủ càng sốt ruột sao?

Hàn Phong nhớ lại, ngày đó nói với Lãnh Kính Hàn, con thỏ nóng nảy, cũng sẽ cắn người đó. Nếu hung thủ biết được tình huống hiện tại, y sẽ làm thế nào? Có phải sẽ cắn người không? Anh lại cúi đầu suy ngẫm: "Nhưng mà, người đầu tiên con thỏ cắn, sẽ là ai đây?"

Đang nghĩ ngợi, thình lình nghe được một loại tiếng vù vù, tựa như có một đoàn ong vò vẽ bay lượn trên đỉnh đầu, Hàn Phong vội ngẩng đầu nhìn quanh khắp nơi, không nhìn thấy gì, lúc này anh phát hiện, thanh âm là từ hai bên truyền đến. Hàn Phong hiển nhiên hướng trái phải nhìn quanh, góc ngoặc bên phải, anh thấy một chiếc máy bay trực thăng. Nói đúng ra, là mô hình một chiếc máy bay trực thăng, ước chừng cỡ nửa bàn học, trong đêm đen, tựa như một con ruồi thật lớn, dưới chân con ruồi, còn có hai cái trứng và một miếng bánh ngọt vuông vức.

Mô hình trực thăng khi bay đến cách chừng chưa đến mười thước, anh mới nhìn rõ, đó nào phải là trứng gì, rõ ràng là hai trái lựu đạn, mà lựu đạn chỉ có ngòi nổ, còn miếng bánh ngọt nọ chính là kíp nổ trung gian -- nén chất nổ.

"Oa!" Hàn Phong rú một tiếng kỳ quái, vứt chai nước khoáng, không chút nghĩ ngợi, xoay người chạy trở về, thân hình anh đột nhiên trở nên nhạy bén trước đây chưa từng có, tựa như báo săn mồi, mỗi phần cơ thể đều chứa đựng sức mạnh đến tột cùng. Mô hình trực thăng bay vào trong phòng chưa đến hai giây, ngay trong khoảng thời gian hai giây này, Hàn Phong xông qua gần tám thước chiều rộng của phòng khách đến phòng ngủ, giơ một cước đạp ngay Lãnh Kính Hàn đang ngáy ngủ lăn xuống dưới giường, một chân khác cũng bước qua giường, đồng thời đưa tay tung một cái, đem cả chiếc giường ngã ngược úp lại, đem mình và Lãnh Kính Hàn che dưới giường. Mới vừa làm xong hết thảy, chợt nghe một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, nương theo tiếng nổ, là cả khu nhà trọ

run rẩy, lắc lư,

như tấm mền bị xé rách. Thanh âm giằng co gần mười giây, sóng nhiệt tràn vào giường, sau đó là mùi nhựa bị đốt cháy, mùi tường bị đun nóng, còn có mùi sót lại của thuốc nổ, đủ loại mùi xen lẫn cùng nhau tiến vào trong giường.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Bái kiến Đinh luật sư

Hàn Phong dùng sức đẩy giường ra, ngọn lửa còn đang thiêu đốt, cả khu nhà trọ bị xé toạc thành một cái động lớn. Tiếng vang cực đại khiến Lãnh Kính Hàn bừng tỉnh, trong miệng ông kêu: "Nóng quá nha, cậu tắt điều hòa hả?" Hàn Phong bổ ông một cước, "Mau đứng dậy, chúng ta thiếu chút nữa thành heo quay rồi. Anh thật xúi quẩy, vừa đi cùng anh tôi liền gặp xui theo."

"Cái gì!" "Trời ạ! Chuyện gì đã xảy ra?" Tiếng vang cực lớn không chỉ đánh thức Lãnh Kính Hàn, tất cả các nhà phụ cận đều bừng tỉnh theo. Lãnh Kính Hàn lúc này mới thấy rõ tình cảnh của mình, hô hoán: "Ông trời của tôi ơi!"

Khu nhà trọ độc thân ở lầu sáu, mà phía trên còn có một tầng, tường trong nhà Lãnh Kính Hàn sụp xuống, tầng phía trên mất đi chống đỡ, cuốn cả nhà phía trên của Lãnh Kính Hàn chúi xuống. Hàn Phong nói với Lãnh Kính Hàn: "Nếu còn không ra ngoài, chúng ta sẽ bị đè chết ở đây đó."

Hàn Phong chỉ mặc quần lót, lao ra khỏi cánh cửa chống trộm biến dạng đầu tiên, Lãnh Kính Hàn còn dùng chút chăn đơn quấn lại, trước khi đi còn không quên cầm di động của ông theo. Hai người vừa ra khỏi cửa phòng, chỉ nghe 'ầm' một tiếng, mặt nghiêng tầng sáu đã không cách nào chịu được áp lực phía trên nữa, nhà tầng thứ bảy theo mặt phẳng nghiêng trượt xuống, khiến cho tiểu khu trong đêm tối lại nổ vang một tiếng.

Trong lúc nhất thời, 119, 120, 110, toàn bộ rú còi mà đến. Tiểu khu một đêm sôi trào.

Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn là đương sự, hiển nhiên phải tới đồn công an ghi lời khai. Thế nhưng bất đồng chính là tiếp đãi bọn họ, là cục trưởng cục công an Quách Tiểu Xuyên.

Quách cục trưởng hỏi: "Lão Lãnh, sao tình hình rùm beng như vậy?"

Lãnh Kính Hàn than vãn: "Có khả năng liên quan đến vụ án tôi tra gần đây, này, không phải cậu đã chứng kiến toàn bộ quá trình phát sinh án sao, kể cho Quách cục trưởng chút đi."

Quách cục trưởng nhìn Hàn Phong, "Vị này chính là?"

Lãnh Kính Hàn giới thiệu nói: "Hàn Phong, vị này chính là --"

Hàn Phong nói: "Không cần, tôi không muốn sau này thường xuyên giao thiệp với các anh, tôi biết anh ấy gọi là Quách cục trưởng, anh ấy biết tôi gọi là Hàn Phong, thế là được." Anh đem sự tình đã xảy ra nói đại khái một lần.

Quách cục trưởng nói: "Cậu nói chuyện này xảy ra vào hơn 2h sáng, sao cậu chưa ngủ, còn một mình đứng ở ban công?"

Hàn Phong chỉ một ngón tay vào Lãnh Kính Hàn, "Đừng coi anh ấy già cả, ngáy so với sấm nổ còn vang hơn, hỏi sao mà ngủ?"

Lãnh Kính Hàn dở khóc dở cười, nhân viên ghi chép tên Tiểu Nhã cũng che miệng cười, ngay cả Quách cục trưởng cũng nhịn được cười khanh khách.

Quách cục trưởng nói: "Cậu là nói máy bay điều khiển từ xa tới?"

Hàn Phong gật đầu. Quách cục trưởng nói: "Nói như vậy, là phần tử phạm tội công nghệ cao."

Lãnh Kính Hàn nói: "Đúng vậy. Sự tinh vi của kế hoạch bọn chúng vạch ra, anh cũng chưa từng nghe nói qua đâu."

Quách cục trưởng phân tích: "Nói như thế, là việc anh tra án đã đụng đến quyền lợi của bọn chúng, bọn chúng áp dụng hành động trả thù."

Lãnh Kính Hàn nói: "Đúng vậy. Hiện tại thoạt nhìn là thế đó."

Quách cục trưởng nói: "Nhưng bọn chúng làm sao biết trụ sở của anh, hơn nữa còn đến nhanh như vậy?"

Hàn Phong nói: "Sớm đã điều tra rồi ấy chứ."

Quách cục trưởng nói: "Ồ, nói thế là sao?"

Hàn Phong nói: "Muốn bố trí kế hoạch tinh vi như vậy, đương nhiên phải tra chi tiết nhân vật lãnh đạo chủ yếu có khả năng phụ trách lo liệu vụ án này rồi, cái này gọi là biết người biết ta."

Quách cục trưởng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, đồng thời cũng có nhận thức mới đối với Hàn Phong, càng phát giác lai lịch về thân phận của anh hết sức thần bí, chẳng biết Lãnh Kính Hàn từ chỗ nào tìm được một thằng nhóc như vậy. Quách cục trưởng thu hồi mạch suy nghĩ về nói tiếp: "Lá gan của hung thủ kia cũng thật lớn, cư nhiên dám xuống tay với nhân viên điều tra hình sự, chúng tôi nhất định sẽ điều tra mọi chuyện rõ ràng."

"Không thể nào, chỗ này bình thường tôi chưa bao giờ đến ở, ngay cả phòng điều tra hình sự cũng chỉ có Lý Hưởng biết mà thôi. Nếu bọn chúng ngay cả cái này cũng tra ra, vậy bọn chúng cũng thật. . ."

Hàn Phong xoay đầu sang một bên, cười cười, đối với cách nói của Lãnh Kính Hàn tỏ vẻ hết sức hoài nghi. Rồi anh hướng Quách Tiểu Xuyên nói: "Chúng tôi có thể đi chưa, tôi thật sự mệt rồi."

"Được rồi. Tiếp tục tra đại án của hai người đi. Có gì cần, chúng tôi đều sẽ toàn lực phối hợp." Quách cục trưởng vừa nói vừa cùng Lãnh, Hàn hai người bắt tay nói lời từ biệt.

Lúc này Hàn Phong đã buồn ngủ đến mông lung, trong miệng không ngừng phàn nàn: "Đi, trở về phòng điều tra ngủ. Sớm nói không muốn theo anh mà, hại tôi cả một đêm ngủ không ngon giấc." Mới vừa trải qua một kiếp nạn sinh tử, còn có thể bình yên đi ngủ, e rằng chỉ có hai người Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn mới có thể làm được.

Lãnh Kính Hàn suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Hạ Mạt, bảo cậu ấy đến hiện trường nhìn một chút, hy vọng có phát hiện gì đó.

"Cậu ấy có thể phụ trách chuyện đó?" Hàn Phong hỏi.

"Thằng nhóc đó, nó đối với bom có thể nói là tinh thông."

Lãnh Kính Hàn vừa đi gọi điện thoại, Hàn Phong nhìn ông, không khỏi nhớ tới một người, người nọ đối với bom mới chính thức được cho là tinh thông, bởi vì bom người đó chế tạo

không cách nào tháo bỏ được, đã rất nhiều năm không gặp, chẳng biết người ta hiện tại thế nào.

Ngày thứ hai, Lãnh Kính Hàn sáng sớm vừa thức dậy, đã nhìn thấy Hàn Phong ở đó nghịch máy tính, không nhịn được nhắc nhở anh: "Đó là máy tính nội bộ của cảnh cục, đều là cơ mật cấp cao, cậu đừng lộn xộn."

Hàn Phong liếc mắt nhìn Lãnh Kính Hàn: "Cơ mật tầm xàm, tôi đang lên mạng." Đang nói, có người đến.

Người đến phòng điều tra hình sự sớm nhất cư nhiên không phải Hạ Mạt, mà là Long Giai, cô phá lệ mặc một thân áo váy màu tím, giày cao gót,

đem thân hình thanh thoát càng thêm vẻ lâm ly, Hàn Phong nhìn không chớp mắt. Cô là tới đón Hàn Phong đi tìm Đinh luật sư đó.

Lãnh Kính Hàn nói với hai người: "Mấy đứa đi sớm một chút, đến trễ Đinh luật sư phải bề bộn nhiều việc."

Long Giai nhìn thấy Hàn Phong, thế nào cũng không cao hứng nổi, vừa nhìn Hàn Phong như vậy, mặt cô chợt đỏ bừng, lập tức quay lưng đi. Hàn Phong lúc này mới phát hiện, bản thân còn mặc đồ ngủ, bốn phía cũng không có quần áo gì có thể mặc nha. Ánh mắt của anh đảo qua, rơi vào trên người Lãnh Kính Hàn. Lãnh Kính Hàn lập tức lui về phía sau, nói: "Cậu, . . . cậu muốn làm gì?"

Hàn Phong không đáp, chỉ cười, cười đến mức Lãnh Kính Hàn không ngừng sợ hãi, vội nói: "Cậu đừng làm càn, tôi đã gọi điện kêu người đem quần áo tới." Ông lại lui về phía sau mấy bước, đã lùi đến cửa phòng làm việc, không còn đường lùi nữa rồi.

"Tôi chờ không kịp nữa!" Hàn Phong nói xong liền nhào tới trước, cùng Lãnh Kính Hàn ngã vào phòng làm việc.

Trong chốc lát, Hàn Phong quần áo chỉnh tề từ phòng làm việc bước ra, nói với Long Giai: "Chúng ta có thể đi rồi."

Long Giai nghĩ đến Lãnh trưởng phòng bị lột sạch quần áo không biết sẽ thành dạng gì, nhịn không được cười rộ lên.

Long Giai lái xe mang Hàn Phong đến văn phòng luật của Đinh Nhất Tiếu. Ởtrong xe, Hàn Phong không nhìn ngoài cửa sổ, mà vẫn nhìn chằm chằm đùi Long Giai, bắp đùi thon dài từ giữ áo váy lộ ra một đoạn, trắng nõn trơn mềm. Lọt vào mắt Long Giai, đột nhiên phanh một cái, Hàn Phong bất ngờ không kịp đề phòng, "phịch" một tiếng, khi ngẩng đầu lên lại,

giữa sống mũi đã đen một cục, như một bạn nhỏ xướng vai hề. Hàn Phong quát: "Cô làm sao vậy nha?"

Long Giai thản nhiên cười, "Anh không phát hiện ra sao? Xe phía trước thắng gấp, tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì."

Xe rất nhanh đã chạy đến dưới lầu cao ốc Thiên Nguyên, nó mặc dù không cao nhất thành phố H, nhưng tuyệt đối có thể chen vào nhóm cao ốc hạng nhất của thành phố H. Sở sự vụ của Đinh Nhất Tiếu ngay tại tầng 24 của cao ốc.

Hai bước ra khỏi thang máy, phía trước mặt là quầy lễ tân, trái phải hai dãy ghế, đã có năm sáu người ngồi, mỗi người đều lo lắng bất an. Long Giai hướng nữ tiếp tân nói rõ mục đích đến, cô gái kia ôn hòa nói: "Ồ, Đinh luật sư đã đợi hai vị được một lúc rồi."

Long Giai nói tiếng 'cám ơn', liền dẫn Hàn Phong đi về hướng phòng làm việc của Đinh luật sư, Hàn Phong lại hướng vị nữ tiếp tân trẻ tuổi kia đá lông nheo, chọc cho vị nữ tiếp tân che miệng cười không dứt.

Hai người đi tới trước của phòng làm việc của Đinh luật sư, gõ gõ cửa, mở cửa chính là một người lùn. Cửa vừa mở ra, Hàn Phong liền thấy được người đang ngồi làm việc trước bàn nọ, ba tư ba năm tuổi, mang mắt kính gọng vàng, tinh thần sung mãn, thoạt nhìn rất văn nhã. Gã mặc một bộ âu phục thoải mái, bên trong là áo sơ mi tơ tằm màu đen thuần, cơ thể bên dưới lớp áo đường nét lại hết sức rõ ràng, không cần phải nói, ai đều cũng có thể nhìn ra, đây là vị có thể sử dụng chức quyền thay quan tòa Đinh Nhất Tiếu -- Đinh luật sư. Hàn Phong hơi cúi đầu, nhìn một chút người lùn vừa mở cửa cho bọn họ, người này vóc dáng thấp bé, tứ chi thô ngắn, đầu nhìn qua có vẻ vô cùng cực đại, trong mắt có cỗ sát khí khiến kẻ khác phát rét.

Hàn Phong đang đồng thời đánh giá hai người này, Đinh Nhất Tiếu cũng đang đánh giá hai người Hàn Phong, nhìn thấy Long Giai, hiển nhiên là

trước mắt sáng ngời, nữ cảnh quan hiếm thấy, nhưng người phía sau nữ cảnh quan này lại càng làm kẻ khác chú ý. Hàn Phong mặc âu phục quần tây từ trên người Lãnh Kính Hàn lột xuống, đều ngắn một khúc, lộ ra cổ tay và cổ chân, mang đôi giày da, rồi lại không mang vớ. Cả người cao cao gầy gầy, cùng người lùn nọ đứng chung một chỗ, có vẻ càng cao ngất.

Long Giai thay hai người giới thiệu, Hàn Phong dùng sức hít một hơi, đưa tay bắt tay Đinh Nhất Tiếu, tay Đinh Nhất Tiếu lớn mà hữu lực. Hàn Phong cười nói: "Thân thể Đinh luật sư thật khỏe, nếu không phải nhìn thấy anh ở đây, nhất định sẽ cho rằng anh làm vận động viên thể hình ấy chứ."

Đinh Nhất Tiếu cười nói: "Luật sư vốn là chức nghiệp mệt chết người đi được, nếu không có thân thể tốt, sẽ không chịu nổi đâu. Đúng rồi, đây là em họ tôi, gọi là A Bát, hiện tại là trợ thủ của tôi. A Bát, vị này chính là Long cảnh quan và Hàn Phong --" Đinh Nhất Tiếu nhìn về phía Hàn Phong.

Hàn Phong nói: "Thám tử tư."

A Bát vươn tay ra cùng Hàn Phong bắt tay, Hàn Phong hơi khom lưng cầm tay A Bát nói: "Xin chào."

A Bát cũng không đáp lời, tay căng thẳng, khiến cho Hàn Phong cuống quít kêu la: "Ôi chao ôi, đau quá, đau đau. . ."

Sắc mặt Đinh Nhất Tiếu phát lạnh, nói: "A Bát, không được vô lễ với khách." Rồi chuyển hướng hai người Hàn Phong: "Em họ tôi là người câm, khí lực có chút lớn, hy vọng nhị vị bỏ qua cho. Tốt lắm, chúng ta nói ngắn gọn, các bạn hy vọng biết gì, cứ nói ra đi. Chỉ cần là việc tôi biết, nhất định sẽ nói cho hai người, thời gian của tôi khá sít sao, cho nên --" Gã thoáng nhìn đồng hồ, "Chúng ta có thời gian hai mươi phút để nói chuyện."

Hàn Phong và Long Giai ngồi xuống đối diện Đinh Nhất Tiếu, cách bàn làm việc ở chính giữa, A Bát rót cho hai người hai ly nước, Hàn Phong lại hỏi có cafe hay không. Đinh Nhất Tiếu đành phải bảo A Bát rót cho Hàn Phong tách cafe.

Vấn đề đầu tiên của Hàn Phong lại là: "Đinh luật sư sớm như vậy đã hẹn khách rồi, thật là bận rộn quá nhỉ."

Đinh Nhất Tiếu không thể lĩnh hội dụng ý trong những lời này của Hàn Phong, chỉ nói: "Không còn cách nào, cũng là nhu cầu cấp bách của người dân, tôi bình thường tám giờ làm việc, hôm nay đẩy thời gian trễ hai mươi phút, hiện tại khách đều đang chờ ngoài cửa đấy."

Hàn Phong vừa vuốt miệng túi y phục, hỏi Đinh Nhất Tiếu: "Hút thuốc không?"

Đinh Nhất Tiếu vội nói: "Không, chúng tôi không hút thuốc."

Hàn Phong sờ túi khắp người, mới nói: "Ờ, tôi cũng không hút thuốc. Vợ của Đinh tiêu sinh nhất định rất đẹp nhỉ?"

Mày Đinh Nhất Tiếu thoáng cau lại, lập tức giãn ra, mỉm cười nói: "Thật không dám giấu giếm, tôi còn chưa kết hôn đâu."

Long Giai liếc xéo Hàn Phong, đây là những thứ vấn đề gì hả, sau đó hỏi: "Xin anh nói cụ thể một chút, lúc Lâm Chính đến văn phòng luật của anh có hỏi vấn đề gì liên quan đến chuyển nhượng cổ phần?"

"Là ngày 16 tháng trước, ngày đó lịch trình của tôi vốn đã đầy, Lâm Chính nhất định muốn tôi ở đây chờ anh ấy, nói có chuyện rất quan trọng muốn tìm tôi. Cho nên, tôi phái luật sư

Tiểu Quách ra tòa hộ một vụ án, còn bản thân ở đây chờ anh ấy. Không

ngờ tới, lại đợi được một người khác trước, chính là Lương Hưng Thịnh. Hắn đến hỏi trình tự luật của chuyển nhượng cổ phần, còn muốn nhờ tôi giúp hắn nhìn xem một phần thỏa thuận chuyển nhượng, tôi xem bản thỏa thuận kia, cũng là người chuyên nghiệp viết, không có sơ hở gì, cũng không có bẫy, sau khi nói cho hắn biết, hắn thật cao hứng ra về. Sau đó Lâm tiên sinh cũng tới, anh ấy cũng hỏi tôi chuyện chuyển nhượng cổ phần, tôi liền cảm thấy kỳ quái, chuyện như vậy, hắn phải do ban sự vụ pháp luật của ngân hàng xử lý, hơn nữa công ty lớn như bọn họ, muốn tiến hành chuyển nhượng cổ phần, phải triệu tập đại hội

cổ đông và hội đồng quản trị, tôi luôn hoài nghi, Lâm tiên sinh có phải đang lén lút tiến hành chuyển nhượng cổ phần hay không?"

Long Giai nói: "Đây là chuyện cơ mật của cảnh sát, không được tiết lộ. Chúng tôi còn muốn hỏi, nếu bọn họ không thông qua đại hội cổ đông hoặc hội đồng quản trị của công ty, thỏa thuận chuyển nhượng có hiệu lực hay không?"

Đinh Nhất Tiếu nói: "Trên thực tế, cổ phần nọ thuộc về tài sản cá nhân của Lâm tiên sinh, anh ấy thích cho ai thì cho, bất quá, nếu là chuyển nhượng cổ phần quy mô lớn, điều lệ của công ty bình thường đều quy định yêu cầu thông qua hội đồng quản trị và đại hội cổ đông, nếu không sẽ khiến cả nội bộ công ty không hài hòa, dẫn đến khủng hoảng sự khủng hoảng của chủ nợ, có lúc thậm chí còn gây nên hậu quả nghiêm trọng hơn. Tình huống này, tôi nghĩ, Lâm tiên sinh hắn là so với tôi còn biết rõ ràng hơn mới đúng."

Long Giai hỏi: "Anh và Lâm Chính quen biết đã bao lâu?"

"Năm năm trước đã quen biết, tôi vẫn luôn đảm nhiệm cố vấn pháp luật của ngân hàng Hằng Phúc ở thành phố H, thế nhưng, nếu là chuyện nội bộ tập đoàn bọn họ, đều do bộ pháp vụ của nội bộ xử lý."

"Lương Hưng Thịnh, anh đối với người này có bao nhiên ấn tượng?"

Long Giai lại hỏi.

Đinh Nhất Tiếu suy nghĩ một chút, "Nói thật, quả là không có bao nhiêu ấn tượng, nếu không phải ngày đó hắn cùng Lâm tiên sinh trước sau tới hỏi vấn đề chuyển nhượng cổ phần, tôi còn không nhớ kỹ sở chúng tôi là cố vấn pháp luật của công ty hắn."

Long Giai hết sức kỳ quái nói: "Nếu là cố vấn pháp luật của công ty hắn, sao lại không có ấn tượng chứ?"

"Xem ra Long cảnh quan không hiểu rõ nghề này của chúng tôi. Mời chúng tôi làm cố vấn chỉ phân thành hai loại, một loại song phương ký thỏa thuận cố vấn, nếu công ty anh xảy ra vấn đề gì, muốn kiện tụng, tôi có thể thay mặt anh, hơn nữa cho giá cả ưu đãi, nhưng sự vụ bình thường của công ty, tôi chung quy không hỏi tới. Còn có một loại hợp tác tựa như cùng ngân hàng Hằng Phúc, công ty bọn họ mỗi lần muốn ký hợp đồng lớn, tôi phải tham dự buổi ký kết, cùng xét duyệt trình tự luật. Mà Lương tiên sinh, là thuộc về loại đầu tiên, cho nên xí nghiệp của hắn không xảy ra vấn đề gì lớn, tôi sẽ không can dự vào."

Long Giai gật đầu, 'À' một tiếng, lại hỏi: "Lần cuối cùng Lâm Chính liên lạc với anh, là vào lúc nào?"

"Tôi chỉ có thể nói có khả năng, cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, gạt tôi sang một bên, tìm luật sư khác."

Long Giai nói: "Chẳng lẽ bọn họ tìm luật sư khác, anh lại không biết?"

"Trên thực tế, lịch trình mỗi ngày của tôi đều đã xếp đầy, cho nên, sau khi nhận được lời mời, chuyện duy nhất có thể làm, chính là điều chỉnh sắp xếp của lịch trình, ngân hàng Hằng Phúc bên kia không mời tôi tham gia hoạt động gì, tôi cũng không có thời gian đi thăm dò nguyên nhân." Nói tới đây, Đinh Nhất Tiếu thoáng nâng cổ tay nhìn đồng hồ, thời gian hai mươi phút còn lại không nhiều lắm.

Hàn Phong ngồi một bên, làm như nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng uống ngụm cafe, nhưng tầm mắt của anh dường như vẫn chăm chú nhìn phía dưới. A Bát bên cạnh Đinh Nhất Tiếu, luôn nhìn Hàn Phong, ánh mắt nhìn anh cổ quái rất khó hiểu.

Long Giai lại hỏi: "Vậy sau khi Lương Hưng Thịnh phá sản, thanh toán sổ sách phá sản của công ty hắn, anh không tham gia?"

"Trên thực tế, sau khi công ty của Lương Hưng Thịnh tuyên bố phá sản, ngân hàng Hằng Phúc cũng chưa chỉ định tôi làm đại diện của bọn họ tham gia tổ thanh toán."

"Ồ, vậy anh phải chăng. . . . . ." Nói tới đây, thình lình toàn thân Long Giai run lên, có vẻ cực kỳ mất tự nhiên, sau đó mới tiếp lời: "Phải chăng đã biết ngân hàng Hằng Phúc vốn là trừ anh ra, còn mời mấy vị luật sư khác?"

Nguyên lai, ngay lúc Long Giai hỏi vấn đề này, tay không cầm tách của Hàn Phong lại đột nhiên duỗi về phía đùi của cô, Long Giai hiển nhiên toàn thân chấn động, nhưng lại không tiện trực tiếp làm ra phản ứng gì, tay Hàn Phong đặt dưới mặt bàn, Đinh Nhất Tiếu và A Bát nọ hiển nhiên không nhìn thấy được.

"Tôi biết, ngân hàng Hằng Phúc ở thành phố này, tổng cộng mời bảy vị luật sư, nhưng đây là kinh doanh cơ mật, không phải việc tôi có thể tiết lộ. Hy vọng nhị vị lượng thứ. Ấy, Long cảnh quan, cô, khó chịu sao? Có phải không khí quá lạnh không, A Bát, giảm điều hòa xuống một chút."

Vẻ mặt Long Giai cực kỳ mất tự nhiên, ngay cả hai vai cũng có chút run rẩy, hiển nhiên đang cực lực khắc chế bản thân. Hàn Phong lại tự tiếu phi tiếu, đôi mắt không nhìn Đinh Nhất Tiếu, mà đánh giá khắp nơi trong phòng.

"Không, không cần, tôi không sao." Vẻ mặt Long Giai cũng tự nhiên hơn một chút, cô đã phát giác ra, tay Hàn Phong ở trên đùi mình, không phải đơn giản là sờ mó, mà là dùng ngón tay gõ ra mã morse. Mặt Long Giai lại dần đỏ lên, tâm tư hỗn loạn, thầm nghĩ: "Thằng cha cổ quái này, anh ấy rốt cuộc muốn làm gì đây."

Lúc Hàn Phong gõ lần thứ ba, Long Giai đã hiểu, ý là 'Cứ thế này đứng dậy đi trước tôi, bất luận phát sinh tình huống nào, tuyệt đối không được quay đầu'. Long Giai mặc dù không biết Hàn Phong làm như vậy là có ý gì, nhưng cô vẫn âm thầm lấy tay gõ trên mu bàn tay Hàn Phong 'đã hiểu'. Hàn Phong uống xong một ngụm cafe cuối cùng, nói: "Vô cùng cám ơn Đinh luật sư đã dốc sức ủng hộ, tôi nghĩ, chúng tôi đã có đủ thông tin, cũng cảm tạ cafe của anh."

"Nào có, cùng các vị hợp tác, là nghĩa vụ của người dân, nếu còn yêu cầu gì, hoan nghênh các bạn đến điều tra bất cứ lúc nào, chỉ cần tôi biết, tuyệt không giấu giếm." Nói xong, ba người bắt tay cáo biệt, Long Giai đi trước, Hàn Phong đi sau. Khi Hàn Phong đứng lên, âu phục đụng phải tách cafe, trong nháy mắt tách cafe nọ rơi xuống đất, một bàn tay vững vàng tiếp được tách cafe. Là A Bát, gã tiếp được tách cafe, hướng đám Hàn Phong nhìn thoáng qua, nhưng hai người Hàn Phong và Long Giai đều không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài sở sự vụ. Người chờ bên ngoài, vừa thấy Hàn Phong bọn họ ra, lập tức có người chen về phía trước, vừa chen vừa nói: "Đến tôi, đến tôi."

Vào thang máy, Long Giai mới tức giận hỏi Hàn Phong: "Anh có ý gì hả? A --"

Long Giai vừa hỏi xong, Hàn Phong lại vỗ một chưởng, đánh vào trên mông Long Giai, Long Giai quát to một tiếng. Hàn Phong vỗ một chưởng này, liền đảo trắng mắt, nhìn trần nhà, Long Giai vốn định phát cáu, nhưng khi cô theo tầm mắt của Hàn Phong nhìn qua, phát hiện trên trần nhà đối diện đúng bọn họ có một máy camera. Mãi đến khi ra khỏi đại sảnh của cao ốc Thiên Nguyên, lúc Long Giai mở cửa xe, Hàn Phong

mới nói: "Đinh Nhất Tiếu nói dối, không một câu nào đáng tin."

Long Giai đóng cửa xe, cài dây an toàn, ngờ vực nói: "Tôi không biết là ông ta có vấn đề chỗ nào hết."

"Tối qua, tôi đã phân tích với Lãnh Kính Hàn, vài đặc điểm của tên đầu têu phía sau vụ án này, bằng cấp cao, trí tuệ cao, nam giới, thủ đoạn nham hiểm, rất có thể từng luyện tập thể hình, tố chất cơ thể của bản thân rất tốt."

"Anh nói như vậy, là hoài nghi Đinh Nhất Tiếu chính là kẻ chủ mưu phía sau?"

"Gã có khả năng rất lớn."

Cửa sổ tầng 24, Đinh Nhất Tiếu cùng A Bát nhìn xe cảnh sát của Hàn Phong bọn họ lái đi, Đinh Nhất Tiếu cười lạnh nói: "Còn tưởng lợi hại thế nào chứ, kết quả chỉ là thằng nhóc

lưu manh háo sắc mà thôi. Chúng ta không cần sợ hắn như vậy đâu."

A Bát lại lạnh lùng lắc đầu, ý bảo không thể khinh địch, đồng thời, máy tính 'tít' một tiếng. Đinh Nhất Tiếu cùng A Bát đều chấn động, lập tức trở lại trước bàn làm việc. Trong máy tình truyền đến thanh âm, hỏi: "Đã tiếp xúc với cậu ấy, Đinh Nhất Tiếu, anh nghĩ người nọ thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Hung thủ (1)

Đinh Nhất Tiếu nói: "Tôi còn chưa nhìn ra, tên trinh thám như thằng lưu manh đó, đến tột cùng có gì hợi hại. Tại sao chúng ta phải sợ cậu ta?" Trên màn hình máy tính, máy quay đến một cao ốc văn phòng cực cao, tường ngoài làm bằng thủy tinh, cho nên nói nó cao, là bởi vì ngoài tường chỉ có trời xanh mây trắng, không còn thấy kiến trúc cao tầng nào khác. Thanh âm nói chuyện, là phát ra từ phía sau ghế máy tính, lưng ghế quay về hướng máy quay, cho nên căn bản không nhìn thấy được người nói chuyện là ai, mà thanh âm kia, mang theo giọng kim loại, rõ ràng đã được dùng máy biến âm.

Máy tính trầm mặc trong chốc lát, phát ra một tiếng thở dài: "Ôi. . . . .Ban đầu khi tôi thấy cậu ta, cũng cảm thấy vô cùng thất vọng, cùng trong tưởng tượng của tôi khác biệt

rất lớn, càng kém trong truyền thuyết xa vạn dặm. Nhưng rất rõ ràng, khi cậu ta chân chính bắt đầu cảm thấy hứng thú với vụ án này, chúng ta sẽ nhìn thấy một con người rất

thú vị khác."

Đinh Nhất Tiếu nói: "Có phải đã đánh giá quá cao cậu ta rồi không? Tôi cho rằng, dựa theo kế hoạch vốn có của chúng ta hành động là tốt rồi, không cần phải lãng phí nhân lực và tiền của."

Người bên kia máy tính nói: "Hừ hừ, anh quá xem thường cậu ta rồi, nếu chờ anh biết sự lợi hại của cậu ta, cậu ta đã cho anh sa vào vạn kiếp bất phục. Nói cho anh biết một việc, Hàn Phong đã từ chỗ Lâm Chính biết được mối quan hệ của Lô Phương và Lâm Chính.

Hơn nữa, ngay cả nhân vật Khúc Minh Sinh sắm vai, cũng khiến cậu ta

hiểu rõ ràng rồi."

(Tiêu: Vạn kiếp bất phục nghĩa là muôn đời muôn kiếp không thể trở lại được, không còn đường quay đầu nữa)

Đinh Nhất Tiếu thất kinh, "Chuyện này sao có thể! Quan hệ giữa Lô Phương và Lâm

Chính, ngay cả người nhà bạn bè Lâm Chính cũng không biết, cậu ta sao có thể biết được?"

"Hiện tại anh biết bản lãnh của cậu ta rồi chứ, hơn nữa, từ đầu mối mà cậu ta nắm giữ đến xem, từ trước khi cậu ta gặp anh, cậu ta đã bắt đầu hoài nghi anh rồi."

Đinh Nhất Tiếu bắt đầu lau mồ hôi, "Cậu ta còn biết gì nữa?"

Đầu máy tính bên kia truyền đến tiếng cười đắc ý: "Cậu ta rất nhanh sẽ biết mối quan hệ giữa anh và công ty Lương Hưng Thịnh, còn có mấy xí nghiệp đứng tên anh kia, chúng ta phải sớm chuẩn bị sẵn sàng. Tối qua, tôi đã khởi động kế hoạch B, hôm nay cậu ta nhất định là mang theo thương tích đến tìm anh đúng không?"

"Không có, tôi xem chừng, mặc dù cậu ta vẫn bộ dạng uể oải, nhưng tuyệt không hề bị thương."

"Chà!" Thanh âm đầu kia máy cính đã biến chuyển, "Không có khả năng, uy lực của thuốc nổ như vậy, tại dạng phòng nhỏ kia, không có khả năng không thương tổn được cậu ta."

Đinh Nhất Tiếu nói: "Tôi tin tưởng lực phán đoán của mình."

"Nếu như vậy, nhất định phải mau chóng dùng xưởng của Lương Hưng Thịnh, một dây chuyền sản xuất của chúng ta không đủ dùng."

"Xưởng của Lương Hưng Thịnh sắp tới sẽ đấu giá, nhưng hiện tại đã trong khống chế của chúng ta. Song tôi nghĩ, chúng ta không cần thiết phải làm một trận lớn như vậy chứ."

"Đây chỉ là tung hỏa mù, tôi chính là muốn khiến cho cảnh sát mệt nhoài. Vô luận bọn họ làm thế nào cũng không nghĩ ra được mục đích cuối cùng của chúng ta. Hàn Phong! Cậu ta cũng không phải vạn năng, tôi nghĩ, chỉ mỗi việc chúng ta làm thế nào thiêu hủy xe của Lâm Chính, cũng đủ để cậu ta nghĩ đến mấy ngày rồi." Máy tính ha hả cười, lập tức lại nói: "Anh cũng không cần quá khẩn trương, trò chơi, chỉ vừa mới bắt đầu thôi. Được rồi, để tôi cùng người câm nói đôi câu."

"Vâng!" Đinh Nhất Tiếu ngoan ngoãn ra khỏi phòng, sau khi trong phòng chỉ còn lại mỗi người câm, người câm mới "A a" kêu hai tiếng, người trong máy tính nọ xoay mình lại.

Nói chuyện cùng người câm, là dùng ngôn ngữ ký hiệu, nhưng người nọ là ai đây? Chỉ có người câm mới biết.

Long Giai và Hàn Phong vừa đi vừa trò chuyện. Long Giai hỏi: "Anh ngay từ đầu đã hoài nghi Đinh Nhất Tiếu, biết gã sẽ thông nói thật, mới bảo trì trầm mặc sao?"

"Không, ngay từ đầu chẳng phải tôi đã hỏi hai vấn đề sao?"

Long Giai tức giận nói: "Loại vấn đề của anh, cũng có thể gọi là vấn đề sao?"

"Chính là hai vấn đề này đã chứng thật suy nghĩ của tôi. Lúc vào phòng, cô có ngửi được mùi gì không?"

Long Giai thoáng hồi tưởng, "Không có nha."

"Là mùi khói, trước tiên tôi hỏi Đinh Nhất Tiếu phải chăng có người đã tới trước, gã đã phủ nhận, tôi lại hỏi gã có hút thuốc không, gã lại phủ nhận. Rất rõ ràng, ngay trước một khắc chúng ta bước vào, còn có người thứ ba đợi trong phòng."

"Còn một người? Chúng ta vào lâu như vậy, hắn có thể không lộ dấu vết?"

"Nhìn thấy kiểu lắp điều hòa ở đó không? Mặt sau có một cái rèm, phía sau rèm là một cánh cửa. Kiến trúc cỡ lớn như vậy, đều có thông đạo an toàn, mặt sau rèm nọ chính là thông đạo." Hàn Phong sờ sờ mũi, lại nói, "Mùi thuốc nọ, cùng mùi thuốc phát ra từ người Hồ Kim Thành rất tương tự, nhưng tôi đã quên là hiệu gì rồi."

"Không phải có rèm sao? Làm sao anh thấy được?"

"Lúc vừa mới đến, ở góc ngoặt tôi đã thấy, chờ một lát tôi chỉ cho cô xem."

"Nếu hoài nghi gã, tại sao không trực tiếp thẩm vấn, nếu gã chạy thì làm sao đây? Còn nữa, lúc chúng ta đi xảy ra chuyện gì? Anh có muốn nói gì cho tôi biết không?"

Hàn Phong lại đem đầu xoay sang một bên, nhìn một chiếc Mercedes Benz dài: "Woa, Mercedes Benz thương vụ dài ghê."

"Là của Đinh Nhất Tiếu, vốn chỉ có ba chiếc, hai chiếc khác đều là của xí nghiệp lớn ở thành phố này."

Hàn Phong nói: "Gã làm luật sư đến tột cùng có thể thu phí dụng cỡ nào, có thể ngồi xe xa xỉ như vậy?"

Long Giai nói: "Quên nói cho anh biết, Đinh Nhất Tiếu này, rất có bản lãnh, gã không những chuyên trách luật sư, còn sở hữu hai hầm mỏ, một

xưởng luyện thép, tôi ngẫm lại,

còn có một công ty kiến trúc nữa. Gã không thích quản lý xí nghiệp, việc này đều để trợ thủ của gã đi làm, mà gã chỉ thích chay người kiện tụng."

"Không phải vừa mới hỏi, tại sao không bắt bớ gã luôn? Đó là vì chúng ta không phải đối thủ của gã. Nếu làm ồn ào trở mặt, tôi bị đánh không sao, nếu đem mặt của cô cũng đánh luôn, thì không tốt lắm đâu."

"Có ý gì? Anh nói tôi đánh không lại gã? Anh xem thường tôi vậy hả?"

"Tôi không có ý đó. Tôi biết, Đinh Nhất Tiếu mặc dù từng luyện tập thể hình, nhưng cùng nhu đạo ngũ đẳng của Long cảnh quan chúng ta so sánh, vẫn còn non lắm, gã không hề đáng sợ, chỉ là tên câm kia, e rằng tương đối khó xơi."

Long Giai cả giận nói: "Anh nói tôi đánh không lại tên lùn kia!"

Hàn Phong bình cĩnh nói: "Cô hãy nghe tôi nói hết. Cô nói cho tôi biết coi, một cốc cafe bằng sứ trên ván gỗ sồi, sẽ thế nào?"

"Cho dù không rơi vỡ, cũng sẽ vang lên."

"Nhưng vừa rồi lúc chúng ta ra cửa, côi tình cờ chạm rớt cốc cafe kia."

"Tôi đâu nghe thấy gì đâu --" Cô lập tức tỉnh ngộ, đó là có người dùng tốc độ cực nhanh, trước khi cốc cafe rơi xuống đất đã tiếp được, khó trách Hàn Phong bảo mình đừng quay đầu lại, là sợ gây hoài nghi.

Long Giai thư thái nói: "Nguyên lai là vậy à, tay của anh cũng không nên. . . . . ." Nói tới đây, mặt của cô lại ửng đỏ, đồng thời nghĩ: "Mình nhìn không ra chú lùn đó lợi hại như vậy, tại sao anh ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra chứ?"

Lúc này, Hàn Phong còn nói thêm một câu đặc biệt không nên nói, anh mang theo loại tươi cười xấu xa, bảo: "Bất quá, chân của cô, sờ thật sự rất trơn nhẵn nha."

Hàn Phong vừa dứt lời, Long Giai dừng ngay lập tức, đậu xe ở ven đường, nghiêng người đưa tay giựt cánh cửa bên ghế phụ, Hàn Phong còn chưa kịp hồi thần, Long Giai đã ra sức đá một cái, trực tiếp đá Hàn Phong từ ghế phụ ra ngoài xe. Long Giai oán hận mạnh tay đóng sầm cửa xe, nghênh ngang chạy đi. Hàn Phong hơn nửa ngày sau mới đứng lên, nói với tay phải của mình: "Cô ấy rõ ràng mặc thành như vậy, chẳng lẽ không phải là để mời gọi mình sờ sao? Mình sờ lầm rồi sao?"

Hàn Phong nhìn phía trước, xe Long Giai đã không thấy bóng dáng, lúc đang thầm than phải tự đi về, thì Long Giai đã đảo xe trở về, mở cửa sau xe giúp Hàn Phong, lạnh lùng thốt: "Lãnh trưởng phòng tìm anh về đó, lên xe đi."

Trở lại phòng điều tra hình sự, Lãnh Kính Hàn nói cho Hàn Phong kết quả phân tích trái bom tối qua đã tập kích bọn họ.

Căn cứ theo kết quả Hạ Mạt bọn họ thăm dò ở hiện trường, uy lực của bom không tính là lớn, từ vụn nhỏ ở hiện trường nhìn xem, giống Nitroglycerin bình thường, chính là thuốc nổ mọi người thường dùng để phá núi. Thứ kia trang bị điều khiển từ xa, dùng máy khuếch đại tín hiệu, trong phạm vi bán kính 5km có thể khống chế, cho nên cũng sẽ không cách nào tra ra địa điểm gây án của hung thủ. Nói cách khác, muốn tra ra ai là hung thủ nửa đêm tập kích bọn họ, nhất thời nửa khắc không có tiến triển gì.

Hạ Mạt quay đầu nói với Hàn Phong: "Đúng rồi, anh bảo tôi kiểm tra thành phần xăng, cũng đã có kết quả. Rất kỳ quái, bọn họ dùng là dầu diesel nặng, hơn nữa, còn thêm vào chất xúc tác."

"Có tác dụng gì?"

"Giảm dầu đánh lửa xuống."

"Vậy, dầu của bọn họ, bao nhiêu độ mới đánh lửa?"

"Khoảng 150 đến 200."

Lưu Định Cường lấy một tờ giấy qua, "Kết quả phân tích của tôi cũng đã có, đây là phương trình hóa học của 'xỉ than đá' này, xem ra là loại vật liệu tổng hợp kiểu mới, tôi còn chưa biết dùng để làm gì."

Hàn Phong lớn tiếng nói: "Tốt quá! Cùng suy nghĩ của tôi hoàn toàn ăn khớp, tôi rất nhanh sẽ có thể nói cho các anh biết, xe của Lâm Chính tại sao đột ngột phát nổ."

Phan Khả Hân lúc này mang theo máy tính xách tay bước vào, vừa tiến đến chợt nghe thấy Hàn Phong đang kêu to, vội hỏi: "Tôi đã bỏ lỡ gì sao?"

Hàn Phong nói: "Hoàn toàn ngược lại, cô tới rất đúng lúc, tôi đang muốn vạch trần câu đố về cái chết của Lâm Chính. Long Giai, mượn máy tính của cô."

Long Giai mở máy cính, Hàn Phong đánh vào phương trình hóa học Lưu Định Cường cung cấp, lên mạng tìm tòi, chỉ chốc lát sau, xuất hiện tên của một công ty ngoại quốc. Mọi người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, bởi vì công ty này, không dùng chữ quốc ngữ, tóm lại không phải thứ tiếng Trung và tiếng Anh mà mọi người biết. Hàn Phong nhìn Long Giai, "Công ty này, cô phụ trách điều tra."

Long Giai nói: "Có phải chúng ta nên theo dõi Đinh Nhất Tiếu trước hay không?"

Lúc này Lãnh Kính Hàn mới hỏi: "Các cậu đã tra ra gì rồi?"

"Suy nghĩ cá nhân mà thôi." Hàn Phong nói ra hoài nghĩ đối với Đinh Nhất Tiếu.

Lý Hưởng nói: "Cừ thật, với trí tuệ của ông ta, áp dụng phạm tội cinh vi như vậy, trái lại hoàn toàn có khả năng. Chúng ta lập tức tiến hành theo dõi 24/24 với ông ta."

"Nhưng mà, crong tay chúng ta không có chứng cứ xác thực nào." Lãnh Kính Hàn có chút băn khoăn.

Hàn Phong nói: "Đúng vậy, nếu Đinh Nhất Tiếu thật sự là kẻ đứng sau sai sử, ý thức chống lại điều tra của gã nhất định rất cao, hơn nữa, bên cạnh gã còn có một người trợ giúp lợi hại. Bởi thế khả năng theo dõi rất thó thực hiện, nếu là thiết bị theo dõi thì sao?"

Hạ Mạt tỏ vẻ phản đối: "Nếu các anh nhìn thấy phần còn lại của thiết bị điều khiển từ xa tối qua, chỉ với thiết bị theo dõi, chẳng có chút ích lợi nào. Người tạo điều khiển từ xa kia,

tuyệt đối là cao thủ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nếu thông thể theo dõi giám thị 24h, vậy đành phải âm thầm giám sát trọng điểm."

Hàn Phong nói: "Tôi nghĩ, Đinh Nhất Tiếu sẽ không ngờ đến, chúng ta nhanh như vậy đã hoài nghi tới gã, lúc gã còn chưa phòng bị, bắt đầu theo dõi tương đối dễ dàng hơn một tí."

Lãnh Kính Hàn nói: "Được, Lý Hưởng bố trí người, lập tức bắt tay vào tiến hành." Lý Hưởng nói với Hạ Mạt và Lưu Định Cường: "Hai vị chuyên gia vũ khí, cùng theo tôi đi chọn thiết bị theo dõi nhé?"

Lưu Định Cường nói: "Chuyên gia cơ giới còn chưa trở về đâu, thằng

nhóc Trương Nghệ tia, ở bên ngoài ăn uống no say, đâu như chúng ta chạy khắp nơi, còn phải thay ca cho cậu ấy."

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, "Cậu bảo điều tra Phó Khải và Hồ Kim Thành, bọn họ chưa từng về quê, không biết đã chạy đi đâu rồi."

"Đối phương thu đuôi thu đến thật nhanh, tìm không được hai người kia, liền mất đi một đường đầu mối. Bất quá khiến tôi nghi hoặc chính là bọn họ khống chế được Lương Tiểu Đồng, rồi lại không giết nó, bọn họ đã chuyển nhượng quyền cổ phần, rồi lại không mang

theo số tiền bỏ trốn, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?"

"Có thể là việc phân chia xuất hiện sự bất đồng, dẫn đến nội bộ bất hòa không?"

Hàn Phong lắc đầu, "Không có khả năng. Hiện tại chúng ta còn chưa điều tra tin tức của tổng bộ tập đoàn Hằng Phúc, còn có nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh. Lãnh trưởng phòng, bên này anh có đầu mối gì mới?"

"Chúng tôi đã điều tra lưu trữ cuộc gọi của điện thoại cố định trong phòng làm việc Lâm Chính, thời gian lần trò chuyện cuối cùng của Lâm Chính có 3 phút, người gọi điện là tên một nữ giới, hắn là Lô Phương, nội dung cuộc điện thoại, đại khái chính là bảo Lâm Chính từ quốc lộ cũ đi đến tổng bộ, về phần Lâm Chính tại sao phải nghe lời nữ nhân kia thì không biết."

"Lô Phương là một nhân vật mấu chốt, nhưng cô ta đã đi đâu rồi? Từ tình huống trước mắt mà thấy, sau lần đầu tiên gặp tôi, Lô Phương vốn đã rời đi."

"Chúng ta không có chứng cứ xác thực nào, không thể phát lệnh cruy nã, bằng không thì dễ xử rồi. Trong nhà Lô Phương không còn thân nhân,

loại người lẻ loi một mình này, khó tìm nhất."

"Hiện tại dường như có thể dễ dàng hơn chút rồi nhỉ? Chúng ta đi uống cafe."

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, trừng mắt, "Cậu còn có tâm tình uống cafe? Cậu biết cấp trên dồn nén vụ án này nặng thế nào không? Tôi nghĩ, thời hạn cuối cùng của hạn định phá án rất nhanh sẽ xuống tới, dư luận khắp nơi đều chú ý đến chuyện này, một ngày chưa phá án, tôi một ngày ăn không vô, ngủ không ngon."

Phan Khả Hân cũng nói: "Đúng vậy, tòa soạn mỗi ngày đều thúc giục tôi nộp bản thảo, nhưng vụ án này chưa phá, tôi cũng không tiện đem bản thảo giao ra. Đúng không, bác Lãnh?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đương nhiên không thể nộp, việc này trước đó đã thương lượng xong rồi."

Hàn Phong một tay buông thỏng nói: "Các anh xem, chúng ta chỉ có thể giám sát trọng điểm Đinh Nhất Tiếu, tựa hồ thông còn chuyện gì khác có thể làm nữa. Mà bọn họ đã nắm được 5% quyền cổ phần nọ, trong khoảng thời gian này sẽ không có thêm động tác nào nữa. Tôi xem chừng không còn gì để sốt ruột đâu.

Lãnh Kính Hàn mở to hai mắt nhìn, nói: "Cậu cũng đoán không ra sao? Đầu tiên, cái chết của Lâm Chính, chúng ta vẫn chưa có tiến triển gì, nếu như nói đối phương điều động đội ngũ vài crăm người, tại sao chúng ta một chút đầu mối cũng không có? Thứ hai, quyền cổ phần 5% nọ, tới cùng đã đi đâu? Bọn chúng đã thanh lý hay chưa? Nếu đã thanh lý, bước tiếp theo bọn chúng sẽ thế nào? Thứ ba, Lô Phương, Lương Tiểu Đồng, Phó Khải, Hồ Kim Thành, những người này đã đi đâu? Còn có, kẻ tặng bom cho chúng ta, mục đích, ý đồ của bọn chúng là gì? Lần này thất bại, còn có thể có lần kế không? Nhiều vấn đề như vậy, cậu còn nói không có vấn đề, nếu nhóm người nọ lại hướng chúng ta tập kích, cậu chết hồi nào

còn chưa hay."

Hàn Phong cười hắc hắc, "Người ta chính là nhằm vào Lãnh trưởng phòng đại danh đỉnh đỉnh anh, hình như không liên quan gì đến tôi à nha?"

Lúc này, Long Giai thở phào một hơi, nói: "Đã điều tra ra."

Hàn Phong, Lãnh Kính Hàn, Phan Khả Hân, cùng nhau nhìn về phía màn hình, Long Giai nói: "Đây là quảng cáo bọn họ phát hành ở một website Anh Quốc. Bọn họ là công Đức, chủ yếu sản xuất thiết bị gia dụng."

Hàn Phong ngưng mi nói: "Thiết bị gia dụng? Thứ phương trình hóa học chúng ta tra ra kia đâu?"

Long Giai lại nói: "Loại vật liệu chúng ta tra được, là một loại vật liệu giữ nhiệt bọn họ mới phát hiện, dùng cho máy nước nóng chạy bằng năng lượng mặt trời, là lớp phủ sơn

lót ống chân không năng lượng mặt trời."

Hàn Phong nói: "Nói cụ thể chút. Công ty này có giải thích rõ tường tận hay không?"

Long Giai nói: "Có, đây là một loại vật liệu polymer tụ nhiệt, nó có thể tụ năng lượng mặt trời, nâng cao tính hút nhiệt của ống chân không, nhiệt lượng cao nhất có thể đạt tới trung

bình một mét vuông mỗi giờ cung cấp 800 calo. Mặt sau nó còn có thuyết minh, muốn đem một 100 lít nước nóng 15 độ tăng đến 60 độ, cần ước chừng 600 calo nhiệt lượng."

"A --" Hàn Phong đột nhiên duỗi thắt lưng lười biếng một cái, thở ra mộc hơi dài nói, "Nguyên lai là như vậy."

Lãnh Kính hàn tựa hồ cũng nghe ra chút manh mối, nhưng ông vẫn như cũ hỏi: "Cậu nói thế là thế nào?"

"Các anh không phải muốn biết xe Lâm Chính tại sao lại phát nổ sao? Xin mời sang bên này."

Hàn Phong ở phòng thí nghiệm lấy ra một dúm 'xỉ than đá', sau đó đi ra phòng điều tra hình sự, ngửa đầu nhìn trời, "Thời tiết quái quỷ này, ánh mặt trời thật là gay gắt nha." Anh đem xỉ than đá tựa như nhóm vật liệu polymer bày ra trên mặt đất, sau đó ngồi xổm ở đó nhìn xem.

Đám người Lãnh Kính Hàn không biết anh muốn làm gì, cũng từ trong phòng điều hòa đi theo ra, bị phơi nắng đến lưng đẫm mồ hôi, Hàn Phong sớm đã cởi áo ra, trần như nhộng hưởng thụ tắm nắng.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Hung thủ (2)

Lãnh Kính Hàn xoa mồ hôi chảy trên trán nói: "Rốt cuộc còn phải chờ bao lâu?" Hàn Phong ngẩng đầu lên, thích chí nói: "Gấp cái gì, anh không biết phơi nắng là một loại hưởng thụ sao?"

Phan Khả Hân và Long Giai đều nóng đến không chịu nổi, nhưng ai cũng đều không nguyện rời đi, đều muốn nhìn xem, rốt cuộc Hàn Phong định làm cái quỷ gì. Qua mười phút, Hàn Phong nhàn nhạt nói: "Có lẽ cũng sắp rồi đấy." Anh lấy ra một que diêm, đặt trên polymer, vừa nhẹ nhàng chạm vào que diêm lập tức bùng lên.

"A --" Phan Khả Hân phát ra một tiếng hô nhẹ, Long Giai cũng hỏi: "Chuyện này là thế nào?"

Lãnh Kính Hàn trầm tư nói: "Chẳng lẽ là như vậy?"

Hàn Phong đứng dậy, nói: "Sự thật đánh bại hùng biện, rất rõ ràng, hung thủ chính là làm vậy đó. Đi thôi, đến phòng thí nghiệm, tôi nói cho các anh bí ẩn về việc ô tô phát nổ nhé."

Phòng thí nghiệm. Hàn Phong cầm lấy mảnh sót lại của bánh xe kia, nói: "Đây là hai mặt bánh xe ô tô bị đốt trụi, hiện tại tôi cho các anh biết, xe Lâm Chính đang ở trên quốc lộ nóng rực, sản sinh biến đổi gây cháy nổ."

Đám người Lãnh Kính Hàn hút ngược một ngụm lãnh khí, Lãnh Kính Hàn nói: "Nói cụ thể một chút."

Hàn Phong nói: "Phương pháp hung thủ dùng, thật sự rất khó phát hiện. Bọn họ trước đó đã thêm vào trong xe riêng của Lâm Chính dầu nặng đánh lửa kém, cũng thêm vào dầu nặng chất xúc tác, càng giảm khả năng đánh lửa của chất đốt này. Bản thân khả năng đánh lửa của loại dầu nặng

này cũng chỉ có khoảng 200 độ, sau khi thêm chất xúc tác càng có thể hạ thấp xuống 100 độ, hoặc thấp hơn nữa. Bởi vì tính an toàn của bản thân xe Mercedes Benz có thể rất tốt, cho nên dù sử dụng dầu nặng khả năng đánh lửa thấp như

vậy, cũng sẽ không phát sinh hiện tượng tự cháy tự nổ. Vì vậy, hung thủ đem loại vật liệu polymer tụ nhiệt của Đức này rải trên đường quốc lộ, rải khoảng một km, hoặc dài hơn.

Ngày Lâm Chính gặp sự cố, nhiệt độ trong phòng khoảng 39 độ, mà nhiệt độ bên ngoài vào giữa trưa không dưới 50 độ, rải loại vật liệu polymer này, nhiệt độ mặt đất không

dưới 200 độ. Khi xe Lâm Chính chạy trên đường quốc lộ đen nhánh này, tựa như lái vào một lò nướng, tính năng của ô tô cho dù tốt mấy, cũng không cách nào khống chế dầu

nặng với độ đánh lửa kém cháy trong phạm vi an toàn, vì vậy cả chiếc xe bị phát nổ. Bởi vì rải cả con đường lớn, cho nên hung thủ vận dụng hơn trăm người, mà từ đoạn mặt

đường trong quá trình chờ xe Lâm Chính đi ngang qua, đến khi xe của hắn bị hơ nổ, phải có một quá trình tụ nhiệt. Trong quá trình này, không thể có xe khác đi qua, may mắn quốc lộ cũ này không có nhiều xe chạy, chỉ cần hai đầu quốc lộ dùng xe cảnh sát ngăn lại, chỉ để xe Lâm Chính qua là được. Đây chính là toàn bộ quá trình bọn chúng thực hiện hành vi phạm tội."

Hàn Phong cầm lấy que diêm cong đã bị đốt cháy, cười nói: "Muốn đầu diêm bốc cháy, nhiệt độ phải đạt tới trên 200 độ, mà khả năng đánh lửa của nhiên liệu diesel, cao nhất 220 độ, thêm chất xúc tác, khẳng định không chịu nhiệt."

Tất cả Lãnh, Long, Phan ba người đều trợn mắt há hốc mồm, như nghe

thiên thư (sách hoặc thư do thần tiên trên trời viết ra). Một lúc lâu sau, Lãnh Kính Hàn mới nói: "Trời ạ, thậm chí có phương pháp sát nhân như vậy sao."

Trong mắt Hàn Phong lại nhấp nhoáng quang mang như loài sói, lạnh lùng thốt: "Hung thủ dường như đang chơi đùa chúng ta, y cố ý bày mê trận, muốn khảo nghiệm trí tuệ của chúng ta. Tôi cũng là lần đầu tiên nghĩ đến còn có thể dùng loại phương pháp này tạo ra nổ mạnh cho ô tô. Đinh Nhất Tiếu, gã thật sự lợi hại như vậy?"

Long Giai nói: "Tôi nghĩ có điểm đáng ngờ, Đinh Nhất Tiếu bình thường chỉ là một người bận rộn, gã làm sao có thời gian bày ra hành động tổ chức quy mô lớn vậy chứ?"

Phan Khả Hân tỏ vẻ đồng ý: "Đúng vậy, chuyện bản thân ông ta thôi đã cực kỳ bận rộn rồi, hơn nữa, ông ta cũng là nhân sĩ nổi tiếng, tuyệt không thiếu tiền mà?"

Hàn Phong từ chối cho ý kiến, "Thời gian, có thể sắp xếp. Nếu gã thật sự muốn mưu đồ một việc lớn, hoàn toàn có thể đem tâm tư đặt trên đó, những thứ khác chỉ là làm bộ, tạo một vỏ bọc. Phải biết rằng, Đinh Nhất Tiếu phù hợp với tất cả giả thuyết chúng ta đưa ra. Thứ nhất, gã có xưởng riêng, hoàn toàn có thể triệu tập vài trăm người làm việc. Thứ hai, bằng cấp và trí tuệ của gã, khiến gã có khả năng nghĩ ra phương thức phạm tội như vậy. Thứ ba, gã là cố vấn pháp luật cho hai công ty của Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh, gã là người hiểu rõ nội tình. Thứ tư, gã sở hữu khoáng sản, mà thuốc nổ tập kích chúng ta là thuốc nổ để khai thác mỏ. Thứ năm, tiêu chuẩn chi phí của gã, khiến gã hẳn phải sở hữu lượng lớn tiền tài. Chỉ bằng những thứ này, gã có thể liệt vào tình nghi phạm tội số một."

Lúc này, điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn vang lên, chỉ nghe ông nói: "Là tôi, đã đến nhà ga? Được, lập tức trở về." Ông để điện thoại xuống nói: "Trương Nghệ bọn họ trở

lại, bọn họ ở thành phố T bên kia đã bị cản trở."

"Cái gì cản trở?"

"Chờ bọn họ trở về rồi nói sau, hiện tại tôi phải lập tức làm một bản báo cáo, trước đem nguyên nhân chết của Lâm Chính vừa điều tra được thông báo cho cấp trên, bằng không điện thoại đã sắp bức tôi điên mất rồi. Long Giai, tôi còn phải nhờ cô giúp tôi tra một chút, Lâm Chính. . . . . ."

"Ế--" Hàn Phong cười cắt ngang Lãnh Kính Hàn, "Long Giai không thể đi, cô ấy chính là đội viên của tôi."

Lãnh Kính Hàn sửng sốt, hết cách nói: "Cậu xem, chỗ này của tôi thật sự không đủ người, hiện tại không phải cậu không có chuyện gì làm nữa sao, coi như cho tôi mượn một chút, được không?"

Hàn Phong cười xấu xa: "Sao tôi không có việc gì làm? Đợi một lát tôi muốn cùng Long Giai đi xem xưởng của Lương Hưng Thịnh. Đội viên của anh lập tức sẽ trở lại, gọi bọn họ đi."

Lãnh Kính Hàn nóng nảy, "Chẳng phải ngày hôm qua Long Giai đã đi xem qua rồi sao, còn đi nữa?"

Hàn Phong chậm chậm nói: "Tôi thích."

Phan Khả Hân kêu gào: "Tôi cũng đi."

"Đó là đương nhiên." Hàn Phong ngồi trước bàn làm việc, nhìn Lãnh Kính Hàn gõ báo cáo, chẳng có tí ý gì là muốn rời đi.

Lãnh Kính Hàn lòng như lửa đốt gõ báo cáo, Hàn Phong lại ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Đánh được hai hàng chữ, không khỏi giận sôi

gan, "Cậu không phải muốn đi xem xưởng của Lương Hưng Thịnh sao! Còn không mau đi!"

Hàn Phong nhắm mắt lại, nói: "Không nóng nảy, chờ sau khi Lâm Phàm và Trương Nghệ trở về, nghe một chút tình hình bọn họ gặp phải ở thành phố T rồi đi. Long Giai, trước tiên tra tư liệu của Đinh Nhất Tiếu, càng tường tận càng tốt."

Tiếp đó, Hàn Phong nói với Lãnh Kính Hàn đang tức giận đến thất khiếu (bảy lỗ trên mặt) bốc khói mà lại không hề có biện pháp: "Đúng rồi, Lâm phu nhân, mụ phù thủy kia, không có làm gì anh chứ?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Bà ta trái lại không nói thêm gì. A, kỳ quái nha!"

"Có gì kỳ quái đâu, trong dự liệu thôi. Mụ phù thủy ấy xem trọng mặt mũi nhất, bà ta tuyệt đối sẽ không đem chuyện chồng mình ngoại tình tuyên dương khắp nơi, nhiều nhất chỉ nói là có một cảnh viên thái độ không tốt mà thôi, ha ha."

Nghe Hàn Phong dám gọi phu nhân của Lâm Chính là mụ phù thủy, Long Giai và Phan Khả Hân đều cảm thấy buồn cười, các cô cho tới giờ vẫn chưa từng thấy qua người nào cả gan làm loạn như vậy. Long Giai thầm nghĩ: "Anh chàng Hàn Phong này, nghiêm túc chỗ nào chứ, thật sự là hạ lưu, nhưng dù anh ấy có hư hỏng bao nhiêu, lại không ngờ được, cả người trong ngoài đều không đứng đắn, chẳng biết lai lịch thế nào, nhưng lối suy nghĩ của anh ấy rất nhạy bén, quả thật khiến người ta bội phục." Long Giai nhịn không được

hỏi: "Trước kia anh làm nghề gì?"

Phan Khả Hân cũng đưa ánh mắt tụ lại trên người Hàn Phong ha ha cười, bộc lộ bản tính, âm dương quái khí nói: "Nghề nghiệp? Cô thấy tôi giống người có nghề nghiệp sao?"

Long Giai không tin, người giỏi suy luận như Hàn Phong, nhất định từng được huấn luyện chuyên nghiệp, bằng không, sẽ không có khả năng có được lực quan sát tường tận và năng lực trinh thám như vậy.

Phan Khả Hân nói: "Vậy anh trước kia làm gì?"

Hàn Phong lười biếng nói: "Trước kia hả, ờ, thì ngủ thôi."

Phan Khả Hân truy hỏi: "Trước khi ngủ thì sao?"

Hàn Phong cào đầu, "Ởtrên phố chơi đùa thôi."

"Chơi gì?" Bộ dáng Phan Khả Hân như không đạt được mục đích thì dây dưa không bỏ.

Hàn Phong bấm ngón tay: "Ăn, nhậu, cờ, bạc, lừa, gạt, bịp, bợm!" Hàn Phong nhìn hai ngón còn lại, bổ sung: "Ẩu đả! Như vậy là mười phân vẹn mười rồi!"

Long Giai nhịn không được âm thầm buồn cười, nghĩ: "Ẩu đả? Người ta không đánh anh là may rồi."

Phan Khả Hân truy đến cùng: "Vậy trước khi anh ra đường chơi, thì làm gì?"

"Ở trường học đó."

Phan Khả Hân biết hỏi không ra được gì nữa, hỏi tiếp anh ta nhất định sẽ nói trước khi đến lớp học thì đến vườn trẻ học. Cô chuyển hướng sang Lãnh Kính Hàn, "Bác Lãnh, bác xem anh ấy, nói hươu nói vượn, bác biết anh ấy trước kia làm gì không?"

Lãnh Kính Hàn suy nghĩ một chút, đáp: "Bí mật quốc gia, không thể trả lời."

Phan Khả Hân bị bẽ mặt, đang muốn phát tác, thì nghe thấy Long Giai nói: "Nhìn xem này."

Hàn Phong một bước cũng lười di chuyển, nói: "Đọc lên đi."

"Đinh Nhất Tiếu, sinh năm 71, cha Đinh Vỹ Trung, mẹ Mục Tấn Bình, hai người đều là giáo sư, quê quán Sơn Đông huyện Bình Âm. Năm tuổi vào trường tiểu học của thị trấn, 10 tuổi học trung học của huyện, khi thi vào đại học Chính trị và Pháp luật chỉ vừa 15 tuổi, vẫn ra sức học đến tiến sĩ, 23 tuổi du học Pháp đào tạo chuyên sâu rồi về nước, nhậm chức ở một văn phòng luật Bắc Kinh, 28 tuổi thành lập văn phòng luật riêng, đồng thời chuyển nơi ở đến Thượng Hải, năm năm trước, đi tới thành phố H của chúng ta. Gã có hai học vị tiến sĩ Luật, Kinh Tế học, ở đại học là đội viện động bóng đá của trường, soạn một cuốn sách ”Mối liên hệ tất nhiên giữa mức độ nhận thức pháp luật và tâm lý học phạm tội”, tạp chí Le Point của Pháp đăng hai bài luận văn, từng là nhân vật trang bìa của tạp chí LIFE Hoa Kỳ."

Hàn Phong chậc lưỡi, "Lợi hại như vậy? Điều tra cha mẹ gã, điều tra tình hình gia đình gã."

Long Giai lướt trên bàn phím, chỉ chốc lát sau nói: "Ồ? Hai người đều đã qua đời, chết vì tai nạn xe. Thời gian là năm 1986."

Hàn Phong tính toán nói: "Khi đó gã vừa 15 tuổi."

"Tôi nhận thấy, có lập hồ sơ, lạ thật, là vụ án của thành phố H chúng ta, vậy là sao?" Long Giai nhìn máy tính, trong miệng thì thào, Phan Khả Hân vội tiến đến.

"Tôi nhớ ra rồi!" Lãnh Kính Hàn đột nhiên nói, "Là vụ án đầu tiên của phòng điều tra hình sự, lúc ấy còn chưa gọi là phòng điều tra hình sự, gọi là đại đội điều tra đặc biệt thành phố H. Lái xe gây chuyện là con trai của

thị trưởng thành phố H, chúng tôi vốn đã có chứng cứ xác thực, nhưng phía cấp trên ém xuống, sau đó mặc kệ. Người bị hại để lại một đứa cô nhi, gọi là Đinh gì gì đó! Bởi vì lương tâm cắn rứt, chúng tôi còn quyên góp một khoản tiền cho nó học đại học đấy. Tôi nhớ rõ, lúc ấy nó cũng bởi vì nguyên nhân này mà đổi giấy đăng ký đại học Chính trị và Pháp luật đó."

Hàn Phong kinh hô: "Sơn Đông và thành phố H, cách xa vạn dặm, tại sao bọn họ lại xảy ra tai nạn xe ở đây? Đến du lịch hả?"

"Hình như vậy. Trên thực tế, nhà bọn họ dường như có thân thích gì đó ở đây. Mà cha mẹ Đinh Nhất Tiếu là người rất nhìn xa trông rộng, bọn họ nghe nói nơi này của chúng ta đang làm mở cửa cải cách, cho rằng sau này rất có tiền đồ phát triển, do đó, chuẩn bị chuyển công tác đến thành phố chúng ta. Lần đó, chính là đến thăm bà con, xem chút tình huống phát triển của thành phố H, không ngờ tới, lại xảy ra việc này. Khi đó, là vụ án do Bạch đội trưởng phụ trách, tôi là chân chạy việc, phụ trách thu thập chứng cứ."

Hàn Phong thở dài: " Bóng tối bắt đầu từ nơi này, tà ác liền từ nơi này phát sinh."

Long Giai hỏi: "Tra tiếp không?"

"Nghĩ biện pháp điều tra thân thích kia của Đinh Nhất Tiếu ở thành phố H, từ những người bên cạnh hiểu rõ quá trình trưởng thành của Đinh Nhất Tiếu. Mặt khác, chúng ta phải điều tra xí nghiệp đứng tên gã và tình hình kinh doanh, do ai phụ trách, tham gia hạng mục gì."

Phan Khả Hân giơ máy ảnh lên, chụp Hàn Phong một tấm, khen: "Chuyên gia, quả nhiên bất đồng."

Long Giai nhún vai nói: "Không có cách nào tra được, chỗ chúng ta thiếu tư liệu xí nghiệp."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi liên hệ với cục trưởng cục công thương một chút, để bọn họ fax tư liệu của công ty Đinh Nhất Tiếu sang đây."

Vừa dứt lời, hai người Lâm Phàm đã trở về. Lâm Phàm quẳng hành lý lên bàn, thở dài một tiếng, đặt mông ngồi trên ghế. Trương Nghệ nhìn quanh bốn phía, hỏi: "Anh Lưu bọn họ đâu rồi?"

Lãnh Kính Hàn đứng dậy nói: "Các cậu đừng nóng vội, trước tiên nói tình huống các cậu gặp phải ở thành phố T đi."

Trương Nghệ vứt túi xuống, lắc đầu nói: "Ngày đầu tiên chúng tôi đi, nhân viên của công ty nọ trái lại rất phối hợp, cũng cho chúng tôi tra xét ghi chép và một số tài liệu của Lâm Chính, sau đó bọn họ nói tình hình nghiêm trọng, phải đệ trình cho hội đồng quản trị, bảo chúng tôi đợi tin tức. Ai ngờ, về sau bọn họ triệu tập họp hội đồng quản trị, rồi nói cho chúng tôi biết, sự tình này nội bộ tập đoàn bọn họ phải xét xử, chúng tôi chỉ cần xử lý tốt chuyện tình của thành phố chúng ta là được."

Lãnh Kính Hàn nói: "Các cậu không bảo cảnh sát địa phương trợ giúp sao?"

Lâm Phàm cười khổ nói: "Trợ giúp có ích lợi gì, chúng tôi ngay cả cửa của tổng bộ tập đoàn còn không thể vào được, mà câu trả lời của cảnh sát địa phương dành cho chúng tôi là, xí nghiệp này là đối tượng trọng điểm nâng đỡ của quốc gia, nếu không có lãnh đạo cấp trên phê chuẩn, ngay cả thị trưởng thành phố T và cục công an thành phố đều không có quyền can dự vào, càng miễn bàn đến hai nhân viên ngoại lai chúng tôi."

Trương Nghệ nói: "Không cho vào cửa thì thôi đi, bọn họ còn cảnh cáo chúng tôi không được tùy tiện tiết lộ tin tức ra ngoài, bằng không, khiến cho công ty tổn thất, chúng tôi phải phụ trách toàn bộ đó."

Lãnh Kính Hàn nói: "Sự tình nảy quả thật nên chú ý tới, tôi lập tức viết

báo cáo cho thượng cấp, xin cấp trên phê chuẩn cho chúng ta điều tra ngân hàng Hằng Phúc."

Lâm Phàm nói: "Mấy ngày nay đang đợi bọn họ triệu tập họp hội đồng quản trị, chúng tôi thông qua cách khác, điều tra vài tư liệu cơ bản của ngân hàng Hằng Phúc."

Trương Nghệ nói: "Ngân hàng Hằng Phúc là một công ty có tên trên thị trường chính khoán, tổng vốn cổ phần là 43 triệu cổ phiếu, chủ tịch năm đó là Lưu Thiên Hạc, chủ tịch hiện tại là Giang Vĩnh Đào, tổng cộng 11 thành viên hội đồng quản trị, Lâm Chính đứng thứ sáu trong mười cổ đông lớn, năm 1997 tham gia làm chủ cả tập đoàn công ty, năm 1999 chuyển công tác đến làm chủ tịch ở chi nhánh ngân hàng thành phố H chúng ta, hiện tại sở hữu 7.5% quyền cổ phần, phụ trách nghiệp vụ phát triển và mở rộng thành thị vùng duyên hải."

Lãnh Kính Hàn than thở: "Một lần chuyển nhượng 5%, ông ta lại thật có thể làm được."

Trương Nghệ bổ sung nói: "Hiện tại chi nhánh ngân hàng của ngân hàng Hằng Phúc, đã mở rộng khắp nơi trên cả nước, tổng số người gửi tiền ngân hàng vượt quá một nghìn tỷ nhân dân tệ, hết thảy hoạt động công ty bình thường, giá cả cổ phiếu của công ty cũng tăng hằng năm, nhưng không biết sự kiện lần này sẽ tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng với công ty."

Lâm Phàm nói: "Người của tập đoàn Hằng Phúc, mỗi người đều lợi hại, miệng lưỡi của

nữ ủy viên quản trị kia rất sắc bén, hai người chúng tôi bị cô ta nói cho á khẩu không trả lời được. Trẻ tuổi như vậy đã có thể trở thành ủy viên quản trị, thật không phải người

thường."

Trương Nghệ nói: "Còn không phải dựa vào tướng mạo để kiếm cơm sao, hơn phân nữa là bám víu ông chủ lớn ấy rồi."

"Hửm?" Hàn Phong thoáng ngồi thẳng dậy, "Các anh nói, công ty bọn họ có nữ ủy viên quản trị rất trẻ tuổi xinh đẹp?"

Trương Nghệ nói: "Đâu chỉ trẻ tuổi xinh đẹp, là rất trẻ tuổi, rất xinh đẹp."

Hàn Phong trừng mắt suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: "Ừm, công ty này khả nghi lắm, tôi cảm thấy, có cơ hội tôi phải tự mình đi điều tra một chút. Anh Kính Hàn, anh nhất định phải thực hiện tốt quan hệ với cấp trên, nắm lấy quyền điều tra vào tay."

Trương Nghệ và Lâm Phàm đều không rõ nội tình, Lãnh Kính Hàn thấp giọng mắng: "Chó không thay đổi chỉ mãi ăn cứt!"

Hàn Phong cười đứng dậy, nói với Lâm Phàm và Trương Nghệ: "Tin tức các anh cung cấp, rất có giá trị. Bây giờ tôi muốn đi điều tra vụ án khác, cáo từ trước. Đi thôi, hai quý cô."

Lâm Phàm và Trương Nghệ nhìn Hàn Phong ra khỏi cửa, hỏi: "Hiện tại các anh bên này có tiến triển gì?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Hiện tại Lý Hưởng đang phụ trách theo dõi và giám sát Đinh Nhất Tiếu, các cậu lập tức cùng cậu ấy liên lạc. cậu ấy sẽ nói cho các cậu biết. Chỗ này của tôi có hai phần báo cáo phải viết. Còn có, Lâm Phàm, cậu đi điều tra một chút, quan hệ xã hội của Lâm Chính trong bộ tập đoàn công ty. Còn có, nghe nói tập đoàn Hằng Phúc cử chủ tịch ngân hàng mới, liên hệ với anh ta, chúng ta phải tìm nhiều tư liệu khi Lâm Chính làm chủ tịch ở thành phố H hơn."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Mở đầu kế hoạch C (thượng)

Vẫn là Long Giai lái xe, nhưng cô nói sao cũng không để cho Hàn Phong ngồi ghế phụ lái, Hàn Phong đành phải một mình ngồi phía sau. Nhưng tròng mắt anh chớp lóe, cũng đẩy luôn Phan Khả Hân ra sau. Dọc đường đi, Long Giai chợt nghe tiếng Hàn Phong và Phan Khả Hân ở sau xe cười đùa giận mắng.

"Ai nha, thấy ghét!" Phan Khả Hân cười duyên nói.

Hàn Phong giả ngu nói: "Tôi không cố ý đâu."

Một lát sau, Phan Khả Hân lại nói: "Này! Tay anh."

Hàn Phong nói: "A? Nó thế nào lại chạy tới đó?"

Long Giai cảm thấy một ngụm ác khí ngăn ở ngực, cố ý tăng ga, xe cảnh sát gào thét phóng đi.

Công ty trách nhiệm hữu hạn gia công cơ giới Hưng Thịnh đặt ở ngoại ô, rất yên tĩnh, cách phòng điều tra hình sự ước chừng một giờ chạy xe. Hiện tại chỉ có một ông già canh cửa. Tên của ông ấy gọi là Cát Thủ Nghĩa, đã thay Lương Hưng Thịnh giữ cửa bốn năm nay.

Ông Cát nghe nói đồng chí của cục công an, vô cùng nhiệt tình, vừa bưng trà vừa dâng thuốc lá, một bao Hồng Mai mềm nhào nặn đến biến dạng, hai tay đứa tới trước mặt Hàn Phong. Hàn Phong mỉm cười từ chối, nhưng trong lòng cũng nóng lên.

Nghe nói Hàn Phong bọn họ muốn xem công xưởng, Cát Thủ Nghĩa vội

đi trước dẫn đường. Ông hơi cong lưng, vừa đi, vừa nói: "Xưởng đang yên đang lành, nói phá sản liền phá sản, năm sáu trăm người đang chờ kiếm cơm đó, thật sự là đáng tiếc mà."

Hàn Phong hỏi: "Ông Cát, xưởng này trước kia là làm gì?"

"Tôi chỉ là một người trông cửa, làm sao biết. Mỗi ngày một xe thép khối, sắt thỏi chạy vào xưởng, lại đem một xe gì đó chở ra, bọn họ nói là linh kiện."

Long Giai nói: "Tôi đã nói với các anh, là gia công linh kiện."

Hàn Phong bĩu môi, suy tư nói: "Gia công linh kiện?"

"Két két két. . . . . ." Cánh cửa sắt lớn mở ra, nhà xưởng trống rỗng, các loại linh kiện tản mát trên đất, vài bệ máy tiện cỡ lớn đặt giữa nhà xưởng, một luồng mùi dầu mỡ xông vào mũi.

Hàn Phong đánh giá bốn phía, "Nhà xưởng thật lớn ha, thế này là sao?"

Nơi ngón tay Hàn Phong chỉ đến là một khoảng trống lớn, không hề có dấu vết của dầu mỡ, rất rõ ràng, có dụng cụ gì đó cỡ lớn đã bị dời đi. Cát Thủ Nghĩa nói: "Là một dây chuyền sản xuất, dây chuyền sản xuất này bị hỏng vào thời điểm đó. Cậu nói xem nó sớm không hỏng, muộn không hỏng, khăng khăng hỏng vào thời điểm sản xuất quan trọng nhất."

Long Giai cau mày: "Tôi cũng nghe nói, Lương Hưng Thịnh hàng cung cấp không đủ, dưới tình hình các nhà đại lý cấp dưới không thanh toán, đột nhiên lại có dây chuyền sản xuất bị hư hỏng, càng trực tiếp tăng thêm tốc độ phá sản."

"Đúng vậy, ban đầu gọi thợ đến sửa, không sửa tốt, lại tìm người nước ngoài, cũng không sửa xong, nói muốn đưa trở lại bên phía xưởng, vừa chuyển giao, liền tuyên bố phá sản

luôn."

Long Giai nói: "Tôi đã điều tra, đó là bệ máy tiện điều khiển bằng điện của Pháp, một khi đã hỏng, quốc nội quả thật không có năng lực sửa chữa."

Hàn Phong suy nghĩ một chút, không nói gì nữa, sau đó đột nhiên hỏi: "Xưởng này, khi nào đấu giá?"

Cát Thủ Nghĩa vừa nghe, lập tức tỏ ra vô cùng bi ai, nói: "Ngay tuần sau, đến lúc đó, không biết ông chủ mới có còn tiếp tục mướn tôi hay không."

Hàn Phong thoáng nhìn Cát Thủ Nghĩa, sau đó an ủi: "Yên tâm đi, quan trọng là máy móc, ông chủ mới tới, nói không chừng còn có thể cho ông giúp gia công đó."

Cát Thủ Nghĩa thực sự buồn rầu, "Ôi, đầu năm nay, người giống như bọn tôi, tìm việc làm rất khó đó. Mặc dù không biết ông chủ Lương gặp phải chuyện gì, nhưng cậu ấy đối với

tôi coi như không tồi, mỗi tháng tiền công 500 đồng, còn bao tôi ăn ở, cho dù ông chủ mới tới, cũng không có khả năng có đãi ngộ tốt như vậy đâu. . . . . ."

Khi ra khỏi cánh cửa sắt của nhà xưởng, Hàn Phong phát hiện, xa xa vụt qua một bóng người, anh xoay người nói: "Ông Cát, tôi nghĩ ông không cần trông coi nữa. Nơi này hoang vu dã ngoại, nếu sinh bệnh, sẽ không có ai săn sóc phải không?"

"Không sao. Kế bên này có vài hộ gia đình, phía trước đi thêm vài phút thì có một trấn nhỏ, ở đó cái gì cũng có. Thân thể tôi còn tốt, hai đứa nhỏ kia cũng thường đến xem tôi."

Hàn Phong mỉm cười, "Tốt, chúng tôi xin cáo từ, nếu ông phát hiện có tình huống gì, tận lực đừng để người khác chú ý, lặng lẽ gọi điện cho chúng tôi, hoặc gọi 110, nhớ nhé?"

Ba người rời khỏi công ty cơ giới Hưng Thịnh, Phan Khả Hân nói: "Bây giờ đi đâu? Trở về phòng điều tra hình sự sao? Nếu quay về phòng điều tra hình sự, tôi sẽ không đi cùng đường với hai người nữa."

Long Giai nhìn Hàn Phong, Hàn Phong kéo dài thanh âm: "Quay về phòng điều tra làm gì! Chúng ta đi ăn thôi, trở về cũng chỉ có thể ăn cơm hộp mì gói, mấy thứ nhạt nhẽo."

Phan Khả Hân lập tức tán thành, "Tốt, tốt, tôi không muốn ăn cơm hộp đâu. Tôi mang mọi người đến một chỗ, đảm bảo hài lòng."

Trên xe, Hàn Phong tựa cằm lên ghế dựa của Long Giai, mặt đưa về phía trước trêu ghẹo Long Giai: "Chúng ta như vậy cũng tính là đi giải quyết việc công chứ? Hóa đơn báo cáo có được hoàn trả tiền không?"

"Không được." Long Giai lạnh lùng thốt.

"Tại sao?"

Long Giai diện vô biểu tình nói: "Bởi vì anh không phải nhân viên biên chế."

Hàn Phong chán ngán, bĩu môi, lại quay sang đùa với Phan Khả Hân.

Dưới sự chỉ dẫn của Phan Khả Hân, Long Giai lái xe đến bãi đỗ xe của nhà hàng lớn Long Môn, đỗ bên trong phần lớn là BMW, Mercedes Benz, Ferrari, chỉ có chiếc xe cảnh sát này có vẻ không ăn nhập, ngay cả độ nhiệt tình của nhân viên tiếp đón ở cửa cũng không cao.

Nhưng thật ra Phan Khả Hân là khách quen cũ của nơi này, mang theo

Hàn, Long hai người tìm một chỗ yên tĩnh trong đại sảnh ngồi xuống, đưa thực đơn cho Hàn Phong. Rất nhanh có một vị nữ phục vụ vẻ mặt đạm mạc tới, Hàn Phong cũng chẳng cần biết phải trái đúng sai, cầm thực đơn một hơi chọn hơn mười món. Hàn Phong vừa gọi đồ ăn xong, vẻ mặt nữ phục vụ nọ lập tức thay đổi, cười thành một đóa hoa, bởi vì món ăn Hàn Phong gọi, bất luận tốt xấu, tất cả đều là đắt nhất.

Nữ phục vụ vừa rời đi, Phan Khả Hân liền la lên: "Xem ra anh không giống như bác Lãnh nói nha. Bộ dáng gọi món của anh, giống như một ông chủ lớn vậy đó."

Hàn Phong vân vê bộ âu phục không vừa người của anh, cười hỏi: "Vậy hả? Long cảnh quan, cô cảm thấy thế nào?"

Long Giai nhàn nhạt 'ừ' một tiếng, dọc đường đi, cô kiệm lời tiếc chữ, hiển nhiên đối với tiêu phí như vậy không quen lắm.

Thức ăn dọn lên bàn, Hàn Phong lại gọi rượu, Long Giai nói mình không uống rượu, Hàn Phong liền cùng Phan Khả Hân vừa chơi đố số, vừa ca hát, bỏ Long Giai đìu hiu ở một bên. Long Giai vội vã ăn xong, liền muốn rời đi, Hàn Phong lại xụ mặt xuống, "Chậm đã. Cô là đội viên của tôi, phải tuân theo sắp xếp, ăn uống xong mọi người cùng nhau đi."

Chờ Hàn Phong bọn họ ăn xong, đã qua một tiếng rưỡi. Hàn Phong và Phan Khả Hân lau miệng, Long Giai khoát hai tay lên ghế, ba người bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn. Rốt cuộc, Hàn Phong đứng dậy, nhưng anh chỉ buông một câu: "Nhìn cái gì? Ai có tiền người đó chi nhé, tôi ra ngoài trước chờ các cô." Rồi cúp mông chạy lấy người.

Long Giai và Phan Khả Hân đều không biết làm sao, Hàn Phong đề nghị ăn cơm, Hàn Phong gọi thức ăn, mà anh ta lại là tên đàn ông duy nhất trong ba người, các cô không ngờ tới, người đàn ông này vậy mà. . . . . .

Hai người lại ngồi một lúc lâu, Phan Khả Hân mới gạt ra vẻ tươi cười,

"Tôi. . . Tôi có thẻ." Bữa ăn này, bọn họ ăn ba nghìn hai trăm nhân dân tệ.

Phan Khả Hân ở quầy tính tiền, Long Giai ra khỏi nhà hàng trước một bước, mới vừa đến cửa, liền nhìn thấy Hàn Phong đứng ở cửa nhà hàng, híp hai mắt, đánh giá ngực nữ nhân qua lại. Long Giai vừa đi đến bên cạnh Hàn Phong, chợt nghe thấy anh nói câu: "Woa, cái này thật lớn! Ít nhất là cúp cỡ D."

Vừa nghe lời này, Long Giai đặc biệt phản cảm, ngay cả một chút hảo cảm lúc Hàn Phong phân tích suy luận cũng không còn sót lại chút nào nữa, cô nhịn không được nói câu: "Vừa nhìn có thể biết rõ vậy sao?"

Hàn Phong quay đầu, nhìn thoáng qua ngực Long Giai trước, mới nói: "Hâm mộ không? Trời sinh đó." Ánh mắt lập tức lại bị bộ ngực kia hấp dẫn. Lúc này, hai nam tử trung niên mang theo bao công văn từ trong nhà hàng đi ra, bên trái mặc tây trang đen nói: "Ôi, lại giảm, tôi lần này lại lỗ thảm rồi."

Bên phải mang mắt kính nói: "Đúng vậy, tôi cũng thua không ít, anh nghĩ coi, trước kia đều là tuyệt đại bộ phận không thể lưu thông cổ phần chiếm tổng số vốn, hiện tại lại đổi thành lưu thông toàn bộ, giá cổ phần không giảm mới là lạ."

Hai người rất nhanh đi tới cạnh Hàn Phong, Hàn Phong nhướng mày, nhớ nằm lòng cuộc nói chuyện của hai người này. Phan Khả Hân đi ra, sau khi ba người lên xe, Long Giai hỏi: "Đưa cô đến đâu?"

Phan Khả Hân nói: "Tôi muốn đến chỗ ông nội một chuyến, vừa vặn tiện đường. Tôi dẫn mọi người đi xem cao ốc mới của ông nội tôi nha."

Hàn Phong nói: "Cao ốc mới? Có lớn không?"

"Cao ốc Thiên Uy, sau khi hoàn tất nó thay thế cao ốc Kim Uy, trở thành

công trình kiến trúc cao nhất thành phố này."

Hàn Phong rất kinh ngạc, "A, nguyên lai nhà cô có tiền như vậy nha!"

Phan Khả Hân hé miệng cười, "Tôi cũng không biết, anh xem rồi biết ngay."

Hàn Phong suy nghĩ một chút, "Được, lần sau tôi lại mang cô đi ăn cơm."

Phan Khả Hân sửng sốt, còn chưa đáp lời, Long Giai ở phía trước nói: "Mặt dày vô sỉ!"

Hàn Phong nói lại một câu: "Hâm mộ không? Trời sinh đó." Chọc cho Phan Khả Hân ha hả cười mãi.

Hàn Phong ở phía sau, chẳng biết làm động tác gì, chỉ nghe Phan Khả Hân nói: "Ấy, anh thật hư nha, ngồi nhích qua chút, tôi sợ anh rồi." Long Giai nghe vào đầu, chung quy cảm thấy rất khó chịu.

Lát sau, Phan Khả Hân lại hỏi: "Nhà anh ở đâu? Lúc nào đó mang bọn tôi đến xem đi."

"Ha, ha." Hàn Phong cười khan hai tiếng, lập tức không nói gì nữa.

Phan Khả Hân lại ôn nhu nói: "Rốt cuộc có được hay không đây?"

Hàn Phong suy tư một lúc lâu, mới nói: "Được, tôi sẽ mang cô đi, đến lúc đó chúng ta. . ..haha."

Long Giai đã có chút nghiến răng nghiến lợi, cũng may đã tới chỗ Phan Khả Hân. Xuyên thấu qua cửa sổ xe, Hàn Phong nhìn cao ốc trọc trời chót vót trong mây, cũng không nhịn được "oa" một tiếng kinh thán. Kết cấu chủ thể của cao ốc đã xây xong, đang khẩn trương tiến hành thi

công, theo Phan Khả Hân giới thiệu, tòa cao ốc này cao 81 tầng.

Sau khi Phan Khả Hân cất bước, không khí trong xe tựa hồ ngưng trọng hơn nhiều, hai người cũng không trò chuyện. Nhưng chỉ một lát sau, tay Hàn Phong lại khoát lên đầu vai Long Giai, Long Giai hất vai một cái, cả giận nói: "Lấy móng chó của anh xuống!"

Hàn Phong nói: "Tôi chỉ muốn hỏi cô một chút, cô biết thị trường chứng khoán không?"

Long Giai ngay cả miệng cũng lười mở, lấy tay chỉ chỉ khẩu hiệu "xin chớ cùng tài xế nói chuyện" dán trên ô tô, Hàn Phong phát ra một tiếng kêu nhỏ, rốt cuộc không nhắc nữa.

Trở lại phòng trinh sát hình sự, Lãnh Kính Hàn bọn họ đang từng người bưng một cái gà mên, Hàn Phong vào cửa liền nói: "Haha, tôi biết ngay các anh lại ăn cơm hộp."

Lâm Phàm và Lý Hưởng vừa nhìn Hàn Phong bọn họ trở lại, vội hỏi: "Điều tra thế nào rồi? Chúng tôi vừa nghe nói nguyên nhân chết của Lâm Chính, rất tinh diệu, cậu cảm thấy thế nào?"

Lãnh Kính Hàn đồng thời cũng hỏi: "Cậu ăn xong rồi?"

Hàn Phong nhướng nhướng mày, hướng sau vai giơ ngón tay cái lên, "Đương nhiên, chúng tôi ở Đại Long Môn ăn đó."

Lưu Định Cường vừa gắp một miếng thịt đưa vào miệng, kinh hô: "Oa! Xa xỉ như vậy!" Đồng thời quay đầu nói, "Lãnh trưởng phòng, bọn họ có phải hơi quá đáng hay không?"

Lãnh Kính Hàn cũng không để ý Hàn Phong nữa, trực tiếp hỏi Long Giai: "Ai trả tiền?"

"Khả Hân trả." Long Giai thầm nghĩ: "Lãnh trưởng phòng quả nhiên hiểu rõ người này, biết ngay anh ta sẽ không trả tiền."

Lãnh Kính Hàn khẩy cơm, gật đầu nói: "Ừm, con bé trả đúng rồi, chỉ có nó mới nghĩ ra mấy chỗ đó để đến." Lại nói, "Fax của cục công thương đã tới, ngay trên bàn làm việc của tôi, Hàn Phong cậu xem chút đi."

Hàn Phong đi lấy tư liệu, Lâm Phàm đi theo phía sau anh truy hỏi: "Thế nào? Các cậu ở xí nghiệp Lương Hưng Thịnh có phát hiện gì?"

Lý Hưởng cũng theo ở phía sau, "Chúng tôi đã bắt đầu giám sát trọng điểm, mới vừa nói cho Lãnh trưởng phòng, hiện tại anh nhìn xem. . . . . ."

Long Giai ngạc nhiên nói: "Lãnh trưởng phòng, làm sao anh biết Hàn Phong sẽ không trả tiền?"

Lãnh Kính Hàn cũng không ngẩng đầu lên, mập mờ không rõ nói: "Cậu ta. . . . . .Cô đem toàn thân cậu ta ép khô, cũng ép không ra một chút tiền nào. Muốn cậu ta trả tiền, so với muốn mặt trời mọc đằng tây còn khó hơn!"

Lưu Định Cường cũng cảm thấy hứng thú, hỏi: "Lãnh trưởng phòng, vậy cậu ấy dựa vào cái gì để sống?"

"Cậu ta à, nơi nơi ăn chùa, bình thường nếu có bữa trước thì không có bữa sau, thật sự đói chịu không được, liền ăn cơm bá vương thôi." Long Giai và Lưu Định Cường càng nghe càng kỳ quái, Long Giai hỏi: "Vậy. . . Anh ấy dựa vào gì để sống qua ngày chứ? Cũng không thể cả ngày ăn cơm bá vương chứ? Anh ấy…Anh ấy thật sự không có nghề nghiệp?"

Lãnh Kính Hàn ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Long Giai và Lưu Định Cường, "Ai nói. Cậu ấy chính là thám tử tư mà. Chỉ là không ai tìm cậu ấy, đương nhiên sẽ không có tiền ăn. Hai đứa. . ..hai đứa đừng hỏi tôi nữa, tôi cũng không rõ ràng lắm, muốn thì hỏi thẳng cậu ấy đi."

Long Giai và Lưu Định Cường hai mặt nhìn nhau, nghĩ Hàn Phong này thật sự có nhiều bí ẩn lạ lùng lắm.

Hàn Phong cầm tư liệu đi tới, đem tư liệu quẳng lên bàn, nói: "Bắt đầu từ năm trước, trong vòng một năm, xí nghiệp đăng ký tên Đinh Nhất Tiếu đạt tới năm cái, trong đó có hai công ty khai thác mỏ Hằng An, Phúc An; Hai công ty xây dựng Phúc Hưng và Long Kiến; Một xưởng thép nhỏ, công ty trách nhiệm hữu hạn vật liệu thép Thành An. Cho dù gã có tích lũy vốn nhất định, nhưng ngắn ngủi trong vòng 1 năm, đột nhiên khuếch trương quy mô lớn như vậy, mà gã căn bản không có kinh nghiệm buôn bán, quản lý và vốn đều là vấn đề. Gã tại sao phải làm vậy chứ?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Cảm thấy thế nào?"

Hàn Phong ngưng mi trầm tư, "Không phải vấn đề này, tư liệu các anh tra về thân thích của Đinh Nhất Tiếu đâu? Thế nào rồi?"

"Thân thích của Đinh Nhất Tiếu ở thành phố H, chỉ có chú ruột của gã. Chú ruột gã không cưới vợ, vẫn độc thân. Nhưng từ sáu năm trước, chú gã đã qua đời. Đinh Nhất Tiếu ở đó một năm, sau tới thành phố H, kế thừa bất động sản của chú gã, cũng bắt đầu ở thành phố H phát triển. Có một việc rất thú vị, tôi nghĩ cậu sẽ cảm thấy hứng thú. Cậu chờ, tôi lấy cho cậu." Lãnh Kính Hàn nói rồi đi vào trong phòng.

Lãnh Kính Hàn vừa đi, Hàn Phong trợn trừng mắt, hỏi Lâm Phàm: "Này, nói cho tôi nghe chút đi, các anh ở thành phố T nhìn thấy nữ ủy viên quản trị kia, đến tột cùng xinh đẹp cỡ nào?"

"Tôi còn tưởng rằng cậu muốn hỏi kết quả điều tra quan hệ xã hội của Lâm Chính thế nào rồi chứ, nghĩ sao mà hỏi về chuyện này?"

"Bởi vì anh ta không hề có phẩm hạnh gì!" Chỉ thấy mày liễu của Long Giai dựng ngược, sắc mặt như treo sương giá.

Lâm Phàm cười nói: "À, tôi đã hiểu. Này, nên nói thế nào đây? Đại khái khoảng 1m78, vóc người rất tốt, một đầu tóc uốn, nhuộm thành màu vàng, là kiểu tương đối thịnh hành của

năm nay. Nghe nói khoảng 24, 25 tuổi, dù sao cũng rất trẻ, nhưng đã làm đến cấp bậc giám đốc tập đoàn, lợi hại hen!"

Đôi mắt Hàn Phong tỏa sáng, "Cô ấy tên là gì?"

Lúc này, Lãnh Kính Hàn cầm một chồng tư liệu đi tới, nói: "Cậu xem này đi. Đây là vụ án Đinh Nhất Tiếu tiếp nhận ở thành phố H chúng ta những năm qua, cậu nhìn xem có thể phát hiện gì bên trong không. Các cậu mỗi người cũng đều nhìn xem."

Hàn Phong lấy tay đo lường, cao không tới một tấc, từng vụ án đều chỉ là bản án đơn giản, anh tiện tay lật lật, lười biếng nói: "Có gì để kiểm tra sao?"

Long Giai là người đầu tiên đoạt đi tư liệu trong tay Hàn Phong, nghĩ thầm: "Chẳng có gì hay ho, anh có thể nhìn ra, tôi cũng có thể nhìn ra." Cô lật xem từng phần bản án, nói: "Đinh Nhất Tiếu trong vài năm này, tổng cộng nhận 173 vụ án, trong đó vụ dài nhất là nửa năm, ngắn nhất là ba ngày, vụ án giá trị lớn nhất là 1600 vạn, kiện tụng thương nghiệp có 36 vụ, tranh chấp dân sự 42 vụ, vụ án hình sự 98 vụ, còn có 7 vụ phân loại trọng tài lao động (được lập ra với nhiệm vụ hòa giải các vụ tranh chấp lao động tập thể), ô nhiễm môi trường, khiếu nại du lịch, tranh chấp chờ điều trị. Trong đó, gã tổng cộng thắng 152 vụ, tiếp nhận hòa giải 21 vũ, không vụ nào thua kiện."

"Ôi chao!” Hàn Phong vỗ tay, "Quả nhiên là làm máy tính, số liệu thống kê tinh chuẩn hệt máy tính.” Nhưng mà, bên trong có vấn đề gì chứ? Đâu phải bảo cô làm thống kê."

Mặt Long Giai đỏ lên, phương diện này có vấn đề gì cô quả thật không có phát hiện

Lưu Định Cường tiếp nhận bản án, nhìn một lần, "Phương diện này, có 65 vụ án đều là một người tên Trình Tự Lực làm quan tòa thẩm tra, mà có 43 vụ, ghi chép viên gọi là Lưu Thúy Bình, có thể Đinh Nhất Tiếu trước đó đã mua người của tòa án hay không?"

Hàn Phong dựng thẳng ngón cái, "Cao thủ, loại chi tiết này anh cũng chú ý tới, nghe nói anh là pháp y? Quả nhiên cẩn thận tỉ mỉ."

Lưu Định Cường mỉm cười nói: "Thật là bọn họ có vấn đề?"

Hàn Phong lắc đầu, "Không biết, dù sao tôi nhìn không ra bọn họ có vấn đề chỗ nào."

Lâm Phàm nói: "Trong pháp viện chỉ có mấy vị quan tòa như thế, vụ án Đinh Nhất Tiếu nhận phần lớn lại phát sinh ở thành phố này, đương nhiên chính là mấy người kia nhận, điều này có thể tính là vấn đề gì chứ." Anh ta đem văn kiện đón sang, mở to hai mắt nhìn kỹ.

Hàn Phong nhịn không được nhắc nhở: "Vấn đề rất rõ ràng, chỉ cần anh nghĩ tới, nhất định có thể thấy ngay."

Lâm Phàm đem mắt trừng càng thêm lớn, cũng cùng Lý Hưởng nghiên cứu chung. Lãnh Kính Hàn uống nước lọc, hỏi: "Cậu thật sự thấy được rồi? Cậu nghĩ thế nào?"

"Rất đơn giản, anh đem ra đều là bản án, vậy không có khả năng là chi tiết của một vụ án nào đó; thoạt đầu vừa nhìn, đủ loại vụ án đều có, cũng không có án liên hoàn, chỉ có thể vào tay theo phạm vi rộng, không ngoài hai điều kiện thời gian, địa điểm. Địa điểm phần lớn ở thành phố H, cũng có địa phương khác, nhưng không có quy luật, thời gian cũng bất đồng."

Hàn Phong mới vừa nói xong, Lâm Phàm và Lý Hưởng hai người đồng thời phát ra thanh âm "A", đem hai phần bản án lẩm nhẩm qua lại, tựa hồ không tin tưởng lắm. Bọn họ lẩm nhẩm hai tờ bản án nọ, tờ đầu thời gian là 5/1, tờ sau lại là 9/10.

Lãnh Kính Hàn nói: "Không cần tìm, chính giữa cũng không thiếu trang, mà trong khoảng thời gian này, quả thật có một lỗ hổng." Đồng thời ông nói với Hàn Phong: "Tôi trong lúc vô tình phát hiện, phải hơn nửa năm, Đinh Nhất Tiếu không nhận án kiện."

Hàn Phong nói: "Từ thời gian trên nhìn xem, Đinh Nhất Tiếu sau thời gian trống hơn nửa năm kia, đột nhiên bắt đầu xây dựng xí nghiệp. Gã trong nửa năm đó làm gì? Chẳng lẽ bị người ngoài hành tinh bắt về tẩy não?"

Lãnh Kính Hàn tức giận nói: "Đùa cái gì vậy chứ? Tóm lại, tôi nghĩ, nếu có thể tìm ra thời gian nửa năm đó Đinh Nhất Tiếu đã làm gì, cùng người nào tiếp xúc, đối với việc phá vụ án này rất có ích."

Hàn Phong đánh một cái ngáp, "Thực tế chút đi, ông anh, khả năng nọ rất ít ỏi, còn không bằng từ một đầu mối khác bắt đầu."

Hàn Phong hỏi Lý Hưởng: "Bố trí theo dõi thế nào?"

"Văn phòng luật, trong nhà của Đinh Nhất Tiếu, khu giải trí gã thường đến, chúng tôi đều an bài nhân thủ chuyên môn, hẳn là không thành vấn đề."

Hàn Phong nói: "Năm xí nghiệp này cùng người phụ trách của năm xí nghiệp, đều phải giám thị."

"Hả!" Lý Hưởng kinh hô, "Trong tay đã không còn người, chúng tôi phải mời đồng chí của

sở cảnh sát hiệp trợ theo dõi. Nhưng người ta dù sao cũng có chuyện của nhà người ta mà, mọi người không thể để dồn đến giám thị một vụ án này chứ?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Trương Nghệ và Hạ Mạt đang suy nghĩ biện pháp lắp đặt thiết bị giám thị, đến lúc đó có thể tiết kiệm bớt nhân lực."

Lâm Phàm nói: "Tôi nghĩ, không cần thiết phải gióng trống khua chiêng, như vậy ngược lại sẽ kinh động đối tượng tình nghi. Không bằng thuận theo tự nhiên, hiện tại giám thị Đinh Nhất Tiếu là việc ưu tiên phải làm, đến lúc đó tình thế có biến hóa, sẽ tùy cơ ứng biến."

Hàn Phong liếc xéo Lãnh Kính Hàn, nói: "Thật sự phái không ra người?"

"Có thể hướng khu lân cận xin hiệp trợ."

"Ôi. . . . . ." Hàn Phong thở dài, hướng cửa đi đến, "Tôi đây đi trước nhìn xem tình hình nhân viên giám thị bên kia."

Lý Hưởng nói: "Tôi dẫn đường."

Lâm Phàm nói: "Tôi cũng muốn qua nhìn một chút, Lãnh trưởng phòng, chúng tôi đi trước."

Đi tới cửa, Hàn Phong quay đầu lại nói: "Đúng rồi, Long Giai, đi thăm dò điều tra xem hướng đi của năm xí nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiếu, kể cả tình hình kinh doanh, nhân

viên điều hành, tài vụ thu chi của bọn họ, càng tường tận càng tốt." Nói xong, lộ ra nụ cười xấu xa, cùng Lý Hưởng rời đi.

Trung tâm giám thị thiết lập tại tầng 25 đối diện văn phòng luật của Đinh Nhất Tiếu, một nhân viên giám thị đang cẩn thận dùng màn che khuất

kính viễn vọng, giám thị nhất cử nhất động trong sở sự vụ; Vài nhân viên giám thị chuyên môn phụ trách và nhân viên theo dõi xác định địa điểm tiến hành thông tin liên lạc. Mà Hạt Mạt cùng Trương Nghệ thì lại phờ phạc ngồi ở vị trí cấp trên.

Lâm Phàm sau khi vào nhà, hỏi: "Làm sao vậy? Các anh nhanh như vậy đã trở về?"

Hạ Mạt vô lực phất tay, "Đừng nói nữa, nhiệm vụ thất bại."

Lý Hưởng ngạc nhiên nói: "Nhiệm vụ thất bại?"

Trương Nghệ lắc đầu nói: "Chúng tôi không có cách nào bố trí hệ thống giám thị trong phòng làm việc và trong nhà của Đinh Nhất Tiếu."

Hàn Phong cũng ngạc nhiên hỏi: "Tại sao?"

Hạ Mạt buông lỏng một tay, "Trong nhà và trong phòng làm việc của Đinh Nhất Tiếu, có một bộ hệ thống theo dõi khác, hơn nữa, là theo dõi 24h không gián đoạn. Anh nói xem, chúng tôi làm thế nào có thể tránh một bộ hệ thống theo dõi, bố trí một bộ nữa."

Lý Hưởng kinh ngạc nói: "Còn có một bộ hệ thống theo dõi nữa? Chẳng lẽ còn có khâu khác đang điều tra Đinh Nhất Tiếu?"

Hạ Mạt nói: "Không giống, thiết bị giám thị này đều đặt ở vị trí thấy được, tôi xem chừng, thật giống như Đinh Nhất Tiếu tự mình cài vậy."

Trương Nghệ nói: "Có lẽ là phòng trộm, nhưng chúng tôi vẫn rất thấy ai đề phòng nghiêm mật đến vậy. Chúng tôi chuẩn bị cài đặt thiết bị nghe trộm và máy theo dõi trong xe gã, nhưng xe của gã trước khi vào gara cũng phải được giám sát qua máy chống thám thính. Trước mắt, phòng làm việc của gã chỉ có một máy thiết biệt giám thị, phạm vi giám thị có hạn, chúng tôi có thể mời cao thủ cài một máy nghe lén cho gã."

"Gã cư nhiên tự mình cài đặt thiết bị giám thị, vậy càng chứng tỏ gã khẳng định có vấn đề." Lý Hưởng như giác ngộ ra.

Hàn Phong im lặng không lên tiếng, mấy bệ thiết bị truyền tin vang lên không ngừng, nhân viên giám sát trọng điểm liên tục báo cáo hành tung của Đinh Nhất Tiếu: "Hắn cùng tên lùn nọ từ quán cafe đi ra rồi, lên xe, đang lái về hướng cửa nam."

"Nghe rõ, số 6, mục tiêu chạy hướng về phía cậu, chú ý theo dõi."

"Nghe rõ."

"Phát hiện mục tiêu, xin nhắc lại, phát hiện mục tiêu, hiện tại mục tiêu đang hướng đường Hoa Đông chạy tới."

"Rõ, theo dõi tới vòng tây sau đó quay đầu, số 9 chuẩn bị, mục tiêu đang tiếp cận đến hướng của cậu."

"Số 9 rõ."

Hạ Mạt nói: "Gã đang quay về văn phòng luật đấy."

"Không đúng!" Trầm tư chỉ chốc lát Hàn Phong đột nhiên nói: "Phải tra năm xí nghiệp nọ."

Mọi người đều nhìn anh, Hàn Phong chậm rãi nói: "Với lịch trình thường nhật của Đinh Nhất Tiếu, căn bản không có thời gian quản lý xí nghiệp này, gã an bài năm xí nghiệp này, nhất định có mục đích của gã, nhất định phải điều tra rõ ràng."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Mở đầu kế hoạch C (Hạ)

Hàn Phong nói với Lý Hưởng: "Hỏi Long Giai một chút, bên kia cô ấy đã tra được gì." Lý Hưởng bấm điện thoại: "Alo, Long Giai sao? Bên kia cô điều tra đến đâu rồi?"

"Không biết! Còn đang điều tra! Anh gấp cái gì!" Thanh âm của Long Giai ngay cả ở xa điện thoại mọi người đều nghe được.

Lý Hưởng khép điện thoại lại, vẻ mặt vô tội, "Ăn phải thuốc nổ rồi? Tôi đâu trêu chọc gì cô ấy đâu, sao tôi lại bị hứng?"

Hàn Phong cũng lộ ra sắc mặt đắc ý, "Hừm, tức giận."

"Thuốc nổ?" Hàn Phong lại nghĩ tới gì đó, hỏi Hạ Mạt: "Cậu nói tối hôm qua tập kích chúng tôi, là thuốc nổ phá núi?"

"Tôi chỉ căn cứ theo vật lưu lại phán đoán, cũng chưa kiểm nghiệm qua. Việc này, tổ chuyên án của Quách cục trưởng phụ trách điều tra."

"Lương Hưng Thịnh chết, Lâm Chính chết, Đinh Nhất Tiếu gắn thiết bị chống giám thị, năm xí nghiệp của gã." Hàn Phong ôm đầu, thống khổ nói, "Tất cả chuyện này, rõ ràng đều có mối liên quan nào đó, nhưng lại không xâu chuỗi cùng nhau được, ngược lại càng ngày càng xa, chúng ta tới cùng đã bỏ sót cái gì đây?"

Hàn Phong đột nhiên nghĩ đến: "Chẳng lẽ, bọn họ còn có mục đích khác mà chúng ta không biết? Thế nhưng, nếu vài tỷ đồng tiền vốn cũng không phải mục đích của bọn họ, vậy mục đích của bọn họ sẽ là cái gì đây?"

Giám thị vẫn tiến hành, Lãnh Kính Hàn ngoại trừ hướng thượng cấp báo cáo tiến triển ra,

còn cùng mấy ngành có liên quanh ở những thành phố phụ cận tiến hành liên lạc, để lúc cần khẩn cấp có được sự trợ giúp toàn diện. Long Giai nghẹn một bụng hờn dỗi điều tra

tư liệu của năm xí nghiệp, mãi đến khi ăn xong cơm tối cũng chưa nói thêm với Hàn Phong câu nào.

Lãnh Kính Hàn sau khi làm báo cáo công tác của cả ngày, buổi tối mọi người đều tự giải tán. Lãnh Kính Hàn tìm chỗ ở lại, cũng lôi kéo cả Hàn Phong. Hàn Phong nói: "Lần này, chúng ta sẽ không bị dội bom nữa chứ?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Yên tâm, lần này nơi chúng ta đến là nơi khi cần bảo hộ nhân viên quan trọng của chính phủ dùng làm trụ sở bí mật, cam đoan không ai tới quấy rầy giấc ngủ của chúng ta."

Trụ sở bí mật cách phòng điều tra hình sự rất gần, thoạt nhìn cùng nhà dân bình thường không có gì bất đồng, chỉ là che giấu trong tòa nhà là hệ thống canh gác nghiêm ngặt. Trước khi ngủ, Hàn Phong nói với Lãnh Kính Hàn: "Lãnh huynh, có chuyện tôi phải nhắc nhở anh."

"Cậu nói đi."

"Tôi nghĩ, chỉ là suy đoán của cá nhân tôi, hình như đối thủ của chúng ta, biết nhất cử nhất động của chúng ta."

Lãnh Kính Hàn vốn đã nằm xuống, Hàn Phong vừa nói xong, ông lập tức xoay người đứng lên, "Lời này của cậu là có ý gì! Cậu muốn nói, nội bộ có mờ ám?"

"Tôi chỉ nghĩ thôi. . . . . ."

Lãnh Kính Hàn lại xoay người nằm xuống, "Ngủ. Tôi tin đội ngũ của tôi, cậu cũng nên tin tưởng bọn họ."

Hàn Phong thì thầm nói: "Có đúng hay không, sau này mới biết được."

Đồng thời, Hạ Mạt ở trung tâm giám thị đang thì thầm: "Đinh Nhất Tiếu làm cái quỷ gì, đã trễ thế này vẫn chưa về nhà."

Trương Nghệ nói: "Ông ta đã kéo màn, phỏng chừng sắp đi rồi. Kỳ quái sao không tắt đèn?"

Bởi vì, Đinh Nhất Tiếu và A Bát đang ở trong phòng, lại nghe truyền tới tiếng gió đều đều. Trên màn hình máy tính, vẫn như cũ chỉ nhìn thấy một cái ghế xoay. Thanh âm trong ghế xoay rất dồn dập, "Có chuyện, phải lập tức nói cho anh biết. Cảnh sát đã điều tra rõ nguyên nhân chết của Lâm Chính."

Đinh Nhất Tiếu thất thanh nói: "Anh nói gì, chẳng phải anh đã nói không có khả năng điều tra được sao?"

"Là tôi đánh giá thấp thực lực của bọn họ. Tiến triển của bọn họ so với mong đợi của tôi còn nhanh hơn. Hơn nữa, bọn đang điều tra anh."

Đinh Nhất Tiếu ngã ngồi trên ghế, máy tính tiếp tục nói: "Nếu lúc này anh tắt đèn, vén một góc rèm, nói không chừng trên cao ốc đối diện anh, liền có cảnh sát đang giám thị anh đấy."

Đinh Nhất Tiếu kinh sợ nói: "Bây giờ chúng ta nên làm gì đây?"

"Hắc hắc." Người sau ghế xoay phát ra tiếng cười âm âm, "Anh sợ cái gì, bọn họ còn chưa tìm được chứng cứ ngay được, làm sao dám bắt anh. Còn nữa, bọn họ mặc dù biết Lâm Chính chết thế nào, nhưng mà, tại sao

Lâm Chính phải chết bọn họ lại không biết được. Mà mục đích của chúng ta, bọn họ càng không hiểu ra sao, kế hoạch vẫn như cũ cẩn thận tiến hành, sẽ không bị chút quấy nhiễu nào. Nhưng, để tranh thủ thêm thời gian, tôi gần đây đã trở lại thành phố H, còn nữa, anh có thể khởi động kế hoạch C."

"Hả!" Sắc mặt Đinh Nhất Tiếu trắng bệch, cơ mặt co rút, run giọng nói: "Bây. . . . . .bây giờ? Bắt đầu khởi động kế hoạch C sao?"

Máy tính cười nói: "Sợ cái gì. Đã huấn luyện lâu như vậy, cũng nên để bọn họ ra chiến trường rồi. Huống hồ, bọn họ vốn chính là để chuẩn bị để hy sinh cho chúng ta, không phải sao?"

Đinh Nhất Tiếu nhìn A Bát, do dự nói: "Nhưng mà, chúng ta còn chưa đủ. . ."

Máy tính nhịn không được ngắt lời nói: "Trước tạo ra hai vụ rối loạn nhỏ, sau đó mới làm lớn hơn nữa. Tôi muốn để cảnh sát mệt nhoài, không biết tới cùng xảy ra chuyện gì. Tôi thật muốn nhìn xem, cậu ta có phải ba đầu sáu tay không. Còn nữa, buổi đấu giá tuần sau, anh chuẩn bị thế nào rồi? Đừng làm tôi thất vọng nhé."

"Sẽ không, sẽ không." Đinh Nhất Tiếu lau mồ hôi.

Sau khi màn hình máy tính nhoáng lên, thì không còn hình ảnh gì nữa, Đinh Nhất Tiếu vẫn không nhịn được mà lau mồ hôi, trong miệng lẩm bẩm: "Kế hoạch C, khởi động kế hoạch C, tới cùng vẫn khởi động rồi."

Sáng sớm ngày thứ hai, nghiêm khắc mà nói phải là rạng sáng bốn năm giờ, điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn vang lên, là Hàn Phong nhận nghe, thanh âm của Long Giai rất gấp gáp: "Là Hàn Phong sao? Mau thức dậy."

Hàn Phong mơ mơ màng màng đáp: "Mới một ngày không nói chuyện,

cô đã nhớ tôi rồi sao?"

Long Giai kêu lên: "Ngu ngốc! Gọi Lãnh trưởng phòng nghe máy."

Hàn Phong lay tỉnh Lãnh Kính Hàn, "Bộ hạ của anh tìm."

Lãnh Kính Hàn vẫn còn buồn ngủ, nhưng vừa nghe điện thoại, lập tức ngồi dậy, nói với Hàn Phong: "Đi thôi, đâu mối kia của cậu xảy ra vấn đề."

Hàn Phong lúc này mới thanh tỉnh chút, hỏi: "Thế nào rồi?"

"Long Giai nói, nhà xưởng lúc sáng các cậu đến kia, ông lão bảo vệ, đã chết. Chúng ta đến hiện trường nhìn xem."

"Anh nói gì!" Hàn Phong nghiêng người bò dậy, động tác mặc y phục còn nhanh hơn cả Lãnh Kính Hàn.

Đèn cảnh sát lập lòe, nhận được báo án đầu tiên chính là sở cảnh sát địa phương, Long Giai so với Hàn Phong bọn họ đến hiện trường trước một bước, cô nói cho Hàn Phong: "Là dân phụ cận buổi sáng phát hiện. Sau khi phát hiện lập tức báo án, đồng chí của sở cảnh sát biết chúng ta đang điều tra xưởng của Lương Hưng Thịnh, cho nên liền gọi điện thoại cho phòng điều tra hình sự, tôi là người tiếp máy."

Hàn Phong ngạc nhiên nói: "Trễ như thế, cô ở phòng điều tra hình sự làm gì?"

Long Giai lạnh lùng nói: "Tra tư liệu."

Hàn Phong cau mày nói: "Tận tâm như vậy?"

Long Giai lại xoay đầu sang một bên, "Đi xem hiện trường thôi, đồng chí của sở cảnh sát đang lấy chứng cứ."

Nguyên lai, cô tra xét tư liệu của năm xí nghiệp lúc chiều, cũng không có tiến triển, trong đầu tất cả đều là cảnh Hàn Phong cùng Phan Khả Hân liếc mắt đưa tình, trong lòng thầm mắng Hàn Phong tác phong tràn đầy lưu manh, ai đến cũng không từ chối; nghĩ mình có điểm gì không thể so với Phan Khả Hân, cô cũng có tiền mà; Lúc bình tĩnh lại, thầm nghĩ mình gấp thế này làm gì chứ, đâu thân thiết gì với Hàn Phong, cớ gì vì tên lưu manh này mà tức giận hả, không đáng mà, nhưng nghĩ trước nghĩ sau, dĩ nhiên là càng nghĩ càng thương tâm. Long Giai không còn lòng dạ nào buồn ngủ, dưới cơn nóng giận, thầm nghĩ mau tra chút tư liệu, chấm dứt vụ án này, tuyệt không cùng tên trinh thám háo sắc này lui tới gì nữa. Ý nghĩ này, cô vĩnh viễn sẽ không nói cho Hàn Phong biết. Hàn Phong xa xa nhìn thoáng qua người đang thu thập chứng cứ, lập tức nói: "Không ổn, bọn họ như vậy sao được, thông tri Lưu Định Cường, hoặc Hạ Mạt, mang dụng cụ đến."

"Bọn họ đang trên đường tới. Tôi đến đầu đường chờ bọn họ, nơi này khó tìm." Long Giai vừa nói vừa lên xe.

Hàn Phong bọn họ đi tới phòng bảo vệ, chỉ thấy không gian nhỏ hẹp đã có bốn năm người, một người trong đó, nhìn thấy Lãnh Kính hàn, vội chào hỏi: "Lãnh trưởng phòng, các anh tới thật nhanh nha."

"Người nói chuyện chính là vị Quách cục trưởng tối hôm qua, ông hướng Lãnh Kính Hàn giới thiệu nói: "Vị này chính là Tiểu Trương, người đầu tiên nhận được báo án chính là cậu ta. Vị bên kia tên Chu Đại Minh, là anh ta báo án."

Hàn Phong xuyên thấu cửa sổ nhìn thoáng qua, bác Cát ngửa mặt nằm trên đất, đầy sàn đều là vết máu khô cạn, một vài cảnh sát đang chụp ảnh, thu thập vật chứng. Hàn Phong chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền hỏi Chu Đại Minh bên cạnh. Chu Đại Minh là nông dân địa phương, gánh một gánh rau, nói với Hàn Phong: "Bốn giờ sáng tôi rời giường, nghĩ muốn vội đến chợ sớm, lúc đi tới đây, nhìn thấy nơi này sáng đèn. Tôi

biết, trông coi xưởng này là một ông già, mà lúc đó chung quanh không một bóng người, tôi tưởng ai quên tắt đèn, liền qua nhìn, nhưng làm tôi giật cả mình."

Hàn Phong hỏi Chu Đại Minh: "Khi ông rời giường lúc bốn giờ, có nghe được tiếng vang gì đặc biệt không?"

"Không có, hết thảy đều giống như bình thường. Đường này, tôi đã đi về biết bao nhiêu lần, hôm nay trải qua chuyện này, cảnh quan, cậu nói. . ."

"Sau khi xưởng bị niêm phong, ông có nhìn thấy xe cộ nào ra vào xưởng không?"

"Không có, chính phủ niêm phong, ai dám chứ."

Hàn Phong nhìn từ cửa xưởng kéo dài ra hai vệt bánh xe, lại hỏi: "Sau khi ông thông báo cảnh sát, lúc cảnh sát đến rồi, trong thời gian ngắn này, lại có những người khác tới?"

"Không có. Đừng thấy tôi bán thức ăn, xảy ra án mạng, phải bảo vệ hiện trường, tôi biết mà. Sau khi tôi gọi điện thoại, vẫn luôn coi chừng dùm, mãi đến khi chú cảnh quan kia đến." Nói xong chỉ chỉ Tiểu Trương.

"Ông dùng gì để gọi điện?"

"Trong phòng bảo vệ có một bàn điện thoại. Tôi cũng không dám vào, tôi ở cửa sổ cầm điện thoại gọi."

Hàn Phong gật đầu, thầm than: "Biết thì biết, vẫn cứ phá hủy hiện trường."

"Tôi nói này đồng chí cảnh sát, tôi có thể đi chưa? Tôi đã trễ buổi chợ sớm rồi, trễ nữa, rau này sẽ không còn tươi, bán không được."

Hàn Phong gật gật đầu, rồi tự tiện đồng ý. Chu Đại Minh nọ gánh rau, bay nhanh đi.

Hàn Phong lại đến bên ngoài cửa bảo vệ, nói với Quách cục trưởng: "Tôi muốn xem thi thể."

"Được, ấy, Tiểu Lưu, cậu tránh ra một chút, vị đồng chí này muốn vào nhìn."

Quách Tiểu Xuyên chỉ vào Hàn Phong nói với Lãnh Kính Hàn: "Thằng nhóc rất cừ."

Lãnh Kính Hàn cười cười.

Hàn Phong nhìn một chút, trên tường, trên mặt đất phòng bảo vệ đều là vết máu. Từ cửa đến phòng, trên mặt đất một vệt dấu vết kéo dài rõ ràng. Hai tay Cát Thủ Nghĩa nắm thành đấm, tay phải để ngang trên mặt đất, tay trái đặt trước ngực, phảng phất như trước khi chết còn muốn bắt lấy vật gì vậy. Ông mở to hai mắt, trên mặt bày ra một loại biểu tình chết không nhắm mắt. Hàn Phong còn muốn nhìn xem y phục của Cát Thủ Nghĩa, nhưng ánh mắt của anh, bị một cảnh sát ngồi chồm hổm trước anh ngăn lại, người cảnh sát kia đến cả găng tay cũng không mang, cứ như vậy ngồi xổm nơi đó.

Hàn Phong muốn người đó nhích ra, đưa tay vỗ vai vị dân cảnh kia. Phản ứng của người đó vô cùng mãnh liệt, đúng là toàn thân chấn động mạnh, đồng thời phát ra một tiếng hô "a", suýt nữa xụi lơ trên đất. Hàn Phong cũng bị dọa sợ, bởi vì anh biết, người bình thường đang khi cực độ khẩn trương hay sợ hãi, mới có thể xuất hiện phản ứng mạnh như thế, nhưng hiện tại trong phòng này có bốn gã cảnh sát, hơn nữa đèn đuốc sáng trưng, cho dù là cảnh sát bình thường, cũng không nên có phản ứng như thế.

Dân cảnh nọ xoay người lại, đầu tiên Hàn Phong nhìn thấy là một đôi

mắt hoảng sợ, mang theo biểu tình lo sợ bất an, sắc mặt tái nhợt, sau đó mới nhìn rõ nguyên lai là một nữ cảnh sát, cực kỳ trẻ tuổi.

Nữ cảnh sát kia sau khi nhìn thấy Hàn Phong, tin chắc anh là một người sống, mới thở phào nhẹ nhõm, nhịn không được vuốt ngực mình, trong miệng lẩm bẩm: "Người dọa người, sẽ hù chết người đó."

"Cô đang nhìn cái gì? Găng tay cũng không mang, hai chân vừa vặn dẫm lên vết máu, muốn phá hỏng hiện trường sao?"

Nữ cảnh sát kia gọi là Lôi Đình Đình, vừa nghe Hàn Phong nói thế, vội vàng đứng dậy tránh ra, nhưng vết máu đã dính vào trên chân, vừa động như vậy, trên mặt đất lại thêm ra hai dấu chân máu, tay cô ta thật luống cuống, thì thầm: "Xin lỗi, tôi. . .Tôi không cố ý đâu."

Hàn Phong lấy tay chạm mặt thi thể, đưa ra nhận định: "Đã chết 14 giờ."

Lôi Đình Đình nói: "Tôi còn một vấn đề, vết máu này làm thế nào hình thành vậy?"

Hàn Phong theo hướng ngón tay Lôi Đình Đình nhìn lại, hướng đỉnh đầu Cát Thủ Nghĩa, vết máu trước chia thành ba dòng, sau lại hình thành một dòng, chính giữa lưu lại hai khoảng trống hình hai con thuyền tựa như đôi mắt. Hàn Phong chỉ vào vết máu từ cửa đến bên cạnh thi thể nói: "Nhìn thấy không? Người chết bị người từ ngoài cửa kéo vào đây. Hai tay hung thủ chống vai người chết, kéo dài tới vị trí này, tay thả ra, người chết sau khi nằm xuống, máu từ đầu chảy ra. Vị trí không không thấy vết máu, chính là vị trí chân hung thủ đứng, máu không chảy qua được, cho nên chia thành ba luồng, hung thủ rời đi, ba luồng máu lại dung cùng một chỗ, cho nên lưu lại một dấu vết như vậy."

Sau khi đám người Long Giai đến, Hàn Phong đắc ý đi ra cửa, nói với Lưu Định Cường: "Chú béo, đến lượt anh lên rồi."

Lưu Định Cường mang theo thùng đồ nghề đi vào phòng bảo vệ, bên trong mấy cảnh viên đều rất quen thuộc với anh, đều kêu lên: "Anh Cường."

Lưu Định Cường nói: "Không phải người chuyên nghiệp, xin mời ra ngoài."

Trương Nghệ hỏi: "Có nhìn ra cái gì kỳ quặc không?"

Hàn Phong sờ sờ cằm, "Hung thủ là hai người, một khiêng phía trước một bao lớn đồ vật, bảo vệ đi ra ngăn cản, người kia từ phía sau dùng vật thể cùn nện vào đầu bảo vệ, hai lần. Bảo vệ do xương sọ vỡ nát mà chết. Kẻ sát nhân cầm vũ khí kéo người chết từ cửa vào phòng bảo vệ, sau đó hai tên lái xe trốn khỏi hiện trường. Kẻ khiêng đồ vật thân cao đại khái 1m75, thân thể rất cường tráng, thuận tay trái. Thân hình sát nhân cao khoảng 1m65 tới 1m70, hung khí sử dụng hẳn là. . . . .Một cây búa sắt. Sau lại lái một chiếc Isuzu Pitt bỏ trốn."

Hàn Phong thanh âm nói chuyện cũng không lớn, nhưng mọi người tại đó đều chợt an tĩnh lại. Giật mình nhất chính là Long Giai và Lôi Đình Đình, Long Giai biết thời gian Hàn Phong đến hiện trường, cô đi không quá 5 phút, mà Lôi Đình Đình rõ ràng không phát hiện Hàn Phong đã làm gì. Tất cả mọi người không biết, rốt cuộc Hàn Phong làm sao biết được rõ ràng như thế, tựa như anh cũng tham dự vào vụ giết người vậy.

Quách cục trưởng giật mình nhìn Hàn Phong, "Nếu cậu không thể nói ra lý do suy luận, cậu sẽ được xem là người tình nghi hàng đầu."

Hàn Phong chỉa chỉa mặt đất, "Bùn này xốp, có thể lưu lại dấu chân. Các anh nhìn xem, dấu chân từ nhà xưởng đi ra ngoài chỉ có hai, dấu chân này trầy trật rất sâu, từ độ xốp của đất để đánh giá, người 80 kg, trên mặt đất sẽ lưu lại dấu sâu 5mm." Anh chỉ chỉ nơi chân Quách Tiểu Xuyên giẫm lên, lại nói, "Mà dấu chân này lún bùn chừng 1,5cm, trên người gã khiêng gì đó vượt quá 100 kg. Các anh nhìn vị trí dấu nhân gã, đây là vị

trí vết bánh xe, rất rõ ràng, gã từ hướng đầu xe trực tiếp đến phòng điều khiển, cho nên mở cửa tay phải, vậy thứ gã khiêng chính là đặt ở vai trái, cho nên nói gã thuận dùng tay trái. Góc tường phòng bảo vệ có một dấu chân khác, rất rõ ràng, trước đó gã trốn ở chỗ tối. Về

chiều cao, thể trọng của bọn chúng, cũng có thể từ dấu chân đưa ra phán đoán đại khái, về phần hung khí, nhìn vết thương của người chết thì tự nhiên sẽ hiểu được. Hoa văn của bánh xe, có thể làm dấu hiệu để phân tích loại hình xe."

"Nhìn xem dấu chân này tới tới lui lui, bọn họ đã chuyển rất nhiều lần a."

"Đúng vậy, từ dấu vết bánh xe đến xem, trên xe tải trọng không nhỏ."

"Bọn họ qua lại nhiều lần như vậy, sẽ có người nhìn thấy. Chúng ta có thể đến điều tra khu dân cư phía trước lấy chứng cứ."

Lãnh Kính Hàn cắt ngang lời hai người, nhắc nhở: "Phía trước có một giao lộ cao tốc, cũng có thể có camera."

Quách Tiểu Xuyên nhìn Lãnh Kính Hàn, "Hiện trường giao cho các anh, các anh là chuyên gia. Tôi phụ trách sắp xếp công tác điều tra."

"Tốt, chúng ta cứ chia nhau làm. Có tin tức gì kịp thời liên lạc."

"Hai ngày liên tiếp phát sinh hai vụ án, việc này rất hiếm thấy, hơn nữa hai vụ án này đều có quan hệ với các anh, xem ra vụ án lần này anh điều tra không khéo lắm nha!"

"Lần này có lẽ là trùng hợp, bởi vì đầu tiên không phải nhằm vào chúng tôi, tôi cho rằng chỉ là một vụ án trộm cướp."

"Tóm lại anh cẩn thận một chút. . . . . ."

Lãnh Kính Hàn phất tay, "Giữ liên lạc."

Hàn Phong nhìn nhà xưởng đóng chặt, lẩm bẩm nói: "Bọn họ đến tột cùng đã trộm cái gì đây?"

Quách cục trưởng mang theo đội ngũ của ông, một đường hướng phía nam thăm dò tiểu khu dân cư, một đường hướng phía bắc điều tra camera ở giao lộ cao tốc.

Hàn Phong nói: "Tôi muốn vào trong xưởng nhìn xem."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi đi với cậu."

Trương Nghệ nói: "Đừng bỏ quên tôi."

Lãnh Kính Hàn phân công nhiệm vụ xong, Long Giai phụ trách dấu chân, vết bánh xe cùng với chụp ảnh lấy chứng cứ dấu vết còn lại của hiện trường, Lưu Định Cường ở hiện

trường làm khám nghiệm tử thi sơ bộ, Lãnh, Hàn, Trương ba người tiến vào nhà xưởng.

Ba người đều xách một ngọn đèn cường độ chiếu cao, đèn đặt giữa nhà xưởng chiếu rọi khắp bốn phía, các dạng máy tiện giương nanh múa vuốt, ba người giống như từ trong phi thuyền đi tới chỗ của người ngoài hành tinh. Nhà xưởng tĩnh mịch mà trống trải, tiếng vang rất lớn, Trương Nghệ cẩn thận quan sát mặt đất, nói: "Khắp nơi đều là dấu chân, xem ra bọn chúng bận rộn cả này đấy."

Máy móc cỡ lớn trong xưởng không có dấu vết bị phá hủy, chỉ là một ít linh kiện rải rác trên mặt đất không thấy nữa, thùng chứa đồ cũng không thấy nữa. Hàn Phong nói: "Bọn họ đã trộm linh kiện."

Trương Nghệ hỏi Hàn Phong: "Các cậu sáng hôm qua mới đến, cậu có

nhớ rõ những linh kiện bị mất là dạng gì không?"

Hàn Phong trừng mắt, "Anh cho rằng tôi là thần tiên hả. Linh kiện này mỗi cái đều không giống nhau, dạng gì cũng có, tôi sao nhớ được. Chúng tôi lúc ấy chỉ nhìn sơ lược một chút, lần này càng phải cẩn thận lục soát."

Trong nhà xưởng không phát hiện gì dị thường, vẫn như cũ rất bừa bộn, Hàn Phong để Trương Nghệ ở nhà xưởng tiếp tục tra tìm, anh lại tới phòng làm việc của quản đốc. Cửa vừa mở ra, một luồng mùi mốc xông vào mũi, trong phòng làm việc tích đầy bụi thật dày, nhưng dấu chân rất nhiều. Lãnh Kính Hàn nói với Hàn Phong: "Xem ra đã có người từng bước vào."

Hàn Phong nói: "Chúng ta tìm xem."

"Chúng ta tìm cái gì chứ?"

"Tìm cái cần tìm." Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn mỗi người cầm một cái đèn pha, ở trong phòng làm việc tìm kiếm.

Lãnh Kính Hàn bịt mũi, "Bụi thật nhiều, xem ra từ sau khi xưởng này tuyên bố phá sản, không còn ai tới đây nữa." Ông giựt ra tủ và ngăn kéo, "Văn kiện đều bị người cầm đi, nơi này hẳn là không có phát hiện gì."

Hàn Phong chỉ vào đám tro tàn trong sọt rác, "Không phải bị cầm đi, là đã bị thiêu hủy." Anh đặt đèn pha trên bàn, dùng nhíp kẹp ra một tờ từ trong sọt rác, cẩn thận bỏ vào túi vật chứng. Lãnh Kính Hàn hỏi: "Là cái gì?"

"Không biết." Lãnh Kính Hàn nghiêng người sang, dưới đèn pha thấy rõ, đây là mảnh giấy đã bị đốt, thoạt nhìn so với giấy bình thường dày hơn, phần giấy còn lại dùng bút màu lam cực quy tắc vẽ một ít đồ án. Bởi vì đã cháy sạch chỉ còn lại một phần nhỏ, cho nên nhìn không ra bức tranh trên giấy là vẽ gì, nhưng một góc đồ án viết một số "1", ký tự mặt sau tựa

hồ là một phần chữ "n" trong tiếng anh. Hàn Phong thu hồi túi vật chứng, sau đó hai người thiếu chút nữa đem sàn nhà cũng lục luôn, nhưng vẫn không tìm ra thứ gì có giá trị.

Hai người trở lại nhà xưởng, Trương Nghệ đang xem xét mặt đất và máy móc, nhìn thấy hai người sang đây, hỏi: "Có phát hiện gì?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Có phần giấy bị đốt, còn lại không có gì nữa, cậu sao? Cậu có phát hiện gì mới?"

Trương Nghệ nói: "Rất kỳ quái, nơi nơi đều là dấu chân, nhưng bọn chúng không để lại --"

Hàn Phong tiếp lời: "Dấy tay? Không cần tìm nữa, trên linh kiện dính rất nhiều dầu mỡ, lúc bọn chúng lấy khẳng định đeo găng tay."

Trương Nghệ nói: "Mặt khác cũng chỉ tìm được thứ này." Hắn giơ túi vật chứng lên, Hàn Phong nhìn thấy, là một đầu thuốc lá.

Hàn Phong cẩn thận nhìn đầu mẩu thuốc lá một chút, ngoài miệng thuốc in nhãn hiệu-- Hoàng Quả Thụ.

Lãnh Kính Hàn nói: "Không có phát hiện gì mới, chúng ta đi thôi. Ngày mai lại phái người đến điều tra."

Ba người ra khỏi xưởng, chỉ thấy Long Giai đang bận rộn chụp ảnh, Lưu Định Cường vừa thấy ba người, liền đón bọn họ qua, anh lại có phát hiện mới.

Lưu Định Cường giơ một túi vật chứng lên, nói với bọn họ: "Các anh xem trước thứ này một chút."

Túi vật chứng từ trong tay Lãnh Kính Hàn truyền tới tay Hàn Phong, rồi từ Hàn Phong truyền cho Trương Nghệ. Đó là một khối chế phẩm thép,

như đinh ốc, nhưng lại không có rãnh cài, hơn nữa, chính giữa một mặt phẳng cắt rõ ràng rất thô nhám, phải nói là một phần của linh kiện nào đó. Lưu Định Cường nói: "Đây là thứ tay phải người chết gắt gao nắm giữ. Mặt khác tay trái còn cào xuống một ít sợi. Còn nữa dưới hai nách của quần áo có dấu vết của dầu mỡ, hẳn là hung thủ khi kéo thi thể lưu lại.

Long Giai chụp xong bức ảnh cuối cùng, nói với Hàn Phong: "Xong rồi, lấy chứng cứ đã hoàn thành, chuyện phía sau giao cho chúng tôi là được. Anh và Lãnh trưởng phòng về trước đi."

Hàn Phong ngáp một cái to, nhưng cố ý không nhìn Long Giai, cong miệng, một mặt đi về hướng xe, một mặt nói: "Được ngủ phải ngủ, làm người không nên phí giấc ngủ của mình. Tôi đương nhiên muốn ngủ."

Lãnh Kính Hàn hỏi Hàn Phong: "Cậu lái xe hay tôi lái xe?"

"Tôi lái cho, không ra xe tôi sẽ ngủ đó."

Trên xe, Lãnh Kính Hàn hai tay gối đầu, "Thấy thế nào cũng giống như là trộm vặt vào xưởng trộm đồ, bị phát hiện sau đó giết người."

Hàn Phong hỏi ngược lại: "Án giết người cướp của bình thường?"

"Chí ít trước mắt tôi cho là vậy."

"Nhưng khi Lương Hưng Thịnh chết, không phải cũng giống tai nạn xe bình thường sao? Cho dù không giống tai nạn xe bình thường, cũng giống án lừa bảo hiểm bình thường, đúng không?"

"Có thể do lo nghĩ quá nhiều không? Xưởng của Lương Hưng Thịnh sớm đã phá sản, có dụng cụ và vật liệu thép bên trong, mà canh cửa chỉ là một ông già, mọi người gần đó đều biết. Cho nên án trộm cướp bình thường khả năng rất lớn nha."

Lúc này, có một chiếc xe nhỏ đi theo sau xe cảnh sát của bọn họ. Trên quốc lộ như vậy, thỉnh thoảng cũng có xe đi đêm chạy ngang qua, hai người không ai để ý.

Hàn Phong lái xe, nói với Lãnh Kính Hàn: "Có một vài chỗ tôi không hiểu rõ lắm."

"Cậu nói đi."

"Nếu thời gian tôi suy đoán không sai, hung thủ phải là giữa trưa hành hung, nhưng tại sao lão nông bán rau nọ nói, ông ta nhìn thấy đèn sáng mới bị thu hút đi tới chứ?"

"Đúng rồi, cậu nói có phải buổi tối có người từng đến tìm bảo vệ nọ, sau khi bật đèn phát hiện người chết, do sợ hãi đã bỏ chạy?"

"Không đâu. Anh nhớ lại vị trí của thi thể, nếu lúc ấy đóng cửa, bật đèn phải mở cửa, nếu mở cửa thi thể khẳng định không thể ở vị trí kia."

"Cậu nói như vậy, sau khi hung thủ giết người, chỉ đem thi thể kéo vào phòng bảo vệ, không đóng cửa, nhưng lại mở đèn? Đây chẳng phải là cố ý để người chú ý sao?"

Lãnh Kính Hàn vừa dứt lời, Hàn Phong đột nhiên ngồi ngay ngắn lại, nói: "Tôi hiểu rồi, anh đi xuống đi!" Nói xong, thân thể nhanh chóng dựa sang Lãnh Kính Hàn, giữ cửa xe bên ghế phụ, dùng sức một cước, đá Lãnh Kính Hàn xuống xe, còn chính mình cũng từ hướng kia nhảy khỏi cửa xe.

Lãnh Kính Hàn vô duyên vô cớ bị Hàn Phong một cước đá ra ngoài xe, lửa giận ngút trời, vừa định đứng lên tìm Hàn Phong tính sổ, đột nhiên "Oành" một tiếng, xe cảnh sát của bọn họ bung thành từng mảnh, tiếp theo lửa lớn hừng hực vụt lên cao, Lãnh Kính Hàn hoàn toàn ngây dại.

Lúc này, xe con đi theo phía sau bọn họ mới tăng chân ga, nghênh ngang bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Mỏ quặng thần bí (1)

Giữa ánh lửa, Hàn Phong vỗ vỗ vật rơi rụng trên đầu, nhìn một chút đống sắt vụn đang bốc cháy nọ, đi về hướng Lãnh Kính Hàn, cười nói: "Thế nào, Lãnh huynh, thoải mái chứ?" Lãnh Kính Hàn đứng lên, nhìn xa xa hỏi: "Thế này là thế nào? Vừa rồi chiếc xe kia?"

"Không cần nhìn nữa, không có biển số."

"Vừa rồi, cậu đã nhìn thấy bọn họ sử dụng vũ khí?"

Hàn Phong chỉ ngây ngốc nói: "Không có nha."

"Xe chúng ta làm thế nào phát nổ?"

"Tôi cũng không biết. Vừa rồi, tôi chỉ cảm giác được nguy hiểm thôi."

Lãnh Kính Hàn ôm lấy Hàn Phong, "Nói hươu nói vượn, khai mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

"Anh gọi điện thoại trước, bảo bọn họ lái xe tới đón chúng ta, tôi sẽ chậm rãi nói cho anh biết."

Lãnh Kính Hàn nói chuyện điện thoại xong, Hàn Phong mới nói: "Anh vừa rồi nói ở trên xe, hung thủ cố ý khiến cho mọi người chú ý, tôi mới chợt nghĩ đến."

Lãnh Kính Hàn vội hỏi: "Cậu nghĩ tới điều gì?"

"Hung thủ cố ý làm cho người ta chú ý, mục đích là gì chứ? Từ góc độ

kia nghĩ, nếu hung thủ biết chúng ta đang lo liệu vụ án của Lương Hưng Thịnh, vậy người chết ở đây, chúng ta có tới xem xét không?"

Lãnh Kính Hàn gật đầu, "Khẳng định sẽ đến."

"Vậy hung thủ trong bóng tối, có phải vừa vặn hướng chúng ta xuống tay hay không? Nơi này tương đối vắng vẻ, sau khi ra tay xong cũng thuận lợi trốn thoát."

"Cậu là nói, hung thủ cố ý lưu lại điểm đáng ngờ, để người khác chú ý, chính là muốn dẫn chúng ta tới đây."

"Chính là ý tứ này."

"Nhưng làm sao cậu biết chiếc xe vừa rồi sẽ xuống tay với chúng ta chứ?"

"Đáng lẽ ra ở dạng đường quốc lộ này đụng phải một chiếc xe đi đêm cũng không kỳ quái. Thế nhưng, tính năng xe nọ rõ ràng tốt hơn xe chúng ta, đi theo chúng ta hơn mười phút, lại chỉ ở phía sau chúng ta, tôi bắt đầu sinh nghi. Vừa rồi, ngay lúc tôi đã nghĩ thông suốt lý do hung thủ muốn bật đèn, chiếc xe kia đột nhiên bắt đầu chậm lại, giựt ra khoảng cách với chúng ta, thế hiển nhiên có vấn đề rồi, mặc kệ xe kia làm động tác thế nào, tôi nghĩ đều cần phải nhảy xe."

"Cậu thật sự không thấy bọn chúng sử dụng vũ khí?"

"Không ai cầm vũ khí, không ai lộ ra bộ phận thân thể nào khỏi xe, khi bọn họ từ bên cạnh tôi lướt qua, ngay cả cửa sổ xe cũng chưa từng mở nữa. Trong xe có hai người, thấy không rõ lắm."

"Vậy bọn chúng làm xe chúng ta phát nổ như thế nào chứ? Xe này luôn trong tầm mắt chúng ta mà, không có khả năng bị cài bom đấy chứ?"

"Tôi không biết, chờ bọn họ khám nghiệm hiện trường rồi nói sau. Aiz, ngồi xe với anh cũng xui xẻo, lần sau kiên quyết không ngồi cùng xe với anh nữa."

Đám người Quách Tiểu Xuyên chạy tới đầu tiên, nhìn Lãnh Kính Hàn đầy bụi đất, ân cần hỏi: "Lão Lãnh, không có việc gì chứ?"

"Hoàn hảo, không có gì đáng ngại."

Một chiếc xe cảnh sát khác cũng hú còi chạy đến, là Long Giai bọn họ. Trương Nghệ nói: "Lãnh trưởng phòng, anh không sao chứ?"

Long Giai nhìn Hàn Phong một chút, hình như không có vấn đề gì.

Lãnh Kính Hàn nói: "Các cậu cũng tới rồi, hiện trường thế nào?"

Trương Nghệ nói: "Lưu Định Cường đang cùng một tổ cảnh viên khác thu dọn hiện

trường, gia đình nạn nhân cũng đã đến, nhưng xem tình hình, phỏng chừng phải giải phẫu tử thi. Cứ để Lưu Định Cường làm việc với người nhà nạn nhân."

Lãnh Kính Hàn lúc này mới nói: "Từ hành động của bọn chúng đến xem, đây không phải án trộm cướp bình thường, thứ bọn chúng trộm đi, khẳng định có giá trị nào đó."

Quách Tiểu Xuyên hỏi: "Bọn họ dùng thiết bị gì phá nổ xe các anh?"

Lãnh Kính Hàn xòe hai tay, "Không biết à."

Quách Tiểu Xuyên ra lệnh: "Khám nghiệm hiện trường, còn nữa, chúng tôi đã lấy được băng ghi hình trên giao lộ đường cao tốc."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tốt, chúng ta đến phòng thí nghiệm chỉnh hợp tin tức. Hàn Phong, Hàn --"

Sắc trời đã tờ mờ sáng, Hàn Phong nằm trên mặt đất, lẩm bẩm nói: "Bốn giờ sáng đã đánh thức người ta, tôi tới giờ còn chưa từng thức sớm như vậy, tôi chịu hết nổi rồi."

Đồng thời, Đinh Nhất Tiếu mới từ trong mộng tỉnh dậy, rửa mặt, máy tính thư phòng liền vang lên. Đinh Nhất Tiếu nhìn kiến trúc ngoài cửa sổ cao ốc chỉ vừa mới hừng đông cùng ghế tựa máy tính nọ, lo sợ bất an hỏi: "Thế nào? Thành công không?"

Máy tính thấp giọng nói: "Không, xem ra tên kia giống như trong truyền thuyết, có bản tính như loài sói, trước khi nguy hiểm phát sinh có linh tính. Bất quá, bọn họ đã cầm đi mồi nhử tôi lưu lại, hơn nữa ám sát liên tiếp, tin tưởng tên kia sẽ nghiêm túc với lần chơi này, tôi thật sự rất chờ mong, cậu ta có thể xuất ra chút bản lãnh thật sự."

Đinh Nhất Tiếu hỏi: "Tại sao anh nhất định phải nhắm vào cậu ta chứ?"

Máy tính lạnh nhạt nói: "Chuyện đó không liên quan tới anh, gần đây cảnh sát bắt đầu chú ý đến anh rồi, anh trong giao tiếp thường ngày cẩn thận một chút, đừng lộ ra sơ hở gì.

Cảnh sát lấy không được chứng cứ, không dám làm gì anh đâu."

Phòng thí nghiệm, kết luận của Lưu Định Cường là: "Bên trong dạ dày người chết phát hiện lượng lớn cặn thức ăn, từ trình độ tiêu hóa nhìn xem tử vong từ 14 đến 16 giờ. Bởi vì thời tiết nóng bức, cho nên mức độ cứng sau khi chết đến mức độ mềm hóa đều biến đổi rất nhanh. Nguyên nhân chết là gáy bị đòn nghiêm trọng, dụng cụ tập kích người chết búa kim loại bốn mặt cắt ngang cỡ 4cm, đánh tổng cộng hai búa. Trong kẽ móng tay người chết lưu lại sợi đến từ găng tay vải công nghiệp. Nhưng sau khi hệ thống phân tích cho ra kết luận, nạn nhân khi còn sống cũng

không phát sinh vật lộn kịch liệt, từ máy tính phân tích dấu chân, hung thủ thân cao 1m68, lực độ nện đạt tới 90kg, bình thường từng chịu

huấn luyện chuyên nghiệp hoặc người lao động chân tay thời gian dài, mới có lực tay lớn như vậy. Hiện trường còn lưu lại sợi tính nhám và vụn gỗ, xem ra bọn họ dùng bao bố và

hòm gỗ chở linh kiện đi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Kết quả không tồi."

"Ôi," Lưu Định Cường thở dài một tiếng, "Chúng tôi không dựa vào thiết bị này, thì không cách nào cho ra được kết luận như vậy đâu, thằng nhóc kia, cậu ta chỉ liếc mắt nhìn một

cái đã biết rồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nếu từ nhỏ đã được huấn luyện quan sát đủ loại vết thương và dấu vết, thì lúc cậu ta nhìn thấy hiện trường cho ra kết luận, cùng chúng ta hít thở không khí tự nhiên giống nhau vậy, không có chỗ nào thần bí cả đâu."

Lưu Định Cường cả kinh nói: "Lãnh trưởng phòng, cậu ấy trước kia đến tột cùng là --"

"Thiên cơ -- Không thể tiết lộ!"

Hạ Mạt cũng thu được kết luận: "Vụn giấy các anh tìm được ở phòng làm việc xưởng, là bản vẽ thiết kế tiêu chuẩn A8, loại giấy này dày, sợi đều, thích hợp phát họa tinh tế, dùng nhiều trong các loại kiến trúc thiết kế thi công và thiết kế linh kiện. Từ nét bút phân tích, là mực vẽ màu lam, nói cách khác, đây là mảnh vụn của một bản vẽ thiết kế. Còn nữa, chúng tôi ở trong bụi giấy tách ra thành phần chế phẩm sợi sau khi cháy lưu lại, thành phần này cùng chế phẩm sợi trên thi thể có thể đưa ra nhận

định đồng nhất. Từ dấu vết tờ tàn giấy lưu lại nhìn xem, dùng thước đo mm làm đơn vị, loại linh kiện này sẽ không lớn lắm. Đầu lọc tàn thuốc trong nhà xưởng, từ phân tích nước bọt, có thể khẳng định là sau

khi án phát sinh lưu lại, không có dấu tay. Bất quá, nửa linh kiện các anh mang về từ hiện trường rất kỳ quái. Nó cũng không phải vật liệu thép nguyên chất, chứa kền chứa cacbon, còn có chất dẻo trong vật liệu, độ cứng tốt, cường độ lớn, nhẹ nhàng, chịu ăn mòn chịu ma sát, theo tôi được biết, chế tạo máy bay mới cần vật liệu như vậy chứ?"

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc nói: "Chế tạo máy bay? Bọn chúng tự tạo máy bay? Sử dụng làm gì đây?"

Long Giai cũng nói: "Kết quả phân tích băng ghi hình đã có, có thể khẳng định, là chiếc xe này. Isuzu Pitt TFS30H, anh xem, ghế lái có hai người, lúc bọn chúng đi qua máy quay đều làm động tác che giấu rất tốt, phần mặt bại lộ không tới 30%, máy tính không cách nào hình thành phân tích."

Lãnh Kính Hàn nói: "Trên xe bọn chúng chở không ít nha."

Long Giai nói: "Xe này tải trọng 0.8 tấn, năm chỗ, bọn họ ngay cả chỗ ngồi phía sau cũng chất đầy, có ít nhất hơn 2 tấn. Hơn nữa, không có biển số xe."

Lãnh Kính Hàn nói: "Không biết Quách cục trưởng bọn họ đi điều tra đến đâu rồi."

Đang nói, điện thoại di động liền vang lên, Lãnh Kính Hàn nhận điện thoại: "Là tôi, Lãnh Kính Hàn. Cái gì, đã có phác thảo nhân vật? Lập tức fax sang đây? Tốt, tốt. Tôi đợi anh."

Mới vừa treo máy, điện thoại di động lại vang lên, Lãnh Kính Hàn mở điện thoại: "Lý Hưởng sao, tình hình cậu bên kia thế nào?"

"Hết thảy bình thường, ông ta không có động tác gì. Lãnh trưởng phòng, vụ án tối hôm qua kia điều tra thế nào rồi?"

"Còn đang điều tra, cậu phụ trách làm tốt công tác theo dõi, đúng giờ báo cáo, việc khác tạm thời không cần quá quan tâm."

Bên kia Lý Hưởng hữu khí vô lực đáp: "Đã biết."

Chờ Hàn Phong tỉnh dậy trong phòng làm việc của Lãnh Kính Hàn, đã là 10h sáng, anh rũ mắt, mang dép lê rách, ở trong phòng điều tra hình sự đi rất vang. Lãnh Kính Hàn cầm một chồng báo cáo ném cho anh: "Cậu nhìn xem, đây là tài liệu phân tích của chúng tôi."

Hàn Phong nhìn tài liệu, Lãnh Kính Hàn ở một bên hỏi: "Cậu có thể đã hoài nghi sai người hay không? Đinh Nhất Tiếu không có thời gian tạo kế hoạch nhằm ám sát chúng ta, Lý Hưởng gắt gao theo dõi gã đấy, gã không đi đâu cả."

Hàn Phong lười biếng đáp: "Phương tiện thông tin hiện tại quá tiên tiến, căn bản không cách nào theo dõi hoàn toàn. Gã dùng điện thoại di động, anh không thể mỗi nội dung trò chuyện đều điều tra được, dùng máy tính, làm thế nào tra, gã tùy tiện vào diễn đàn trước đăng lên bài viết gì đó, rồi phát mệnh lệnh, chúng ta đây đương nhiên không biết rồi."

Lưu Định Cường nói: "Từ góc độ tâm lý học, Đinh Nhất Tiếu này có lối suy nghĩ kín đáo, lưỡi dẻo như lò xo, minh mẫn mà tinh biện, làm việc nhất định cẩn thận chu đáo, giấu giếm sơ hở tỉ mỉ, tuyệt không trắng trợn khởi xướng tập kích phía cảnh sát như vậy. Ít nhất hai vụ tập kích nhằm vào cậu và Lãnh trưởng phòng này, cá nhân tôi cho rằng, không phải Đinh Nhất Tiếu bố trí. Làm ra vụ tập kích lớn như vậy, người đó nhất định có cá tính cực kỳ tùy tiện, hơn nữa, từng trải qua kinh nghiệm bị khinh bỉ, y đối với xã hội có một loại tâm lý trả thù mãnh liệt."

Hàn Phong từ chối cho ý kiến nói: "Tâm lý học phạm tội, phác họa tâm lý sao? Tôi cũng

biết, không gì to tát. Anh phải biết rằng, thời niên thiếu gã từng trải qua biến đổi đột ngột, sẽ dẫn đến tâm linh vặn vẹo. Hành vi của loại người này không thể suy đoán theo lẽ thường."

Hạ Mạt nhô đầu ra, "Bom tập kích các anh, tôi nghĩ Đinh Nhất Tiếu không có tri thức chuyên nghiệp sâu sắc như vậy, ông ta cả ngày bận bịu tiếp nhận đủ loại án kiện, còn có thể nghiên cứu bom đến mức này, vậy ông ta quả đúng là một thiên tài!"

Hàn Phong phản bác nói: "Ai nói chuyện gì cũng phải do gã tự tay làm. Giết cảnh sát thành phố T, không phải gã đã mời sát thủ của của Hắc Võng sao, gã cũng có thể mời một người chuyên nghiệp đến chế tạo bom mà."

"Nhưng mà --" Lâm Phàm đưa một phần tài liệu cho Lãnh Kính Hàn, chen ngang nói: "Tôi tiến hành điều tra quan hệ xã hội của Lâm Chính và Đinh Nhất Tiếu, phát hiện Đinh Nhất Tiếu và Lâm Chính không có quan hệ cá nhân gì, mà giữa Đinh Nhất Tiếu và ngân hàng Hằng Phúc qua lại cũng vì nghiệp vụ. Ông ta ngày thường vội vàng lo liệu các loại án kiện, giao du rộng, nhưng không có người thâm giao, ông ta đề phòng người chung quanh rất nghiêm mật, hơn nữa, tôi cho rằng ông ta vô cùng sợ chết, cho nên có khả năng xuất phát từ việc bảo hộ bản thân, mới thuê vệ sĩ, còn cài đặt thiết bị giám thị."

Hàn Phong khẽ đảo mắt, lật xem tư liệu Lâm Phàm điều tra Lâm Chính, dùng khớp xương ngón cái tay trái để ở cằm.

Long Giai cũng nói: "Có đạo lý nhất định, Đinh Nhất Tiếu là luật sư danh tiếng nên ông ta tham gia rất nhiều vụ án, người đắc tội khẳng định không ít, vì sợ người ta trả thù, có khả năng lắp hệ thống giám thị, không thể chỉ dựa vào việc này liền nhận định Đinh Nhất Tiếu là kẻ tình nghi."

Hàn Phong xếp tài liệu lại, đảo mắt một vòng, phát hiện trên mặt mỗi người đều mang theo thần sắc chất vấn, ý là cậu hoài nghi Đinh Nhất Tiếu đến tột cùng có chính xác hay không đây?

Phòng điều tra hình sự nháy mắt yên tĩnh lại, Hàn Phong lật tài liệu đến sột soạt vang hưởng, ấp úng nói: "Sao. . . . . .sao nào, đều nhìn tôi làm gì hả?"

Lãnh Kính Hàn thở dài: "Nếu Đinh Nhất Tiếu không phải kẻ tình nghi của vụ án lần này, chúng ta đem lượng lớn tinh lực đặt trên mỗi mình gã, để hung thủ thật sự ung dung ngoài vòng pháp luật, đến tột cùng có đáng giá hay không?"

Hàn Phong đột nhiên chợt lóe lên ý nghĩ, "A, ra vậy. Đúng rồi, các anh nói đều đúng, rất có đạo lý."

Long Giai cười nói: "Nếu chúng tôi đều nói đúng, vậy anh --"

"Tôi cũng không sai nha. Đinh Nhất Tiếu này là người chắc chắn phải hoài nghi." Thấy tất cả mọi người không rõ, Hàn Phong lại giải thích, "Tôi hiện tại hoài nghi, Đinh Nhất Tiếu và Lô Phương giống nhau, chỉ là một con cờ trên bàn cờ."

Lãnh Kính Hàn bỗng nhiên đứng dậy: "Ý của cậu là, Đinh Nhất Tiếu cũng không phải chủ mưu chân chính phía sau?"

Hàn Phong chỉa chỉa tài liệu, "Còn nhớ ngày hôm qua khi tôi nhìn thấy xí nghiệp của Đinh Nhất Tiếu đã nói gì không? Xí nghiệp của gã cho tôi một loại cảm giác, lúc ấy loại cảm giác này không rõ ràng lắm. Hiện tại bỗng nhiên rõ ràng rồi, mấy xí nghiệp nọ căn bản không giống như Đinh Nhất Tiếu xây dựng cho riêng mình, mà vì người khác xây dựng. Đó chính là nguyên nhân tại sao năm xí nghiệp phân tán lại đồng thời xây dựng." Anh đưa tư liệu của xí nghiệp Đinh Nhất Tiếu ra, nói: "Nhìn xem

xí nghiệp này, đây là phương pháp khống chế rối điển hình. Chỉ cần giúp một con rối lên sân khấu, giúp đứng ra tiến hành những thủ đoạn kia nhưng không thể nhận ra là ai. Nếu xuất hiện tình huống gì dị thường, sẽ đem con rối hấp dẫn tầm mắt mọi người, còn mình có thể toàn thân trở ra."

"Nhưng mà --" Hàn Phong dựng thẳng ngón trỏ cắt đứt lời Lãnh Kính Hàn, nói tiếp: "Đây là việc đầu tiên. Thứ hai, hệ thống giám thị của Đinh Nhất Tiếu, thiết bị giám thị có lẽ là Đinh Nhất Tiếu cài đặt, nhưng kẻ giám thị cũng không nhất định là Đinh Nhất Tiếu."

Lưu Định Cường cười nói: "Giỡn chơi, nào có chuyện mình đặt thiết bị giám thị để cho người khác giám sát chính mình chứ?"

Lãnh Kính Hàn cùng Lâm Phàm đã hiểu ra, Lâm Phàm nói: "Cậu là nói, kẻ khống chế phía sau kia bảo Đinh Nhất Tiếu làm như vậy?"

Hàn Phong gật đầu, "Biết rối gỗ không? Muốn cho tượng gỗ di chuyển, dây phải nằm trong tay mình."

Hạ Mạt thè lưỡi, "Nhân vật lợi hại như Đinh Nhất Tiếu cũng phải cam tâm cúi đầu, kẻ đứng phía sau này rốt cuộc là nhân vật thế nào!"

Hàn Phong lại nói: "Thứ ba, người bên cạnh Đinh Nhất Tiếu, ngoại trừ bảo vệ gã ra, còn có khả năng có tác dụng giám thị. Hơn nữa, từ tư liệu trước mặt chúng ta nắm được đến xem, bản thân Đinh Nhất Tiếu có rất nhiều điểm đáng ngờ, gã mất tích nửa năm, trong nửa năm đó đã làm gì? Nguồn và hướng tiêu thụ tài chính của gã? Mục đích và nguyên nhân gã xây dựng xí nghiệp? Tại sao nửa năm gã mất tích đó vừa vặn là lúc Lô Phương nhận nuôi Lương Tiểu Đồng? Tại sao trước khi Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh chết gã lại vừa vặn từng có tiếp xúc với hai người đó? Tại sao Lâm Chính chuyển nhượng cổ

phần chuyện lớn như vậy không giao cho luật sư chuyên trách của công

ty bọn họ làm mà phải tìm đến hỏi Đinh Nhất Tiếu? Nói tới nói lui, tất cả mọi chuyện đều vừa khớp, sau lưng Đinh Nhất Tiếu, nhất định còn ẩn tàng việc khác, vụ án này chưa chắc sẽ ngừng lại. Cho nên, giám thị gã là cần thiết, cũng không nên do dự nữa!"

Hàn Phong lật xem báo cáo khám nghiệm tử thi của Lưu Định Cường làm, lật vài tờ, đột nhiên buông tài liệu, đi tới trước bảng đen, dùng phấn vẽ lên, vừa vẽ vừa nói: "Hiện tại, chúng ta cơ bản có thể đem cả tình tiết vụ án xâu chuỗi lại. Ba nhánh dây, phân biệt là Lô Phương và Lương Tiểu Đồng, Hồ Kim Thành và nhân viên an ninh kia, Đinh Nhất Tiếu và tên lùn nọ. Tác dụng của Lô Phương là để cho Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính cắn câu, Đinh Nhất Tiếu làm cố vấn pháp luật trung gian giật dây bắc cầu cho bọn họ, Hồ Kim Thành phụ trách lôi kéo Khúc Minh Sinh làm sổ sách thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần cho bọn họ, một khi chuyển nhượng 5% quyền cổ phần thành công, sau đó giết ba vị

đương sự Khúc Minh Sinh, Lương Hưng Thịnh, Lâm Chính này, bởi vì liên quan đến pháp luật, quyền cổ phần nọ được Lương Tiểu Đồng tự động thừa kế, cũng thông qua Lô Phương mà thành công chuyển vào trong tay bọn họ. Mà chỗ trước mắt chúng ta nhìn thấy, tất cả đều là thứ bên ngoài, sau lưng ba nhánh dây này, có một bàn tay vô hình khống chế. Một kế hoạch hoàn mỹ, không để lại một tí dấu vết rõ ràng. Tình huống hiện tại là Lô Phương và Lương Tiểu Đồng, Hồ Kim Thanh và nhân viên an ninh kia đều đã mất tích, người nên chết đều đã chết, hiện tại chỉ để lại một nhánh dây Đinh Nhất Tiếu này, nếu gã còn chạy mất nữa, chúng ta sẽ thật sự không còn đầu mối gì nữa."

Hàn Phong viết tên sáu người thành một vòng tròn, chính giữa vòng tròn vẽ một dấu chấm hỏi thật to, bẻ phấn thành hai đoạn, tiêu sái mà vứt ra ngoài, lại cầm lấy tài liệu phân tích tỉ mỉ nhìn tiếp.

Hàn Phong cuối cùng nhìn thấy kết luận của Hạ Mạt, cười nói: "Vật liệu máy bay? Bọn họ chế tạo máy bay làm gì? Máy bay chính là thứ cực lớn, giấu ở chỗ nào chế tạo máy bay hả? Loại vật liệu này khẳng định còn có

công dụng khác. Hiện tại có một vấn đề, nếu kết luận người chết khi còn sống không cùng hung thủ vật lộn, vậy nửa linh kiện trong tay ông ấy từ đâu ra?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Có lẽ trong lúc vô tình túm được?"

Hàn Phong lắc đầu nói: "Tính ngẫu nhiên rất nhỏ, quên đi, tạm thời không nghĩ tới nó nữa. Bây giờ các anh đang làm gì?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Long Giai cho cậu mượn dùng, đang làm so sách hình ảnh."

Long Giai từ xa liếc mắt sang đây, Lãnh Kính Hàn vội vàng sửa lời nói: "Đội viên cho cậu mượn dùng."

Hàn Phong xoa mắt, nửa ngủ nửa tỉnh nói: "So sánh hình ảnh? Hình ảnh của ai?" Anh đi tới bên cạnh máy tính, thình lình đôi mắt trợn lớn lên, "Là bọn họ!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu quen à?"

"Còn nhớ công ty quản lý tài chính kia không? Lúc tôi đến điều tra đó. Bên trái là Hồ Kim Thành, bên phải chính là bảo vệ kia, tên. . .tên. . ." Hàn Phong lấy tay chống trán, cuối cùng nói: "Nhớ không ra."

"Theo cư dân địa phương nói, hai người đều đang chuyển đồ vật, bên trái cao lớn, bên phải sức lớn."

"Hắn là phải phái người điều tra tiếp về Hồ Kim Thành."

"Cậu không đi sao?"

"Tôi dự định đi nhìn năm xí nghiệp Đinh Nhất Tiếu mở ở thành phố này một chút, tôi đến không dễ gây hoài nghi."

"Tốt lắm, Long Giai đi thăm dò đi. Trương Nghệ theo dõi hành tung của Đinh Nhất Tiếu. Tôi còn phải liên lạc với Quách cục trưởng, bọn họ đang khám nghiệm hiện trường, có lẽ sẽ biết nguyên nhân xe chúng ta tối qua làm thế nào nổ mạnh."

Hàn Phong mua hai cái bánh bao, bảo Phan Khả Hân lái xe đến Ngũ Hoa Đài. Dọc theo đường đi, Phan Khả Hân lại theo lệ cũ hỏi thu hoạch hôm qua, lúc nghe được tối qua Hàn Phong bọn họ suýt nữa mất mạng, không nhịn được chậc lưỡi nói: "Liên hoàn kế thật âm hiểm."

Trong miệng Hàn Phong nhét bánh bao nói: "Liên hoàn kế? Sao tôi không thấy vậy?"

Phan Khả Hân phủi ghế xe, "Rất rõ ràng mà. Bọn họ đầu tiên là đi trộm thứ gì đó trong xưởng Lương Hưng Thịnh, hơn nữa giết bác canh cửa, sau đó lại lợi dụng vụ án mạng này dẫn anh và bác Lãnh đến hiện trường, tạo ra hiện trường giả án trộm cướp bình thường, thừa dịp các anh không phòng bị trên đường về tập kích các anh, đây không phải liên hoàn kế thì là gì?"

"Tôi không cho là bọn chúng trước đó đã chuẩn bị như vậy, chẳng qua chúng ta tạm thời dò hỏi công ty của Lương Hưng Thịnh, khiến cho bọn chúng chú ý thôi."

"Anh nói như vậy là có ý gì?"

"Kẻ thao túng phía sau rất có đầu óc, mỗi một bước y an bài đều có dụng ý đặc biệt, lợi

dụng Lô Phương khống chế Lương Hưng Thịnh cùng con hắn còn có Lâm Chính, dùng Đinh Nhất Tiếu đến phối hợp quan hệ giữa hai người, đạt thành thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, và khống chế 5% cổ phần của tập đoàn Hằng Phúc. Tại công ty quản lý tài chính thu mua Hồ Kim

Thành, an bài người mình làm bảo vệ, thành công thực hiện lập lờ đánh lận con đen tạo ra tai nạn xe. Đinh Nhất Tiếu đứng tên năm xí nghiệp, y có thể dùng lớp vỏ ngụy trang này bồi dưỡng lực lượng của mình, do đó có thể áp dụng một lần điều động vài trăm người để hoàn thành bẩy rập tai nạn xe. Mỗi một nước cờ an bài, đều có tác dụng độc lập, hơn nữa, tác dụng cũng không chỉ một. Cô xem, hiện tại Lâm Chính đã chết, trước khi chết hắn đã giao ra phần quyền cổ phần của mình, hơn nữa hung thủ dùng một loại phương pháp giết người vô cùng kỳ lạ, vô cùng kín đáo; Do đó cái chết của hắn mang đến cho cảnh sát áp lực không nhỏ, hung thủ thành công tạo ra dư luận xã hội, khiến cảnh sát mệt mỏi chu toàn với phóng viên mà không có thời gian điều tra nguyên nhân chết của Lâm Chính và bí mật ẩn tàng sau lưng. Đinh Nhất Tiếu cùng lúc phụ trách sự vụ pháp luật hài hòa giữa hai người Lương, Lâm, cùng lúc lại là đại biểu pháp định của năm xí nghiệp. Lô Phương một mặt là nhân tình của Lâm Chính, một mặt lại là người giám hộ của Lương Tiểu Đồng. Tác dụng của mỗi người không chỉ một phương diện, Lương Hưng Thịnh đã chết, nhưng sứ mạng của hắn tựa hồ vẫn chưa hoàn thành, hắn lưu lại nhà máy, thứ này đối với người thao túng tựa hồ rất hữu dụng."

"Một xưởng gia công linh kiện đã phá sản, còn có gì hữu dụng đây?"

"Bây giờ còn chưa biết, nhưng có chút tương đối khẳng định, xưởng nọ đang bị người âm thầm giám thị, cho nên chúng ta vừa đến điều tra, nhân viên giám thị lập tức phản ứng, trước khi chúng ta điều tra tường tận đem những vật gia công tốt chở đi, tiêu hủy đầu mối chúng ta có thể phát hiện được. Ngay cả ông bác canh cửa cũng không buông tha."

"Nói đến phức tạp như vậy, tôi thật muốn dừng xe lại đem đoạn hội thoại này gõ vào máy. Đúng rồi, anh trước kia đến tột cùng là học trường gì? Có thể nói cho tôi biết không? Nói đi mà."

Phan Khả Hân đang ép hỏi, đột nhiên nghe thấy Hàn Phong ôm cổ hô: "Nghẹn. . .Nghẹn rồi! Nước --"

Phan Khả Hân đưa chai nước qua, hừ lạnh một tiếng, "Hừ, không muốn nói thì thôi, cần gì phải làm vậy chứ."

Hàn Phong uống nước xong, vuốt ngực không ngừng, nhưng không nói lời nào. Một hồi lâu, mới nhìn hai bên nói: "Hiện tại thứ tôi không biết rõ chính là nếu y đã lấy được 5% quyền cổ phần nọ rồi, nên mau chóng chuyển thành tiền mặt chạy ra nước ngoài mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Mỏ quặng thần bí (hạ)

Phan Khả Hân trầm mặc thật lâu, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: "Làm sao anh biết được y không làm như vậy?" "Nếu như làm vậy, thế thì Đinh Nhất Tiếu, Hồ Kim Thành những người này đều vô dụng, hơn nữa y ở thành phố H cũng sẽ không có hành động gì. Nhưng sự thật hoàn toàn không có chuyện như vậy, y một mực làm ra động tác khiến chúng ta biết, y còn đang khống chế cả cục diện, y phái người ám sát tôi cùng Lãnh trưởng phòng, phái người giám thị xưởng của Lương Hưng Thịnh, hơn nữa khống chế được Đinh Nhất Tiếu, còn nữa, y thành lập năm xí nghiệp mang tên Đinh Nhất Tiếu, không phải hoàn toàn vô dụng sao? Cho nên tôi cho rằng, y hoặc là còn nghĩ cách khác, hoặc là -- Y căn bản không cầm được một phân tiền nào!"

Phan Khả Hân cười to, "Buồn cười! Y tốn nhiều công sức lớn như vậy, tạo ra vụ án chấn động vậy, một phân tiền cũng chưa cầm được, sao có thể được chứ?"

"Bên trong nhất định còn có tình huống chúng ta chưa biết. Mấu chốt quyết định ở chỗ, Lô Phương mang theo Lương Tiểu Đồng đi đâu? Nếu hung thủ đã lấy được khoản tiền, vậy với thủ pháp của y, Lô Phương và Lương Tiểu Đồng hơn phân nửa đã bị sát hại, nếu y còn chưa lấy được tiền, vậy Lô Phương cùng Lương Tiểu Đồng chính là mấu chốt, ai cũng biết, ai đã khống chế Lương Tiểu Đồng, ai đến khống chế 5% cổ phần nọ. Ồ?" Hàn Phong đột nhiên suy tư nói, "Có thể là Lô Phương phá hủy kế hoạch, một mình mang theo Lương Tiểu Đồng bỏ đi hay không?"

Phan Khả Hân tỏ vẻ đồng ý, "Có khả năng này, nữ nhân Lô Phương này, từ biểu hiện lúc trước của cô ta, cũng không phải đèn cạn dầu. Rất có khả năng là bởi vì ăn chia bất công, Lô Phương một mình mang theo Lương

Tiểu Đồng lẩn trốn."

Hàn Phong bộ dáng sầu mi khổ kiếm, "Không giống đâu, nếu thật sự là vậy, đầu tiên hung thủ cần phải làm là tìm kiếm Lô Phương và Lương Tiểu Đồng trên quy mô lớn, cho dù là tiến hành rất bí mật, cũng sẽ có dấu vết lộ ra, nhưng y không làm vậy. Rốt cuộc là chỗ nào không đúng chứ? Còn có cái gì mà chúng ta chưa biết đây?"

Hai giờ đường xe, đã đến Ngũ Hoa Đài. Nơi này dãy núi trùng điệp, xanh ngắt một màu, làm cho khí trời nóng bức thêm vài phần mát mẻ. Phan Khả Hân xuống xe, đứng ở một đoạn vách đá, "Núi Ngũ Hoa Đài là một dãy núi lớn, vòng bên ngoài thành phố H, có thể giúp thành phố H ngăn cản không khí lạnh xuôi nam tập kích. Mỗi lần đến đây, tôi đều cảm thấy đặc biệt vui vẻ thoải mái."

Hàn Phong cũng đến bên đoạn sườn dốc, dõi mắt trông về phía xa, hít thở thật sâu, sau đó liếc mắt nhìn Phan Khả Hân, "Cô rất hiểu rõ vùng này nhỉ."

"Đương nhiên, tôi từng viết bài về núi Ngũ Hoa Đài đó. Khi lần đầu tiên tôi tới nơi này, đã cảm thấy nơi này khác xa thành thị ồn ào náo nhiệt, trong không khí tràn ngập một loại mùi vị thiên nhiên. Anh thì sao, nơi này khiến anh có cảm giác gì đầu tiên?"

"Cảm giác đầu tiên?" Hàn Phong nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, "Hà --" Thở dài một tiếng, lại mở mắt ra khen: "Nơi này núi cao rừng rậm, hiếm có dấu chân đặt tới, đúng là nơi thật tốt để thực hiện cưỡng gian nha!"

Vừa dứt lời, mông anh đã ăn một đạp của Phan Khả Hân. Phan Khả Hân cả giận nói: "Đây là cảm giác đầu tiên của anh với nơi này hả! Vừa rồi một cước kia sao không đem anh đá xuống luôn, như vậy tôi liền vì dân trừ hại rồi."

Hàn Phong làm bộ tủi thân, "Người ta nói lời thật lòng mà, cô lại. . . . . ."

"Quên đi, không có thời gian làm càn với anh, buổi chiều tôi còn phải làm tốt thảo luận về hợp đồng bảo hiểm xe, chờ đi theo người ta ký hợp đồng nữa. Chúng ta hiện tại nên làm gì?"

Hàn Phong chỉ tay về phía trước, "Nhìn thấy đỉnh núi phía trước không? Nơi đó chính là đích đến của chúng ta."

Phan Khả Hân dõi mắt nhìn theo, chỉ thấy cây rừng tươi tốt, rậm rạp xanh tươi, không nhịn được hỏi: "Nơi đó có gì?"

"Nơi đó là khu khoáng sản đứng tên Đinh Nhất Tiếu, tôi muốn đi xem bọn họ đến tột cùng có phải đang khai thác quặng hay không?"

"Có thể bị phát giác không? Vậy không phải đả thảo kinh xà sao?"

"Cho nên chúng ta mới phải đi vòng qua từ đây, thuận đường nhìn xem phụ cận có nhà dân hay không, hỏi một chút tình hình khu mỏ này."

Phan Khả Hân nghi vấn: "Rừng cây rậm rạp thế này, sao lại có khu mỏ nhỉ?"

Hai người băng qua đỉnh núi nhỏ, vốn định trực tiếp nhìn xem khu mỏ, không ngờ tới, nửa đường đã bị chặn lại. Không phải bị người chặn, mà là lưới sắt, một tầng lưới sắt, từ chân núi kéo dài thẳng đến đỉnh núi, cứ cách mỗi mười bước, liền có một dấu hiệu 'Điện cao thế, xin đừng chạm vào!" cực kỳ bắt mắt.

Hàn Phong không tin lắm, tìm Phan Khả Hân mượn một xâu chìa khóa, hướng tấm lưới ném vào. "Đôm đốp" vài tiếng, xâu chìa khóa lúc trở xuống mặt đất, đã biến dạng. Hàn Phong trừng mắt, "Không thể nào! Sao có thể như vậy, chính phủ không quản sao?"

Phan Khả Hân xòe tay, nhún nhún vai, "Không có biện pháp, xem ra việc

điều tra của chúng ta đã định trước thất bại."

"Đi, vòng đến cửa chính nhìn xem."

Từ cửa chính quặng mỏ hướng vào trong nhìn xem, cư nhiên có ba lớp cửa sắt, mỗi lớp cửa có hai gã bảo vệ, từ mặt ngoài nhìn vào, ai cũng không biết bọn họ có vũ khí hay không. Phan Khả Hân giơ máy ảnh lên, "Tôi chụp cho hắn một kiểu, trở về đăng lên một bài báo, nói ngoại ô có xưởng quặng thần bí."

Hàn Phong kéo Phan Khả Hân, "Cẩn thận. Chỗ đó!"

Nơi ngón tay Hàn Phong chỉ đến, một máy quay xoay tròn đang nhoáng sang đây, hai người nằm sấp xuống cúi người tránh né. Một lát sau, Hàn Phong nhô đầu ra, "Đề phòng nghiêm mật như vậy, nhất định phải điều tra kỹ càng."

"Anh xem, bên kia có một chiếc xe đi ra."

Hàn Phong nhìn theo hướng Phan Khả Hân chỉ, quả nhiên một chiếc xe tải từ đằng xa lái đến. Phần thân xe không có cửa sổ, nửa trên màu xám bạc, nửa dưới màu lam, Hàn Phong thấp giọng nói: "Kỳ quái, đây là chiếc xe chở tiền, xe chở tiền đến đây làm gì?"

"Làm sao anh biết là xe chở tiền?"

"Cô xem, kính đầu xe là kính chống đạn, cho nên độ cong phản chiếu cùng kính chắn gió bình thường bất đồng; Trên cửa sổ xe bên cạnh tài xế có một lỗ nhỏ, đó là lỗ thông khí, từ lỗ này có thể nhìn thấy độ dầy của kính cửa sổ xe; Mà thân xe gia tăng bảng thép dày, bánh xe chống thủng, còn nắm cửa mặt sau nữa, nếu khóa bên trong, bên ngoài mở không ra, mà thiết kế này, đều là để bảo đảm sự an toàn cho xe chở tiền."

Xe chở tiền dừng lại ở cửa, trong xe một người bước xuống, cầm giấy

chứng nhận giao cho bảo vệ, bảo vệ sau khi nhìn xong cho qua, khi đến lớp cửa thứ hai, trong xe lại xuống một người khác, cầm một phần giấy chứng minh khác, sau đó là cánh cửa thứ ba. Hàn Phong nhìn một chút, nói: "Xem ra, hôm nay chúng ta đúng là vào không được rồi, vậy chúng ta về trước thôi, để Lãnh huynh bọn họ đến điều tra."

Ởđường về, bọn họ gặp được một ông bác cầy ruộng, Hàn Phong đi qua hỏi: "Bác à, trên núi nọ tạo lưới sắt làm gì vậy?"

Ông bác gác hai tay trên cái cuốc, "Mấy đứa đến leo núi hả? Không chạm vào cái lưới đó chứ? Nó có điện đó. Chung quanh núi này, đều là khi vực cấm vào của chính phủ đặt ra, mấy đứa không biết sao?"

Phan Khả Hân nói: "Bác à, bên trong đó là căn cứ bí mật gì hả? Đề phòng nghiêm mật như vậy?"

"Căn cứ gì chứ hả, chính là một khu mỏ. Trước kia là núi hoang, trồng gì cũng không sinh trưởng tốt, khắp núi đá tảng lồi lõm. Ai dè, người ta nói, trong núi nọ có báu vật đó, từng viên đá đều là bảo bối."

Hàn Phong nhìn lại ngọn núi lớn, nói: "Mỏ đâu cần kéo hàng rào điện chứ?"

"Cũng không đúng, lúc ấy chính phủ hạ lệnh thôn dân không thể vào núi này, trong lòng mọi người đều buồn bực. Sau lại nghe ngóng được, quặng mỏ trên núi cũng không phải quặng mỏ bình thường, đều là khoáng thạch hiếm thấy, công nghệ khai thác gì đó đều là máy móc từ nước ngoài nhập vào, còn có kỹ thuật cơ mật cấp quốc gia gì đó, sợ bị gián điệp trộm được, mới bảo vệ. Dào, kỹ thuật cái gì đó, chúng tôi cũng đâu hiểu, nên chẳng biết thật giả."

"Bác à, núi này đã bị rào bao lâu rồi?" Hàn Phong hỏi.

"Là một năm trước thì phải? Còn không chính là năm kia, dù sao không

tới hai năm đâu. Tôi nhớ kỹ lúc A Vượng nhà tôi mới vừa học xong tiểu học được một năm, xe vào núi nhiều hơn, bộ dáng như sắp phóng hỏa tiễn đến nơi."

Hàn Phong cười, "Bác, hai năm nay có nghe nói trong núi có động tĩnh gì đặc biệt kỳ quái không?"

Ông bác ngẩn người, "Không có không có, chỉ là nghe nói năm ngoái con chó nhà Nhị Oa chẳng biết thế nào, đụng vào hàng rào điện chết cháy, Nhị Oa còn tìm quản lý khu mỏ nháo một trận, nhưng sao có thể địch nổi người ta chứ, cuối cùng cũng phải mặc kệ thôi."

Hàn Phong sờ sờ mũi, "Bác, bác nhớ lại xem, bác mỗi ngày đều trồng trọt ở đỉnh núi này, chẳng lẽ không nghe được bên kia từng có tiếng động gì sao?"

Ông bác liếc mắt nhìn Hàn Phong, "Tiếng động? À, tôi biết rồi, cậu hỏi có thanh âm gì không hả? Người ta muốn phá núi, hiển nhiên sẽ cho nổ mìn, chỉ là núi này lớn, thanh âm rất nhỏ, tựa như đốt pháo bông thôi, một chút cũng không dọa người. Mỗi ngày luôn cho nổ vài lần, phần lớn là buổi sáng và giữa trưa, lúc ấy người trong núi không nhiều lắm. Tôi nghĩ người ta sợ chúng tôi lúc trồng trọt bị dọa sợ, tôi cũng do thức dậy đặc biệt sớm, có khi giữa trưa cũng không về nhà mới nghe được, nói với người ở nhà bọn họ cũng không tin đâu."

Ông bác dừng dừng, hình như đột nhiên nghĩ đến gì đó, liếc mắt đánh giá hai người, hỏi: "Mấy đứa không phải người địa phương hả?"

Hai người vừa nghe liền hiểu ngay, ông bác hoài nghi bọn họ là gián điệp, Phan Khả Hân vội nói: "Nào phải, nhà con gần cầu Đông Hán đấy chứ, bọn con ra ngoài du ngoạn, không ngờ núi lại bị phong tỏa rồi, aiz. . . . ."

Ông bác vẫn đang rất hoài nghi nhìn hai người, Hàn Phong lập tức đưa

tay khoát lên vai Phan Khả Hân, Phan Khả Hân cũng đưa tay vòng sau lưng Hàn Phong, đưa mặt dán trên người Hàn Phong, tỏ vẻ bọn họ thật là tình nhân.

Hai người tìm một cái cớ, rời khỏi ông bác nọ.

Phan Khả Hân lập tức buông Hàn Phong ra, vọt sang một bên, hờn dỗi liếc xéo Hàn Phong, "Cái anh này, chỉ biết chiếm chút tiện nghi nhỏ." Nói xong, tự mình đỏ mặt trước."

Trong lòng Hàn Phong đại động, "Cô ấy nói như vậy, có phải muốn nói lá gan mình quá nhỏ không? Còn có thể chiếm tiện nghi lớn hơn nữa hả? Haha!"

Hàn Phong sửa sang lại quần áo, khụ một tiếng, "Tôi đây luôn tương đối thành thật nhát gan, cho tới giờ cũng chưa từng có hành vi xấu nào, cô nói tôi như vậy, tôi rất dễ thẹn thùng đó." Hàn Phong nói xong, đầy mặt tươi cười, một chút cũng không có vẻ gì là thẹn thùng, trái lại mặt của Phan Khả Hân lại càng thêm đỏ.

Hàn Phong nhìn Phan Khả Hân, nghĩ thầm: "Nếu không phải cô ấy quá lùn, cũng đúng là một mỹ nhân." Sau khi anh lên xe nói: "Nếu bọn chúng đề phòng nghiêm mật như vậy, xem ra đến những khu mỏ khác cũng đều thế thôi, chúng ta không cần đi xem nữa."

Phan Khả Hân "ừm" một tiếng. Hàn Phong ngồi trên xe, chà xát tay tới lui, không đàng hoàng cười nói: "Hiện tại thời gian còn sớm, khó được một lần ra ngoài, lần trước cô dẫn tôi đi xem cao ốc mới nhà cô; Lần này, không bằng đến nhà tôi xem đi, thế nào?"

Phan Khả Hân cũng muốn biết thêm một tí về hoàn cảnh của Hàn Phong, vội nói: "Được." Nhưng vừa quay đầu nhìn, tên kia đang không có hảo ý mà cười quái dị, đột nhiên nghĩ tùy tiện đáp ứng như vậy, có chút quá lỗ mảng, lại bổ sung thêm câu: "Tôi chỉ ở cửa nhìn xem rồi đi, sẽ không ở

lâu đâu."

Hàn Phong vui mừng khôn xiết nói: "Hiểu rồi, hiểu rồi."

Phan Khả Hân lại nghĩ nói như vậy có chút 'giấu đầu lòi đuôi', khuôn mặt thanh tú hồng đến mang tai.

Xe Audi lái vào hẻm nhỏ, Phan Khả Hân dừng lại xuống xe, không khỏi phát ra một tiếng than: "Woa!" Cô thật sự không ngờ, Hàn Phong sẽ ở một nơi như vậy.

Hẻm nhỏ này, dài chưa đầy ba trăm thước, tường đất nhà ngói, cùng cao ốc Lâm Lập của thành thị không ăn nhập, trái lại tương tự với khu ổ chuột lần đầu đi gặp Lô Phương hơn, nhưng lại tốt hơn rất nhiều so với cái kia. Hai bên đường đều là đàn ông ở trần lỏa ngực, một vài phu xe và khuân vác không có chuyện gì làm tụ tập đánh bài, chơi cờ, làm cho người ta cảm giác phảng phất như thời gian lùi lại ba bốn mươi năm. Cửa tiệm trên khu phố đều treo biển, tất cả đều là cửa hiệu lâu đời. Toàn bộ lầu hai kết cấu chất gỗ, cửa sổ cũ xưa tựa như tùy thời đều sẽ rơi xuống nện trên đầu người đi đường, cửa sổ còn có cái làm bằng giấy. cửa sổ giấy rách nát này, cùng mạng nhện theo gió phiêu lãng với nhau, cửa sổ bị mọt ăn dưới cơn gió thổi, trục xoay không được bôi dầu phát ra tiếng vang 'kẽo kẹt'.

Hàn Phong đi phía trước, đắc ý giới thiệu: "Đừng thấy ban ngày không có người, đến tối, nơi này lại rất náo nhiệt, Hai bên phố đều là quầy hàng nổi danh, món cay Tứ Xuyên, lẩu nóng Trùng Khánh, thịt dê nướng Tân Cương, ốc xào đặc sản, vịt quay Bắc Kinh, nhiều lắm, cái gì cũng có." Hàn Phong hào hứng nói xong, còn nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, phảng phất như đó chính là thức ăn nhân gian cực ngon.

Phan Khả Hân tưởng tượng một chút, một đám người phanh ngực hở vú, lớn tiếng gào thét, ăn đến trên trán ứa đầy mồ hôi, thỉnh thoảng còn phát sinh đánh nhau, nơi như vậy, cô chưa bao giờ nguyện ý ghé thăm.

Hàn Phong mang theo Phan Khả Hân tới tiệm uốn tóc, Phan Khả Hân không muốn đi vào, đứng ở cửa nói: "Đây. . .Đây. . .Đây là nhà anh sao?" Cô thấy thế nào cũng giống như chốn mua dâm rẻ tiền vậy.

Hàn Phong kéo Phan Khả Hân vào, "Đương nhiên rồi! Tôi lừa cô làm gì, cô không tin thì hỏi chị Khuất đi."

Trong tiệm uốn tóc, mấy cô gái đang đánh bài, có một đang xoa bóp của khách, nhìn thấy Hàn Phong trở về, đều chào hỏi với anh.

Phan Khả Hân thấy Hàn Phong thật sự quen biết các cô gái nơi này, không khỏi nhíu mày, trong lòng nghĩ: "Hèn chi anh ta bộ dáng lưu manh, nguyên lai là do trong dạng hoàn cảnh này hun đúc ra."

Khuất Yến ngậm điếu thuốc hỏi: "Nhanh như vậy đã trở về? Ông ấy tìm cậu làm gì?"

Hàn Phong nắm tay Khả Hân, vừa đi vừa nói chuyện: "Ông ấy đấy à ở bên ngoài nuôi vợ bé, mời tôi đến giám định và thưởng thức."

Khuất Yến cười to, "Còn cô gái này là?"

"Tôi gọi đến cho ông ấy đó."

Mấy cô gái đều cười không ngừng. Chỉ có Phan Khả Hân không rõ nội tình, bởi vì cô không biết "ông ấy" trong miệng Hàn Phong bọn họ chính là Lãnh Kính Hàn.

Một cô gái trong tiệm uốn tóc nhìn bóng lưng của Hàn Phong hỏi: "Chị Yến, Lãnh trưởng phòng thật sự nuôi vợ bé hả? Không biết em có đủ tư cách không ha?"

Khuất Yến cười nói: "Đừng nghe cậu ta nói mò, thằng nhóc kia, miệng

lúc nào cũng nói hươu nói vượn. Bất quá, cô bé kia trái lại đáng chú ý hơn, chẳng biết thằng nhóc kia từ nơi

nào gạt về."

Phan Khả Hân hỏi: "Vừa rồi các anh nói tới ai vậy?"

"Ờ, chúng tôi là nói về một vị bạn cũ, tôi sống ở lầu hai, chúng ta tới đó thôi."

Phan Khả Hân đạp trên cầu thang gỗ, nghe tiếng thang lầu 'cọt kẹt', cầu thang gỗ nọ lung lay lảo đảo, như tùy thời sẽ rơi rụng vậy. Trên lầu ánh đèn càng tối mờ, gỗ kiểu cũ đã loang lỗ như quỷ quái diện mục dữ tợn, Phan Khả Hân siết chặt tay Hàn Phong, không dám thả lỏng chút nào.

"Tới rồi!" Thanh âm Hàn Phong không lớn lắm, nhưng Phan Khả Hân lại giật nảy, cảm giác Hàn Phong không phải nói tới nhà anh ta rồi, ngược lại như nói tới địa ngục rồi vậy.

Hàn Phong mỉm cười, đẩy cửa ra, trong phòng mờ tối, vài đường sáng xuyên thấu qua lỗ hỏng trên cửa sổ giấy chiếu vào, bụi bặm tràn ngập giữa đường sáng, tựa như sương khói trôi nổi. Phan Khả Hân không tự chủ được che trên miệng, bởi vì phòng này có chút mùi, thật sự là. . .

Hàn Phong lại tùy tiện hướng tấm giường tràn đầy tro bụi nằm xuống, tay chân mở ra thành hình chữ 'đại', thoải mái rên rỉ: "Giường nhà mình ngủ thoải mái a."

Phan Khả Hân kéo ống tay áo, che miệng: "Anh thật sự ở đây hả?"

"Đúng vậy." Hàn Phong đột nhiên cảm ngộ nói, "Mặc dù phòng có chút đơn sơ, nhưng ở chỗ này tự do."

Phan Khả Hân cau mày, dở khóc dở cười, "Nhưng cũng đơn sơ quá đi

chứ?" Cô nhìn quanh

bốn phía, trong đầu dần dần hiện ra một tính từ tuyệt hảo để hình dung 'Nhà chỉ có bốn bức tường'. Cô hỏi: "Tôi vẫn không tin nổi anh ở được nơi này, trước kia anh rốt cuộc là làm gì? Nơi này chỉ có hai người chúng ta, anh nói cho tôi biết được không?"

Hàn Phong xoay người bò dậy, mỉm cười nói: "Tôi rót cho cô ly nước." Nói xong liền hướng ra ngoài cửa.

"Này, không cần, này -- Anh trở lại đây! Tôi nói anh đó!" Hàn Phong đã đi xuống lầu.

Phan Khả Hân cong miệng, tự nhủ: "Còn giấu kỹ như vậy." Cô không để ý tro bụi mịt mù, mãnh liệt hít thở vài hớp, âm u nói: "Tôi cũng không tin mình hỏi không ra được!"

Cô đứng dậy bắt đầu tìm tòi, dự định ở trong căn phòng đổ nát này tìm ra manh mối của Hàn Phong. Cô nhìn nhìn qua hai quyển sách mình đã ngồi lên, cư nhiên là một quyển “Tuyển tập trinh thám Philo Vance” và một quyển “ Bí ẩn quan tài Hy Lạp”, cô dùng máy ảnh số chụp lại, làm bằng chứng, lúc này bắt đầu chính thức điều tra Hàn Phong. Phòng của Hàn Phong rất bẩn, nhưng đầu mối rất sạch sẽ, ngoại trừ sách cùng những thứ trên giường, thật sự rất khó phát hiện đồ vật khác. Rất nhanh Phan Khả Hân liền phát hiện, nơi này sạch sẽ đến có chút kỳ quái, ngay cả một bộ quần áo, một đôi giày cũng không có, đừng nói chi là những dụng cụ sinh hoạt khác, Phan Khả Hân thầm nghĩ: "Thế này cùng tên ăn mày trên đường cái có gì khác nhau? Anh ta sao có thể sống trong hoàn cảnh thế này chứ? Không, ăn mày còn mang theo một bọc gia sản, anh ta quả thực ngay cả tên ăn mày cũng không bằng, nhưng bác Lãnh làm sao biết đến anh ta? Bác Lãnh lại trước sau giữ kín như bưng, cắn chặt răng không nói, thật sự là gấp chết người!"

Phan Khả Hân một mặt nghĩ, máy ảnh trong tay cũng không dừng lại, cô

nghe được tiếng Hàn Phong lên lầu, cũng không ngừng, nghĩ thầm: "Hàn Phong không tự mình nói, vậy cũng đừng trách tôi."

Thình lình, một con nhện khoang lớn xuất hiện giữa khung hình máy ảnh, Phan Khả Hân sợ đến quát to một tiếng, ném máy ảnh số, xoay người chạy về hướng cửa, đâm sầm vào Hàn Phong, "Nha nha!" ly nước nhỏ trong tay Hàn Phong theo đó văng đầy cả người Phan Khả Hân, may là nước lọc.

Phan Khả Hân ôm thật chặt Hàn Phong, hai chân đạp như nhảy điệu clacket, không nhịn được hô: "Nhện! Con nhện. . . . . ."

Hàn Phong ngượng ngùng lau nước đọng trên lưng Phan Khả Hân, váy voan mỏng nọ bị nước thấm vào, trong suốt như vô hình, ngón tay Hàn Phong chạm đến, đều là cảm giác trơn mềm nhẵn nhụi. Anh cười ngây ngô, nhìn trần nhà nói: "Nhện? Đáng sợ vậy sao?" Nhưng trong lòng nói: "Sớm biết như thế, nuôi thêm rắn chẳng phải càng tốt sao!"

Phan Khả Hân tựa đầu chôn trong ngực Hàn Phong, len lén quay đầu lại nhìn thoáng qua, căn bản không thấy gì nữa, lập tức lại tựa đầu về chôn trong ngực Hàn Phong, hỏi: "Nó đã đi chưa? Nó đã đi chưa?"

Con ngươi Hàn Phong chuyển động, đáp: "Con đó thì đi rồi, nhưng còn một con nữa, rơi trên lưng cô nè."

"A!" Phan Khả Hân lại kêu một tiếng sợ hãi, một tay không nhịn được vẫy lung tung, gấp đến độ sắp khóc đến nơi, năn nỉ nói: "Đuổi nó đi, mau đuổi nó đi!"

Hàn Phong vuốt ve sống lưng của Phan Khả Hân, nhẹ nhàng nói: "Được, tôi giúp cô đuổi nó đi." Hàn Phong nghĩ thầm: "Hóa ra cô sợ nhện như vậy à, nếu chuẩn bị một con trong váy cô, chẳng biết cô có muốn cởi đồ luôn không?" Anh càng nghĩ càng đắc ý, cũng nhịn không được cười ra tiếng. Tiếng cười vừa vang lên, Phan Khả Hân lập tức cảnh giác, cô đẩy

Hàn Phong ra, nhìn kỹ mặt đất, rồi lại phủi trên người mình một phen, quả thật không có phát hiện ra con nhện nào, mới oán hận nói với Hàn Phong: "Anh chán sống rồi! Biết người ta sợ, còn cố ý chọc ghẹo người ta."

Hàn Phong vung tay, "Xin lỗi, xin lỗi, tôi thấy bộ dáng cô vừa rồi sợ hãi, thật sự quá đáng yêu, còn ôm tôi chặt như vậy, hình như rất cần sự an ủi, liền nhịn không được muốn phối hợp với cô một chút. Cẩn thận!"

Hàn Phong vừa dứt lời, Phan Khả Hân cũng cảm giác được, mình giẫm phải vật gì rồi, cô ngay cả nhìn cũng không dám, vẻ mặt khóc tang hỏi: "Là cái gì?"

"Không phải nhện!" Anh nói chưa dứt lời, chỉ một câu này, Phan Khả Hân nhảy dựng lên, khoảng cách xa như vậy, cư nhiên nhảy vào trong lòng Hàn Phong, hai tay gắt gao câu cổ Hàn Phong, hai chân gác ở giữa khuỷu tay phải Hàn Phong, cách xa mặt đất, đồng thời tựa đầu chôn sâu. Hàn Phong ấy à, cũng vui lòng ôm hương ấp ngọc, kề bên tai Phan Khả Hân nói: "Ngay từ đầu cô sớm nói mình sợ nhện đến vậy là được rồi."

Phan Khả Hân không rõ nội tình, mê hoặc nhìn Hàn Phong, Hàn Phong cười nói: "Nói sớm tôi đã tìm thêm mấy con đặt trong phòng rồi."

Phan Khả Hân trợn tròn mắt hạnh, nhưng dưới ánh nhìn chăm chút tràn đầy ý cười xấu xa của Hàn Phong, lại không dám cùng Hàn Phong nhìn nhau, tiếng như ruồi kêu:

"Anh. . . Anh thật bại hoại!"

Hàn Phong cười hì hì nói: "Tôi cho tới giờ cũng chưa từng nói mình là người tốt."

Phan Khả Hân muốn nói lại thôi, đột nhiên giãy thoát khỏi ngực Hàn Phong, chạy ra ngoài, rồi chợt vòng trở lại, hôn lên mặt Hàn Phong một

cái, ngọt ngào cười nói: "Anh thật đúng là bại hoại." Nói xong lại chạy.

"Máy ảnh của cô!"

Phan Khả Hân vừa xuống cầu thang vừa nói: "Ngày mai tôi đến phòng điều tra hình sự lấy, nơi này tôi thật sự không ở tiếp được nữa."

Hàn Phong vuốt khuôn mặt mình vừa bị Phan Khả Hân hôn lên, không khỏi mỉm cười, rồi lại nhìn nơi có thể gọi là giường nọ, thầm nghĩ: "Nếu giường sạch sẽ chút nữa, cô ấy có thể lên đó nằm không?" Nhất thời tâm tư phập phòng, mộng đẹp quấn quít.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Kế hoạch C (1)

Buổi chiều, Hàn Phong chậm rì rì đi trở về phòng điều tra hình sự, lần này cư nhiên không lạc đường, thật sự là một kỳ tích! Nhưng anh vừa vào cửa, liền phát hiện ánh mắt mọi người đều không đúng, tất cả đều là vẻ mặt "Cậu vậy mà dám làm thế". Hàn Phong gãi đầu, thầm nghĩ: "Kỳ quái, mình đâu làm gì, mọi người thế này là sao?" "Này, mũm mĩm, làm gì nhìn tôi như vậy?" Hàn Phong hỏi.

Lưu Định Cường hắc hắc, "Cậu tự làm chuyện tốt rồi." Nói xong vội vã rời đi.

Hàn Phong thì thầm nói: "Tôi đã làm chuyện tốt gì? Sao tôi không biết vậy? Ôi, Hạ Mạt, tôi đã làm gì?"

Hạ Mạt lắc đầu cười nói: "Anh nha anh nha, làm vậy cũng quá phận rồi đó, tôi hiện tại đi phân tích chút vật liệu này. Anh tự mình cẩn thận một chút, anh cố ý để cho Long cảnh quan của chúng tôi nhìn thấy phải không? Anh xem đi, cô ấy tức giận lắm đó."

Hàn Phong sửng 3ốt hồi lâu, nghi hoặc nói: "Tôi vẫn không hiểu, tôi thì 3ao nào? Long. . ." Anh còn chưa kịp nói tiếp, đã thấy Long Jiai vẻ mặt tức giận đi tới, đem tài liệu nhét vào tay Hàn Phong, "Anh cái gì cũng không cần nói nữa, tự mình xem tài liệu, đây là tôi thăm dò công ty quản lý tài chính Tuệ Tinh sắp xếp ra, không có việc gì đừng phiền tôi."

Hàn Phong cầm tài liệu đi tới trước bàn Lãnh Kính Hàn, phe phẩy tài liệu, hỏi: "Thế này là thế nào?"

Lãnh Kính Hàn tức giận liếc mắt nhìn Hàn Phong, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái gương, giơ lên trước mặt Hàn Phong, nói: "Ăn xong nhớ lau kỹ miệng."

Hàn Phong vừa nhìn, chẳng biết Phan Khả Hân dùng son môi gì, mình cũng không lau ra. Hàn Phong mặt dày nói: "Tôi còn tưởng chuyện gì, nguyên lai là chuyện này. Hừ, trộm dê chưa được, ngược lại còn dính một thân mùi khai."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi nói cậu nha, ừm. . . . . Thế này, LonJ Giai và Phan Khả Hân, cậu tới cùng là thích ai hơn? Tôi thấy, người ta đối với cậu đều không tồi."

Hàn Phong hơi ngửa đầu về sau, ngưng thần nói: "Tôi nói nha, sao đột nhiên lại lôi chuyện này ra? Tôi đều thích, bộ dáng hai người cũng không tồi. Thế nào?"

Lãnh Kính Hàn suy nghĩ một chút, lại ngồi xuống, kiên nhẫn giải thích: "Là như vầy, ở Trung Quốc, không trong phạm vi toàn thế giới, hiện tại đều áp dụng chế độ một vợ một chồng, có một số việc đấy, tôi nghĩ cậu. . ."

Hàn Phong bỗng nhiên đứng lên, tay chống bàn, "Vớ vẩn! Đó là loại quy chế pháp luật, sao tôi có thể không biết được, hiện tại vụ án gấp như vậy, anh nói mấy thứ này cho tôi có ích lợi gì? Cùng vụ án này liên quan gì chứ?"

Lãnh Kính Hàn vừa nghĩ, cũng biết mình buồn cười. "Đúng vậy, cùng tên nhóc này nói chẳng được ích lợi gì, chẳng lẽ còn có thể xem cậu ấy là người thường mà đối đãi được sao?" Ông lập tức 3ửa lời: "Được rồi, phần báo cáo của Long Giai tôi đã xem qua, không có tình huống gì có giá trị, cậu không phải đã sớm biết không hỏi ra được gì mới không đi hỏi sao?"

Hàn Phong nói: "Bảo vệ kia mới đi làm một tuần, có thể có tình huống gì chứ, về phần Hồ Kim Thành, người nọ rất thâm trầm, tôi nghĩ sẽ không có nhiều bí mật bị người khác phát hiện đâu."

Lãnh Kính Hàn nói: "Mọi người trong công ty nói Hồ Kim Thành làm người lão luyện thành thục, cơ hồ chưa từng xảy ra vấn đề, cũng thành thật, cho nên qua lại rất gần gũi với Khúc Minh Sinh. Bảo vệ kia là Phó Khải, người biết rõ gã không nhiều lắm."

Hàn Phong lẩm nhẩm tài liệu, hỏi: "Hồ Kim Thành cư trú ở đâu? Trong nhà còn có ai?"

"Không biết. Cậu nên biết, người như vậy, bình thường rất kín đáo, người chung quanh cũng không biết rõ lắm về gã. Cậu điều tra cả ngày, có phát hiện gì?"

Hàn Phong cười cười, hạ giọng nói với Lãnh Kính Hàn: "Tôi phát hiện, Phan Khả Hân rất sợ nhện."

"Cậu không đến khu mỏ đứng tên Đinh Nhất Tiếu hả?"

"Có đến, nhưng không điều tra được gì. Người ta rào lưới điện, căn bản không vào được, cho nên, chúng tôi phải đến nhà tôi."

Lãnh Kính Hàn tròn xoe mắt: "Cái gì! Cậu mang Khả Hân đến nhà cậu! Hôm nay cả ngày không làm gì cả?" Lãnh Kính Hàn ngưnJ mi trầm giọng nói, "Vậy cả ngày nay cậu đã làm chuyện gì khác?"

Mấy người của phòng trinh sát hình sự đều thò đầu sang, Lãnh Kính Hàn ho khan hai tiếng, thấp giọng nói: "Tại sao cậu có thể mang con bé đến loại chỗ đó! Nơi ấy là chỗ chiêu đãi người sao? Nếu con bé ở đó nhiễm phải bệnh tật gì, tôi làm thế nào ăn nói với cha con bé?"

Hàn Phong phi thường đắc ý, vẻ mặt như "Đâu liên quan Jì tới tôi", sau đó cực nhanh lẩm nhẩm tài liệu, vừa xem vừa lắc đầu, "Đừng quá đa tâm, cô ấy ở chỗ tôi, chưa đến 5 phút đã đi rồi. Đúng rồi, các anh ra mặt đi điều tra thăm dò quặng mỏ nọ xem, tại sao đề phòng nghiêm ngặt như

vậy? Theo tôi thấy, bên trong khẳng định có vấn đề."

Lãnh Kính Hàn thở dài, "Được rồi, tôi phái người đi thăm dò. À phải, Hạ Mạt đã đến hiện trường, cậu muốn nghe xe chúng ta làm thế nào phát nổ hay không?"

"Được."

Đang nói, Hạ Mạt cầm báo cáo một mình đi tới, "Cũng giống lần trước, TNT, xe chở bom, kích nổ dưới bình xăng, sau đó lần nổ mạnh thứ hai là bình xăng ô tô tự nổ."

"Cái Jì?" Hàn Phong nói, "Xe chở bom, kích nổ dưới bình xăng? Làm sao để phía dưới được?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Hạ Mạt nói xe chở bom không phải xe chúng ta lái, là xe đồ chơi bốn bánh. Theo khám nghiệm hiện trường, bom ở trên một chiếc xe đồ chơi bốn bánh, chạy đến dưới xe chúng ta kích nổ."

Hàn Phong trầm tư nói: "Tôi nhớ kỹ khi ấy xe bảo trì tốc độ 80km/h, chiếc xe đồ chơi kia làm thế nào đuổi kịp chúng ta?"

"Chuyển động tương đối, cậu không biết sao?" Lãnh Kính Hàn nói.

Hàn Phong sửng sốt, "Chuyển động tương đối?" Hạ Mạt tưởng rằng anh thật 3ự không biết, giải thích: "Nếu một người ở trên một chiếc xe vận tốc 80km/h, vậy so với mặt đất mà nói, người nọ đang chuyển động 80km/h. Đồng dạng, nếu xe đồ chơi là từ trong một chiếc xe khác với vận tốc 80km/h bắt đầu chạy đến, vậy xe của các anh chẳng khác nào không nhúc nhích, đậu một chỗ cho người ta đến phá nổ."

Hàn Phong hỏi: "Nhưng xe đồ chơi bốn bánh làm thế nào từ trong một chiếc xe khác chạy

đến chứ? Mở cửa xe, đem xe đồ chơi thả xuống đất? Nếu như vậy, bởi vì lực ma sát, xe đồ chơi sẽ chạy khônJ được xa lắm, vận tốc của nó 3ẽ khôi phục vận tốc ban đầu."

Hạ Mạt nói: "Trên sự thật là, bộ phận đầu của một chiếc xe lớn đã thay đổi, ở đầu xe có lỗ dài một thước, cao ba tấc, từ ghế lái thông thẳng đến chắn bảo hiểm trước xe, xe đồ chơi chính là từ lỗ nhỏ kia chạy ra. Khi đó xe lớn cách các anh rất gần, sau khi để xe đồ chơi lao ra, thời gian vài giây so với tốc độ xe các anh nhanh hơn, sau đó có một đoạn thời gian giống với tốc độ xe của các anh, cuối cùng mới giảm tốc độ xe chậm hơn các anh. Vừa thả xe đồ chơi ra, xe lớn liền nhanh chóng lui về phía sau, cũng chính là quá trình mà anh nhìn thấy xe ấy rời khỏi xe các anh, sau đó kích nổ, dùng phương pháp này, có thể bù vào thiếu sót của xe đồ chơi không thể bảo trì tốc độ vận hành cao thời gian dài."

Hàn Phong kinh ngạc nói: "Làm sao cậu biết rõ ràng như vậy?"

Hạ Mạt cười nói: "Bởi vì chúng tôi đã tìm được chiếc xe kia trong một xưởng thu xe phế liệu vịnh Thanh Thủy. Là một chiếc Honda Quảng Châu, chúng tôi đã thảo luận với Lãnh trưởng phòng mới cho ra kết luận này."

Hàn Phong nói: "Trên xe còn có đầu mối khác không?"

Lãnh Kính Hàn lắc đầu nói: "Không có, một chiếc xe, toàn thân bị xối đầy xăng, đốt chỉ còn khung xe thì có thể có đầu mối gì nữa."

Hạ Mạt nói: "Có một cái, thân xe mặc dù đã hoàn toàn bị thiêu hủy, nhưng dấu vết cũng chưa hoàn toàn thiêu hủy, số hiệu động cơ xe vẫn còn. Nếu xe này mới lắp ráp, vậy thông qua số hiệu động cơ, chúng ta có thể tra được thời gian xuất xưởng của nó, nó được đưa đến công ty nào lắp ráp, được thương nghiệp cung cấp hàng nào mua lại, từ đó có thể cụ thể điểm bán xe, biết được người mua."

Mắt Hàn PhonJ sánJ lên, "Điều tra ra cho tôi biết trước."

Lúc này, Lý Hưởng cũng cực kỳ kích động chạy tới, vừa vào cửa liền hỏi: "Thế nào? Tìm được cái gì làm nổ xe các anh chưa?"

Hạ Mạt đơn giản nói tình huống một lần nữa, Lý Hưởng đầy bụng hoài nghi, "Anh nói xem hung thủ phí sức lớn như vậy, dẫn nhóm các anh đến, rồi cho nổ các anh? Hắn khi ấy ở nhà xưởng phụ cận phái hai sát thủ, không phải bớt phiền hơn sao?"

Hàn Phong nói: "Có vài điểm anh nói không đúng."

"Ơ!" Lý Hưởng không rõ, chỉ nói một câu như vậy mà lại có đến mấy điểm không đúng.

Hàn Phong nói: "Thứ nhất, hung thủ phí sức lớn như vậy, cũng không phải vì dẫn chúng tôi đến, đây chỉ là một sự trùnJ hợp, mục đích thực sự của bọn họ, là muốn chở nhóm linh kiện trong xưởng đi, về phần dùng làm gì, bây giờ còn chưa thể khẳng định, mà dẫn chúng tôi đến, chỉ là một sắp đặt tạm thời. Thứ hai, y không bố trí sát thủ, là vì chúng tôi còn chưa biết, bọn họ có sở hữu vũ khí mang tính sát thương cự ly xa hay không; Hơn nữa, phụ cận nhà xưởng có nhiều cảnh sát lắm, y cho dù thành công, cũng không dễ dàng thoát thân, mà chỉ cần một phần tử phạm tội bị bắt, thì có khả năng lộ ra toàn bộ kế hoạch của hung thủ, kẻ thao túng phía sau màn luôn yêu cầu tuyệt đối không chút sơ hở. Thứ ba, y

dùng xe đồ chơi bốn bánh đối phó chúng ta, là một loại khiêu khích. Tôi đã sớm nói, hết thảy nỗ lực điều tra của chúng ta, dưới mắt hung thủ, chẳng qua chỉ là một trò chơi mèo vờn chuột, mà trong trò chơi này, chúng ta đang sắm vai… chuột!"

Hạ Mạt nói: "Lần đầu tiên là máy bay trực thăng đồ chơi, lần thứ hai là xe bốn bánh đồ chơi, nếu ấn theo Không Lục Hải tính toán, lần sau hắn

là dùng mô hình tàu thuyền điều khiển từ xa."

Lãnh Kính Hàn đột nhiên hỏi: "Lý Hưởng, chẳng phải cậu đang giám thị Đinh Nhất Tiếu sao, thế nào lại chạy đến đây?"

"Đinh Nhất Tiếu bên kia bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, Lâm Phàm coi chừng dùm rồi. Tôi qua đây tìm hiểu tiến triển, thuận tiện thay mặt Quách cục trưởng truyền lời."

"Lời gì?"

"Đồng chí của sở cảnh sát người ta hỏi, chúng ta muốn giám thị tới khi nào, hiện tại bên bọn họ cũng xảy ra chút vấn đề, vì giữ gìn trị an xã hội, cần gia tăng nhân thủ, nhân thủ bọn họ không đủ."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Có một bệnh nhân tâm thần, chẳng biết từ đâu lấy được khẩu súng, ở trên một chiếc xe bus bắn bị thương hai người, cực kỳ nguy hiểm. Cảnh sát muốn truy bắt, lại phải sơ tán quần chúng, còn phải làm công tác an ủi. Hiện tại trong thành phố có nhiều chỗ đã truyền ra, tin tức truyền bá thật sự rất mau, tin tưởng không lâu nữa, toàn bộ thành phố đều sẽ sôi sục. Anh nghĩ đi, một bệnh nhân tâm thần, cầm súng, anh đang trong thành phố này, đi tới đâu cũng không an toàn cả."

"Có đầu mối gì chưa?"

Lý Hưởng xòe hai tay, "Việc này không phải không có đầu mối sao, cũng không biết bệnh nhân tâm thần kia trốn nơi nào rồi. Mấy ngày nay liên tiếp xảy ra sự cố, Quách cục trưởng gấp đến không chịu nổi, đã hai ngày chưa chợp mắt rồi."

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, "Bằng không, chúng ta cứ rút lại một phần nhân viên theo dõi?"

"Không được, trừ phi anh tìm ra cho tôi tung tích Lô Phương và Lương Tiểu Đồng, thì sẽ không cần theo dõi Đinh Nhất Tiếu nữa."

"Lô Phương và Lương Tiểu Đồng còn sống hay không chúng ta còn chưa thể xác định, cậu bảo chúng ta đi đâu mà tìm người đây?"

Hàn Phong đưa tài liệu trên tay quẳng lên bàn, tự tin nói: "Bọn họ nhất định còn sống. Tôi nghĩ, tôi đã biết kẻ khống chế phía sau màn tại sao vẫn chưa hành động, hơn nữa ngân hàng Hằng Phúc sắp tới cũng chưa thay đổi quyền cổ phần quy mô lớn."

Lời này Hàn Phong vừa nói ra, mọi người trong phònJ làm việc đều buông xuống sự vụ trong tay, toàn bộ nhìn chằm chằm Hàn Phong.

Hàn Phong ngồi trên bàn làm việc của Lãnh Kính Hàn, gõ mặt bàn, nói: "Xế chiều hôm nay, tôi đã đến tiệm net, ở tiệm net đợi một buổi chiều."

Lý Hưởng kỳ quái nói: "Chẳng phải cậu nói sẽ không lên mạng sao?"

Hàn Phong le lưỡi, những người khác đều trừng mắt Lý Hưởng, đều tại hắn cắt ngang Hàn Phong nói chuyện. Hàn Phong ngừng chốc lát, nói: "Sẽ không lên mạng không có nghĩa rằng không thể đến tiệm net, đồng dạng, đến tiệm net cũng chưa chắc đều phải lên mạng. Tiệm net tôi đến kia là một câu lạc bộ của dân cổ phiếu, bên trong là nơi hoạt động mua bán cổ phiếu. Tôi hướng bọn họ hỏi thăm một chút, biết một vài kiến thức về cổ phiếu."

Lãnh Kính Hàn vội la lên: "Cậu nói mau lên, rốt cuộc có quan hệ gì với việc thay đổi quyền cổ phần của ngân hàng Hằng Phúc?"

Hàn Phong quỷ dị cười nói: "Việc này nói rất dài dòng, phải nói từ cơ chế vận hành cổ phiếu của Trung Quốc."

Lãnh Kính Hàn lập tức nói: "Vậy nói ngắn gọn."

Hàn Phong làm một biểu cảm "Tuân mệnh", "Kỳ thật rất đơn giản, bởi vì thị trường cổ phiếu của Trung Quốc và bất cứ quốc gia nào trên thế giới đều không giống nhau. Cổ phiếu Trung Quốc, chia làm hai loại, một loại tên là cổ phiếu lưu thông, dùng cho dân mua bán cổ phiếu, một loại khác gọi là cổ phiếu phi lưu thông, cũng là cách gọi cổ phiếu người, không thể giao dịch mua bán ở thị trường. Cổ phiếu phi lưu thông không thể giao dịch tiền mặt ở thị trường, nhưng có thể chuyển nhượng giữa người với người, dựa vào phương thức chuyển nhượng cổ phần, hoặc dựa vào giá cả buôn bán, tóm lại không thể dựa vào giá cả trên thị trường tiến hành chuyển nhượng."

Nói đến đây, Hàn PhonJ ngừng một chút, quan sát biểu cảm của mỗi người, nhìn xem mọi người nghe có hiểu hay không, sau đó mới tiếp tục nói: "Một công ty có tên trên thị trường chính khoán trong nước, cổ phiếu lưu thông bình thườnJ chỉ chiếm chưa tới 30% tổng vốn cổ phần, mà đại đa số bộ phận là cổ phiếu phi lưu thông không thể mua bán. Như Lâm Chính lén lút ký thỏa thuận chuyển nhượng, chính là chuyển nhượng loại cổ phiếu phi thương mại này, hắn chuyển nhượng cho Lương Hưng Thịnh, Lương Hưng Thịnh đã chết, quyền cổ phiếu quy về LươnJ Tiểu Đồng kế thừa."

Hạ Mạt nói: "Theo lời anh nói như thế, bọn họ khônJ thể thay đổi cổ phiếu thành tiền mặt, vậy thì dùng làm sao?"

Lý Hưởng nói: "Sao không thể biến thành tiền mặt, bọn họ chỉ không thể ấn theo giá cả thị trường bán ra cổ phiếu, cho dù ấn theo giá cả buôn bán chuyển nhượng cho các công ty khác, bọn họ vẫn như cũ có mấy ngàn vạn nhập vào sổ sách." Lập tức quay qua hỏi Hàn Phong, "Đúng không?"

Hàn Phong nói: "Đúng, nhưng chưa đầy đủ. Mấy nJàn vạn còn chưa đủ cho bọn họ chi trả cho hành động tinh vi này đâu. Cho nên mới nói, chúng ta đều không biết rõ về cổ phiếu.Ngay tháng tư năm nay, chính

phủ chính thức tuyên bố, điều kiện phân chia quyền cổ phần đã thành thục, sẽ bắt đầu thí điểm cổ phiếu vào tháng năm, cũng chính là đem nửa lưu thông trước kia chuyển sang lưu thông toàn bộ, cho nên mấy tháng này, cổ phiếu rớt mạnh, thậm chí một lần xuất hiện khủng hoảng. Các anh ngẫm lại đi, trước kia cổ phiếu phi lưu thông chiếm đại đa số, hơn nữa người ta toàn là dùng giá cả buôn bán mua vào, mà cổ phiếu trên thị trường đã bị các dân cổ phiếu đấu đến một cao điểm, chỗ nào chịu được cổ phiếu phi thị trường giá thấp này trùng kích."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu là nói, nếu ngân hàng Hằng Phúc được chọn làm thí điểm, vậy công ty cổ phần này của bọn họ vốn không thể giao dịch trên thị trường, thành có thể đưa ra thị trường giao dịch?"

Hàn Phong gật gật đầu, Long Giai nói: "Kết quả là bọn họ không thể không bán ra vài tỷ tiền vốn."

Hàn Phong nói: "Cho nên tôi nói Lô Phương và Lương Tiểu Đồng nhất định còn sống, Lô Phương khống chế được Lương Tiểu Đồng, đó là một đứa trẻ, hiển nhiên dễ khống chế.

Bọn họ đang đợi chính là cơ hội thí điểm này, cho nên bọn họ hiện tại không cần có hành động gì. Nếu muốn biết người lập kế hoạch phía sau màn là ai, chúng ta nhất định phải trước khi ngân hàng Hằng Phúc được chọn làm thí điểm cổ phiếu tìm được Lương Tiểu Đồng, mà hiện tại đầu mối duy nhất cũng chỉ còn lại Đinh Nhất Tiếu."

Lý Hưởng nói: "Vậy chúng ta có nên gia tăng cường độ lục soát, cầm hình Lương Tiểu Đồng áp dụng chế độ tìm kiếm hỏi thăm để lục soát không?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Hiệu quả không cao, bọn họ nếu mất tâm tư lớn như vậy để thu quyền cổ phần vào tay, hiển nhiên có phương pháp cực kỳ kín đáo giấu Lương Tiểu Đồng đi. Bây giờ còn một vấn đề mấu chốt còn chờ chúng ta điều tra, đó chính là Lâm Chính tại sao lại chuyển

nhượng cổ phần cho Lương Hưng Thịnh, hắn xuất phát từ mục đích nào?"

Hàn Phong chỉ vào Lãnh Kính Hàn nói: "Đồng ý! Hiện tại chúng ta có thể đoán, cho dù Lương Tiểu Đồng ở ngay trong năm xí nJhiệp đứng tên Đinh Nhất Tiếu, nhưng anh không có quyền lục 3oát, cho dù điều tra thật, cũnJ không tra tới được, sẽ chỉ đả thảo kinh xà."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nghiêm mật giám thị Đinh Nhất Tiếu, đồng thời, chúng ta phải từng bước xâm nhập điều tra người quan hệ giao thiệp với Lâm Chính, trước khi chết hắn đã từng có tiếp xúc với ai quá 10 phút, lưu trữ cuộc gọi của hắn, hồ sơ lưu trữ của hắn, tình hình thư ký, trợ lý của hắn, cùng với thư ký và trợ lý của hắn từng tiếp xúc với ai, đều phải tra hết."

Lý Hưởng vò đầu nói: "Tôi đây không thể làm gì khác hơn là trả lời Quách cục trưởng, xin ông ấy thứ lỗi, vụ án cũng có nặng nhẹ mà."

Hàn Phong cười khổ, "Anh điều tra như vậy, phải tra đến năm nào tháng nào đây? Lượng điều tra quá lớn, nhân thủ lại không đủ. Vụ án quá phức tạp, là chúng ta không tìm được cửa đột phá, chứ y làm sao có thể xử lý đầu mối đến sạch sẽ như vậy chứ?"

Long Giai hỏi: "Sao anh nghĩ đến xu hướng của thị trường chứng khoán cùng vụ án này có liên hệ lớn như vậy?"

Hàn Phong cười cười, "Ngày hôm qua khi ăn cơm, tôi nghe người ta nói, thị trường chứng khoán giảm liên tục, tôi liền nghĩ, không biết bọn họ vẫn chưa chuyển nhượng quyền cổ phần đổi lấy tiền mặt, có phải liên quan đến việc thị trường chứng khoán giảm hay không, cho nên phải đi tra xét một chút."

Long Giai thầm than: "Hàn Phong cũng có thể từ một câu nói nghe được ở ven đường, liên hệ với vụ án rối rắm này, nếu không có đặc tính lưu

manh này của anh ta, anh ta thật sự có thể xem là một đại trinh thám rồi."

Ăn cơm tối xong, Lãnh Kính Hàn lại mời Hàn Phong đến ở cùng nhà trọ bí mật, Hàn Phong nói sao cũng không chịu. "Cùng anh một chỗ, tôi một chút cảm giác an toàn cũng không có."

Ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, Hàn Phong ở trong mộng đẹp, phảng phất cảm thấy có hai người thò đầu đi vào căn nhà tồi tàn của anh, Hàn Phong mở đôi mắt ngái ngủ nhập nhèm, híp mắt hỏi: "Làm gì đó?"

Một người trong đó la hoảng lên: "Cậu ta ở chỗ này, cậu ta quả nhiên ở chỗ này."

Hàn Phong nỗ lực mở to hai mắt, mới nhìn rõ nguyên lai là Lý Hưởng và Hạ Mạt đã tìm tới cửa.

Hàn Phong sau khi thấy rõ người tới, xoay lưng qua, kéo chăn phủ lên, tiếp tục ngủ, lẩm bẩm: "Trời còn chưa sánJ, các người làm sao tìm được đến đây?"

Lý Hưởng nói: "Là Lãnh trưởng phòng nói cho chúng tôi biết, tôi còn chưa tin ấy chứ, cậu cư nhiên ở loại địa phương này, tại sao cậu có thể chịu được hả?"

Hạ Mạt nói: "Còn ngủ cái gì hả, mau thức dậy."

Hàn Phong buồn ngủ mơ màng nói: "Lại có phát hiện gì quan trọng?"

Hạ Mạt nói: "Không có phát hiện quan trọng, nhưng tình cảnh của anh không ổn lắm."

"Tình cảnh của tôi không ổn lắm?" Hàn Phong rất khó hiểu.

Lý Hưởng cười nói: "Là Lâm phu nhân tố cáo cậu."

Hàn Phong nhảy dựng lên quát: "Mụ phù thủy kia! Bà ta cư nhiên dám tố cáo tôi! Bà tôi tố cáo tôi cái gì? Phi lễ sao?"

Hạ Mạt nói: "Anh đi rồi sẽ biết, xe cảnh sát ở bên ngoài, Lý Hưởng và anh đều phải đi. Quách cục trưởng của cục cảnh sát thành phố đang đích thân chờ các anh bên kia đó. Tôi còn có việc khác, đi trước."

Hàn Phong đến cục cảnh sát mới biết được, Lâm phu nhân cư nhiên là kiện anh vì vụ án kia, vụ án kia cùng vụ án này không hề liên quan, ở đây được lược qua không đề cập tới (Nói rõ trong Vụ mất trộm cổ bảo). Nhưng vụ án này lại có liên quan đến Hàn Phong, cho nên anh và Lý Hưởng ở trong biệt thự lớn của Lâm phu nhân, cùng đợi ba ngày, ba ngày 3au mới trở lại phòng trinh sát hình sự, vụ án vẫn chưa có tiến triển.

Hàn Phong và Lý Hưởng trở lại phòng trinh sát hình sự, chỉ có Lãnh Kinh Hàn và Trương Nghệ hai người, không thấy Hạ Mạt.

Lãnh Kính Hàn hỏi Hàn Phong: "Trở về rồi? Xảy ra chuyện gì?"

"Đừng nói nữa, mụ phù thủy kia, sớm biết rằng bà ta không có hảo tâm gì mà, vụ án này thế nào?"

Lãnh Kính Hàn lại nhìn sang Lý Hưởng, Lý Hưởng khó xử cười cười, nhìn Hàn Phong nói: "Sau mấy bữa nữa tự cậu ấy nói cho anh biết đi, tóm lại, có liên quan đến phẩm hạnh thiếu đứng đắn của cậu ấy, bằng không người ta cũng sẽ không kiện chúnJ ta."

Lãnh Kính Hàn gật gật đầu, "Được rồi, tôi cũng nói cho các cậu biết, bên này chúng tôi một chút tiến triển cũng không có, đầu mối toàn bộ bị chặt đứt, điều tra không ít người, nhưng chưa có kết luận thỏa đáng. Đến giờ tôi vẫn không biết, tại sao Lâm Chính muốn chuyển nhượng 5% cổ phần cho Lương Hưng Thịnh."

Hàn Phong hỏi: "Đinh Nhất Tiếu thì sao? Gã có động hướng gì?"

Lãnh Kính Hàn chỉ vào Trương Nghệ, "Cậu ấy vẫn phụ trách theo dõi trung tâm, để cậu ấy nói cho cậu biết nhé."

Trương Nghệ nháy mắt mấy cái, "Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết thế này, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của Đinh Nhất Tiếu, bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, mỗi sáng. . ."

Hàn Phong nói: "Đừng nói chỗ bình thường, nói chỗ không bình thường ấy."

Trương Nghệ nhìn phía Lãnh Kính Hàn, anh ta không rõ, Hàn Phong làm sao biết bọn họ có tình huống gì, Lãnh Kính Hàn làm động tác tay "nói đi", Trương Nghệ mới nói: "Quả thật có chút vấn đề nhỏ, chúng tôi đã mất dấu một lần."

Hàn Phong cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Cái gì?"

"Vốn dĩ Đinh Nhất Tiếu mỗi ngày đều cùng tên lùn nọ như hình với bóng, cuộc sống cực

kỳ có quy luật. Thế nhưng có một ngày, bọn họ đến tham gia một bữa tiệc chiêu đãi, Đinh Nhất Tiếu một mình đi ra cửa sau, người của chúng ta vẫn canh Jiữ ở cửa trước, mãi đến khi tên lùn nọ một mình đi ra, bọn họ mới phát hiện đã mất dấu Đinh Nhất Tiếu."

"Tại sao không bố trí canh phòng bốn phía?"

"Nhân thủ không đủ mà. Các cậu đi rồi, có người điên đại náo thành phố H, gây ra ba vụ tai nạn xe, năm vụ đột nhập cướp bóc, bắt ép cư dân, hai lần gây ra khủng hoảng náo loạn ở nội thành, sở cảnh sát phải điều động nhân thủ tăng viện, cho nên nhân thủ của chúng ta không đủ. Hơn nữa,

vụ án khác rõ ràng cũng tăng nhiều hơn, không biết xảy ra chuyện gì, dường như trị an của thành phố H mấy ngày nay đặc biệt hỗn loạn, thậm chí có người truyền ra cách nói quỷ ám thành phố."

"Đinh Nhất Tiếu lúc nào thì theo dõi được lần nữa?"

"Giữa trưa bọn họ đi ăn cơm, tới 5h chiều, Đinh Nhất Tiếu mới một lần nữa trở về phòng làm việc."

Hàn Phong lắc đầu. "Có đến ba bốn tiếng, gã có thể làm được rất nhiều chuyện."

"Nhưng mà rất kỳ quái, Đinh Nhất Tiếu đi rồi, tên A Bát kia cũng tựa hồ như đang một mực tìm Đinh Nhất Tiếu, sau đó hai người ở trong phòng làm việc còn xảy ra một chút xung đột nhỏ."

"Đương nhiên, địa vị của A Bát hẳn là ở trên Đinh Nhất Tiếu, là phụ trách giám sát hành tung của Đinh Nhất Tiếu, Đinh Nhất Tiếu mất tích hơn ba tiếng, gã đương nhiên phải hỏi dò. Không biết A Bát có trực tiếp liên lạc với kẻ khống chế phía sau màn hay không." Hàn Phong đột ngột chuyển đề tài, hỏi, "Đúng rồi, đội viên của tôi đâu?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Long Giai, Lưu Định Cường và Hạ Mạt đều phụ trách ra ngoài điều tra Lâm Chính, lượng điều tra rất lớn, mấy ngày nay đều chưa ngừng nghỉ, hiện tại, nhân thủ chúng ta cũng không đủ rồi. Khả Hân từng đến tìm cậu vài lần, tôi chỉ có thể nói cậu ra ngoài đi điều tra, có lẽ chỉ lát nữa thôi con bé sẽ đến."

Hàn Phong nói với Lý Hưởng: "Tôi đã nói người đó là Hạ Mạt mà, anh còn không tin!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Sao, các cậu đã chạm mặt cậu ấy?"

Lý Hưởng nói: "Chỉ là chúng tôi ở trên đường Thành An từ xa nhìn thấy

một người, bộ dáng rất giống Hạ Mạt. Nhưng chúng tôi gọi cậu ta, cậu ta không thèm để ý đến chúng tôi, bất qua chúng tôi cách rất xa, có lẽ cậu ta không nghe được."

Lãnh Kính Hàn nói: "Đường Thành An, vậy có lẽ là cậu ta rồi. Mấy ngày nay thật sự là bận muốn hôn mê. Được rồi, cậu bảo chúng tôi đi điều tra khu quặng mỏ kia, đã được phê

duyệt, còn do phó thị trưởng Điền cố ý mang theo đội ngũ đến tham quan. Nó đúng là nơi sản xuất thép đặc chủng, công nghệ sản xuất bên trong cần bảo mật nghiêm ngặt, cho nên đề phòng nghiêm mật một chút. Cái khác, chúng tôi còn chưa điều tra ra đầu mối gì."

Hàn PhonJ cười lạnh nói: "Là e ngại mặt mũi phó thị trưởng, không tiện tiếp tục đào sâu truy cứu sao?" Lãnh Kính Hàn không nói gì.

"Được rồi, chúng tôi còn nghe lén ghi âm nói chuyện của Đinh Nhất Tiếu." Trương Nghệ nói.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Kế hoạch C (Hạ)

Hai mắt Hàn Phong trợn tròn, "Không phải không có cơ hội cài đặt máy nghe lén sao? Các anh làm thế nào được?" "Mời cao thủ làm đó, việc này rất khó nói, cậu nhìn xem sẽ biết."

Lãnh Kính Hàn nói: "Chúng ta cùng đi. Lâm Phàm đã liên tục nghe lén hơn 30 tiếng rồi, Lý Hưởng nhanh đi thay ca."

Cao ốc đối diện phòng làm việc của Đinh Nhất Tiếu, Hàn Phong nhẹ nhàng xốc một góc rèm cửa lên, nhìn thấy Đinh Nhất Tiếu đang cùng người nào đó nói chuyện, Trương Nghệ đè xuống một cái nút, nói: "Các anh nghe này."

Trong điện thoại lập tức truyền đến đối thoại của Đinh Nhất Tiếu và người nọ, "Ba giờ chiều mai mở phiên tòa, anh phải mang phần văn kiện này theo, đến lúc đó, tôi sẽ bảo thẩm phán nói không với hắn."

"Đinh luật sư, cám ơn nhé, thật sự rất cảm ơn anh. . ."

Trương Nghệ đứng bên cạnh Hàn Phong, từ khe hở bức màn chỉ cho Hàn Phong nhìn xem: "Ngay mặt trên cửa sổ của bọn họ, chúng tôi đã cài một máy thu âm."

"Không sợ thiết bị giám thị phát hiện sao?"

"Ban đêm chúng tôi từ tầng trên treo ngược xuống, mà máy thu âm kia chế tạo hình sợi, cùng cao su viền quanh cửa sổ giống nhau như đúc, nơi đó là điểm mù của thiết bị giám thị."

"Hiệu quả thế nào tốt như vậy?"

"Người ta nói trong phòng phát ra sóng âm khiến cho cửa sổ chấn động, bị máy thu âm bắt được; Trong khe tường có hai cây đồng nhỏ bằng sợi tóc, trực tiếp nhận tiếp xúc đến mặt trên miếng gạch men nào đó, miếng gạch men đó được chúng tôi thay đổi, đó là một máy khuếch đại, bên này chúng ta có thể thu được tín hiệu; thông qua máy tính xử lý kỹ thuật, lọc ra tạp âm như tiếng xe chạy và không khí lưu động, sẽ có được hiệu quả thế này."

"Đã cài đặt bao lâu rồi?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Hai ngày."

Hàn Phong lập tức nói: "Mở ra nghe một chút, tôi muốn nghe. . . Ghi âm sau khi hắn kéo màn cửa!"

Trương Nghệ cười nói: "Chúng tôi đã chuẩn bị tốt, chồng đĩa này đã được chọn lọc chuyên môn ra, chúng tôi cảm thấy những đối thoại ghi âm này khả nghi."

Hàn Phong nghe xong ba lượt, nói: "Đinh Nhất Tiếu đều nói chuyện một mình?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Tin rằng đó là cùng A Bát trao đổi, nhưng cứ nghe như vậy, sẽ không nghe ra bí mật gì."

Hàn Phong nói: "Đinh Nhất Tiếu năm lần nhắc tới Tứ Hợp Viện, các anh nghĩ đó là nơi nào?"

Trương Nghệ nói: "Không biết, tôi chưa từng nghe đến tòa nhà nào là Tứ Hợp Viện, mà bến tàu hắn nhắc tớ, thành phố này lại có đến 16 cái, bến tàu chỉ vận chuyển trọng tải 10 vạn tấn thì có 5, lượng xuất nhập khẩu tương đối kinh người, không có khả năng thăm dò từng container."

Lãnh Kính Hàn nói: "Trong nội dung nói chuyện của bọn họ có rất nhiều nội dung mịt mờ, người ngoài căn bản nghe không hiểu. Bất quá từ tính chất trò chuyện đến xem, bọn họ đúng là đang tiến hành hoạt động bị mật nào đó."

Hàn Phong nói: "Vậy có thể bắt hắn rồi đó!"

Lãnh Kính Hàn cười khổ nói: "Không thể, chứng cứ của chúng ta vẫn chưa thể chứng minh cái gì, hơn nữa, bản thân Đinh Nhất Tiếu học pháp luật, chúng ta bắt hắn, hắn còn có thể trở lại khiếu cáo chúng ta."

Hàn Phong khịt mũi khó chịu: "Nói như vậy, hắn phải làm ra sự tình gì đó nữa mới có thể bắt hắn?"

Lúc này, Lý Hưởng đi tới nói: "Lâm Phàm đi rồi, chúng tôi đã bàn giao xong. Có đầu mối gì?"

Trương Nghệ mới vừa há mồm, đột nhiên lại không nói nữa, lấy di động ra, nhận một cuộc điện thoại: "Alo, là tôi. Cái gì! Tốt, tôi lập tức tới!"

Trương Nghệ thu dây, nói: "Tên điên kia, đã tìm được rồi. Tôi phải lập tức chạy qua đó."

Hàn Phong nói: "Đi, đi xem."

Lãnh Kính Hàn nói: "Đang bắt con tin sao?"

Trương Nghệ gật đầu. Lý Hưởng đuổi tới cửa, lẩm bẩm nói: "Lại không có phần cho tôi rồi."

Trương Nghệ ba bước thành hai, bay nhanh xuống dưới lầu phóng đi, Hàn Phong ở phía sau hô: "Chậm một chút! Tôi theo không kịp!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu cố bám sát, hiện tại không phải lúc đùa, nhanh lên chút."

"Anh Lãnh, tìm được người điên liên quan gì đến Trương Nghệ mà anh ấy liều mạng như vậy?"

"Cậu chưa nghe nói sao, người điên nọ đã bắt cóc con tin, cái này cùng Trương Nghệ có liên quan. Cậu ta không chỉ tinh thông cơ giới, mà còn là chuyên gia đàm phán có tư chất hợp pháp đầu tiên nhóm tôi thu nhận được, cũng là chuyên gia đàm phám cấp cao nhất của thành phố ta."

Hàn Phong làm một biểu cảm khoa trương "A" một tiếng. Ba người lên xe, xe cảnh sát gào rú phóng đi.

Tiểu khu Linh Hà, còi xe cảnh sát hú vang, đèn cảnh sát lập lòe, khi Hàn Phong bọn họ chạy tới đó, tiểu khu đã bị bao vây trong ba tầng xe cảnh sát đến nước cũng không ngấm qua được. Tuyến phong tỏa kéo dài đến ba con phố, cảnh sát đạn đã lên nòng đề phòng cao độ. Hàn Phong kinh thán: "Oa! Đánh giặc à!"

Sau khi kiểm tra đối chiếu giấy tờ, ba người mới được cho thông qua, một đại hán khôi ngô toàn thân trang bị đặc công hướng Lãnh Kính Hàn cúi chào, người nọ là đội viên đặc công Hướng Thiên Tề. Bên cạnh gã là phó cục trưởng cục cảnh sát Lưu Vân Thanh, đó cũng là người quen cũ của Lãnh Kính Hàn, ông ta chỉ hướng mọi người làm động tác chào hỏi, mượn bộ đàm truyền lệnh xuống.

Lãnh Kính Hàn đưa tay cùng Hướng Thiên Tề bắt tay, cũng tự giới thiệu nói: "Trưởng phòng trinh sát hình sự Lãnh Kính Hàn."

Hướng Thiên Tề bước lên phía trước cùng Lãnh Kính Hàn bắt tay, "Nguyên lai là Lãnh trưởng phòng, nghe danh đã lâu."

Trương Nghệ nói: "Mấy anh đừng nói nhiều nữa, lập tức cho tôi quần áo

để thay."

Hướng Thiên Tề lập tức ra lệnh cho một chàng trai: "Tiểu Ngô, chuẩn bị quần áo."

Hàn Phong trêu chọc: "Đàm phán còn thay quần áo nha."

Lãnh Kính Hàn nói: "Đàm phán cần làm cho tâm tình người ta bình tĩnh, chọn người làm chuyên gia đàm phán, tướng mạo không thể không xuất chúng, năng lực tùy cơ ứng biến phải cực mạnh, ăn mặc phải mộc mạc, mặc cảnh phục khẳng định không thể nói chuyện được."

"Vị này chính là?" Hướng Thiên Tề dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Lãnh Kính Hàn.

Lãnh Kinh Hàn nói: "Hàn Phong, thám tử tư."

Hàn Phong hỏi Hướng Thiên Tề: "Hắn đang ở đâu? Bao nhiêu con tin bị uy hiếp? Đưa ra yêu cầu gì?"

"Tòa nhà ba tầng lô C số 7, có ba con tin, hắn yêu cầu đàm phán, không có yêu cầu gì khác."

Hàn Phong nghi hoặc nói: "Nghe người ta nói, người nọ là một kẻ điên?"

Hướng Thiên Tề ngẩn ra, bắt đầu nói lắp: "Ờ, đúng, đây, nơi nơi đều bốn trí lính bắn tỉa rồi, hung đồ có chút dị động, lập tức bắn gục!"

Hàn Phong đưa tay lấy qua ống nhòm quân dụng của Hướng Thiên Tề, hướng phía ngón tay Hướng Thiên Tề chỉ nhìn lại, nhìn hồi lâu, mới đem ống nhòm giao cho Lãnh Kính Hàn, đồng thời nói: "Chẳng nhìn thấy gì hả?"

Hướng Thiên Tề nói: "Hung đồ vô cùng giảo hoạt, hắn tránh né rất khá,

tất cả tay súng bắn tỉa của chúng tôi tỷ lệ trúng đích thêm vào chưa đến 10%."

Lãnh Kính Hàn nhìn một chút, lắc đầu, buông ống nhòm, Hàn Phong cầm lên, hỏi Hướng Thiên Tề: "Hắn đang ở vị trí nào?"

"Hắn tựa vào chân tường dưới cửa sổ, sau lưng hắn có một con tin, mặt hắn hướng cửa trước, ở trước hắn còn một con tin ngồi xổm, che ngay ngực hắn, một con tin khác ở một cánh cửa phòng khác, lấp kín cửa."

Hàn Phong lườm Lãnh Kính Hàn, "Đây là người điên gì chứ? Sao nghe thế nào cũng giống như đội viên đặc công từng được huấn luyện chuyên nghiệp vậy?"

Hướng Thiên Tề biến sắc: "Chúng tôi chưa từng được huấn luyện thế này."

Hàn Phong đang cùng Hướng Thiên Tề trò chuyện, đột nhiên nghe được Trương Nghệ nói: "Chuẩn bị tốt rồi, đưa tôi tới đó." Hai người theo tiếng nhìn lại, phát hiện bộ đồ Trương

Nghệ đang mặc thoạt nhìn như một giáo sư vừa bị sa thải.

Hướng Thiên Tề nói: "Trương Nghệ cậu cẩn thận một chút, đã có hai chuyên gia đàm phán được nâng xuống rồi."

"Tôi sẽ cẩn thận. Lão Hướng, bọn họ cùng tên bắt cóc đã liên hệ bao lâu rồi? Bọn họ sau khi đi ra có nói gì không?"

"Ước chừng hơn 10 phút rồi, tiếp theo liền vang lên tiếng súng, bọn họ trực tiếp bị bắn ngất, một bị trúng chân trái, một bị trúng vai phải, hiện tại đang ở bệnh viện."

"Tốt, tôi biết nên ứng phó thế nào rồi, tôi lên đây."

Lãnh Kính Hàn làm một động tác "Chúc cậu may mắn". Hàn Phong cau mày, "Nếu thật sự là người điên, còn nói gì nữa?" Anh chuyển hướng Hướng Thiên Tề, "Dưới tình huống đảm bảo con tin bị thương tổn thấp nhất, các anh có thể bắn gục hắn không?"

"Không. . .Không được, có một con tin ở dưới lầu bị uy hiếp, sau đó bọn họ mới vọt vào trong hộ dân kia. Con tin kia là. . . là, là phó thị trưởng Điền."

Hàn Phong vô cùng kinh ngạc, "Trùng hợp thế sao?"

"Nhà phó thị trưởng Điền ở đây, chúng tôi cũng không ngờ tới người điên nọ cũng sẽ xông tới."

Lãnh Kính Hàn hỏi Hướng Thiên Tề: "Nếu người điên nọ đột nhiên chạy thoát, các anh đã có biện pháp bảo hộ tốt chưa?"

"Chúng tôi đã sơ tán tất cả cư dân bên trong tiểu khu rồi, năm trăm mét xung quanh tiểu khu cũng đã giới nghiêm, sẽ không xuất hiện thương vong dân thường nào nữa."

Hàn Phong nhìn Hướng Thiên Tề, "Hắn dùng vũ khí gì?"

"Hắn có một khẩu vi xung MP5 và một khẩu súng ngắn Beretta M92."

Hàn Phong nghi ngờ hỏi: "Không phải nói người điên nọ chỉ có một khẩu súng sao?"

Hướng Thiên Tề có hơi đăm chiêu, nhìn Lưu Vân Thanh, thẳng đến khi Lưu Vân Thanh gật đầu, gã mới chán nản nói: "Là như vầy, chúng tôi trong quá trình đuổi bắt, có một đội viên bị người điên đả thương, đoạt vũ khí."

Hàn Phong hít ngược một ngụm khí lạnh, "Đây chẳng phải người điên bình thường đâu nha, hiện tại hắn còn bao nhiêu đạn?"

"Có thể xác định, khẩu Beretta M92 của hắn đã bắn bảy phát. Theo người đội viên kia nhớ, MP5 bắn hai lần liên tiếp ba phát, chính là sáu phát đạn. Chúng tôi trang bị máy sạc 30 phát, người điên nọ còn từ chỗ đội viên cướp hai bộ sạc đầy đạn."

Hàn Phong há miệng thành hình "O" , "Đây không phải là có gần trăm phát đạn? Tiêu diệt một trung đội cũng không thành vấn đề. Không tuyệt lắm đâu, Trương Nghệ đã lên rồi sao?" Hàn Phong hỏi Hướng Thiên Tề.

"Đã lên rồi."

"Có thể thông báo đặc công ở cửa, gọi Trương Nghệ xuống không?"

"E rằng không. . . . . ." Còn chưa nói dứt lời, chợt nghe tiếng thấy tiếng súng vang.

"Xong, game over!"

Lãnh Kính Hàn vội vàng nói: "Mau, mau đi xem một chút."

Không bao lâu sau, Trương Nghệ được mang xuống, cánh tay trái của anh ta máu chảy ròng ròng, vài đặc công đang dùng phương pháp đặc biệt cầm máu cho anh ta. Hàn Phong đi ra phía trước, ở khuỷu tay Trương Nghệ xoa bóp vài cái, tình trạng máu chảy rõ ràng chuyển biến tốt đẹp, môi Trương Nghệ tái nhợt, mấp máy khóe miệng, thấp giọng như nói gì đó, Hàn Phong cúi người xuống, kề sát lỗ tai bên mép Trương Nghệ, nghe xong gật đầu nói: "Tôi biết rồi."

Trương Nghệ nói xong, vì mất máu mà đau đớn hôn mê bất tỉnh.

Lưu Vân Thanh gấp đến độ dậm chân, "Chuyên gia đàm phán cấp cao

cũng bị đả thương rồi, lần này thật sự là sơ suất lớn rồi!"

Hướng Thiên Tề nói: "Tên bắt cóc rất giảo hoạt, mỗi lần đều bắn nơi không có giáp chống đạn, hơn nữa đều gần động mạch chủ, người chưa được huấn luyện đặc thù sẽ không làm được vậy. Ban sáng tôi đã nói rồi, hắn không phải người điên bình thường."

"Để tránh tạo thành thương vong lớn hơn nữa, xem ra chỉ có thể cưỡng chế đột phá. "Lãnh Kính Hàn thật sự vô kế khả thi.

"Không được, phó thị trưởng Điền ở bên trong, tôi không thể làm chủ." Nói xong, Lưu Vân Thanh lấy di động ra, xem ra là muốn hướng ai đó xin chỉ thị.

Hướng Thiên Tề và Lãnh Kính Hàn đều nhíu mày, bởi vì bọn họ biết, kết quả xin chỉ thị sẽ không tốt lắm.

Hàn Phong nói với Hướng Thiên Tề: "Anh chuẩn bị quần áo cho tôi, tôi đến đó nói chuyện với hắn."

"Không được, đây là chuyện của nhân viên chuyên nghiệp, tôi không thể để cậu đi."

"Các anh cũng không thể cứ hao phí thời gian như vậy, thời gian cũng không đợi người."

Hướng Thiên Tề hết cách nhìn Lưu Vân Thanh, Lưu Vân Thanh đang gọi điện thoại, "Đúng, hiện trường cơ bản đã khống chế được, đúng, đúng, nhưng mà. . .Nhưng mà phó thị trưởng Điền còn trong tay hắn. Ba chuyên gia đàm phán đều đã đàm phán thất bại. Ừm, thám tử tư có tiếng, anh ta yêu cầu được đi đàm phán, Quách cục trưởng, anh thấy. . ."

Quách Tiểu Xuyên bên một đầu dây khác, hỏi: "Tên gì?"

Lưu Vân Thanh nhìn Hàn Phong: "Hàn? Hàn gì. . . . . đi cùng lão Lãnh đó."

Quách Tiểu Xuyên lập tức nói: "Hàn Phong! Cái thằng nhóc lưu manh đó! Để cho cậu ta đi, cậu ta luôn có thu hoạch ngoài dự đoán của mọi người, xảy ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm. Được, cứ như vậy, tôi bên này đã thu xếp thỏa đáng, tôi lập tức tới ngay, còn nữa, chú ý bảo vệ an toàn cho cư dân, nhất định phải nhớ kỹ đấy!"

Lưu Vân Thanh sau khi ngắt điện thoại nói với Hàn Phong: "Quách cục trưởng đã đồng ý, cậu đi đi."

"Hướng đội trưởng, chuẩn bị cho tôi một bộ quần áo."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu vốn đã mặc thường phục, còn muốn đổi quần áo gì nữa?"

"Đợi lát nữa anh sẽ biết." Hàn Phong nói, kéo Hướng Thiên Tề sang một bên.

Khi Hàn Phong xuất hiện lần nữa, Lãnh Kính Hàn thiếu chút nữa đã không nhận ra. Hàn Phong mặc một bộ đồng phục đặc công chỉnh tề, đầu đội mũ sát, kính chống đạn, mặt nạ phòng độc, bên trong là hai lớp áo chống đạn, chính giữa kẹp bản nhôm, càng khoa trương chính là vũ khí bên người cũng trang bị nguyên bộ, một khẩu súng phóng lựu MP5 cắm sau lưng, dưới mỗi nách cắm một súng ngắn tự động thức 80, hai bên thắt lưng giắt súng lục 54, trên đai lưng treo bảy trái lựu đạn và bốn máy sạc xung quanh. Lãnh Kính Hàn ước chừng sửng sốt nửa phút, mới hỏi: "Cậu là đi đàm phán sao?"

Thanh âm Hàn Phong dưới mặt nạ bảo hộ nghèn nghẹt: "Không mặc thành vậy, bị bắn bị thương, ai chịu trách nhiệm?"

"Nhưng mà cậu cứ thế này mà đi, không phải càng tạo nguy cơ sao? Cậu

mang nhiều vũ khí thế, cũng có phải đi đánh giặc đâu."

"Anh không hiểu, đương nhiên phải mặc bộ đồ thế này, như vậy mới khí thế chứ. Tốt lắm, tôi lên trước đây."

Lãnh Kính Hàn ngơ ngác nói: "Thằng nhóc này, luôn chẳng thể nào ngờ được."

Lưu Vân Thanh hỏi: "Thám tử này là ai vậy? Quách cục trưởng và ông, hình như đều rất tôn sùng cậu ta."

Lãnh Kính Hàn nói: "Là một tên xấu xa, cũng là một quái nhân." Lưu Vân Thanh chẳng hiểu ra sao.

Lầu ba, hai bên cửa đều có một đội đặc công, nhưng ai cũng không dám tới gần cửa, đột nhiên đi lên một vị vũ trang đầy đủ, so với bọn họ mặc còn muốn đầy đủ hơn, mọi người đều lấy làm kinh hãi, trợn to mắt nhìn người nọ. Vốn thần kinh của mỗi người đều buộc chặt như dây đàn, sau khi thấy người nọ, lại còn phất tay hướng mọi người chào hỏi, "Xin chào các đồng chí, các đồng chí đã khổ cực rồi."

Cũng chỉ có Hàn Phong mới có hành động như thế. Anh ngay trước mắt bao người, chơi đùa một quả lựu đạn trong tay, tùy tiện đi về hướng cánh cửa chính mở rộng. Anh nói với một đặc công hình như thân phận là tiểu đội trưởng: "Đợi một lát bên trong sẽ phát sinh nổ mạnh, các anh đồng loạt không được phép nhúc nhích, đây là ý của cục trưởng các anh." Nói xong, anh chỉ chỉ tai nghe của tiểu đội trưởng nọ, ý là 'Không tin, anh có thể hỏi.'

Hàn Phong tới cửa rồi, lúc này mới nhìn rõ, nữ con tin kia bị trói trên song cửa sổ, lưng dựa vào cửa sổ, tên bắt cóc là một người đàn ông trung niên, dựa lưng trên người nữ con tin, đem một người đàn ông trung niên khác trói trước mặt mình, như vậy, chính giữa hai con tin, tên bắt cóc chỉ lộ ra nửa đầu. Mà một người thanh niên khác, cũng bị trói tay sau lưng,

lưng dựa vào cánh cửa thông sang phòng khác, như vậy, vô luận đội viên đặc công từ nơi nào tiến vào, bị thương tổn trước hết cũng là con tin. Hàn Phong rất nhanh đem mỗi một góc trong phòng quét mắt một lần.

Tên cướp nọ nhìn thấy Hàn Phong, cũng sững sờ, nhưng rất nhanh kịp phản ứng, giơ súng lên bắn. "Đoàng, đoàng, đoàng" sau ba tiếng súng vang, hắn phát hiện toàn bộ đều đánh vào trên bản nhôm, không làm bị thương Hàn Phong, hắn bật người điên cuồng gào thét nói: "Tao muốn đàm phán! Tao muốn đàm phán!"

Hàn Phong vừa đến cửa liền trúng ba phát súng, tuy nói đạn không xuyên qua áo chống đạn, nhưng cũng tức giận: "Đàm cái rắm, tất cả mọi người không cần sống nữa. Tao bây giờ. . ." Vừa nói, chốt lựu đạn trong tay cũng đã rút ra, dưới chân trượt một cái, lựu đạn rời tay bay ra.

Tên cướp và mấy con tin đều nhìn lựu đạn trên không trung vẽ ra một đường cong, "lộc cộc" rơi sau sofa, ngay sau đó "ầm" một tiếng vang thật lớn, khói bụi, mảnh vụn, bị oanh tạc tung tóe khắp phòng. Con tin và tên cướp cũng đều bị thương mức độ khác nhau. Hàn Phong nhìn một chút, lại lấy ra một trái lựu đạn, lẩm bẩm nói: "Vừa rồi chưa ném chuẩn, để ném lại lần nữa." Đang khi nói chuyện, Hàn Phong đã rút ra then cài, thuận tay ném đi, lần này, lựu đạn cực kỳ chuẩn xác rơi vào trong lòng con tin trung niên nọ, tay gã con tin run lên lập tức hôn mê bất tỉnh. Tên cướp nọ lại lấy tốc độ vô cùng kinh người, đem nữ con tin phía sau đẩy ra, không chút suy nghĩ, từ cửa sổ lầu ba nhảy xuống. Nữ con tin cả người run lẩy bẩy, con tin trung niên nọ lại hoàn toàn ngây ngốc, một chút phản ứng cũng không có. Hàn Phong xoay người ra ngoài, một mặt để cho đặc công vào nhà cứu người, một mặt cầm lấy microphone bỏ túi của tiểu đội trưởng kia nói: "Phải sống đó! Nhất định phải sống!" Mà trái lựu đạn thứ hai, lại không hề phát nổ.

Khi Hàn Phong xuống lầu, cởi mũ giáo kính mắt và mặt nạ bảo hộ ra, Lãnh Kính Hàn và Lưu cục phó nọ tựa như kiến bò trên chảo nóng, đang xoay tròn loạn chuyển. Nhìn thấy Hàn Phong xuống lầu, Lãnh Kính Hàn

và Lưu Vân Thanh lập tức nghênh đón, Lãnh Kính Hàn chất vấn: "Chuyện gì xảy ra? Vừa rồi sao lại xảy ra nổ mạnh? Cậu làm cái gì bên trong đó?"

Lưu Vân Thanh đồng thời cũng hỏi Hàn Phong: "Thị trưởng Điền thế nào? Thị trưởng Điền không sao chứ?"

"Không có việc gì đâu, tôi chỉ ném hai trái lựu đạn, hù dọa tên kia chút thôi. Lần đầu, tôi ném vào trong góc, có sofa chống đỡ, mặc dù tất cả mọi người bị khiếp sợ rất lớn, nhưng

cũng chỉ là vết thương nhẹ, lần thứ hai, tôi trực tiếp ném cho con tin trung niên nọ, tên kia, quả nhiên bị dọa đến nhảy cửa sổ đào tẩu rồi."

Lưu Vân Thanh vội hỏi: "Vậy con tin trung niên thế nào rồi?"

"Sợ quá ngất đi rồi." Hàn Phong chẳng chút để ý nói.

Lưu Vân Thanh vỗ đùi, "Ai nha! Đó chính là phó thị trưởng! Cậu. . ."

Lúc này, Hướng Thiên Tề chạy tới, hưng phấn báo cáo: "Báo cáo! Đã bắt được người điên kia! Hắn từ lầu ba nhảy cửa sổ, ngã gãy đùi phải, lính bắn tỉa chúng ta sợ hắn đào tẩu hoặc nổ súng bắn, cho nên ở chân trái hắn bổ sung thêm một phát súng, tên kia rất nhanh đã bị chúng ta chế ngự rồi."

Lưu Vân Thanh trách cứ nói: "Sao cậu làm vậy? Sao cậu có thể để cậu ta mang theo vũ khí lên đó chứ? Việc này thật sự quá mạo hiểm! Nếu xảy ra vấn đề gì ai gánh nổi trách nhiệm này?"

Hướng Thiên Tề đứng nghiêm, "Báo cáo, cậu ta đối với thực địa đã tiến hành quan sát tường tận, cũng đã tính toán uy lực phá nổ, chuẩn bị hai phương án, cá nhân tôi cho rằng, hành động lần này cũng coi như đã thành công rồi."

Lãnh Kính Hàn chỉ vào Hướng Thiên Tề, "Đừng nóng vội, cậu chậm rãi nói, cậu ta tới cùng đã làm gì?"

"Cậu ta trước đó đã quan sát ở vị trí bắn tỉa bày biện trong phòng, rồi sau đó vào trong nhà dân cùng kiểu ở tầng bốn tính toán số bước chân, phương vị, phạm vi khống chế nổ, sau đó đổ thuốc nổ trong một quả lựu đạn ra, lấp cát vào, ngay từ đầu đã tiến hành chiến tranh tâm lý, nếu không thể dọa lui tên bắt cóc ngay từ đầu, cậu ta nói cậu ta có thể trước tiên tiến hành xạ kích chuẩn xác, trực tiếp đánh gục tên bắt cóc."

Lưu Vân Thanh nói: "Cậu ta nói cậu ta có thể trước tiên đánh gục tên bắt cóc! Nếu cậu ta không thể thì sao? Các cậu đang đem sinh mệnh con tin ra đùa giỡn!"

"Lưu cục à, anh không thấy cậu ta khi đo đạc hiện trường tính toán chuẩn xác thế nào đâu,

trình độ quen thuộc vũ khí của cậu ta nữa, tôi không có lý do gì không tin cậu ta, hơn nữa, sự thật chứng minh. . ." Hướng Thiên Tề liếc mắt nhìn Lưu Vân Thanh một cái, tiếp tục nói, "Cậu ta đã đúng."

Lãnh Kính Hàn nói: "Thế nhưng, nếu người điên nổ súng bắn về phía con tin thì sao? Như vậy là quá mạo hiểm."

Hàn Phong nói: "Anh biết vừa rồi Trương Nghệ nói gì với tôi không? Anh ta nói, người nọ không phải muốn đàm phán, mà là muốn tạo ra rắc rối, nghĩ tất cả biện pháp đem sự tình làm ầm ĩ lớn, hắn có lối suy nghĩ nhạy cảm, đối đáp trôi chảy, đó là nhân viên đặc công từng chịu huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, chẳng phải người điên gì đâu! Tôi tin tưởng phán đoán của anh ấy. Hơn nữa, một người bị cảnh sát đuổi bắt mấy ngày, còn có thể ung dung chạy thoát, còn có thể đả thương đội viên đặc công, biết bắt cóc uy hiếp con tin, hành vi của hắn hoàn toàn không phải hành động của một người điên, các anh sao lại cho rằng hắn là người

điên chứ?"

Hướng Thiên Tề cùng Lưu Vân Thanh hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu sau Hướng Thiên Tề mới nói: "Hắn là từ trong bệnh viện tâm thần Cổ Sơn trốn ra, tên là Hồng A Căn, năm nay 38 tuổi, thôn dân đại đội 7 thôn Thanh Thủy khu Hùng Chu huyện Mi Sơn Tứ Xuyên, 5 năm trước đến thành phố H làm thuê, làm khuân vác ở công ty thi công xây dựng Phúc Hưng, một năm trước cùng công ty hủy bỏ hợp đồng thuê, nguyên nhân vì hắn có khuynh hướng bạo lực, qua bệnh viện nhân dân số 3 chẩn đoán, mắc chứng tâm thần phân liệt loại vọng tưởng, sau đó chuyển tới bệnh viện tâm thần Cổ Sơn điều trị đến nay. Chúng tôi cũng rất kỳ quái, hắn chính là một người làm công bình thường, trong bệnh viện tâm thần làm sao đột nhiên liền biến thành người trải qua huấn luyện đặc thù?"

Hàn Phong trầm ngâm nói: "Công ty thi công xây dựng Phúc Hưng? Tên này sao nghe có chút quen, hình như đã thấy đâu đó."

Đôi mắt Lãnh Kính Hàn càng trừng càng lớn, cuối cùng đột nhiên nói: "Là Đinh Nhất Tiếu.. . ."

Hướng Thiên Tề nói: "Đúng, công ty thi công xây dựng Phúc Hưng sau này được Đinh luật sư thu mua."

Hàn Phong há to miệng, kinh ngạc nói không ra lời, Lãnh Kính Hàn cũng ngây dại. Lưu, Hướng hai người không biết chuyện gì xảy ra. Hàn Phong nói: "Bọn họ huấn luyện nông dân công thành đặc công, bọn họ tới cùng muốn làm gì?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Còn nhớ hiện trường tử vong của Lâm Chính không? Lúc ấy cậu từng nói, bọn họ đã vận dụng vài trăm người, phỏng chừng là dân công."

"Anh là nói bọn họ. . . . . ." Hàn Phong cũng cả kinh.

Lãnh Kính Hàn nói: "Nếu mấy trăm dân công nọ đều bị bọn họ huấn luyện thành cái dạng này, thì thật đáng sợ đó!"

Lưu Vân Thanh nói: "Xảy ra chuyện gì? Lão Lãnh, người này và vụ án của các anh có liên quan sao?"

"Đúng vậy, người này là nhân vật mấu chốt trong vụ án của chúng tôi, chúng tôi phải thẩm vấn hắn. Anh thông báo cho Quách cục trưởng, nói chúng tôi thẩm vấn trước, thẩm vấn xong sẽ trả lại cho các anh."

Hàn Phong nói với Hướng Thiên Tề: "Lập tức phong tỏa tin, đối với bên ngoài nhất định phải tuyên bố đối tượng tình nghi đã đào tẩu, hơn nữa tiếp tục bảo trì giới nghiêm toàn thành, chúng tôi sẽ trong thời gian ngắn nhất hoàn thành thẩm vấn, nếu tình hình ầm ĩ lên, thành phố này sẽ biến thành chiến trường."

"Việc này chúng tôi sao làm chủ được chứ? Chuyện gì mà nghiêm trọng như thế?"

Lãnh Kính Hàn lập tức gọi điện về văn phòng bố trí công tác, "Tôi là Lãnh Kính Hàn, lập tức thông báo tất cả thành viên phòng trinh sát hình sự, bỏ công tác trong tay, quay về văn phòng đợi lệnh, báo động cấp 3, đúng vậy, khởi động báo động cấp 3."

Lãnh Kính Hàn lại bắt đầu bấm vài số khác, ông một bên bấm điện thoại một bên hướng

Hướng Thiên Tề nói: "Các cậu giả vờ giới nghiêm là được, tất cả lính tinh nhuệ, xin 24h sẵn sàng đợi lệnh, tôi hiện tại liên lạc với Quách cục trưởng của các cậu."

Hàn Phong nói: "Anh không nghe Lãnh trưởng phòng nói sao, nội thành có lẽ còn vài trăm tên điên giống vậy nữa đó, nếu bọn họ đều có vũ khí, anh nói xem sẽ ra sao?"

Điện thoại di động đã thông, Lãnh Kính Hàn nói: "Lão Quách sao? Chúng tôi đã khởi động báo động cấp 3, hy vọng anh có thể toàn lực phối hợp."

"Tôi đang trên đường, sao tình hình phát triển đến nghiêm trọng như thế, tôi biết, cần phối hợp với các ngành khác không?"

"Tạm thời còn chưa cần thiết, nhưng mà, xin anh thông báo đến tất cả thuộc hạ của anh, chúng tôi tùy thời phải tăng viện. Tôi còn phải liên lạc ngành hàng hải và các ngành liên quan khác."

Lãnh Kính Hàn lại gọi mấy cú điện thoại nữa mới nói với Lưu Vân Thanh: "Người nọ chúng tôi mang đi, chú ý bảo mật. Xin mau chóng đem tất cả tư liệu các cậu điều tra được về Hồng A Căn chuyển đến phòng trinh sát hình sự."

Hướng Thiên Tề nói: "Lãnh trưởng phòng."

Lãnh Kính Hàn nói: "Chuyện gì?"

"Tôi là lính 353 chuyển ngành, số hiệu 45782, xin thay tôi hướng Lý đội trưởng gửi lời hỏi thăm."

"À, nguyên lai là đội viên của Lý Hưởng, biết rồi, tôi sẽ chuyển lời cho cậu ta, nói không chừng hôm nay các cậu có thể gặp mặt đó."

"Oa, Lý Hưởng cũng là đội trưởng của anh à, anh ta còn không bằng cậu lăn lộn ở chỗ tốt vậy nha." Hàn Phong bộ dáng âm dương quái khí.

Hướng Thiên Tề nói: "Cậu sai rồi, có thể vào phòng trinh sát hình sự, đó mới là một loại vinh quang, người trong đó đều là tinh anh trong tinh anh."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Cách thẩm vấn của Hàn Phong (Thượng)

Trên xe, Hàn Phong bất an nói: "Đừng nghiêm túc vậy mà, Lãnh huynh, anh khiến tôi cũng khẩn trương cả lên rồi." Lãnh Kính Hàn xụ mặt nói: "Tuyệt không cho phép tổ chức tội phạm lớn càn rỡ ở thành phố H này."

Trở lại phòng điều tra hình sự, Phan Khả Hân chờ ở cửa, nhìn thấy Lãnh Kính Hàn bọn họ trở về, tươi cười nghênh đón, thế nhưng Lãnh Kính Hàn không đợi cô nói chuyện, mở miệng trước: "Khả Hân, hôm nay chuyện quá khẩn cấp, con không cần phỏng vấn nữa, đợi chúng ta xử lý xong chuyện này sẽ để con lấy bài. Con về trước đi."

"Bác Lãnh, thế này --" Lãnh Kính Hàn đã vào phòng điều tra hình sự, đồng thời nói với cảnh vệ: "Giới nghiêm, bất luận kẻ nào không có giấy chứng nhận cấm vào."

Hàn Phong lướt qua bên cạnh Phan Khả Hân, không bỏ lỡ thời cơ ở trên mặt cô sờ soạng một phen, cười nói: "Thật sự không còn cách nào, bài viết của cô phải gián đoạn rồi." Nói xong cũng bỏ đi, lưu lại Phan Khả Hân ngơ ngác đứng ở cửa.

Lãnh Kính Hàn đi được vài bước, như nhớ ra gì đó, lại quay đầu chỉ vào Hàn Phong nói với cảnh vệ: "Người kia, có thể không cần mang theo giấy chứng nhận."

Đội viên chỉ trong vòng 10 phút đã có mặt đầy đủ, Lý Hưởng hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Chỗ chúng ta nhân thủ vốn đã không đủ, hiện tại rút đi, Đinh Nhất Tiếu làm gì chúng ta đều không biết được nữa."

Lãnh Kính Hàn nói: "Long Giai, mở máy tính của cô, chuẩn bị nhận tư

liệu cục công an truyền đến. Lâm Phàm, tôi cho cậu thẻ rút vũ khí, cậu và Lý Hưởng đi lấy vũ khí. Định Cường, cậu tạm thời theo dõi Đinh Nhất Tiếu, một khi phát sinh tình huống gì, lập tức hướng chúng tôi báo cáo. Hạt Mạt, vừa rồi tên tội phạm kia đã bị tống giam, đến thẩm vấn trước, tôi đã gọi điện mời Lão Kim Đầu của cục công an đến thẩm vấn, ông ta sẽ đến ngay thôi."

Hạ Mạt xòe tay, "Không thành vấn đề, phải xem tư liệu của phạm nhân."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu phải cẩn thận, khuynh hướng bạo lực của hắn rất rõ ràng, hơn nữa, từng chống cự với đặc công, còn chiếm thế thượng phong, Trương Nghệ cũng đã bị hắn đả thương."

Long Giai nói: "Tư liệu đã chuyển tới rồi." Bàn phím bắt đầu "lách cách" vang lên.

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, "Cậu -- có giúp đi lấy vũ khí một chút không?"

"Anh xem tôi giống bộ dáng động vũ khí được sao?"

"Hiện tại không phải lúc đùa giỡn."

"Gấp thì gấp cũng không nên vội vã, nếu thật sự là bọn chúng, vậy tránh không được một hồi hỗn chiến rồi."

"Tôi là lo lắng tin tức phong tỏa không được bao lâu, bọn chúng nếu sớm phân tán ra, hoặc làm ra hành động gì, chúng ta đây sẽ vô cùng bị động."

Hàn Phong không để ý tới ông, đi về phía Long Giai. "Long. . . Giai! Tôi xem tư liệu được chưa?"

Long Giai lạnh nhạt nói: "Tự mình xem đi."

Hàn Phong cầm lấy tư liệu đã in xong, hỏi: "Còn tức giận sao?"

"Ai nào tức giận chứ, ai dám tức giận với đại trinh thám Hàn đây." Long Giai bộ dáng lạnh như băng.

Hàn Phong bĩu môi, tùy ý lật một chút tư liệu, đưa cho Hạ Mạt, "Cầm đi thẩm vấn, chúc cậu thành công."

Khi Lưu Định Cường đi tới trung tâm theo dõi, phòng làm việc của Đinh Nhất Tiếu lại kéo màn, trong máy nghe trộm truyền đến thanh âm "Eột soạt", nhưng không ai nói chuyện. Lưu Định Cường hỏi: "Ban ngày ban mặt, kéo rèm làm gì? Bên trong còn có ai sao?"

Một nhân viên theo dõi đáp: "Chúng tôi cũng không biết, Đinh Nhất Tiếu thường kéo màn

không theo quy luật thời gian gì cả, nhưng lại không giống như biết chúng ta đang giám thị, ngay từ đầu gã đã cứ như vậy. Hiện tại bọn họ còn bên trong, cả hai người."

"Đây là một loại thói quen, cũng là phương pháp thường dùng để phản giám thị, chỉ bằng điểm này, Đinh Nhất Tiếu gã chắn chắn có vấn đề."

Bên trong căn phòng được bức màn che kín, Đinh Nhất Tiếu không nói gì, gã cùng A Bát đang dùng MSN cùng tên còn lại liên lạc. Trong khung đối thoại xuất hiện một nhóm chữ viết: "Cảnh sát đã bắt được số 3, kế hoạch C của chúng ta chính thức khởi động."

Đinh Nhất Tiếu liếc mắt nhìn A Bát, trả lời: "Thế nhưng chúng tôi bên này nội thành vẫn giới nghiêm như cũ, hơn nữa có tin nói số 3 đã đào tẩu."

"Đó là cảnh sát tung hỏa mù, loại mánh nhỏ này, chơi không lại tôi. Anh nhớ kỹ, sự tình ầm ĩ càng lớn, đối với chúng ta càng có lợi, thời gian rất

nhanh sẽ tới, nhiều nhất còn chừng 10 ngày, hết thảy những thứ chúng ta muốn, sẽ vào tay thôi."

Phòng điều tra hình sự.

Lãnh Kính Hàn lo lắng đi qua đi lại, nói: "Đã thẩm vấn thời gian rất lâu rồi, hình như không có đột phá gì."

Long Giai nói: "Đã điều tra ra, công ty xây dựng Phúc Hưng đăng ký năm 1999, lúc này đại diện giải quyết đăng ký chính là văn phòng luật của Đinh Nhất Tiếu, hai năm sau được Đinh Nhất Tiếu mua, mà trong lúc đó, Hồng A Căn vẫn còn hợp đồng lao động cho công ty này."

Hàn Phong nhìn mấy chữ "Đại diện pháp nhân: Đinh Nhất Tiếu" trên giấy phép kinh doanh công ty xây dựng Phúc Hưng, lắc đầu nói: "Bọn họ cẩn thận khắp nơi, dường như tùy thời chuẩn bị chờ chúng ta đến điều tra, từ chỗ này tra tiếp, tư liệu lấy được khả năng không nhiều lắm. Đúng rồi, Long Giai mấy ngày nay cô không phải một mực điều tra xung quanh Lâm Chính sao? Có đầu mối gì mới?"

"Theo cấp quản lý ngân hàng Hằng Phúc phản ánh, ngoại trừ tiếp xúc công việc, Lâm Chính rất ít khi cùng người khác tới lui, không có bạn bè nào đặc biệt thân, nhưng khoảng một tháng trước khi xảy ra tai nạn, gọi điện thoại đặc biệt thường xuyên, thời gian mỗi lần trò chuyện không quá 10 phút. Chúng tôi đã điều tra lưu trữ cuộc gọi của số di động kia, một lần trò chuyện cuối cùng, cách lúc xảy ra tai nạn chưa đến 10 phút."

"Khi Lâm Chính trò chuyện lần cuối cùng đang ở trên xe, người nọ là ai? Có thời gian đem báo cáo điều tra của cô chỉnh lý lại cho tôi xem." Hàn Phong nói với Long Giai.

Long Giai suy nghĩ một chút, nói: "Đúng rồi, Đinh Nhất Tiếu trước kia từng có mâu thuẫn với một vị đồng nghiệp của công ty bọn họ, người nọ tên là Thành Long, bây giờ là giám đốc khách hàng của trụ sở chính

ngân hàng Hằng Phúc, nhưng chuyện đó đã xảy ra nhiều năm trước, chỉ là lúc ấy ầm ĩ khá dữ. Người khác cũng xa tận thành phố T, nhưng cá nhân tôi cảm thấy, vẫn cần phải điều tra một chút, loại trừ khả năng cừu sát. Đây là ảnh của hắn --"

Lãnh Kính Hàn có chút nhịn không được, "Bây giờ là thời kỳ mấu chốt, chúng ta không thể phân tán quá nhiều tinh lực. Chú ý hàng đầu của chúng ta hiện nay chính là vấn đề của kẻ điên kia, nếu bên trong thành phố H chúng ta thật sự có một tập thể bạo lực từ mười đến hơn trăm tên như vậy, mà bọn chúng còn có vũ khí, vậy chẳng khác nào chôn quả bom ngoyên tử rải rác trong thành phố, một khi phát nổ, sẽ làm kinh sợ toàn quốc."

Hàn Phong tiếp nhận bức ảnh nhìn thoáng qua, trên bức ảnh người nọ mỏ nhọn tai khỉ, ngũ quan coi như cân đối, nhưng thấy thế nào cũng cảm thấy người này đặc biệt dối trá.

Lâm Phàm, Lý Hưởng hai người qua lại bốn năm chuyến mới lấy ra hết toàn bộ vũ khí về, Hàn Phong nhìn thoáng qua, bĩu môi, "Còn không trang bị tốt bằng của đặc công, các anh chính là tinh anh trong tinh anh đấy."

Lý Hưởng nói: "Chính bởi vì chúng tôi là tinh anh trong tinh anh, cho nên mới không cần trang bị tốt như vậy."

Hàn Phong chỉ vào những vũ khí này, "Đây, cây súng này là gì, kiểu QSZ92, đây là cái gì? Kiểu đột kích 05? Không thể nào, dùng cả lựu đạn chọi nổ kiểu 84?"

Lâm Phàm nói: "Thế nào, Hàn Phong, xem thường sản phẩm nội địa hả?"

Lý Hưởng giơ súng ngắn kiểu QSZ92 lên, nói: "Súng ngắn kiểu 92 5.8mm, đường kính 5.8mm, sử dụng đạn bình thường loại DAP 5.8mm,

toàn bộ khối lượng súng 0.76kg, chứa một băng đạn rỗng, toàn bộ súng dài 188mm, băng đạn chứa được lượng đạn 90 phát, bán tự động, quán tính hẹp, vận tốc ban đầu 460±15m/s, chủ yếo dùng sát thương mục tiêu sống trong vòng 50m; Đạn súng ngắn trong chuẩn 50m sau khi đục thủng mũ giáp thép 232, còn có thể đục thủng tấm ván gỗ thông dày 50mm. Hiệu quả sát thương trội hơn đạn súng ngắn Parabellum 9mm, đầu đạn xâm nhập vào cơ thể người hình thành hiệu ứng khoang lỗ gấp 2.5 lần đạn súng ngắn Parabellum, đạn súng ngắn lực sát thương to lớn, có thể nói là đệ nhất thế giới."

"Không phải tôi nói tính năng nó không tốt, sản phẩm nội địa chủ yếo là bề ngoài không tốt, nhìn thế nào cũng có mùi vị quê cha đất tổ."

Lý Hưởng nhìn Hàn Phong, nói: "Một khẩu súng tốt, đầu tiên là nói tính năng của nó tốt, thiết kế bên ngoài phù hợp ngoyên lý cơ học, có thể cầm trong tay là được, không cần theo đuổi hoa mỹ."

"Ờ, nói như anh, vậy chọn vợ chỉ cần có thể sinh con là được, không cần nhìn cô ấy có xinh đẹp hay không. Bất quá theo thuyết tiến hóa của Darwin, người và heo mẹ hoặc đại tinh tinh giống cái giao phối, đồng dạng có thể sinh ra thế hệ tiếp theo, có hứng thú không?"

Lý Hưởng nói súng, Hàn Phong lại kéo đến hôn nhân, bị Hàn Phong mỉa mai một trận, nhất thời nói không nên lời. Long Giai muốn cười lại cố nén, Lâm Phàm thì đã cười thành tiếng. Lãnh Kính Hàn cầm súng bán tự động, hỏi: "Cậu mỗi ngày đều lo ngủ, làm sao biết đây là kiểu 05?"

"Trước kia chưa thấy qua mà, nhất định là sản phẩm của năm nay, súng ống Trung Quốc thích dùng năm để đặt tên, đương nhiên là kiểu 05 rồi."

Lúc này, Lão K Đầu đầu đầy mồ hôi đi tới, lắc đầu nói: "Không được, tôi một chút biện pháp nắm bắt hắn cũng không có."

Lãnh Kính Hàn hỏi Lão K Đầu: "Tại sao lại như vậy?"

"Tôi đã thẩm vấn không ít phạm nhân, nhưng cho tới giờ chưa từng thấy qua như vậy, hắn thoạt nhìn thật sự là một người điên. Thẩm vấn kiểu gây kiệt sức, thẩm vấn kiểu tâm lý, thẩm vấn kiểu thôi miên, đều đã thử qua, tâm trí của hắn so với người thường kiên cường hơn nhiều, không biết đã từng tiếp nhận huấn luyện gì. Nói thế các cậu cũng không hiểu được, các cậu tự đi xem sẽ biết."

Lãnh Kính Hàn nói với Hàn Phong: "Đi xem thử không?" Rồi phân phó Lý Hưởng: "Chỉnh lý vũ khí lại một chút, mỗi người một bộ, đừng sơ suất."

Ba người đi tới ngoài phòng thẩm vấn, cách lớp thủy tinh, chỉ thấy ánh mắt Hồng A Căn dại ra, khóe miệng tươi cười, mặc kệ Hạ Mạt hỏi thế nào, làm động tác thân thể thế nào,

hắn chỉ "haha" cười ngây ngô, thỉnh thoảng nói xằng nói bậy. Lãnh Kính Hàn nói: "Giả ngu đến chân thật thế này."

Lão K Đầu nói: "Cũng không chắc đâu, nếu không phải các cậu nói cho tôi biết, tôi sẽ nhận định hắn là thằng đần."

Hàn Phong hừ lạnh một tiếng, "Mặc kệ từng chịu huấn luyện gì, mặc kệ chức năng thân thể được luyện đến cường tráng ra sao, nhưng thứ trong xương cốt hắn sẽ không thay đổi. Nếu hắn thật sự xuất thân nông dân, vậy bản tính vẫn không thay đổi đâu."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Cậu có biện pháp gì tốt?"

"Đối phó kẻ điên, đương nhiên phải dùng biện pháp đối phó kẻ điên." Hàn Phong làm mặt cười xấu xa.

Lãnh Kính Hàn nhắc nhở Hàn Phong: "Cậu phải nói rõ ràng, chúng ta không thể tra tấn bức cung đâu."

"Yên tâm, nếu hắn từ nông thôn tới, vậy hắn nhất định sẽ không biết được những cơ cấu tổ chức ở thành phố lớn, hắn lại chưa từng ngồi tù, vậy hắn cũng không biết nhà giam là dạng gì đâu, hắc hắc, chúng ta chỉ cần như vậy như vậy. . ."

"Loảng xoảng!" Cửa sắt được nặng nề mở ra, Hàn Phong xuất hiện ở cửa phòng, nói với Hạ Mạt: "Có kết quả không?"

Hạ Mạt bất đắc dĩ lắc đầu, Hàn Phong nói: "Vậy cậu ra ngoài trước, chúng tôi đã mang bác sĩ khoa tâm thần đến, tiến hành đánh giá trí lực của hắn."

Đôi mắt Hạ Mạt trừng cực to, nhìn Long Giai một thân áo khoác trắng tiến đến, Hàn Phong đẩy cậu ta dời đi, "Cạch" đem cửa sắt nặng nề đóng lại, nói với Long Giai: "Bác sĩ Long, xin mời bắt đầu."

Long Giai trắng mắt liếc Hàn Phong một cái, đem vài thiết bị kỳ quái liên tiếp đặt trên người Hồng A Căn, ở trên người hắn vừa gõ lại vừa nghe, làm tới làm lui cả buổi, nhìn máy in ra mấy biểu đồ căn bản xem không hiểu, cuối cùng có kết luận nói: "Có thể chẩn đoán chính xác, hắn là một người bệnh tâm thần, anh xem sóng não đồ của hắn, một đoạn này, cực kỳ không hợp quy tắc, còn có nơi này, đây là biểu đồ mạch xung thần kinh, hỗn loạn như vậy, là kết quả của người mắc bệnh tâm thần phân liệt."

Hàn Phong thở dài một tiếng: "Ôi chao, xem ra tư liệu không sai, hắn thật là một người điên. Hắn năm nay là người thứ mấy rồi, bác sĩ Long?"

"Thứ 30 rồi."

"Cư nhiên là phạm nhân thứ 30 vì mắc bệnh rối loạn tâm thần mà giết người rồi, sao năm nay so với năm ngoái còn nhiều hơn vậy!"

"Đây là vấn đề của cảnh sát các anh, bởi vì cảnh sát các anh không thể cung cấp cho người

dân thành phố một môi trường an toàn, khiến áp lực của người dân tăng cao, mới có thể dẫn đến rất nhiều người rối loạn tâm thần, cuối cùng không khống chế được, gây ra sai lầm không thể vãn hồi." Khi Long Giai nói những lời này, đôi mắt vẫn luôn liếc Hàn Phong.

"Tôi thừa nhận, cảnh sát chúng tôi quả thật còn có vài chỗ làm chưa chu đáo, người kia chỉ đành chuyển giao đến nhà giam bệnh tâm thần của các cô rồi." Hàn Phong nói xong, con mắt Hồng A Căn đột nhiên thoáng chuyển động, hiển nhiên chưa từng nghe nói có một nơi như vậy.

"Những người do tâm thần mà giết người ở chỗ chúng tôi, hiện tại đều sắp đầy người rồi."

"Kỳ thật, tôi cho tới giờ cũng chưa từng đến nhà giam bệnh tâm thần của các cô, lần này tôi cùng cô đưa hắn sang đó nhé."

"Là anh tự mình đưa ra yêu cầu đấy, nơi đó cũng không phải chỗ tốt đẹp gì, chúng tôi đều gọi nó là địa ngục trần gian. Đó thật sự là trại tập trung ma quỷ." Nói rồi liếc mắt nhìn Hồng A Căn một cái, lắc đầu nói: "Tất cả đều là kẻ điên thế này."

Hồng A Căn bị đội mũ trùm, tay chân đều bị khóa, cũng không biết vòng vo bao nhiêu lượt xe, cảm giác rốt cuộc đã ngừng lại. Trong nháy mắt vạch ra mũ trùm đó, ánh sáng chiếu đến không tài nào mở mắt nổi. Đây là một hành lang thật dài, hai bên đều là hàng rào sắt tách từng gian phòng nhỏ ra, đèn huỳnh quang màu trắng từng trản tiếp từng trản. Vách tường màu trắng, song sắt màu bạc, thoạt nhìn tựa như phòng thí nghiệm động vật. Hai cảnh viên áp tải Hồng A Căn, Hàn Phong cùng Long Giai đi phía trước, bên trong thỉnh thoảng có nhân viên mặc cảnh phục, áo khoác trắng lần lượt qua lại giữa các phòng.

Trong gian phòng thứ nhất, phạm nhân mặc áo bệnh trắng xanh đan xen, đang dùng con dao nhỏ bằng gỗ hết sức chuyên chú khắc củ cải. Long Giai hỏi một nhân viên: "Đã cho 007 thuốc an thần chưa?" Nhân viên nọ gật đầu.

Hàn Phong nói với Long Giai: "Nhìn qua không có vẻ bệnh nặng mà, thế này không phải rất bình thường sao?"

"Nếu anh biết hắn vì sao bị giam vào, sẽ không nói vậy nữa."

"Làm thế nào hắn bị giam vào?"

"Hắn dùng dao điêu khắc đem bạn gái mình chạm trổ vừa đủ một tấc."

"Đây chẳng phải là lột da sao?"

"So với lột da còn muốn đáng sợ hơn, là chạm trổ vừa đủ một tấc."

Một đường đi qua, Hàn Phong vẫn không ngừng hỏi, Long Giai chậm rãi giải thích, mỗi câu chuyện về những kẻ phạm tội trong viện đều đáng sợ phát hoảng, mới nghe lần đầu, từng cái so với từng cái càng đáng sợ hơn. Đi tới một nửa, Long Giai dừng lại hỏi: "Còn phòng trống không?"

Nhân viên nói: "Ai nha, đã không còn nữa, tên này mới tới? Để hắn ở phòng số 23 đi, tên này vốn là đứa hòa nhã nhất, hiện tại lại vừa được chích, hắn là không thành vấn đề."

Hồng A Căn được đưa đến gian phòng 23, Long Giai nói với Hàn Phong: "Theo tôi ra đăng ký một chút."

Hai nhân viên sau khi để Hồng A Căn ngồi trên giường, liền tự mình rời đi. Hồng A Căn nhìn hoàn cảnh xung quanh, sạch sẽ, có hai cái giường, phòng vệ sinh riêng, còn lại không có vật gì nữa. Đang nhìn, bên cạnh bò sang một tên to con, hai cơ ngực cao thấp run rẩy, nhưng lại dùng ánh

mắt như trẻ con đánh giá Hồng A Căn. Hồng A Căn nhìn ra ngoài xem xét, không có ai, nhìn nhìn lại xung quanh, không có máy quay, hắn cười lạnh một tiếng, mạnh một quyền, tên to con nọ tựa hồ tránh né không kịp, bị đánh vào giữa trán bật lui hơn vài bước. Hồng A Căn nói: "Cách xa tao ra một chút!"

Không ngờ tới, tên to con nọ tựa như trâu đực phẫn nộ, lập tức nhào lên, Hồng A Căn lại một quyền nghênh đón, tên to con nọ cũng một quyền đánh tới. Hồng A Căn vô cùng tự tin, một quyền của hắn có sức mạnh đến 300kg, từng đánh nát bàn đá, người thường căn bản chịu không nổi một quyền của hắn. Hai đấm tay đụng vào nhau, Hồng A Căn đầu tiên là giật mình, lập tức đau đớn như k châm từ đấm tay truyền đến, hắn biết, có ít nhất một khúc xương bàn tay của mình đã gãy, quyền của đối phương so với quyền của mình càng hữu lực, càng đáng sợ. Dưới đau đớn kích thích, Hồng A Căn cực nhanh biến hóa đấm tay, quyền trái lập tức hướng bụng dưới người nọ vung đến, không ngờ tới, động tác đối thủ

so với mình còn nhanh hơn, chưa tới hai hiệp, Hồng A Căn đã ăn bảy tám quyền, tiếp theo tay tên to con siết một cái, bóp trụ cổ của Hồng A Căn, một cánh tay nâng Hồng A Căn khỏi mặt đất. Sắc mặt Hồng A Căn phát tím, không cách nào hít thở, cũng may vào lúc này, một nhân viên đi ngang qua, phát hiện tình huống, lập tức thổi còi, kêu to: "Người đâu mau tới, số 131 công kích người mới tới, mau gỡ bọn chúng ra."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: cách thẩm vấn của Hàn Phong (hạ)

Vài đội ngũ mặc cảnh phục cầm côn điện trong tay chạy tới, quay về số 131 nọ tay đấm chân đá, côn bổng cùng hướng đến, khó khăn lắm mới đem hai người giựt ra, Hồng A Căn lòng còn sợ hãi, chỉ có thể há mồm thở dốc. Hàn Phong và Long Giai cũng chạy đến, Long Giai hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Một gã nhân viên nói: "131 không thích hắn."

"Vậy đổi phòng khác đi?"

"131 ở chung là tốt nhất rồi, còn vừa được chích thuốc, nếu đổi phòng khác, tôi sợ hắn. . ." Nhân viên nói tới đây, ngừng một chút, hỏi, "Đúng rồi, hắn phạm tội gì mà vào? Không phải chuyện lớn gì sẽ không phải ở đây đâu nhỉ?"

Hàn Phong nói: "Biết gần đây nội thành có vụ án người điên không? Chính là hắn."

Thái độ Long Giai lập tức biến đổi, hung dữ nghiêm mặt nói: "Chính là hắn? Đem hắn giam vào cabin số 9 đi!"

Nhân viên biến sắc, cơ mặt cứng ngắc, "Thật sự muốn giam đến cabin số 9 sao?"

Long Giai gật đầu, đồng thời, hai nhân viên khác nói: "Số 131 hưng phấn hơn so với thường ngày, xem ra thuốc xảy ra vấn đề, chúng tôi muốn dẫn hắn đi làm xét nghiệm máu."

Long Giai gật đầu nói: "Được."

Nhân viên lại không di chuyển, mà nhìn Long Giai nói: "Nhưng mà, phải đi qua trước cửa cabin số 9, chúng tôi sợ số 131 bởi vì sợ hãi mà có hành động gì."

"Thêm mấy người nữa tóm hắn qua. Còn tên kia, giam vào trong cabin số 9 cho tôi."

Hồng A Căn lại bị hai cảnh viên áp tải, Hàn Phong và Long Giai sóng vai đi phía trước. Hàn Phong hỏi: "Số 131 kia, tại sao sợ đi qua cabin số 9?"

"Bệnh nhân nơi này, không có ai là không sợ phải đi qua trước cửa cabin số 9, bên trong giam giữ người nọ, chuyện gã phạm phải so với những tên tôi kể cho anh nghe trước đó còn đáng sợ hơn."

"Ồ, là chuyện gì?"

"Đừng hỏi nữa, nhớ tới liền rét run cả người."

"Ở đây đều gọi là phòng, tại sao chỗ đó phải gọi là cabin số 9 chứ?"

"Anh xem rồi sẽ rõ."

Hàn Phong, Long Giai, Hồng A Căn cùng hai gã nhân viên áp giải, tổng cộng năm người đi tới trước cửa cabin số 9, phòng khác đều là song sắt vây quanh, nhưng cabin số 9 lại là một khối kính dày bằng phẳng, phía trên mở mấy lỗ thông hơi, phòng vừa lớn lại sâu, không đèn điện, chính giữa ngồi một người, vóc dáng rất cao lớn, tóc dài rối tung, nhìn không rõ mặt. Mà cabin số 9 này cùng những phòng khác khác nhau, cả chỗ ở cái gì cũng không có. Phòng khác có giường, có đồ dùng tẩy rửa sinh hoạt, có phòng vệ sinh, nhưng cabin số 9 cũng chỉ có bóng người cao lớn ngồi chính giữa kia, ngoài ra không còn gì cả.

"Bác sĩ Long, sao bên trong cái gì cũng không có? Ngay cả đèn cũng

không có, người nọ bộ dáng thế nào cũng nhìn không rõ." Hàn Phong hỏi.

"Đừng nói đèn, ngay cả cho gã một cây nến, gã cũng có thể giết người vượt ngục, vô cùng hung tàn. Về sau, mới cho gã một gian cách ly như vậy, ai cũng không thể tiếp cận gã." Long Giai nói, thân thể không tự chủ được mà run lên một chút, Hồng A Căn đi theo cũng thoáng run lên.

Lúc này bốn gã nhân viên áp tải số 131 đã đi tới, Hồng A Căn nhìn thấy, con sư tử đực mới vừa rồi còn cuồng bạo, hiện tại dưới sự áp tải của nhân viên, ngoan ngoãn tựa như con cừu. Thế nhưng khi cách cabin số 9 chỉ còn gần 50 gian, 131 lại thả chậm bước chân; khi còn 30 gian, hắn đang đi liền vòng về phía sau, nhân viên đẩy hắn trở về; khi còn 15 gian, số 131 nói gì cũng không tiến về phía trước một bước, nhân viên vừa dụ dỗ vừa uy hiếp, hắn mới nhích một bước nhỏ, hơn nữa toàn thân bắt đầu run lẩy bẩy. Chẳng biết vị nhân viên ấy ra sức thế nào đẩy hắn một cái, hắn di chuyển về phía trước một bước dài, nhưng lập tức bật người chạy trở về, bị nhân viên túm lấy, hắn bắt đầu giãy giụa. Mỗi một động tác của số 131, khiến Hồng A Căn nhớ tới cơn đau vừa rồi, tên to con lợi hại như vậy, mà còn sợ hãi người trong cabin số 9, ngay cả đi qua cửa thôi mà còn bị dọa thành như thế.

Vài tên nhân viên hô: "Mau tới giúp, khí lực hắn quá lớn, chúng tôi túm hắn không được." Rất nhanh lại thêm vài nhân viên nữa, cuối cùng tám người nâng số 131 tới, toàn thân hắn co thành một đoàn, lớn tiếng la hét: "Ta không qua đó, ta không qua đó! Ma vương, là ma vương! A -- Ta không qua đó! A -- a -- a --"

Da mặt Hồng A Căn không khống chế được mà nhảy lên, khi số 131 đi ngang qua, cả người hắn run lên, chân cũng không đau đớn, chỉ giống như nhũn ra.

Long Giai nhìn số 131 đi qua, mặt không chút thay đổi nói: "Mở cửa ra, áp hắn vào."

Cánh cửa cabin số 9 mở tại mặt sườn, trong cánh cửa còn có lớp cửa nữa. Hồng A Căn nghe tay nhân viên nắm chìa khóa mở cửa kịch liệt run rẩy, chìa khóa xao động vang lên, hồi lâu cũng chưa đâm vào đúng ổ, nhìn thân ảnh thần bí bên trong tường thủy tinh, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng sợ hãi như vậy. Người bên trong nọ thoạt nhìn vẫn không nhúc nhích, nhưng làm cho người ta cảm thấy so với mấy bệnh nhân tâm thần gào rống kia càng thêm đáng sợ, người nọ nhắm mắt lại, nhưng khóe miệng tựa như đang cười.

"Kèn kẹt!" Cánh cửa sắt dày rộng mở ra, nhân viên nói: "Cửa, cửa đã mở, áp vào đi. Nhanh lên một chút."

Hồng A Căn vốn chính là cảnh viên đỡ đi, tự mình không cách nào lựa chọn phương hướng, nhưng hắn vẫn cảm giác được, chân của cảnh viên nâng hắn, đứng cũng không vững lắm. Hồng A Căn nhìn lại người phía sau lớp thủy tinh nọ, trời ạ, người nọ không phải đang nhắm mắt, gã rõ ràng đang nhìn mình, khóe môi nhếch lên lộ ra nụ cười quỷ dị.

Mỗi bước đi, trống ngực Hồng A Căn liền tăng tốc theo, toàn thân hắn không có chỗ nào không run rẩy, ngay một bước cuối cùng tiến lên trước cánh cửa, hắn rốt cuộc kêu to:

"Đừng! Đừng vào đó! Ta không phải người điên!"

Hàn Phong sửng sốt kêu lên: "Chờ một chút, hắn nói gì đó?"

Hồng A Căn tựa như kẻ chết chìm với được cọng rơm cứu mạng, rất nhanh nói: "Tôi không phải người điên, tôi thật không phải người điên. Anh phải tin tôi, anh phải tin tôi, cảnh quan, tôi cái gì cũng nói cho các người biết, tôi biết rất nhiều tình báo, đối với các người rất hữu dụng. Anh. . .Anh, các anh nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, tôi có rất nhiều tình báo, tôi có rất nhiều tình báo. Tôi không muốn ở cùng một chỗ với tên điên này, mau rời khỏi đây. Mau rời khỏi đây!"

Hàn Phong còn chưa chịu bỏ qua hỏi Long Giai: "Cô xem loại hành vi này của hắn có tính là một loại hiện tượng kích động của bệnh không?"

"Không biết, phải xem xét lại mới rõ ràng, dẫn đi trước đi."

Hồng A Căn bị kéo đi, hắn vẫn bối rối thở hổn hển, khi lướt qua bên cạnh Long Giai, Long Giai nhịn không được bụm miệng, Hàn Phong nhìn Hồng A Căn bị dẫn đi, cũng nhíu mày nói với Long Giai: "Tiểu tiện còn không khống chế được nữa, sợ quá chừng luôn."

Lúc này, Ma vương nọ đứng dậy, tự mình từ bên trong phòng mở cửa, đi ra.

Lãnh Kính Hàn đem tóc giả trên đầu quẳng xuống, hổn hển nói: "Tại sao bắt tôi đóng giả ma vương!"

Hàn Phong khua chân múa tay, "Anh mới đủ cao lớn uy mãnh mà, anh xem, không phải bị hù rồi sao?"

Số 131 cũng đã tới, cơ thể cường tráng, khổ người cao lớn nọ, không phải Lý Hưởng thì còn ai vào đây nữa. Lý Hưởng hỏi Hàn Phong: "Biện pháp này của cậu có được thông qua không?"

"Mặc kệ có cho thông qua hay không, cũng để anh cho hắn ăn đấm rồi, thay Trương Nghệ trút giận."

Lý Hưởng chỉ vào Hàn Phong nói: "Lãnh trưởng phòng, đây không tính là tra tấn bức cung sao? Đều là cậu ta an bài, tôi không chịu phạt chứ?"

Long Giai cũng nói: "Các anh hay rồi, chỉ làm giả vờ thôi, anh ấy bắt tôi nhớ một đống lời kịch nghe nổi cả da gà này. Trong đầu anh sao có nhiều phương pháp giết người cổ quái hiếm lạ như thế chứ?"

Hàn Phong xoa xoa tay cười to, "Đây là sở trường của tôi mà."

Lãnh Kính Hàn nói: "Còn chưa tới lúc cao hứng đâu, xem trước tên kia giở những trò gì đã."

Hồng A Căn trên đầu mang mũ sắt cắm đầy dây điện, trong tay bưng ly nước ấm, không ngừng run rẩy, hắn liều mạng uống nước, uống liền năm ly mới mở miệng: "Tôi vốn tới nơi này làm công. Một ngày ba năm trước, tôi cùng với một người bạn đi uống rượu, sau khi uống rượu, cùng người đánh nhau, lỡ tay giết chết người nọ. Tôi bị chộp tới đồn công an, về sau. . . về sau bị phán tử hình." Hồng A Căn nói tới đây, đôi mắt đặc biệt lồi ra, tựa như nhớ lại cảnh tượng khi tuyên án tử hình, lòng vẫn còn sợ hãi. Hắn lại mạnh uống liền mấy ngụm nước, sau đó nói: "Tôi không có thân thích, sau ba tháng đã bị thi hành xử bắn, tôi nghe được tiếng súng vang lên, chính mình cũng té xuống, sau khi tỉnh dậy, lại phát hiện mình đang trong một gian phòng đặc biệt, bọn họ luân phiên kiểm tra thân thể của tôi. . ."

Hồng A Căn ngắt quãng nói, Hàn Phong bọn họ bên ngoài phòng thẩm vấn càng nghe càng kỳ quái, Hàn Phong nói: "Tình huống hắn nói nghe rất quen, từng nghe thấy ở đâu ấy nhỉ?"

Lý Hưởng nói: "Đây là tình tiết thường dùng trong phim bom tấn của Mỹ, lợi dụng tội phạm tử hình tạo thành một đội hành động đặc biệt, bởi vì những người trong đó đều từng chết một lần, cho nên cực kỳ bán mạng, thường dẫn đến hiệu quả vượt trội."

Hồng A Căn nói cuộc đời hắn từ đó về sau đã thay đổi, hắn gia nhập trại huấn luyện, tiếp nhận huấn luyện tựa như địa ngục. Lâm Phàm nói: "Vậy ba năm trước đây ngươi đã rời khỏi công ty xây dựng Phúc Hưng?"

Hồng A Căn nói: "Đúng vậy, chúng tôi liên tục nhận huấn luyện tại nơi khác."

Lâm Phàm nói: "Các ngươi tiếp nhận huấn luyện ở đâu? Có bao nhiêu người?"

"Không biết, tôi chỉ biết chúng tôi ở giữa núi lớn, khi chúng tôi huấn luyện tổng cộng chín người, mọi người không thể nói chuyện, sau khi huấn luyện đều tự trở lại gian phòng của mình."

Lâm Phàm đập bàn một cái, cả người Hồng A Căn chấn động, Lâm Phàm nói: "Nói bậy, các ngươi đến chỗ huấn luyện bằng cách nào, làm sao không biết huấn luyện ở đâu?"

"Chúng tôi ngồi trong xe bịt kít sắt trên nóc mở cửa sổ, chỉ nhìn thấy bầu trời."

Lâm Phàm ghi chép xuống, nói: "Nói tiếp đi."

"Sau khi huấn luyện kết thúc, tôi chấp hành nhiệm vụ trước nửa năm, sau đó được an bài đến bệnh viện tâm thần, nói là đợi đến lúc dùng tôi tự nhiên sẽ dùng tôi. Năm ngày trước nhận được thông báo, cũng cho tôi một món vũ khí, để tôi đi gây chuyện, nhưng tôi cái gì cũng không biết, chỉ chấp hành mệnh lệnh, tôi vẫn tưởng rằng, tôi đang làm công tác chính phủ. Trong răng chúng tôi đều đặt dược vật kịch độc, nếu chúng tôi bị tóm, sẽ lập tức cắn bao con nhộng. Thế nhưng tôi. . ."

"Nghe một hồi, sao vẫn cứ như đang ăn nói khùng điên? Thật cho mình là đặc công à?" Hàn Phong nói.

Lý Hưởng nói: "Phim bom tấn Mỹ đã thấy nhiều rồi chứ? Hơn nữa, đợi trong bệnh viện tâm thần hơn nửa năm, nhiều ít sẽ chịu chút ảnh hưởng."

Lâm Phàm hỏi: "Ngươi nói ngươi đang chấp hành nhiệm vụ, là nhiệm vụ gì?"

"Chúng tôi tổng cộng có 18 người, tôi chỉ biết tôi là thành viên số 3,

nhiệm vụ của chúng tôi là phụ trách trông coi một đứa bé. Tôi cũng không biết tại sao phải trông coi đứa bé kia 24h, có một người phụ nữ, thường thường đến xem đứa bé kia, nghe nói là mẹ của đứa bé."

Mọi người bên ngoài phòng thẩm vấn sửng sốt, bọn họ đều liên tưởng đến một người phụ nữ và một đứa trẻ, mà người phụ nữ kia cùng đứa trẻ chính là trọng tâm của cả vụ án. Lãnh Kính Hàn lập tức đè xuống nút hỏi: "Các ngươi chấp hành nhiệm vụ ở nơi nào?"

Hồng A Căn cả kinh, nhìn bốn phía, muốn xem ai đang nói chuyện, Lâm Phàm đập bàn, "Trả lời vấn đề."

"Tôi, chúng tôi chỉ phụ trách trông coi, không thể một mình ra ngoài, chúng tôi khi ra ngoài đều có xe vận tải đóng kín."

Hàn Phong đẩy Lãnh Kính Hàn ra, hỏi: "Nơi đó của các người, hình dạng đại khái thế nào? Nói một chút địa hình chung quanh, những nơi ngươi có thể thấy được hình dáng thế nào? Ngươi có thể nghe được thanh âm đặc thù nào?"

"Chúng tôi ở trong một tòa nhà, tôi chỉ biết là bốn tòa nhà lớn san sát nhau, làm thành một hình vuông, mỗi tòa nhà đều cao ngang nhau, một loại kiểu dáng, cửa hình vuông mở vào trong, mỗi tòa nhà có một cánh cửa, nhưng hành lang nội bộ của tòa nhà lại kết nối với nhau, trong tòa nhà nhìn thấy được. . . Nhìn thấy được một tháp đồng hồ lớn, kiến trúc

khác thì không nhìn thấy được. Tôi có thể nghe thanh âm xe lửa chạy qua, còn cảm thấy chấn động, còn. . . . Còn nghe được tiếng còi thuyền. Đúng rồi, mỗi giữa trưa và 12h tối, đều có tiếng chuông."

Hàn Phong lại hỏi: "Ngươi có thể nhìn thấy tháp đồng hồ lớn ở phương hướng nào không?"

Hồng A Căn nỗ lực nhớ lại, "Mặt trời mọc từ phía đông, trái tây phải

đông, trên bắc dưới nam, là hướng tây nam."

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, hỏi: "Có thể tìm được không?"

Hàn Phong nhún vai, "Thử xem."

"Phải nhanh, không thể chậm một giây!" Ngữ khí Lãnh Kính Hàn vô cùng cấp bách.

"Chuẩn bị bản đồ thành phố H, phải lớn một chút, địa danh tường tận chút, còn nữa, cho tôi compa và thước."

Lý Hưởng cầm bản đồ tới, Long Giai chẳng biết ở đâu tìm được compa và thước thẳng. Hàn Phong trải bản đồ trên bàn, chỉ vào bản đồ nói: "Tháp đồng hồ của thành phố H có ba cái, là ba tháp đồng hồ lớn Cảnh Hằng, Phúc Nhạc và Diệu Dương, mà tháp đồng hồ chỉ báo lúc 0 giờ, cũng chỉ có Phúc Nhạc, chúng ta đã có tâm điểm tọa độ, ở. . .ở chỗ này!"

Hàn Phong dùng compa ấn lên tháp đồng hồ Phúc Nhạc trên bản đồ, sau đó nói: "Trong hoàn cảnh thời tiết nắng ráo không mây, thị lực xa nhất của người có thể nhìn vật thể cực lớn, như những kiến trúc tháp chuông, núi lớn, hắn là trong vòng 3000m mới có thể thấy rõ; Mà tần suất thanh âm của tháp chuông thấp, lực truyền có hạn, khoảng cách trực tuyến không vượt quá 2500m. Nếu Hồng A Căn nói tháp chuông ở hướng tây nam, chỗ vị trí của bọn họ ứng với phía đông bắc của tháp chuông, vả lại không vượt quá 2500m." Hàn Phong nói, trên mặt bản đồ đánh mốc tương ứng với đường thẳng 2500m, cũng lấy đường thẳng làm tâm vẽ một hình bầu dục, nói: "Chỉ có trong phạm vi này, mới có thể nhìn thấy tháp chuông lớn hướng tây nam. Nghe được tiếng còi, đó là thuyền trên biển, thuyền cách lục địa gần nhất là thuyền cập bến. Thành phố H chúng ta có 15 bến tàu, âm tần của còi trên thuyền tần suất cao, nhưng thanh âm truyền vẫn không vượt quá 5km, có thể truyền tiếng còi tới phạm vi này, chỉ có -- Bến tàu Thanh Thủy Loan."

Hàn Phong nói, lại lấy bến tàu Thanh Thủy Loan làm tâm, lấy tỉ lệ xích 5000m làm bán kính, vẽ một hình cầu, hình cầu cùng hình bầu dục giáp giới ra một khu vực, Hàn Phong từ đầu bàn này đi tới đầu khác, cười nói: "Mục tiêu của chúng ta ngay trung tâm khu vực này.

Hiện tại, để chúng ta nhìn xem tiếp, nơi có tuyến đường sắt xuyên qua, xe lửa chạy qua có thể cảm thấy chấn động, phải ở trong phạm vi 50m hai bên tuyến đường sắt. Vậy, chỗ tuyến đường sắt và khu vực này giao nhau, trong 50m, cũng chỉ có chỗ này!" Hàn Phong dùng compa ghim bản đồ trên bàn, Lãnh Kính Hàn vừa nhìn, nơi compa ghim trụ, viết "Công ty xây dựng Khai Nguyên."

Lãnh Kính Hàn lấy di động ra, cuối cùng hỏi: "Bọn chúng có thể thay đổi địa điểm không?"

Hàn Phong nói: "Sẽ không. Đầu tiên, thành lập một căn cứ không phải trong thời gian ngắn có thể làm được. Thứ hai, người huấn luyện căn bản không biết mình ở nơi nào, nói cách khác, chỗ này được bảo mật cực độ, nếu nội bộ không có biến cố lớn, tổ chức nào mà lại dễ dàng thay đổi địa chỉ của mình thế? Hơn nữa còn là phi pháp. Thứ ba, vì theo dõi Lương Tiểu Đồng, bọn họ nhất định làm cho kiến trúc này trang bị lượng lớn vũ khí, nếu dễ dàng dời đi, Lương Tiểu Đồng đi mất đến đâu mà tìm? Từ tình huống Hồng A Căn nói đến xem, Lương Tiểu Đồng đã ở đó hơn một năm, ít nhất hắn đã trông coi nửa năm, hiện tại thời cơ còn chưa chín muồi, cổ phiếu vẫn không thể thay đổi ngay, Lương Tiểu Đồng hắn là vẫn an toàn đợi ở đó."

Lãnh Kính Hàn không hề hoài nghi, lập tức bắt đầu bố trí: "Các đơn vị chú ý, các đơn vị chú ý, lập tức bao vây công ty xây dựng Khai Nguyên trên đường Tân Hạm, trong vòng 10 phút toàn bộ nhân viên đều phải có mặt đúng hạn, người từ trong công ty xây dựng Khai Nguyên đi ra, một người cũng không thể để thoát, nhân số đối phương không rõ, phỏng chừng đều có trang bị vũ khí, lặp lại lần nữa, phỏng chừng đều có trang bị vũ khí." Ông đặt di động xuống, lập tức nói: "Tất cả nhân viên, tắt

điện thoại di động, mở kênh thứ ba, liên lạc vô tuyến. Thông báo Lâm Phàm, chúng ta xuất phát. Hạ Mạt! Phát vũ khí, mỗi người một bộ."

Thành viên tiểu đội bằng tốc độ cực nhanh vũ trang đầy đủ, chỉ có Hàn Phong không có phần, chỉ cho anh một bộ áo lót chống đạn, ngay cả súng nhỏ cũng không cho anh, Lãnh Kính Hàn sợ anh cầm vũ khí không biết sẽ lại làm ra chuyện gì nữa.

Sắc trời đã tối, xe cảnh sát rú còi lao đi, vì sắc đêm mà tăng thêm không khí khẩn trương,

một đầu khác của thành phố lại hết sức bình tĩnh. Trong phòng làm việc sau bức màn, Đinh Nhất Tiếu một mình một người ngồi trước máy tính, tiếp tục đối thoại MSN của gã. Đối phương gửi tin: "Bận rộn đã một ngày, xem ra cảnh sát rốt cuộc đã từ trong miệng số 3 moi ra được chút gì đó rồi. Cảnh lực của các phân cục như thủy triều vọt tới. Tôi vốn

còn lo lắng bọn họ cái gì cũng hỏi không ra, xem ra loại lo lắng này là dư thừa rồi, thằng nhóc Hàn Phong kia, thật có bản lĩnh."

Đinh Nhất Tiếu trả lời: "Đừng chơi đùa quá đáng, coi chừng bọn họ sớm muộn cũng tra được đến trên đầu anh."

"Haha, sợ cái gì, chờ đến ngày bọn họ tra được, tôi đã sớm mang theo tiền của mình cao chạy xa bay rồi, chỉ cần có tiền, quốc gia nào không chào đón tôi? Một vài tiểu quốc nghèo đói, đều mở rộng biên giới chờ tôi đến đó."

"Ngày mai có thể tôi sẽ gia tăng một chút lực lượng vào kế hoạch C, tốc độ tra án của bọn họ rất nhanh, bố trí của chúng ta ở thành phố H sợ rằng duy trì không được 10 ngày."

"Tôi biết, nếu không thì đặc biệt chuẩn bị một kế hoạch C làm gì. Tối hôm nay, chính là điển lễ khai mạc kế hoạch C, đáng tiếc, anh không thể

đích thân tới hiện trường quan sát."

"Tôi bị giám thị rất nghiêm, rất nhiều hành động đều đã bị hạn chế, thật phiền toái, ngay cả cùng người đại diện đối thoại đều phải đặc biệt cẩn thận, sợ bị người bắt được nhược điểm, còn phải giả vờ không phát hiện ra những thiết bị kém chất lượng đám cảnh sát ngu ngốc bọn họ cài đặt."

Máy tính "haha" cười, "Không cùng anh hàn huyên nữa, tôi đi xem kịch hay đây, tôi phảng phất như nghe được tiếng gào rú của xe cảnh sát rồi."

"Bye bye, cẩn thận." A Bát bên cạnh gã như hình với bóng kia đâu? Ai cũng không hề biết hắn đã đi nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Sập bẫy (1)

Hàn Phong ngồi trong xe, nhìn đèn neon lập lòe ngoài cửa sổ, chung quy cảm thấy sự tình tiến triển quá thuận lợi, một gã điên từ bệnh viện tâm thần chạy ra vậy mà cùng công ty của Đinh Nhất Tiếu có quan hệ, ấy vậy mà hắn còn nói ra tung tích của Lương Tiểu Đồng bọn họ vẫn khổ sở tìm kiếm, nếu không phải Trương Nghệ nhận được cú điện thoại kia, bọn họ khả năng cùng tên người điên này một chút quan hệ cũng không có, đây là trùng hợp sao? Nhưng nếu không phải, vấn đề nằm ở đâu? Hàn Phong nghĩ không ra, chỉ có thể tới nơi rồi xem tiếp tình hình. Lý Hưởng thấy Hàn Phong ngẩn người, hỏi: "Thế nào? Có chút khẩn trương? Tôi cũng vậy, cho tới giờ còn chưa từng thấy qua trận chiến nào lớn như vậy đâu, toàn bộ cảnh lực của thành phố đều điều động đến. Mặc dù đều đã được tiến hành huấn luyện chống khủng bố, nhưng cơ hội chân chính được phái ra sử dụng cũng không nhiều."

Lãnh Kính Hàn ở dãy trước xoay người nói: "Cậu không biết cậu ta rồi, trận thế như vậy còn chưa đủ để cậu ta khẩn trương đâu. Phải không, Hàn Phong? Cậu đang suy nghĩ gì đó? Còn có chỗ nào chưa suy nghĩ cẩn thận?"

"Đúng vậy, có một số việc còn chưa nghĩ thông suốt, bởi vì thời gian quá ngắn, điểm đáng ngờ lại nhiều lắm, nhất thời lý giải không rõ đầu mối."

"Chuyện gì?"

Hàn Phong hoàn toàn trái ngược với thái độ cợt nhả bình thường, Cạnh lùng nói: "Nếu không phải chuyện tốt, chính là chuyện cực xấu."

Sau khi tới hiện trường, cảnh sát nhanh chóng bố trí khống chế, xe đặc công đã phong tỏa hiện trường, lính bắn tỉa trước tiên chiếm cứ gần khu vực cao điểm. Hàn Phong sau khi xuống xe, lập tức trông thấy được kiến

trúc hình vuông làm thành từ bốn tòa cao ốc theo lời Hồng A Căn nói kia.

Các đạo nhân mã đã tề tụ, Hướng Thiên Tề rất cao hứng hướng Lý Hưởng chào hỏi,

Quách Tiểu Xuyên cũng đã tới. Lãnh Kính Hàn phân phối nói: "Lý Hưởng, Lâm Phàm, các cậu phối hợp với đội đặc công của Hướng Thiên Tề tiến hành phong tỏa, tôi muốn một con ruồi trong tòa nhà này cũng bay không lọt."

"Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Lãnh Kính Hàn lại nói: "Lão Quách, bộ hạ của anh nhiều, anh ở ngay bên ngoài phụ trách tổng điều động hiện trường, tôi dẫn người vào."

"Yên tâm, còn hai trực thăng trinh sát đang bay về hướng này, cam đoan một con muỗi cũng không buông tha. Anh cẩn thận một chút, tên tiểu lưu nh kia cũng cẩn thận một chút. Tiểu Cường, đội ngũ của cậu theo sau, nghe Lãnh trưởng phòng chỉ huy."

Hàn Phong lại khôi phục bản tính, kêu lên quái gở: "Không phải chứ, tôi có điểm nào giống tiểu lưu manh hả?"

Quách Tiểu Xuyên chỉ vào Hàn Phong nói: "Chúc cậu thành công, tiểu tử thối."

Bọn họ tiến vào cổng chính, hiện tại đã tan tầm, tòa nhà bên trong trống rỗng, tựa như không có một bóng người. Bọn họ xuyên qua hành lang, đi tới trung tâm tòa nhà, bốn dãy nhà lớn làm thành một sân trong, cao 12 tầng, người như đang đứng ở đáy giếng. Hạ Mạt lẩm bẩm nói: "Sao lại xây thành cái dạng này, thật giống như tứ hợp viện ở Bắc Kinh vậy."

Hàn Phong cùng Lãnh Kính Hàn đồng thời liếc mắt nhìn Hạ Mạt, Hạ

Mạt có chút không biết làm sao, "Thế nào? Tôi nói sai cái gì sao?"

Hàn Phong nói: "Không có, cậu nói rất tốt."

Lãnh Kính Hàn nhìn quanh bốn phía, mỗi tòa nhà đều có cầu thang lên lầu, mà mặt sau cầu thang đều có cửa sau, chính giữa tòa nhà là hòn non bộ, sườn tây cổng chính đậu một chiếc Santana 2000, tiếp giáp với Santana, chính là một chiếc Isuzu không có biển số, trên mặt xe che kín tro bụi. Động tĩnh gì cũng không có, tựa như bên trong không có người. Hàn Phong chỉ vào một tòa nhà phía đông nam, nói: "Các anh nhìn xem, có ánh sáng nhạt."

Mọi người theo hướng ngón tay Hàn Phong nhìn lại, trong khe hở của một cánh cửa tầng thứ năm tòa nhà có chút ánh sáng hé ra. Trong lòng Long Giai nghi hoặc: "Giữa tình cảnh thế này, ánh sáng ảm đạm đó, anh ta Càm thế nào phát hiện được?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi dẫn người trực tiếp đến tầng 5, những người còn lại chia làm bốn đội, dọc theo đường lục soát đi tới, một phòng cũng không được để sót."

Ông lấy ra bộ đàm nói: "Chúng tôi đã tiến vào, tất cả phân đội nhỏ chú ý, phần tử khủng bố tùy thời sẽ nổ súng."

Cửa phòng không khóa, mở cửa, liền nhìn thấy một bàn làm việc đá, một máy tính, một ghế máy tính cao lớn quay lưng về phía bọn họ. Mặt sau là cửa sổ, bên cạnh có cánh cửa phòng, tay trái là tủ tài liệu sắt, tay phải là máy uống nước, tổ hợp gia cụ và tủ lạnh.

Bọn họ đẩy cửa ra, từ sau ghế máy tính truyền đến một tiếng thét "A" kinh hãi, Lãnh Kính Hàn bọn họ thất kinh, tất cả đều giơ súng quát: "Đừng nhúc nhích! Giơ tay lên! Xoay người lại!"

Hàn Phong năm bước thành ba đi vào, Lãnh Kính Hàn và Long Giai

đồng thời nói: "Cẩn thận!"

Hàn Phong xoay ghế máy tính lại, tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh!

Một đứa bé, đôi mắt bị che, thân thể bị dây trói vững vàng cố định trên ghế máy tính, ngực gắn thiết bị điện tử, ai cũng đều thấy được, đó là một quả bom hẹn giờ, mà miệng bị băng dính dán chặt, hai sợi dây điện từ trong miệng dẫn đến bom hẹn giờ trên ngực. Đứa nhỏ này khoảng 10 tuổi, tất cả mọi người nhìn Hàn Phong, mà Hàn Phong cũng nói ra cái tên khiến mọi người chờ mong kia: "Lương Tiểu Đồng!"

Hàn Phong vạch vải bố che trên mắt Lương Tiểu Đồng ra, lại chuẩn bị mở băng dính trên

miệng nó, Hạ Mạt kinh hô: "Đừng nhúc nhích." Hàn Phong dừng lại, Hạ Mạt thu hồi vũ khí, cẩn thận đi tới phía trước, từ trên băng dính cẩn thận nhặt lên một sợi dây đồng mỏng như sợi tóc, "Nhìn thấy không, dây này mà đứt, bom sẽ nổ ngay." Cậu vừa nói vừa từ trong túi mình lấy ra trang bị, đem dây đồng từ trong miệng ra cùng dây dẫn tiếp nối với nhau, rồi cắt đứt dây mảnh bên ngoài băng dán, vạch băng dính ra, từ trong miệng Lương Tiểu Đồng lấy ra một dụng cụ hình tròn, "Đó là một máy thu âm, thanh âm vượt quá 60 đề xi ben, sẽ kích nổ bom, đứa nhỏ này căn bản cũng không thể lớn tiếng quát to."

Lương Tiểu Đồng khi được kéo vải bịt mắt và băng dính ra, vẻ mặt kinh hoảng, cũng nói không ra lời. Hàn Phong nhỏ giọng nói: "Đừng sợ, chúng ta đã gặp nhau, còn nhớ không? Nói cho chú biết, những người đó đã đi đâu rồi?"

Lương Tiểu Đồng không nói gì, nhưng hướng cửa sau nhìn thoáng qua. Hàn Phong sờ sờ gạt tàn trên bàn, nói: "Bọn họ vừa mời đi, chúng ta đuổi theo thôi."

Hạ Mạt nói: "Tôi ở lại phá bom, các anh u đuổi theo."

Lãnh Kính Hàn chỉ vào hai cảnh sát, nói: "Hai người bọn họ lưu lại giúp cậu, chúng tôi đuổi theo."

Ra cửa sau, Hàn Phong trực tiếp hướng trên lầu chạy đi, Long Giai rất kỳ quái hỏi Hàn Phong: "Sao lại ở phía trên?"

"Bọn họ làm sao không biết dưới lầu không có đường, bọn chúng lên sân thượng rồi, khả năng trên đó có trực thăng."

Lãnh Kính Hàn nói: "Không sợ, chúng ta có hai trực thăng tuần tra vũ trang đang đến, bọn chúng chạy không thoát."

Mái nhà cũng là mái phẳng sân thượng liên kết bốn tòa nhà. Hàn Phong đứng ở mái nhà, nhìn quanh bốn phía, nhưng ngay cả một bóng người cũng không thấy. Anh thở dốc nói: "Thế này là sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Người đâu?" Không trung truyền đến tiến gầm rú chói tai, trực thăng của cảnh cục đã đến.

Hàn Phong đột nhiên nhìn thấy, trên lan can quanh mái nhà dán mảnh giấy màu trắng, khoảng 1m, anh bước nhanh đến phía trước, dưới ngọn đèn đêm, trên tờ giấy viết bốn chữ: "Thỉnh quân nhập úng!"

(Nguyên vào thời Đường Chu Hưng đối với phạm nhân không nhận tội dùng hình, thả người trong lu, đốt lửa chung quanh. Sau Chu Hưng bị tố cáo, đến lượt Tuấn Thần cũng dùng biện pháp này đối phó hắn. Người đời sau dựa vào điển tích này để chỉ dùng biện pháp của người nào đó chỉnh người khác để đối phó với chính hắn, tương tự câu Gậy ông đập lưng ông. Úng: Một loại bình lớn miệng nhỏ bụng lớn.)

Hàn Phong cầm tờ giấy trong tay, lúc này mới chú ý tới hoàn cảnh chung quanh, giữa thành thị nhà cao tầng mọc lên như nấm này, tòa kiến trúc

cao 12 tầng đây, tựa như một cái đĩa, mỗi một tòa cao ốc bốn phía, đều có khả năng ẩn núp sát khí.

Hàn Phong nói: "Là bẫy, chúng ta rút lui, truyền xuống, lập tức rút lui. Thông tri Hạ Mạt, bảo cậu ta cẩn thận!"

Thanh âm "tít tít tít" một lần nữa hấp dẫn ánh mắt mọi người về phía sân thượng, chỉ thấy trong góc sân thượng đột nhiên bò ra một động vật máy, đầu tròn, chìa ra hơn chục chân kim loại, trên đầu một loạt đèn đỏ nho nhỏ chớp tắt không ngừng. Vừa phóng mắt nhìn, trong góc bên trái có, bên phải cũng có, mắt thường có thể thấy được có bốn cái.

Trong nháy mắt Lãnh Kính Hàn tiến vào hành lang trước hỏi: "Đây là cái gì?"

Hàn Phong vừa bước vào hành lang, đột ngột cả kinh, đoạt lấy bộ đàm của Lãnh Kính Hàn, quát: "Phi công trực thăng, nhảy máy bay, chấp hành mệnh lệnh, nhảy máy bay! Nhảy máy bay!"

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy một thanh âm rất nhỏ vang lên, ngay sau đó là một tiếng nổ kinh thiên động địa, hai trực thăng trước sau như pháo hoa nở bung. y mắn chính là, sau khi trực thăng nổ mạnh, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn nhìn thấy, bốn cánh dù lớn, hướng xa xa lướt đi.

Bên này tiếng nổ mạnh còn chưa dứt, chợt nghe được một tiếng người kinh hô, hình như là Hạ Mạt, tiếp đó, trong tòa cao ốc tứ hợp viện loạn thành một đoàn, có tiếng súng, có tiếng quát tháo, mà bên ngoài cao ốc cũng liên tiếp Cóe ánh lửa, trong khoảng thời gian ngắn, dường như nơi nơi đều đang nổ súng.

Hàn Phong nói: "u trở về, nhìn xem Lương Tiểu Đồng!"

Trong phòng đã không còn thấy bóng dáng Lương Tiểu Đồng, Hạ Mạt

ngã sấp mặt trên đất, sau đầu có máu, Hàn Phong tìm động mạch cổ của cậu ta, "Còn sống." Nhưng hai cảnh viên khác đã hi sinh.

Lãnh Kính Hàn nói: "u, đưa đến bệnh viện."

Bom trên người Lương Tiểu Đồng còn đặt bên cạnh ghế máy tính, hiển nhiên Hạ Mạt

mới vừa phá xong bom Ciền bị tập kích. Hàn Phong nói: "Từ sau cửa tập kích, đồng thời tập kích cả ba người, hai người từ cửa tiến đến, còn một người lại là ——" Hàn Phong vỗ

đùi mình, nhìn tủ tài liệu bị mở tung, hung hăng nói: "Lại là trốn trong tủ tài liệu!"

Lại nhìn tủ tài liệu, bên trong có một rương tài liệu, dài một mét, rộng tám tấc, cao hai tấc, khóa mà dạng khóa mật mã, đen nhánh không bắt mắt lắm, Hàn Phong nhìn rương da nọ, tựa hồ có chút quen mắt.

Lãnh Kính Hàn nói: "ng rương da này về, lục soát phòng."

Ngay khi cảnh viên sắp đụng tới rương da, Hàn Phong kinh hô một tiếng: "Đừng đụng!" Cảnh viên vội vàng rút tay về.

Lãnh Kính Hàn nói: "Lại làm sao vậy? Đây là cái gì?"

Hàn Phong dán lỗ tai trên mặt rương, cẩn thận lắng nghe, sau đó lấy ngón tay khẽ chạm

vào mặt ngoài rương, quả nhiên, dưới mép rương có chữ viết, Hàn Phong quỳ xuống, từ dưới nhìn lên, dưới mép rương có dấu ấn ký hình mặt trăng màu Cam, mặt sau là một loạt

chữ nhỏ dùng dao khắc, "3h chiều ngày 19 tháng 8, năm 1995."

Hàn Phong đứng dậy, cười lạnh một tiếng, nói: "Lui lại đi, cũng không cần tìm gì nữa. Gọi Quách Tiểu Xuyên cũng rút lui, tất cả mọi người rút lui!"

Lãnh Kính Hàn hỏi Hàn Phong: "Là cái gì?"

"Bom."

"Tôi đây lập tức gọi tổ phá bom đến."

"Đó là một quả bom không thể phá, đừng xem thường uy lực của nó, nói không chừng nó có thể đem cả tòa cao ốc này san bằng."

Một cảnh viên không biết suy xét, hỏi: "Tại sao không thể phá?"

Hàn Phong cao giọng nói: "Tôi nói không thể phá chính là không thể phá, lui lại đi! Thiết bị bên trong đã khởi động, ai cũng không biết lúc nào sẽ phát nổ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Lão Quách, lập tức lui lại, trong cao ốc có bom uy lực chưa rõ, tiểu tử thúi kia nói, có lẽ cả tòa cao ốc đều sẽ bị nổ tung. Phong tỏa phạm vi từ 500m mở rộng đến phạm vi 1km, cần phải làm ngay."

Lúc này, tiếng súng trong tòa nhà đã ngừng, trong bộ đàm truyền đến thanh âm của Quách Tiểu Xuyên: "Lão Cãnh, có một đám cướp ng súng, tựa hồ thông qua phía bắc cổng chính đào tẩu, tôi vừa điều hai tiểu đội truy bắt, trực thăng đã nổ, các anh ở đó xảy ra chuyện gì?"

"Chúng tôi tạm thời tổn thất rất nhỏ, truy kích cướp quan trọng hơn."

"Biết."

Mọi người đi theo sau nhân viên nâng Hạ Mạt, từ hành lang đi xuống dưới, còn lại mấy tiểu đội phân biệt báo cáo tin tức trong bộ đàm: "Không phát hiện nhân viên khả nghi." "Báo cáo! Tiểu phân đội thứ bảy toàn bộ bị thương, thỉnh cầu trợ giúp!"

Hành lang tất cả cao ốc đều thông với nhau, Hạ Mạt được đưa đi rồi, chặng đường Lãnh Kính Hàn bọn họ từ cao ốc phía đông bắc xuống hai tầng, lại vòng đến cao ốc hướng tây nam, phát hiện năm thành viên tiểu đội bảy toàn bộ nằm la liệt, bị bắn, Lãnh Kính Hàn nhanh chóng ra lệnh đưa toàn bộ đến bệnh viện chữa trị.

Hàn Phong nói: "Tiếng súng là đột ngột vang lên, bọn họ ngay cả báo cáo cũng không kịp đã bị đột ngột tập kích."

Lãnh Kính Hàn nhìn vết thương một chút, "Bọn họ đều từng được huấn luyện đặc biệt, không đến mức hỏng bét như vậy chứ?"

Hàn Phong trong hành lang nói: "Đây là một cái bẫy, rút trước rồi hãy nói, sau này sẽ phân tích lại."

Lúc đi tới tầng trệt, Hàn Phong nhìn hai cảnh viên nâng thương binh từ bên cạnh mình lướt qua, anh nhìn vết thương một chút, đột nhiên đứng ở cửa tầng trệt, không hề đi nữa, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, các cảnh viên còn lại đều đi lướt qua bên cạnh anh, Long Giai mạnh mẽ vỗ anh, "Còn ngây ra đó làm gì, rút lui đi, cũng sắp nổ rồi." Nói rồi từ bên cạnh anh lướt nhanh qua.

Hàn Phong đột nhiên chặn ngang eo ôm lấy Long Giai, Cong Giai không ngờ tới anh vậy mà ở dưới mắt đông người làm ra loại hành vi này, Cập tức trầm vai xuống, làm ra một cú đánh khuỷu tay, thật mạnh rơi vào đầu vai Hàn Phong, còn suýt nữa đánh trúng mặt Hàn Phong. Hàn Phong "Ôi chao" một tiếng, đem Cong Giai thảy một cái về phía sau, thống khổ nói: "Có nguy hiểm, không thể ra đó." Vừa dứt lời, "Coong" một tiếng, tựa như thanh âm của hạt thủy tinh rơi vào trong bồn thép, Hàn Phong không

nhịn được co rụt đầu lại, chiếc Santana bên cạnh bốc lên một cụm khói, tiếp theo lại là tiếng "Ai da" liên tục không ngừng, các cảnh viên mới vừa đi tới khoảnh đất trống giữa cao ốc hình vuông đều ngã xuống đất.

Lãnh Kính Hàn biến sắc, hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Nổ súng ở đâu?"

Hàn Phong ngẩng đầu, cao ốc bốn phía làm thành một cái bình lớn, bốn tòa cao ốc nhỏ nối tiếp này lại làm thành một cái bình nhỏ bên trong cái bình lớn, mà giờ khắc này, bọn họ đang đứng dưới đáy của bình nhỏ. Hàn Phong lạnh lùng nói: "Cự ly dài, nhìn ban đêm, lính bắn tỉa!"

Cảnh viên giữa bãi đất trống này, có vài người bắt đầu tìm vật che chắn, còn có vài người ngây ngốc đứng bất động, càng ngày càng nhiều người bị thương, ngã xuống đất, kêu gào.

Sắc mặt Lãnh Kính Hàn càng khó coi, hỏi: "Bọn chúng ở đâu? Bọn chúng ở đâu!"

Hàn Phong nhìn thấy lại có ba nhân viên cảnh vụ ngã xuống, bọn họ lại bất lực, đôi mắt anh càng híp càng nhỏ, cơ hồ nhỏ thành một đường, lại đột nhiên mở bừng mắt, nói: "Cừ thật, chỉ có một gã lính bắn tỉa." Anh lấy bộ đàm của Lãnh Kính Hàn qua, nói: "Tất cả lính bắn tỉa chú ý, hướng tây nam, góc ngắm 34 độ, tìm kiếm nhà cao tầng, tập trung lính bắn tỉa. Lặp lại lần nữa, hướng tây nam, góc ngắm 34 độ, tìm kiếm tất cả nhà cao tầng, tập trung lính bắn tỉa!"

Chưa đầy 15 giây, đã có báo cáo truyền lại, "Điểm bắn tỉa số 6, nơi này là điểm bắn tỉa số 6, đã phát hiện lính bắn tỉa, nhưng ngoài cự ly bắn của chúng tôi."

Hàn Phong nói: "Báo cáo vị trí cụ thể của cậu."

"Tôi ở mặt đông của các anh, tầng cao nhất của khách sạn lớn Cao Đẳng, cách mục tiêu hơn 1380m, vị trí chếch tây nam 23 độ 27 phút, góc ngắm

33.14 độ."

"Cậu dùng súng bắn tỉa loại nào?"

"Súng trường bắn tỉa kiểu KUB88 5.8mm."

Hàn Phong trầm mặc hồi lâu, ai cũng không dám nói gì, tim đều muốn nhảy lên tận ống

họng! Phía trước có lính bắn tỉa, mặt sau có bom tùy thời sẽ phát nổ, nếu không thể tiêu diệt lính bắn tỉa, mọi người cũng chỉ đành liều chết xông lên. Trầm mặc một lúc lâu, Hàn

Phong đột nhiên nói: "Góc ngắm nâng cao 3 độ, nổ súng bắn!"

Chỉ chốc lát sau, lại có tin tức truyền đến: "Đây là điểm bắn tỉa số 13, đã phát hiện mục tiêu, không nhìn thấy lính bắn tỉa, chỉ để lại vũ khí."

Chỉ nghe Hàn Phong quát một tiếng "Đi u!" Mọi người bắt đầu lập tức phóng đi, còn phải đến đỡ đội viên bị thương. Nhưng khi mọi người đi tới chính giữa, lại nghe thấy thanh âm "Vù vù", lại có người bị thương, Hàn Phong mắng: "Mẹ nó, còn có điểm bắn tỉa dự phòng, mọi người cập theo góc tường tây bắc đi! Lính bắn tỉa, hướng phía đông nam, góc ngắm 27 độ! Mọi người đừng dừng lại, không có thời gian nữa rồi!"

Mọi người ối cùng đều rút ra khỏi công ty xây dựng Khai Nguyên, nhưng nhân số thương binh rất nhiều, mọi người sau khi rút lui đến địa điểm cách công ty xây dựng Khai Nguyên 300m, mới cảm thấy chút an toàn, vị trí của tên lính bắn tỉa thứ hai cũng đã bị tìm ra, nhưng chỉ phát hiện vũ khí, lính bắn tỉa đã không thấy bóng dáng.

Lãnh Kính Hàn kinh hồn chưa định, hỏi: "Bom nọ sẽ nổ sao?"

"Anh nói xem?" Anh nghi hoặc nhìn cao ốc, thì thào tự nói, "Tại sao lâu

như thế rồi, còn chưa nổ?"

Thình lình trái phải hai bên cánh tòa cao ốc, mỗi bên có một tia lửa lóe ra, Lãnh Kính Hàn nói: "Đó là cái gì?"

"Bọn chúng đã cho nổ súng bắn tỉa hạng nặng, không lưu lại cho chúng ta chứng cứ gì."

"Chúng ta lập tức phái người đuổi theo?" Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong hỏi.

Hàn Phong đành chịu lắc đầu, "Quá xa, không còn kịp rồi, con mẹ nó, cái bẫy được thiết kế tỉ mỉ." Anh đột nhiên nhảy dựng lên, chất vấn Lãnh Kính Hàn: "Bọn họ không nên có nhiều vũ khí tiên tiến như vậy! Thành phố này sao nguy hiểm thế!"

Lúc này Lý Hưởng trở lại, sắc mặt trắng bệch, Long Giai hỏi: "Làm sao vậy? Anh không sao chứ? Có cần gọi xe cấp cứu không?"

Lý Hưởng cắn răng nói: "Không sao, không phải bị bắn."

Hướng Thiên Tề cùng Lâm Phàm ở phía sau, Hướng Thiên Tề hô: "Lý đội trưởng là bị đánh bị thương."

Nghe xong trái với Hàn Phong không cảm thấy có vấn đề gì, Lãnh Kính Hàn lại kinh ngạc, hỏi Lý Hưởng: "Hắn không dùng vũ khí? Đối thủ bộ dạng thế nào?"

"Đối thủ là một tên lùn, tôi cho tới giờ chưa từng thấy qua quyền thuật nhanh như vậy!"

"A Bát!" Hàn Phong cùng Lâm Phàm đồng thời nói, Lý Hưởng cũng nói: "Không sai, thân hình rất giống, tôi thật không ngờ, gã vậy mà lợi hại đến thế!"

Hướng Thiên Tề bổ sung nói: "Lý đội trưởng đi rồi, chúng tôi một đường này bị tập kích kịch liệt, tôi nhìn thấy, hình như có vài tên cướp bắt một đứa trẻ từ phòng tuyến của

chúng tôi phá vòng vây mà đi. Chúng tôi muốn truy kích, lại lọt vào tập kích của lính bắn tỉa, không dám tùy tiện hành động."

Hàn Phong căm giận nói: "Một cái bẫy, lẽ nào thật sự là như vậy!"

Long Giai thay Lý Hưởng lau mồ hôi trên trán, Lý Hưởng chỉ cắn răng, hiển nhiên thống khổ anh ta thừa nhận so với biểu hiện bên ngoài còn lớn hơn. Hàn Phong lại nhìn Long Giai nghiêm túc cẩn thận thay Lý Hưởng lau mồ hôi, đi tới một bên, hai cảnh viên đang nâng một người bị thương đến xe cấp cứu. Hàn Phong chào hỏi nói: "Xin chào, anh có vội không?"

Cảnh viên kia nhìn qua Hàn Phong, biết anh cũng có thể đối với trưởng phòng trinh sát hình sự ra lệnh cũng đủ biết anh có bao nhiêu địa vị, trong lòng nghĩ được anh quan tâm, thật sự là cảm động đến rơi nước mắt mà, vội nói: "Tôi còn tốt lắm, cám ơn đã quan tâm."

Hàn Phong lại nói: "À, tốt cả à, vậy được, cho tôi mượn máu cậu dùng một chút."

Cảnh viên kia không hiểu nguyên do thế nào, Hàn Phong đã lấy tay sờ soạng lên vết thương của hắn, mặc dù có chút đau, nhưng cảnh viên này nhịn được, còn cảm thấy vô cùng quang vinh, mặc dù không biết cảnh quan trẻ tuổi này muốn máu mình để làm gì.

Hàn Phong đem máu trây lên mặt mình, nhịp chân lảo đảo hắn lên, tới gần Long Giai, trong miệng kêu: "Ai da, tôi trúng đạn rồi, tôi trúng đạn rồi. Ai da, ai da, không được rồi, không được rồi." Nói xong, tựa đầu tà tà kề lên vai Long Giai.

Long Giai không ngờ Hàn Phong cũng bị thương, trong lòng không khỏi đại loạn, một mặt lau máu trên mặt Hàn Phong, một mặt nói: "Anh không có việc gì đâu mà. Thương thế của anh tới mức nào rồi? Bị thương ở đâu? Xe cấp cứu, u cử người tới!" Trong lòng cô nghĩ: "Nếu không phải mình làm bị thương Hàn Phong, nói không chừng anh ta sẽ không bị thương, anh ta đã cứu mình, lại bị mình." Nghĩ, nghĩ, càng nghĩ càng ruột gan rối bời, cũng gấp đến sắp khóc đến nơi.

Lý Hưởng và đám người Lâm Phàm, cũng đều rất ân cần, đều hỏi thương thế của Hàn Phong. Hàn Phong tựa trên vai, cảm thấy tâm tình thư sướng dễ chịu, nào còn quản xem bọn họ nói cái gì, hỏi cái gì nữa. Nhưng hết thảy việc này, đều bị Lãnh Kính Hàn nhìn vào mắt, ông tức giận đến hung hăng quát: "Hàn Phong! Cậu đang làm cái gì?!"

Lãnh Kính Hàn vừa quát một tiếng nổ vang trời, đất núi rung chuyển, trong lúc nhất thời mọi người sợ hãi, không biết làm sao, nhiều người ôm đầu lủi khắp nơi, Hàn Phong phản ứng nhanh, ôm Long Giai qua, hai người đồng thời ngã xuống đất, đem cô đặt ở dưới thân. Khi ngẩng người dậy, bốn tòa cao ốc mười tầng đã ầm ầm sụp xuống, chỉ còn lại gạch nát tường đổ. Hàn Phong đột nhiên khôi phục lại tinh thần, nào còn bộ dáng bị thương, anh hướng Lãnh Kính Hàn hô: "Đã bảo anh đừng phát cáu ghê thế mà, anh xem, đem cả tòa nhà của người ta chấn đến sụp luôn, anh lấy cái gì mà đền đây."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nơi này nguy cơ tứ phía, chúng ta có rất nhiều thương binh, cậu còn không bớt phóng túng một chút đi, chúng ta còn rất nhiều vấn đều cần phân tích chỉnh lý."

Long Giai lúc này mới biết, Hàn Phong giả vờ bị thương, bất quá là muốn chiếm chút tiện nghi, tâm tình không khỏi cực xấu, vung quyền hướng Hàn Phong đánh tới, Hàn Phong kêu lên: "Ai da. Tôi nói nha, cô xuống tay đừng có nặng vậy mà, cứ như đang đánh kẻ thù ấy, không bị thương cũng bị cô đánh thành bị thương rồi."

Quách Tiểu Xuyên vừa chỉ huy rút lui vừa nói: "Lão Lãnh, làm thế nào lại biến thành thế này? Báo cáo lần này nên viết thế nào đây?"

"Chờ chúng tôi chỉnh lý rõ ràng, báo cáo chúng ta cùng nhau viết. Vấn đề hiện tại là, làm sao dẹp yên đám phóng viên, đây là công việc của anh, tôi trở về tổng kết hành động lần này."

Quách Tiểu Xuyên nói: "Hy vọng báo cáo của anh có thể đưa ra sớm một chút."

Hàn Phong nhìn phế tích sau vụ nổ, lẩm bẩm nói: "Thật làm cho người ta lo lắng đây, tình hình so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn."

Lãnh Kính Hàn cả kinh nói: "Cái gì?"

"Có khẩu súng thứ nhất, thì sẽ càng có nhiều súng, có một người điên, thì sẽ càng có nhiều người điên!"

Phòng trinh sát hình sự, đội viên vốn khí vũ hiên ngang ra đi, tất cả đều phờ phạc mà trở lại, Hạ Mạt đến bệnh viện, cùng một chỗ với Trương Nghệ. Lý Hưởng nói: "Tôi nói chút tình huống của mình trước đi. Sau khi các anh tiến vào được 10 phút, tôi nhìn thấy một bóng người từ lầu ba nhảy lên bảng quảng cáo bên phố, sau đó từ một ban công của cao ốc khác chạy trốn, bởi vì chúng tôi không ngờ tới hắn sẽ từ cửa sổ lầu ba nhảy ra, cho nên đều mất đi cơ hội tốt nhất để bắn. Tôi lập tức lưu lại nửa nhân viên tiếp tục thủ vệ, tôi dẫn theo một nửa đi truy kích. Bóng người nọ thoát quá nhanh, chỉ qua ba quảng trường, mọi người tôi ng theo đều đã bị bỏ lại phía sau, chỉ còn mình tôi có thể đuổi kịp gã."

Hàn Phong nói: "Anh bị lừa rồi."

Lý Hưởng nói: "Cậu nói gì?"

"Điệu hổ ly sơn."

"Tôi lúc ấy không nghĩ nhiều như vậy, tôi ở góc ngoặt chặn đứng được gã, tôi phát hiện là một tên lùn, tôi dùng súng ngắm phía sau lưng gã, ra lệnh gã giơ tay lên, gã cũng làm theo, tôi đang chuẩn bị dùng bộ đàm thông báo với người phía sau, gã đột ngột xoay người một cước, đá bay súng trong tay tôi. Khi tôi chuẩn bị rút khẩu súng khác, gã một quyền vung tới."

"Chờ một chút, gã làm thế nào đá được anh, anh còn nhớ không?"

"Đương nhiên. Cà như vầy. . ."

Lý Hưởng diễn lại cảnh chiến đấu của anh ta và tên lùn kia, từng chiêu từng thức, ghi nhớ vô cùng rõ ràng, ối cùng nói: "Nói thật ra, ngay từ đầu có chút khinh địch, mới dẫn đến việc tôi rơi xuống thế hạ phong."

Lãnh Kính Hàn nói: "Hai người đánh nhau lâu như vậy, cậu chưa từng thấy rõ ràng diện mạo của người nọ sao?"

"Trong hẻm nhỏ rất tối, gã lại ra tay quá nhanh, sức lực cũng rất đáng sợ, tôi chỉ lo đỡ đấm tay của gã, không lưu ý đến tướng mạo của gã. Bất quá, tôi cũng làm bị thương được gã, ngay khi gã dùng tư thế này, tôi dùng Cầm Nã Thủ túm bị thương mu bàn tay gã, hơn nữa ở trên cánh tay phải đá một cước, tôi nghĩ gã cũng chịu đủ."

(Tiêu: Các chiêu thức Cầm Nã giúp kiểm soát đối phương bằng các thế khóa nhắm vào các

quan tiết cơ, dây chằng cho đến khi y hoàn toàn như bất động và bị triệt tiêu khả năng tiếp tục chiến đấu. Các kỹ thuật ấn, điểm trong Cầm Nã tác động lên đối phương bằng cách làm tê liệt các chi, gây bất tỉnh hoặc đôi khi là tử vong. Cầm Nã Thủ là áp dụng chiêu Cầm Nã đối với tay của đối phương.)

Hàn Phong nói: "Là Bát Cực Quyền. Lý Hưởng dùng là kỹ thuật đánh tán thủ, không có chiêu thức và thủ pháp cố định, để ý chính là làm thế nào đánh bại đối thủ hiệu quả, trong thời gian ngắn nhất chế ngự tên cướp; Có thể người nọ dùng là bộ quyền pháp, Bát Cực Quyền."

"Ôi, về sau, gã đánh trúng trước ngực tôi, còn có ở đây, ở đây, ngay khi tôi sắp kiên trì hết nổi, tên kia đột ngột đưa một chân về sau, chìm vào trong bóng tối. Sau mới biết, nguyên

lai đội viên phía sau chạy đến. Nói thật ra, tôi lúc ấy, lúc ấy từng muốn đuổi theo, nhưng một là bị thương vô lực, hai là. . .Sợ!"

Hàn Phong nói: "Lính bắn tỉa đâu?"

"Lính bắn tỉa bố trí ở hướng tây nam bị công kích đầu tiên, không biết bị phát hiện lúc nào."

"Nếu dụ Lý Hưởng đi chính là A Bát, vậy Đinh Nhất Tiếu bên kia thế nào rồi?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Lâm Phàm đã đi thay Lưu Định Cường rồi, cậu ấy sẽ lập tức trở về, để cậu ấy nói một chút xem thế nào."

Sau vài giây trầm mặc, Lãnh Kính Hàn nói: "Hiện tại đến cậu nói rồi."

Hàn Phong nhìn trái, nhìn phải, "Tôi sao? Tôi nói cái gì? Tôi có cái gì hay để nói chứ?"

"Chẳng lẽ cậu không có gì muốn nói sao?"

Hàn Phong rơi vào trạng thái suy nghĩ sâu xa, nghĩ cả nửa ngày, lại lắc đầu. Lãnh Kính Hàn vỗ bàn, đứng dậy, "Tốt Cắm, tôi hỏi cậu! Cậu nói trước một chút xem, chuyện gì xảy ra với quả bom kia?"

"Tôi trước đây từng gặp loại bom này, biết nó không thể phá, cho nên liền không thể phá."

Lý Hưởng nói: "Tại sao không thể phá?"

Hàn Phong hỏi ngược lại: "Anh cho rằng, bom nếu là do con người thiết kế cài đặt, vậy nhất định có thể tháo được sao?"

Long Giai nhìn Hàn Phong, hỏi: "Không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Sập bẫy (2)

Hàn Phong thở dài nói: "Quan niệm của các anh cố hữu như vậy, là sai lầm. Như một tòa cao ốc, sau khi đã xây xong rồi, các anh còn có thể tách ra đâu là xi măng, đâu là gạch không? Rất nhiều bom một khi mở khóa, cũng sẽ không thể ngưng hẳn, càng chưa nói tới tháo gỡ." Lãnh Kính Hàn nói: "Đưa ví dụ thử xem."

Hàn Phong nói: "Có một loại bom, trohg hộp kín, bên trong có một dây kim loại liên thông mạch điện trở, chốt mở bên ngoài phụ trách đem dây kim loại đó cắt đứt. Dây kim loại vừa đứt, mạch điện trở chặn lại, mở ra một chốt mở của bộ hộp kín khác, bom bắt đầu khởi động, có lẽ dùng trang bị hẹn giờ, có lẽ dùng cái khác, tóm lại cơ quan đều trong hộp kín. Mà đồng thời cắt đứt dây kim loại, một máy cảm ứng quang bên trong cũng đồng thời mở ra, chỉ cần hộp kín xuất hiện một chút ánh sáng, bom tự động kích nổ, loại bom nhạy sáng này, anh làm thế nào hủy được?"

Mọi người suy nghĩ một chút, phải tháo gỡ hộp kín trong hoàn cảnh hoàn toàn không có ánh sáng quả thật không dễ dàng. Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy có thể đem bom đặt ở nơi an toàn, giảm mức độ phá hoại đến mức thấp nhất."

Hàn Phong nói: "Đúng vậy. Nhưng còn có loại bom, khi thiết kế, trg gian có một tấm ván gỗnhỏ, giữa tấm ván gỗ vuông vức đục một lỗ, bốn phía dùng lá sắt bao lại, đem một viên bi thép đểvào giữa lỗ, sau khi mở bom ra, có một cây gỗ đầu tròn sẽ đỉnh viên bi thép lên, thẳng đến khi bằng với tấm ván gỗ, hình thành Hột mặt phẳng, một chút chuyển động thôi, viên bi nhỏ sẽ lăn, tiếp xúc với bốn phía của lá sắt, bom kích nổ. Đây là bom thăng bằng, tính chuẩn xác so với máy động cảm còn cao hơn, sau khi mở bom ra, đừng nói người không thể di chuyển bom, ngay cảmáy móc cũng khó làm được. Bom không thể&sp;hủy còn có rất nhiều loại, như bom nhạy nhiệt, bom áp lực dịch thể, bom kiểu tiếp xúc vân vân, tôi

chỉ đơn giản giới thiệu một hai loại, thế cũng đủ rồi chứ."

Ba người như có điều suy nghĩ, hiển nhiên bom Hàn Phong nói, đã nằm ngoài phạm vi kiến thức của bọn họ.

Long Giai nói: "Chúng ta khi vừa mới tiến vào cổng, sắc trời tối đen, trong cao ốc lại không có chút thahh âm nào, anh làm sao thấy được từ tầng năm phát ra một vệt ánh sáng nhỏ đó?"

"Hồng A Căn nói, hắn nhìn thấy gác chuông lớn ở hướng tây nam, tầng hắn đóng giữ khẳng định ở hướng đông bắc của gác chuông, mà muốn thấy được gác chuông phải từ tầng năm trở lên, do đó vừa vào cửa, đầu tiên là cân nhắc từ tầng năm trở lên của cao ốc hướng đông bắc, thị lực hơi tốt một chút liền nhìn thấy thôi."

"Khi chúng ta vừa mới tiến đến, anh biết bọn chúng vừa rời đi, đó là. . ."

"Việc này rất đơn giản, khi tôi thấy Lương Tiểu Đồng, bom hẹn giờ trên người nó vừa qua khỏi 20 giây, trong phòng còn dư âm của khói thuốc, đầu mẩu thuốc lá mặc dù tắt, nhưng gạt tàn còn lưu lại nhiệt độ, còn có rất nhiều dấu hiệu đều cho thấy bọn chúng vừa rời đi. Tôi chỉ thật không ngờ, đó là một cái bẫy thiết kế tỉ mỉ, do đó mới cho rằng bọn chúng lên sân thượng. Bây giờ ngẫm lại, kỳ thật bọn chúng căn bản không đi xa, chỉ chờchúng ta phạm sai lầm. Thứ nhất, Lương Tiểu Đồng kế thừa quyền cổ phần bọn chúng tuyệt không thay đổi, cần phải ấn theo chương trình tiến hành, bọn chúng biết chúng ta đã điều tra sự tình này, dễ dàng lộ ra sơ hở, do đó Lương Tiểu Đồng đối với bọn chúng còn hữu dụng, quả quyết sẽ không xem nhẹ vứt bỏ Lương Tiểu Đồng. Thứ hai, bọn chúng bịt mắt Lương Tiểu Đồng, mục đích là để Lương Tiểu Đồng mất đi cảm giác phương hướng, cho rằng bọn chúng chạy từ sau cửa, kỳ thật bọn chúhg đi cửa trước. Thứ ba, bom hẹn giờ buộc trên người Lương Tiểu Đồng rất đơn giản, dễ dàng tháo gỡ, làm cho người ta cảm thấy bọn chúng bối rối chạy trốn, cũng thuận tiện chúng ta lưu lại người tháo gỡ, bọn chúng gọi cái này là tìm đường sống từ trong chỗ chết, sau khi dẫn

dắt người của chúng ta rời đi, lại quay về cướp Lương Tiểu Đồng. Từ hiện trường ngay lúc đó nhìn xem, hẳh là có ba hung đồ, có hai người từ cửa trước tiến vào, đột ngột hướng hai

cảnh vụ đánh lén, dùng hg khí cứng rắn bằng sắt, sau khi Lương Tiểu Đồng phát hiện tất nhiên đưa ba cảnh báo, Hạ Mạt theo bản năng quay đầu lại, mà hg thủ trốn trong tủ tài liệu lại xuống tay với cậu ta. Hung thủ ẩn thân trong tủ, hẳn là sử dụng hg khí bằng gỗ hoặc vật phẩm bằng cao su, thứ gì đó cùng loại với cảhh côn, Hạ Mạt mới giữ lại được một mạng."

Lý Hưởng nói: "Tại sao bọn chúng không sử dụng vũ khí như súng ống chứ?"

Hàn Phong nói: "Để không tạo ra âm thanh, tránh kinh động nhân viên lục soát. Hơh nữa, khi bọn chúng đào tẩu, chỉ tình cờ gặp phải tiểu phân đội số 7, không phải sao?"

Long Giai nói: "Đúng rồi, nói đến tiểu đội kia, chính vì bọn họ bị thương tập thể, làm anh cảm thấy cửa chính gặp nguy hiểm, đúng không? Anh làm thế nào phát hiện được?"

"Tôi từng thấy thành viên tiểu đội nọ bị thương, từ vết thương nhìn xem, vết đạn của vũ khí tạo thành so với súng bình thường lớn hơn, tôi chỉ nhất thời nghĩ không ra là vũ khí gì bắn ra đạn đó. Hơn nữa, Lãnh Kính Hàn nói, đội ngũ này đều từng được đặc huấn, sẽ không kém như thế. Vậy, là nguyên nhân gì khiến bọn họ cùng địch nhân mặt đối mặt lại bị diệt toàn quân? Khi đi tới cửa, tôi bỗng dưng hhớ tới loại vũ khí này, chỉ thế thôi."

Lãnh Kính Hàn chán nản nói: "Súng bắn tỉa."

Hàn Phong sửa lại nói: "Súng bắn tỉa viễn trình. Súng trường bắn tỉa bình thường, ngoài tầm bắn hữu hiệu, hớn từ 500m đến 1000m, cao nhất có

thể đạt tới 1500m, mà súng trường bắn tỉa cảnh sát các anh trang bị kiểu KUB88 5.8mm, chỉ có 800m. Súng bắn tỉa viễn trình, có Háy hỗ trợ lực bắn đặc thù, hơn nữa đường kính đạn lớn, tầm bắn từ 1500 đến 2500m, nó có thể giúp cho líhh bắn tỉa Hai phục tại vị trí xa hơn, ngoài ra khuyết điểm của nó ở chỗ thể tích vô cùng khổng lồ, không tiện mang theo, cho nên khi bọn chúng rút lui không thể mang đi, chỉ có thể cho nổ cả khẩu súng, mới không lưu lại chứng cứ."

Lãnh Kính Hàn đột nhiên nói: "Thứ chúhg ta nhìn thấy trên sân thượng là cái gì?"

Hàn Phong nói: "Địa lôi. Địa lôi chống trực thăng. Thủ đô những nước như Mỹ, Anh, Pháp,

Đức đều cài đặt, hó có thể dò xét tần suất chấn động không khí của cánh trực thăng, một khi tiếp cận nó ở phạm vi công kích, nó sẽ tự động vươn sừng, đó là một hợp thép nhỏ có tính co dãn cao, tự động nhắm ngay mục tiêu, có thể bắn ra khoảng cách 120 yard đến 200 yard." (1 yard = 0.914m)

Lãnh Kính Hàn nói: "Bọn chúng làm thế nào có được vũ khí tiên tiến như vậy?"

Hàn Phong cười khổ, "Phải hỏi anh chứ, anh Lãnh, đây là khu trực thuộc của anh, tại sao vũ khí của bọn chúng so với các anh còn tiên tiến hơn? Xem ra hoạt động buôn lậu của thành phố H quá ngang ngược rồi!"

"Đừng xem thường nhân viên phòng chống buôn lậu hải quan và biên phòng, bọn họ rất tận tụy với công việc, nguồn gốc của những vũ khí này còn rất khó nói."

Hàn Phong cúi đầu, ngưng mắt nhìn phía trước, nói: "Lần này y khiến cho tôi té Hột vố đau, tôi cuối cùng sẽ tbả lại hết cho y." Đang nói, Lưu Định Cường xuất hiện ở cửa.

Lưu Định Cường bộ dáng thất hồn lạc phách, hữu khí vô lực nói: "Tôi đã về."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ngồi. Nói một chút tình hình giám thị Đinh Nhất Tiếu. A Bát, có từng rời khỏi Đinh Nhất Tiếu không?"

Lưu Định Cường thì thào, giống như đang làm kiểm điểm nói: "11h sáng, Đinh Nhất Tiếu cùng A Bát ở thị trường mậu dịch mất dấu gã một lần, hơn 2h chiều hai người trở về. 4h chiều, Đinh Nhất Tiếu một mình ba ngoài, chúng tôi ở cầu vượt Vương Sơn mất dấu gã, 7h gã về nhà. 8h30 lại đi một chuyến, 9h mất tích ở rạp chiếu phim lớn Thắng Lợi, trong lúc này, A Bát vẫn chưa từng xuất hiện."

Hàn Phong cầm thật chặt tay Lưu Định Cường, "Chúc mừng anh nha, anh Cường, anh quá lợi hại luôn, người giao vào tay anh, chưa tới 12 tiếng, anh đã để mất dấu ba lần."

Lưu Định Cườhg mặt đỏ thành màu gah heo, lại nói không nên lời. Lãnh Kính Hàn nói: "Quên đi, không trách cậu, cậu vốn là pháp y. Chúng tôi đã điều động rất nhiều người của khâu giám sát đi, giám thị một tên hồ ly đa mưu túc tbí cũng không dễ." Ông nhìn Hàn Phong nói: "Hiện tại, báo cáo của tôi nên viết thế nào?"

"Xem báo ngày mai đi, tin tức trên đó viết thế nào, anh cứ viết thế đó."

Lãnh Kính Hàn dò hỏi: "Chúng ta có cần thẩm tra lại Hồng A Căn hay không?"

"Đúng, chính là tên này, thông đồng lừa gạt chúng ta, làm hại chúng ta rơi vào bẫy này." Lý Hưởng vô cùng oán giận.

Hàn Phong nói: "Đi xem tên kia đã chết hay chưa, nếu đã chết, chứng tỏ hắn biết rõ nội

tình, hếu chưa chết, chứng tỏ hắn không hay biết gì, hai loại tình huống, đều thẩm tra không ra được kết quả, người ta đã sớm trù tính tốt lắm rồi, một kẻ cao minh chính là. . . Kẻ hoạch định sách lược!"

Lãnh Kính Hàn nhìn đồng hồ, đã là rạng sáng 1h30, đứng dậy nói: "Thảo luận hôm nay tạm thời đến đây thôi, tan họp. Hàn Phong, tối nay, theo tôi đi."

"Đương nhiên đi theo anh, đã trễ thế này, anh bảo tôi đi đâu đây."

Trong nhà trọ bí mật của Lãnh Kính Hàn, Lãnh Kính Hàn hỏi Hàn Phong: "Cậu còn gì muốn nói với tôi không?"

"Đói bụng rồi, mau nấu mì ăn liền. Tôi mặc dù nghèo, nhưng một ngày hai bữa vẫn đảm bảo, đi theo anh, cả ngày cũng chưa được ăn cơm."

Lãnh Kính Hàn ngâm hai tô mì ăn liền, vừa ăn vừa nói: "Tôi xem ra, ở phòng điều tra hình sự, chuyện cậu nói đều che che đậy đậy, còn ẩn tình gì chưa nói, thành thật khai mau."

"Vấn đề cũ thôi, tôi từng đề cập với anh rồi đó."

Lãnh Kính Hàn suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: "Cậu vẫn hoài nghi! Nội bộ chúng tôi có …"

"Tôi nói cho anh nghe, cho dù bọn chúng một năm trước đã chuẩn bị tốt kế hoạch này, thế thì tại sao có thể trong thời gian ngắn ngủi bố trí hoàn mỹ đến vậy, không hề thiếu sót? Phải biết rằng, Hồng A Căn gây ra rắc rối, chúng ta đi nhúng tay, đó là chuyện cực kỳ ngẫu nhiên, nhưng chúng ta trong một ngày đã thẩm tra ra địa chỉ tường tận, rồi hướng bên ngoài phong tỏa tih tức, nhưng bọn chúng ngay cả lính bắn tỉa viễn trình cũng đều đã bố trí tốt chờ chúng ta, tin tức chỉ có khả năng từ bên chúng ta tiết lộ qua. Bọn chúng thậm chí còn biết thời gian xuất phát và thời gian tới

của chúng ta."

"Nếu vậy súng bắn tỉa hạng nặng của bọn chúng cũng đã sớm bố trí tốt rồi?"

"Ai rảnh đến nỗi đem hai khẩu súng bắn tỉa hạng nặng vào trong cao ốc, trưng bày hả? Còn có, Hồng A Căn nói bọn chúng một tổ có 18 người, nhưng lần này không nhiều như vậy, sớm đã rút lui, chỉ để lại người nên ở lại. Quan trọng hơn, bọn chúng đối với chi tiết, sở trường, thậm chí tính cách, hứng thú yêu thích của mỗi người chúng ta đều rõ hhư lòng bàn tay."

Lãnh Kính Hàn chấn động: "Nói thế là sao?"

"Nếu bọn chúng không biết Trương Nghệ là chuyên gia đàm phán, sẽ không cho người giả điên yêu cầu đàm phán, không có đàm phán, sẽ không có việc chúng ta điều tra và thẩm vấn Hồng A Căn. Muốn làm được điểm ấy, bọn chúng đầu tiên phải xét thấy rằng, chúng ta đang điều tra Đinh Nhất Tiếu, mà Hồng A Căn và Đinh Nhất Tiếu có liên hệ nào đó, có thể khiến chúng ta hứng thú, cho nên lợi dụng chuyên ngành của Trương Nghệ, dẫn chúng ta qua đó. Tiếp theo, bọn chúng cũng biết trọng điểm chúng ta đang tìH Lương Tiểu Đồng, cho nên nội dg theo như lời Hồng A Căn nói, nhất định khiến chúng ta hứng thú, vì vậy, liền lợi dụng Hồng A Căn, dẫn chúng ta tới công ty xây dựng Khai Nguyên. Hồng A Căn có lẽ không nói sai, kinh nghiệm của hắn chính là như vậy, mà tình hình thực tế hắn căn bản không biết, cho nên kết quả thẩm vấn cũng không dễ dàng khiếh chúhg ta sinh nghi. Bọn chúng chính là lợi dụng bố trí xảo diệu, từng bước dẫn chúng ta vào bẫy rập sớm đã thiết kế tốt. Bất quá từ trong miệng Hồng A Căn chúng ta vẫn chiếm được tin tức hữu dụng, nhưng tôi còh chưa suy nghĩ cẩn thận, sau này sẽ nói cho anh biết."

"Cậu có phát giác ra không, người thao túng phía sau màn kia, cùng thủ pháp của cậu trước kia rất giống? Chúng ta vẫn bị nắm mũi dắt đi."

"Tôi biết, là mê cung biển báo."

"Mê cg biển báo?" Lãnh Kính Hàn lại bị làm cho hồ đồ rồi.

Hàn Phong giải thích: "Tận lực phức tạp hóa tình tiết vụ án, hoa nở khắp nơi, tựa như mỗi một vụ án đều có một đầu mối thông hướng đến điểm cuối, nhìn vụ án này, tựa như điều tra tiếp sẽ tra ra kẻ chủ mưu phía sau, rồi lại nhìn lại vụ án kia, tựa như đầu mối rất rõ ràng. trên thực tế, có vài vụ án, căn bản là ngõ cụt, anh tra được cuối cùng, chứng cứ gì cũng không có, đầu mối đứt toàn bộ. Nhưng tất cả vụ án, lại đều dùng một sợi dây xâu chuỗi lại, để cho anh biết, vụ án này đều là một tổ chức bày ra, đây là mê cg, mỗi một vụ án giết người nhỏ, đều là một nhánh đườhg. Bởi vì áh giết người nhỏ càng chồng chất càng nhiều, hgười phụ trách phá án thường mệt mỏi bôn ba, một vụ cũng không tra ra đầu

mối, vụ tiếp theo lại nối gót mà đến, nhân viên phá án bị lạc ngay giữa mê cg mất phương hướng, không biết cái nào là đầu mối chính, hiệh tại, chúng ta đang rơi vào trong mê cg như vậy."

"Vậy biển báo thì sao?"

"Khi một người giữa mê cg đánh mất cảm giác phương hướng, hết đường xoay trở, bỗng dưng nhìn thấy trên tường xuất hiện dấu hiệu, viết đây là lối ra. Vậy phản ứng đầu tiên của mọi người chính là, theo biển báo mà đi, hơn nữa lòng tràn đầy vui sướng, tưởng rằng đã tìm được phương hướng rồi. Mà sau khi đi theo biểh báo luẩn quẩn một vòng lớn, nhìn thấy phía trước là cánh cửa mật mã, bên cạnh viết công thức tính toán mật mã, cũng nói cho anh biết, mở cửa này, chính là lối ra, vậy anh hiển nhiên sẽ dốc toàn lực để tính toán mật mã. Thế nhưng, ai biết sau cánh cửa mật mã nọ, bên trong là gì? Hiện tại, Lương Tiểu Đồng chính là một biển báo của chúng ta, chúng ta đem tất cả vấn đề đều đặt trên người nó, dựa vào nó làm trg tâm tiến hành điều tra vụ án và theo dõi, do đó, chúng ta dễ dàng bị bọn chúng dắt mũi."

"Bất quá tôi không hiểu lắm, công khai hướng cảnh sát tuyên chiến, mâu thuẫn gay gắt như vậy, đối với y có chỗ nào tốt?"

"Anh còn nhớ Trương Nghệ từng nói không? Bọn chúng muốn tạo rắc rối, nghĩ tất cả biện pháp làm cho sự tình ầm ĩ lớn, tạo ra tin tức, một khi giới tin tức can thiệp vào, tạo ra dư luận, vậy thì cũng chỉ có các anh chịu thiệt. Nhẹ thì ghi lỗi, nặng thì tạm thời cách chức, phía trên thay đổi người đến điều tra, một lần điều tba lại này, có thể cho bọn chúng tiết kiệm được bao nhiêu thời gian? Mà chúng ta hiện tại lại không có chứng cứ gì cho

thấy nội bộ hgân hàng Hằng Phúc xuất hiện biến cố trọng đại, làm cho quyền cổ phần cuả người ta cải chế tạm dừng. Phải biết bằng, quyền cổ phần cải chế là một phương châm lớn đã định trước của quốc gia, không thể dao động được. do đó, thời gian càng dư ra một ngày, đối với bọn chúng càng có lợi thêm được một ngày. Cho dù hiện tại xuất hiện một chút sơ suất nho nhỏ, đợi chúng ta điều tba ra, bọn chúng đã thong dong ra đi rồi."

"Cậu đã biết bọn chúng dùhg mê cg biển báo, chúng ta nên làm gì bây giờ đây?"

"Lạc đường giữa mê cg, vậy chúng ta phải trở lại ngã rẽ, đem những vụ án chúng ta đã có trở ngược lại, nhìn xem những vụ án kia còn đường khác không."

"Cậu là nói chúng ta trước cứ mặc kệ vụ bắn nhau tối nay, quay trở lại lúc ban đầu, nhìn xem những vụ án trước kia, còn có đầu mối nào chưa để ý tới không?"

"Không phải không quan tâm, Hà là phân ra một hặng một nhẹ, phải tìm được đường ra giữa mê cuhg, việc này rất quan trọng."

"Vậy theo lời cậu nói, chúng ta nên tiếp tục điều tra kỹ càng vụ án chiếc xe tập kích chúng ta vào buổi tối mấy ngày trước không?"

"Xe đã được cải trang đặc thù, sau khi sử dụng bị thiêu hủy, đêm khuya gây án, người trên xe không tìm ra manh mối, đó là một ngõ cụt, không được, trước nữa."

"Là vụ án cướp của giết người ở xưởng Lương Hưng Thịnh?"

"Đó là án trong án, chỉ là một phần của kế hoạch, không phải đường chính, muốn từ vụ án này bắt đầu điều tra, phải đi rất nhiều đường vòng, tiếp tục lui nữa."

Lãnh Kính Hàn suy nghĩ một chút: "Vậy xuống tay từ Đinh Nhất Tiếu?"

"Đinh Nhất Tiếu là nhân vật bọn chúng đặt vào đã nhiều năm, bản thân gã cực kỳ khôn khéo, xuống tay từ gã, chỉ sợ là quay về vân lộ." (Tiêu: vân lộ là đường giống dấu vân tay)

"Quay về vân lộ?" Lãnh Kính Hàn vô cùng khó hiểu.

"Từng chơi mê cg chưa? Bên trong có một loại tuyến đường làm người ta rối rắm, điểm cuối và khởi điểm của nó thông nhau, ở bên tbong đảo tới đảo lui, kết quả từ điểm cuối lại vòhg vềkhởi điểm, anh căn bản là đi không được một bước."

"Vậy phải bắt đầu điều tra từ đâu? Lui nữa, thì lui về vụ án Lâm Chinh bị nổ ô tô chết rồi."

"Câu hỏi luôn có một ngày được giải, nhưng vấn đề là chúng ta hiện tại đang chạy đua

thời giah với kẻ thao túng phía sau màn kia, y đang đợi, chúng ta phải đuổi đến ngăn cản trước khi y áp dụng kế hoạch. Chúng ta không có thời

gian chậm rãi để ý đầu mối, chỉ cần ngân hàng Hằng Phúc vừa tiến hành chia cổ phiếu, y tùy thời sẽ ôm tiền bỏ trốn. Mà y tạo ra cho chúng ta càng nhiều phiền toái, vấn đề lưu lại chưa giải quyết cũng càng ngày càng nhiều, tôi đau đầu quá đi." Hàn Phong gõ đầu mình, sau đó nói, "Lấy giấy bút đến."

Hàn Phong suy nghĩ một chút, lại nói: "Vấn đề là từ nơi này bắt đầu." Anh viết xuống trên giấy: "Thứ nhất, Lương Hưng Thịnh xảy ra tai nạn xe, nghi là lừa bảo hiểm." Sau đó ở phía sau đánh một dấu móc, biểu thị vấn đề đã giải quyết, mặt sau dùng dấu ngoặc đơn viết: "Chết đúng chỗ của hắn, mục đích: Đưa 5% cổ phiếu tập đoàn Hằng Phúc hắn sở hữu chuyển cho Lương Tiểu Đồng."

"Thứ hai, Lâm Chính chết vì tai nạn xe, nghi là mưu sát." Mặt sáu đánh một dấu móc, dấu ngoặc đơn ghi: "Vùi lấp chứng cứ, trì hoãn thời gian, tạo câu đố, sự thật là bị vật liệu tụ nhiệt kích nổ ô tô." Lại viết lên: "Nội bộ nhân viên cục giao thông thành phố T tham dự, bị sát thủ Hắc Võng giết chết, không thể điều tra." Vẽ lên đường gợn sóng.

"Thứ ba, cái chết của Lâm Chính và cái chết của Lương Hưng Thịnh, nghi ngờ có liên quan." Mặt sau đánh một dấu móc, dấu ngoặc đơn: "Bà con xa, sợi dây liên kết là Lô Phương, lén lút giao dịch quyền cổ phần, tra ra Đinh Nhất Tiếu."

"Thứ tư, ý đồ Lâm Chính chuyển quyền cổ phần?" Mặt sau vẽ một dấu gạch chéo: "Không rõ."

"Thứ năm, lần đầu tiên bị ám sát, trực thăng điều khiển từ xa gây án." Mặt sau đánh một dấu gạch chéo, "Không có đầu mối, không có kết quả." Lại viết lên: "Hoài nghi mục đích, giết lãnh đạo chủ chốt điều tra vụ án, trì hoãn thời gian tra án?" Đồng thời sử dụng đường gợn sóng vẽlên.

"Thứ sáu, xưởng Lương Hưng Thịnh bị trộm, người canh cửa chết thảm,

linh kiện mất, bản vẽ bị thiêu hủy, mục đích chưa xác định rõ." Mặt sau đánh một dấu gạch chéo, "Hoài

nghi, ngoài xưởng vẫn nằm trong trạng thái giám thị, một khi cảnh sát can thiệp vào điều tra, lập tức chuyển đồ đạc đi."

"Thứ bảy, lần thứ hai bị ám sát, xe đồ chơi bốn bánh điều khiển từ xa gây án." Mặt sau đánh một dấu gạch chéo, "Giống thứ năm."

"Thứ tám, Đinh Nhất Tiếu đứng tên năm xí nghiệp, đề phòng nghiêm mật." Hặt sau đánh một dấu gạch chéo, "Không thể xâm nhập điều tra."

"Thứ chín, thân thích của Đinh Nhất Tiếu là A Bát, lai lịch không rõ." Mặt sau đánh một dấu gạch chéo.

"Thứ mười, Hồng A Căn gây ra hỗn loạn, dẫn vào bẫy rập, địa điểm huấn luận của bọn chúng, cùng quan hệ của thượng cấp." Một dấu gạch chéo.

"Thứ mười một, nội bộ cảnh sát có gian tế, đợi điều tra." Một dấu gạch chéo.

"Thứ mười hai, Lương Tiểu Đồng lại mất tích, Lô Phương tg tích chưa rõ." Gạch chéo.

"Thứ mười ba, vũ khí đối phương tiên tiến, nguồn gốc, số lượng chưa xác định rõ." Gạch chéo.

"Thứ mười bốn, những kẻ được huấn luyện như Hồng A Căn, nhân số, vị trí . . ." Gạch chéo.

Lãnh Kính Hàn nhìn không được nữa, vấn đề của Hàn Phong nói ra tràn đầy một tờ, tất cả đều là gạch chéo, đều không phải đáp áh có thể tìm được. Hàn Phong tự mình nhìn tờ giấy tràn ngập dấu gạch chéo, nói: "Từ

cái chết của Lương Hưng Thịnh không phải vụ lừa bảo hiểm đơn giản bắt đầu, tôi cảm thấy tôi vừa tiếp xúc đến vụ án này, đến tận bây giờ, tôi vẫn cứ cảm thấy tôi vừa tiếp xúc đến vụ án này." Anh vo giấy thành viên, vứt bỏ, ngã xuống giường, duỗi thắt lưng lười biếng, "Thật là mệt nhọc, ngủ trước một giấc."

Lãnh Kính Hàn sau khi lên giường, thật lâu vẫn chưa thể ngủ, ông vỗ nhẹ Hàn Phong, Hàn Phong lập tức hỏi: "Hửm? Cái gì?"

"Cậu vẫn chưa ngủ hả?"

"Nghĩ chưa rõ, ngủ không được."

"Cậu đề xuất nội bộ chúng ta có người tiết lộ tin tức, vấn đề này, tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một người khả nghi."

"Ai?"

Lãnh Kính Hàn úp úp mở mở hồi lâu, do dự nói: "Long Giai."

Hàn Phong vỗ đùi, "Chuyện đó không có khả năng, sao lại hoài nghi cô ấy chứ? Anh nói nghe chút xem."

"Mọi người của phòng điều tra hình sự chúng tôi là đội viên lão làng, vào cuối cùng là Hạ Mạt, Trương Nghệ, Lý Hưởng bọn họ đều đã bốn năm năm. Chỉ có Long Giai, hai năm

trước tới, chính là năm Lô Phương nhận nuôi Lương Tiểu Đồng. Hơn nữa, Long Giai cũng xuất thân cô nhi viện, cậu ngẫm lại xem, Lương Tiểu Đồng được hhận nuôi ở cô nhi viện, Đinh Nhất Tiếu mặc dù không đến cô nhi viện, nhưng hắn cũng coi như là cô nhi, giữa bọn họ, có thể có liên hệ nào đó không? Hơn nữa, Long Giai chuyên nghiên cứu máy tính, cô ấy muốn tiết lộ tin tức vô cùng dễ dàng."

Hàn Phong không chút nghĩ ngợi lập tức nói: "Bậy bạ, cư nhiên dám hoài nghi Long Giai của tôi."

Lãnh Kính Hàn tức giận nói: "Lúc nào thì thành Long Giai của cậu rồi?"

"Kỳ thật, hiện tại chúng ta không có đối tượng hoài nghi nào, cũng chính là bất luận kẻ nào cũng có thể hoài nghi. Dựa vào cái gì nói Long Giai tình nghi lớn nhất? Nói thế, anh mới là tình nghi lớn nhất. Bởi vì tin tức anh nắm giữ toàn diệh nhất, anh là tổng chỉ huy của vụ án này, anh đối với mỗi một chi tiết cũng có thể hiểu rõ. Hơn nữa, anh không việc gì cứ luôn cầm một cái điện thoại di động ở đâu cũng bấm bấm, cơ hội anh tiết lộ tin tức so với Long Giai lớn hơn."

Lãnh Kính Hàn hơi bị chán nản: "Vậy hai lần ám sát nọ thì sao? Tôi sẽ năm lần bảy lượt tìm người ám sát chính mình sao?"

Hàn Phong chỉ vào Lãnh Kính Hàn, "Đây chẳng qua là ahh muốn cởi bỏ hiềH nghi của chính mình, cố ý bày trận ngụy trang mà thôi. Cứ như vậy, sẽ không có ai hoài nghi đếh anh nữa, rồi anh lại ra lệnh cho thủ hạ chế ra tin tức, làm cho thượng cấp khai trừ anh, đến lúc đó, anh có thể cầm khoản tiền nọ cao chạy xa bay rồi."

Lãnh Kính Hàn nghẹn một bụng tức, kéo chăn qua, xoay người sang chỗ khác, không thèm để ý tới Hàn Phong nữa. "Chỉ đùa một chút, đừng nghiêm túc vậy mà." Thấy Lãnh Kính Hàn không phản ứng, anh lại nói: "Kỳ thật, cũng không phải chỉ có nhân tài của nội bộ các anh đáng tình nghi, những người xg quanh liên quan đến chúng ta cũng đáng tình nghi, như Phan Khả Hân, cô ấy cũng có thể bị hoài nghi mà. Tôi tình nguyện hoài hghi cô ấy cũng không muốn hoài nghi Long Giai."

Lãnh Kíhh Hàn sắc mặt xanh xám, "Con bé? Người đầu tiên tôi không hoài nghi chính là con bé." Lãnh Kính Hàn nghiêng người sang, "Cậu ngẫm lại xem, hg thủ kia trù tính tinh vi như vậy, vì cái gì, còh gì ngoài tiền chứ. Người tiết lộ tin tức kia, không có khả năng là hạn người không

đáng để ý, hắn tiết lộ tin tức, cũng chính là muốn chia một chén canh trong hơn vài trăm tỷ kia, hắn nhiều nhất có thể được chia bao nhiêu? Cậu biết gia sản của Phan gia có bao nhiêu không? Con bé sẽ vì vài tỷ mà cùng hg thủ hợp tác?"

"Tôi có lý do cả."

Lãnh Kính Hàn xụ mặt nói: "Lý do gì? Nói nghe xem."

"Thứ nhất. . . . . ." Anh suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nói, "Nói khôhg chừng người ta nhiều tiền quá, muốn cùng cảnh sát các anh chơi đùa đấy, người quá dư tiền, thì hay nhàm chán như vậy đó."

Lãnh Kính Hàn "hừ" một tiếng: "Khả Hân đã là nhân viên bán bảo hiểm, lại là phóng viên tòa soạn báo, chuyệh của chính con bé cũng bận rộn không chịu được, làm sao nhàm chán như cậu nói được, lý do này có thể thành lập được sao, điều thứ hai đâu?"

Hàn Phong gãi đầu, "Thứ hai. . . thứ hai. . . Long Giai xinh đẹp hơn cô ấy."

Lãnh Kính Hàn trợn mắt nói: "Vậy cũng là lý do sao? A, người cậu hoài nghi, chính là xấu thì liền đáng nghi, xinh đẹp thì khẳng định không phải đối tượng tình nghi. Còh gì nữa không?"

Hàn Phong đoan chính nói: "Còn, còn, việc này rất quan trọng, cô ấy. . .Cô ấy muốn câu dẫn tôi không chỉ một lần, anh xem, ngày đó còn hôn tôi một cái!"

Lãnh Kính Hàn rốt cuộc không nhịn được nữa, cười nói: "Là người ta muốn câu dẫn cậu, hay là cậu muốn câu dẫn người ta hả? Cậu có bao nhiêu láu cá, tôi còn không biết sao?"

Hàn Phong đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, nhà bọn họ có tài lực như vậy, rốt

cuộc là làm gì?"

"Cái gì cũng làm, chỉ cần buôn bán có lợi nhuận, xí nghiệp Phan thị cũng có nghề tay trái. Bất quá, bọn họ lấy ngành du lịch làm chủ, thị trường du lịch của cả Đông Nam Á, tập đoàn Phan thị chiếm phải một nửa số định mức."

Hàn Phong thấy Lãnh Kính Hàn không hề tức giận, lại chuyển chủ đề: "Nói như vậy, tình nghi Khả Hân cũng không lớn, tôi ah tâm rồi. Ôi, anh Lãnh, anh mỗi lần gặp vụ án gì phức tạp, liền ra ngoài ngủ, để chị dâu một mình ở nhà, anh yên tâm sao?"

"Mắc mớ gì tới cậu? Đầu óc cậu lại nghĩ ba cái chuyện không đứng đắn gì đó?" Nói xong, ngủ luôn.

Hàn Phong tay gối đầu, thầm nghĩ: "Có lẽ chị dâu cũng bốn năm chục tuổi rồi, tôi còn nghĩ chuyện không đứng đắn gì chứ? Nhưng thật ra phải nghĩ biện pháp gì để dẫn người trg gian tiết lộ tin tức của chúng ta ra mới tốt đây."

Đêm khuya, một thân ảnh mở cửa phòng điều tra hình sự, dưới ánh trăng mờ nhạt, có thể nhìn thấy một đầu tóc dài cùng đường cong nổi lên dưới cảnh phục, là một nữ cảnh sát.

Cô rón ra rón rén đi tới phòng máy vi tính, lấy ra chìa khóa, cắm vào ổ khóa, một thanh âm cũhg chưa từng phát ra, sau đó vặn khóa cửa, mở ra cánh cửa phòng máy tính.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Thân phận của Hàn Phong

Cửa vừa mở ra, ánh sáng liền từ trong khe cửa vọt đến, máy tính trong phòng máy cũng đã được mở, mà bên cạnh máy tính còn có hai bóng người. Cửa đột nhiên mở ra, hai người đều cả kinh, đồng thời thấp giọng nói: "Ai đó?" "Là tôi, Long Giai. Lý Hưởng, các anh ở chỗ này làm gì?"

Bên cạnh máy tính vậy mà lại là Lý Hưởng và Lưu Định Cường, Lý Hưởng hỏi lại: "Đã trễ thế này, cô không đi ngủ, đến đây làm gì?"

Long Giai nói nhỏ: "Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngủ không được. Tôi muốn đến điều tra tư liệu của một người. Các anh thì sao?"

Lưu Định Cường cười nói: "Vậy sao? Chúng tôi cũng đang điều tra tư liệu một người."

Long Giai tiến lên phía trước, chỉ thấy trên màn hình máy tính, hiển thị một loạt ảnh chụp, tư liệu của những người có tên là "Hàn Phong", cô nhịn không được mỉm cười, "Các anh đang điều tra anh ta!"

Lý Hưởng nói: "Cô cũng đến điều tra cậu ta? Ôi chao, không phải động xuân tâm rồi chứ, nhớ người ta hả?"

"Đừng nói mò, tôi chỉ nghĩ, người này quá thần bí, cần phải điều tra một chút."

Lưu Định Cường nói: "Đúng vậy, cậu ta từ đâu tới đây, trước kia làm gì vân vân, tại sao có kiến thức chuyên môn phong phú như vậy, càng lạ lùng chính là, cậu ta so với nhân sĩ chuyên nghiệp chúng ta đây nắm giữ kiến thức chuyên môn còn phong phú hơn."

Lý Hưởng hậm hực nói: "Chỉ có Lãnh trưởng phòng biết lai lịch người này, nhưng ông ấy lại kín như miệng bình, hỏi thế nào cũng hỏi không ra được, không có biện pháp, chúng tôi chỉ đành tự mình động thủ tra xét."

Long Giai hỏi: "Nhưng tin tức chúng ta nắm giữ quá ít, điều tra ra gì không?"

Lưu Định Cường lắc đầu nói: "Chúng tôi đã tra qua, chỉ ở thành phố H, người tên Hàn Phong thì có hơn sáu trăm, nhưng không một ai là Hàn Phong này. Chúng tôi lại tra xét một chút hệ thống hộ tịch toàn quốc, có hơn 90 vạn Hàn Phong, hiện tại chúng tôi đem giới hạn trong khoảng 20t, vẫn như cũ có gần 20 vạn Hàn Phong."

"Woa, vậy phải tra đến lúc nào đây?"

Lý Hưởng nói: "Chúng tôi đã so sánh hơn phân nửa rồi."

"Như vậy không được, chúng ta cần nhiều thông tin hơn, đầu tiên, chúng ta ngay cả anh ấy đến tột cùng họ tên có phải Hàn Phong không cũng không thể chắc chắn, nguyên quán nơi nào, những điều này là thông tin cơ bản nhất."

Lưu Định Cường quay đầu nói: "Đúng rồi! Nếu cậu ta chỉ dùng tên giả, chúng ta chẳng phải đang chạy lòng vòng sao?"

"Các anh có chú ý không, khẩu âm của anh ta mang giọng Hồ Nam, Tứ Xuyên, nhưng có loại thanh điệu là lạ."

Lý Hưởng nói: "Còn có tiếng địa phương của vùng Mân Chiết."

Lưu Định Cường nói: "Cậu ta hình thể cao mà gầy, xương cốt so với người thường nhỏ hơn một chút, tỉ lệ cơ thể cùng khung xương chênh lệch thấp, có đặc thù của dân tộc thiểu

số vùng Vân Quý."

Lý Hưởng nói: "Đây không phải biện pháp tốt, nói đi nói lại, người của địa phương nào cũng có khả năng. Đúng rồi, tôi nghĩ cậu ta nói chuyện còn có chứa một loại khẩu âm khác. khẩu âm Đức, khi tôi đặc huấn ở Đức, có một giáo quan phát âm phía sau có âm bật lưỡi, khi nói từ trợ âm thì vô cùng rõ ràng, Hàn Phong cũng như vậy, cậu ta khi nói 'đâu' 'nhé' thì có loại phát âm này."

Long Giai nói: "Tôi không nghĩ phức tạp như các anh, tôi vốn nghĩ, nếu Lãnh trưởng phòng nói anh ấy là trinh thám, vậy anh ấy phải có đăng ký ghi tên, lo liệu giấy phép, do đó ở trên mạng điều tra một chút có trinh thám nào thế không."

Lưu Định Cường nói: "Cô tới tra đi, tôi nhường chỗ cho cô."

Long Giai trên máy tính điều tra, ba đầu sáu con mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, bọn họ quả thật tra được một chứng nhận trinh thám, chính là hệ thống cảnh sát vùng này cấp phát, nhưng bọn họ nhìn thấy gì đây? Trên màn hình chỉ có hai chữ Hàn Phong mà thôi, ngay cả hình ảnh cũng không có một bức, giới tính, tuổi tác các loại tất cả đều trống không. Lý Hưởng kinh ngạc nói: "Thế này là sao?"

Lưu Định Cường cười nói: "Tôi nghĩ thằng nhóc kia thật giống như đặc công của nước nào đó, tư liệu gì cũng không có."

Lý Hưởng nói: "Có loại khả năng này, nếu không phải đặc công, cậu ta tiếp nhận huấn

luyện ở đâu? Nhà của cậu ta ở một dãy nhà cũ nát của khu nội thành cũ, hoàn cảnh cực kỳ tồi tệ, thật không ngờ cậu ta sẽ ở cái loại địa phương đó."

Long Giai tò mò hỏi: "Anh ấy sống ở đâu?"

Lý Hưởng nói: "Cậu ấy ở trước đường Hoàn Hoa, qua cầu vượt Bạch Ngọc, từ miếu thờ đi vào trong…”

Ngày thứ hai, Hàn Phong cùng Lãnh Kính Hàn đi đến bệnh viện thăm Hạ Mạt và Trương

Nghệ trước. Bệnh viện nhân dân Nghi Hưng là bệnh viện nổi danh của thành phố H, là một bệnh viện tổng hợp có lịch sử gần trăm năm, phó viện trưởng Trương Thiệu Đông là bác sĩ chủ nhiệm khoa ngoại. Theo lời ông ta giải thích, Trương Nghệ chỉ bị chút vết thương nhẹ, viên đạn không thương tổn đến hệ thần kinh, nghỉ ngơi vài ngày là được; Nhưng ót Hạ Mạt đã bị vật nặng đánh vào, có chấn động não, khả năng sẽ có hậu di chứng mất trí nhớ tính gián đoạn hoặc mất trí nhớ tính ngược chiều.

Hàn Phong hỏi: "Cái gì? Cái gì? Mất trí nhớ tính gián đoạn? Mất trí nhớ tính ngược chiều?"

Trương Thiệu Đông giải thích: "Gọi là mất trí nhớ tính gián đoạn, chính là người bệnh sẽ đột nhiên quên một ít chuyện vốn phải nhớ rõ, như mới vừa ăn cơm xong, cậu ta có khả năng bỗng dưng quên mất, cho rằng còn chưa ăn; Mà mất trí nhớ tính ngược chiều, là chỉ người bệnh đối với chuyện xảy ra gần đây, cực kỳ dễ quên, mà chỉ lưu lại những ký ức khi còn nhỏ."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Phó viện trưởng Trương, loại bệnh này có thể chữa khỏi hay không?"

"Việc này rất khó nói, hơn nữa, chúng tôi cũng chưa xác định có lưu lại hai loại hậu di chứng này hay không."

"Phó viện trưởng Trương, vậy cũng có nghĩa, cậu ấy có thể hoàn toàn

bình thường?" Hàn Phong truy hỏi.

"Hiện tại chúng tôi chỉ có thể để cậu ấy lưu lại bệnh viện quan sát, mà hậu di chứng này, cũng không phải chỉ trong khoảng thời gian ngắn là có thể biểu hiện ra. Thoạt nhìn cậu ta bình thường, thế nhưng không nói chính xác được đã xảy ra vấn đề gì."

Lúc này, một bác sĩ trẻ tuổi cầm một tờ đơn tiến đến. "Chủ nhiệm Trương, bác sĩ Lương Thanh Nho muốn nhận hai túi dụng cụ, tiến hành phẫu thuật ngoài bệnh viện, xin anh ký tên."

Trương Thiệu Đông không nhịn được nói: "Không phải thông báo khoa dụng cụ, bác sĩ Lương tự mình ký tên có thể đồng thời nhận hai túi dụng cụ sao? Loại chuyện này còn phải tìm tới tôi."

Bác sĩ trẻ tuổi cầm tờ đơn, lập tức lui ra ngoài.

Hàn Phong cùng Lãnh Kính Hàn dưới sự hướng dẫn của phó viện trưởng Trương, đi tới phòng điều trị, bệnh viện cố ý sắp xếp hai người Trương Nghệ và Hạ Mạt cùng nằm một gian phòng bệnh. Trong bệnh viện tiếp nhận rất nhiều cảnh viên bị trúng đạn ngày hôm qua. Trương, Hạ hai người đều đã tỉnh dậy, nhìn qua tinh thần cũng không tệ lắm, sau khi chào hỏi, hai người mặc dù đều có thương tích trong người, nhưng vẫn như cũ đối với tiến trình của vụ án tỏ ra cực kỳ hứng thú. Lãnh Kính Hàn giải thích với bọn họ tình huống sau khi bọn họ bị thương, rồi lại trò chuyện vài câu, liền rời khỏi bệnh viện.

Trên đường, Lãnh Kính Hàn hỏi Hàn Phong: "Kế tiếp cậu dự định làm gì?"

"Tôi cho rằng, nên đến thăm Đinh Nhất Tiếu lần nữa. Hồng A Căn nói hắn ba năm trước

đã rời khỏi công ty xây dựng Phúc Hưng, nhưng công ty xây dựng Phúc

Hưng một năm trước mới vì lý do tinh thần Hồng A Căn có vấn đề mà giải trừ hợp đồng thuê với hắn, tôi muốn xem gã giải thích thế nào. Cũng thuận tiện nhìn A Bát, không phải Lý Hưởng nói anh ta đã đánh bị thương đối thủ sao?"

"Được, tôi còn phải trao đổi cùng Lão Quách một chút, báo cáo trao đổi viết thế nào. Cậu đi một mình đi."

"Nói sao cũng phải phân cho tôi một người chứ, tôi đi một mình ấy à? Tôi không biết đường đâu."

"Chúng ta quả thật không có nhân thủ, nhân thủ giám thị Đinh Nhất Tiếu còn không đủ, Lý Hưởng và Lâm Phàm phải thay phiên giám thị, Lưu Định Cường phải làm phân tích hiện trường sau vụ nổ ngày hôm qua, Long Giai phải điều tra tư liệu bối cảnh của công ty xây dựng Khai Nguyên, còn phải phụ trách sửa sang lại báo cáo, cậu nói xem, phái ai đi theo cậu đây?"

"À " Lãnh Kính Hàn nói đến đây, hai người đồng thời nhớ tới một người. Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi gọi điện hỏi giúp cậu một chút, xem con bé có thời gian không, để con bé đưa cậu đi."

Lãnh Kính Hàn dừng xe, gọi điện thoại, nói với Hàn Phong: "Cậu xuống xe ở đây, nơi này cách cao ốc Thiên Nguyên gần hơn, Khả Hân lập tức tới đón cậu. Đừng chạy lung tung khắp nơi, lạc đường cũng không ai quan tâm đến cậu đâu."

Hàn Phong cười lạnh một tiếng, ngáp một cái thật to.

Phan Khả Hân vài phút sau liền chạy xe tới, chở Hàn Phong tới cao ốc Thiên Nguyên, dọc theo đường đi không ngừng truy hỏi tình tiết vụ án phát triển thế nào, Hàn Phong nói tình tiết vụ án đã phát triển đến giai đoạn mấu chốt, không phải từng chi tiết cũng có thể cho hay. Phan Khả Hân rất bất mãn.

Tới cao ốc Thiên Nguyên rồi, Đinh Nhất Tiếu vậy mà không có đó, A Bát cũng ra ngoài, nhân viên tiếp đãi mời Hàn Phong bọn họ chờ, xếp hàng sau hơn mười người khách. Hàn Phong vốn là kẻ không an phận, anh ngồi vài phút, bảo nhân viên chiêu đãi ghi nhớ số điện thoại Phan Khả Hân, rồi bắt đầu dạo chơi khắp nơi trong cao ốc.

Cao ốc Thiên Nguyên rất rộng lớn, mỗi một tầng đều có không ít xí nghiệp cho thuê, Hàn Phong bảo Phan Khả Hân nói cho anh biết các công ty này làm những gì, Phan Khả Hân tức giận anh không nói cho mình tiến triển tình tiết vụ án, câu có câu không cùng anh đáp lời.

Hai người từ tầng 24 xem đến tầng 16, Hàn Phong đột nhiên bị một người phía sau vội vàng bước qua đụng phải. Người nọ mang kính mắt gọng vàng, là một người đàn ông trí thức khoảng 30 tuổi, làm cho người ta cảm thấy vô cùng nho nhã, trong tay xách một cái hộp thật lớn, sau khi đụng phải Hàn Phong, vội áy náy nói: "Xin lỗi, xin lỗi."

Hàn Phong gật gật đầu, người nọ rời đi, Hàn Phong hỏi Phan Khả Hân: "Sao trong cao ốc này ngay cả bệnh viện cũng có?"

"Không có à, anh đang nghĩ gì thế?"

Hàn Phong suy nghĩ một chút, "Không có gì, cô đã nói bên trong có nhiều công ty như vậy,

nhân viên lại đông, sao không bố trí một trạm xá? Cho nên muốn hỏi một chút." Anh nhìn người vừa nãy đụng mình đã đi xa, rất rõ ràng, cái hộp người nọ xách là hộp dụng cụ điều

trị chuyên dụng của bác sĩ sử dụng, bình thường chỉ có 120 hoặc bác sĩ khi ra ngoài khám gấp mới dùng đến.

Phan Khả Hân phát hiện Hàn Phong không nói thật, bĩu môi nói: "Ra vẻ

thần bí." Hàn Phong cười cười. Đi một vòng lớn, cả cao ốc đều đi dạo hết rồi, hai người từ tầng 24

xuống đến cửa lớn, Hàn Phong hoàn toàn cảm thấy nhàm chán, chợt phát hiện một người đàn ông trung niên hướng bảo vệ hỏi đường: "Xin hỏi, cục dân chính ở nơi này phải

không?"

"Không phải chỗ này, anh tìm nhầm rồi, phía trước quẹo trái."

Trong lòng Hàn Phong vừa động, hỏi Phan Khả Hân: "Cục dân chính cách nơi này rất gần sao?"

"Đúng vậy, ngay bên cạnh."

"Tốt lắm, chúng ta đi nhìn một chút xem."

"Nhìn cái gì?"

Hàn Phong cười thần bí, "Đi thăm dò dân số mất tích."

Nửa giờ sau, nhân viên tiếp tân gọi điện thoại tới, nói Đinh Nhất Tiếu đã trở về. Hàn Phong bọn họ lập tức trở lại phòng làm việc của Đinh Nhất Tiếu, Đinh Nhất Tiếu một mình một người ở phòng làm việc. Đinh Nhất Tiếu đã đổi gọng kính đen, thoạt nhìn càng thêm nghiêm túc. Gã ngồi đó, ra hiệu mời ngồi, dừng một chút, nói: "Có chút chuyện ra ngoài, nghe nói cảnh sát muốn tìm tôi hỏi thăm tình huống, tôi để những vị khách khác chờ trước một tý, mời nói, muốn hỏi tôi cái gì?"

Hàn Phong nói: "Nếu Đinh luật sư đã thẳng thắn như thế, tôi cũng không vòng vo nữa. Nói thật cho anh biết, ngày hôm qua chúng tôi bắt được người điên từ bệnh viện tâm thần Chung Cổ Sơn trốn ra, cũng chính là người gần đây trong thành phố gây ra náo động ầm ĩ."

Đinh Nhất Tiếu ngưng mi trầm tư một chút, kinh ngạc nói: "Chính là người đó à, đã bắt được rồi! Nhưng trên báo không phải nói còn đang giới nghiêm, bảo cư dân buổi tối đừng ra ngoài một mình sao?" Nói xong, gã chỉ chỉ tờ báo trên bàn.

Hàn Phong chú ý tới, bên tay trái Đinh Nhất Tiếu, gần màn hình máy tính đặt một tờ nhật báo thành phố H cùng ngày.

Hàn Phong nói: "Đó là vì cảnh sát còn đang thẩm vấn, chưa xác định có còn giữ vũ khí phi pháp không, cho nên không thể hướng quần chúng tiết lộ tin tức, hy vọng Đinh luật sư cũng có thể giữ bí mật."

Đinh Nhất Tiếu sửng sốt, lập tức gật đầu, "Nhất định nhất định, cảm ơn cảnh sát tín nhiệm tôi như thế. Bất quá, các anh hôm nay muốn giải quyết tình huống thế nào?"

"Thực ra, người nọ là nhân viên của công ty xây dựng Phúc Hưng. Theo lời khai của hắn,

ba năm trước hắn đã rời khỏi công ty xây dựng Phúc Hưng, mà công ty vậy mà một năm trước mới cùng hắn giải trừ hợp đồng lao động, điểm ấy, chúng tôi hy vọng Đinh luật sư phối hợp điều tra một chút."

Đinh Nhất Tiếu tựa hồ đang nỗ lực nhớ lại, một lúc lâu mới vỗ ót. "À, nguyên lai là việc này đây! Ôi, tôi còn tưởng chuyện gì, sẽ điều tra, sẽ điều tra."

Đúng lúc này, một người đột nhiên mở tung cửa, vọt vào, không phải ai khác, chính là A Bát, gã vốn nổi giận đùng đùng, nhưng vào cửa vừa nhìn, phát hiện Hàn Phong bọn họ ngồi ở đó, lập tức bình tĩnh lại, còn thay Đinh Nhất Tiếu rót ly nước, đưa tay để sau lưng, như vệ sĩ thẳng tắp đứng đó. Đinh Nhất Tiếu chỉ trầm mặc chốc lát, cười nói: "Em họ tôi đây, chính là tính tình nóng nảy, làm chuyện gì cũng hấp tấp, anh xem,

vào cửa ngay cả cửa cũng không gõ." Rồi hướng A Bát nói: "Đã dạy cậu rất nhiều lần, vào cửa phải gõ trước, nhưng cậu cứ không vâng lời." Sau đó quay đầu nói tiếp với Hàn Phong: "À, chúng ta nói đến đâu rồi? Ừm, đúng, Hàn trinh thám, đúng không, là như vầy, tôi đây, anh biết rồi đó, tôi vẫn bề bộn nhiều việc, nhưng đối với việc mở công ty lại rất có hứng thú. Do đó tôi thích mua những công ty sắp phả sản này, đồng thời cứu chúng nó lên, như vậy tôi sẽ cảm thấy rất có cảm giác thành tựu. Trên thực tế, sau khi thu mua những công ty này, bản thân tôi cũng không làm sao quản lý, tôi vẫn như cũ làm công việc vốn có của mình, tôi đều mời nhân viên quản lý của đơn vị cũ giúp tôi xử lý, chỉ là phương châm quyết sách quan trọng do tôi quy định mà thôi."

Gã dừng một chút, nói: "Có phải nói quá nhiều rồi không? Không nói với anh như vậy, sợ các anh nghe không hiểu. Mà tên điên kia chính là một ví dụ, lần trước đồng chí của cục cảnh sát khi đến điều tra tôi đều đã nói với bọn họ rồi, tôi mua công ty nọ, vừa vặn là ba năm trước, mà người nọ vừa vặn cũng ra đi khi đó, nhưng khi giao nhận, nhân viên thanh lý nhân số xảy ra vấn đề, anh xem, người nọ căn bản không có tới làm, vậy mà chúng tôi không biết, mỗi tháng còn theo lẽ thường giúp hắn đóng bảo hiểm, mà tiền lương của hắn, thì bị giám đốc khâu đó âm thầm khấu trừ rồi, ước chừng đã tham ô hai năm. Sau chúng tôi đã điều tra ra, lập tức sa thải giám đốc khâu đó, cũng bắt hắn trả lại tiền của công, mà khi đó chúng tôi chính là ở bệnh viện tâm thần tìm được nhân viên kia."

"Nói như vậy, là cấp quản lý công ty xuất hiện vấn đề nhỏ, lần này hắn mang súng giết người không có chút liên quan nào đến các anh?"

Đinh Nhất Tiếu cúi đầu suy nghĩ, nói: "Lúc ấy ở bệnh viện khi nhìn thấy hắn, chúng tôi vẫn rất thương cảm cho hắn. Làm một nhân viên lâu năm, chúng tôi thay hắn trả phí dụng điều trị, nhưng về sau, giữa chúng tôi quả thật không phát sinh quan hệ gì. Về phần hắn làm thế nào trốn khỏi bệnh viện tâm thần, làm thế nào mang súng giết người, chúng tôi càng không hiểu rõ tình hình chút nào. Điểm này, hoan nghênh cảnh sát tùy thời điều

tra, tôi có thể thông báo cho giám đốc khâu của công ty xây dựng Phúc Hưng, để hắn toàn lực phối hợp với các anh." Nói xong, gã nhìn đồng hồ một chút.

Hàn Phong cười nói: "Tốt, đã như vậy, chúng ta giữ liên lạc, yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ điều tra mọi chuyện rõ ràng. Tờ báo này, anh đã xem chưa?"

"Tôi xem rồi, anh cầm lấy xem đi."

Hàn Phong đứng dậy, vươn tay trái cùng Đinh Nhất Tiếu bắt tay, Đinh Nhất Tiếu lại vươn tay phải trước, Hàn Phong kiên trì một chút, cuối cùng cũng vươn tay phải.

Sau khi bọn họ cáo từ, ở cửa cao ốc Thiên Nguyên, Hàn Phong chần chừ nói: "Tôi muốn, một mình…"

Phan Khả Hân hiểu ý, lập tức nói: "Hiện tại các anh phá án bận rộn như vậy, mà tôi gần đây cũng muốn đến Thượng Hải phỏng vấn một hội triển lãm, các anh sau khi kết thúc vụ án này, tôi trở lại làm bài tin tức độc nhất vô nhị, được không?"

"Được chứ, đến lúc đó cô không đến tìm tôi, tôi cũng sẽ đến tìm cô đó."

Phan Khả Hân mỉm cười, "Ba hoa. Có muốn tôi lái xe đưa anh về không?"

"Không cần, tôi. . . . . Đi bên này nhìn xem."

"Tốt lắm, nhớ kỹ, khi kết thúc vụ án phải báo cho tôi biết trước tiên. Tôi đi trước."

Hàn Phong đột nhiên nghĩ đến gì đó, "Oái, chờ một chút."

"Còn chuyện gì sao?"

"Đúng vậy, nếu cô có thời gian, có thể giúp tôi lưu ý một chút khu quặng mỏ nọ không? Chính là nơi lần trước chúng ta đi đó."

"Chỗ đó à?"

"Đúng, nếu cô có thời gian, thỉnh thoảng tới đó nhìn xem, có những vật gì từ bên trong vận chuyển ra, nếu phát hiện cái gì dị thường, thì nói cho tôi biết, chỉ nói cho một mình tôi, ai khác cũng đừng nói."

Phan Khả Hân suy nghĩ một chút, "Được rồi, tôi sẽ thay anh lưu ý. Đến lúc đó tôi tìm anh ở đâu đây?"

Hàn Phong cười đến mức quỷ dị, "Đến nhà của tôi đi, tôi đợi cô."

Nhìn Phan Khả Hân lái xe rời đi, Hàn Phong mới thờ ơ dạo quanh một vòng, từ ngã tư đường băng qua một cao ốc khác đối diện cao ốc Thiên Nguyên, Lý Hưởng bọn họ cũng ngay trong tòa nhà này.

Thông qua trạm ngầm, Hàn Phong tiến vào phòng quan sát, nói với Lý Hưởng: "Thân thể anh có khỏe không? Xem ra gã xuống tay không nặng nhỉ?"

"Thế nào? Trên tay tên lùn đó có thương tích không?"

"Không có, có lẽ anh nhớ lầm rồi, nếu như là trật tay, mặt ngoài nhìn đoán không ra đâu. Từ tư thế gã rót nước, gã rất cẩn thận, nếu có chút đau nhỏ, nhìn cũng đoán không ra."

Lý Hưởng thở dài, đối với thất bại tối qua rất nản chí.

Hàn Phong khuyên nhủ: "Không hề gì, cho dù trên người gã có vết thương rõ ràng, bọn chúng cũng có thể thoái thác sang chuyện khác. Như

Hồng A Căn, Đinh Nhất Tiếu nói đến cực kỳ có đạo lý, khi giao nhận sơ ý chểnh mảng, giám đốc khâu muốn chiếm một phần tiền lương, liền đem chuyện này đè xuống, anh còn có thể nói được gì?"

"Thằng cha đó, đùn đẩy rất sạch sẽ, cứ như vậy, việc này một chút quan hệ với bọn chúng cũng không có rồi."

"Đúng rồi, buổi sáng trước khi tôi đến, Đinh Nhất Tiếu rời khỏi đó vào lúc nào?"

"Gã vào 8h cùng A Bát rời đi, chính là lúc cậu và Lãnh trưởng phòng ở bệnh viện. Nhưng theo nhân viên giám thị hồi báo, bọn họ quả thật không thấy được Đinh Nhất Tiếu cùng A Bát rời khỏi cao ốc Thiên Nguyên, cũng không nhìn thấy bọn chúng trở về."

"Nói như vậy, chỉ trong thời gian mấy tiếng, bọn họ đều ở trong cao ốc Thiên Nguyên, cao ốc Thiên Nguyên ngoại trừ phòng làm việc của gã, còn thuê những tầng khác sao?"

"Không có. Nếu có chúng tôi đã không chỉ giám thị ở đây."

"Nhưng gã cùng A Bát cũng không đồng thời trở về." Anh xốc lên một góc rèm cửa, nói: "Mở âm thanh lên, để tôi nghe một chút, bọn họ đang nói cái gì."

Lý Hưởng theo lời mở máy phát, bên trong truyền đến tiếng Đinh Nhất Tiếu cùng A Bát nói chuyện.

Đinh Nhất Tiếu nói: "Tôi chỉ rời đi trong chốc lát, anh cần gì đi theo tôi suốt vậy chứ. Anh gấp, anh gấp cái gì! Tôi đâu làm gì, thật sự không có!"

Hàn Phong kéo lại rèm cửa. "Nhìn ra được, A Bát một mực tìm Đinh Nhất Tiếu, hơn nữa rất sốt ruột. Nhưng Đinh Nhất Tiếu một mình một

người, gã muốn làm gì đây?"

"Thoạt nhìn bên ngoài vẫn rất bình thường."

"Đây chẳng qua là mặt ngoài, gã nói dối. Hơn nữa, còn đang che giấu gì đó."

"Cái gì?"

Hàn Phong gõ tờ báo trong tay, "Gã rõ ràng không xem báo hôm nay, nhưng gã lại nói đã xem; A Bát xông vào cửa, điểm ấy không cần phải nói, gã hiển nhiên muốn che giấu; Còn nữa, tôi vừa vào cửa liền phát hiện tay trái của gã vẫn giấu giếm, chẳng lẽ sợ tôi nhìn thấy cái gì?"

"Nhóm chúng tôi ngược lại không chú ý." Nói xong anh ta cũng hướng kính viễn vọng nhìn thoáng qua, "Từ chỗ này nhìn lại, cũng không thấy."

"Lần này gặp Đinh Nhất Tiếu cùng lần trước gặp gã, cảm giác rất khác biệt, tới cùng có vấn đề gì đây?" Anh ngẩng mạnh đầu, nói với Lý Hưởng:" Đem ghi âm theo dõi mấy ngày nay đem hết ra, đúng, toàn bộ, không chỉ là những thứ đặc biệt chú ý."

Hàn Phong nghe đi nghe lại ghi âm, đột nhiên đứng dậy, nói với Lý Hưởng: "Hai đĩa này tôi muốn mang về phòng điều tra hình sự. Tìm người, lái xe đưa tôi về."

"Ôi chao, còn rất có dáng vẻ ngông nghênh của đại trinh thám nha. Có thể hỏi cậu một vấn đề không?"

"Nói."

"Cậu là người của địa phương nào?"

Hàn Phong cười nói: "Tôi từ địa ngục tới."

Lý Hưởng biết hỏi không được, lắc lắc đầu.

Hàn Phong ở trên xe, nhìn tờ báo, nhìn một hồi, ánh mắt của anh lại sáng lên, anh ở trên báo, lại phát hiện tin tức không thể tưởng nổi.

Phòng điều tra hình sự, Lãnh Kính Hàn đang bề bộn giao nhận văn kiện, Hàn Phong xông vào phòng làm việc của ông, quẳng tờ báo lên bàn, hỏi: "Thế này là sao?"

Lãnh Kính Hàn nhìn thấy, tiêu đề lớn trên đầu trang báo, biết "Đêm hôm qua thành phố ta áp dụng thành công nổ sập định hướng một tòa nhà nguy hiểm", rồi mặt sau lại có một tin

tức lớn, đề mục là "Do trục trặc cơ giới trực thăng làm nhiệm vụ của thành phố ta xảy ra tai nạn, phi công kịp thời nhảy dù", Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong nói: "Thế nào? Chúng tôi cũng chỉ có thể làm bấy nhiêu, chẳng lẽ cậu còn muốn để cho truyền thông tuyên truyền trắng trợn, nói hệ thống cảnh sát cùng tổ chức khủng bố phát sinh bắn giết?"

"Tôi không phải nói việc này."

Lãnh Kính Hàn lật một mặt báo, chỉ thấy đề mục tờ thứ hai cũng là tiêu đề diện rộng, viết: "Phó thị trưởng cáo trạng khâu chấp pháp, lấy bạo chế bạo, hành vi cực đoan, hoàn toàn không để ý an toàn sinh mang của đương sự."

Lãnh Kính Hàn chỉ vào nói: "Cậu nói cái này?"

Hàn Phong khịt mũi khó chịu, "Việc này tôi ngại cái gì?"

"Vậy cậu nói là cái gì?"

Hàn Phong đưa ngón tay đặt trên tiêu đề lớn, "Tôi nói chính là… Đây!"

Theo ngón tay Hàn Phong di chuyển, Lãnh Kính Hàn nhìn thấy, là một khung nhỏ ở góc tờ báo, đây là một thông báo con, nội dung bên trong viết "Công ty trách nhiệm hữu hạn gia công cơ giới Hưng Thịnh trải qua đấu thầu kịch liệt, đã bị công ty vật liệu thép Thành An thu mua". Đây là thông báo nhỏ không đáng để mắt tới, cho dù mua tờ báo, không nhìn kỹ cũng dễ dàng bỏ sót, nhưng được Hàn Phong chỉ ra, Lãnh Kính Hàn cũng mở rộng tầm mắt, công ty vật liệu thép Thành An, chính là một trong năm xí nghiệp Đinh Nhất Tiếu đứng tên!

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Manh mối

"Bọn họ không phải đã trộm linh kiện vật liệu thép của công ty Hưng Thịnh sao? Tại sao còn muốn mua lại nó?" Hàn Phong nắm tay thành đấm, "Rất đơn giản, bọn họ mua lại nhà xưởng, không phải có thể sản xuất càng nhiều linh kiện hơn sao? Vấn đề là, bọn họ đến tột cùng muốn sản xuất cái gì đây? Chúng ta chỉ có hơn một nửa linh kiện mà thôi, là một phế phẩm. Tôi nghĩ, hẳn là điều tra một chút toàn bộ quá trình giao dịch lần này."

Lãnh Kính Hàn bảo Long Giai đi thăm dò tình hình đấu giá của công ty Hưng Thịnh, Long Giai liếc mắt nhìn Hàn Phong một cái, người nọ hết sức chăm chú đọc báo, lâm vào suy nghĩ sâu xa, Long Giai hậm hực bỏ đi. Lãnh Kính Hàn lại nói: "Tôi cũng không phải giật mình ở chỗ này, Đinh Nhất Tiếu vẫn luôn nằm dưới sự giám thị của chúng ta, gã có thể chỉ huy đi mua một công ty khác, có thể thấy được giám thị của chúng ta bất lực cỡ nào."

"Việc này không trách ai được, chưa chắc chính là Đinh Nhất Tiếu chỉ huy, chúng ta từng giả thiết, Đinh Nhất Tiếu không phải kẻ chủ mưu đứng đầu, mà là một con rối trước sân khấu mà thôi. Đúng rồi, còn có việc này." Hàn Phong đưa hai đĩa CD nọ ra, để vào trong máy tính của Lãnh Kính Hàn, "Hai đĩa CD này, một là ghi âm nghe trộm được buổi sáng ngày đó, đây là ghi âm của buổi chiều, anh cẩn thận nghe một chút, có vấn đề gì. Chỗ này là ranh giới của buổi sáng và buổi chiều, cứ nghe ở đây."

Lãnh Kính Hàn nghe xong năm lần, nói: "Có lẽ đang nói chuyện cùng một người, không có gì khác nhau."

Khóe miệng Hàn Phong nổi lên ý cười lãnh khốc, "Anh cứ nghe lại một chút, tốt nhất nhìn đồng hồ của anh, chú ý nghe thời gian nói chuyện của

gã."

Lãnh Kính Hàn lại nghe một lần, Hàn Phong nói: "Hôm nay tôi đi tìm Đinh Nhất Tiếu nói

chuyện, cũng cảm giác không đúng lắm, nhưng lại không biết chỗ nào xảy ra vấn đề, sau lại tìm được Lý Hưởng, lấy ghi âm ra so sánh, mới biết được đáp án."

Lãnh Kính Hàn chịu không được nhất là Hàn Phong biết đáp án mà cứ không nói, vội la lên: "Cậu đã biết đáp án rồi thì nói nhanh lên đi!"

Hàn Phong dựng thẳng ba đầu ngón tay, "Từ buổi chiều ngày bắt đầu cài máy nghe trộm đó, Đinh Nhất Tiếu bất kể cùng ai nói chuyện, trước dừng lại ba giây, mà trước đó, hắn là một thằng cha biện luận trôi chảy, có lối suy nghĩ nhanh nhẹn."

Lãnh Kính Hàn lập tức quay ngược lại băng ghi âm một lần, dùng đồng hồ so sánh thời gian, quả nhiên như lời Hàn Phong nói, ông tỉnh ngộ nói: "Trước khi gã nói chuyện, đều phải dừng trước ba giây! Sợ nói sai hoặc nói lỡ miệng!"

"Từ khi bắt đầu cài đặt máy nghe trộm, bọn họ chỉ dùng chưa đến nửa ngày đã biết, thời gian nửa ngày này, đã có những ai biết chuyện?"

"Không đúng, máy nghe trộm là cài đặt buổi tối, ngày thứ hai mới bắt đầu sử dụng, người tiết lộ tin tức, có thời gian một ngày."

"Tốt lắm, trong thời gian một ngày này, tin tức máy nghe trộm đã cài đặt xong, đến tột cùng có bao nhiêu người biết?"

Ngoài dự kiến, Lãnh Kính Hàn xòe tay, "Thành viên phòng điều tra hình sự chúng tôi đều biết, ngày đó Khả Hân cũng từng tới."

Hàn Phong trừng mắt, "Nói như vậy, ngoại trừ tôi và Lý Hưởng, các anh đều đáng nghi?"

"Buổi sáng ngày đó, hình như Lý Hưởng từng gọi một cuộc điện thoại đến, cậu ta cũng vẫn luôn theo dõi tiến trình của vụ án."

Hàn Phong lẩm bẩm nói: "Nói đi nói lại, suy nghĩ cả nửa ngày, nguyên lai chỉ có một mình tôi không đáng nghi."

Lãnh Kính Hàn nhìn thẳng vào anh, "Tôi không loại trừ việc Lý Hưởng từng đem tin tức hướng cậu tiết lộ."

Vẻ mặt Hàn Phong lại uể oải xuống, "Tôi còn tưởng rằng có phát hiện mới sẽ có đột phá mới, nguyên lai vẫn không giúp được gì."

"Không, nhân viên cài đặt từng nói, thông thường cài máy nghe trộm nọ, căn bản sẽ không bị phát hiện. Phát hiện này của cậu, càng chứng thực suy nghĩ của cậu, nội bộ chúng ta, quả thật có người đã tiết lộ tin tức. Vậy chúng ta còn giám thị tiếp không?"

"Đương nhiên phải tiếp tục giám thị, tối thiểu phải để cho Đinh Nhất Tiếu không dám vọng động, dán chặt mắt vào gã, chẳng khác nào bóp chặn một cánh tay của tên thao túng phía sau màn. Còn nữa, trong nội bộ có quỷ, tạm thời không nói cho bọn họ."

"Đúng rồi, Khả Hân vừa gọi điện nói, cậu không cho con bé theo dõi đưa tin về vụ án này nữa?"

"Tôi nói không cho cô ấy theo dõi đưa tin khi nào?"

"Người ta là con gái mà, đương nhiên ngại nói trực tiếp cho cậu biết, vừa rồi con bé nói trong điện thoại rất tủi thân."

"Tôi nghĩ như vậy, bớt một người tham gia, liền ít đi một người tình

nghi. Hơn nữa vụ án này, đã đến mức độ không thể theo dõi đưa tin nữa rồi, nếu không ngày hôm qua anh cũng sẽ không cự tuyệt cô ấy ngoài cửa, nếu vụ nổ lớn tối qua, cô ấy chụp cho anh một bức đặc tả, hôm nay thành phố H long trời lở đất rồi."

Lãnh Kính Hàn lòng còn sợ hãi, gật gật đầu, "Mấy ngày nay vụ án này làm tôi bận rộn đến hôn mê, không nghĩ chu đáo được vậy."

"Đó cũng là chuyện không còn cách nào, đối thủ của chúng ta muốn không ngừng gây ra chuyện mới, chúng ta cũng chỉ có thể che giấu tin tức, bởi vì hướng phát triển của dư luận đối với vụ án này cực kỳ bất lợi, lấy các anh làm ví dụ, cái này gọi là lừa gạt công chúng một cách thiện ý á, haha."

Lãnh Kính Hàn ngưng trọng nói: "Nhưng để công chúng sinh sống ở một nơi tùy thời đều có nguy hiểm phát sinh, đúng là thất trách của cảnh sát chúng tôi. Chúng ta phải mau chóng điều tra rõ một loạt kế hoạch bọn chúng muốn áp dụng, chuyện tối ngày hôm qua, vô luận thế nào không thể phát sinh lần thứ hai. Đúng rồi, còn có một tin tức về cậu."

"Là cái gì?"

"Chính là tin tức lớn vừa rồi ở trên báo đấy, con tin hôm qua cậu giải cứu, kể cả phó thị trưởng Điều, tố cáo cậu. Bọn họ yêu cầu cậu bồi thường tiền thuốc men, phí lỡ ngày công, phí bồi thường tinh thần cùng phí chịu kinh sợ."

(Tiêu: Phí lỡ ngày công ở đây ý là vì A làm B bị tổn thương gì đó phải mất thời gian điều trị, trong quá trình điều trị không thể đi làm, nên lỡ ngày công, do đó A phải bồi thường B phí này.)

"Loại chuyện nhỏ này, anh giúp tôi dọn dẹp là được. Hiện tại chúng ta nên xem thành tích công tác của đội viên chúng ta."

Một hội nghị nhỏ, năm người trong phòng điều tra hình sự, Lưu Định Cường tựa ở cửa phòng kiểm nghiệm, Lâm Phàm ngồi trước bàn của mình, Long Giai ngồi trước máy tính của cô, Lãnh Kính Hàn ngồi trên ghế giữa bàn làm việc, Hàn Phong ngồi trên bàn làm việc. Lãnh Kính Hàn nói: "Long Giai nói trước đi, cô hãy kể lại những gì đã tra được về tình hình hội đấu giá ngày hôm qua."

"Công ty xây dựng Khai Nguyên thành lập vào năm 1998, kỳ thật vẫn là đối thủ cạnh tranh của công ty xây dựng Phúc Hưng, hiện trường ngày hôm qua chúng ta đến là địa chỉ cũ của công ty, phần lớn thiết bị và nhân viên công ty đều đã dời sang cao ốc mới hai năm trước, cao ốc cũ này cho bên ngoài thuê. Ông chủ của công ty đã tiếp nhận thẩm vấn của bộ công an, hắn nói không hề biết trong cao ốc có chuyện giam giữ dài hạn trẻ em nào cả. Tư liệu tin tức có liên quan đến công ty Khai Nguyên đều đã in ra ở đây, bất quá tôi cho rằng cũng không giúp được gì nhiều cho chúng ta." Long Giai vừa dứt lời, ném tài liệu cho Hàn Phong.

Lâm Phàm nói: "Tối qua Đinh Nhất Tiếu ngủ ở nhà suốt, không có tình huống gì."

Lưu Định Cường nói: "Thứ ở chỗ của tôi có lẽ các anh sẽ cảm thấy hứng thú."

Hàn Phong từ trên bàn nhảy xuống, ngồi ghế máy tính của Long Giai, "Ồ, nói nghe một chút."

Lưu Định Cường nói: "Hiện trường ngày hôm qua, uy lực của quả bom kia tương đối lớn, tôi vẫn luôn hoài nghi việc chỉ có một quả bom. Hiện trường bị phá hủy hoàn toàn, có thể

nói rằng không để lại chứng cứ gì. Thế nhưng, chúng tôi đã phát hiện mảnh vụn cơ thể người ở hiện trường."

Lãnh Kính Hàn cả kinh, nói: "Cái gì! Mảnh vụn cơ thể người? Không

phải nói tất cả đều đã rút lui khỏi đó rồi sao?"

Còn Hàn Phong lại kinh hô: "Có thể là Lương Tiểu Đồng hoặc Lô Phương không?"

Lưu Định Cường nói: "Có lẽ là người bị phần tử khủng bố giết chết trước đó, hoặc người

bên trong tòa nhà không kịp chạy thoát, bởi vì các anh dù sao cũng không kiểm tra hiện trường mà. Bất quá, toàn bộ đã nổ thành mảnh vụn, mảnh vụn cơ thể người lớn nhất bất

quá cũng chỉ nặng 12 gram, ngoại trừ có thể phán đoán là bộ phận cơ thể người ra, cái khác đều không phán đoán ra được nữa. Nơi thứ hai, hiện trường cho nổ hủy súng bắn tỉa, cũng xử lý tương đối sạch sẽ, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết của súng ống, chỉ để lại một đống vật hợp kim, bất quá khối lượng hợp kim hơn 15kg, từ mảnh nhỏ thủy tinh hình cung vụ nổ lưu lại được phục hồi đến xem, ống ngắm quang học được trang bị của nó ít nhất phải đạt tới 16x, gấp đôi kính 8x bình thường.

Hàn Phong mở máy tính. "Làm chuẩn xác như vậy, muốn ngắm sao à?"

Lưu Định Cường nói: "Còn viên đạn phát hiện từ trong đống phế tích này lưu lại cùng vết thương của những thương binh so sánh, kết quả thí nghiệm chính xác, đường kính đạn 12.7mm thậm chí lớn hơn nữa, hẳn là dùng đạn tính giòn."

Hàn Phong bắt đầu tìm tòi trên máy tính, nói: "Tâm địa thật là xấu xa mà. Theo phân tích của anh, bọn họ dùng tựa như là M1 của Hungary, còn lớn hơn so với súng này nữa sao?"

Lưu Định Cường nói: "Kiểm tra trong cơ sở dữ liệu máy tính, tương tự thế. Nhưng chắc chắn súng bọn họ dùng lớn hơn nhiều, tầm bắn xa hơn, độ chuẩn xác càng cao. Hiện trường lần này, tôi gặp được chỉ là thuốc nổ

tính nổ cao đã nghe nói qua cùng súng bắn tỉa kiểu siêu trọng chưa từng nghe nói qua."

Hàn Phong đầy bụng tức giận: "Khiến tôi đau đầu chính là, bọn chúng làm thế nào lấy được những vũ khí này, bọn chúng tới cùng có bao nhiêu vũ khí?"

Lưu Định Cường nói: "Đúng rồi, hiện trường súng bắn tỉa phát nổ, còn có vết đạn của lính bắn tỉa của chúng ta, một viên bắn vào trên tường ngoài, một viên bắn vào trên thủy tinh, mà hiện trường không có dấu vết cho thấy có người bị thương."

Hàn Phong lăn chuột, "Không tệ, có thể bắn trúng vách tường là đã không tệ rồi, lúc ấy tôi chỉ muốn dọa đám lính bắn tỉa bỏ đi."

Lưu Định Cường nói: "Còn có một vũ khí, chính là súng ngắn của Hồng A Căn, sau khi lấy mẫu dấu tay, chỉ có dấu tay của Hồng A Căn. Loại hình hắn là súng ngắn Italia kiểu 92F 9mm. Trong hàng loạt hệ thống súng ngắn Beretta M92 loại mới nhất, súng dài 217mm, súng nặng 0.96kg, vận tốc ban đầu 334m/s, tầm bắn hữu hiệu 50m, băng đạn kép dung lượng đạt 15 phát.

Hàn Phong nói: "Hồng A Căn nói thế nào về khẩu súng này."

Lưu Định Cường nói: "Kết quả thẩm vấn chính xác, hắn nói nhận được ám hiệu thông báo, bảo hắn đến một nơi nào đó trong bệnh viện lấy, những tình huống khác không rõ ràng. Kỳ thật nên để Lý Hưởng trả lời, anh ấy đối với súng ống có nghiên cứu nhiều."

Lãnh Kính Hàn bất đắc dĩ nói: "Bẫy rập bày trí tinh vi, động tĩnh tối qua lớn như vậy, bọn chúng cũng có thể làm đến không một kẽ hở."

Hàn Phong nói: "Chủ yếu là dựa vào bom, biến hiện trường thành đống gạch vụn, muốn từ trong đống gạch vụn tìm ra dấu vết hữu dụng, thật sự

quá khó khăn. Rõ là đã tính toán mọi cách, đích thực là kế một hòn đá bắn mấy con chim."

Lưu Định Cường nói: "Thế nào là một đá bắn mấy chim?"

"Thứ nhất, để chúng ta lấy được tin tức không dám dễ dàng tin tưởng, trước tồn tại tâm lý sợ sệt, đối với hành động sau này sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Thứ hai, khiến cho lượng lớn nhân viên cảnh sát thương vong, suy yếu lực lượng của chúng ta. Thứ ba, gây chuyện mới, để cảnh sát mệt mỏi ứng phó với phóng viên cùng áp lực từ các phương diện. Thứ tư, thiết kế bẫy rập trong tòa nhà của đối thủ cạnh tranh, tiếp tục như vậy, không chỉ không hề liên quan đến Đinh Nhất Tiếu, còn có thể giúp bọn chúng đả kích đối thủ về mặt thương vụ."

Lãnh Kính Hàn bổ sung nói: "Thứ năm, đả kích lòng tự tin của chúng ta, ảnh hưởng đến phân tích lý tính của chúng ta đối với kết luận của mình. Còn nữa, thứ sáu, để cho chúng ta không thể không đi điều tra, trì hoãn thời gian tra án của chúng ta."

Lưu Định Cường nói: "Nếu như không có chuyện gì, tôi muốn đi làm mô phỏng hiện trường vụ nổ và thí nghiệm dấu vết đường đạn."

Lãnh Kính Hàn phất tay, chỉ còn lại Hàn Phong và ông hai người đứng giữa đại sảnh phòng điều tra hình sự, Lãnh Kính Hàn nghiêm túc nói: "Hiện tại vụ án đã lâm vào cục diện bế tắc, chúng ta hoàn toàn nằm trong cục diện bị động chịu đánh!" Ông nhìn Hàn Phong, hỏi: "Cậu thấy thế nào?"

"Cái nhìn của của tôi và anh hoàn toàn trái ngược, tôi cho rằng, đây là lúc cục diện của vụ án sắp mở ra. Chúng ta đều đã đi qua từng ngõ ngách trong mê cung, cuối mỗi con đường đều có cánh cửa, hiện tại chúng ta khuyết thiếu chính là chìa khóa mở cửa."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy, chìa khóa là gì?"

"Trước kia tôi cho rằng, Lô Phương và Lương Tiểu Đồng, chính là chìa khóa chúng ta phải tìm, nhưng hiện tại xem ra bọn họ chỉ là đồ dỏm, dùng để mê hoặc tầm nhìn của chúng ta. Mà chìa khóa chân chính, chúng ta còn chưa tìm được."

Lúc này, một máy điện thoại chưa từng vang lên trong phòng làm việc Lãnh Kính Hàn liền vang lên, trong lúc Lãnh Kính Hàn nghe máy, Lưu Định Cường cũng từ phòng thí nghiệm chạy ra. Hàn Phong tắt máy tính, đứng dậy nói: "Làm sao vậy? Sao khẩn trương như thế?"

Lưu Định Cường lén lút nói: "Là điện thoại đường dây nóng, ngày thường không vang, nay lại vang lên, chắc chắn là lãnh đạo cấp trên."

"Ồ." Hàn Phong nhìn Lãnh Kính Hàn, sắc mặt Lãnh Kính Hàn quả nhiên nghiêm túc hẳn lên, đáp lời không ngoài mấy chữ "Rõ" "vâng". Hàn Phong vỗ bả vai Lưu Định Cường, cũng thấp giọng cười nói: "Tối qua, cậu, Lý Hưởng, Long Giai, ba người các cậu đã làm gì trên máy tính? Đừng cho là tôi không biết."

Lưu Định Cường thật thà cười, "Thật sự là chuyện gì cũng không thể gạt được cậu nha."

Lãnh Kính Hàn nói: "Lãnh đạo của sở tỉnh gọi đến, đối với vụ án này cực kỳ coi trọng. Phía trên xác định, đây là một sự kiện bạo lực có tổ chức, có âm mưu, tính phá hoại cực đại, tình tiết vụ án cực kỳ nghiêm trọng, lãnh đạo hy vọng chúng ta mau chóng phá án, bọn họ sẽ toàn lực ủng hộ chúng ta.

Hàn Phong nói: "Ôi chao, đó là hy vọng các anh mau chóng phá án, không liên quan đến tôi. Bọn họ nhằm vào vụ nổ tối qua đó mà, bảo bọn họ đem trang bị tốt nhất phát hết sang đây, chúng tôi muốn xe tăng! Chúng tôi muốn máy bay! Chúng tôi muốn đại bác!"

Lãnh Kính Hàn tức giận nói: "Cũng đâu phải đánh giặc, cậu cho rằng đang chơi đùa à. Tốt lắm, tôi phải làm gấp một chút báo cáo sau cùng, Lão Quách người ta cũng đã trình lên rồi."

Sau khi ăn cơm trưa xong, Long Giai bọn họ mới trở về.

Long Giai nói: "Tôi nghĩ, kết quả điều tra của chúng tôi hôm nay, chỉ có thể dùng một câu nói để hình dung, đó chính là, Đinh Nhất Tiếu thông qua con đường hợp pháp, hợp pháp mà đấu giá được công ty gia công cơ giới Hưng Thịnh. Giá quy định của bên ngân hàng là 30 vạn, mà công ty vật liệu thép Thành An đã ra giá đạt tới 55 vạn, xấp xỉ hai lần giá quy định, mà những công ty tham dự đấu giá khác muốn mua công ty Hưng Thịnh thì không có thực lực, công ty có thực lực lại không có hứng thú quá lớn đối với Hưng Thịnh, bọn họ cho rằng bỏ nhiều tiền mua một xí nghiệp phá sản như vậy không đáng, đương nhiên liền về tay công ty vật liệu thép Thành An."

Hàn Phong nói: "Hai người chỉ điều tra được những thứ này?"

Lâm Phàm nói: "Cậu còn muốn biết gì nữa?"

"Thế này, tôi hỏi, Long Giai và anh trả lời. Người của công ty vật liệu thép Thành An tham dự đấu giá là ai? Tư liệu bối cảnh của hắn, nên có một cái đại khái chứ?"

"Tên Hồ Ngân Tín, là giám đốc mới nhậm chức của công ty vật liệu thép Thành An, gần

50 tuổi, nhưng tinh thần rất tốt, tốt nghiệp đại học tài chính nào đó, có nhiều năm kinh nghiệm quản lý, từng là người điều hành của công ty Hải Thiên, lại ở công ty Mậu Xương làm trợ lý tổng giám đốc vài năm. Nghe nói, là Đinh Nhất Tiếu cố ý mời từ miền nam tới."

"Miền nam? Là thành phố N sao?"

"Việc này, có lẽ thế. Chúng tôi không nghĩ phải tra tường tận như vậy, để chiều tôi đi một chuyến nữa."

"Không cần, hừ, Hồ Ngân Tín? Hừ hừ." Khóe miệng anh hiện ra ý cười cổ quái, lại nói, "Công ty vật liệu thép Thành An, tít ở thành phố T, hai người đã tra xét tư liệu về nó chưa?"

"Tra rồi, nó là công ty vật liệu thép mới xuất hiện lấy danh nghĩa của Đinh Nhất Tiếu thành lập, chỉ trong 3 năm ngắn ngủi, liền trở thành một hắc mã càn quét trên thị trường.

Nhân sĩ trong nghề đều nói, chất lượng vật liệu thép của nó tốt, giá cả hợp lý, chúng tôi đã phỏng vấn mấy thị trường giao dịch vật liệu thép cỡ lớn, hàng thép bán ra vẫn luôn được tiêu thụ không tồi. Nhưng bởi vì chúng nó là một xưởng thép nhỏ, do đó sản lượng không lớn, sản lượng trung bình năm chỉ hơn mười vạn tấn, dựa vào vật liệu xây dựng thép làm chủ."

"Lần này đấu giá công ty Hưng Thịnh, yêu cầu thanh toán tiền mặt, hay tiền trả phân kỳ?"

"Tiền mặt thanh toán một lần."

"Công ty vật liệu thép Thành An lần này tổng cộng bao nhiêu người tới? Bọn họ đang ở đâu?"

"Chỉ một mình Hồ Ngân Tín. Nói cũng kỳ quái, hắn làm người rất kín đáo, chỉ trọ ở khách sạn Long Hoa, đó là một khách sạn nhỏ bên cạnh nhà ga, còn chưa thể tính là hai sao."

Hàn Phong nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Hai người đã điều tra những vấn đề như Hồ Ngân Tín thật sự dùng tiền mặt thanh toán một lần? Hắn một mình mang theo vali lớn hay chuyển khoản ngân

hàng? Dùng phương thức chuyển khoản gì? Hắn thật sự tới một mình? Ngồi phương tiện giao thông gì? Tới lúc nào? Sau khi kết thúc đấu giá hắn cùng những ai tiếp xúc? Lần đấu giá này ai phụ trách chính? Quan hệ của bọn họ thế nào? Hồ Ngân Tín đã rời khỏi thành phố H chưa? Rời đi khi nào? Có ai đi cùng hắn không?"

Hàn Phong hỏi một hơi ra một đống vấn đề, hỏi đến Long Giai và Lâm Phàm hai mặt nhìn nhau, trợn mắt đứng nhìn. Long Giai hướng Lâm Phàm dò hỏi: "Hồ Ngân Tín đến một mình, đúng không?"

Lâm Phàm nói: "A, việc này, đúng vậy đó."

Long Giai lại nói: "Phụ trách đấu giá lần này, là chủ quản khâu nghiệp vụ ngân hàng Hằng Phúc Cao Đái Thắng, ông ta cùng Hồ Ngân Tín có quan hệ gì không, việc này chúng tôi chỉ …"

Lâm Phàm nói: "Chúng tôi đi điều tra lần nữa, nhất định sẽ điều tra rõ ràng."

Long Giai nói: "Anh cũng đi cùng đi, còn vấn đề gì, có thể lập tức điều tra rõ ràng."

"Không được, tôi nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, muốn đi thẩm vấn Hồng A Căn.

Hai người đi đi, nhớ tìm thêm mấy nhân viên của các công ty khác từng tham gia đấu giá, hiểu rõ tường tận quá trình đấu giá, nghe một chút ý kiến của bọn họ đối với lần đấu giá này. Nếu Hồ Ngân Tín còn chưa rời khỏi thành phố, nhất định phải nghĩ biện pháp giữ chân hắn, nếu hắn không phối hợp, đem hắn cưỡng chế mang về đây."

Lâm Phàm đứng ở cửa nói: "Lý do gì?"

"Tình nghi mưu sát!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Lý do này cũng có thể xác định bậy được? Cậu dựa vào cái gì nói người ta tình nghi mưu sát?"

Ngoài cửa ô tô đã vang lên, Hàn Phong nói: "Anh đã là hình cảnh lão làng rồi, việc này còn hỏi tôi, tôi đương nhiên là tùy tiện nói thôi."

"Tại sao muốn bọn họ đi tra một lần nữa? Cậu lo lắng cái gì?"

"Bên trong có vấn đề rất lớn, không thể không tra."

"Nhưng tôi nghe ra đều rất bình thường mà, nói vấn đề của cậu một chút xem."

Hàn Phong đã khôi phục vẻ tự tin trước sau như một. "Vấn đề thứ nhất, Hồ Ngân Tín một mình một người, hơn nữa ít giao du với bên ngoài, loại hoạt động đấu giá này, hơn mười

vạn tiền vốn, không phải trò đùa, công ty nào lại cử một mình tổng giám đốc đi tham gia đấu giá? Việc này không hợp lẽ thường, cũng nói không rõ được. Một khi đấu giá thành công, phải ký hợp đồng, vậy phải có một luật sư thâm niên cùng đi, yêu cầu nghiệm thu nhà xưởng, vậy cần phải có nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp cùng đi, yêu cầu thanh toán sổ sách, vậy cần nhân viên tài vụ bên người, tổng giám đốc ra ngoài, yêu cầu xã giao cùng kế hoạch cuộc sống thường nhật, thời gian sắp xếp mỗi ngày, vậy cần một thư ký. Lên đường ra ngoài, tiến hành kinh doanh giao dịch, ít nhất cần phải có bốn loại nhân tài với kỹ năng chuyên nghiệp cùng đi, đương nhiên, có người có thể kiêm luôn mấy chức, nhưng tổng giám đốc không thể."

Lãnh Kính Hàn sửng sốt, "Tại sao?"

"Nếu tổng giám đốc đều nắm giữ bốn loại kỹ năng này, vậy hắn coi như không được đến tổng giám đốc, nhiều nhất chỉ có thể làm một thư ký,

đạo lý trong đó, anh chậm rãi nghĩ đi. Điểm nghi vấn thứ hai, là vấn đề khoản mục của công ty thép Thành An, mặc dù Long Giai nói, nguồn tiêu thụ sản phẩm của công ty vật liệu thép Thành An rất tốt, nhưng cô ấy

cũng nói, sản lượng trung bình năm chỉ hơn 10 vạn tấn, mà vấn đề nằm ngay chỗ này. Giá thị trường vật liệu thép hiện tại, vị trí cao từ năm trước đã ngã tới đáy cốc, mỗi tấn vật liệu

thép ít nhất đã ngã xuống 30%, trừ phí tổn, cơ hồ không có lãi đáng kể, mà xí nghiệp sản xuất lại không thể dừng, phải bảo trì vận chuyển tốc độ cao. Trước mắt công ty vật liệu

thép Thành An đang lúc căng thẳng, đừng nói hơn 50 vạn, tôi thấy, ngay cả 30 vạn doanh thu tài chính bọn họ cũng chưa chắc đã lấy ra được."

"Cậu. . .Làm sao cậu biết?" Lãnh Kính Hàn vô cùng giật mình, cũng có chút lắp bắp rồi.

"Trong tin tức đều đưa tin, anh không xem tin tức hả? Vậy, còn có điểm nghi vấn thứ ba."

Lãnh Kính Hàn càng thêm giật mình: "Còn có điểm nghi vấn thứ ba?"

"Thứ ba, chính là người này, tổng giám đốc công ty thép Thành An, hắn không nên có họ Hồ."

Lãnh Kính Hàn không giải thích được nói: "Họ Hồ thì thế nào?"

Hàn Phong cười lạnh: "Còn nhớ không, thời gian mới bắt đầu vụ án, từng có một vị tiên sinh họ Hồ xuất hiện, còn lừa được tôi, tên kia hút một loại thuốc lá có mùi tinh dầu cổ

quái, tôi đến nay vẫn còn nhớ như in."

Lãnh Kính Hàn thất thanh nói: "Hồ Kim Thành! Hồ Kim Thành, Hồ Ngân Tín; Hồ Kim Thành, Hồ Ngân Tín. Cậu nói hai người bọn họ. . ."

"Hy vọng không phải một người."

Lãnh Kính Hàn trầm tư, "Hơn 50 tuổi, tuổi tác cũng tương đối trùng hợp, nếu thật là hắn …"

"Nếu thật sự là hắn, vậy công ty thép Thành An sẽ không phái chuyên gia đến thành phố H, mà là hắn vẫn luôn ở đây, chờ sau khi được bổ nhiệm làm giám đốc công ty thép Thành An, mới tiếp nhận đấu giá, một khi đấu giá thành công, hắn có thể lập tức đến thành phố T làm chức giám đốc của hắn. Mà bản thân hắn chính là nhân viên tài vụ, tin tưởng bây giờ đến công ty vật liệu thép Thành An, đối với quản lý tài vụ của nó rất có ích."

"Nếu thật sự là Hồ Kim Thành, hắn đảm đương nhân vật gì trong vụ án này?"

"Hắn là về sau mới gia nhập liên minh. Người này thoạt nhìn thành thật, kỳ thực lòng dạ thâm sâu, công ty vật liệu thép Thành An, đại khái chính là thù lao cho hắn. Địa vị của hắn trong tổ chức này rất thấp, có thể thu được công ty vật liệu thép Thành An liền xem như đội nóc rồi. Mới đầu hắn chỉ phụ trách tung một lời nói dối thiện ý, xem ra hiện tại hắn lại có tác dụng mới. Tôi nói rồi, đối thủ của chúng ta dùng người rất để ý, mỗi một con cờ, y đều muốn làm cho chúng nó phát huy công hiệu lớn nhất."

Lãnh Kính Hàn nhíu mày, "Cứ như vậy, vụ án không phải càng phức tạp sao? Quanh quẩn tới lui, y đến tột cùng muốn làm gì?"

Hàn Phong lãnh khốc nói: "Nếu chúng ta biết y muốn làm gì, vậy trò chơi này y thua rồi. Nói tới đây, tôi nhớ ra sự tình cùng anh thảo luận tối qua."

"Cái gì?"

"Còn nhớ tối qua tôi nói khi mê cung đi không thông, nên lui về đường cũ, anh một mực lui tới đâu không?"

"Tôi một mực lui tới lúc Lâm Chính chết, nếu lui nữa, chính là cái chết của Lương Hưng Thịnh, lui nữa thì đâu còn gì."

"Đúng, chính là cái chết của Lâm Chính, đây là dự tính ban đầu các anh thành lập tổ chuyên án này, cũng là câu hỏi đầu tiên chưa giải được mà đối thủ thiết lập cho chúng ta.

Đầu tiên nguyên nhân cái chết của Lâm Chính đã bị y trù tính tỉ mỉ, để chúng ta không có đầu mối điều tra. Mà quan hệ của Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh cũng lộ ra dưới tình

huống vô cùng ngẫu nhiên, mà trong vụ án kia chúng ta gặp được hai câu hỏi là: Một, Lâm Chính tại sao phải chuyển 5% quyền cổ phần cho Lương Hưng Thịnh; hai, Lâm Chính trước khi chết đã nói chuyện điện thoại với ai, ông ta tại sao phải đi quốc lộ cũ. Tôi tin tưởng, vạch trần bí ẩn đối với hai người này, sẽ giúp ích được rất nhiều cho cả vụ án."

"Nói thì dễ, chúng ta một chút đầu mối cũng không có, tựa như hiện tại, rõ ràng đã nắm giữ rất nhiều đầu mối, nhưng chúng ta vẫn như cũ không biết kẻ thao túng phía sau màn kia rốt cuộc muốn làm gì, mỗi lần đều là chờ y hành động, chúng ta mới đến phân tích tình tiết vụ án, thu dọn tàn cuộc."

"Không, tối qua tôi đã nghĩ cả đêm, lời của anh đã gợi ý cho tôi. Chúng ta trên vấn đề cái chết của Lâm Chính vẫn có một đầu mối quan trọng, nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà chưa tiến hành tiếp nữa, tôi không biết nguyên nhân này đến giờ có còn quấy nhiễu anh không."

"Cậu nói chính là?"

"Trương Nghệ cùng Lâm Phàm, bọn họ từng…"

Lãnh Kính Hàn đột nhiên tỉnh ngộ, nói: "Điều tra tổng bộ tập đoàn Hằng Phúc thiết lập tại thành phố T!"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Chân trời góc biển (1)

Hàn Phong nói: "Không sai, bởi vì Lâm Chính chỉ là chủ tịch một chi nhánh của ngân hàng Hằng Phúc, mà thành phố T lại cách chúng ta khá xa, hơn nữa do nhiều nhân tố khác, do đó chúng ta cũng không đặc biệt chú trọng tiến hành điều tra thượng tầng tập đoàn Hằng Phúc thành phố T. Hiện tại tất cả đầu mối đều dẫn đến điểm đầu, chỉ còn lại một đầu mối này, tôi mới nhớ tới, đến thành phố T điều tra, mới có khả năng vạch trần câu đố tại sao Lâm Chính muốn chuyển nhượng 5% cổ phần cho Lương Hưng Thịnh và tại sao Lâm Chính phải đi con đường cũ kia. Hơn nữa, mức độ thành phố T xuất hiện trong tầm nhìn của chúng ta càng ngày càng nhiều. Lần thứ nhất, chúng ta hoài nghi người của bộ giao thông thành phố T chặn xe cộ lui tới, nhưng hắn đã bị sát thủ của Hắc Võng giết chết, đầu mối từ đó gián đoạn. Lần thứ hai, Lâm phu nhân nói cho chúng ta biết, Lâm Chính mỗi tuần phải đến thành phố T một lần. Lần thứ ba, trong năm công ty đứng tên Đinh Nhất Tiếu, công ty vật liệu thép Thành An của gã xây dựng tại thành phố T, bởi vì nguyên nhân thời gian, chúng ta vẫn chưa thể điều tra đến bên đó. Lần thứ tư, chính là tổng giám đốc công ty vật liệu thép Thành An này xuất hiện ở buổi đấu giá, đó cũng là chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng ta. Hiện tại, chúng ta không thể dựa theo quy tắc cũ, luôn điều tra bọn họ muốn làm gì, mà phải chuyển đổi lối suy nghĩ, hỏi thử xem chúng ta có thể làm gì, còn có việc gì chúng ta chưa làm."

Hàn Phong nói xong, đi qua vỗ bả vai Lãnh Kính Hàn. "Lãnh trưởng phòng, lần trước Lâm Phàm bọn họ trở về, tôi liền đề xuất, bảo anh nghĩ cách thu được quyền điều tra ngân hàng Hằng Phúc, anh làm chưa?"

"Đã đệ trình báo cáo, nhưng không có lý do thoái thác hợp lý nào, sự tình này cứ như vậy kéo dài. Ngân hàng Hằng Phúc, là xí nghiệp bồi

dưỡng trọng điểm quốc gia, hơn nữa cách chúng ta 800km, tôi làm sao thuyết phục thượng cấp để chúng ta đi điều tra được?"

"Tôi có một biện pháp, chúng ta cứ nói đã nắm đủ chứng cứ, giám đốc điều hành nào đó trong công ty này ngầm biển thủ tài sản công ty."

Lãnh Kính Hàn chậc lưỡi, "Cái gì! Cậu nói linh tinh! Cậu có chứng cứ gì? Việc này có thể há mồm nói mò sao? Nếu đều tra xuống, không phát hiện quản lý cao cấp của công ty có gì đáng nghi, mà cái chết của Lâm Chính cũng không liên quan gì đến tổng bộ tập đoàn, cậu bảo tôi ăn nói thế nào, tin tức nhầm lẫn?"

"Anh sợ cái gì? Muốn đi vào nội bộ tập đoàn Hằng Phúc, đồng thời để bọn họ phối hợp điều tra, thế nào cũng phải tìm một lý do chứ."

Lãnh Kính Hàn lắc đầu, ánh mắt Hàn Phong sáng lên, có chủ ý. Anh cười nói: "Anh phụ trách nghĩ biện pháp, tôi đi thẩm vấn Hồng A Căn."

Hàn Phong bắt đầu một mình thẩm vấn Hồng A Căn, anh cùng Hồng A Căn một mình đợi trong phòng, mặt đối mặt nói chuyện, không có ai biết bọn họ đang nói về cái gì, anh không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, thậm chí ngay cả Lãnh Kính Hàn cũng không cho vào. Bọn họ nói chuyện thật lâu, Long Giai bọn họ đã kết thúc điều tra, Hàn Phong cũng còn chưa ra. Chờ lúc Hàn Phong ra rồi, cả người anh đều khẩn trương.

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Cậu đã hỏi cái gì? Sao thẩm vấn lâu như vậy? Long Giai bọn họ cũng đã chờ cậu nửa ngày rồi."

"Tôi nghĩ, tôi đã lấy được thứ tôi muốn rồi. Hiện tại, chúng ta cùng đối thủ đứng trên vạch xuất phát. Hừ! Nếu biết quy tắc trò chơi, vậy quyền chủ động của trò chơi đã ngay trên tay chúng ta, không cần nghe theo lệnh của ai nữa."

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, không ai biết Hàn Phong đang nói những

gì. Hàn Phong như lầm bầm lầu bầu: "Xem thường ta hả, ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại." Anh tựa hồ

đột nhiên khôi phục tinh thần, "À, Long Giai bọn họ đều đã về rồi, mang về tin tức gì tốt?"

Long Giai nói: "Quả nhiên có chuyện, vừa rồi chúng tôi đều đã thảo luận với Lãnh trưởng phòng, sự tình thật sự quá ly kỳ. Hồ Ngân Tín chiều hôm qua liền rời khỏi thành phố ta, hắn đích thật là tới một mình, nhưng không điều tra được ghi chép lộ trình của hắn, hoặc là ngồi xe buýt công cộng tới, hoặc là như suy luận của anh và Lãnh trưởng phòng, hắn căn bản vẫn luôn ở thành phố ta. Kỳ quái nhất còn chưa phải việc này đâu, theo người tham gia đấu giá tiết lộ, đây là hoạt động bí mật, công ty Hưng Thịnh căn bản không đáng giá nhiều tiền như vậy, công ty vật liệu thép Thành An sở dĩ ra giá cao đến thế, hoàn toàn là ngầm cướp đoạt, hơn nữa, bọn họ một phân tiền cũng không cần chi. Công ty vật liệu

thép Thành An dựa vào danh nghĩa của Đinh Nhất Tiếu, vay vốn ngân hàng Hằng Phúc, bọn họ dùng tiền vay được đấu giá công ty Hưng Thịnh, việc này thật sự quá nực cười."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ai cũng biết, công ty Hưng Thịnh thiếu tiền ngân hàng Hằng Phúc, sau khi tuyên bố phá sản ngân hàng Hằng Phúc mới phải đấu giá nó để thu hồi khoản vay, nhưng nó lại cho công ty khác vay để thu mua xí nghiệp phá sản này, đây chẳng phải là nhấc tảng đá đập vào chân mình sao? Dùng tiền của mình mua chính công ty mình muốn bán, thế này là sao?"

Long Giai nói: "Chủ tịch tân nhiệm của chi nhánh ngân hàng Hằng Phúc tại thành phố H là từ cơ quan chính điều tới, tên Uông Ngọc Quốc, năm nay 43 tuổi, nguyên quán người Đông Tây, vẫn luôn đảm nhiệm chức giám đốc nghiệp vụ ở tổng bộ, tựa hồ chưa từng phát sinh quan hệ gì với Đinh Nhất Tiếu. Chúng tôi không rõ, sao hắn lại cho Đinh Nhất Tiếu vay? Hơn nữa là khoản vay không lợi tức không thế chấp."

Hàn Phong cười lạnh: "Cái đuôi hồ ly đã lộ ra rồi. Mệnh lệnh đến từ cấp trên của ngân hàng Hằng Phúc, là bọn họ có liên quan với Đinh Nhất Tiếu. Ngay vừa rồi, tôi chợt suy nghĩ cẩn thận, kẻ khống chế phía sau màn kia, rất có khả năng thật sự là giám đốc điều hành của ngân hàng Hằng Phúc."

Lãnh Kính Hàn biến sắc, nói: "Tại sao lại bỗng dưng liên hệ ra được?"

"Thứ nhất, có thể buộc Lâm Chính chuyển nhượng quyền cổ phần hơn nữa nghĩ biện pháp để hắn đi đường quốc lộ cũ, cấp trên ngân hàng Hằng Phúc có cơ hội để làm như vậy; Thứ hai, nắm được phần quyền cổ phần nọ của Lương Tiểu Đồng, vô luận là ai, nếu muốn bán tháo tất nhiên đều sẽ gây ra hoài nghi, ngoại trừ. . ."

"Ngoại trừ chính bản thân giám đốc điều hành của ngân hàng Hằng Phúc, bởi vì có không ít nhân viên quản lý cấp cao đều là cổ đông lớn, bọn họ chính là người giữ nhiều cổ phiếu công ty nhất, do đó đợi ngân hàng Hằng Phúc vừa tiến hành phân chia bố trí quyền cổ phần, phần cổ phiếu bọn họ bán ra sẽ không khiến người khác mảy may hoài nghi!" Lãnh Kính Hàn đặt tay lên trán, nói, "Cư nhiên không sớm nghĩ đến."

"Thứ ba, cũng chỉ có bọn họ mới biết rõ ràng lúc nào ngân hàng Hằng Phúc tiến hành cải cách quyền cổ phần, cho nên mới tràn đầy tự tin cùng chúng ta chơi chiến tranh thời gian. Thứ tư, dựa vào ngân hàng làm hậu thuẫn, vậy bọn họ hiển nhiên có thể thoải mái vung tiền, đừng nói dựa vào danh nghĩa Đinh Nhất Tiếu mở năm xí nghiệp, dù có xây dựng 50 xí nghiệp cũng không thành vấn đề. Đúng rồi, bây giờ đã là sáu công ty."

"Tôi phải lập tức viết ra một phần báo cáo nữa, nhất định phải thuyết phục cấp trên, vụ án này quan hệ trọng đại, không tra không được."

"Sớm phải như thế rồi. À, nghe Lâm Phàm nói nữ ủy viên quản trị trong tập đoàn công ty kia khá xinh đẹp, nhất định phải đi bái phỏng một

chút."

Long Giai vốn đang rất cao hứng lắng nghe, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng, Hàn Phong làm một cái mặt quỷ, "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai chúng ta có thể đến thành phố T rồi, hiện tại chúng ta nên ăn uống thật ngon, sau đó thoải mái thư giãn ngủ một giấc thật đã."

Long Giai nói: "Vụ án khẩn trương như vậy, anh lại chỉ nghĩ đến ăn ngủ, cẩn thận no chết anh."

Lãnh Kính Hàn cười, ông biết, Hàn Phong chỉ khi nào trong lòng đã có dự tính, mới có thể biểu hiện thế này.

"Đáng tiếc, Long Giai nghèo quá, nếu không thật sự có thể kết giao rồi." Hàn Phong bộ dáng cà lơ phất phơ.

Long Giai nghiến răng nghiến lợi, từ trong kẽ răng phun ra vài chữ: "Ai thèm!"

"Ôi, như vậy xem ra chỉ có thể cùng Hân Nhi của tôi một chỗ mới có thể có cơm ăn thôi."

Long Giai nắm đấm tay vung lên, "Anh cố tình muốn ăn đấm, đúng không?"

Hàn Phong vừa chống đỡ vừa hô: "Đừng. . . . . ." Đáng tiếc đã chậm một bước.

Long Giai nhìn đỉnh đầu Hàn Phong hình như nhô ra một khối, vô tội nói: "Sao anh không né?"

Hàn Phong đau đến nhe răng trợn mắt, "Tôi né, nhưng không thoát được. Đã bảo cô mỗi lần đừng đụng cái đều ra sức đánh tôi như đánh kẻ thù,

vậy mà vẫn đánh đầu tôi, đánh hỏng thì làm sao đây?"

"Xin lỗi nha, tôi không cố ý đâu. Ai bảo anh không né."

Hàn Phong kêu to: "Tôi tránh rồi mà!"

Lâm Phàm nói: "Anh ấy né, nhưng chưa kịp né cô đã gõ xuống. Cô ra tay cũng quá tàn nhẫn đó. Long Giai. . ."

Lãnh Kính Hàn nghe mấy người trẻ tuổi này trêu chọc nhau, không nhịn được thoải mái, lại chợt nghĩ: "Nên viết phần đơn xin này thế nào đây?"

Ban đêm, Hàn Phong không biết xuất phát từ lo lắng gì, muốn trở về căn gác gỗ lụn bại của mình, lý do là, Lãnh Kính Hàn chân thối. Lãnh Kính Hàn tức giận đến thất khiếu bốc khói, lại không có cách nào khác, chỉ có thể thay Hàn Phong gọi một chiếc xe.

Buổi tối, Hàn Phong ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác vật gì đó lạnh lẽo, mấp máy trong chăn đơn, anh vừa đưa tay sờ, bắt ra một con rắn, anh thì thào lẩm bẩm: "Một con giun thật lớn, tại sao có thể ngủ trên giường ta, ngươi đi xuống mau." Nói xong ném con rắn xuống giường.

9h ngày thứ hai, Hàn Phong còn chưa rời giường, Lãnh Kính Hàn đã tự mình tìm tới cửa, ông hết sức kích động, đá văng cánh cửa kêu lên: "Tin tức tốt, tin tức tốt! Phía trên đã trả lời xuống rồi!"

Hàn Phong từ trong chăn nhô đầu ra, còn ngái ngủ, hỏi: "Trả lời cái gì?"

"Yêu cầu điều tra ngân hàng Hằng Phúc của chúng ta đã được phê chuẩn, sáng nay đã fax tới."

"Vậy ăn cơm rồi đi, chuyện nhỏ như vậy, không cần kích động thế chứ?"

Lãnh Kính Hàn mỉm cười nói: "Tôi thật không ngờ tới mau như vậy, thật

có thể nói là ý

trời, chúng ta vừa mới nghĩ ra phải điều tra nơi nào, lập tức liền bật đèn xanh. Bất quá hiện tại không được, tôi còn phải về phòng điều tra hình sự bố trí nhiệm vụ trước một chút."

Hàn Phong híp mắt suy nghĩ, "Sao? Anh và tôi đi? Để Long Giai đi cùng tôi là được, anh ở lại chủ trì đại cục đi."

Sắc mặt Lãnh Kính Hàn trầm xuống, "Nghĩ hay thật. Vụ án lần này trọng đại như vậy, tôi không tự mình đi sao được. Bất quá tôi vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận, sao phía trên đột nhiên lại xem trọng vụ án này như vậy?"

Hàn Phong duỗi thắt lưng uể oải, đứng dậy, cười như có như không nói: "Mấy ngày nữa anh sẽ hiểu thôi."

Thình lình dưới giường có tiếng vang, Lãnh Kính Hàn kinh ngạc hỏi: "Thứ gì đó?"

Hàn Phong cũng không thèm nhìn tới, duỗi tay vào dưới giường, sờ a sờ, lấy ra con rắn tối hôm qua, lúc này mới nhìn rõ, là một con rắn nhỏ dài hơn một thước, cả người lộ ra một loại màu ngọc biếc như phỉ thúy, nhàn nhạt, đầu tam giác, phun ra đầu lưỡi có cỗ cảm giác thần bí kinh khủng. Bất quá Hàn Phong cũng không sợ nó, lấy tay chọt đầu rắn, giơ rắn lên nói với Lãnh Kính Hàn: "Nhìn xem, tôi bắt được con lươn màu xanh biếc."

Mặt Lãnh Kính Hàn tái cả rồi. "Mau, mau giết chết nó, lươn cái gì, đây là rắn, rắn độc."

Hàn Phong nhìn đầu rắn, lại mở miệng rắn ra, nói: "Thật sự là rắn độc, còn có nanh độc." Anh dùng ngón tay quấn quanh con rắn vài vòng, cũng không giết nó, nói: "Giữ lại, nuôi chơi."

Lãnh Kính Hàn đổ ra một thân mồ hôi, nhưng cũng không rõ, con rắn kia từ đâu tới? Con rắn kia tại sao không cắn cậu ta? Ông cả kinh nói: "Cậu còn giữ lại chơi! Rắn độc này nhất định là có người cố ý bỏ vào, xem ra bọn chúng cũng muốn đối phó cậu!"

Hàn Phong dùng vài quyển sách làm thành một vòng bốn cạnh, bỏ rắn lục vào trong, lại

dùng một quyển sách dày đậy lên, để rắn không bò ra được, sau đó nói: "Đi xuống hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao. Rắn này màu sắc rất đẹp, tôi để lại trước."

Dưới lầu, Khuất Yến nói: "Hôm qua có một vị cảnh sát nữ đã tới, cô ấy nói cậu nhờ cô ấy đem đồ tới, tôi mới để cô ta lên."

Lãnh Kính Hàn sửng sốt, hỏi: "Bộ dáng thế nào?"

Khuất Yến nói: "Không biết nha, mang nón cảnh sát, vành nón kéo rất thấp, tóc ngắn."

Hàn Phong chỉ vào mũi Lãnh Kính Hàn, "Phan Khả Hân, tôi đã nói là cô ấy mà. Long Giai của tôi tóc dài đó."

"Đừng nói mò, không có chứng cứ, hừm, tóc ngắn là có thể kết luận là con bé sao?"

"Cô ta mới biết được chỗ ở của tôi."

"Cao chừng này." Khuất Yến lại dùng tay so.

Lãnh Kính Hàn cùng Hàn Phong đều tựa đầu ngửa về sau, ai cũng biết, Phan Khả Hân không cao như vậy, vóc dáng ngược lại xấp xỉ Long Giai. Hàn Phong lại chỉ vào mũi Lãnh Kính Hàn nói: "Giày cao gót, khẳng định mang giày cao gót."

Lãnh Kính Hàn cười khổ, hỏi Khuất Yến: "Cô đã nhìn rõ ràng, thật sự là nữ?"

"Ôi chao, Lãnh trưởng phòng, nhìn anh nói kìa, chị Khuất tôi cũng đã lăn lộn nhiều năm như vậy rồi, tôi ngay cả nam hay nữ cũng không phân biệt được sao."

Lãnh Kính Hàn nói: "Sự tình này, chúng ta trở về sẽ điều tra lại, hiện tại căn bản không có đầu mối gì cụ thể. Nếu thật là phòng chúng ta có người của bọn chúng, bọn chúng tùy tiện phái một người giả dạng cảnh sát là được, cần gì phí công phái người chúng ta quen biết, cậu đơn giản chỉ nghĩ muốn thay Long Giai tháo gỡ hiềm nghi chứ gì, tôi còn không biết cậu sao!"

Trên đường, Lãnh Kính Hàn nghi hoặc nói: "Bất quá, lần này bọn chúng sao lại đặc biệt đối phó cậu?"

Hàn Phong đắc ý cười. "Nếu dựa theo thuyết nội gián của tôi, vậy cũng rất dễ giải thích. Xem ra, bọn chúng đã đem tôi liệt vào tầm quan trọng của vụ án, anh đã không còn là mục tiêu hàng đầu của bọn chúng nữa rồi, haha!"

Lãnh Kính Hàn biến sắc. "Cậu còn cười được! Bộ dạng cậu tùy tiện như vậy, nói không chừng sẽ trúng kế. Ôi, nói đi cũng phải nói lại, biết cậu ở chỗ này, lại ổ phòng điều tra hình sự chúng ta, sẽ là ai đây?"

Hàn Phong liếc mắt cười nói: "Anh nha! Anh thường chạy đến đây, mặt đất đã sớm giẫm nhừ, ngay cả chị Yến cũng biết, anh thường xuyên chiếu cố việc làm ăn của chị ấy."

"Cậu" Lãnh Kính Hàn tức giận đến không nói nên lời, Hàn Phong lại cười ha hả, chạy biến.

Trở lại phòng điều tra hình sự, Lãnh Kính Hàn vừa vào cửa liền nghe được điện thoại đường dây nóng vang lên, vội vàng nghe máy. Lần này, thần sắc của ông so với lần trước còn nghiêm túc hơn, rõ ràng đối phương đã cúp điện thoại, Lãnh Kính Hàn vẫn nắm ống nghe, hồi lâu không nói ra lời.

Điện thoại là thủ trưởng phía trên tự mình gọi đến, thủ trưởng nói với Lãnh Kính Hàn, ngân hàng Hằng Phúc là doanh nghiệp tư nhân được quốc gia hỗ trợ chính, yêu cầu Lãnh Kính Hàn bọn họ khi điều tra vụ án này phải cẩn thận, phải kín đáo, đây là vụ án động một phát sẽ liên hệ tới toàn thân. Ông ta còn nói đã liên lạc với cảnh sát thành phố T, bộ phận kiểm soát, yêu cầu bọn họ toàn lực phối hợp, tận lực hỗ trợ cho Lãnh Kính Hàn. Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, lẩm bẩm nói: "Vụ án này sao lại kinh động đến cả bên trên chứ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Hàn Phong nhếch miệng cười. "Quả nhiều như vậy làm gì, người ta cho anh điều tra, anh cứ điều tra thôi. Mau, đem chuyện anh muốn sắp xếp đều sắp xếp cả đi, chúng ta liền xuất phát!"

Lãnh Kính Hàn triệu tập những thành viên còn lại, phân phối công tác. "Lý Hưởng, cậu cùng Lâm Phàm tiếp tục giám thị Đinh Nhất Tiếu, có tình huống gì điện thoại liên lạc, cậu phụ trách thông báo đến Lâm Phàm. Định Cường tiếp tục phân tích và thí nghiệm, đúng rồi, Định Cường, bệnh viện nói nếu quan sát một hai ngày nữa, Hạ Mạt không có gì trở ngại có thể về giúp cậu rồi. Nhưng nếu cậu ấy có quên chỗ nào, cậu nhất định phải kiên nhẫn, cậu ấy có khả năng sẽ xuất hiện mất trí nhớ tính ngắt quãng. Long Giai, Long Giai! Cô đang làm cái gì đó?"

Long Giai quay đầu, "Bạn bè của tôi ở Bắc Kinh gửi cho tôi một Ngựa Gỗ, bọn họ nói cho tôi biết, khuya hôm qua đến rạng sáng hôm nay, chính Ngựa Gỗ này, đã hack website của đài truyền hình, tuyên bố tin tức giả, nói chủ tịch ngân hàng Hằng Phúc mang theo khoản tiền lớn bỏ trốn, ngân hàng Hằng Phúc gần như phá sản; Đồng sự của tôi ở Bắc Kinh

mất chừng hai giờ mới xóa được Ngựa Gỗ, mặc dù đã kịp thời đóng cửa server, nhưng tin tức cũng đã truyền ra ngoài, hiện tại trên mạng bắt đầu làm ầm ĩ. Bọn họ đã gửi một bản mẫu sang đây, để tôi hỗ trợ nghiên cứu, Ngựa Gỗ này làm thế nào vượt qua được tường lửa đăng hồ sơ văn bản lên được."

(Tiêu: Ngựa Gỗ tên tiếng anh đầy đủ là Trojan horse, nghĩa là Ngựa Thành Troy. Không giống như virus, nó không có chức năng tự sao chép nhưng lại có chức năng hủy hoại tương tự virus, nó giăng bẫy bằng cách tự nhận là chương trình diệt virus nhưng thật ra nó lại giúp đưa virus vào máy.)

Lãnh Kính Hàn sửng sốt, hình như đã hiểu ra gì đó, thanh âm ông thay đổi, lạnh lùng kêu lên: "Hàn Phong"

Hàn Phong ở trong phòng thí nghiệm của Lưu Định Cường nhìn thiết bị, quay đầu nói: "Tôi ở đây, đi chưa?"

"Đừng có giả vờ không nghe thấy với tôi, vừa rồi lời Long Giai nói, có phải cậu làm hay không?"

Hàn Phong choáng váng, "Anh nói gì? Cái gì là tôi làm? Tôi không thạo máy tính."

Lãnh Kính Hàn hừ mũi một cái, thầm buồn cười, nghĩ: "Thằng nhóc này, luôn không chịu làm việc theo quy củ, lại vẫn có thể hoàn thành!"

"Không có khả năng là anh ấy, đó là một cao thủ chuyên nghiệp làm." Long Giai nói đỡ cho Hàn Phong.

Lãnh Kính Hàn nghĩ thầm: "Đó là cô còn chưa hiểu rõ tên kia, haiz." Thở dài trong lòng, Lãnh Kính Hàn lại nói: "Long Giai, lần trước cô mới chỉ điều tra sơ bộ xí nghiệp của Đinh Nhất Tiếu, hiện tại cô đi điều tr lấy chứng cứ, khả năng sẽ mất chút thời gian, nhưng đừng gấp gáp, phải hỏi

nhiều, hỏi kỹ, các khâu liên quan tôi đã gọi điện nói trước rồi."

"Dạ"

Hàn Phong đi về hướng Long Giai, đầy ẩn tình nhìn cô, đột nhiên muốn đưa tay sờ mặt Long Giai, tay anh chậm rãi vươn tới, nói: "Lần này đến thành phố T, lành ít dữ nhiều, tiền đồ mong manh, khả năng, sau này cơ hội gặp mặt của chúng ta sẽ không còn nhiều nữa. Cô. . ." Anh kề sát vào một chút, nói: "Có thể cho tôi hôn một cái không."

Mặt Long Giai đỏ lên, nhìn Hàn Phong giận dữ, cũng không đáp lời, đợi bàn tay Hàn Phong tới gần, thình lình hai tay chống một cái, lật người hất qua vai, đồng thời chân tựa về phía sau, hai tay trầm xuống, vừa kéo vừa ném như vậy, Hàn Phong cũng không cần bước ra khỏi phòng điều tra hình sự. Long Giai phủi phủi tay, "Anh hình như đã quên, tôi là nhu đạo ngũ đẳng."

Hàn Phong đứng dậy, "Lần nào cũng bắt nạt tôi, cẩn thận tôi trả thù."

Lãnh Kính Hàn vỗ vỗ vai anh, "Đi thôi, trong mắt cậu vụ án này đã phá rồi, có đúng không? Lại bắt đầu bất cần đời rồi."

"Chưa phá được, nhưng nhanh thôi." Hàn Phong 'hắc hắc' cười.

Thành phố T, so với thành phố H còn lớn hơn nữa, cùng càng phồn hoa hơn.

Trong cục cảnh sát thành phố T. Cục trưởng họ Trần, tên Dũng Quân, cũng là một người đàn ông ngoài 50 tuổi, một đầu tóc bạc trắng, thần thái sáng láng, mặt mày nghiêm túc, không giận tự uy, là bạn học cùng lớp với Lãnh Kính Hàn; Cục phó Giang Hạo lại chỉ khoảng 30 tuổi, nhìn qua cơ thể phảng phất như muốn từ trong áo sơ mi căng nứt ra, mặc dù mặt mày hiền từ, nhưng là con hổ biết cười trong cục, đối với bộ hạ vô cùng nghiêm khắc. Hai vị cục trưởng này cùng nhau gặp mặt Lãnh Kính

Hàn và Hàn Phong.

Trần Dũng Quân cười nói: "Haha, lão Lãnh, đã lâu không gặp nha! Anh vẫn tràn đầy sức sống như vậy."

"Già rồi, bây giờ là thế giới của người trẻ tuổi, chúng ta ấy à, đều sắp đến ngưỡng về hưu rồi!"

"Sáng nay, sở tỉnh gọi điện tìm tôi, nói các anh muốn tới, bảo chúng tôi chuẩn bị một chút, còn bảo chúng tôi đừng can dự quá nhiều vào tình tiết vụ án, chỉ giúp đỡ các anh là được. Tôi mạo muội hỏi một câu, vụ án này, đến tột cùng là liên quan đến phương diện nào?"

"Liên quan rất nhiều, tài chính, vũ khí, tổ chức, buôn lậu trái phép, còn chưa biết có thuốc phiện hay hối lộ gì bên trong không."

"Liên quan rộng như vậy, khó trách sở tỉnh muốn chúng tôi giữ bí mật nghiêm ngặt. À, vị này chính là Giang Hạo của cục chúng tôi, chính là vị đã điều tra phá vụ án thuốc phiện 3.11, hiện tại đã là phó cục rồi, hậu sinh khả úy mà."

(Hậu sinh khả úy là kẻ sinh sau ắt hơn bậc đàn anh.)

"Vị này chính là Hàn Phong, ừm. . .Trợ thủ của tôi." Lãnh Kính Hàn chỉ có thể giới thiệu như vậy.

Giang Hạo chìa tay ra. "Sớm đã nghe nói thành phố H có một vị trinh sát hình sự mẫu mực, từng phá không ít vụ đại án trọng án, chỉ tiếc vẫn không có duyên gặp mặt, lần trước Lãnh trưởng phòng đến thành phố chúng tôi giảng dạy, tôi cũng vì truy kích trùm buôn thuốc phiện Vân Nam mà bỏ lỡ, vẫn cứ vì vậy mà tiếc nuối mãi. Hôm nay có thể cùng Lãnh trưởng phòng bắt tay hợp tác, thật sự vô cùng vinh hạnh."

"Nào có nào có, mọi người học hỏi lẫn nhau, lần này phải nhờ vào các

anh dốc sức ủng hộ rồi."

Hàn Phong cũng đưa tay bắt tay với Giang Hạo. "Tôi sớm đã nghe nói, thành phố T mỹ nữ như mây, được biết đến với thời trang tiên phong, hôm nay vừa nhìn, mới biết nói không ngoa. Ôi, sớm biết thế tôi đã ổn định cuộc sống ngay tại thành phố T rồi."

Giang Hạo và Trần Dũng Quân không khỏi liếc mắt nhìn nhau, cùng nghĩ: "Lão Lãnh xử sự gọn gàng lưu loát, đối với thuộc hạ yêu cầu cực nghiêm, ông ấy ở đâu tìm ra được một trợ thủ như vậy?" Lại nhìn vẻ mặt non nớt của Hàn Phong, thân thể đơn bạc, thế nào cũng không giống cảnh sát, có lẽ là người mới nhỉ?

Giang Hạo nói: "Nghe nói Lãnh trưởng phòng thủ hạ cường tướng như mây, huấn luyện viên đặc công Lý Hưởng, chuyên gia bom Hạ Mạt, chuyên gia đàm phán trải qua đào tạo hàng đầu của nước ta Trương Nghệ, pháp y trứ danh Lưu Định Cường, thiên tài máy tính nữ chuyên gia Long Giai, còn có nghiên cứu viên gia công cơ giới Lâm Phàm, đều là bảo kiếm Can Tương của Lãnh trưởng phòng, chẳng hay vị Hàn huynh này là tài tử chuyên nghiệp gì?"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Chân trời góc biển (2)

Hàn Phong không đợi Lãnh Kính Hàn nói chuyện, thuận miệng nói: "Tôi là chuyên gia nghiên cứu nhân tính." "Chuyên gia nghiên cứu nhân tính?" Trần Dũng Quân lặp lại một lần, dường như bản thân cho tới giờ chưa từng nghe nói có một bộ môn như vậy.

Hàn Phong chậm rãi nói: "Không sai, bất kể phụ nữ mặc quần áo nội y cỡ gì, tôi liếc mắt một cái là có thể nhận ra."

"Đây. . .Loại bộ môn này, trái lại tương đối ít gặp." Trần Dũng Quân rất khó xử.

Lãnh Kính Hàn nhịn không được thầm mắng: "Thằng nhóc này!" Ông biết không thể nán lại tiếp nữa, còn nán lại nữa, mặt mũi phòng điều tra hình sự thành phố H sẽ bị Hàn Phong làm mất hết, vì vậy đứng dậy nói: "Cục trưởng Trần, vụ án này, đã nhận được sự chú ý từ nhiều mặt, hơn nữa đã kéo dài rất lâu rồi, do đó chúng tôi muốn đến ngân hàng Hằng Phúc tìm hiểu tình hình trước một chút, mau chóng tìm ra rõ sự thật."

"Đúng rồi. Giang Hạo, cậu dẫn bọn họ đi đến tổng bộ ngân hàng Hằng Phúc một chuyến, giải thích rõ tình huống, phải toàn lực phối hợp với bọn họ. Lần trước các anh điều tra vụ

án cảnh sát giao thông Mạnh Thanh kia" Ông ta lắc đầu, "Chúng tôi đã điều tra, không ai biết tên cảnh viên kia lúc nào thì cùng người khác bắt được liên lạc, ngày đó khi điều xe, hắn cũng không nói rõ tình huống, do đó điều tra không ra ngày đó tới cùng đã xảy ra chuyện gì. Mà sau khi hắn bị giết, vụ án chuyển giao cho hình cảnh quốc tế, một chút đầu mối càng không có, hiện tại thành án chưa giải quyết!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Không cần nản chí, vụ án chúng tôi điều tra đây, đã có bốn năm vụ chưa giải quyết rồi, tập hợp lại sẽ có đầu mối."

Trần Dũng Quân nói: "Chúng tôi cũng hy vọng sớm ngày phá án, cũng giúp đỡ được vụ án lớn của các anh."

Giang Hạo muốn dẫn hai người đến khách sạn ngủ trọ trước, nhưng Lãnh Kính Hàn nói đi ngân hàng Hằng Phúc trước.

Đường Vọng Xuân, có 17 cửa hàng vàng bạc đá quý, ba sở giao dịch chứng khoán, năm ngân hàng của thành phố T cũng đều tập trung ở chỗ này, nghiễm nhiên là Wall Street của thành phố T. Cao ốc tổng bộ ngân hàng Hằng Phúc, cao 34 tầng, đừng sừng sững dưới ánh nắng chói chang.

Giang Hạo đưa hai người đến phòng khách của tổng bộ ngân hàng Hằng Phúc, bàn giao

với viên chức của ngân hàng Hằng Phúc vài câu, lưu lại số điện thoại của mình, rồi rờ đi. Bởi vì mệnh lệnh bọn họ nhận được là dốc hết khả năng giúp việc điều tra được thuận lợi, mà không được trực tiếp nhúng tay vào vụ án.

Ở chỗ này, bọn họ gặp được giám đốc khách hàng Vu Thành Long. Thanh niên gầy gò, hai đường lông mày rõ ràng, một đôi mắt sáng ngời, mũi thẳng chính trực, môi răng rõ ràng, tuổi không quá 35 tuổi. Nhưng Hàn Phong nhìn mặt hắn đeo nụ cười giả tạo, vẻ mặt tôi tớ, đối với hắn cực kỳ chán ghét.

Lãnh Kính Hàn còn chưa mở miệng, Vu Thành Long vừa vào cửa liền bày vẻ mặt nịnh hót, "Các anh đã tới thì tốt rồi, tin tức ngày hôm qua thật sự quá đáng giận, còn nói giám đốc điều hành của công ty chúng tôi ngầm biển thủ tài sản công ty. Công ty chúng tôi nhất định phải tra ra kẻ

đặt chuyện này, đây quả thực là vu khống, là phỉ báng. Hy vọng đồng chí cảnh sát nhất định phải thay chúng tôi làm rõ ràng sự thật."

Lãnh Kính Hàn liếc mắt nhìn Hàn Phong một cái, người nọ vẻ mặt mù mờ, Lãnh Kính Hàn nói: "Giám đốc Vu, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải đến điều tra tin tức anh nói, chúng tôi tới từ thành phố H."

Vu Thành Long "À" một tiếng, tâm tình ổn định lại. "Lần trước không phải chúng tôi đã trao đổi với hai vị cảnh quan của các anh sao? Các anh còn muốn tra cái gì nữa?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhưng theo báo cáo của nhân viên chúng tôi, các anh chưa cung cấp bao nhiêu tư liệu về Lâm Chính cho bọn họ, ngược lại, các anh cự tuyệt nhân viên của chúng tôi ngoài cửa."

"Là thế này, chúng tôi là công ty lớn, công ty chúng tôi có điều lệ của riêng mình, dưới tình huống chưa nhận được cấp lãnh đạo tỉnh thông báo, chúng tôi có quyền không được tiết lộ tin tức của nội bộ công ty cho bất luận đơn vị và cá nhân nào. Huống chi Lâm Chính là chủ tịch của một chi nhánh ngân hàng tập đoàn chúng tôi, ông ấy ở khu của ông ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có liên quan gì đến tập đoàn chúng tôi đâu chứ? Tôi không rõ, các anh không ở chỗ mình tìm đầu mối, lại chạy đến nơi cách ngàn dặm này điều tra, do đó tôi rất hoài nghi, các anh rốt cuộc là đến điều tra Lâm Chính hay điều tra tập đoàn chúng tôi?" Vu Thành Long lạnh như băng nói.

Lãnh Kính Hàn nói: "Không thể nói như vậy được, chúng tôi chỉ là muốn hiểu rõ tình hình của Lâm Chính ở nhiều phương diện hơn, ông ấy không phải một trong mười cổ đông lớn

của công ty các anh sao, hơn nữa đã công tác ở tổng bộ tập đoàn các anh thời gian rất lâu rồi, ông ấy…"

Vu Thành Long ngắt lời nói: "Đúng, Lâm Chính trước kia là một trong

mười cổ đông lớn của tập đoàn, hiện tại đã không còn nữa, bởi vì ông ấy không lập di chúc riêng, do đó quyền cổ phần của ông ấy đã bị công ty thu hồi, trừ chuyện ông ta tự mình chuyển nhượng 5% quyền cổ phần. Chuyện này, chúng tôi nếu tra được đầu mối gì, tự nhiên sẽ thông báo cho phía cảnh sát các anh."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cái gì! Quyền cổ phần của ông ta bị công ty thu hồi? Ông ta không phải còn có con cái và thân quyến sao? Thế này. . ."

Vu Thành Long đã đứng dậy, "Xin lỗi, là giám đốc khách hàng, tôi chỉ có thể hướng các anh tiết lộ bấy nhiêu tin tức như vậy, việc khác, tôi không hề biết gì nữa. À, đúng rồi, bởi vì chuyện tối hôm qua, hôm nay khâu kiểm tra cũng muốn đến kiểm tra sổ sách, các anh nhìn một chút, không biết ai làm lớn sự tình như vậy, cảnh sát các anh hẳn phải quản những chuyện thế này." Hắn nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút, "Ôi chao, bọn họ hẳn đã tới rồi, tôi đi nhìn xem. Các anh chờ một lát, ngại quá." Nói xong xoay người rời đi, không để cho Lãnh Kính Hàn có thời gian hỏi han thêm gì. Lãnh Kính Hàn từng cùng không ít người qua lại, trước sau biến hóa lớn như thế, thái độ lãnh đạm như vậy, vẫn là lần đầu,

ông tức giận đến đem xấp văn kiện ghi chép ném lên bàn một cái, "Khó trách Lâm Phàm và Trương Nghệ mang theo một bụng tức tối trở về, thái độ của bọn họ quá. . .Người như vậy sao có thể làm giám đốc khách hàng?"

Hàn Phong cười nói: "Việc này mới chỉ là bắt đầu, chút bực bội ấy cũng chịu không được, công tác sau này làm thế nào?

Lãnh Kính Hàn thấy Hàn Phong không nói được một câu an ủi, ngược lại bộ dáng lại nhìn có chút hả hê, hơi bị chán nản, "Cậu"

Lúc này nghe ngoài cửa có người đang gọi: "Giám đốc Trang." Chợt nghe một thanh âm khác nói: "Nghe nói hai nhân viên cảnh vụ tới từ thành phố H, hội đồng quản trị phái tôi tới tiếp đón bọn họ, bọn họ đâu?"

"Ở bên trong. . ."

"Biết rồi."

Nghe thanh âm người nọ cực kỳ trẻ tuổi, vừa vào cửa liền vội vàng giải thích: "Xin lỗi, chú Vu tính tình có chút nóng nảy, tối qua tập đoàn xảy ra chuyện lớn, chú Vu bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, có nhiều chậm trễ, mong hai vị bỏ qua cho."

Người tới bộ dáng học sinh văn vẻ lịch sự, mặc một thân âu phục phẳng phiu, xem chừng chưa quá 20 tuổi, chỉ cao khoảng 1m65. Hắn cũng từ trong ánh mắt của hai người Lãnh Kính Hàn đọc được sự kinh ngạc, tự giới thiệu nói: "Tôi tên là Trang Hiểu Quân, năm nay tốt nghiệp trung học sẽ đến đây làm, qua hai tháng nữa thì tròn 18 tuổi. Còn có rất nhiều chỗ chưa quen, nếu làm không tốt hoặc sắp xếp không chu toàn, xin hai vị hãy bỏ quá cho."

Lãnh Kính Hàn giới thiệu một lần.

Hàn Phong đối với giám đốc trẻ tuổi này rất có hảo cảm, khen: "Oa, đây không phải là mới tốt nghiệp sao! Tốt nghiệp trung học liền được nhận lời mời làm giám đốc, quá lợi hại luôn!"

Trang Hiểu Quân không thạo chuyện trò, còn có chút ngại ngùng, cậu ta ngồi xuống sofa đối diện Lãnh Kính Hàn, ho nhẹ một tiếng, "Không, không phải đâu. Là cha tôi, cha tôi tên Trang Khánh Long, là một trong mười cổ đông lớn của ngân hàng Hằng Phúc, khi ông ấy chết chuyển nhượng cổ phần của công ty cho tôi, do đó tôi cũng trở thành một trong những cổ đông lớn của cơ quan này. Bác Giang lại là bạn tốt của cha tôi, phần công việc này của tôi, xem như nghỉ hè làm thêm, nâng cao một ít kinh nghiệm sống, cuối năm sau khai giảng tôi trực tiếp đến Anh Quốc học tập. Giám đốc hậu cần cũng chỉ là một chức vụ nhàn hạ, tôi không cần làm gì cả đâu."

Hàn Phong nói: "Ồ, nguyên lai là như vậy, cha cậu chết như thế nào?"

"Cha tôi vì mắc bệnh tim, qua đời đã nhiều năm rồi, tôi nghĩ không có liên quan gì đến vụ án các anh điều tra đâu."

Lãnh Kính Hàn sợ Hàn Phong nói nhiều, cùng người ta nói đến cả việc nhà, liền trực tiếp hỏi: "Vậy cậu vừa đến công ty, đối với tình huống của những nhan viên cũ của công ty cũng sẽ không hiểu rõ ràng đúng không?"

"Đúng vậy, mặc dù tôi không hiểu rõ lắm, nhưng tôi có thể mang hai anh đi tìm giám đốc

phòng nhân sự. Hồ sơ của nhân viên công ty đều ở phòng nhân sự. Tuy tôi mới tới, nhưng tôi là một trong mười cổ đông lớn của tập đoàn, trên hội đồng quản trị có một quyền nhấc

tay tham dự, do đó. . ." Cậu ta nhợt nhạt cười, "Nói thế nào đây, giám đốc công ty này vẫn rất. . .Xem như là nịnh bợ tôi."

Lãnh Kính Hàn mừng rỡ, thằng nhóc này nói chuyện tốt như vậy, liền nói: "Tốt lắm, chúng ta nói chuyện cậu biết trước, sau đó thì đến phòng nhân sự đi. Chuyện Lâm Chính, cậu nhất định từng nghe thấy, đối với ông ta, cậu hiểu rõ bao nhiêu?"

"Kỳ thật, cũng không phải mỗi nhân viên ở công ty đều rõ ràng việc này. Tôi cũng vì ở hội đồng quản trị công y mới nghe nói. Chú Lâm ấy, trước kia là thuộc hạ của cha tôi, thường nghe cha tôi nhắc tới chú ấy, nói người này cực kỳ thực dụng, làm việc năng suất cao, công tác kiên định. Nhưng trên cuộc sống trường kỳ kiềm nén chính mình, nói chú ấy ngày sau mà không chú ý, có lẽ sẽ vì vấn đề hôn nhân mà thân bại danh liệt."

Hàn Phong nói: "Cha cậu rất lợi hại nha, mắt nhìn người rất thấu triệt."

"Vậy à?" Chú Lâm là bởi vì vấn đề hôn nhân là xảy ra chuyện sao? Không phải nói chú ấy gặp tai nạn xe sao?"

Lãnh Kính Hài nói: "Đúng là gặp tai nạn xe, nhưng nguyên nhân chết chúng tôi còn đang

điều tra, chúng tôi hiện tại chủ yếu muốn nghe một chút cái nhìn của công ty các cậu về 5% cổ phần chuyển nhượng nọ."

"Chúng tôi từng tư vấn luật sư, phần hợp đồng chuyển nhượng cổ phần nọ là hợp pháp, do đó chúng tôi sẽ chờ vị cổ đông lớn đó xuất hiện, hắn hiện tại đã sở hữu 5% quyền cổ phần của công ty chúng tôi, có thể xếp vị trí thứ chín."

Lãnh Kính Hàn nói: "Đúng rồi, vừa rồi giám đốc Vu các cậu đã nói, Lâm Chính chết đi, cổ phiếu của ông ta bị công ty thu hồi rồi? Thế này là sao?"

"Việc này, tôi cũng không rõ ràng lắm, bất quá công ty ban đầu thành lập, hình như có một phần hiệp định, nếu cổ đông lớn của công ty không ghi rõ ràng trên di chúc chuyển nhượng cổ phiếu của công ty cho một người thừa kế hợp pháp nào đó, công ty sẽ thu hồi cổ phiếu của người đó, ấn theo tỉ lệ phân cho mỗi người trong cổ đông."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cái gì! Sao lại có một phần hiệp định như thế?"

Trang Hiểu Quân mỉm cười lắc đầu, tỏ vẻ mình không biết. "Nếu không phải cha tôi trước khi qua đời đưa ra xác nhận, tôi cũng không có được tý cổ phần nào. Ngày nào đó khi bác Giang rảnh rỗi, tôi sẽ mang hai anh đi gặp bác ấy, bác ấy giống cha tôi, cũng là một trong những người đề xuất thành lập tập đoàn."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy Lâm Chính chết tội, đối với tập đoàn các cậu

không hề có ảnh hưởng gì?"

"Không có ảnh hưởng gì, cái chết của Lâm Húc, công ty xử lý kín đáo, tựa như giám đốc phân công quản lý khâu nào đó ngã bệnh vậy, các anh nói có thể có bao nhiêu ảnh hưởng chứ?"

Hàn Phong nói: "Công ty để một mình cậu đảm nhiệm giám đốc hậu cần? Không sợ cậu gây ra chuyện gì sao?"

Trang Hiểu Quân vội nói: "Nào có nào có, tôi là phó giám đốc, tôi đi theo chị Tần làm việc, chị ấy mới là giám đốc hậu cần của công ty. Vậy đi, tôi mang các anh đi gặp chị ấy trước nhé, có chị ấy hỗ trợ, các anh điều tra cái gì cũng thuận tiện hơn." Sau đó hạ giọng, trong giọng nói tràn ngập sùng kính: "Chị ấy mới là người phụ nữ mạnh mẽ chân chính, khi học đến cấp hai liền đến làm việc rồi, khi làm việc thì tự học hoàn thành khóa học đại học quản trị kinh doanh, hiện tại cũng là ủy viên quản trị của công ty.

"À!" Hàn Phong phảng phất như nhớ ra cái gì đó, nhãn tình sáng lên, "Cậu gọi là chị, vậy cô ấy không lớn tuổi lắm nhỉ, cô ấy tên gì?"

"Khoảng 24 thì phải? Tên là Tần Di, tên hoàn toàn xứng với người, nhưng tác phong làm việc lại không tương xứng lắm."

Hàn Phong nói: "Cô ấy ở tập đoàn nhất định bề bộn nhiều việc nhì, sao chăm sóc được chuyện nhà chứ? Chồng cô ấy cũng ở trong tập đoàn?"

Trang Hiểu Quân không rõ nội tình, "Nào có, chị Tần còn chưa có bạn trai đâu."

"Phải không?" Hàn Phong đã đứng dậy, "Chúng ta đi thăm cô ta một chút thôi."

Lãnh Kính Hàn thầm kêu không tốt, biết sắp có chuyện xấu, vội nói:

"Chúng ta đến phòng nhân sự điều tra hồ sơ của Lâm Chính trước đi."

Hàn Phong nói: "Gặp giám đốc Tần trước, bảo cô ấy mang chúng ta đến phòng nhân sự, không phải bớt việc hơn sao?"

"Đúng vậy, chị Tần mang hai anh đi, so với tôi mang hai anh đi tốt hơn. Vả lại chị Tần thời gian tới đây lâu hơn tôi, rất nhiều chuyện tôi không biết, nói không chừng chị ấy biết."

Lãnh Kính Hàn liếc xéo Hàn Phong một cái, thấp giọng nói: "Cậu không thể bớt phóng túng chút sao?"

Hàn Phong tựa đầu sang , cũng thấp giọng nói: "Người không phong lưu uổng phí tuổi trẻ!"

Phòng làm việc giám đốc, Tần Di một thân trang phục công sở, quả nhiên ngàn vạn phong thái, Hàn Phong chỉ thiếu điều chưa chảy nước miếng. Trong mắt Hàn Phong, Tần Di thân cao khoảng 1m78, nhuộm một đầu tóc uốn màu vàng, mặc chính là …Ừm! Hình như không có mặc nội y!

Nhưng mà người ta tựa hồ không chú ý nhiều đến anh, sau khi nghe Lãnh Kính Hàn nói rõ mục đích đến, Tần Di nói: "Tôi biết, tôi xử lý xong chuyện trong tay, đích thân mang các anh đến phòng nhân sự. Đúng rồi, Hiểu Quân, mang Lãnh tiên sinh và cậu em này đến phòng cách vách chờ một chút, tôi sẽ tới ngay" Cô nhìn đồng hồ một chút nói: "Chờ tôi 10 phút."

Bên cạnh là phòng tiếp khách, Lãnh Kính Hàn cười nói: "Quả nhiên làm việc sấm rền gió cuốn, rất có tác phong của người phụ nữ mạnh mẽ."

Trang Hiểu Quân nói: "Chị Tần nói 10 phút, vậy 10 phút sau chị ấy nhất định đến."

"Hiểu Quân à, thông báo trước cho phòng nhân sự một chút, để bọn họ chuyển hồ sơ ra, đừng kéo dài thời gian của các đồng chí cảnh sát."

Hiểu Quân đáp lời, bấm điện thoại: "Alo, phòng nhân sự sao? Tôi là Trang Hiểu Quân, giám đốc Tôn của các anh có ở đó không? Mời ông ấy đến nhận điện thoại. Cái gì! Ra ngoài rồi, khi nào ông ấy trở về? Ừm, ừm, được, đưa số điện thoại di động của ông ấy cho tôi."

Trang Hiểu Quân để điện thoại xuống, nói: "Giám đốc phòng nhân sự đã ra ngoài, tôi gọi điện thoại di động cho ông ấy."

Lãnh Kính Hàn nói: "Không cần, không phiền giám đốc trở về, để nhân viên chuyển hồ sơ của Lâm Chính ra cho chúng tôi là được."

"Ừm, các anh không biết, chú Lâm là ủy viên quản trị công ty, hồ sơ nhân vật mấu chốt của công ty đều cài bảo mật, nhân viên bình thường không biết mật mã, không lấy ra được tài liệu của bọn họ. Máy tính của chúng tôi thiết lập có chương trình, mỗi ngày thay đổi mật mã, nhất định cần giám đốc phòng nhân sự mới có mật mã, ủy viên quản trị khác cũng không có mật mã. Hơn nữa, người không biết chương trình, không cách nào phá mã."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ra thế, vậy gọi điện thoại cũng được."

Trang Hiểu Quân gọi điện. "Alo, giám đốc Tôn à, là tôi, Trang Hiểu Quân! Anh hiện tại đang ở đâu? Ở trên đường? Ừ, anh lập tức trở vềcông ty đi. Được được, đúng vậy, có

chuyện quan trọng tìm anh đây. Tốt tốt."

Trang Hiểu Quân để điện thoại xuống, nói với Lãnh, Hàn hai người: "Giám đốc Tôn đang trên đường trở về, anh ta sẽ đến ngay."

Hàn Phong nói: "Giám đốc Tần bên trong làm việc ở đây tới một năm

chưa?"

"Không biết, dù sao tới trước so với tôi, đã có hơn vài năm rồi."

"Cha của cậu là ủy viên quản trị của tập đoàn, vậy cậu là lớn lên trong tập đoàn rồi, đối với ủy viên quản trị bên trong, cậu quen biết được bao nhiêu?" Hàn Phong hỏi.

"Mấy bác chơi thân với cha tôi, chính là mấy vị ban đầu thành lập công ty tôi đều biết, sau này bọn họ có vài người rời đi, có vài người qua đời, mới tới tôi không quen nhiều lắm. Tôi cũng vừa tới hơn một tháng, trừ bác Giang tôi quen ra, bác Trác tôi cũng quen, những đồng nghiệp khác tôi đều không quen. Hiện tại đây, trong tập đoàn tôi thân nhất chính là chị Tần Di, chị ấy rất hòa nhã dễ gần, tựa như giáo viên nhà trẻ vậy, haha, có lẽ nói như thế có chút khoa trương"

"Chúng ta có thể đi rồi, xin mời." Lúc này, Tần Di đẩy cửa ra. Tần Di so với Trang Hiểu Quân cao hơn nửa cái đầu, trang phục công sở vừa người càng tôn lên phong vị của phụ nữ, Hàn Phong hiển nhiên nhìn hơn nhiều lần.

Bốn người đi tới phòng nhân sự, viên chức phòng nhân sự vừa thấy hai ủy viên quản trị tớ, đều có chút hoảng hốt lo sợ, không biết nên tiếp đón thế nào. Bọn họ lại hẹn đợi 10 phút, Hàn Phong tán gẫu suốt về những chuyện không dính dáng gì như việc nhà, việc học tập của Trang Hiểu Quân. Tần Di luôn coi thời gian như sinh mệnh, cô lấy ra di động, bắt đầu bấm số, sau khi để bên tai nghe xong, nghi hoặc nói: "Tôn Hướng Hiền tắt điện thoại rồi?"

Trang Hiểu Quân nói: "Không thể nào, vừa rồi em gọi cho anh ấy, anh ấy còn nói đã tới đường Thu Hỷ rồi, bây giờ hắn đã tới nơi."

"Thật ngại quá, để các anh đợi lâu, tôi liên lạc với anh ta một chút." Tần Di nói rồi, bấm điện thoại, hiển nhiên là đang hỏi ai đó, liên tục gọi vài

cuộc điện thoại, thình lình chuyển giọng, "Cái gì! Hiện tại đang ở đâu?" Cô che loa nói, nhắm mắt lại, rất nhanh tâm tình liền bình tĩnh, nói tiếp: "Chỗ này của tôi còn có chút chuyện, để Vu Thành Long qua đó, đến bệnh viện Bình An đi! Trước tiên cấp cứu ở bệnh viện Bình An, đợi tình hình ổ định rồi lập tức chuyển viện. Phí dụng đến phòng tài vụ tập đoàn lãnh…"

Lãnh Kính Hàn nghe thế, biết chuyện này không đúng, nhìn Hàn Phong, thằng nhóc kia điềm nhiên như không, dường như đã sớm biết sẽ xuất hiện loại tình huống này. Tần Di để điện thoại xuống, miễn cưỡng cười nói: "Thật sự xin lỗi, vừa mới nhận được điện thoại, giám đốc Tôn xảy ra tai nạn xe, hiện tại được đưa đến bệnh viện cấp cứu rồi."

Hàn Phong vội la lên: "Tài liệu của Lâm Chính kia chúng ta không chuyển ra được?"

"Thật sự không còn cách nào, mật mã của máy tính tôi cũng không biết, trong tập đoàn chỉ có giám đốc Tôn biết." Tần Di áy náy nói.

Hàn Phong nói: "Chúng ta hẳn nên đi thăm giám đốc Tôn, xem ông ấy bị thương thế nào rồi."

Trang Hiểu Quân nói: "Tôi cũng đi."

"Tốt, hiện tại bọn họ đang cấp cứu tại bệnh viện Bình An gần đây, Hiểu Quân giúp chị mang hai vị đồng chí cảnh sát qua đó nhé. Chị còn một số việc phải sắp xếp, đợi lát nữa sẽ sang." Tần Di dặn dò Trang Hiểu Quân, "Tới bệnh viện rồi, hiểu rõ ràng tình hình, gọi điện thoại cho chị."

Khi ra ngoài, Lãnh Kính Hàn lưu ý, khóe môi Hàn Phong nhếch lên một tia mỉm cười thần bí khó lường, ông nhìn thấy nụ cười kia của Hàn Phong, trong lòng kiên định thêm không ít.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Lại xảy ra tai nạn xe (1)

Khi bọn họ đi ngang qua hiện trường tai nạn xe, Hàn Phong bảo dừng xe, đậu ở ngã rẽ, chỉ thấy hơn phân nửa chiếc Nissan Sunny 2.0 của Tôn Hướng Hiền cắm vào bệ phía trước của xe tải lớn, mà phần đuôi xe do phía trước cắm vào quá sâu mà vểnh lên, phần ghế

ngồi trước xe bị ép đến biến dạng nghiêm trọng, thủy tinh văng đầy đất, vết máu cũng rõ ràng có thể thấy được. Một chiếc cần cẩu lớn đang nhấc phần trước xe tải lớn lên, còn một chiếc xe kéo thì kéo phần sau của chiếc Nissan biến dạng. Hàn Phong phất tay ý bảo tài xế tiếp tục lái xe, khi chạy ngang qua, anh phát hiện, sau chiếc xe Nissan kia đèn xi nhan cũng bị đụng vỡ, có một phần sơn cũng bị tróc ra.

Trong bệnh viện, giám đốc Tôn còn đang được cấp cứu, hắn gãy xương đùi, xương đầu gối vỡ nát, gãy xương hai cánh tay, trật khớp xương khuỷu tay, xương sườn thứ mười đến thứ năm gãy toàn bộ, vỡ lá lách gây xuất huyết trong, hiện tại bác sĩ đang toàn lực cứu chữa.

Vu Thành Long đã tới trước, đang cùng mấy viên chức công ty vội vàng đóng phí, tiến hành thủ tục, cùng thủ tục liên lạc với chuyên viên hội chẩn. Nhìn thấy Hàn Phong bọn họ, ngay cả chào hỏi cũng lười làm, chỉ gật đầu với Trang Hiểu Quân, điện thoại di động vẫn chưa hề rời khỏi tai.

Hàn Phong nhắm mắt suy nghĩ một chút, nói: "Bác sĩ, các anh kiểm tra một chút, xương hông trái của anh ta có gãy xương tính tuyến hay không."

(Tiêu: Gãy xương tuyến tính là gãy xương theo đường thẳng ngay ngắn,

để phân biệt với gãy xương theo hình rạn vỡ.)

Bác sĩ kia sững sờ một chút, lập tức trở về phòng cấp cứu, trong chốc lát đầu đầy mồ hôi đi ra hỏi: "Cậu là bác sĩ sao?"

Hàn Phong nhếch miệng, lắc đầu. Bác sĩ kia gật đầu nói: "Bất kể thế nào, cậu nói rất chính xác, chúng tôi đang tìm nguyên nhân huyết áp không tăng được, cậu đã giúp chúng tôi rất nhiều."

Trang Hiểu Quân ngạc nhiên nói: "Hàn cảnh quan, sao anh biết được?"

"À, mấy tháng trước tôi cũng từng bị tai nạn xe, chỉ là bị thương tương đối nhẹ, vừa vặn chính là gãy xương hông tính tuyến, tôi nghĩ lần này giám đốc Tôn của các cậu bị thương nặng như vậy, có lẽ cũng có gãy xương hông. Nhớ rõ lần trước bác sĩ nói cho tôi biết, bản thân gãy xương hông không nghiêm trọng lắm, nhưng mang đến hậu quả tương đối nghiêm trọng. Phải không, bác sĩ?"

"Đúng vậy, sau khi gãy xương hông, sẽ đè lên thần kinh tọa, dẫn đến máu chi dưới chảy ngược về bị ngăn trở. Mà máu chi dưới lại chiếm khoảng một phần ba máu toàn thân, máu đó không chảy trở về, huyết áp liền không tài nào tăng nổi, nghiêm trọng sẽ ảnh hưởng đến tính mạng."

Trang Hiểu Quân như có điều suy nghĩ nói: "Vậy giám đốc Tôn bây giờ còn rất nguy hiểm sao?"

Bác sĩ nói: "Các anh yên tâm, phụ trách cứu chữa chính là bác sĩ Trương giỏi nhất của

bệnh viện chúng tôi, hơn nữa, bệnh viện chúng tôi tuy nhỏ, nhưng trang bị đầy đủ hết, chúng tôi sẽ dốc toàn lực bảo đảm cho an toàn sinh mệnh của người bệnh."

Chỉ chốc lát sau, vài bác sĩ mặc áo khoác trắng vội vàng đi vào phòng

phẫu thuật, chuyên gia hội chẩn đã tới.

Hàn Phong bọn họ chờ bên ngoài, Hàn Phong cùng Trang Hiểu Quân tán gẫu chuyện nhà, đèn đỏ của phòng cấp cứu vẫn phát sáng, Lãnh Kính Hàn có chút sốt ruột, nếu từ nơi xa xôi chạy đến, mà một chút đầu mối cũng không có quay về, đây chẳng phải cũng giống Lâm Phàm bọn họ sao?

Mấy giờ trôi qua, đèn đỏ rốt cuộc đã biến thành đèn xanh, các bác sĩ nối đuôi nhau bước ra, Trang Hiểu Quân hỏi: "Bác sĩ, thương thế giám đốc Tôn của chúng tôi thế nào rồi?"

Một bác sĩ lớn tuổi nói: "Chúng tôi đã tiến hành cắt toàn bộ lá lách của anh ta, hiện tại các dấu hiệu sống đều đã bình ổn, còn phải xem anh ta có thể vượt qua ba ngày nguy hiểm nữa không."

Trang Hiểu Quân đề xuất muốn thăm người bị thương một chút, bác sĩ cho cậu ta biết, bệnh nhân còn cần nghỉ ngơi, tạm thời không thể bị quấy rầy. Trang Hiểu Quân nói chỉ muốn nhìn người bị thương một chút, sẽ không quấy rầy hắn. Bác sĩ đưa bọn họ tới bên ngoài một căn phòng, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, nhìn thấy một người đàn ông trung niên, trên người cắm đầy ống dẫn, dưới sự trợ giúp của máy móc duy trì sinh mệnh. Trang Hiểu Quân khổ sở nói: "Mấy hôm trước anh ấy còn nói thi đậu bằng lái xe rồi sẽ mang tôi đi hóng gió."

Hàn Phong trừng mắt, nói: "Anh ta mới vừa học lái xe?"

Trang Hiểu Quân gật đầu.

Lúc này, Tần Di chạy đến, cô ta vội vàng liếc mắt xem xét bệnh nhân một chút, sau đó tỏ vẻ áy náy với Lãnh Kính Hàn bọn họ, mời bọn họ cùng đi ăn bữa cơm. Dựa theo kỷ luật, Lãnh Kính Hàn tuyệt đối sẽ không đồng ý, nhưng ông còn chưa mở miệng, Hàn Phong đã sớm liên tục đáp ứng, rất có vẻ cầu còn không được. Lãnh Kính Hàn không còn

cách nào, nếu Hàn Phong một mình đi dự tiệc mà mình không đi theo, một là gây tổn hại cho hình tượng của phòng điều tra hình sự thành phố H, hai là không biết thằng nhóc kia sẽ quậy ra tai vạ gì.

Tới hiệu ăn rồi, Hàn Phong gọi món không chút khách khí, không gọi thứ tốt, chỉ gọi thứ đắt tiền, bất quá Tần Di vẫn niềm nở chiêu đãi, liên tục khuyến khích. Vốn muốn uống rượu trắng, Lãnh Kính Hàn kiên quyết phản đối, sau lại thay thành rượu vang đỏ. Vài chén rượu lót bụng, bầu không khí tựa hồ đã hòa hợp hơn nhiều, Hàn Phong càng nói nhiều, cùng Tần Di, Trang Hiểu Quân bọn họ không hề cố kỵ mà nói xằng xiên.

Hàn Phong khen Trang Hiểu Quân tuổi trẻ tài cao, dám xông xáo dám làm, Trang Hiểu Quân nói: "Tôi thì tính là gì chứ, chị Tần người ta mới là tuổi trẻ tài cao đó. Chị Tần 18 tuổi, đã đảm nhiệm giám đốc bộ phận công ty điện tử Hằng Thụy rồi đó, đúng không, chị Tần?"

Tần Di sau khi uống rượu mặt màu đỏ ửng, cười nói: "Đừng nghe bọn họ nói mò, chỉ là phó giám đốc."

Hàn Phong khen: "Oa, thật lợi hại, mới 18 tuổi đã làm đến phó giám đốc rồi, tôi 18 tuổi còn đang bú sữa mẹ đấy!"

Trong cổ họng Lãnh Kính Hàn vang một tiếng, thiết chút nữa thì sặc rượu đỏ, trong lòng thầm mắng: "Siêu cấp vô sỉ!"

Trang Hiểu Quân cười ha ha, Tần Di càng cười đến run rẩy cả người, nói: "Hàn cảnh quan thật là biết nói đùa, cũng quá khoa trương rồi đúng không?"

Hàn Phong nghiêm mặt nói: "Có gì không đúng sao? Tôi hiện tại vẫn còn uống, mỗi đêm một ly, Nestlé sữa bò, cường thân kiện thể."

Trò chuyện một hồi, Hàn Phong cười hỏi: "Hiện tại giám đốc Tôn xảy ra tai nạn xe, trong công ty điều động nhân viên thế nào đây? Chung quy

không ai có thể mở ra hồ sơ máy tính mà?"

Tần Di nói: "Chỉ có chủ tịch. . ." Cô đột nhiên ý thức được gì đó, bất an vuốt tóc, "Hồ sơ của nhân viên bình thường cùng hồ sơ của ủy viên quản trị tách ra, bọn họ không cần. . ." Thấy Hàn Phong vẫn nhìn cô, chờ đợi cô nói ra đoạn sau, lại nói: "Đây vốn là bí mật trong tập đoàn, ngoại trừ giám đốc phần nhân sự, còn có chủ tịch mới biết làm thế nào mở ra mật mã, bằng không giám đốc nhân sự xảy ra sự cố, mà lại có nhân viên cấp cao điều động không phải sẽ hết cách sao? Bởi vì chuyện liên quan đến an nguy của chủ tịch, do đó bí mật này sẽ không truyền ra cho ủy viên quản trị biết, ngay cả Hiểu Quân cũng không biết."

Hàn Phong nói: "Cô yên tâm, giữ bí mật là nguyên tắc cơ bản của nhân viên cảnh vụ chúng tôi phải nắm giữ, không nên nói chúng tôi tuyệt đối sẽ không nói, không nên hỏi chúng tôi cũng sẽ không hỏi. Vậy chủ tịch của các cô. . ."

Tần Di nói: "Chủ tịch chúng tôi đã đến Malaysia khảo sát, hôm qua mới vừa đi rồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tập đoàn xảy ra chuyện lớn như vậy, ông ta cũng không trở về sao?"

"Đúng vậy, chuyện tối qua ảnh hưởng quá lớn tới tập đoàn, nhưng bên phía Malaysia

chuyện cũng vô cùng quan trọng, chủ tịch lại vừa qua đến đó thôi, hôm nay ông ấy đã gọi không dưới mười cuộc điện thoại về, muốn chúng tôi phối hợp làm tốt các phương diện

công tác. Buổi sáng hôm nay, chúng tôi liền một mực vì chuyện này mà bận rộn thế đấy."

Hàn Phong nói: "Vậy ông ấy khi nào sẽ trở về?"

"Có lẽ, hai ba ngày, có lẽ, hai ba tuần."

Hàn Phong lẩm bẩm nói: "Lâu như vậy. Được rồi, lần trước chúng tôi có hai vị đồng sự đến, sau khi trở về nói cho chúng tôi biết, trong ngân hàng Hằng Phúc có một vị ủy viên quản trị, không chỉ trẻ tuổi xinh đẹp, hơn nữa làm việc hiệu suất cao, năng lực xử lý vấn đề mạnh, thật sự là nữ trung hào kiệt, tôi lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy chị Tần đây, liền biết bọn họ nói khẳng định chính là cô."

Tần Di cười nói: "Về chuyện lần trước, tôi thật xin lỗi, đúng là tôi tiếp đãi hai vị đồng chí nọ. Nhưng lúc ấy tập đoàn có quy định, tôi cũng không thể tùy ý hướng bọn họ tiết lộ tình hình của tập đoàn."

Hàn Phong nói: "Vậy lần này thì sao?"

"Lần này chủ tịch đích thân thông báo cho chúng tôi, phải toàn lực phối hợp điều tra với các anh. Hơn nữa nghe nói, lãnh đạo bên trên đến với vụ án các anh điều tra cũng rất quan tâm. Tôi có thể biết các anh đến tột cùng đang điều tra cái gì chứ?"

Lãnh Kính Hàn lập tức nói: "Việc này tạm thời còn chưa được, chúng tôi có kỷ luật."

Tần Di "à" một tiếng, có vẻ tương đối thất vọng. Hàn Phong liếc mắt trừng Lãnh Kính Hàn một cái, cũng có vẻ bất mãn hết sức.

Sau bữa cơm, Tần Di để Trang Hiểu Quân đưa Lãnh Kính Hàn bọn họ về khách sạn, nói mình còn có việc phải đi trước một bước, cũng ước định ngày mai sẽ cùng nhau ăn bữa cơm nữa, Hàn Phong lại đầy miệng đáp ứng.

Trên đường, Trang Hiểu Quân nhìn Hàn Phong vài lần, mỗi lần đều muốn nói lại thôi, trên mặt Hàn Phong lộ vẻ tươi cười, có vẻ vui rạo rực.

Nửa đường, Hàn Phong không biết lại phát bệnh gì, bảo ô tô dừng trước chợ hoa, sau lại vào chợ hoa, anh nhất quyết muốn mua xương rồng, Lãnh Kính Hàn không biết trong hồ lô anh có thuốc gì. Hàn Phong mua ba chậu xương rồng dẹt, một chậu xương rồng tròn, ôm lên xe, Lãnh Kính Hàn trả tiền.

Trang Hiểu Quân đưa bọn họ đến một khách sạn lớn hoa lệ, rồi nói: "Khách sạn này, là ngân hàng chúng tôi tham gia đầu tư xây dựng, phàm là khách quý đều an bài ở đây." Hàn Phong ngẩng đầu nhìn bày trí xa hoa bên trong khách sạn, Trang Hiểu Quân lại nói: "Là khách sạn bốn sao, chúng tôi cùng thương nghiệp khác đầu tư chuẩn bị làm lại một chút, sang năm tham gia bình chọn khách sạn năm sao."

Hàn Phong bọn họ được an bài trong căn phòng lộng lẫy ở tầng 10, một nửa là vì công ty yêu cầu phối hợp với cảnh sát, một nửa khác còn lại là Trang Hiểu Quân đối với Hàn Phong rất có hảo cảm. Trong phòng bày trí giống như nhà cao cấp, thiết bị điện gia dụng, gia cụ kiểu Âu, cái gì cần có đều có, thậm chí còn có máy tính có thể lên mạng.

Hàn Phong nằm trên giường, thoải mái rên rỉ một tiếng, lập tức chỉ huy Lãnh Kính Hàn cùng vị tài xế kia: "Xương rồng dẹt để ở đó, trên bệ cửa sổ, đúng đúng, xương rồng tròn

để bên trái, tốt."

Trang Hiểu Quân chơi khá thân với Hàn Phong, nhàn rỗi không có gì làm, cậu ta liền ở lại tiếp hai người. Hàn Phong liền lấy ra một bộ bài, bắt đầu cùng Trang Hiểu Quân chơi. Lãnh Kính Hàn không tham gia chơi cùng bọn họ, một mình cầm điện thoại di động, cùng bạn cũ nói chuyện.

Hàn Phong và Trang Hiểu Quân vừa đánh bài vừa tán gẫu, Hàn Phong hỏi: "Hiểu Quân à, cậu có bạn gái chưa?"

Mặt Trang Hiểu Quân đỏ lên, "Còn. . .Còn chưa có."

"Nên tìm một người đi, bộ dạng đẹp trai như vậy, tại sao có thể chưa có bạn gái chứ? Phải thử cùng người khác phái tiếp xúc nhiều, sau này cậu đi Anh học tập rồi. . .Anh nghĩ cậu nên ở đây tìm một người, sau khi xuất ngoại lại tìm một người, như vậy mới có thể đfm văn hóa Trung Quốc và Phương Tây hòa hợp thấu hiểu."

Trang Hiểu Quân cười nói: "Anh Phong, anh thật biết nói đùa, hiện tại em còn chưa lo đến chuyện đó đâu."

Lãnh Kính Hàn nói chuyện điện thoại xong, nghe Hàn Phong nói thế, sợ Hàn Phong làm hư người ta, vội vàng nói: "Hiểu Quân người ta còn nhỏ, mới tốt nghiệp trung học mà."

Hàn Phong nói: "Trung học cũng đã tốt nghiệp rồi mà còn nhỏ! Nếu ở cổ đại… "

Lãnh Kính Hàn ngắt lời nói: "Bây giờ là hiện đại."

Hiểu Quân úp úp mở mở nói: "Anh Phong, anh. . .Có phải có thiện cảm với chị Tần không?" Lãnh Kính Hàn thầm nghĩ: "Nói nhảm, cậu ta không phải đối với chị Tần của các cậu có thiện cảm, mà cậu ta đối với phụ nữ có chút tư sắc đều có thiện cảm!"

Hàn Phong cười hì hì nói: "Thiện cảm? Đương nhiên là có thiện cảm! Vậy mà cậu cũng nhìn ra được, quả nhiên lợi hại!" Lãnh Kính Hàn ngầm nói: "Nếu ai nhìn đoán không ra, đó mới là có vấn đề."

Trang Hiểu Quân nói: "Có câu này, không biết tôi có nên nói không."

"Nói nghe một chút."

"Vốn dĩ tôi không nên lắm miệng, chị Tần đối đãi với tôi luôn không tồi,

có khi cảm thấy, chị ấy tựa như chị ruột của tôi vậy. Nhưng tôi cảm thấy anh cũng là người tốt, những lời này, tôi vẫn muốn tìm người nói, nhưng vẫn chưa có cơ hội."

"Nam tử hán, nói chuyện phải dứt khoát nhanh gọn."

"Trong công ty thịnh truyền, chị Tần là dựa vào. . .Dựa vào quan hệ nào đó tiến vào cấp cao của công ty. Vốn dĩ tôi không tin lắm, nhưng tôi cũng đã nhiều lần nhìn thấy chị Tần cùng giám đốc Trần của bộ phận phát triển thị trường rất thân mật."

"À, loại chuyện này rất bình thường mà, chị Tần của cậu lại chưa lập gia đình…"

Trang Hiểu Quân vội la lên: "Nhưng giám đốc Trần nọ là người đã kết hôn." Cậu cúi đầu, ngập ngừng nói: "Ông ta cũng là một trong mười cổ đông lớn. Tôi nghe nói, vốn chị Tần không có khả năng trở thành ủy viên quản trị, nhưng giám đốc Trần đã chuyển nhượng 1% cổ phiếu cho chị ấy, hơn nữa chị ấy trước kia đã mua một phần cổ phiếu trên thị trường chứng khoán, mới được làm mười cổ đông lớn."

"Ồ, đây chẳng qua là nghe nói thôi mà."

Trang Hiểu Quân tranh cãi nói: "Nhưng mà. . ."

Hàn Phong nói: "Mỗi người đều có phương thức sống của mình, đây là tự do của người ta, cậu không thể bởi vì tác phong sống của một người mà nói người đó tốt hay xấu, đúng không? Tình yêu chân chính cũng không nhất định phải dùng hôn nhân để trói buộc, mà hôn nhân cũng không nhất định là đại biểu cho tình yêu. Cậu sợ giám đốc Trần nọ trở thành chướng ngại trên đường đi của tôi? Hay sợ tôi có cái nhìn đối với cách sống của chị Tần?

Vậy kỳ thật không thành vấn đề, truy tìm kết quả của nó cũng không

quan trọng, mấu chốt ở chỗ cậu dám theo đuổi thứ mình thích, thất bại cũng không hối hận, con người không thể treo cổ chết ở một thân cây. Hiện tại cùng cậu nói việc này, có lẽ còn quá sớm, nhưng cậu nên học được, một là lý giải, hai là giao lưu. Cậu đừng xem thường việc theo đuổi con gái, đây là một cánh cửa học vấn lớn, nhóc con, thứ cậu phải học còn nhiều lắm."

Lãnh Kính Hàn nghe xong cũng không nhịn được líu lưỡi, thầm nói: "Thằng nhóc này!"

Trang Hiểu Quân cái hiểu cái không gật đầu, phảng phất như đã tháo mở một khúc mắc, Hàn Phong dùng bài tây gõ gõ trán cậu, hỏi: "Giám đốc Trần cậu vừa mới nói, là ai?"

"Nói thế nào nhỉ, ông ta là nhóm thứ hai trở thành cổ đông lớn của công ty. . ."

Theo trí nhớ của Trang Hiểu Quân, Hàn Phong bọn họ dần dần biết lai lịch của ngân hàng Hằng Phúc, lúc ban đầu là bốn xí nghiệp, vì để cho xí nghiệp của mình phát triển lớn mạnh, để tiện việc chi tiêu tài chính và không trả lợi tức kếch xù của ngân hàng, do đó liên hợp lại, thành lập một xí nghiệp cùng loại như cơ quan tín dụng, vốn khởi động cũng vào khoảng 100 triệu. Lúc ấy quy định, bốn xí nghiệp này khi vốn chi tiêu xuất hiện khó khăn, có thể vận dụng khoảng vốn này, hơn nữa không cần lãi, mà bình thường số tiền kia dùng làm các khoản vay nhỏ, lấy lợi tức thấp hấp dẫn các xí nghiệp nhỏ đến vay. Bởi vì khoản vay tỉ suất cao mà nợ cực nhỏ, hơn nữa bốn xí nghiệp cũng càng làm càng lớn, bốn ông chủ liền không ngừng tăng thêm đầu tư, liên tục gia tăng đến khoảng tám trăm triệu, đây là hình thức ban đầu của ngân hàng Hằng Phúc, bốn ông chủ nọ là chủ tịch đầu tiên Lưu Thiên Hạc, chủ tịch đương nhiệm Giang Vĩnh Đào, cha của Trang Hiểu Quân Trang Khánh Long và bác Trác mà Trang Hiểu Quân thân thuộc Trác Thành Đạo.

Về sau các quỹ liên doanh nước ngoài cũng nhìn trúng tiềm lực phát

triển của ngân hàng Hằng Phúc, chuẩn bị đầu tư vào ngân hàng Hằng Phúc, lúc ấy bốn xí nghiệp liền cho rằng, cùng với quỹ liên doanh nước ngoài mở cửa, còn không bằng hướng doanh nghiệp tư nhân trong nước trưng mộ tài chính. Vì vậy đem cơ quan tín dụng sửa thành doanh nghiệp cổ phần, hướng xí nghiệp trong nước phát lời mời, vì vậy có lần thứ hai phát triển, lần này gia nhập xí nghiệp liền có Trần Thiên Thọ, đám người Lâm Chính, tổng cộng 10 vị cổ đông lớn, cộng thêm một vị cố vấn, tổng cộng 11 ủy viên quản trị, mà tài chính của ngân hàng cũng vì vậy mà đầy lên đến hơn 1700 triệu nguyên, ở phương diện vốn lưu động

càng dồi dào thực lực. Sau này đưa ra thị trường, tổng số vốn cổ phần 177 triệu, phát hành lưu thông cổ phiếu 46 triệu, giá phát hành là hơn 16 đồng, trưng mộ tài chính công cộng gần hơn 800 triệu, giá cổ phiếu cao nhất tăng tới hơn 40 đồng, hiện tại giá cổ phiếu hạ tới khoảng 10 nguyên.

Hàn Phong hỏi: "Công trạng công ty không tốt sao? Tại sao hạ nhiều như vậy?"

"Không phải công trạng không tốt, mà là cả thị trường chứng khoán sụt giá, sàn lớn từ hơn hai ngàn điểm liên tục rớt phá dưới mức ngàn điểm."

Hàn Phong hỏi: "Vậy chị Tần của cậu, chị ấy không phải một trong mười cổ đông lớn của nhóm thứ hai à."

"Không phải, sau này có vài cổ đông đã chuyển nhượng cổ phiếu, tiến hành đầu tư cái khác, cũng có vài người qua đời, dù sao mười cổ đông lớn đã thay đổi mấy vị rồi."

Đang nói, điện thoại của Trang Hiểu Quân vang lên. Nghe điện thoại xong, cậu ta ngượng ngừng nói: "Mẹ tìm tôi, tôi phải đi."

Sau khi Trang Hiểu Quân rời đi, Hàn Phong cười nói: "Mặc dù đã tốt nghiệp, nhưng vẫn là một học sinh trung học."

Lãnh Kính Hàn lập tức nói: "Cậu đang làm gì vậy? Chúng ta là đi điều tra, hiện tại ăn của người ta, ở chỗ người ta, còn điều tra thế nào nữa? Ởkhách sạn thế này, tiền của chúng ta boa cho người ta còn không đủ."

Hàn Phong nghiêng người bò lên, tựa như con mèo đêm ngủ đủ, tay chân trở nên nhanh nhẹn mà cấp tốc, anh bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, trả lời: "Ai nói chúng ta trả tiền boa? Muốn học phải nhờ vả mà, nếu phục vụ viên đến, tôi sẽ không trả, chẳng lẽ hắn sẽ trông coi chúng ta ngủ sao? Ăn của người ta, ở của người ta có gì không đúng? Người ta muốn trợ giúp chúng ta, tại sao chúng ta không thể tiếp nhận. Hôm nay ăn của hắn, ngày mai hắn phạm tội, cũng cứ bắt hắn, chuyện nào ra chuyện nấy mà. Ai như anh, sống chết ra vẻ sĩ diện, rõ ràng người ta nói sắp xếp chỗ ở cho chúng ta, còn cố nói có chỗ ở rồi, đi theo anh ấy à, cùng ngủ lề đường cũng không kém nhiều lắm."

Lãnh Kính Hàn cười khổ nói: "Nếu người nào cũng giống như cậu, vậy biết làm sao?" Ông thở dài một tiếng, "Nếu giám đốc Tôn không tỉnh, chúng ta chẳng phải sẽ cứ chờ suốt sao?"

"Ai nói, chờ chủ tịch bọn họ trở về không phải được rồi sao?"

"Nếu ông ta không trở lại thì sao? Tôi nghĩ, nếu giám đốc Tôn vài ngày nữa còn chưa tỉnh, chúng ta vẫn phải về trước, đợi ở đây cũng chẳng được gì. Giống lúc Lâm Phàm bọn họ đến, một chút thu hoạch cũng không có."

Hàn Phong vừa mở tủ quần áo vừa nói: "Ai nói, chúng ta có thu hoạch rất lớn, không phải người ta ngày mai sẽ mời chúng ta ăn cơm nữa sao?"

"Đó là thu hoạch của cậu, không phải thu hoạch của vụ án."

Hàn Phong kiểm tra xong tủ quần áo cùng thiết bị điện gia dụng, nói: "Vụ án cũng không có thu hoạch sao, vậy giám đốc Tôn không phải đã xảy ra chuyện sao?"

Lãnh Kính Hàn như có điều suy nghĩ nói: "Đúng vậy, làm sao cậu biết sẽ xảy ra chuyện?"

Hàn Phong xốc thảm lên, "Tôi chỉ dựa theo suy nghĩ của đối thủ để tưởng tượng ra giả thiết."

"Bọn chúng một mực chế tạo đủ loại tai nạn, ngăn cản tiến trình tra án của chúng ta, nói

cách khác, bọn chúng biết chúng ta muốn điều tra hồ sơ của Lâm Chính, do đó liền cố ý tạo ra tai nạn xe, để chúng ta không thể lập tức lấy được hồ sơ của Lâm Chính. Nói như

vậy, hồ sơ của Lâm Chính thật sự có bí mật gì đó mà chúng ta còn chưa biết?"

Hàn Phong lấy qua một cái ghế nhỏ, đứng trên mặt bàn, nhìn đèn treo trên trần, cúi đầu nói: "Có lẽ thế."

Lãnh Kính Hàn nhìn lên Hàn Phong, "Cậu đang làm cái gì!"

Hàn Phong từ trên bàn nhảy xuống, phủi phủi tay. "Nhìn xfm có thiết bị giám thị hay không, hiện tại xem ra còn chưa có."

"Cậu hoài nghi bọn họ giám thị chúng ta?"

"Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, đây là phòng bọn họ sắp xếp, chúng ta có khả năng bị giám thị nghe trộm chứ."

"Đây là phòng Trang Hiểu Quân đặt cho chúng ta, cậu hoài nghi cậu ta?"

"Không phải, Trang Hiểu Quân thoạt nhìn không có chỗ khả nghi, cậu ta đối với chuyện Lâm Chính không chút hiểu rõ. Anh đã quên rồi sao?

Hiểu Quân nói, khách sạn này là ngân hàng bọn họ đầu tư xây nên, nếu cấp cao của công ty bọn họ có chuyện, rất có khả năng sẽ giám thị cả tòa khách sạn này. Hiện tại thoạt nhìn không có vấn đề."

"Được rồi, cho dù bọn họ vì trì hoãn thời gian của chúng ta mà tạo ra tai nạn xe của giám đốc Tôn, vậy cậu làm sao biết thương thế của giám đốc Tôn vậy?"

"Muốn biết nguyên nhân sao? Trước phải biết rằng tai nạn xe là phát sinh thế nào. Xe của giám đốc Tôn bị xe khác từ phía sau đụng phải, ông ta bắt đầu khủng hoảng, tăng tốc, ngay ngã rẽ, một chiếc xe tải lớn đột ngột chuyển sang làn xe trung gian, giám đốc Tôn nhìn thấy xe tải, mặc dù tránh cũng không thể tránh, nhưng ông ta vẫn làm ra phản ứng đầu tiên. Chân phải của ông ta liều mạng giẫm phanh xe, đương nhiên, dưới tình huống khẩn trương, có khả năng giẫm nhầm chân ga cho rằng là phanh xe, nhưng động tác này sẽ không sai." Hàn Phong để chân trên mặt đất, nói: "Cơ thể co rút lại, xương cẳng chân và xương đùi làm thành góc 135 độ, khi hai xe va chạm vào nhau, xương đùi gãy, xương đầu

gối gãy, đó là vì đập vào trên đồng hồ đo của ô tô, ông ta hoặc sẽ không cài dây an toàn, hoặc sẽ cài thật chặt, dưới lực độ va chạm thế này, xương sườn hứng mũi chịu sào, gãy

vài cái cũng bình thường."

Hàn Phong dịch chuyển tư thế, lại nói: "Hiện tại, ông ta là cái dạng này, xương đùi và xương sườn đều gãy, hiện tại phía sau có một xung lực nữa, thân thể ông ta cùng ghế dựa

phía sau phát sinh va chạm, chỗ này của ô tô để cái gì? Bình chữa cháy, móc cài dây an toàn, do đó, xương hông của ông ta sẽ gãy."

"Cậu là nói, xe của ông ta sau khi tông vào xe tải, bị xe đuổi theo phía sau tông thêm một lần nữa!"

"Đúng vậy. Có khả năng là cố ý, cũng có thể là tông xe liên hoàn." Nói xong, Hàn Phong đè xuống nút phục vụ, kêu lên: "Phục vụ viên, tôi muốn một ly sữa bò!"

"Cậu lúc nào thì bắt đầu uống sữa bò rồi?"

"Tôi thích uống thì uống, anh quản được không?" Phục vụ viên sau khi đi lên, Hàn Phong

quả nhiên không trả tiền, trực tiếp phất tay bảo người ta rời đi. Phục vụ viên đi rồi, anh lại không uống, cầm sữa bò tưới vào trong cây xương rồng tròn, lẩm bẩm nói: "Tôi nghe

nói, hình như cây xương rồng tròn dùng sữa bò nuôi, lớn rất tốt."

Lãnh Kính Hàn ngẩn người, hỏi: "Đúng rồi, cậu mua cây xương rồng tròn này để làm gì?"

Hàn Phong giảo hoạt cười, "Tự có tác dụng của tôi."

Lãnh Kính Hàn hỏi không ra kết quả, chuyển sang hỏi: "Còn có một chuyện, cậu ở trên xe nói không có khả năng, đến tột cùng là chỉ cái gì?"

Hàn Phòng cười cười. "Tôi nghĩ, Tần Di nọ trẻ tuổi như vậy, lại như đẹp đến thế, người để ý cô ta khẳng định không ít, mà cô ta muốn ngồi lên vị trí cao như thế, khẳng định cũng phải hy sinh không ít, do đó Trang Hiểu Quân mới đầu nói cô ta không có quen bạn trai, tôi cho rằng tuyệt đối không có khả năng. Về sau Hiểu Quân cũng đã tự mình nói ra, chứng thật suy nghĩ của tôi."

Lãnh Kính Hàn ngưng thần nói: "Vậy Trang Hiểu Quân đang nói dối?"

Hàn Phong lạnh nhạt nói: "Đó điều rất tự nhiên, Trang Hiểu Quân đối

với Tần Di, nảy sinh một loại tình cảm của em trai đối với chị gái, cậu ta hiển nhiên không hy vọng Tần Di nghe loại phụ nữ hư hỏng mà cậu ta nghe nói được. Cho dù tận mắt nhìn thấy, cậu ta cũng phải vì chị Tần Di mà che chở, từ trong thâm tâm cậu ta không tin đây là sự thật. Do đó, không cần thiết phải hoài nghi Trang Hiểu Quân. Con cái nhà giàu, giáo dục chính thống, tính cách hướng nội, gia sư nghiêm khắc, ít trải qua việc đời, từ trong cách nói chuyện của cậu ta có thể nghe ra, cậu ta tung một lời nói dối cũng khó khăn. Nếu tôi là người lập kế hoạch, tôi muốn chọn, sẽ là một người quyền lực lớn trong tập đoàn, vị trí cao, dễ phạm sai lầm, tham lam, làm đồng lõa của mình. Mà nếu tôi là nhân viên tập đoàn Hằng Phúc, lại là người lập kế hoạch phía sau màn, tôi cần che giấu thân phận của mình, lại phải trù tính trước tất cả vụ án, tôi cũng phải là một trong ủy viên quản trị."

"Cậu sẽ không chọn Giang Vĩnh Đào chứ?"

"Không đâu, chủ tịch bình thường không dễ dàng lôi kéo, nhưng người tôi muốn chọn, nhất định sẽ nằm trong mười ủy viên quản trị còn lại."

Hàn Phong nói: "Người tuổi tác lớn việc đời hờ hững, khó có thể xúi giục, người trẻ tuổi làm việc bất ổn, sẽ không mưu tính sâu xa, do đó Trang Hiểu Quân chúng ta có thể loại

trừ, bác Trác của cậu ta có thể loại trừ, ủy viên quản trị còn lại ngoại trừ Lâm Chính đã chết, chúng ta đều phải âm thầm điều tra. Nhưng mà, đường tắt nhanh nhất, lại để kẻ địch phá hỏng rồi." Hàn Phong lại nằm trên giường, than vãn: "Ôi! Thật hy vọng sáng ngày mai, giám đốc Tôn có thể tỉnh dậy, nói ra mật mã, để chúng ta đem từng tư liệu ủy viên quản trị một ra điều tra tường tận một lần."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Lại xảy ra tai nạn xe (2)

Lãnh Kính Hàn suy tư trong chốc lát, nói: "Sự tình này, chúng ta có thể liên hệ cùng cảnh sát thành phố T." Hàn Phong cười cười: "Được, ngày mai rồi nói."

"Tại sao cậu lại cười như vậy? Cậu còn có gì chưa nói ra? Cậu lại nghĩ ra cái gì? Này, đừng ngủ nha, này!"

Thành phố H.

Đinh Nhất Tiếu ra khỏi tòa nhà văn phòng, đang chuẩn bị lên xe về nhà, di động của gã vang lên. Thanh âm kim loại thần bí ở đầu dây bên kia rét lạnh mà dồn dập, "Làm gì thế? Bảo anh thực hiện kế hoạch C, tại Qao chỉ phát ra một người rồi không còn động tĩnh gì nữa?"

Đinh Nhất Tiếu không ngờ tới y cư nhiên sẽ trực tiếp gọi điện thoại di động cho mình, vội nói: "Tôi nghĩ, một tên kia đã đủ cho bọn họ luống cuống tay chân rồi, bọn họ còn phải xử lý nhiều ngày nữa mới ổn, không cần phải đem sự tình làm ầm ĩ lớn lên."

"Chính là muốn làm sự tình ần ĩ lớn lên đó, tôi muốn sự kiện bạo lực của thành phố H phải dồn dập trút lên đầu mỗi ngày. Anh có biết không, anh bên này lười nhát buông lỏng, bọn chúng lập tức rút ra thời gian tới thành phố T rồi. Hiện tại tôi đang trì hoãn bọn chúng ở thành phố T, nhưng không trì hoãn được bao lâu đâu, bọn chúng cách chân tướng càng ngày càng gần rồi, tôi muốn anh khởi động toàn bộ kế hoạch C! Nghe rõ chưa!" Thanh âm kim loại cực kỳ cứng nhắc.

Đinh Nhất Tiếu nói: "Đã biết. Nếu thật sự kéo dài không được nữa,

không bằng trực tiếp giết chết bọn chúng."

"Không cần anh dạy tôi làm thế nào! Tôi còn phải tiếp tục chơi đùa với hắn. Mặc dù chuyện tối ngày hôm qua rất đột ngột, hắn làm việc luôn không để cho chúng ta mò được suy nghĩ, bất quá lần này hắn lại giúp chúng ta đại ân. Công trình lớn của chúng ta lập tức sẽ khởi động, mấy ngày nay chính là thời khắc mấu chốt nhất, anh nắm chắc thời gian bố trí, nhất định phải dời lực chú ý của bọn chúng trở về thành phố H! Tuyệt đối không thể để bọn chúng điều tra sâu thêm một bước nữa!"

"Hiện tại bọn chúng ngay dưới mí mắt của anh, tại sao không trực tiếp loại bỏ chúng? Đây là cơ hội tốt nhất mà!"

"Anh cho rằng tôi không muốn sao? Không dễ dàng vậy đâu, tên kia mua mấy chậu cây xương rồng tròn đặt trên bệ cửa sổ khách sạn, từ trên cửa sổ đi vào là không có khả năng. Nếu tôi động tay vào thức ăn và những chỗ khác, khách sạn không phải sẽ bại lộ sao? Mặc dù khách sạn bại lộ là chuyện nhỏ, nhưng tóm lại sẽ làm người ta hoài nghi. Huống chi, có thể đắc thủ hay không vẫn là hai cách nói, trực tiếp phái người đi giết bọn chúng, căn bản không có phần thắng. Tên kia, vốn chính là một chuyên gia giết người, hắn không giết người cũng đã là vô cùng may mắn rồi, anh còn muốn giết hắn!"

"Có thể nào là vậy, hắn so với trưởng phòng điều tra hình sự của thành phố H chúng ta còn đáng sợ hơn?"

Tiếng kim loại trầm mặc chốc lát, sau đó nói: "Đáng sợ hơn nhiều lắm!"

Năm phút sau, Lâm Phàm kích động gọi điện cho Lý Hưởng: "Vừa rồi Định Nhất Tiếu vừa nghe một số điện thoại khác vùng, mã số là 239××××2348, tôi lập tức điều tra người đăng ký số điện thoại di động kia một chút, thật sư hy vọng chính là tên độc thủ phía sau màn này gọi tới."

Đêm khuya, Hàn Phong đột ngột tỉnh dậy, anh nhìn Lãnh Kính Hàn đang ngủ say một chút, lại nhìn nhìn cửa sổ, xuyên thấu qua ánh trăng, trên cửa sổ đang có một thân ảnh màu đ, Hàn Phong mỉm cười, lặng lẽ ra khỏi phòng, cũng không phát ra chút thanh âm nào!

Thành phố H, hẻm nhỏ hẹp dài không đèn, hai thân ảnh như huynh đệ gắt gao ôm lấy nhau, trong đó một người cao ốm, hình như là Hàn Phong?

Ngày thứ hai, bọn họ đến cục cảnh sát trước, lại do Giang Hạo đã dẫn bọn họ đi thăm dò ngân hàng Hằng Phúc lập hồ sơ của cục Công Thương, công ty ngoại trừ chủ tịch Lưu Thiên Hạc ra, còn lại mười vị ủy viên quản trị là chủ tịch chi nhánh ngân hàng thành phố H Lâm Chính, chủ tịch chi nhánh ngân hàng thành phố B Tra Hiếu Lễ, chủ tịch chi nhánh ngân hàng thành phố S Khải Khai Hoa, chủ tịch chi nhánh ngân hàng thành phố C Phong Thu Thật. . . . . .chủ tịch trụ sở chính ngân hàng Giang Vĩnh Đào, tổng thanh tra tài vụ Trang Khánh Long, tổng thanh tra nghiệp vụ Trác Thành Đạo, còn có một vị ủy viên quản trị độc lập là bọn họ mời, nhân vật nổi tiếng xã hội Tôn Dật Hưng tiên sinh. Ngoài ra không tra được tư liệu gì có giá trị.

Lãnh Kính Hàn nói với Hàn Phong: "Chúng ta cứ từ nội bộ công ty chậm lại tra lên."

Trở lại ngân hàng Hằng Phúc, ở cửa, bọn họ đụng phải Tần Di. Tần Di nói: "Tôi đang

chuẩn bị tìm các anh đây, bệnh viện nói giám đốc Tôn đã tỉnh dậy, trạng thái hiện tại tương đối ổn định."

Hàn Phong nói: "Đi, đến bệnh viện trước."

Trong bệnh viện, trên người Tôn Hướng Hiền vẫn cắm đủ loại ống truyền như cũ, thiết bị bên cạnh hiển thị trạng thái thân thể ổn định. Hắn

mở mắt ra, muốn nói gì đó, nhưng thanh âm cực kỳ thấp, Tần Di phải kề sát lỗ tai bên miệng hắn, muốn nghe rõ hắn nói gì, nhưng cô vừa mới cúi người xuống, thiết bị hiển thị nhịp tim liền trở nên bất quy tắc, người không có kiến thức y khoa cũng nhìn ra được, nhịp tim rõ ràng nhanh hơn, lộn xộn hơn. Tần Di cùng Hàn Phong đều hô lên: "Bác sĩ! Bác sĩ! Mau đến xem!"

Vài vị bác sĩ chạy tới phòng chăm sóc đặc biệt, một bác sĩ mang kính mắt nói: "Anh ta không ổn rồi, mau, chuẩn bị adralin!"

Vừa dứt lời, nhịp tim liền biến thành đường thẳng tắp, bác sĩ lại nói: "Chuẩn bị kích điện!"

Một bác sĩ nhỏ con khác nghi hoặc nói: "Sáng này vẫn tốt mà."

Một bác sĩ nhuộm tóc vàng bên cạnh nói: "Mấy vị này, ra ngoài ra ngoài! Đừng gây trở ngại cho công tác của chúng tôi!"

Ba người Hàn Phong đi tới ngoài cửa, Tần Di lo lắng nói: "Rõ ràng đều đã ổn rồi, tại sao có thể như vậy chứ?"

10 phút sau, các bác sĩ đều ra ngoài, nói với ba người: "Thông báo người nhà của anh ta chuẩn bị hậu sự đi."

Đôi nắt Lãnh Kính Hàn trợn tròn cả lên, người này nói chết là chết, vậy đầu mối không phải bị chặt đứt toàn bộ rồi sao! Hàn Phong kéo một bác sĩ, hỏi: "Sáng hôm nay, còn có ai khác tới không?"

Một y tá bên cạnh nói: "Một tiên sinh họ Vu đã tới, ông ta nói vị Tôn tiên sinh này là bạn thân. Tôi còn nhắc nhở ông ta đừng quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi, ông ta nói ông ta chỉ nhìn bạn mình một chút, sẽ không quấy rầy."

Hàn Phong lập tức đi vào phòng chăm sóc đặc biệt, hai y tá đang chuẩn

bị phủ vải trắng lên Tôn Hướng Hiền, Hàn Phong nói: "Chờ nột chút!" Anh duỗi tay từ trong túi áo của Lãnh Kính Hàn lấy giấy chứng nhận ra: "Chúng tôi là cảnh sát, hiện tại phải khám nghiệm tử thi, người này không còn thuộc trách nhiệm của các vị nữa, các vị có thể ra ngoài. Bác sĩ ở lại."

Hàn Phong bắt đầu kiểm tra thi thể, đồng thời hỏi: "Bác sĩ, anh cho rằng là nguyên nhân gì dẫn đến việc ông ta đột ngột tử vong?"

Vị bác sĩ đeo kính mắt kia trả lời: "Bản thân bệnh nhân còn đang trong thời kỳ nguy hiểm, tùy thời đều có khả năng phát sinh đột tử, nguyên nhân gì cũng có thể dẫn đến tử vong, tỷ như tâm tình xúc động, biến hóa lạnh nóng của không khí, biến hóa của nồng độ thuốc, các loại âm thanh. Do đó không cho các anh tùy ý thăm hỏi bệnh nhân, là có đạo lý, người đến thăm ít một chút, tánh mạng bệnh nhân được đảm bảo hơn một chút."

Hàn Phong nhìn bình dịch, hỏi: "Có thể là vấn đề dùng thuốc hay không?"

Bác sĩ kia nói: "Không đâu, chúng tôi đều dùng thuốc ấn theo quy định nghiêm ngặt, kê đơn cũng ở phòng điều chế thuốc, không tin anh có thể điều tra đơn thuốc."

"Tôi là nói, nếu có người đã tăng thêm dịch truyền, hoặc thay đổi dịch truyền thì sao?"

Bác sĩ dở khóc dở cười, "Cậu là nói, có người muốn mưu sát vị tiên sinh này?"

Tần Di đứng bên cạnh, cũng kinh ngạc nói: "Có người muốn mưu sát Tôn Hướng Hiền! Tại sao?"

"Ông ta chỉ làm một phẫu thuật mỗ lá lách, còn lại đều là loại vết thương

như gãy xương, ông ta đang ở vào thời kỳ tráng niên, vô luận thế nào, không nên bỗng dưng phát sinh đột tử như vậy, đúng không, bác sĩ?"

"Thật ra ngày hôm qua ông ta vừa được bơm 1600mml huyết tương, khả năng xuất hiện phản ứng bài xích, hoặc hình thành tắc động mạch, dẫn đến đột tử! Việc này cũng rất khó nói."

"Tắc nghẽn động mạch dẫn đến nhồi máu cơ tim, trước khi chết có dấu hiệu đau đớn, hơn nữa cũng không nhanh như vậy, phản ứng bài xích thì nhiệt độ toàn thân tăng cao, sau khi chúng tôi tiến vào, từ lúc bình thường đến khi nhịp tim ngừng đập, trước sau bất quá chỉ 10 giây, anh không thấy là quá nhanh sao? Bác sĩ."

Bác sĩ lạnh nhạt nói: "Còn có rất nhiều nhân tố, nhưng trước mắt chúng tôi không các nào giải thích được, dựa vào trình độ kỹ thuật của chúng tôi, chỉ có thể làm được chừng này.

Bệnh nhân từng mất lượng lớn máu, gãy xương nhiều chỗ, thân thể bị vây vào trạng thái suy yếu cực độ, cho dù ông ta đau tim, ông ta cũng không có năng lực làm ra phản ứng đau đớn. Còn vấn đề gì không, cảnh quan?"

Hàn Phong còn định nói đôi câu, nhưng cuối cùng vẫn nhịn trở về. "Đã không còn vấn đề gì nữa. Bình dịch này chúng tôi muốn mang về xét nghiệm, thi thể cũng tạn thời đừng di chuyển."

Tần Di nói: "Anh hoài nghi Tôn Hướng Hiền bị mưu sát? Chuyện này làm sao có thể, anh ta ngày thường chưa từng đắc tội với ai mà."

Hàn Phong nói: "Có phải chết vì mưu sát hay không, sau khi kiểm tra mới biết được." Rồi anh hướng Lãnh Kính Hàn nói: "Gọi Giang Hạo tới đây."

Lãnh Kính Hàn cũng hoài nghi nói: "Cậu có chứng cứ gì?"

Hàn Phong chỉ vào Tôn Hướng Hiền nói: "Bộ dáng ông ta chết thế này, chính là chứng cớ!"

Lãnh Kính Hàn lắc đầu, vẫn bán tín bán nghi gọi điện thoại. Tần Di nói: "A, đây là cái gì?"

Hàn Phong quay đầu lại hét lớn một tiếng: "Đừng đụng vào thứ gì!"

Tần Di bị dọa sợ, nhanh chóng rút tay về, chỉ vào một góc khăn trải giường. Hàn Phong vừa đi qua nhìn, nửa đoạn giấy, nhét trong nếp áo của Tôn Hướng Hiền, lộ ra mấy ký tự tiếng anh.

Năm phút sau, Giang Hạo bọn họ chạy tới, ấn theo hiện trường giết người bình thường mà tiến hành chụp ảnh phòng chăm sóc đặc biệt, tra tìm dấu tay, lấy mẫu vật. Nửa mảnh giấy nọ cũng được lấy ra, phía trên viết "aoman" , Lãnh Kính Hàn nói: "Là ký hiệu gì đây?"

Tần Di mới vì làm xong ghi chép, cô lại phải chạy trở về công ty, Hàn Phong hỏi: "Giám đốc Tôn, bình thường rất cao ngạo sao?"

Tần Di ngẩn người: "Ách, anh ta là gián đốc phòng nhân sự, quản lý lưu trữ của toàn thể

nhân viên, bình thường có lẽ không xem trọng người khác lắm, bất quá anh ta cho tới giờ không có đắc tội với ai. Được rồi, nếu không còn vấn đề gì, tôi về trước đây, bên công ty có chút việc gấp, hôm nay có hai ngân hàng đầu tư muốn cùng chúng tôi bàn bạc chuyện phân hóa kinh doanh. Người nhà của giám đốc Tôn vẫn đang từ Vân Nam sang đây, chờ bọn họ tới rồi, các anh muốn điều tra gì, tốt nhất vẫn nên cùng bọn họ thương lượng một chút."

Hàn Phong gật gật đầu, đưa mắt nhìn Tần Di rời đi, Giang Hạo hỏi: "Cậu có thể khẳng định đây là một vụ mưu sát không?"

Hàn Phong quay lại đầu lắc như trống bỏi, "Không thể, tôi chỉ đoán thôi."

Giang Hạo nhất thời ngây dại, Lãnh Kính Hàn nói: "Vẫn nên mang về xét nghiệm một chút thôi."

Thi thể tạm thời được cảnh sát chở đi, vốn Lãnh Kính Hàn bọn họ cũng nên đi theo, nhưng một cuộc điện thoại, đã thay đổi hành trình của bọn họ. Lãnh Kính Hàn sau khi nhận được điện thoại, tâm tình Lãnh Kính Hàn so với thường ngày càng thêm kích động hơn, lôi kéo Hàn Phong, nói: "Đi! Bọn họ đã tra được một số, là cửa hàng điện thoại di động bình thường của thành phố T bán ra. Chúng ta đi xem một cái!"

Cửa hàng điện thoại di động nho nhỏ nọ chỉ có một cái tên cửa hàng, Hàn Phong bọn họ hỏi đường bốn phía, nghe ngóng tám phương, cuối cùng cũng tìm được.

Thông tin di động Anh Kiệt, đây là một cửa hàng điện thoại nhỏ chỉ có 20 mét vuông, chủ cửa hàng là một người phụ nữ trung niên khoảng bốn năm chục tuổi, chỗ cửa hàng nhỏ này nằm trên con phố mọc đầy cửa hàng điện thoại, sinh ý mọi người cũng không như ngày trước. Bà chủ nhìn thấy Lãnh Kính Hàn bọn họ vào tiệm, đầy mặt tươi cười, đợi đến khi biết là cảnh sát đến tra án, nụ cười lập tức biến mất. Bà chủ lấy ra một khoản mục, lật lật, nói: "Không sai, số này là chỗ tôi bán ra, đây là tờ chứng minh thư phô tô của hắn."

Lãnh Kính Hàn sao chép lại địa chỉ, đó là một vùng quê khu ngoại ô thành phố T, Kiều Minh Cương, nam, sinh năm 1970, ấp 3 thôn thượng Thái gia của thành phố T. Hàn Phong nhìn tờ chứng minh thư phô tô, hoài nghi nói: "Bọn họđến tột cùng có điều tra đúng không vậy? Ở nông thôn?"

Lãnh Kính Hàn vô cùng chắc chắn: "Sẽ không sai. Tối hôm qua Đinh

Nhất Tiếu đột ngột nhận được một cú điện thoại, mã số nằm ngoài số chúng ta nắm giữ, do đó bọn họ lập tức triển khai điều tra, tra được mã số là cửa hàng điện thoại di động thành phố T bán ra, lập tức thông báo cho tôi."

Hàn Phong nói: "Bây giờ chúng ta đến thôn thượng Thái Gia sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đương nhiên, đây là đầu mối quan trọng, chúng ta cần phải lập tức tiến hành điều tra." Nói rồi anh hướng bà chủ nói: "Xin cung cấp phương thức liên lạc của chị, chúng tôi tùy thời còn có thể cùng chị thẩm tra đối chiếu tin tức." Bà chủ kia cực kỳ không tình nguyện lấy ra danh thiếp quảng cáo cửa hàng, Hàn Phong cùng Lãnh Kính Hàn ra khỏi cửa hàng điện thoại, hướng về phía khu vực ngoại thành.

Nhưng là thôn trang nhỏ ở ngoại ô, không ít tài xế taxi đều không biết, Lãnh Kính Hàn nhiệt tình mười phần, ngồi xe taxi vừa đi vừa hỏi, khó khăn lắm mới tới được ngoại ô, xuống xe còn phải đi một đoạn dài đường làng nhỏ, kết quả lại hỏi thăm sai, tới thôn hạ Thái gia. Lãnh Kính Hàn nghĩ, nếu tới thôn hạ Thái gia rồi, cách thôn thượng Thái gia cũng sẽ không còn xa nữa, không ngờ, thôn dân cho ông hay thế này: "Thôn thượng Thái gia à? Ở đầu bên kia cơ, bắt xe buýt à, với tốc độ hiện tại của xe buýt này, ba tiếng ông cũng không đến được đâu."

"Hả!" Miệng Hàn Phong nửa ngày cũng không khép lại được.

Đi nửa giờ đường nhỏ, chờ trên quốc lộ nửa giờ cũng không bắt được xe, hai người chỉ có thể đi bộ vào thành phố, đi chưa tới 5km, Hàn Phong vịn tay Lãnh Kính Hàn nói: "Lãnh huynh, tôi không xong rồi, tôi đi không nổi nữa."

"Ai bảo cậu mỗi ngày hết ăn rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn. Nhanh, phía trước có trạm xe buýt, đi thêm nửa giờ nữa là tới rồi."

Hoàn hảo, bọn họ đã sớm tìm được xe taxi. Khoảng 4h chiều, hai thân

ảnh uể oải không chịu nổi về tới cục cảnh sát thành phố T, còn chưa ăn cơm, Hàn Phong một đường bị giày vò hết sức. Ởcục cảnh sát ăn mì ăn liền, Giang Hạo nói: "Người nhà của người chết đã tới, bọn họ không đồng ý khám nghiệm tử thi, mà trong những chứng cứ chúng ta thu được, không có phát hiện vật phẩm nào có thể dẫn đến cái chết, chỉ có thể nhận định sơ bộ là suy yếu sau chấn thương, cứu chữa không hiệu quả dẫn đến tử vong."

Hàn Phong hỏi: "Chất lỏng trong bình truyền dịch thì sao?"

Giang Hạo nói: "Không có vấn đề."

Hàn Phong lại nói: "Mẫu máu thì sao?"

"Không có vấn đề."

"Các anh lấy mẫu máu ở đâu?"

"Máu ngoại vi đó."

Hàn Phong mì cũng nuốt không trôi nữa, trầm tư nói: "Không thể nào. Thi thể còn đó không?"

"Người nhà đã ký tên mang đi rồi. Bất quá chúng tôi có ảnh."

Hàn Phong mừng rỡ, "Lấy tới xem một chút."

Hình của thi thể Tôn Hướng Hiền đặt trước mặt Hàn Phong, Hàn Phong vừa xem, Giang Hạo nói: "Chúng tôi không có đầu mối gì, thân quyến người ta đều đã nói rõ ràng là chết vì tai nạn xe, các anh không nên rãnh rỗi kiếm chuyện, còn phải bị các anh mổ bụng phá ruột, không phải chịu tội sao. Mà không có đầu mối có thể ủng hộ chúng ta tiếp tục điều tra, chúng ta không thể dựa vào quyền thế áp chế người ta đúng không?"

Hàn Phong nói: "Tai nạn xe đó thì sao? Các anh đã rõ ràng phát sinh thế nào chưa?"

"Chúng tôi đã hướng bộ giao thông tìm hiểu rõ, lúc ấy rất nhiều người có thể làm chứng, xe tải vẫn đứng trong vị trí đỗ xe, Tôn Hướng Hiền tự mình lái xe đụng vào, cùng tài xế xe tải nọ không chút liên can nào. Bởi vì Tôn Hướng Hiền không làm đúng luật giao thông, còn tạo thành sự cố tông đuôi xe liên hoàn, bất quá người cũng đã chết, tài xế phía sau cũng không định tố cáo ông ta nữa."

"Vậy tờ giấy nhỏ kia giải thích thế nào?"

"Cậu nói là ký tự tiếng anh kia? Phía trên không có dấu tay, chúng tôi phỏng chừng là từ ngoài cửa sổ bay vào thôi."

"Tôi không đồng ý quan điểm này."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tờ giấy các cậu nói chính là tờ giấy viết ký tự kia?"

Hàn Phong nói: "Là phiên âm, ngạo mạn (àomàn), còn nhớ tôi đã hỏi Tần Di, Tôn Hướng Hiền có kiêu ngạo hay không?"

Lãnh Kính Hàn "à" một tiếng. Hàn Phong nói: "Chẳng lẽ anh nghe được ngạo mạn, không có chút liên tưởng nào sao?"

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong nói: "Đây là trùng hợp sao? Ngạo mạn, điều này có thể giải thích rõ vấn đề gì? Chẳng lẽ có người cho rằng Tôn Hướng Hiền cao ngạo, cho nên giết chết hắn? Sau đó còn lưu lại tờ giấy, nói hắn bởi vì ngạo mạn mà chết?"

Hàn Phong nhụt chí nói: "Anh làm nghề điều tra hình sự lâu vậy rồi, anh cũng không xem phim sao?"

Giang Hạo cười nói: "Là Bảy Tông Tội , Hàn Phong nói rất đúng Bảy

Tông Tội, một bộ phim Hollywood lớn. Trong tín ngưỡng tôn giáo, có bảy thứ tội ác, phân biệt là tham ăn, tham lam, lười biếng, dâm dục, ngạo mạn, gh ghét và giận dữ. Trong惊 Bảy Tông Tội 惊, hung thủ dựa theo bảy thứ tội ác này mà giết người, sau khi giết người đều lưu lại tội ác người chết đã phạm. Tôi nghĩ nhất định Hàn Phong xem phim xem đến lẫn rồi."

"Phải không? Tôi nhìn tờ giấy một chút liền biết các anh đoán đúng hay không." Hàn Phong cầm túi vật chứng, chỉ vào một đường ấn ký hình lưỡi liềm trên trang giấy nói tiếp: "Nhìn thấy dấu này không? Hai mặt đều có."

Giang Hạo nói: "Cái này không chứng minh được gì."

"Tờ giấy trải qua cắt xén, chữ viết ngay ngắn mà không loạn, rõ ràng là chuẩn bị tốt trước khi sự việc xảy ra, ngạo mạn lại là nhược điểm của Tôn Hướng Hiền, việc này còn không

nói rõ được gì à? Dấu vết này nói lên, rõ ràng hung thủ dùng nhíp hoặc thứ gì đó cùng loại gắp lấy tờ giấy, đặt yên ổn trên người nạn nhân mà không để lại dấu tay. Nếu là từ bên ngoài bay xuống, muốn từ cửa thông gió một mét vuông kia bay vào, còn phải xuyên qua tán lá cây ngô đồng lớn ngoài cửa sổ, đâu có dễ!"

Giang Hạo nói: "Đã như vậy, cậu có thể tìm ra một loại độc dược có thể duy trì liên tục hơn nửa giờ không phát tác mà làm người ta mất mạng không? Phải biết rằng, Vu Thành Long thăm Tôn Hướng Hiền trước khi các anh đến nửa tiếng, sau khi hắn rời khỏi phòng bệnh có chứng cứ chứng minh hắn vẫn luôn ở công ty. Mà theo cậu và cô Tần nói, khi các vị nhìn thấy Tôn Hướng Hiền náy giám sát vẫn hiện thị hết thảy bình thường. Mà trung gian ngoại trừ bác sĩ không có bất kỳ ai đến thăm nữa, cậu cho rằng, Vu Thành Long mua chuộc bác sĩ hạ độc giết người sao?"

Hàn Phong nói: "Nhìn bức ảnh này xem, cổ người chết có vết đốm đỏ,

mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng tôi tin đây không phải là triệu chứng của cái chết tự nhiên."

Lãnh Kính Hàn ăn mì xong, nói: "Hiện tại thi thể cũng không còn, cậu còn có thể điều tra ra thêm đầu mối gì nữa sao? Sự tình này giao cho Giang Hạo bọn họ làm thôi, đi, chúng ta đến thôn thượng Thái gia."

Hàn Phong như lâm đại địch, hô lên kỳ quái: "Còn đi nữa! Không đi nữa, hôm nay thể lực đã cạn kiệt, ngày mai đi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Thời gian không đợi người!"

Giang Hạo nói: "Chúng tôi có một chiếc xe trống, có thể đưa các anh đi."

Hàn Phong đảo trắng mắt, thống khổ theo sát Lãnh Kính Hàn đi ra. Trên xe, Lãnh Kính Hàn lại nhận được điện thoại của Lâm Phàm bọn họ gọi tới, nói Hạ Mạt đã xuất viện, Trương Nghệ cũng vội vã muốn ra viện theo.

Hàn Phong nói: "Thôi đi, đừng vội mừng, đến thôn thượng Thái gia, còn chưa biết có đầu mối hay không đâu. Tôi không tin bọn chúng sẽ đ đầu mối cho chúng ta biết rõ ràng như vậy."

Lãnh Kính Hàn nói: "Người khôn nghĩ ngàn điều ắt có một điều dở. Tôi nghĩ, bọn chúng chính vì chúng ta xuất hiện ở thành phố T, bị ép nóng nảy, mới bất đắc dĩ sử dụng điện thoại dự phòng, không ngờ tới dùng một chút đã bị chúng ta điều tra ra."

"Nếu thật sự là y, y còn có thể ở đó đợi chúng ta sao."

"Tôi cũng biết thế, chúng ta đây không phải trực tiếp đi bắt y, mà là thông qua người xung quanh y tìm hiểu một ít tình huống của y."

Thôn thượng Thái gia cuối cùng cũng đã tới, Kiều ninh Cương quả nhiên

không có đó, nghe nói là đã đến nhà chị gái. Nhưng người trong thôn phản ánh, Kiều ninh Cương là một nông dân hiền lành, vẫn luôn là một người trồng trọt tài giỏi trong thôn, cũng chưa từng nghe nói có hành vi trộm gà trộm chó gì. Tất cả mọi người không rõ, đồng chí cảnh sát này sao lại tìm tới ông ta? Ông ta phạm phải tội gì rồi?"

Mặc dù không tìm được Kiều Minh Cương, nhưng Lãnh Kính Hàn vẫn nghĩ, Kiều Minh Cương đáng nghi, cũng đề xuất ngày mai đến nữa, Hàn Phong nghĩ tất cả biện pháp, nhất định không chịu đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Tùy mặt gửi lời (1)

Khi ăn bữa cơm tối, Hàn Phong vừa thấy Trang Hiểu Quân không tới, ở cửa thang lầu đẩy Lãnh Kính Hàn ra, "Anh lên lầu gọi đồ ăn, tôi muốn cùng cô ấy một mình một chỗ." Lãnh Kính Hàn thầm mắng rồi lên lầu.

Tần Di mặc bộ áo váy không tay màu ngà, thắt lưng thít chặt càng tôn lên đường cong độc nhất chỉ có ở nữ giới, đối với sự vắng mặt của Lãnh Kính Hàn, cô tựa hồ cũng chẳng để ý lắm, không hề hỏi nhiều.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Hàn Phong đặc biệt có cách nói khôi hài mang phẩm chất của tiểu lưu manh, thường chọc cho Tần Di che miệng cười trộm, bữa tối dưới ánh nến này cũng xem như ăn đến hòa thuận vui vẻ. Sau khi tán gẫu một hồi, Hàn Phong không trêu đùa nữa, hỏi: "Mặc dù hiện tại tạm thời không cách nào lấy được hồ sơ của Lâm Chính, nhưng tôi muốn hỏi một vài tình hình trong công ty, tôi sẽ cố gắng không đề cập đến vấn đề liên quan đến bí mật thương vụ, được không?"

Tần Di gật đầu: "Tôi biết, chuyện đã xảy ra hôm nay quá đột ngột, tôi cũng hiểu được tâm trạng của các anh, anh hỏi đi."

"Tôi muốn hỏi trước về tình huống cái chết đột ngột của giám đốc Tôn. Quan hệ cá nhân của Vu Thành Long và giám đốc Tôn rất tốt sao?"

Tần Di nhíu mày, lắc đầu nói: "Tôi không rõ lắm, anh biết đó, bộ phận khách hàng, phòng nhân sự, phòng hậu cần, đều là những hệ thống tương đối độc lập, tôi nghĩ, bọn họ sẽ không có mâu thuẫn trực tiếp gì thì đúng hơn chứ?"

Hàn Phong thoáng trầm ngâm, lại hỏi: "Hiện tại trong công ty của các cô, vẫn là mười cổ đông lớn sao?"

Tần Di gật đầu. Hàn Phong nói: "Vẫn là những người trước đó sao?"

Tần Di nói: "À không, người trong công ty vẫn luôn thay đổi, có vài chức vụ đã đổi đến ba bốn lần rồi."

"Có thể nói cho chúng tôi biết mười cổ đông lớn hiện tại gồm có những ai không?"

Tần Di suy nghĩ một chút, "Hiện tại à, có tôi, có Hiểu Quân, chủ tịch, ủy viên quản trị danh dự Trác Thành Đạo, tổng giám đốc khu Quảng Đông Trần Thiên Thọ, tổng giám đốc khu Thượng Hải Thiện Yến Phi, cô ấy cũng là người phụ nữ mạnh mẽ, so với tôi còn nhỏ hơn một tuổi, ngoài ra còn có tổng giám đốc khu Bắc Kinh Mạch Địch, anh ta có thể tính là một doanh nhân lừng lẫy, chủ tịch chi nhánh ngân hàng Trùng Khánh Phong Thu Thật, còn có Lâm Chính của chi nhánh ngân hàng H và Tôn Hướng Hiền giám đốc phòng nhân sự vừa xảy ra tai nạn."

Hàn Phong ăn một miếng thịt viên, phỏng đến từ trong miệng anh phun ra, hít và ngụm khí lớn, nói: "Giám đốc Tôn cũng trong mười cổ đông lớn! Trước kia chưa từng nghe cô đề cập đến!"

Tần Di thấp giọng nói: "Anh ta là cháu ruột của chủ tịch tiền nhiệm, bất quá có tin đồn anh ta là con riêng của chủ tịch, anh ta ngay cả người nhà cũng không dám chuyển đến thành phố T, đương nhiên, đây chỉ là đồn đại. Thật ra, bởi vì ở phương diện kinh doanh có đầu não, ông chủ tịch coi anh ta như người chủ tịch chọn để bồi dưỡng, rồi điều xuống phòng nhân sự rèn luyện một chút, nhưng ông chủ tịch ra đi đột ngột, chỉ chuyển nhượng lại cổ phần, cái gì cũng chưa kịp giao phó. .. "

"Ông chủ tịch chết như thế nào?"

"Nghe nói là ung thư, lúc tôi tới Giang tiên sinh đã là chủ tịch rồi."

"Ách, được rồi, khi chúng tôi đi nghe nói mười cổ đông lớn sau khi chết, nếu không đặc biệt lập di chúc chuyển nhượng quyền cổ phần, công ty sẽ thu hồi cổ phiếu, rồi ấn theo tỉ lệ chia cho mỗi một vị cổ đông? Có chuyện này không?"

"Đúng vậy, đây là quy củ được đặt ra đầu tiên khi công ty thành lập, nhưng không phải chỉ mười cổ đông lớn, mà là chỉ 11 vị ủy viên quản trị. 11 vị ủy viên quản trị khi đó rất nhìn xa trông rộng, vì phòng ngừa thu mua với dụng ý xấu, do đó đặt ra hiệp nghị 10 quý ngài này."

"Là vì phòng ngừa thu mua với dụng ý xấu?"

"Đúng vậy, làm thế có thể tránh việc vì nguyên nhân đột phát gì đó mà gây ra cái chết của ủy viên quản trị mang đến ảnh hưởng cho công ty."

Hàn Phong cảm thấy hứng thú nói: "Nói cụ thể một chút."

"Nếu ủy viên quản trị không lập di chúc, mà đột ngột chết, tài sản của người đó lý ra do người thừa kế của người đó kế thừa. Như vậy, sẽ dễ dàng khiến cho người ta nhằm vào chỗ hở đó để phạm pháp, rồi nếu sát hại ủy viên quản trị, cổ phiếu công ty sẽ rơi vào trong tay kẻ phạm pháp đó. Có hiệp nghị 10 quý ngài, không rõ ràng tuyên bố chuyển nhượng cổ phiếu cho người nào, cổ phiếu sẽ tự động bị công ty thu hồi, đây là một kế sách của công ty dùng để đả kích tội phạm kinh tế mà áp dụng. Nếu ủy viên quản trị rõ ràng tuyên bố chuyển nhượng cổ phiếu cho ai, bọn họ cũng phải đạt thành hiệp nghị, ký trước hợp đồng, như vậy, công ty đối với việc thay đổi cổ phiếu cũng biết rõ, thường thường có thể thông báo trước cho dân cổ phiếu, không đến mức gây ra sóng to gió lớn trên thị trường cổ phiếu."

Hàn Phong nghe mà không hiểu ra sao, mờ mịt nói: "Không hiểu lắm."

Tần Di có vẻ rất kinh ngạc, hỏi: "Anh không biết về thị trường chứng khoán?"

"Không chơi, không biết." Nhưng chút cười nhạo vô tình lộ ra trong mắt Tần Di đã bị Hàn Phong nhìn thấy.

Tần Di cười nói: "Bây giờ người không biết về cổ phiếu là rất hiếm, anh chưa từng nghe nói qua sao? 1,3 tỷ người Trung Quốc đã hết 1 tỷ người đầu cơ cổ phiếu, còn 0.3 tỷ người còn lại đều là nhà phát hành."

"Có lẽ tôi là người nằm ngoài 1.3 tỷ đó rồi. Bất quá tôi vẫn hiểu một chút đó. Khi nào thì công ty của các cô chỉnh sửa cổ phiếu?"

Tần Di hé miệng cười, nói: "Đây là bí mật thương nghiệp hàng đầu, đừng nói tôi, ngay cả chủ tịch cũng không biết đâu."

Hàn Phong vô cùng kinh ngạc: "Cái gì? Ngay cả chủ tịch các cô cũng không biết?"

"Nhóm xí nghiệp đầu tiên thí điểm là những nhà nào, nhóm thứ hai lại là những nhà nào, đây đều là do quốc gia tuyển định, công ty có tên trên thị trường chứng khoán chỉ cần làm tốt đại hội cổ đông và xuất ra phương án chỉnh sửa cổ phiếu là được."

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Hàn Phong, Tần Di cười nói: "Cho dù chủ tịch biết thời gian chỉnh sửa cổ phiếu trước chúng tôi, chúng tôi cũng đâu biết được. Nói như vậy có lẽ anh cũng rõ ràng rồi chứ?"

Hàn Phong lắc đầu, hoàn toàn không rõ, lập tức đổi chủ đề. "Đúng rồi, công ty của các cô có phải mỗi tuần đều mở một cuộc họp không, đến lúc đó tất cả giám đốc phân miền đều phải tham gia?"

"Không thể đâu, xa như vậy, giám đốc mỗi phân miền trong phạm vi quản lý của bọn họ đều có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, sao có

thể mở họp mỗi tuần được, một năm có thể mở một lần đã tốt lắm rồi, có khi ba đến năm năm mới có một lần."

Hàn Phong gật gù, lại bắt đầu ăn ngấu nghiến, thỉnh thoảng cùng Tần Di tán gẫu chút chuyện trong công ty. Đối với mỗi một vị ủy viên quản trị đều hỏi kỹ càng, đặc biệt một nữ ủy viên quản trị nổi danh khác là Thiện Yến Phi, cô ta sau khi kết giao với cậu ấm Khải Kim Vận của ủy viên quản trị trước Khải Khai Hoa, tài năng buôn bán mới chậm rãi được phát hiện. Bởi vì Khải Kim Vận ham ăn biếng làm, không có bản lãnh gì, do đó chuyện của công ty phần lớn giao cho Thiện Yến Phi, thế nên sau khi Khải Khai Hoa bệnh nặng, đem quyền cổ phần giao cho Thiện Yến Phi. Khải Khai Hoa chết đi, tình cảm Thiện Yến Phi và Khải Kim Vận không êm thấm nữa, dự định cho Khải Kim Vận một số tiền phí chia tay, nhưng Khải Kim Vận không hiểu lý lẽ, từng tự sát vài lần, bất quá chưa từng thành công.

Vài ly rượu lót bụng, sắc mặt Tần Di bắt đầu ửng hồng, cô nhìn Hàn Phong, "Anh cảm thấy con người tôi thế nào?"

Hàn Phong trừng lớn mắt, "Cô sao? Một người không tồi nha. Vừa có tài hoa, vừa có năng lực, còn rất có lòng trắc ẩn, nếu không phải nhìn thấy cô ngồi ở vị trí giám đốc, tôi còn thật sự hoài nghi cô là giáo viên mẫu giáo đấy."

Tần Di sửa sang lại khăn ăn trước bàn của mình một chút, sau đó nói: "Tôi biết, kỳ thật tôi trong lòng của đàn ông các anh, không hề được hoan nghênh lắm. Có lẽ bởi vì tôi quá thành công, do đó đàn ông cùng một chỗ với tôi, sẽ cảm thấy rất thiếu sự tôn nghiêm."

"Là những gã đàn ông đó không biết thưởng thức."

Tần Di tự nói một mình: "Có khi tôi cũng muốn ở nhà làm một người mẹ hiền vợ đảm, cần gì đâm đầu vào sự nghiệp? Nhưng vận mệnh đã lựa chọn tôi làm như vậy, thế thì tôi còn cách nào đây? Anh thì sao? Các anh

làm cảnh sát, nhất định bề bộn nhiều việc phải không? Mỗi ngày đều phải đối mặt với những kẻ tình nghi phạm tội nguy hiểm."

"À không, như chơi đùa thôi mà, khi còn bé có từng chơi trò cảnh sát bắt cướp chưa? Công việc của chúng tôi cùng trò chơi kia không sai biệt lắm, chỉ có điều súng giả đã đổi thành súng thật thôi!"

Tần Di khẽ cười: "Anh thật dí dỏm." Lập tức ánh mắt mập mờ, nhìn chằm chằm Hàn Phong nói, "Không biết tại sao, tôi vẫn muốn tìm một anh cảnh sát làm bạn đời tương lai, có lẽ, bọn họ có thể cho tôi cảm giác an toàn. Anh biết không? Tâm lý của tôi cũng giống nhưng người phụ nữ khác, tôi cần một chỗ dựa. Lúc đêm khuya thanh vắng, tôi sẽ sợ hãi, trong nhà có bày trí hoa lệ thế nào đi nữa cũng không giống một mái nhà, chung quy cảm thấy thiếu chút gì đó."

Tần Di chậm rãi đứng dậy, vừa nói vừa hướng đến gần Hàn Phong, hơi thở như hương lan, mùi thơm nhàn nhạt lọt thẳng vào mũi, con ngươi Hàn Phong chuyển động, không biết đang suy nghĩ gì. Ngay khi Tần Di sắp chạm vào Hàn Phong, Hàn Phong dựng một ngón tay nói: "Còn có vụ án, phải cùng Lãnh trưởng phòng thảo luận một chút. Đi trước một bước." Rồi lách mình rời đi.

Tần Di nhìn Hàn Phong chạy trốn, lẩm bẩm nói: "Nếu vận mệnh đã lựa chọn anh, anh còn cách nào đây?"

Hàn Phong bằng tốc độ nhanh nhất chạy về phòng khách sạn, đem sự tình vừa rồi nói cho Lãnh Kính Hàn, Lãnh Kính Hàn cười nói: "Cậu trốn cái gì? Chuyện như vậy, không phải cậu cầu còn không được sao?"

Hàn Phong nói: "Tôi nghĩ rồi, trong này có vấn đề. Nếu như một người phụ nữ hướng một người đàn ông thi triển mị thuật là bày tỏ sự ái mộ, nhưng cô ta hướng hai người đàn ông thi triển mị thuật, vậy người phụ nữ kia có vấn đề."

Lãnh Kính Hàn cười nói: "Cậu hoài nghi cô ta là nữ đặc công từng được huấn luyện hả?"

Hàn Phong nhìn ngọn đèn le lói ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói: "Chưa hiểu rõ nhau, tôi không tin vào chuyện nhất kiến chung tình. Một người phụ nữ tỏ tình, nếu không phải người đàn ông kia quá mềm yếu, quá nhút nhát, thông thường tất có toan tính, hơn nữa, cô ta còn đang cùng người đàn ông kia giao du."

Buổi tối trước khi ngủ, anh theo lệ cũ muốn một ly sữa bò. Lãnh Kính Hàn theo lệ cũ cùng đám người Lý Hưởng tiến hành liên lạc.

Lý Hưởng sau khi báo cáo xong tình hình cùng ngày, muốn nói lại thôi, Lãnh Kính Hàn hỏi: "Làm sao vậy?"

Lý Hưởng nói: "Không có, không có gì. . ." Rồi treo máy.

Cơ hồ cùng lúc đó, xa ở thành phố H Đinh Nhất Tiếu đối mặt với màn hình máy tính, nhập vào ký tự nói: "Kế hoạch C một lần nữa khởi động, hiện tại bắt đầu hướng cảnh sát thành phố H tạo áp lực."

Máy tính nọ trả lời: "Tốt. Tạm thời không cần gây ra nhiều rắc rối quá, để cho bọn chúng cảm thấy căng thẳng là tốt rồi. Hiện tại tôi cột chặt đám người Hàn Phong ở thành phố H. Xem ra tên kia ngoại trừ bày chút mưu mô, đùa giỡn chút trò khôn vặt, cái gì cũng chẳng hiểu, haha, thật sự là tức cười chết tôi rồi. Xem ra bọn chúng đã suy đoán hướng khác rồi, tôi dự định ở lại thành phố T trì hoãn bọn chúng thêm vài ngày nữa, việc này đối với kế hoạch của chúng ta cực kỳ có lợi."

Đinh Nhất Tiếu liếc mắt nhìn A Bát một cái, trả lời: "Đừng đùa với lửa, chúng ta không nên xuất hiện sai sót vào giai đoạn cuối cùng."

"Anh luôn quá nhát gan, đây là lý do tại sao anh luôn khó thành người tài. Anh chỉ cần để ý làm tốt chuyện của mình, nhà xưởng mới của chúng

ta đã đi vào sản xuất chưa?"

"Rồi."

"Tốt lắm. Anh hẳn là cảm thấy kiêu ngạo, đây là nền móng cho việc gầy dựng sự nghiệp tương lai tốt đẹp của chúng ta." Tâm tình của người bên kia máy tính thật sự rất tốt.

Đinh Nhất Tiếu hừ lạnh một tiếng, "Tôi đối với sự nghiệp của anh không có hứng thú, tôi chỉ muốn phần tôi nên có."

Máy tính nói: "Yên tâm đi, không thiếu phần của anh đâu."

...

Ngày thứ ba, sau bữa sáng, Lãnh Kính Hàn kéo Hàn Phong lên xe, muốn đi gặp Kiều Minh Cương. Hàn Phong nói: "Kiều Minh Cương nếu đã trở về, chứng tỏ ông ta không đáng nghi; Nếu ông ta không trở về, chúng ta có đến đi nữa cũng vô ích mà? Anh làm việc không động não, đâm đầu tìm việc."

Lãnh Kính Hàn không để ý tới Hàn Phong, nhận điện thoại nói: "Có đầu mối rồi? Được, được, hãng xe Cơn Lốc, tốt, biết rồi. Các cô muốn đẩy mạnh tốc độ điều tra, không phải chỉ nhanh, còn phải cẩn thận, tuyệt đối không được bỏ sót bất kỳ chi tiết nào. Cậu ấy ở đây, cô muốn nói chuyện với cậu ấy không? Ờ, được, bây giờ chúng tôi liền chạy sang đó, tốt tốt."

Lãnh Kính Hàn cúp điện thoại, nói với Hàn Phong: "Long Giai gọi điện tới." Rồi hướng tài xế nói: "Trước không ra ngoại ô phía nam nữa, đến hãng xe Cơn Lốc trước, biết chỗ đó không?"

"Không biết à."

"Ừm, là hãng ô tô trong nội thành."

Hàn Phong hỏi Lãnh Kính Hàn: "Tại sao không đưa điện thoại cho tôi! Cô ấy đã nói gì?"

"Còn nhớ chiếc ô tô bị thiêu hủy mà đám người Hạ Mạt đã điều tra không? Chính là chiếc đã tập kích chúng ta đó."

"Nhớ rồi, đã tra được mã hóa của động cơ kia?"

"Đúng vậy, bọn họ rốt cuộc đã điều tra được, động cơ là lắp ráp ở Pháp, về trong nước ráp thành xe, chính là hãng xe Cơn Lốc trong nội thành thành phố T. Chúng ta sẽ đến đó ngay bây giờ, để xem có đầu mối gì."

Nhân viên bán hàng của hãng xe Cơn Lốc là một anh chàng trẻ tuổi, xem ra là thuộc loại nghiện làm việc với ô tô. Lãnh Kính Hàn nói rõ mục đích đến, anh chàng nọ lấy ra một quyển sổ thật dày, lật xem hồi lâu, nói: "Đúng là ở đây. Mua ba năm trước, các anh xem đi."

Lãnh Kính Hàn cùng Hàn Phong chụm đầu lại nhìn, đều trừng lớn mắt, trên sổ đăng ký viết rõ ràng: "Kiều Minh Cương, ấp ba thôn Thái Gia thượng."

Lãnh Kính Hàn cười nói: "Theo lời cậu nói, một lần trùng hợp thì là trùng hợp, nhiều lần trùng hợp chính là mưu tính trước rồi. Bây giờ cậu còn gì dị nghị nữa? Lên xe thôi!"

Hàn Phong vò đầu nói: "Phương diện này khẳng định có vấn đề, chẳng qua tôi còn chưa suy nghĩ rõ, nếu như có thể gặp được Kiều Minh Cương, anh sẽ biết chân tướng thôi."

Hai người cuối cùng lại lần nữa đến thôn Thái Gia thượng, lần này bọn họ gặp được Kiều Minh Cương. Kiều Minh Cương nói: "Ngày hôm qua nghe nói có đồng chí cảnh sát tìm tôi, tôi liền trở lại ngay. Có chuyện gì không? Vào nhà ngồi, vào nhà ngồi."

Kiều Minh Cương đậm người, da ngăm đen, Hàn Phong chỉ vừa liếc mắt nhìn hắn, liền nói với Lãnh Kính Hàn: "Tôi không vào đâu. Cho anh 10 phút, anh có thể cùng tôi trở về. Người này tuyệt đối không có chỗ nào khả nghi."

Lãnh Kính Hàn đem tư liệu bọn họ điều tra được lấy ra, nói với Kiều Minh Cương: "Anh xem cái này một chút. Chúng tôi ở phòng điều tra hình sự thành phố H, chúng tôi đang điều tra một vụ án, số điện thoại di động hung thủ của vụ án sử dụng và chiếc xe y điều khiển, đều đứng tên anh, nếu anh không thể cho chúng tôi một giải thích hợp lý, anh sẽ trở thành kẻ tình nghi số một."

Kiều Minh Cương vội la lên: "Tôi thực sự không có, tôi đây không có phạm tội gì hết mà! Tôi là công dân tuân thủ tốt pháp luật, mọi người trong thôn đều có thể làm chứng, tôi đây lớn như vậy rồi, cho tới bây giờ còn chưa từng rời khỏi thành phố T mà!"

Lãnh Kinh Hàn đưa tư liệu bọn họ có được cho Kiều Minh Cương, hắn nhìn cả buổi, bản sao chứng minh thư nọ đúng là hắn. Hắn cố gắng hồi tưởng, đột ngột tỉnh ngộ: "Tôi nhớ ra rồi! Mấy năm trước, muốn có biển số xe bản địa, phải có chứng minh thư bản địa, khi đó, có rất nhiều người cho thuê chứng minh thư, hai trăm đồng một cái, chứng minh thư của tôi chính là cho mượn vào lúc đó. Aiz, không chỉ mình tôi cho mượn chứng minh thư, thôn của chúng tôi cũng có rất nhiều người từng cho mượn đó, các anh làm gì mà chỉ điều tra mình tôi chứ?"

Lãnh Kính Hàn thất vọng, lại ôm một tia hy vọng hỏi: "Anh còn nhớ rõ người anh cho thuê chứng minh thư bộ dạng ra sao không?"

"À! Tôi đây đã sớm quên mất rồi, đều đã là chuyện của nhiều năm trước rồi mà. Hơn nữa, khi đó người đến thuê chứng minh thư rất nhiều, không phải một chứng minh thư chỉ có thể lo liệu một biển số mà, tôi cho mượn đến mấy lượt rồi."

Lãnh Kính Hàn thở dài nói: "Anh có biết hay không, anh làm như vậy, là phạm pháp đó, bởi vì hành vi của anh, mà khiến chúng tôi đánh một vòng tốn biết bao nhiêu thời gian. Anh không được phép đi đâu cả, phải tùy thời tiếp nhận điều tra, rõ chưa?"

"Tôi... .Tôi biết sai rồi, tôi cam đoan sẽ không dám tái phạm nữa, tôi cam đoan đó."

Lãnh Kính Hàn không nói được một lời rời khỏi nhà Kiều Minh Cường. Hàn Phong cười nói: "Tôi biết ngay là đường kia của anh không thể thực hiện được mà, xem ra bọn chúng cố ý cho chúng ta đi đường vòng đây. Hay là nghe tôi đi, ngày mai chúng ta đến xưởng vật liệu thép Thành An gặp Hồ Ngân Tín."

"Làm thế nào mà cậu liếc mắt một cái đã kết luận được Kiều Minh Cường không phải người chúng ta muốn tìm?"

"Haha, người cày cấy luôn có dấu tích của người cày cấy nha. Người ta da ngăm đen sần sùi, khớp ngón tay thô to, lòng bàn tay che kín vết chai, da chân nứt nẻ, vừa nhìn đã biết là kết quả do lao động chân tay ngoài đồng. Người ta cũng không thể một bên mỗi ngày vác cuốc ra đồng làm việc, một bên ngầm nghĩ trong bụng: Ta phải làm sao mới có thể quay vòng vòng lão già Lãnh Kính Hàn kia. Ôi chao." Nói xong một chân liền dẫm kẹt vào trong bùn, Lãnh Kính Hàn cười một tiếng, lại thở dài lắc đầu.

Bọn họ lái xe về hãng xe Cơn Lốc trước, hỏi có nhớ bộ dáng của người đến giải quyết thủ tục mua xe hay không, kết quả ông chủ của hãng xe Cơn Lốc cũng đã thay đổi ba lượt rồi, nào còn ai nhớ được chuyện khi đó. Bọn họ lại chạy tới chỗ bà chủ cửa hàng bán điện thoại di động, hiển nhiên cũng không có kết quả.

Buổi chiều khi trở lại khách sạn, hai người càng uể oải, không chỉ uể oải

về thể xác, càng nhiều là vì tình tiết vụ án hoàn toàn không có tiến triển mà uể oải trong lòng. Ở trong phòng, Lãnh Kính Hàn rửa mặt, nản chí nói: "Hiện tại chỉ còn mỗi chỗ xưởng vật liệu thép Thành An là có thể đi, nếu ở đó chúng ta vẫn không điều tra ra được đầu mối gì, tôi dự định ngày mai sẽ trở về."

Hàn Phong kêu lên: "Không nên như thế nha! Khó được có dịp được đài thọ chi phí du lịch một lần, còn thiệt nhiều nơi chúng ta chưa từng đi, thiệt nhiều thứ chúng ta còn chưa ăn mà."

Lãnh Kính Hàn lạnh lùng nói: "Muốn ở lại, cậu ở một mình đi, dù sao tôi cũng phải đi rồi. Thành phố H còn có một đống lớn chuyện chưa giải quyết đó." Nhạc vang lên, ông lấy điện thoại di động ra, "Alo, tôi đây. Cái gì! Làm sao có thể? Chuyện xảy ra khi nào? Bên trong ngay cả dụng cụ để tự sát cũng không có mà, hắn làm sao mà chết? Đâm tường!"

Hàn Phong rón ra rón rén chuẩn bị chuồn mất, Lãnh Kính Hàn nhàn nhạt nói: "Hàn…Phong…"

Hàn Phong bày ra một nụ cười tươi, đứng ở cửa, nói: "Tôi ở đây!"

"Hồng A Căn đã chết, cậu biết không?"

Hàn Phong chớp mắt, "Vậy hả? Tôi đâu biết!"

Lãnh Kính Hàn vỗ bàn: "Người cuối cùng gặp mặt nói chuyện với hắn chính là cậu, cậu lại không biết! Nhân viên giám thị nói, chính là sao khi cùng cậu nói chuyện, tâm tình của Hồng A Căn mới trở nên cực kỳ bất ổn, cậu biết hắn chết thế nào không? Đâm vào tường mà chết đó!" Lãnh Kính Hàn biết, trong tất cả phương thức tự sát, đâm tường mà chết cần dũng khí và sức mạnh lớn nhất, bởi vì đâm tường khác với những phương thức tử vong khác, nó dựa vào thân thể của chính mình cùng vật rắn va chạm mà chết, thường thường lần đầu độ mạnh yếu sẽ không nắm tốt, phải chịu đau đớn kịch liệt, đập tới hai ba lần mới chết được, việc đó

cần bao nhiêu quyết tâm chứ!

Hàn Phong liếm môi, "Cho dù hắn không tự sát, cũng khó thoát khỏi cái chết mà, hắn bắn chết ba mạng người, còn gây ra rắc rối lớn, bắt cóc con tin, tập kích nhân viên cảnh vụ, tùy tiện lấy ra một cái cũng có thể phán hắn tử hình rồi."

"Nhưng tại sao hắn phải đi vào con đường cực đoan như vậy? Cậu rốt cuộc đã nói với hắn những gì?"

Hàn Phong nhảy ra ngoài cửa: "Chúng tôi chỉ nói chút chuyện nhà, người chết cũng đã chết rồi, tôi nào có nhớ rõ đã nói những gì!" Nói xong bỏ chạy mất.

Hàn Phong quay đầu lại nhìn lên lầu, nghĩ thầm: "May thật, con rùa già đó không đuổi theo truy hỏi đến cùng." Bất tri bất giác đã xuống đến nhà ăn lầu hai, nghe đủ loại dưa cải xào nấu, Hàn Phong chảy nước miếng, sờ cái bụng phẳng lỳ đang "thầm thì", thật sự là thèm nhỏ dãi.

Một cô gái từ bên bàn ăn đứng dậy, đi về hướng cửa, ánh mắt Hàn Phong sáng lên, kéo dài thanh âm kêu lên: "Mỹ... nữ…"

Người ta không để ý tới anh, khi đi lướt qua bên cạnh anh, anh liền chu mỏ huýt sáo một tiếng. Trong khách sạn bốn sao này, không ít du khách trong và ngoài nước, Hàn Phong huýt sáo một tiếng như vậy, ánh mắt mọi người đều tập trung sang. Lúc này, một người đàn ông cùng bàn với mỹ nữ kia đứng dậy, Hàn Phong còn tưởng rằng người nọ muốn tìm mình gây sự, nhưng người đàn ông kích động nói: "Yến Phi, em không thể như vậy! Ba đã đem mọi thứ cho em cả rồi, em không thể rời bỏ anh!" Hiển nhiên không phải nói với Hàn Phong.

Hàn Phong nhìn cô gái xinh đẹp tên là Yến Phi kia, nhưng cô ta ngay cả đầu cũng không quay lại, dừng trước mặt Hàn Phong, lạnh lùng thốt: "Muốn trách, thì trách chính anh quá nhu nhược, bùn nhão đỡ không nổi

tường. Trong công ty còn có rất nhiều chuyện chờ tôi xử lý, anh, cũng đừng theo tới nữa." Nói xong, lại ý tứ sâu xa liếc mắt nhìn Hàn Phong một cái.

Hàn Phong hiển nhiên sẽ không sợ cùng người ta đối mắt, tay nhất thời ngứa ngáy, khi Yến Phi đi ngang qua cũng liền ở chỗ đầy đặn nhất trên người cô ta ra sức vỗ một cái. Yến Phi quắc mắt nói: "Đừng tưởng rằng anh mang mác cảnh sát thì có thể làm xằng làm bậy. Nếu còn lần thứ hai, tôi sẽ gọi bảo vệ bắt anh lại!"

Hàn Phong cười nói: "Mỹ nữ, cần gì nghiêm túc vậy chứ, đùa một chút thôi mà."

Yến Phi hừ lạnh một tiếng, quay đầu bỏ đi. Người đàn ông kia đều nhìn thấy toàn bộ, kề vào lan can chạm trổ lầu hai kêu to: "Tại sao! Yến Phi! Tại sao thằng khác cũng có thể tùy tiện chạm vào em! Em lại trước sau đối xử với anh lạnh như băng! Tại sao?"

Hàn Phong đi qua, vỗ bả vai người đàn ông kia, "Người anh em, thiên hạ mỹ nữ như mây, cần gì treo cổ chết ở một thân cây. Cô ấy làm như vậy, nhất định đã nhìn thấu được anh không chiếm được cô ấy, cho nên mới càng để ý đến cô ấy."

Người đàn ông kia xoay đầu lại, đầy miệng toàn mùi rượu, phun trên mặt Hàn Phong, "Cậu thì biết cái gì, cậu cái gì cũng không biết!"

Hàn Phong cười như có như không, "Tôi biết, anh là con cái nhà giàu, đáng tiếc hiện tại đã suy tàn, những người phụ nữ trước kia anh ưu ái, cũng đều rời bỏ anh. Anh cái gì cũng sợ hãi, không dám mạnh dạn bày tỏ tình cảm của bản thân, anh không có sở trường gì, chung quy cho rằng mình vô dụng, anh sợ sự cô độc, không có cách nào chấp nhận được cuộc sống một mình, thời thơ ấu anh đã bị cưng chiều quá mức, sau khi cha anh qua đời, anh bơ vơ không nơi nương tựa, tinh thần rất trống rỗng. Từng nghĩ tới việc tự tử phải không? Hay cũng sợ hãi cả cái chết?"

Người đàn ông kia trừng đôi mắt to hoảng sợ, phảng phất như nhìn thấy đại thần. Hàn Phong nói tiếp: "Tôi nói đúng rồi phải không? Chữ mềm yếu viết trên mặt anh, nhưng đây cũng không đại biểu cho bản thân ảnh. Nếu anh chịu nỗ lực, nào có chuyện gì là không làm được?"

Người đàn ông kia nói: "Tôi không biết cậu."

"Tôi cũng không biết anh, tôi tên là Hàn Phong, đến từ thành phố H."

Người đàn ông kia bình tĩnh trở lại: "Tôi là Khải Kim Vận, đến từ Thượng Hải. Cha tôi từng là cổ đông lớn của tổ chức tài chính ngân hàng Hằng Phúc lớn nhất thành phố T, bây giờ ông đã mất, cổ đông lại không phải tôi." Hóa ra, người này chính là con trai độc nhất của Khải Khai Hoa Khải Kim Vận, mới vừa rồi mỹ nữ kia chính là Thiện Yến Phi.

"Ờ! Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Phục vụ, mang thức ăn lên!" Hàn Phong đưa tay khoát lên vai Khải Kim Vận.

Chưa tới 10 phút, hai người đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ, anh một ly tôi một ly, Hàn Phong không ngừng gọi món ăn, dù sao đã có người trả tiền, không cần khách khí nữa.

Hàn Phong nói đạo lý nhân sinh, không ngoài gian lận lừa đảo, rượu chè cờ bạc. Khải Kim Vận uống đến líu lưỡi, nói: "Người anh em, anh cho cậu biết, anh lớn như vậy, còn chưa từng uống đến sảng khoái thế này đâu! Trước kia khi cha mẹ còn sống, bọn họ quản lý anh, chuyện gì cũng thay anh lo liệu thuận lợi, kết quả anh cái gì cũng không làm. Một buổi nói chuyện với quân, còn hơn mười năm đọc sách, cậu nói cho anh biết đạo lý này, mới thật là đạo lý. Phận làm anh đây, mấy năm này đều đã sống uổng phí rồi, cậu nói xem sao không để anh gặp được cậu sớm hơn chứ?"

"Nói đi cũng phải nói lại, cha mẹ anh chỉ có mình anh là là con nối dõi

độc nhất, sao lại đem quyền cổ phần của công ty chuyển nhượng cho Thiện Yến Phi chứ?"

"Cô ta là đối tượng mà cha tìm cho anh, cũng không biết cha từ chỗ nào tìm được. Khi cô ta vừa tới, quả thật đối với cha mẹ anh đều cực kỳ tốt, trên nghiệp vụ công ty cũng là trợ thủ đắc lực của cha, anh nhớ rõ cha từng nói, Yến Phi là một nhân tài, ông muốn giữ chân cô ta. Có lẽ chính vì mở rộng trái tim cô ta, tạm thời sửa đổi tên quyền cổ phần. Có lẽ ông nghĩ, ngày sau chúng tôi kết hôn rồi, nói thế nào cũng xem như tài sản chung của vợ chồng, nhưng ông vậy mà đi nhanh như vậy."

"Cô ta đối với anh thế nào? Mới đầu nhất định cô anh cũng đối xử rất tốt với anh chứ?"

"Tốt cái gì! Cô ta chuyện gì cũng muốn quản anh, chẳng khác nào cha mẹ anh cả, cứ như giáo viên trong trường học vậy."

"Cha anh chết thế nào?"

"Ung thư. Mẹ anh mất năm kia, cha anh mất năm ngoái, đều là ung thư. Cha anh tính tình không tốt, nhưng thân thể vẫn rất tốt, không ngờ nói bệnh liền bệnh ngay, mà lại là bệnh không chữa được. Ôi, không ngờ nhất chính là, cha vừa đi, Yến Phi, con điếm đó, ả đối với anh cũng hoàn toàn thay đổi!"

"Cha anh tính tình không tốt sao, là rất dễ tức giận hả? Khó trách tính cách anh thiếu quyết đoán như thế."

"Ông chính là một người tính tình nóng nảy, nếu không sau khi ông chết cũng sẽ không bị người ta dán tờ giấy "giận dữ" lên linh cữu."

"Cái gì!" Hàn Phong hét một tiếng kinh hãi, từ trên ghế bật dậy, khiến người chung quanh giật nảy mình. "Anh nói, khi cha anh chết, trên linh cữu bị người dán hai chữ "giận dữ"?"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Tùy mặt gửi lời (2)

"Đúng vậy, là viết trên tờ giấy nhỏ, lúc ấy người tiễn đưa linh cữu rất đông, cũng không biết là ai dán lên, hơn phân nửa là người trong công ty có định kiến với cha dán đó."

"Anh nói mẹ anh cũng là chết vì ung thư? Cách cha anh trước sau không tới một năm?"

"Ừ, hơn nữa, đều là ung thư rất kỳ quái, mẹ của anh mắc phải hình như là ung thư tuyến nội tiết thượng thận thì phải?"

"Ung thư thần kinh nội tiết tuyến thượng thận."

"Đúng, cha anh cũng vậy đó, càng hiếm lạ hơn, bác sĩ đều nói, là một loại ung thư mới biến đổi, trước kia chưa từng thấy qua. Cậu biết đó, trình độ trị liệu ung thư của Thượng Hải đứng đầu cả nước, bọn họ còn chưa từng gặp qua. Hơn nữa phát bệnh thật sự rất nhanh, từ khi phát hiện cho đến lúc chết, còn chưa đến một tháng liền..."

"Anh cùng cha mẹ anh ở chung sao?"

"Trước kia là thế, nhưng sau khi Yến Phi tới, bọn họ rất yên tâm về anh, anh liền cùng Yến Phi chuyển ra ngoài ở."

"Cô ta đến đây lúc nào? Các anh khi nào thì chuyển ra ngoài ở?"

"Anh quen Yến Phi, cũng cỡ ba năm thì phải? Nửa năm sau bọn anh liền chuyển ra ở riêng."

"Đối với cái chết của cha mẹ anh, anh cho tới giờ chưa từng hoài nghi?"

Khải Kim Vận ngốc hồ hồ nói: "Hoài nghi? Hoài nghi cái gì? Chẳng lẽ còn có thể hạ độc khiến người ta mắc ung thư?"

"Phương pháp làm cho người ta mắc ung thư, nhiều lắm." Cúi đầu nhìn Khải Kim Vận lần nữa, gã đã say đến bất tỉnh rồi, cũng không nghe thấy được gì.

Hàn Phong lay tỉnh gã: "Chỗ ở của cha mẹ anh, chưa bị bán đi đấy chứ?"

"Không, bán rồi tôi ở đâu? Còn ở ngoại ô thành phố Thượng Hải đấy. Con ả Thiện Yến Phi này, cô ta trốn ở thành phố T cùng tình nhân lêu lổng, cho rằng anh không biết hử, anh từ Thượng Hải đến đây rồi, chỉ hy vọng cô ta nể tình cha anh từng bồi dưỡng cô ta mà có thể hồi tâm chuyển ý, không ngờ cô ta cũng tuyệt tình như thế."

"Vậy anh làm sao biết ở đây có thể tìm được cô ta?"

"Sao tôi không biết được, khách sạn này là ngân hàng bọn họ đầu tư xây dựng, giám đốc điều hành của công ty bọn họ ở chỗ này không trả tiền, làm chuyện lén lén lút lút gì, không phải đều làm trong khách sạn này cả sao!"

Hàn Phong thoáng sửng sốt hồi lâu, như có điều suy nghĩ mà nói với Khải Kim Vận: "Hôm nay chúng ta nói chuyện thật vui vẻ, sau này hãy dựa theo lời em nói mà làm, nhất định có thể trở thành một đại nam nhân đỉnh thiên lập địa. Di động của anh tạm thời để ở chỗ của em, khi nào anh muốn đi thì cùng em liên lạc." Nói xong, anh cầm lấy điện thoại di động của người ta."

"Anh... Anh tặng, anh tặng cho cậu. Chút tiền ấy anh đây vẫn có."

Hàn Phong ước chừng điện thoại di động một chút, "Em lấy thứ này có

ích gì? Nhưng mà anh phải nhớ kỹ số này rồi liên lạc với em. Anh muốn về, nhất định phải nói cho em biết, bởi vì việc này không chỉ liên quan đến nguyên nhân cái chết của cha mẹ anh, còn liên quan đến tính mạng của anh đó!"

Hàn Phong vừa về tới phòng, liền nói với Lãnh Kính Hàn: "Lập tức thông báo cho Long Giai, fax ảnh của Lâm Chính và Lô Phương sang đây."

Lãnh Kính Hàn nối máy điện thoại, nói: "Long Giai sao? Tôi, Lãnh trưởng phòng đây, chuẩn bị tốt hình ảnh của Lâm Chính và Lô Phương, fax qua đây. Đúng, Hàn Phong yêu cầu, không biết thằng nhóc này muốn làm gì nữa!"

Hàn Phong đoạt lấy điện thoại di động: "Alo, Long Giai sao? Tranh ảnh, tìm mau chút, tôi vừa mở máy tính ra rồi. Được, được, lập tức gửi sang." Rất nhanh, máy in "răng rắc" phát ra hai ảnh chụp.

"Hồng A Căn kia ..." Lãnh Kính Hàn còn chưa nói hết, Hàn Phong đã cầm tờ giấy xông ra ngoài.

Quầy lễ tân, Hàn Phong giả mạo thân phận cảnh sát, xuất ra tấm hình của Lâm Chính, hỏi: "Biết hai người này không?"

Nữ phục vụ cười nói: "Giám đốc Lâm và tình nhân của ông ấy đây mà, thường đến khách sạn của chúng tôi, sao tôi không nhận ra được chứ?"

"Bọn họ thường đến lúc nào?"

"Bọn họ mỗi cuối tuần đều đến một lần, bất quá đã hai tháng rồi không thấy bọn họ nữa."

"Loại tình huống này kéo dài bao lâu?"

"Cỡ một năm rồi thì phải? Khi bọn họ tới còn sợ người ta phát hiện nữa, mỗi lần đều là giám đốc Lâm tới trước, chọn phòng xong xuôi, cô gái kia phải đợi 10 phút sau mới đến, lúc đầu, chúng tôi còn tưởng rằng bọn họ là vợ chồng ấy chứ."

"Sau này tại sao lại biết không phải nữa?"

"Đó là giám đốc Vu, có một lần trong lúc vô tình nói toạc ra, chúng tôi mới biết bọn họ không phải vợ chồng."

"Giám đốc Vu? Giám đốc khách hàng của ngân hàng Hằng Phúc sao?"

"Đúng rồi. Chẳng biết ông ấy cùng ngài Lâm dự buổi tiệc nào đó, lần ấy sau khi say rượu, ồn ào đòi giết giám đốc Lâm á."

"Vậy cô còn nhớ rõ lúc ấy giám đốc Vu nói thế nào không? Tôi muốn nghe nguyên văn."

"Tao phải giết đôi cẩu nam nữ kia. Đại khái chính là nói thế đó, tôi cũng không nhớ rõ nữa."

Hàn Phong gật đầu, anh tựa hồ đã hiểu được ít nhiều rồi.

Trở về phòng, sắc mặt Lãnh Kính Hàn âm tình bất định, Hàn Phong khai báo trước nói: "Không phải tôi không nói cho anh chuyện Hồng A Căn, mà là có nói anh cũng không hiểu được."

"Không phải bởi vì Hồng A Căn, vừa rồi Lý Hưởng bọn họ lại gọi điện thoại tới, tình hình ở thành phố H rất xấu. Lý Hưởng bọn họ theo dõi Đinh Nhất Tiếu cũng cực kỳ khó khăn, đã mất dấu nhiều lần rồi."

Hàn Phong từ vui chuyển buồn, "Sao vậy?"

"Ngày hôm qua khi Lý Hưởng nói chuyện điện thoại với tôi, tôi đã cảm

thấy không đúng. Thằng nhóc kia, hôm nay mới nói cho tôi biết, sau khi chúng ta rời đi, trị an của thành phố H bắt đầu hỗn loạn."

"Trị an hỗn loạn? Loạn theo kiểu nào?"

"Còn muốn tôi phải đem lời Lý Hưởng lặp lại một lần nữa sao? Được rồi, cậu nghe cho kỹ đây. Lý Hưởng nói xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, 6 người chết 17 người bị thương; Phố Thiên Mã liên tục hai ngày phát sinh vụ đột nhập vào nhà cướp bóc, một người chết; Phố Tinh Quang Hà phát sinh nhiều người đánh nhau bằng vũ khí, 5 người chết 9 người bị thương, trong đó ba người bị thương nặng; Tiểu khu An Cư phát sinh cường bạo, phụ cận trường tiểu học Lâm Khang liên tục phát sinh sự kiện cướp của học sinh; Còn có... Còn có rất nhiều, dù sao chính là nơi nơi đều có chuyện xảy ra, đặc biệt vừa rồi cậu ta nói, con gái của giáo sư Lâm cũng đã bị người ta bắt cóc."

"Giáo sư Lâm là người thế nào?"

"Chính là chuyên gia nghiên cứu khoa học của thành phố chúng ta, là người được hưởng tiền trợ cấp đặc biệt của quốc gia, ông ta chính là nhân vật quan trọng của thành phố chúng ta ông ta nhảy mũi một cái thôi, chuyên gia bác sĩ của toàn thành phố cũng phải mất ngủ vài ngày. Cậu nói xem, hiện tại con gái của ông ta bị bắt cóc rồi, vậy còn hỏng bét đến thế nào nữa."

"Bọn chúng không ngừng tạo ra rắc rối, không ngoại trừ việc muốn cho chúng ta không cách nào an tâm ở lại thành phố T tiếp tục điều tra, mặc kệ chúng."

"Nếu cục diện không cách nào thu dọn được, chúng ta vẫn chỉ có thể trở về."

Hàn Phong bĩu môi, "Trở về có ích gì?"

"Nếu thật sự là bọn chúng tạo ra rắc rối, điều tra ra hang ổ của chúng, ngăn chặn tình hình tiếp tục khuếch trương."

Lãnh Kính Hàn truy hỏi cái chết của Hồng A Căn và cuộc nói chuyện của bọn họ ngày đó, Hàn Phong cắn răng không nói, đòi ly sữa bò, sau đó mở máy tính, tra xét tư liệu cổ phiếu, vài phút sau lại đóng máy tính, kéo Lãnh Kính Hàn nói muốn đi xem chợ đêm.

Đèn đường rực rỡ, Lãnh Kính Hàn nói: "Trời nóng như vậy, khi không túm tôi ra đường, cậu rốt cuộc muốn làm gì?"

"Tới rồi anh sẽ biết."

Hàn Phong vừa đi vừa hỏi, không bao lâu sau đã đi tới trước cửa một hiệu sách, Hàn Phong đi vào chọn vài quyển sách về cổ phiếu, sau đó nói với Lãnh Kính Hàn: "Trả tiền." Đây chính là mục đích anh kéo Lãnh Kính Hàn theo.

Lãnh Kính Hàn nén giận, bỏ tiền thỏa mãn ham muốn cá nhân của thằng nhóc hư hỏng này, khi đi ra nói: "Thằng nhóc cậu, vì tán gái mà nỗ lực như vậy? Không phải người ta chỉ cười cậu không hiểu cổ phiếu thôi sao? Cậu điều tra án có khi nào từng nỗ lực như vậy đâu?"

Hàn Phong không đáp lời, nhưng nhìn xa xăm ngẩn người. Dưới ánh đèn đường, trong chợ đêm, một đôi thanh niên nam nữ đang không sợ nóng bức, dựa sát vào nhau thân thiết. Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu lại nhìn cái gì nữa đó?"

Hàn Phong chợt bừng tỉnh, "Không có, không có gì. Vừa rồi nhìn thấy bóng lưng một cô gái, rất quen, nhưng nhất thời nhớ không nổi là ai."

Anh nhìn thấy một nam một nữ, dựa sát vào nhau đi qua phố đối diện, nam để râu, cao mà khôi ngô, nữ cũng rất nhỏ xinh, lung linh động lòng người. Người con trai kia cao hứng bừng bừng nói gì đó, người con gái

lại đem khuôn mặt chôn thật sâu trong ngực người con trai, chỉ nhìn thấy một bóng người.

Một đêm này, Hàn Phong xem sách cổ phiếu đến tận khuya, căn bản ngủ không ngon, nhiều nghi vấn vây trong lòng anh lắm.

Lại một ngày trôi qua, Lãnh Kính Hàn thức dậy, nhưng phát hiện Hàn Phong đã đứng lặng trước cửa sổ, nắng sớm rực rỡ ở thành phố T ửng hồng xuyên qua lớp cửa kính, rơi trên khuôn mặt vốn coi như tuấn tú của anh, khuôn mặt mang theo nét ngây thơ kia vậy mà lại ẩn giấu một tia hơi thở khiến kẻ khác bất an.

Hàn Phong quay đầu, "Tỉnh rồi sao? Hôm nay đến công ty TNHH vật liệu thép Thành An, sau đó là ngân hàng Hằng Phúc, thế nào?"

Lãnh Kính Hàn nhận thấy được, Hàn Phong quả thực tựa như đã khác hẳn con người thường ngày, cậu ta đã phát hiện ra chuyện gì nữa sao? Nhưng thằng nhóc này, phiền não nhất chính là chỗ đó, mỗi lần tới thời điểm mấu chốt, cậu ta đều bắt đầu duy trì sự trầm mặc, cái gì cũng không nói, mãi đến cuối cùng mới nói ra đáp án của cậu ta, mặc cho bạn truy hỏi thế nào, cậu ta cũng không mở miệng.

Ở trên đường, Hàn Phong cũng vẫn duy trì trạng thái trầm mặc, đôi mắt trước sau như một nhìn sàn xe taxi, lúc này, ai cũng không biết được cậu đang suy nghĩ gì.

Công ty TNHH vật liệu thép Thành An. Hai người Hàn Phong trước nói với bảo vệ giữ cửa bọn họ là bạn của Hồ Ngân Tín, đến tìm Hồ Ngân Tín. "Chờ một chút." Bảo vệ sau khi đi vào phòng bảo vệ gọi điện, đợi đến khi trở ra thì đen mặt nói: "Không có người này, các anh tìm nhầm rồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Sao lại thế được chứ? Xin anh giúp chúng tôi hỏi lại, anh ta chính là tổng giám đốc mới tới của các anh …" Hàn Phong níu

vai Lãnh Kính Hàn, không cho ông nói xong.

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, Hàn Phong sửa lời nói: "Chúng tôi là cảnh sát," Nói rồi lấy ra thẻ căn cước của Lãnh Kính Hàn, "Gọi người phụ trách của các anh ra đây nói chuyện!" Bảo vệ vừa nhìn liền không chậm trễ, lập tức gọi điện.

Bước ra lại là một ông già đầu trọc, khoảng 60 tuổi, hơi béo bụng, đầy mặt tươi cười nói: "Chẳng hay đồng chí cảnh sát có chuyện gì không?"

Hàn Phong nói: "Ông là người phụ trách của nơi này?"

Ông già cười đáp: "Đúng vậy tôi tên là Hoàng Quý Lượng, là giám đốc của công ty này."

"Ông cụ, chúng tôi nhìn thấy Hồ Ngân Tín đi vào công ty, ông ta mới là giám đốc mới của công ty các ông chứ?"

Đôi mắt nhỏ của Hoàng Quý Lượng lóe lên, "Ôi chao, haha, ngại quá hẳn là đồng chí cảnh sát đây nhìn lầm rồi ấy chứ? Chỗ chúng tôi cho tới bây giờ chưa từng có giám đốc họ Hồ nào cả."

Lãnh Kính Hàn trừng mắt: "Biết rõ mà không báo cáo, chính là phạm pháp!"

Hoàng Quý Lượng làm ra bộ dáng sợ hãi: "Ai nha, tôi chính là người làm ăn theo quy củ, chưa bao giờ làm chuyện phạm pháp."

Hàn Phong cười cười, vỗ lưng ông ta nói: "Nếu là người làm ăn theo quy củ, vậy ông cụ này, không ngại mang chúng tôi vào nhà xưởng dạo một chút chứ?"

Hoàng Quý Lượng vuốt cái đầu láng bóng của mình, nói: "Được mà, được mà."

Hàn Phong đi phía trước, Hoàng Quý Lượng ở phía sau có chút theo không kịp, Hàn Phong đi khắp nơi dò xét, căn bản không cần người dẫn đường, thẳng hướng đi đến cửa phòng giám đốc của nhà xưởng. Vài công nhân đang tháo dỡ bảng hiệu ở cửa phòng giám đốc, lại không ngờ rằng Hàn Phong bọn họ tới nhanh như vậy. Hàn Phong hỏi: "Giám đốc Hoàng? Đây là …"

Hoàng Quý Lượng vui cười hớn hở nói: "Trang hoàng, trang hoàng. Tôi đã sớm muốn đổi lại một mặt cửa khác, phòng làm việc trước kia quê mùa, tiếp đón khách khứa cũng không khí thế."

Hàn Phong "haha" cười, đôi mắt nhìn thẳng một gã công nhân còn chưa kịp giấu một bảng hiệu hình thoi vào trong sọt rác, phía trên rõ ràng viết "Tổng giám đốc, Hồ Ngân Tín" Hàn Phong cười nói: "Giám đốc Hoàng, đây…"

Tròng mắt Hoàng Quý Lượng xoay chuyển, giả vờ tức giận nói: "Cái này chuẩn bị khi nào? Ai làm? Sao tôi không biết hả?"

Một gã bên cạnh có vẻ là thư ký tiếp lời: "Đây là ngài Đinh phân phó làm, còn chưa kịp thông báo cho ngài."

Hoàng Quý Lượng giả vờ đột ngột tỉnh ngộ, "Các anh xem, đây vốn là xí nghiệp của ngài Đinh, ngài ấy muốn bổ nhiệm ai làm tổng giám đốc, tôi cũng không có quyền can thiệp. Ôi chao, vậy mà ngài ấy cũng không báo trước một tiếng, thật quá đáng. Ôi, ôi, ôi..."

Hàn Phong cũng lập tức trở nên đồng tình, an ủi: "Đừng quá khổ sở mà, ông cụ, nói không chừng ngài Đinh đã thay ông sắp xếp tốt công tác rồi, tuổi ông cũng đã cao, nên an hưởng tuổi già thôi."

Hoàng Quý Lượng thần tình bi ai, nói: "Tôi thực sự tận tâm tận lực, chưa hề làm chuyện có lỗi với Đinh Nhất Tiếu. Vậy mà muốn đổi tôi, anh ta

thật là không có lương tâm mà!"

"Đừng khổ sở, tôi cam đoan với ông, Đinh Nhất Tiếu ít nhất cũng sẽ sắp xếp cho ông một chức vụ cố vấn, nhà máy này, không có ông, bọn họ đừng mong xoay chuyển. Ừm, chúng tôi muốn đến thăm phân xưởng sản xuất một chút, không biết có được không?"

"Được! Tôi mang các anh đi xem nhà xưởng của chúng tôi, xem thử quy mô của chúng tôi!"

Hàn Phong muốn xem nguyên vật liệu trước, Hoàng Quý Lượng liền dẫn bọn họ đến thăm nơi chất khoáng thạch, Hàn Phong lại nhìn xe chuyên chở quặng mỏ một chút, thỉnh thoảng khua gõ thùng xe, tấm tắc ca ngợi.

Thời tiết thật sự quá nóng, bọn họ cũng không đến phân xưởng luyện thép, chỉ đi thăm xưởng đúc, cùng kho hàng chứa thành phẩm thép. Hoàng Quý Lượng chỉ vào từng chồng thành phẩm thép hình chữ T nói: "Tôi không khoác lác đâu, chất lượng vật liệu thép của chúng tôi là tốt nhất, cùng một sản phẩm ngang nhau, giá cả của chúng tôi cũng hợp lý nhất. Do đó cho tới nay..."

Ông cụ bắt đầu khoe khoang vật liệu thép của bọn họ, miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt. Hàn Phong nghe đến liên tục gật đầu, Lãnh Kính Hàn liên tục nhíu mày, ông không biết Hàn Phong làm cái quỷ gì, nhưng rất rõ ràng, mới vừa rồi Hồ Ngân Tín vẫn còn ở đây, chỉ vừa mới rời đi. Hàn Phong cùng ông già kia chậm rãi tán gẫu như vậy, không phải càng tạo cơ hội cho Hồ Ngân Tín chạy trốn sao?

Đi thăm nhà xưởng xong, Hoàng Quý Lượng lại dẫn hai người đến phòng làm việc, muốn mời hai người chậm rãi ngồi xuống trò chuyện, Lãnh Kính Hàn thầm nghĩ: "Còn trò chuyện nữa, còn trò chuyện nữa Hồ Ngân Tín chẳng phải sẽ lên máy bay chuồn luôn sao?"

Hàn Phong hỏi: "Giám đốc Hoàng, các ông mỗi ngày sản xuất bao

nhiêu?"

"Lò luyện chúng tôi còn chưa đủ, mỗi ngày sản xuất thép chỉ khoảng ba bốn trăm tấn, nếu sản lượng có thể tiếp tục nâng cao gấp đôi, vậy hiệu quả và lợi ích cũng rõ ràng rồi."

"Không sai, mỗi ngày ba bốn trăm tấn, vậy cần bao nhiêu vật liệu quặng? Tôi thấy ở cổng, xếp hàng xe kéo quặng mỏ."

"Chúng tôi dùng đều là quặng mỏ tự khai thác, tất cả đều là quặng chất lượng tốt, chứa hơn 60% hàm lượng sắt, luyện một tấn thép, chỉ cần hai tấn khoáng thạch sắt. Người có tiền vẫn là tốt ở chỗ đó, cái gì cũng có thể tự mình làm."

"Có thể xem hóa đơn sản xuất của các ông không?"

Hoàng Quý Lượng suy nghĩ một chút, nói: "Được, hoàn toàn phối hợp với công tác điều tra của cảnh sát." Nói rồi, đến trong két sắt lấy ra một cuốn sổ thật dày, nói: "Đây là sổ sách chi tiết của công ty, mỗi ngày thép Thành An sản xuất bao nhiêu tấn, bán đến nơi nào, toàn bộ đều ghi chép trên đó."

Hàn Phong lật lật một chút, phía trên không chỉ có sản lượng, lượng tiêu thụ, bán đến đâu, còn có lượng nguyên vật liệu. Hàn Phong vừa nhìn vừa điểm số: "Ngày 3 nhập quặng sắt chất lượng tốt 687 tấn, ngày 4 nhập quặng 641 tấn, ngày 5 nhập quặng 609 tấn, ngày 6 nhập quặng 622 tấn..." Anh khép sổ sách lại, nói: "Mỗi ngày đều có nhiều tấn quặng như vậy nhập vào xưởng, vậy cần bao nhiêu xe đến kéo?"

"Chúng tôi là xí nghiệp nhỏ, cũng chỉ có lượng tiêu thụ bấy nhiêu, cậu không thấy xưởng người ta lớn, đều dùng xe lửa kéo, ai mà dùng ô tô chứ!"

Hàn Phong lại mở ra một quyển sổ sách khác, cẩn thận tra cứu, mặt

Hoàng Quý Lượng có chút đắc ý, ra chiều mặc kệ ngươi coi thế nào cũng đừng mong nhìn ra được sơ hở gì trong sổ sách.

Lãnh Kính Hàn đã nhìn đồng hồ ba lần, Hàn Phong vẫn như cũ thờ ơ lật xem sổ sách, mặt Hoàng Quý Lượng treo nụ cười âm hiểm nhìn hai người.

Hàn Phong khép sổ sách lại, ngửa đầu nói: "Những năm trước sản lượng 75745 tấn, năm ngoái 92742 tấn, năm nay xem ra còn muốn tăng nữa nhỉ?"

"Tất cả đều đang phát triển mà."

Hàn Phong rốt cuộc đứng dậy nói: "Vô cùng cảm tạ sự phối hợp của ông."

Hoàng Quý Lượng khách khí nói: "Đó là việc nên làm."

Hàn Phong nhìn Lãnh Kính Hàn, nói: "Chúng tôi cáo từ trước, nếu giám đốc Hồ đến, xin ông nhất định phải báo cho chúng tôi biết."

"Nhất định nhất định. Đó là đương nhiên."

Ra khỏi xưởng thép Thành An, Lãnh Kính Hàn rốt cuộc nhịn không được hỏi: "Cậu biết rõ ông già kia cố ý kéo dài thời gian, tại sao còn ở trong đó cùng ông ta tán gẫu lâu như vậy?"

Hàn Phong mỉm cười nói: "Từ khi bảo vệ gọi điện, Hồ Ngân Tín cho dù ở đó, cũng đã chạy mất rồi. Xưởng này lớn như vậy, cho dù chúng ta muốn tìm, cũng tìm không được hắn đâu."

"Vậy cậu muốn..."

"Tôi đã nói rồi, đừng để đối thủ nắm mũi dắt đi. Y sắp xếp cho Hồ Ngân

Tín xuất hiện trong phòng đấu giá, không ngoài dụng ý khiến cảnh sát chúng ta chú ý, rồi sau đó đến xưởng vật liệu thép Thành An điều tra hắn, nhưng tiếp tục tra đến cùng, khả năng sẽ không thu hoạch được gì."

"Cậu nếu biết vậy, thế thì cậu còn vào trong đó chậm trễ lâu như vậy làm gì?"

"Tôi chỉ giả vờ như đang điều tra Hồ Ngân Tín, kỳ thật cũng không phải tra Hồ Ngân Tín."

"Vậy cậu tra cái gì?"

"Tôi chính là tra xưởng vật liệu thép Thành An! Anh nhìn xem!"

Hàn Phong biết từ đâu lấy ra vài viên đá. Lãnh Kính Hàn nói: "Gì đây? Đây không phải chỉ là vài viên đá sao? Nhặt ở đâu đó?"

Hàn Phong nói: "Đây không phải đá bình thường, mà là lấy được trong xe quặng sắt. Thu hồi trước, mang về để anh béo tinh luyện thí nghiệm, nhìn xem tới cùng độ thuần chất của quặng mỏ này thế nào. Được rồi, thông báo Long Giai, bảo cô ấy điều tra trước một chút về dây chuyền sản xuất đưa sang Pháp sửa chữa kia, có thật là ở Pháp hay không."

Lãnh Kính Hàn nói: "Dây chuyền sản xuất gì?"

Hàn Phong nói: "Long Giai tự nhiên sẽ biết. Tôi nghĩ, nếu đối thủ của chúng ta đủ thông minh, xế chiều hôm nay chúng ta có thể cầm được hồ sơ của Lâm Chính rồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu tra ra gì rồi? Xưởng thép Thành An này cùng hồ sơ của Lâm Chính liên hệ thế nào?"

Hàn Phong cười cổ quái nói: "Chỉ còn một vài mảnh nhỏ nữa, khi tôi đem chúng nó hợp lại thành hình, tôi sẽ nói cho anh biết. Chúng ta có thể

đến ngân hàng Hằng Phúc rồi, tôi còn chuyện rất quan trọng cần tìm Hiểu Quân."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 3: Bảy tông tội (1)

Ở cửa ngân hàng Hằng Phúc, bọn họ cùng Trang Hiểu Quân không hẹn mà gặp. Trang Hiểu Quân không ngừng nhận lỗi, nói vẫn luôn muốn đi gặp bọn họ, nhưng công ty mấy ngày nay quá bận rộn, ngay cả cậu cũng không rảnh. Trang Hiểu Quân nói: "Viện kiểm sát muốn tới, sở kiểm toán cũng muốn đến, còn có ủy ban chứng khoán, càng nhiều chính là phóng viên, mấy ngày nay công ty cổ phiếu rớt giá nặng, mức độ uy tín cũng giảm xuống, hacker gây dư luận kia cũng quá hiểm độc, làm gì mà lấy công ty chúng tôi ra đùa bỡn vậy chứ." Cậu ta chợt dừng lại, bởi vì cậu phát hiện Hàn Phong không hề lắng nghe, chỉ nhìn về Hướng cổng công ty.

Hàn Phong chỉ vào người từ trong xe đi ra phía xa hỏi: "Người đàn ông kia là ai?"

Trang Hiểu Quân nhìn qua, giận dữ nói: "Hắn ta chính là Trần Thiên Thọ. Chủ tịch chi nhánh ngân hàng khu Quảng Đông. Thế nào, anh quen hắn?"

Hàn Phong nói: "Sao hắn lại đến đây?"

Trang Hiểu Quân nói: "Có khả năng mấy ngày này chủ tịch sẽ trở về, thông báo ủy viên quản trị dự họp hội đồng quản trị, chúng tôi ở Malaysia có một công trình lớn, vẫn luôn khảo sát, lần này nói không chừng sẽ ra quyết định. Thằng cha đó cách thành phố T gần nhất, liền về trước. Anh sao quen được hắn vậy?"

Hàn Phong nói: "Không nhận ra, có điều tối qua nhìn thấy hắn ta, đi cùng với một cô gái."

Trang Hiểu Quân nói: "Hắn vốn đã không phải thứ gì tốt, cho rằng mình

có nhiều tiền, có thể tùy tiện phóng túng."

Hàn Phong vỗ vai cậu ta, nói: "Tất cả đều là theo nhu cầu, việc này oán được ai?"

Trang Hiểu Quân căm ghét liếc mắt nhìn Trần Thiên Thọ, trùng hợp nhìn thấy Tần Di mặt mày tươi tỉnh ra đón, lại càng thêm tức giận. Trang Hiểu Quân nhìn Tần Di kéo cánh tay Trần Thiên Thọ đi vào công ty, Trần Thiên Thọ ngẩng cao đầu, tựa như một hoàng đế vậy, Trang Hiểu Quân nhếch nhếch miệng, lại nhắm hai mắt, cuối cùng nhẫn nhịn không nói gì, hơn nữa ngày mới quay đầu sang nói: "Bác Giang còn chưa trở về, các anh lần này đến tìm gì đây?"

Hàn Phong nhìn Trang Hiểu Quân, "Chúng tôi lần này là đặc biệt tới tìm cậu. Hiểu Quân, tôi có vấn đề rất quan trọng muốn hỏi cậu, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi."

Lãnh KínH Hàn kỳ quái nói: "Là tới tìm Hiểu Quân? Tôi còn tưởng cậu đến điều tra cái chết của Tôn Hướng Hiền chứ."

Hàn Phong lắc đầu nói: "Tôi nghĩ, tôi đã biết Tôn Hướng Hiền chết như thế nào rồi, không cần thiết phải điều tra thêm nữa. Đợi một lát hỏi một hai vấn đề là được. Có thời gian rảnh không, Hiểu Quân?"

"Có chứ, chúng ta đến phòng làm việc nói đi."

"Không, chúng ta đến quán cafe đối diện nói."

Trong nháy mắt rời kHỏi ngân hàng Hằng Phúc đó, Hàn Phong nhìn thấy một cô gái, cùng Vu Thành Long ra ngoài nghênh đón nhiệt liệt ôm lấy nhau, trong lòng anh nghi hoặc nói: "Bóng lưng này rất quen thuộc nha, có phải là người phụ nữ tối qua không nhỉ? Mình đã gặp ở đâu rồi chứ?"

Ba người ngồi trong một quán cafe đối diện ngân hàng Hằng Phúc, Hàn

Phong hỏi: "Cậu nghĩ quan hệ giữa hai người Vu Thành Long cùng Tôn Hướng Hiền thế nào?"

"Mặc dù tôi tới chưa lâu, nhưng quan hệ của bọn họ hình như rất đối lập. Còn nhớ khi tôi vừa tới, giám đốc Tôn liền nói cho tôi biết Vu Thành Long không phải thứ gì tốt, kinh nghiệm rất ít, là dựa vào nịnh nọt mà thăng chức. Bình thường bọn họ cũng rất ít khi lui tới, tại sao hỏi vấn đề này?"

"Không có gì. Chỉ muốn hiểu rõ một chút, hiện tại về cơ bản đã rõ ràng." Hàn Phong uống cafe, như đang thưởng thức, thật lâu sau mới hỏi: "Hiểu Quân, tôi muốn cậu kể chi tiết cho tôi biết, cha cậu đến tột cùng là qua đời khi nào?"

Lãnh Kính Hàn hoàn toàn không rõ, Trang Hiểu Quân từng nói cha cậu ta đã qua đời rất nhiều năm trước rồi, Hàn Phong hỏi vấn đề này làm gì?

Trang Hiểu Quân hồi tưởng lại nói: "Tôi mới vừa lên lớp 10, ngày đó là đại thọ lần thứ 50 của cha. Ông... Cái chết của ông, cùng vụ án các anh điều tra có liên quan sao?"

"Lớp 10, cũng chính là ba năm về trước? Cậu nói cha cậu là chết vì bệnh tim? Lúc ấy cậu có đó không?"

Trang Hiểu Quân rơi vào trong ký ức thống khổ, lẩm bẩm nói: "Đương nhiên, đại thọ lần thứ 50 của cha, mời rất nhiều khách khứa, không ngờ, việc vui lại biến thành..."

"Hiểu Quân, cậu nghe này, bây giờ tôi muốn cậu tường tận nhớ lại một chút, lúc ấy đã xảy ra tình huống gì, cậu có thể làm được không?"

Trang Hiểu Quân nhìn Hàn Phong, Lãnh Kính Hàn cũng nhìn Hàn Phong. Hàn Phong nói: "Tôi biết, như thế rất đau khổ, nhưng cậu phải dũng cảm lên, bây giờ cậu đã bước trên con đường độc lập, trốn tránh

không phải biện pháp, có đau đớn cỡ nào đi nữa cũng phải học cách đối mặt, như thế, mới không sợ nỗi đau lại kéo đến."

Trang Hiểu Quân chống khuỷu tay lên bàn, ngón tay đan vào nhau thành quyền chống trán, Hơn nữa ngày mới nói: "Được rồi, nếu giúp ích được cho các anh. Ngày ấy..."

Trang Hiểu Quân kể rõ tường tận tình huống cái chết của cha cậu ta khi đó, cha cậu ta vốn đã có bệnh tim, bình thường đều có chuẩn bị thuốc trợ tim khẩn cấp, ngày đó tiệc lớn khách khứa đông, uống nhiều mấy ly, cũng trong lúc đột ngột, bệnh tim phát tác, nhưng khi tìm áo khoác ông, mới phát giác đã quên mang theo thuốc, khi xe cấp cứu chạy tới thì đã không kịp rồi. Trang Hiểu Quân còn cố ý nHắc tới khi cha cậu ta không xong rồi, Tần Di còn làm kích tim cho ông ấy, đáng tiếc vẫn như cũ chẳng cứu vãn được gì.

Hàn Phong nói: "Cha cậu biết mình có bệnH tim, vậy mà còn uống rượu?"

"Ông đang trên thương trường làm ăn, không còn cách nào, nhưng vẫn luôn khống chế lượng mức, có lẽ là vui vẻ, nên..."

"Cha cậu coi như là một nhân vật của công chúng, thuốc của ông khẳng định tùy thời đều mang theo chứ? Ngày đó sao thuốc lại đột nhiên biến mất? Lúc ấy các cậu chưa từng hoài nghi có người cố ý trù tính sao?"

"Có chứ, lúc ấy chúng tôi đã lập tức báo án, nhưng cảnh sát không điều tra ra bất cứ vấn đề gì, cuối cùng lọ thuốc đáng chết kia đã được tìm thấy trong xe của cha. Ôi, chúng tôi cũng đã chấp nhận sự thật này rồi."

Hàn Phong lại đột ngột hỏi: "Cha cậu có sở thích gì đặc biệt không? Ví dụ như… thức ăn ngon?"

Đôi mắt Trang Hiểu Quân càng mở càng lớn, kinh ngạc nói: "Sao anh

biết được? Sao cái gì anh cũng biết thế? Anh quen cha tôi sao? Ba năm trước đây cảnh sát phụ trách điều tra vụ án không phải anh mà. Không sai, cha tôi không có sở thích khác, chỉ thích ăn, ông thường dùng mỹ thực để khoe khoang, chuyện tự hào nhất của ông chính là đã đi ăn tất cả mọi nơi trong cả nước, ăn khắp đại giang nam bắc."

"Tốt, tôi biết rồi. Cuối cùng lại hỏi hai vấn đề, là vụ án này do cục cảnh sát thành phố T điều tra sao? Còn nữa, cha cậu mất thì có phát hiện gì kỳ quái không? Ví dụ như có tờ giấy nhỏ viết chữ gì đó xuất hiện ở chỗ các cậu có thể nhìn thấy được?"

"Là cục cảnh sát điều tra, cũng không có tờ giấy nhỏ nào cả. Cha mất rồi, tôi cùng với mẹ và chị, chúng tôi đều rất đau buồn, lúc ấy có hiện tượng gì kỳ quái, chúng tôi cũng không thể để ý đến đâu."

"Tốt lắm, cám ơn cậu đã nhớ lại, đừng quá khổ sở nữa, xin lỗi, đã bắt cậu phải nhớ lại chuyện đau khổ như thế. Về sự tình này, tôi về sau sẽ cho cậu một câu trả lời thuyết phục. Còn nữa, nội dung hôm nay chúng ta trò chuyện, hy vọng cậu đừng kể lại với bất kỳ ai, kể cả người nhà của cậu, bạn bè thân thiết nhất của cậu, cũng như người cậu cho là gần gũi nhất."

Trên đường đến cục cảnh sát, trong xe taxi, Lãnh Kính Hàn trăm điều không giải thích được, hỏi: "Cái chết của cha Trang Hiểu Quân, cùng vụ án này có quan hệ gì? Có pHải đã kéo quá xa rồi không?"

Hàn Phong nói: "Tham ăn."

Lãnh Kính Hàn sững sờ nói: "Hả? Cái gì?"

"Còn nhớ bảy tông tội không? Là tham ăn, một loại tội trong bảy tông tội."

"Nhưng vụ án này đã xảy ra cách đây ba năm, cho dù là bảy tông tội gì, đều kết án đã ba năm rồi, cậu còn có thể tra ra đầu mối gì? Hơn nữa, tôi

nghĩ không liên quan lắm với vụ án chúng ta đang điều tra hiện tại đâu."

Hàn Phong quay đầu nói: "Vậy sao? Anh có nghĩ tới hay không, nếu vài tỷ không thể thỏa mãn ham muốn của hung thủ, vậy y có thể lợi dụng cái chết của Lâm Chính cướp lấy 5% quyền cổ phần chờ bán ra, cũng có thể dùng phương pháp khác để cướp quyền cổ phần của những cổ đông khác chứ."

Lãnh Kính Hàn lúc này mới ngớ ra, lẩm bẩm nói: "Vài tỷ, vẫn không thể thỏa mãn ham muốn?"

"Nguyên nhân cái chết của Tôn Hướng Hiền, ngạo mạn, nếu như nói là trùng hợp, vậy tin tức ngày hôm qua tôi nghe được, sẽ không là trùng hợp nữa, Khải Khai Hoa, tổng giám đốc khu Thượng Hải của ngân hàng Hằng Phúc, chết vì tức giận, hôm nay, Trang Khánh Long, chết vì tham ăn, bảy tông tội, nếu như mở rộng tiếp nữa ..."

Lãnh Kính Hàn cứng họng nói: "Y muốn giết bảy cổ đông lớn, chiếm đoạt quyền cổ phần không phải vì giá trị mấy tỷ? Vậy... vậy Lâm Chính là vì cái gì mà chết chứ?"

"Hắn là dâm dục chăng? Trước hết bất chấp nhiều như vậy, tôi muốn xác định trước cái chết của Trang Khánh Long đến tột cùng là thế nào, hy vọng Trần cục trưởng bọn họ để lại cho chúng ta đầy đủ tin tức."

Trong cục cảnh sát thành phố Y, vẫn là Giang Hạo tiếp đón bọn họ. Hàn Phong nói: "Ba năm trước đây, ủy viên quản trị của ngân hàng Hằng Phúc Trang Khánh Long do bệnh tim đột ngột tái phát mà chết, nghe nói chỗ các anh đã lập án."

"Không sai, vụ án kia là tôi điều tra, nói thế nào đây? Người ta có tiền, hoài nghi bị mưu sát cũng không thể chỉ trích nhiều, có thể người nhà thật sự đã quá nhạy cảm, tôi đã điều tra, hoàn toàn là cái chết tự nhiên, nguyên nhân bệnh tim đột phát không kịp chữa trị, chính mình bỏ lại

thuốc trợ tim trong xe, việc này có thể trách được ai? Các anh sao bỗng dưng lại hỏi đến vụ án này? Có liên quan gì đến vụ án các anh đang điều tra sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Chúng tôi muốn xem hồ sơ một chút, hồ sơ này hẳn là còn chứ."

"Còn, để tôi tìm cho các anh, chỉ có điều tôi nghĩ đối với các anh có khả năng không trợ giúp được là bao đâu, đó khẳng định không phải mưu sát."

Hàn Phong tiếp nhận Hồ sơ, còn không quên nói với Giang Hạo một câu: "Chúng tôi đọc ngay tại đây, nếu anh bận rộn, cứ lo chuyện của anh đi, không cần phải lo cho chúng tôi."

Giang Hạo đi rồi, Hàn Phong lật xem sơ qua, phía trước đều là tự thuật của nhân viên ở đây, tự thuật của nhân viên khách sạn, trình bày của bác sĩ cấp cứu vân vân, Hàn Phong trực tiếp nhảy qua, chính giữa có một phần thực đơn mang thức ăn lên khi đó, cùng với kết quả kiểm tra của mỗi loại thức ăn cùng các loại đồ uống trên bàn, Hàn Phong mỉm cười: "Bọn họ còn rất cẩn thận, mỗi món ăn đều làm xét nghiệm."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhưng kết quả xét nghiệm đều bình thường đó."

Hàn Phong hướng một ngón tay lên thực đơn, "Người chết vốn có bệnh tim, do đó không cần cố ý hạ độc, tHức ăn bình thường là đủ để dẫn đến tử vong rồi."

Lãnh Kính Hàn theo ngón tay Hàn Phong nHìn qua, phía trên viết: "Tên thức ăn, nấm kim châm hầm ba ba; Nguyên liệu: nấm đại châm Pháp, ba ba sông mười năm, trứng cá muối, gạch cua, nước cốt cây súng, ớt xắt sợi, nước gừng, tỏi băm, hành lá, măng khô; Kết quả kiểm tra: Đối với cơ thể người vô hại."

Vị trí Hàn Phong chỉ, ngay trên nấm đại châm Pháp, anh giải thích: "Loại nấm này, còn gọi là Coprinus Atramentarius, nó bao hàm khuẩn nấm Eumycota, bản thân là món ăn ngon, nhưng không thể ăn cùng rượu."

Lãnh Kính Hàn "ồ" một tiếng, nói: "Ăn chung sẽ ra sao?"

"Uống rượu khi ăn loại nấm này, sẽ làm anh mặt đỏ tía tai, tim đập gia tốc, nhưng sẽ không mất mạng, người thường đều có thể thừa nhận được loại khó chịu này, bất quá người mắc bệnh tim thì..."

"Ăn nó cùng rượu, có thể gây ra bệnh tim!"

Hàn Phong gật đầu, tiếp tục lật xem, mặt sau có tấm hình ngay lúc đó, vị trí Trang Khánh Long ngã xuống, vị trí ngồi của ông ta, trên tấm hình đều ghi rất rõ ràng. Hàn Phong chỉ vào một tấm hình nói: "Nhìn thấy không, vị trí ngồi của Trang Khánh Long, phía sau năm bước, đối diện là máy điều hòa dạng tủ. Tháng chín, thời tiết rất nóng, nếu có người hạ thấp điều Hòa xuống 10 độ, cứ như vậy quay về hướng đó mà thổi, có thể gây ra bệnh tim, sau khi sự việc xảy ra thì chỉnh điều hòa trở lại, sẽ không ai phát hiện được."

Hàn Phong tiếp tục xem, đi cùng xe với Trang Khánh Long tới có tổng cộng năm người, tài xế Tiểu Vương, bạn tốt của ông ta là Khải Khai Hoa cùng thư ký, trợ thủ của ông Vu Thành Long. Lãnh Kính Hàn bất mãn nói: "Tại sao lại có Vu Thành Long ở đây?"

"Từ tài liệu đến xem, khi đó Trang Khánh Long đã từ tổng giám đốc tài vụ chuyển sang nhậm chức tổng giám đốc nghiệp vụ, Vu Thành Long vẫn luôn quản lý nghiệp vụ, đương nhiên là trợ thủ của ông ta. Đi cùng xe với năm người, thuốc cứu mạng ông ta cuối cùng lại phát hiện ở trong xe, anh xem tấm hình này chưa, ông ta mặc áo gió lớn, túi áo này vô cùng sâu, bình thuốc muốn rơi ra cũng không dễ dàng gì đâu. Nhưng ông ta tiến vào nhà hàng, nhất định sẽ cởi áo khoác, để ở khu vực treo quần

áo, muốn lấy thuốc đi, cực kỳ dễ dàng, đây là một âm mưu được xếp đặt tỉ mỉ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu là nói, bọn họ biết Trang Khánh Long có bệnh tim, liền cố ý làm món có nấm kia, còn để Trang Khánh Long ngồi chỗ đối diện điều hòa, chỉnh nhiệt độ xuống thấp để gây ra bệnh tim của ông ta, rồi sau đó lại trộm thuốc của ông ta đi, đợi đến khi cảnh sát đến điều tra, đem lọ thuốc thả lại trong xe? Như vậy liền không điều tra ra dấu vết gì nữa!"

Hàn Phong gật đầu nói: "Đúng vậy, mặc dù không để lộ chút dấu vết, nhưng dù sao cũng không phải trùng hợp, một chuyện trùng hợp là trùng hợp, nhiều chuyện trùng hợp cùng một chỗ thế này, nhất định là mưu tính trước rồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhưng lần này tại sao cậu liền khẳng định ngay? Nguyên nhân cái chết của Lâm Chính, cậu lại muốn kéo dài như vậy?"

"Đem nhiều loại thực vật không độc trộn lẫn vào, tạo thành độc vật chí mạng hoặc gây ra tật bệnh nào đó, đây vốn là phương pháp giết người thường dùng, tôi đương nhiên rõ ràng. Nhưng chiếu theo đặc tính của hung thủ, y hẳn phải lưu lại tờ giấy nhỏ gì đó, tại sao không có nhỉ?"

"Cái chết của Lâm Chính, cũng không để lại gì đấy."

"Cái đó khác, Lâm Chính chết vì nổ xe, do đó dù hung thủ để lại thông tin, cũng có khả năng đã bị thiêu hủy. À, tôi nhớ ra rồi!" Hàn Phong bỗng dưng hét lớn, "Còn nhớ nơi Lâm Chính chết không? Ngã tư đường đều bị quét dọn cực sạch, nhưng anh lại tìm được thứ gì đó như bụi than màu đen ấy."

Lãnh Kính Hàn gật đầu, "Không sai."

"Tại sao hung thủ lại đơn độc lưu lại chút đầu mối ở đó chứ? Tôi nHớ rõ

khi tôi nhìn thấy bụi than, nó như hai hình vuông, vốn phải có chữ viết, chẳng qua bị người ta dùng chân đạp lên rồi, chữ ấy ..."

"Đã bị bôi mất." Lãnh Kính Hàn tiếp lời.

Hàn Phong gật đầu, "Không sai, như vậy có thể giải thích rồi, người ta là để lại thông tin cho chúng ta, y thật sự không đem đám cảnh sát các anh để vào mắt nha!"

Lãnh Kính Hàn ngay cả hô hấp cũng dồn dập hẳn lên, "Nếu quả thật như vậy, Trang Khánh Long ba năm trước đây đã bị giết, vụ án này chẳng phải từ ba năm trước đã ..." Ông không thể tin nổi.

"Không sai, anh đừng quên, Lô Phương ba năm trước đã đón Lương Tiểu Đồng đi, mà xí nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiếu cũng là thành lập vào ba năm trước, còn có Hồng A Căn, ba năm trước hắn đã bị chọn tiếp nhận huấn luyện." Hai tay Hàn PHong bụm mặt, từ trán vuốt đến cằm, trầm giọng nói: "Vụ án bắt đầu từ án lừa bảo hiểm đơn giản này, ít nhất người ta đã trù tính đầy ba năm rồi."

Lãnh Kính Hàn cảm thấy lạnh cả người, thấp giọng nói: "Ít nhất ba năm rồi, nhưng cũng chưa khiến cHo chúng ta coi trọng chút nào, thủ pháp của y, kế hoạch của y, thật sự quá quỷ dị. Người âm thầm ẩn náu này, đến tột cùng là ai?" Đồng thời trong lòng lại nghĩ: "Nếu không phải Hàn Phong liên kết cái chết của Lâm CHính cùng vụ án lừa bảo hiểm của Lương Hưng Thịnh lại, vậy cái chết của Lâm Chính cũng chỉ có thể xem như một vụ án chưa giải quyết, vĩnh viễn cũng không điều tra ra chân tướng."

Hàn Phong chợt nhướng mày, "Nếu kết luận của chúng ta chính xác, vậy cũng rất cần phải đem vụ án của Tôn Hướng Hiền điều tra lại một lần nữa, chúng ta tự mình điều tra! Thừa dịp hiện tại vụ án phát sinh chưa lâu, hơn nữa, hệ thống cảnh sát thành phố T vẫn đang lập án điều tra, chúng ta xem trước những báo cáo điều tra sẵn có một chút."

Lãnh Kính Hàn lập tức đi tìm Giang Hạo mang hồ sơ của Tôn Hướng Hiền đến. Hàn Phong lẩm nhẩm hồ sơ, hồ sơ về cái chết của Tôn Hướng Hiền anh đã xem qua, do đó anh trực tiếp lật xem hồ sơ có liên quan đến vụ tai nạn xe. Tôn Hướng Hiền điều khiển chiếc Nissan Sunny, xe là xe cũ, nhưng phối trí vẫn rất tốt.

Mặt sau là ảnh chụp hiện trường, Hàn Phong chỉ vào tấm hình nói với Lãnh Kính Hàn: "Lãnh huynh, anh xem, tôi nói đúng không, tên kia nhầm ga là phanh xe, chắn tự động, dung tích xylanh 2.0 lít, đối với người mới học lái mà nói thật sự quá dễ phạm sai lầm."

Lãnh Kính Hàn nhìn tấm hình, nghi hoặc nói: "Cậu từ chỗ nào nhìn ra anh ta đã nhấn ga?"

Hàn Phong chỉ vào sàn xi măng, "Đây này, đây là sơ đồ của khu vực kia, ông ta từ ngã tư đường Hướng đông quẹo hướng bắc, ở góc ngoặt này đây, đột ngột xông vào làn xe ngược chiều, lúc này, nên là lúc phanh xe, nhưng anh yem chỗ này ..."

Lãnh Kính Hàn nhìn dưới mặt đất, sạch sẽ, không có gì mà? Ông Hỏi: "Có cái gì?"

Hàn Phong nóng nảy, mắng: "Cái ông ngu ngốc này! Ở chỗ ngoặt đột ngột thắng gấp, dưới điều kiện thời tiết nóng bức đó, lực ma sát của bánh xe ô tô với mặt đất cùng hệ số ma sát đều lớn nhất, Nissan dùng bánh xe Bridgestone, còn chưa phải là bánh xe cao su, chuyện rõ ràng như vậy anh cũng..."

"À, cậu là nói dấu vết ma sát với mặt đất! Vốn nên có dấu vết, nhưng mà lại không có."

Hàn Phong lật sang tờ kế tiếp, Tôn Hướng Hiền lái vào đường xe chạy ngược chiều va vào sau xe tải lớn, lại đưa tới một chiếc xe phía sau tông

vào đuôi xe, do đó xe của Tôn Hướng Hiền mới có thể xuất hiện tình trạng trước sau đều biến dạng. Mặt sau là một vài dòng tự thuật của người chứng kiến hiện trường, nội dung những lời tự thuật này đại khái giống nhau, đều là nhìn thấy Nissan đột ngột ngoặt hướng, sau đó tăng tốc mạnh, nhằm phía xe tải. Chỉ có bà cụ bán báo ở góc đường tuyên bố, bà nhìn thấy một đứa bé lúc ấy chơi bóng ở chính giữa đường cái, Nissan nọ vì tránh khỏi đứa bé mới nhằm phía xe tải. Bà cụ nọ còn bổ sung một câu, nhưng mà Nissan từ góc ngoặc đã bắt đầu không thích hợp rồi, cho dù không có đứa bé ở đó nó cũng sẽ chạy vào làn xe ngược chiều. Tiếp chút nữa, là ghi chép về cuộc trò chuyện với gia đình Tôn Hướng Hiền, Hàn Phong lật đến một tờ này, "Hừm" một tiếng.

Lãnh Kính Hàn cũng nhìn báo cáo, hỏi: "Có điểm đáng ngờ gì sao?"

Hàn Phong liếc mắt nhìn Lãnh Kính Hàn một cái, lại nhìn sang mấy cảnh viên ở phòng cách vách, nhàn nhạt nói: "KHông có gì." Anh tùy ý lật đi lật lại mấy tờ ghi chép trước sau này một chút, Lãnh Kính Hàn không chú ý, Hàn Phong vẫn nhìn dưới góc phải trang giấy, trang giấy ghi chép trước đánh số 0008110, một tờ chính giữa lại đánh số 0003343, một tờ giấy mặt sau đánh số lại là 0008112. Hàn Phong nhìn bút tích ghi chép, là cùng một người viết, anh hướng Giang Hạo hỏi: "Bản ghi chép này là ai làm?"

Giang Hạo không biết, anh ta gọi đến một cảnh viên điều tra vụ án này, hỏi: "PHần ghi chép này là ai làm?"

"Là... Trần Thanh, là cậu ta tiếp đón người nhà Tôn Hướng Hiền, ghi chép cũng là cậu ta làm."

Hàn Phong hỏi: "Trần Thanh? Cậu ta làm công tác gì?"

Giang Hạo nói: "Là điều tra viên của chúng tôi, cậu ta cùng bộ phận giao thông tương đối quen thuộc, hiện tại đang ở Tứ Xuyên điều tra một vụ án buôn lậu, ngày hôm qua vừa mới đi." Hàn Phong nhíu mày.

Hàn Phong lật hết bản báo cáo, đứng dậy nói: "Đến hiện trường thôi, nhìn xem còn có phát hiện gì mới."

Lãnh Kính Hàn nói với Giang Hạo: "Cám ơn các cậu, vô cùng cảm tạ."

"Đâu đâu, có gì cần cứ việc nói, chúng tôi sẽ dốc toàn lực trợ giúp các anh."

Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn đã tìm được bà cụ Mai bán báo trên hồ sơ. Hàn Phong rất kiên nhẫn nghe bà Mai tường tận kể lại tình hình lúc đó. Anh lui lại mấy bước, đứng trên làn xe, lớn tiếng hỏi: "Là từ nơi này bắt đầu quẹo vào sao?"

Bà Mai gật đầu, tài xế phía sau đều chỉ có thể lách vòng qua, khi lướt qua bên người Hàn Phong, mắng té tát: "Muốn chết hả!"

Hàn Phong mắt điếc tai ngơ, dọc theo tuyến đường của ô tô đi về phía trước, lại lui về tiệm bán báo hỏi: "Bà Mai, lúc ấy ngoại trừ đứa bé kia, bà còn nhìn thấy thứ gì đặc biệt không?"

Bà Mai suy nghĩ tHật lâu, lắc đầu nói: "Hắn là không còn gì nữa đâu nhỉ?"

Hàn Phong nói: "Vậy chiếc xe tải lớn đâu? Có chỗ nào bất đồng không?"

Mắt bà Mai sáng lên, nói: "Cậu nói như vậy tôi mới chợt nhớ tới, khi đó trên xe tải kia có một bức họa tHật lớn, hình như là hình đầu của một siêu sao. Lúc ấy tôi còn đang mãi suy nghĩ, đó là xe quảng cáo cho sản phẩm gì nhỉ? Về sau bức họa kia vèo một cái không thấy đâu nữa." Bà Mai vừa nói, một bên nâng tay trái lên, làm một tư thế hỏa tiễn thăng thiên.

Hàn Phong cũng làm theo động tác hỏa tiễn vọt lên trời ấy, nghi hoặc lặp

lại nói: "Vèo một cái đã không thấy đâu nữa?" Anh nhìn cặp kính lão dày cộm của bà Mai một chút, nói khẽ với Lãnh Kính Hàn: "Anh qua bên kia đứng, đừng làm gì cả."

Hàn Phong bảo Lãnh Kính Hàn đứng ở vị trí của xe tải, lại hỏi bà Mai: "Bà Mai, bà có nhìn thấy ông già dưới tàng cây kia không? Bà thấy rõ ông ta mặc quần áo gì không?"

"Là một cô gái trẻ tuổi mà, mặc ấy à ... là một bộ váy đầm Hở vai."

Trong lòng Hàn Phong thoáng nhảy lên, không khỏi nhướng mày, khó xử cười nói: "Ừm, phải, phải. Đã quấy rầy rồi, bác Mai, sau này có việc còn phải phiền đến bác rồi."

"Không thành vấn đề, chuyện ở đây tôi đều biết tất, cứ việc tới hỏi tôi."

Hàn Phong rời khỏi quầy bán báo, Lãnh Kính Hàn đuổi theo hỏi: "Thế nào? Có phát hiện gì?"

"Ôi, tai nạn xe có thể là trùng hợp, nhưng cái chết của Tôn Hướng Hiền chắc chắn là mưu sát, tôi thấy, chúng ta vẫn nên tìm gặp Vu Thành Long lần nữa."

"Tên kia, thật sự là chọc người ta chán ghét, tìm gã có hỏi thêm được gì đâu chứ?"

"Hỏi không ra cũng phải hỏi một chút, nếu gã là hung thủ, chung quy sẽ có lúc lộ ra sơ hở. Mặc dù gã quả thật rất đáng ghét!"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 4: 7 tông tội (2)

Hai người lại đến ngân hàng Hằng Phúc, tìm được Vu Thành Long, Vu Thành Long lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách: "Những thứ tôi nên nói đều đã nói qua, về cái chết của Tôn Hướng Hiền, tôi đã tiếp nhận thẩm vấn của cục cảnh sát thành phố T. Tôi và các anh không có gì để bàn nữa chứ?"

Lãnh Kính Hàn có chút tức giận, muốn phát tác tại chỗ, nhưng Hàn Phong mỉm cười nói: "Chúng tôi chỉ hỏi anh hai vấn đề nhỏ, anh thành thật trả lời rồi chúng tôi sẽ đi, cam đoan sau này sẽ không trở lại quấy rầy anh làm việc nữa. Nhưng mà, nếu anh không phối hợp, chúng tôi chỉ đành phải lui tới thường xuyên hơn thôi."

Vu Thành Long cười dài nói: "Khá lắm, khá lắm, xem như tôi sợ các anh rồi, các anh hỏi đi, thời gian của tôi rất quý giá, chỉ có hai việc thôi ha, tốt nhất đừng hỏi quá nhiều vấn đề."

"Vấn đề thứ nhất, nghe nói quan hệ của anh và Tôn Hướng Hiền cũng không tốt lắm, tại sao ông ta ..."

Vu Thành Long cắt ngang Hàn Phong: "Vấn đề này, cảnh sát các anh đã hỏi tôi rất nhiều lần, tôi cũng đã trả lời rất nhiều lần. Đúng, tôi bình thường không qua lại với Tôn Hướng Hiền, nhưng thân là nhân viên của một công ty, anh ta bị thương, tôi đi thăm thì có gì không được? Các anh nếu hoài nghi tôi giết người trong quãng thời gian đó, các anh đưa ra chứng cớ đi! Chỉ cần các anh có thể chứng minh là tôi giết Tôn Hướng Hiền, tôi liền nhận, nếu không thể, đừng luôn mồm nói mãi vấn đề nhàm chán như vậy."

Lãnh Kính Hàn nhíu mày trợn mắt, Vu Thanh Long nói: "Anh trừng mắt cái gì? Tôi là người đóng thuế, là công dân hợp pháp. Nếu các anh dám

động chân động tay với tôi, tôi sẽ khiếu nại các anh!"

"Tốt, tôi hỏi một vấn đề nữa, anh làm sao biết Lâm Chính và phu nhân của ông ta sẽ xuất hiện trong khách sạn của tổng bộ các anh?" Hàn Phong cố ý nhấn mạnh hai chữ "phu nhân".

Đến lúc này, Vu Thành Long vậy mà lại phát hỏa, gã nhảy dựng lên: "Việc này liên quan gì đến các anh? Chân mọc trên người tôi, tôi thích đi đâu thì đi đó! À, các người không phải muốn đem cái chết của Lâm Chính cũng tròng lên đầu tôi đấy chứ? Ông ta chết là đáng kiếp, căn bản không liên quan gì đến tôi! Tôi tới cùng đắc tội các người chỗ nào? Chuyện gì cũng hoài nghi tôi? Các người có chứng cứ không? Các người có chứng cứ không?" Vu Thành Long nói đến nước miếng tung bay, Hàn Phong cùng Lãnh Kính Hàn đều nhíu thẳng mày. Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, Hàn Phong nói: "Được rồi, không có vấn đề gì nữa. Nhưng để tiện cho việc liên lạc, anh để lại một số điện thoại thường dùng cho chúng tôi, chúng tôi có tình huống mới sẽ tùy thời tìm anh làm rõ."

Vu Thành Long nổi giận đùng đùng viết một số di động, 239××××2348, đứng dậy tiễn khách: "Xin lỗi, tôi công tác bề bộn, không có việc gì xin mời tự nhiên."

Vu Thành Long ra khỏi cửa phòng khách, Hàn Phong bĩu môi, "Người như vậy cũng có thể làm giám đốc khách hàng, thật sự hơi quá đáng rồi."

"Tôi đã bảo đừng đến đây rồi mà, có hỏi ra được gì đâu? Người này căn bản là một thằng ba gai, lại như có thù truyền kiếp với cảnh sát chúng ta vậy, nói chưa tới đôi câu liền muốn phát hỏa."

Hàn Phong cầm tờ giấy có viết số di động nói: "Nhưng câu trả lời của gã, từ một phương diện khác đã nói cho chúng ta biết một ít thông tin."

"Thông tin gì?"

Hàn Phong đem tờ giấy nọ cùng danh thiếp của cửa hàng điện thoại di động đặt cùng nhau, đáp: "Bây giờ còn chưa phải lúc nói."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi thấy, tên Vu Thành Long này hơn phân nửa là diễn trò, gã rất có khả năng chính là kẻ chủ mưu trốn phía sau màn thao túng cả vụ án!"

"Không giống lắm, điều kiện của gã không phù hợp."

"Nói thế là sao?"

"Đã lớn tuổi, chức vị thấp, tính cách quá tàn bạo."

"Đã lớn tuổi? Lúc đầu khi cậu hoài nghi Đinh Nhất Tiếu, tại sao không nói Đinh Nhất Tiếu đã lớn tuổi đi? Tuổi tác bọn họ cũng không sai biệt lắm mà. Ngược lại, tôi cảm thấy có thể cấu tạo nên vụ án mịt mờ như vậy, tuổi tác bọn họ hẳn là có chút nhỏ ấy chứ?"

Hàn Phong lắc đầu: "Anh không biết, nói đến con người, mặc kệ là thể lực hay lối suy nghĩ, đều có một thời kỳ đỉnh điểm, đó là thời kỳ có lối suy nghĩ sinh động nhất nhanh nhẹn nhất, cũng không phải cứ tuổi càng lớn lại càng thông minh, tuổi càng lớn, chỉ có thể nói có thể tích lũy thêm một ít tri thức, nhưng nói đến lối suy nghĩ phản ứng, tuyệt đối không so bì kịp người trẻ tuổi. Ngay từ đầu vụ án này, hung thủ vẫn luôn nhìn thấu hướng đi của chúng ta, cũng căn cứ vào hành động của chúng ta mà làm ra hành động an bài bước tiếp theo, do đó trước mắt chúng ta vẫn còn có loại cảm giác bị nắm mũi dắt đi. Hừ hừ, cứ nhiên đem một loạt vụ mưu sát liên hoàn vụ án hàng tỷ tiền vốn này coi như trò đùa, là một đối thủ rất đặc biệt đây."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Rốt cuộc là dạng đối thủ gì chứ?"

"Hiện tại, còn chưa phát hiện được đầu mối gì về y, đến đến đi đi, đều là thủ hạ của y cùng chúng ta so chiêu, mà y, chỉ ngồi phía sau giật dây

thao túng đám thủ hạ của mình. Tôi vốn tưởng rằng, tôi đã nắm giữ một ít đầu mối của y, hiện tại thoạt nhìn, lại hoàn toàn không phải như thế. Tựa như là y, chậc ... Mà lại không giống y."

"Là ai? Cậu nói là ai?"

Hàn Phong lạnh nhạt cười: "Một người chúng ta còn chưa từng gặp, Giang Vĩnh Đào."

Lãnh Kính Hàn cả kinh nói: "Chúng ta còn chưa từng gặp người này, y chính là chủ tịch của ngân hàng Hằng Phúc, sao cậu lại hoài nghi đến trên người y chứ?"

"Rất đơn giản, chỉ có ông ta mới có năng lực làm ra chuyện này."

"Cái gì? Tại sao chỉ có ông ta mới có năng lực làm chuyện này?"

"Tôi chỉ hoài nghi thôi, bởi vì trước mắt theo tôi được biết, cũng chỉ có Giang Vĩnh Đào có khả năng biết công ty bọn họ khi nào thì làm thí điểm tiến hành sửa cổ phiếu. Muốn tiến một bước đưa ra kết luận, còn cần tiến một bước nhìn thêm biểu hiện của ông ta, để xem chiều ông ta có quay về thành phố T hay không."

"Việc đó thì có quan hệ gì chứ?"

"Sáng hôm nay anh đã hỏi một lần, tôi đã nói rồi, mục đích hung thủ sắp xếp sự xuất hiện của Hồ Ngân Tín, chính là hy vọng chúng ta điều tra Hồ Ngân Tín, nhưng trên sự thật thì sao? Tôi điều tra chính là công ty vật liệu thép Thành An. Đối với kẻ địch giảo hoạt như hồ ly của chúng ta mà nói, hành động của tôi hôm nay, đã đủ để khiến cho y chú trọng, y sẽ lo lắng, điều tra của chúng ta đã rời khỏi lộ tuyến ban đầu y đặt ra, hơn nữa còn tra ra đầu mối gì mới, bất đắc dĩ, y chỉ có thể để chúng ta rời đi. Chẳng lẽ anh không phát hiện ra sao? Từ sau khi chúng ta rời khỏi thành phố H, vụ án ở thành phố H liên tiếp tăng vọt, y chính là lợi dụng quan

hệ nặng nhẹ ở hai phía chúng ta, điều động chúng ta qua lại, khiến chúng ta ở giữa thành phố T và thành phố H mệt mỏi bôn ba. Mà vấn đề quan trọng nhất để chúng ta rời khỏi thành phố T, chính là mở hồ sơ, để chúng ta hoàn thành mục đích của chuyến này, do đó chủ tịch phải trở lại."

"Tôi, tôi vẫn chưa rõ, cậu điều tra công ty vật liệu thép Thành An thì chạm đến cái gì của y chứ? Không phải cái gì cậu cũng chưa điều tra ra sao?"

"Không sai, bây giờ tôi còn chưa có đầu mối rõ ràng, nhưng tôi lại bày trận thế nghi binh, để y cho rằng tôi đã điều tra ra cái gì rồi. Bởi vì trong xưởng, chỗ nào tôi cũng đã lướt qua, hơn nữa bộ dáng còn rất phấn chấn, anh dám nói cái gì tôi cũng chưa điều tra ra mà có được bộ dáng đó sao?"

Lãnh Kính Hàn thở dài một hơi: "Thằng nhóc cậu, luôn là bộ dáng đó. Bất quá, lần trước Hiểu Quân đã nói, chủ tịch bọn họ chỉ vài ngày nữa là trở về, cũng có khả năng trùng hợp."

Giữa trưa, Lâm Phàm gọi điện cho Lý Hưởng: "Số di động kia, lại đang nói chuyện cùng Đinh Nhất Tiếu!"

Lý Hưởng giận dữ nói: "Đáng chết! Lãnh trưởng phòng bọn họ hôm qua đã đi thăm dò, tên kia chỉ dùng thân phận giả để xin số."

Đinh Nhất Tiếu trước khi nhận điện thoại cũng đã nghĩ tới, không có việc gấp, y sẽ không gọi điện vào giờ tan tầm của mình. Thanh âm kim loại lạnh buốt kia lần này vô cùng thâm trầm nhưng không hoảng loạn, mặc dù Đinh Nhất Tiếu biết, đây là lúc tên kia muốn che giấu nội tâm bất an của chính mình, nhưng sau khi hắn nghe được lời kia, vẫn lấy làm kinh hãi. Thanh âm kim loại nói: "Tên kia, không đi điều tra Hồ Ngân Tín, cậu ta điều tra công ty vật liệu thép Thành An, hiện tại, còn chưa biết cậu ta đã tra ra được gì rồi."

Đinh Nhất Tiếu nheo mắt, thanh âm cũng biến đổi: "Chẳng lẽ cậu ta đã biết gì rồi?"

"Không có khả năng, chúng ta đã làm đến kín đáo như vậy. Nhưng mà, không thể để cậu ta tiếp tục điều tra nữa, bọn chúng càng ngày càng tiếp cận chân tướng hơn rồi. Tôi chuẩn bị mở hồ sơ, anh ở bên đó gia tăng lực độ của kế hoạch C, để bọn chúng phải trở về. Chúng ta chính là ván bập bênh, bọn chúng chính là quả cầu sắt trên ván, tôi bên này đặt trọng điểm, để bọn chúng lăn sang, anh bên kia đặt trọng điểm, để bọn chúng lăn trở về!"

Đinh Nhất Tiếu thu hồi điện thoại di động, nghĩ thầm: "Mình đã nhắc nhở y đâu chỉ một lần, đừng đùa nữa, y vẫn không nghe, sớm muộn cũng đùa ra lửa thôi. Ôi, là lúc nên vì mình mà tính toán rồi." Gã liếc sang A Bát bên người, A Bát giống hệt như một vệ sĩ, mặt không chút thay đổi nhìn phía trước, vệ sĩ ghê gớm này.

Buổi chiều, Lãnh Kính Hàn đột nhiên nhận được điện thoại của Tần Di gọi tới, nói chủ tịch Giang đã trở về xin mời bọn họ qua đó một chuyến. Lãnh Kính Hàn sợ hãi biến sắc, kể từ ngày đến thành phố T đến giờ, chuyện đã phát sinh đều bị Hàn Phong nói trúng cả. Mà hết thảy những việc này, đều xảy ra sau buổi nói chuyện của Hàn Phong và Hồng A Căn, hiện tại Hồng A Căn cũng đã chết, bọn họ đến tột cùng đã nói chuyện gì? Sao Hàn Phong bỗng dưng có thể hiểu rõ suy nghĩ của đối thủ như vậy?

Ngân hàng Hằng Phúc, Tần Di ở cửa nghênh đón bọn họ, Lãnh Kính Hàn hỏi: "Chủ tịch của các cô không phải bề bộn nhiều việc sao? Thế nào nhanh như vậy đã trở về rồi?"

"Vì phối hợp với công tác của cảnh sát các anh mà, đồng chí của cơ quan kiểm sát cũng cần xem hồ sơ cấp cao của công ty chúng tôi, do đó chủ tịch không thể không trở về."

Tầng 46, Hàn Phong bọn họ gặp được Giang Vĩnh Đào. Ông ta ngoài 50

tuổi, có chút phát tướng, nhưng sắc mặt đầy lạnh lùng, làm cho người ta cảm thấy một cỗ uy nghiêm. Khuôn mặt ông khi đeo lên vẻ tươi cười cũng làm cho người ta cảm thấy đó là một loại cười nghiêm túc, ông xin lỗi nói: "Thật sự ngại quá, bởi vì ở nước ngoài có một số việc, để các anh đợi lâu, vị này chính là thư ký của tôi, cô Mao Tiểu Cầm."

Cô Mao, vóc người duyên dáng, lanh lợi đáng yêu, nhưng Hàn Phong đối với cô gái này tựa hồ có chút sợ hãi, anh đánh giá đi đánh giá lại vị giai nhân này, trên mặt lại không có chút tươi cười. Khi người ta cùng anh bắt tay, anh thậm chí còn không muốn đưa tay ra, ngón tay của cô Mao rất tinh tế, rất lạnh, ngón giữa có vết chai, đó là thư ký thời gian dài tốc ký ghi lại, hay còn nguyên nhân khác?

Giang Vĩnh Đào rất ít nói, nhưng mỗi câu đều rất thẳng thắn, thuộc về cách nói như hạ lệnh. Giang Vĩnh Đào mở máy tính ra, nói với Lãnh Kính Hàn: "Các cậu có thể sao chép một phần, tôi tin tưởng cảnh sát hẳn sẽ không tùy ý tiết lộ những tài liệu này ra ngoài đâu, đúng không? Tiếp theo chúng tôi có một cuộc họp hội đồng quản trị, tôi không thể tiếp các anh thêm nữa rồi."

Việc lần này lại ngoài dự liệu của Lãnh Kính Hàn, ông gật đầu lấy tư liệu trong máy tính ra. Giang Vĩnh Đào sau khi mở máy tính, liền quay về phòng chủ tịch xử lý công vụ, chuyện còn lại, đều là Tần Di hỗ trợ xử lý.

Hai người khi đi tới cửa chính, Trang Hiểu Quân đuổi tới, Hàn Phong hỏi: "Có chuyện gì thế, Hiểu Quân?"

"Các anh đã lấy được hồ sơ, phải đi rồi sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Nếu như không tra ra vấn đề gì, chúng tôi sẽ rời đi."

Trang Hiểu Quân nói: "Về chuyện cha tôi..."

Hàn Phong nói: "Nếu chúng tôi tra được gì đó, sẽ thông báo cho cậu biết."

Trang Hiểu Quân cúi đầu nói: "Ok." Chợt ngẩng đầu lên, "Chúc các anh sớm ngày phá án. Tôi cũng phải đi dự họp rồi."

Hàn Phong mỉm cười nói: "Cậu cũng phải dự họp?"

"Tôi cũng nằm trong mười cổ đông lớn, họp hội đồng quản trị làm sao không có tôi tham gia được chứ? Lần này chủ tịch kết thúc khảo sát, chúng tôi phải làm công trình lớn hàng đầu đấy." Di động của cậu ta vang lên, Trang Hiểu Quân nhìn dãy số nói, "Bọn họ đang đợi tôi, tôi phải đi rồi."

Rời khỏi ngân hàng Hằng Phúc, Lãnh Kính Hàn lập tức hỏi: "Giang Vĩnh Đào, người này cậu thấy thế nào?"

"Không biết, không lộ ra chút sơ hở, thời gian chúng ta gặp mặt quá ngắn, ông ta cũng quá kiệm lời. Nhưng mà, vị thư ký kia của ông ta, cô Mao..."

Lãnh Kính Hàn ngắt lời: "Rất đẹp, đúng không? Biết ngay cậu sẽ nói vậy mà."

"Không phải! Anh có chú ý tay của cô ta không, so với tay của nữ giới bình thường có thô ráp hơn một tí."

Lãnh Kính Hàn lộ vẻ xúc động nói: "Không cảm giác được nha, có điều rất lạnh, trời nóng bức như vậy, tay của cô ta lại rất lạnh lẽo, phương diện này có huyền cơ gì?"

Hàn Phong thần bí cười nói: "Có từng nghe nói qua chưa, trong truyền thuyết có một loại công phu ... Cửu Âm Bạch Cốt Trảo!" Nói xong, thừa dịp khi Lãnh Kính Hàn xuất thần, ở ngay ngực Lãnh Kính Hàn trảo một

cái.

Lãnh Kính Hàn một cước đạp ra, mắng: "Thằng nhóc chết giẫm, dám đùa thế với tôi."

Hàn Phong cười haha, nhưng nụ cười này, đã có chút cứng ngắc.

Sau khi trở về khách sạn, Lãnh Kính Hàn xem kỹ hồ sơ của Lâm Chính, nhưng không hề phát hiện được gì, không khỏi nghi hoặc nói: "Hồ sơ bọn họ cho chúng ta có bị động tay động chân chưa nhỉ? Bên trong không có tin tức nào có giá trị cả."

"Phải không? Vậy thì rất có khả năng đây, ai nói hồ sơ của Lâm Chính nhất định sẽ có trợ giúp rất lớn đối với vụ án này nhỉ?"

"Nhưng mà, bọn họ không phải bởi vì sợ chúng ta từ trong hồ sơ của Lâm Chính điều tra được gì đó, mới cố ý trì hoãn thời gian sao?"

"Bọn chúng tuy cố ý trì hoãn thời gian, nhưng ai có thể nói được bọn chúng là sợ chúng ta điều tra được gì từ trong hồ sơ của Lâm Chính? Bọn chúng biết chúng ta muốn điều tra hồ sơ của Lâm Chính, cho dù trong hồ sơ không có thông tin gì hữu dụng, bọn chúng cũng có thể lợi dụng hồ sơ để trì hoãn thời gian, hồ sơ này đối với bọn chúng không phải rất hữu dụng rồi sao?"

Lãnh Kính Hàn khá chán nản, "Cậu, cậu nếu đã sớm biết thế, tại sao không nói sớm? Uổng công ở thành phố T trì hoãn nhiều ngày như vậy!"

"Tôi nói hồ sơ của Lâm Chính có lẽ không có tác dụng với chúng ta, nhưng tôi cũng đâu nói vô dụng với vụ án này. Thất sách của bọn chúng chính là cho rằng chúng ta chỉ muốn điều tra hồ sơ của Lâm Chính, nhưng không ngờ tới, tôi muốn điều tra chính là hồ sơ của toàn bộ giám đốc điều hành của ngân hàng Hằng Phúc. Hơn nữa, chúng ta ở thành phố T cũng không uổng công trì hoãn đâu, ít nhất chúng ta cũng biết, Hồ

Ngân Tín quả thật đã tới, về sau lại bỏ chạy, hơn nữa mua ô tô cùng số điện thoại di động, bọn chúng đều dùng thân phận giả, không phải sao?"

Lãnh Kính Hàn nghiêm túc nói: "Mặc kệ nói thế nào, hiện tại đầu mối bên thành phố T này đã đứt đoạn, tôi chuẩn bị ngày mai trở về thành phố H."

"A! Nhưng tôi cảm thấy, đầu mối của thành phố T chỉ vừa mới triển khai mà."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Còn có đầu mối gì nữa, nói nghe một chút?"

Hàn Phong thản nhiên nói: "Đầu mối ấy à, ngay trong phần hồ sơ chúng ta có được đây."

"Dù có đầu mối đi nữa, hiện tại tình hình thành phố H bên kia đã không thể kéo dài nữa, chờ cậu ở bên này suy nghĩ ra đầu mối, trị an của thành phố H bên kia đã tê liệt cả rồi."

Lúc này, điện thoại di động vang lên, hai người nhìn nhau, đều tự lấy ra điện thoại di động của mình đang kêu cùng lúc. Sau khi hai người nhận điện thoại, nhìn nhau một phút, Lãnh Kính Hàn mới nói: "Chúng ta phải lập tức đi thôi, tối nay trở về thành phố H."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Thành phố H phát sinh nổ mạnh, toàn bộ hệ thống nước của thành phố đã bị ô nhiễm, xe bọc thép vận chuyển tiền của thành phố H bị bọn tội phạm mang vũ khí cướp đoạt, khu Long Môn mới xảy ra xung đột bạo lực, song phương bắn giết lẫn nhau, 7 người chết 13 người bị thương, cả thành phố H, đã loạn như nồi cháo rồi, đối với việc theo dõi giám thị Đinh Nhất Tiếu cũng đã ngừng lại hoàn toàn, căn bản không đủ nhân thủ. Cục cảnh sát bị phóng viên bao vây chật cứng."

Hàn Phong thoáng trầm ngâm, "Tôi không thể trở về."

"Tại sao?"

"Tôi muốn đến Thượng Hải."

Lãnh Kính Hàn giật mình nói: "Cậu muốn đi Thượng Hải?"

"Đúng vậy, anh quay về thành phố H, khống chế tình thế, tôi đến Thượng Hải, điều tra một vụ mưu sát có liên quan đến vụ án này. Sau khi đến Thượng Hải, có lẽ tôi còn phải đến vài địa phương khác, thu hoạch càng nhiều thông tin càng tốt. Tấn công tội phạm, vốn chính là chuyên trách của các anh mà, việc này không cần tôi nhúng tay, chỉ cần để lại một phần hồ sơ của giám đốc điều hành ngân hàng Hằng Phúc cho tôi. Còn nữa, đừng quên việc này, bảo anh béo điều tra đàng hoàng một chút xem, nó tới cùng có thể sản xuất bao nhiêu sắt." Hàn Phong đem quặng sắt trộm được ở xưởng vật liệu thép Thành An giao cho Lãnh Kính Hàn.

Lãnh Kính Hàn thu dọn hành lý, hỏi: "Cậu thật sự không theo tôi trở về?"

Hàn Phong không để ý nói: "Anh lo lắng cái gì chứ? Nếu như không có gì ngoài ý muốn, ngày mai tôi sẽ cùng các anh hội hợp."

"Nhưng trên người cậu không có tiền mà."

"Tôi không có tiền thì không biết tìm một kẻ có tiền sao? Nếu tôi thật sự muốn sống tiếp, thì nhất định sẽ sống còn tốt hơn cả anh đấy."

Lãnh Kính Hàn xoay người xuống lầu, âm thầm buồn cười: "Thằng nhóc này, thật bó tay với cậu ta. Hàn Phong, tôi không phải lo lắng vấn đề cuộc sống của cậu, mà lo lắng cậu đừng rước lấy tai họa gì thôi." Thang máy hạ xuống, Lãnh Kính Hàn nhắm mắt lại, không khỏi nhớ tới đêm mưa lạnh lẽo kia, quán rượu điên cuồng mà ầm ĩ kia.

Lãnh Kính Hàn đi chưa được bao lâu, Hàn Phong ngay tầng hai của khách sạn đã gặp mặt Khải Kim Vận, Hàn Phong nói: "Em nghĩ rằng ngày đó anh đã uống say, còn nhớ rõ lời em nói sao?"

"Anh đúng là đã uống rất say, nhưng cùng chuyện có liên quan đến tính mạng mình, anh vẫn rất chú ý. Anh đã nghĩ cả một ngày, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Mãi quấn quít lấy Thiện Yến Phi như vậy cũng thật xấu hổ, nam tử hán đại trượng phu, há lại sợ không có được vợ, anh muốn lợi dụng chút tiền trong tay này, bắt đầu mở cho mình một phen sự nghiệp."

"Việc này thật có vài phần khí phách nam tử hán. Nghe nói ngân hàng Hằng Phúc gần đây tổ chức họp hội đồng quản trị, anh cũng biết trong khách sạn này đều là những loại người gì lui tới rồi đó?"

"Phải không? Anh chỉ biết Yến Phi tới dự hội đồng quản trị, nhưng những người khác, anh không quen biết." Hàn Phong toát mồ hôi, nghĩ thầm: "Cậu ấm này, quả thật đối với sự nghiệp của cha anh ta chẳng biết tí ti gì cả."

Khải Kim Vận chuyển đề tài: "Đừng nói việc này nữa, hiện giờ chuyện trong công ty đều không liên quan gì đến anh. Đúng rồi, tới chỗ của anh, nhất định phải ở lại mấy ngày đó."

"Nếu không có việc gì, ở bao lâu cũng được, nhưng em quả thật chỉ có thể đến nhà anh nhìn một chút, còn phải lập tức đến địa điểm kế tiếp. Do đó, em hận không thể đi ngay tối nay luôn."

"Anh dự định ngày mai mới đi, cậu nói xem trong nhà anh sẽ có thứ gì gây ra ung thư đây?"

"Phải tới đó mới biết được, đi, ăn cơm thôi, hôm nay em mời khách." Hàn Phong vỗ túi tiền trống không, nói đến khí thế như cầu vồng.

"Như vậy sao được, anh mời, anh mời."

"Hôm nay sao có thể lại là anh mời, kinh tế của anh cũng không dư dả gì mà?" Hàn Phong nói với Khải Kim Vận.

"Cậu mà nói như vậy là quá xem thường anh cậu rồi. Bọn anh là người làm ăn lớn, hơn nữa, lần này là cậu đi giúp đỡ anh, ăn chút đồ như thế, tính là gì đâu."

"Ôi, thật là, không thể lay chuyển được anh, được rồi được rồi, anh mời anh mời..."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 5: Thận trọng từng bước (1)

Thượng Hải, nhà Khải Kim Vận. Đây là biệt thự hai tầng kiểu Âu điển hình, phía trước là bể bơi, mặt sau có một vườn hoa nhỏ. Trong nhà cũng dùng gia cụ kiểu Châu Âu trung cổ, trưng bày những bức tranh phỏng chế nổi tiếng. Khải Kim Vận cười khổ nói: "Có phải cảm thấy người đàn bà kia đối với tôi cũng không tồi, còn để lại cho tôi một tòa nhà lớn như vậy không?"

Hàn Phong lại tỏ vẻ bình tĩnh, cắn chặt răng, nhăn mày, rồi nâng cổ tay nói với Khải Kim Vận: "Anh xem!"

"Cái gì?"

"Lông tay, tóc gáy tôi đều dựng đứng lên rồi, nhà này hung khí rất nặng đó." Anh ngửa đầu nhìn trần nhà, phía trên vẽ bích họa như trong cung điện phương Tây, đèn chùm thủy tinh cực lớn treo chính giữa, ánh mắt Hàn Phong dần trở nên âm lãnh, ngữ khí cũng cứng nhắc: "Là loại cảm giác điềm xấu, rốt cuộc là không đúng chỗ nào đây?"

"Cậu đừng làm anh sợ. Cậu biết đó, anh là người khá nhát gan."

Hàn Phong vừa nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Trong nhà này quá an tĩnh, từ khi tiến vào biệt thự này, thì không còn âm thanh gì nữa. Chung quanh ngay cả một con chim cũng không có, mà trong nhà các anh càng không hề có tí côn trùng nào, đây không phải là quét dọn sạch sẽ, mà là trong phòng có thứ gì đó."

Anh đi tới vườn hoa, chỉ thấy trên bệ cửa sổ đặt vài bồn hoa, không biết bởi vì thời gian dài chưa được tưới nước hay vì nguyên nhân gì khác mà

đã héo rũ, còn vài gốc cây sung và cây hạnh trong vườn, lá đều đã khô vàng. Hàn Phong ở trong vườn hoa, xem xét phạm ví héo rũ của thực vật, chính là mép tường phía nam của phòng khách, phân bố hình cánh quạt.

Hàn Phong trở lại phòng khách, trước hết anh gõ sàn nhà, hỏi về chất liệu sàn, sơn, chất gỗ của vật liệu trang trí trong nhà cùng quá trình mua sắm, cuối cùng ánh mắt tập trung trên bàn đá cẩm thạch. Hàn Phong hỏi: "Bàn này mua khi nào?"

"À, sau khi anh và Thiện Yến Phi chuyển nhà, Vu Thành Long tặng đấy."

"Vu Thành Long tặng?" Hàn Phong nhịn không được thoáng giật mình.

"Khi đó, hắn vừa vặn muốn thăng chức, liền khắp nơi lôi kéo quan hệ với các ủy viên quản trị. hhi anh và Yến Phi chuyển nhà, anh một mực nhìn trúng bàn gỗ lim lớn trong nhà nọ, do đó lúc chuyển nhà cha mẹ đã đưa cho bọn anh, bọn họ liền thiếu mất một cái bàn ăn dạng này, cứ nói sẽ mua, nhưng mãi không có thời gian. Vu Thành Long không biết từ đâu nghe được tin này, liền mang bàn đá đến, cái bàn này nghe nói là dùng đá gia công từ Pháp nhập về mà tạo thành, giá trị hơn vạn đồng đấy."

Hàn Phong lẩm bẩm: "Lại là Vu Thành Long, tại sao chứ?"

"Cái gì?"

Hàn Phong duỗi thắt lưng một cái, nói: "Vậy đi, đại khái đã không sai đâu. Anh đi mời vài đội ngũ chuyên nghiệp, kiểm tra căn phòng này, bọn họ sẽ nói cho anh biết đáp án."

Khải Kim Vận ngẩn người: "Cái gì? Mời đội ngũ gì? Bọn họ cho đáp án gì?"

"Là đội thăm dò địa chất và cục khí tượng, bọn họ sẽ nói cho anh biết, nguyên nhân cái chết của cha mẹ anh."

Khải Kim Vận ngạc nhiên nói: "Thật vậy chăng? Làm kiểm tra gì?"

Hàn Phong nói như chém đinh chặt sắt: "Dò xét nguyên tố phóng xạ và đánh giá chất lượng không khí."

"Hàn Phong, anh là anh em với cậu, cậu nếu đã biết, thì cứ nói cho anh, cha mẹ anh rốt cuộc chết như thế nào hả?"

Hàn Phong gằn từng chữ: "Lời nguyền của Pharaoh Ai Cập! Nói anh biết vậy thôi, em đi trước đây. Nhớ kỹ, có kết quả thì cho em biết. Còn nữa, trước khi kiểm tra ra kết quả, tốt nhất anh nên rL ngoài ở vài ngày, nhà này, ở thêm một ngày, càng nguy hiểm thêm một phần."

Khi Khải Kim Vận đi mời đội khảo sát địa chất, Hàn Phong đã ngồi trên máy bay đến Bắc Kinh. Hàn Phong lẩm nhẩm tài liệu trong tay mình, Tra Hiếu Lễ, nam, 47 tuổi, nguyên là tổng giám đốc ngân hàng Hằng Phúc khu vực Bắc Kinh. Lúc anh lật xem đến một phần tư liệu, Tôn Hướng Hiền, nam, 34 tuổi, giám đốc phòng nhân sự ngân hàng Hằng Phúc, quê quán, huyện Nguyên Dương - Vân Nam.

Nhà của Tôn Hướng Hiền ở trong núi, mở cửa chính là một cô gái nhã nhặn lịch sự, mặc phục sức của tộc Miêu, trên lưng điệu một em bé nằm trong bọc, đang nặng nề ngủ say, xem ra cô ta chính là vợ của Tôn Hướng Hiền rồi. Lần đầu tiên Hàn Phong nhìn thấy cô gái này, trong lòng chợt động, khuôn mặt xinh đẹp nọ, rất quen thuộc nha, chung quy cảm giác đã từng gặp ở đâu đó rồi.

Vợ Tôn tên là Cổ Lan, sau khi cô nghe hiểu được mục đích đến của Hàn Phong thì mời anh vào nhà, yếu ớt nói: "Có ích gì đâu chứ? Người cũng đã đi rồi."

Hàn Phong nhìn Cổ Lan điềm đạm đáng yêu, khắc chế nội tâm mãnh liệt xúc động, tỉnh táo nói: "Tôi muốn biết, khi cô nhận được tin chồng mình qua đời thì nghĩ thế nào? Tại sao vội vã mang thi thể của chồng mình đi như vậy? Chẳng lẽ cô chưa từng hoài nghi tai nạn xe là xuất phát từ nguyên nhân gì sao? Có lẽ có người muốn giết chồng cô thì sao?"

"A!" Cổ yan lẩm bẩm nói, "Không đâu. Anh ấy tốt như vậy, cũng chưa từng phát sinh mâu thuẫn với ai, làm sao có người muốn hại anh ấy được? Ngày đó nghe tin anh ấy xảy ra tai nạn xe, tôi...Tôi liền biết tình hình không tốt rồi, nhưng còn chưa kịp đến thì..." Cổ Lan nức nở, "Trước đây anh ấy còn thật vui vẻ nói cho tôi biết, nói anh ấy đã thi đậu lấy bằng lái xe, muốn lái xe chở tôi đi... Tôi còn nói với anh ấy, phải lái xe cẩn thận, không ngờ tới anh ấy... Đồng chí cảnh sát, anh nói cho tôi biết xem, có Li đó muốn hại anh ấy sao? Bọn họ tại sLo lại muốn hại anh ấy chứ?"

Hàn Phong áy náy nói: "Chúng tôi vẫn chỉ đang hoài nghi, anh ta có thể đã bị hại, nhưng không loại trừ khả năng tai nạn ngoài ý muốn. Cô Lan, cô nhớ lại một chút xem, trước khi chồng cô xảy ra tai nạn xe, anh ta có từng gọi điện thoại nói cho cô biết gì đó hoặc nói chuyện không giống với bình thường không? Còn nữa, anh ta có để lại thứ gì khá bí ẩn, bảo cô giao cho ai không?"

Cổ Lan trừng đôi mắt to, lắc đầu nói: "Không có, anh ấy vẫn như ngày thường, anh ấy không có việc gì, không có việc gì cả!"

"Vậy trước khi xảy ra chuyện anh ta có gọi điện thoại cho cô không?"

Cổ LLn buồn bã nói: "Không biết, khi đó tôi không mở điện thoại di động, về sau mới nhận được thông báo. A ..." Cổ Lan tựa hồ nhớ ra gì đó, vội hỏi: "Ngày đó, tôi nhận được một cuộc điện thoại, nói là ngành điện tín khảo sát phạm vi phủ sóng, để phòng ngừa tín hiệu chập chờn, bảo tôi tắt máy một giờ, việc này... Việc này có thể có liên quan gì không?"

Ánh mắt Hàn Phong sáng lên, chợt thu hồi. Anh an ủi Cổ Lan một phen, đứng dậy rời đi. Bởi vì công tác ngành điện tín yêu cầu, mời khách hàng phối hợp, tắt máy một giờ, đây là âm mưu quen thuộc cỡ nào, nếu dùng để giết người, bọn chúng dùng cách nào để làm được đây?

Hàn Phong đi trên con đường hẹp quanh co, trời chiều ráng đỏ như một vòng lửa chậm rãi chìm về phía tây, nhuộm đỏ một góc trời, ráng mây quanh thân kia dường như cũng đang bốc cháy. Quay đầu nhìn lại, ngôi nhà của tộc Miêu trên sườn núi dần nhỏ dần xa, một luồng khói bếp đang từ từ mọc lên, cùng mây trắng quấn thành một thể, không biết cuộc sống của hai cô nhi quả phụ nọ sau này sẽ ra sao đây? Nhớ tới khuôn mặt u oán mà đáng thương kia của Cổ Lan, trong lòng Hàn Phong dâng lên một tia bất an, đột nhiên hồi tưởng lại lời bà cụ quầy thuốc lá nói: "Khi ấy trên xe vận tải kia có một bức họa thật lớn, hình như là hình đầu của một minh tinh!" Khuôn mặt của Cổ Lan, hình như đã từng thấy trên TV thì phải?

Hàn Phong lau mồ hôi mịn bên thái dương, nhìn mặt trời vẫn hung hãn như trước, hàm răng cắn đến kèn kẹt rung động, "Kế sách thật độc ác, nguyên lai là như vậy."

Cục cảnh sát thành phố H, nơi này như trận địa tuyến đầu của thời chiến, điện thoại vang không ngừng, mày Lãnh Kính Hàn đều nhíu chặt vào nhau. "Alo, là cục cảnh sát. Tiểu khu An Bình có cướp giật? Đã biết."

"Alo, vườn hoa Đinh Hương, Thành Nghĩa Mạnh bị trộm? Là Công ty Thành Nghĩa Mạnh mới xây ở thành phố H đó sao? Cái gì! Bị trộm hơn 50 vạn, biết rồi biết rồi, chúng tôi sẽ lập tức tới đó."

"Công viên Tân Giang phát sinh án mạng? Ba người bị giết? Lập tức tới ngay!"

"Nhà hàng Long Tinh xuất hiện sự kiện trúng độc tập thể! Có hơn 30 thực khách! Đã gọi xe cấp cứu chưa? Tốt, tốt."

...

Quách Tiểu Xuyên mặt ủ mày chau nói: "Lão Lãnh, còn tiếp tục như vậy thì phải làm sao. Gánh nặng của chúng ta đã đến cực hạn, mấy lực lượng cảnh sát ở những thành thị xung quanh cũng đều đã điều động tới, tôi đang nghĩ có nên thỉnh cầu quân đội đến trợ giúp hLy không đây?"

"Đã hoàn toàn mất dấu của Đinh Nhất Tiếu." Lý Hưởng thông qua điện thoại hướng Lãnh Kính Hàn báo cáo.

Lãnh Kính Hàn nói: "Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì chứ? Chỉ trong hai ngày, xảy ra hơn mười vụ cướp có vũ trang, hơn 20 vụ trộm số lượng lớn, còn có tai nạn xe, trúng độc tập thể, bắt cóc, ẩu đả không thể đếm hết, chúng ta chỉ mỗi việc xử lý khắc phục hậu quả thôi nhân thủ cũng không đủ rồi, những vụ án này là âm mưu có hệ thống sao? Ngay cả một người sống cũng không bắt được, Đinh Nhất Tiếu lại thả ra sao?"

Quách Tiểu Xuyên nói: "Tôi nghe xong kiến nghị của anh, tạm giam hắn trước, nhưng quả thật không có đầu mối, 24h sau không thả người đâu có được? Tôi còn chuẩn bị chờ người ta khởi tố đây."

Lãnh hính Hàn nói: "Đừng động vào Đinh Nhất Tiếu nữa, anh cùng Hạ Mạt đến công ty tổng hợp Thành Thương đi, chỗ đó vừa mới nhận được cuộc gọi nặc danh, nói bên trong có cài bom, cẩn thận một chút."

Quách Tiểu Xuyên nói: "Anh nhìn cổng xem, đám phóng viên này như châu chấu, đem chúng ta bLo quanh rồi."

Lãnh Kính Hàn đập bàn nói: "Đáng chết, hoàn toàn đoán không ra ý đồ của chúng."

Quách Tiểu Xuyên nói: "Tên nhóc lưu manh kia đâu? Cậu ta không về cùng anh sao?"

"Hàn Phong? Cậu ta đến Thượng Hải rồi, cậu ta nói muốn điều tra vấn đề nội bộ của ngân hàng Hằng Phúc, anh nói xem cậu ta lúc này đang điều tra cái gì củL ngân hàng Hằng Phúc? Có cậu ta ở đây, có lẽ còn có thể nghĩ ra một vài biện pháp."

Điện thoại như trước vang không ngừng, nhân viên nghe máy hướng Quách Tiểu Xuyên báo cáo: "Đồng chí của sở cảnh sát số 4 khi đang thị sát hiện trường vụ án Đông Bình bị đạn lạc đả thương rồi."

"Phân đội đặc công số 3 đã chặn đứng đám phần tử bắn giết nhau, song phương đã nổ súng, bắn chết ba tên cướp, chúng ta hy sinh một đặc công, một trọng thương."

"Đồng chí sở cảnh sát Thành tây khi đang kiểm tra hiện trường vụ nổ, xe cảnh sát của bọn họ lại phát nổ, nổ bị thương ba người."

...

"Oành" một tiếng, A Bát đứng trên cửa sổ, đem thiết bị nghe lén dạng mảnh kia đập xuống. Đinh Nhất Tiếu nói: "Tốt lắm, hiện tại bọn họ đã không còn khả năng nghe lén chúng ta nữa, kế hoạch C thật đúng là một kế hoạch thiên tài, tên kia quả thực không phải người."

A Bát nhìn Đinh Nhất Tiếu, lộ ra nụ cười. Đinh Nhất Tiếu tràn ngập tự tin, gã lạnh lùng thốt: "Nếu bọn họ mò không được hướng của chúng ta, vậy, hắn đã đến lúc phản kích rồi."

Lúc này, điện thoại di động vang lên, Đinh Nhất Tiếu nhìn số gọi đến, lẩm bẩm nói: "Đã đến thời điểm này rồi, y còn gọi đến làm gì?"

Trong điện thoại, thanh âm him loại nói: "Theo tin tức đáng tin cậy, tên Hàn Phong kia không cùng Lãnh Kính Hàn quay về thành phố H, cậu ta đã đến Thượng Hải!"

"Cái gì!" Đinh Nhất Tiếu kinh hãi, lập tức tỉnh táo lại, "Như vậy cũng tốt, không phải vừa vặn rơi vào cái bẫy kia của anh sao?"

"Nhưng mà, lần này cảm giác có chút không ổn." Thanh âm kim loại nói.

Đinh Nhất Tiếu từ chối cho ý kiến: "Phải không? Nhưng hế hoạch của chúng ta không phải đã tiếp cận giai đoạn cuối rồi sao? Cho dù cậu ta biết toàn bộ chân tướng, cũng không làm gì được chúng ta nữa đâu."

"Vậy anh có kế hoạch gì?"

"Tôi chuẩn bị khuấy nơi này một trận long trời lở đất, để cho đám cảnh sát ngu xuẩn kia biết, tòa thành bọn họ thủ hộ này, nhìn qua không an toàn vậy đâu. Sau đó tôi sẽ rời đi, đến Thái Lan hoặc Việt Nam trước. Kế tiếp, sẽ chờ kế hoạch của anh bên kia hoàn thành đã."

Thanh âm kim loại lạnh lùng nói: "Nhớ kỹ lời của tôi, vĩnh viễn đừng coi thường đối thủ của anh!"

Đinh Nhất Tiếu cúp điện thoại, nói: "Tên kia! A Bát, chúng ta chuẩn bị rời khỏi đây, đêm nay sẽ đi."

Buổi chiều Hàn Phong trở về phòng trinh sát hình sự, chỉ thấy biển người nghìn nghịt trước cửa, chen cũng chen không lọt, cũng may thân thể anh gầy yếu, thật vất vả chen tới cửa, cảnh vệ ngăn anh lại nói: "Xin lỗi, bất luận ai cũng không thể vào."

Hàn Phong nói: "Anh nhìn tôi xem, nhìn mặt của tôi xem, hình như ngoại trừ tôi đấy, tôi nếu không vào, ngày mai các anh liền thủ không được cửa này nữa đâu."

Một cảnh vệ nói: "À, là cậu, Lãnh trưởng phòng bảo cậu lập tức đến cục cảnh sát tìm ông ấy, tôi gọi điện thoại, cậu chờ một chút."

Mười phút sau, Hàn Phong từ sau cánh cửa tiến vào cục cảnh sát, Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu xem xem, đều đã loạn thành bộ dạng gì rồi này. Ở trên đường có nhìn thấy chưa?" Bên trong cục cảnh sát ngoại trừ ba điện thoại viên không rời đi, mọi người còn lại đều bận rộn vội vã, không ngừng có xe cảnh sát đi công vụ, cũng có xe cảnh sát liên tục quay về cục, hành lang, lối đi nhỏ, đều vang tiếng huyên náo ầm ĩ. Ngay cả Lôi Đình Đình là pháp y thực tập, cũng phải kiêm luôn điện thoại viên trực đường dây. Cô chỉ liếc mắt nhìn Hàn Phong một cái, phát hiện Hàn Phong đang nhìn mình, lại ngượng ngùng quay đầu đi, chuyên tâm nhận điện thoại.

Hàn Phong cười nói: "Thấy rồi, không phải nói trị an nơi này không tồi sao, tôi thấy bây giờ so với Iraq còn nguy hiểm hơn!"

"Đến tột cùng, có liên quan đến vụ án của chúng ta hay không đây?"

"Căn nguyên nhất định là nó, bất quá có người từ trong đó đục nước béo cò hay không còn chưa biết. Còn nhớ không, tôi nói rồi, có một khẩu súng, thì có càng nhiều súng; Có người điên đầu tiên, sẽ càng có nhiều người điên."

Lãnh Kính Hàn nói: "Chúng tôi đã nghiên cứu tất cả các vụ án phòng chống buôn lậu súng của thành phố H vài năm gần đây, nhưng chưa từng có vụ nào có số lượng quy mô lớn như vậy. Từ những sự kiện bọn chúng tạo ra đến xem, có ít nhất 5 khẩu súng máy bán tự động, 9 khẩu súng tiểu liên, 17 khẩu súng ngắn đang hành hung trong nội thành, còn bom thì không thể đếm hết, hình như tất cả thế lực xã hội đen trong thành phố H đều rục rịch ngóc đầu dậy rồi!"

"Sao chỉ có anh chỉ huy trấn thủ ở đây? Những người khác đâu?"

"Đều đã đi làm rồi, nơi nơi đều có sự cố chờ xử lý."

"Vô ích." Hàn Phong thấy Lãnh Kính Hàn không rõ, liền lặp lại lần nữa, "Vô ích, hiện tại các anh chỉ chạy theo sau bọn chúng, vĩnh viễn cũng không chạy vượt qua được đối phương. Bọn chúng không ngừng tạo ra tai nạn, các anh sẽ không ngừng xử lý khắc phục hậu quả đúng không? Phải vượt lên trước bọn chúng, trước khi chúng hành động thì ngăn chặn, còn nữa, phải tìm được sào huyệt của chúng, đấu với ong vò vẽ không thể chờ bị ong đốt rồi mới đánh con ong đã chích mình, phải trực tiếp đem cả tổ ong bứt xuống."

"Chúng tôi cũng từng suy xét đến việc này, nhưng vấn đề hiện tại chúng ta một người sống cũng không bắt được, bây giờ trong thành đã giới nghiêm, hai ngày trước đã bắt đầu giới nghiêm cả ban đêm, nhưng vẫn như cũ không tìm được chúng."

"Hung thủ không để lại đầu mối nào sao?"

"Đầu mối?" Lãnh Kính Hàn trầm tư. Hàn Phong nói: "Nhớ không? Vụ án này ngay từ đầu, chúng ta đã truy đuổi theo sau lưng hung thủ, dựL theo con đường được bố trí thỏa đáng của hung thủ mà đi, y luôn vào thời điểm mấu chốt lưu lại đầy đủ đầu mối cho chúng ta, để chúng ta có thể tiếp tục điều tra tiếp. Khi Lương Hưng Thịnh chết, y để lại chứng cứ tự sát giả trên nóc nhà, còn để lại quần áo của Lương Hưng Thịnh cho chúng ta có thể truy tìm chứng cứ; Khi Lâm Chính chết, y lưu lại một dúm khoáng vật; Trong xưởng của Lương Hưng Thịnh, y để lại nửa phần linh kiện, mà khi đấu giá xưởng của Lương Hưng Thịnh, y cố ý sử dụng tên của Hồ Ngân Tín; Ô tô lưu lại mã số động cơ, không có những đầu mối này, chúng ta có tra tiếp cũng rất khó khăn đấy."

"A!" Lãnh hính Hàn kinh ngạc đến chẳng biết nói gì cho phải, "Cậu là nói, y cố ý lưu lại đầu mối! Dẫn dắt chúng ta đi điều tra!"

Hàn Phong gật đầu, trên mặt hiện ra ý cười, "Tôi đã sớm nói trước, y một mực cùng chúng ta chơi đùa, trong trò chơi này, vai mà cảnh sát chúng ta đóng, là con chuột."

Lãnh Kính Hàn ấn huyệt thái dương, nói: "Đầu mối? Đầu mối? Nhưng mấy ngày nLy mỗi ngày án phát sinh không ngừng, cho dù y để lại đầu mối, chúng ta làm sao nhanh hơn hành động mới của chúng được?"

Điện thoại lại vang lên, Lôi Đình Đình nói: "Cái gì! Khu Cẩm Giang lại xảy ra nổ mạnh? Tại sao có thể như vậy? Không phải có không ít cảnh lực rồi sao? Phỏng chừng là lính bắn tỉa đã bắn trúng bình xăng của ô tô?"

Lãnh Kính Hàn lẩm bẩm nói: "Đã là lần thứ năm xảy ra nổ mạnh ở chỗ này rồi, sao bọn chúng cứ tập kích mãi một chỗ vậy? Có ý nghĩL gì sao?"

Hàn Phong chớp chớp mắt, lập tức nói: "Lấy bản đồ ra!"

Một bức bản đồ thành phố H cực lớn treo trong văn phòng cục cảnh sát, Hàn Phong nói: "Đem khu vực của những vụ án từng phát sinh đều đánh dấu vào."

Lôi Đình Đình chiếu theo ghi chép, đem những nơi của từng vụ án đã phát sinh đều đánh dấu trên mặt bản đồ.

Theo một tiếng "A" hoài nghi của Hàn Phong, Lãnh Kính Hàn cũng nhìn ra vấn đề, trên bản đồ, phần lớn nơi phát sinh vụ án đều nằm trên những đường thẳng tắp, như nhà hàng Long Tinh, hoa viên Tử Đinh Hương, cao ốc thương mại Quảng Châu, tất cả đều xếp theo đường nằm ngang, mà nhà hát Thiên Hương, tiệm vàng Y Nghĩa, tiệm đồ cổ Thái Hòa, quán trà Minh Phẩm vân vân, thì lại xếp theo một đường vòng theo hàng dọc, trong đó khoảng cách mỗi hai vụ trên mặt bản đồ cơ hồ cũng giống nhau.

Hàn Phong cầm bút laser chỉ điểm trên bản đồ, hỏi những địa điểm nghi can không hợp quy luật này, đến tột cùng đã phát sinh vụ án gì. Lôi Đình Đình đọc ghi chép, toàn bộ chỗ này đều là vài vụ cướp hàng quán nhỏ,

Hàn Phong nói: "Đem những chỗ này xóa đi."

Sau khi xóa đi những khu vực không phát sinh án, hiện trường phát sinh án còn lại phảng phất như hình thành một hình vuông, tất cả hiện trường trong hình vuông chi chít như sao trên trời, Lãnh Kính Hàn ngơ ngác nói: "Đây... .Đây là? Đây chẳng lẽ là bày trận tác chiến sao?"

Hàn Phong ngắm tới ngắm lui, cho ra kết luận: "Không giống lắm đâu, anh xem, ngay chính giữa hình vuông này, rất quy tắc, nếu đem những khoảng cách này nhét đầy vào, ngược lại giống như một thứ, bàn cờ?"

Ngang chín ô, dọc mười ô, có bàn cờ nào giống vậy không?"

"Giống, cờ tướng!" Lôi Đình Đình nói: "Bàn cờ tướng chính là ngang chín ô, dọc mười ô."

"Cờ tướng?" Hàn Phong sửng sốt, hỏi Lãnh Kính Hàn: "Chơi thế nào?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Sau này đi, sau này sẽ nói cho cậu biết, là một loại cờ có từ rất sớm của Trung Quốc, hiện tại tương đối phổ biến."

Lôi Đình Đình càng nhìn càng kinh ngạc, nói: "Đúng vậy đó, các anh nhìn xem, bọn họ lấy sông Hộ Thành ở trung tâm làm Sở Hà Hán Giới (Con sông định ra ranh giới giữa nước Sở và nước Hán, trong bộ cờ tướng khoảng trống ngăn giữa 2 quân thường ghi 4 chữ này), đem khu phía nam thành phố và khu phía bắc thành phố phân chia thành hai phe, đây mới thật sự là một bàn cờ tướng. Nhưng mà, tại sao phải ấn theo trình tự bày cờ để chế tạo tình tiết vụ án chứ?"

Hàn Phong "Hửm?" một tiếng, nói: "Điều tra một chút, trong những hiện trường phát sinh án này, vụ án vụ án đầu tiên xảy ra ở đâu?"

Lôi Đình Đình nhìn ghi chép một chút, nói: "Là nơi này, tiểu khu Vọng Giang Hoa ở phía nam thành phố, a ..." Cô đột ngột há hốc miệng, khép

không được nữa, cô nhìn trường hợp báo vụ án thứ hai nhận được, lẩm bẩm nói: "Tại sao có thể như vậy? Cứ nhiên là vậy sao! Quá, quá lạ lùng!"

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Làm sao vậy? Làm sao vậy?"

Lôi Đình Đình nói: "Vụ án thứ hai, là công viên trung tâm ở phía bắc thành phố, vụ thứ ba, cao ốc Thiên Hòa phía nam thành phố, vụ thứ tư, trung tâm thương mại Quảng Châu phía bắc thành phố..."

Theo Lôi Đình Đình không ngừng đọc ra, đôi mắt Lãnh Kính Hàn càng trừng càng lớn, trán cũng thấm ra mồ hôi mịn. Hàn Phong nói: "Hai người sao vậy? Tại sao khẩn trương như vậy?"

Lãnh Kính Hàn bắt lấy cánh tay Hàn Phong, kích động nói: "Bọn, bọn chúng, bọn chúng cứ nhiên đang đánh cờ! Cậu xem nơi này, pháo 2 ngang 5, pháo 8 ngang 5; xe 1 tiến một, mã 8 tiến 7; nơi này, nơi này là mã 2 tiến 3, xe 9 ngang 8, đây là thuận pháo khai cuộc."

(Tiêu: Trên bàn cờ tướng, bàn cờ đặt trước mặt, tính từ phải qua trái hàng dọc đánh số từ 1 đến 9. Ví dụ: Pháo hai tức pháo nằm ở cột 2 đi ngang sang cột năm, xe 1 tiến một tức xe ở vị trí 1 nhích lên một ô)

Hàn Phong khó hiểu nói: "Anh đang nói cái gì vậy? Cái gì thuận pháo mở cuộc, phản pháo mở cuộc?"

Lãnh Kính Hàn vội la lên: "Ai nha, có nói cậu cũng không hiểu, là một loại mở đầu trong cờ tướng, bọn họ bây giờ đã đi tới bước kia? Mau, mau, lấy bàn cờ ra đây!"

Lôi Đình Đình nói: "Chờ một chút, tôi nhớ lại đã, nước đi này tôi đã gặp ở đâu rồi ấy? Để tôi nghĩ chút đi. Ừm, tôi nhớ rồi, từng thấy trong trận thi đấu cúp siêu sao đầu tuần trước, trong trận đấu Trữ Hạ gặp Thiên Tân."

Lãnh Kính Hàn lập tức nói: "Tra sách dạy đánh cờ!"

Rất nhanh, Lôi Đình Đình đã tìm ra sách dạy đánh cờ trên máy tính, "Mọi người nhìn xem, đi giống họ như đúc, tiếp sau là xe 1 ngang 6, xe 8 tiến 4; Mã 8 tiến 7, mã 2 tiến 3; Đây yà bàn cờ hòa!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhìn xem, hiện tại bọn chúng đã đi đến một bước kia."

Lôi Đình Đình nói: "Mã 6 tiến 4, bước tiếp theo là xe 4 ngang 6."

Lãnh Kính Hàn nói: "Xe 4, ở chỗ này, ngang 6, là chỗ này rồi, quảng trường Phổ Thiên, có ai bên đó?"

Lôi Đình Đình nói: "Quách cục trưởng."

Lãnh Kính Hàn lập tức nối máy: "Lão Quách sao? Quảng trường Phổ Thiên, lập tức sẽ có phát sinh sự kiện bạo lực, anh chú ý cảnh giới!" Nói xong, chợt nghe một tiếng "đoàng" từ bên kia đầu dây điện thoại truyền đến, Lãnh Kính Hàn không tự chủ được rụt đầu.

Quách Tiểu Xuyên nói: "Anh nói sớm một chút đi chứ, chúng tôi đã bị dính rồi, bọn chúng lợi dụng nhà cao tầng yểm hộ, chúng tôi còn chưa tìm được vị trí của chúng. Này, anh làm sao biết sẽ có vụ án phát sinh?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Bây giờ không nói rõ được, tôi sẽ phái cảnh lực đến chỗ anh, cứ vậy trước đi, đợi lát nữL rồi nói."

Lãnh Kính Hàn ngắt máy nói: "Bước tiếp theo."

Lôi Đình Đình nói: "Mã 4 lui 5, pháo 7 lui 3."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tiểu khu Thiên Mộng Viên, còn có trung tâm

thương mại đường Phụ Giang, bố trí cảnh lực, phòng thủ nghiêm ngặt."

Hàn Phong xoa đầu Lôi Đình Đình nói: "Đình Đình không hổ là cảnh sát thực tập ưu tú nha, vậy mà đã tìm được đầu mối cơ đấy."

Lôi Đình Đình đỏ mặt nói: "May mắn thôi, hôm qua vừa mới xem truyền hình trực tiếp một ván đấu. Anh, anh còn nhớ tên em hả?"

Hàn Phong nói: "Ha, Đình Đình là nữ sinh không tệ, anh vẫn khá chú ý đấy."

Ánh mắt Lãnh Kính Hàn phát lạnh, thầm nghĩ: "Chỉ cần là tên của mỹ nữ, cậu ta đều nhớ một lần mãi không quên đấy."

Lôi Đình Đình đẩy tay Hàn Phong ra nói: "Người ta không phải là con nít. Đừng dùng thái độ như vậy nói chuyện với em, được không?"

"Vậy hả?" Tay Hàn Phong lại khoát lên vai Lôi Đình Đình, nói: "Nói vậy thì thế này là được chứ. Vậy, em có thể nói cho anh biết, bước tiếp theo em sẽ làm thế nào không?"

Lôi Đình Đình đỏ mặt, ngập ngừng nói: "Việc này, việc này, em không biết."

Hàn Phong nhìn về phía Lãnh Kính Hàn, Lãnh Kính Hàn nói: "Nếu chúng ta biết bước tiếp theo đối phương muốn xuống tay chỗ nào rồi, vậy có thể sớm bố trí trước, bắt sống bọn chúng, sau đó để cho bọn chúng thú nhận hang ổ của chúng ở đâu, có thể một lưới bắt hết rồi."

Hàn Phong "Xì xì" cười một cái, nói: "Anh cho rằng đối thủ nghĩ đơn giản vậy à. Y cứ nhiên dám dùng trận đấu của tuần trước để tạo vấn đề, đương nhiên không sợ rồi, các anh chưa chắc có thể bắt được người của bọn chúng đâu. Hơn nữa, cờ là chết, người là sống, nếu y đã phát hiện thì vấn đề sẽ đi theo cách anh nghĩ nữa sao?" Nói tới đây, ý cười của Hàn

Phong biến mất, vỗ vai Lôi Đình Đình nói: "Đi nghe điện thoại đi, hhông thể có chút lơi lỏng nào đâu."

"Dạ" Lôi Đình Đình gật đầu. Lãnh Kính Hàn thầm nghĩ: "Thằng nhóc này, đã bắt đầu hình thành thói quen vụ án đứng đầu, phụ nữ đứng thứ hai rồi sao?"

Hàn Phong tỉnh táo nói: "Muốn từ trên căn bản giải quyết vấn đề, còn cần trở về vấn đề của bản thân. Một loạt những vụ án này, đều là do đối thủ của chúng ta muốn trì hoãn thời gian, để chúng ta không cách nào ứng phó với tình cảnh hỗn loạn kia, tạm thời không nói chuyện đục nước béo cò này, cũng không quản bọn chúng đến tột cùng có bao nhiêu người, có bao nhiêu vũ khí, nguyên nhân này căn bản vẫn là không mong chúng ta có đủ thời gian đi thăm dò nội bộ của bọn chúng. Do đó, vụ án bình thường này cứ để cho người trong cục cảnh sát bọn họ xử lý là tốt rồi, chúng ta, vẫn nên trở lại phòng trinh sát hình sự thôi, đem vụ án chúng ta đang điều tra chỉnh sửa lại rõ ràng, từ ngọn nguồn của vụ án đến giới hạn phát sinh vụ án."

Lãnh Kính Hàn noi: "Những mà, bọn họ đều đã được phái đi duy trì trị an và khám nghiệm hiện trường rồi."

Hàn Phong nhảy dựng lên, nói: "Cái gì! Vậy Đinh Nhất Tiếu đâu? Anh đừng nói với tôi, người giám thị Đinh Nhất Tiếu cũng triệt bỏ rồi nha?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Ngày hôm qua đã nói cho cậu biết rồi, Đinh Nhất Tiếu không cách nào tiếp tục giám thị nữa, hôm trước bọn họ đã ngừng giám thị."

Hàn Phong hai tay ôm đầu, rú lên quái dị: "A! Thiệt ngu mà!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Bất quá, tôi đã bảo lão Quách câu lưu Đinh Nhất Tiếu 24h rồi, cũng chính là hôm nay mới ra ngoài, chúng ta lại không có chứng cứ gì có thể khởi tố hắn."

Khóe miệng Hàn Phong nhếch lên cả giận: "Nếu đã như vậy cũng coi như được đi, triệu tập người của chúng ta về, một lần nữa phân phối nhiệm vụ, nên điều tra thì phải điều tra, nên thí nghiệm thì phải thí nghiệm, không thể trì hoãn nữa!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy được không đó?"

Hàn Phong nói: "Có gì mà không được, nếu không làm vậy, anh vĩnh viễn cùng đừng nghĩ đến việc chấm dứt các vụ án khác phát sinh."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy được, sẽ gọi bọn họ trở về."

Hàn Phong nói: "Hiện tại, mới là lúc chúng ta phải bắt đầu công tác."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Thận trọng từng bước (2)

Khi tất cả các tinh anh của phòng điều tra hình sự trở về, đều là mình đầy bụi đất, đầu tóc cáu bẩn, trong mắt che kín tơ máu, tựa như đã nhiều ngày chưa ngủ vậy. Hàn Phong chỉ vào nói: "Nhìn các anh xem, tôi là người cả ngày ăn ngủ, ngủ rồi lại ăn, tinh thần các anh so ra còn kém hơn cả tôi, bận bịu như vậy có thu hoạch được gì không?"

Mọi người không nói gì chống đỡ, mấy ngày này bôn ba khắp nơi, quả thật thu hoạch rất ít, cũng có thể nói là không có thu hoạch. Lý Hưởng nói: "Chúng tôi quả thật mỗi lần đều rơi lại phía sau đám hung phạm này một bước, vậy cậu gọi chúng tôi về rồi, cậu có kiến nghị gì hay ho?"

Hàn Phong điểm ra Lý Hưởng, Lâm Phàm, Hạ Mạt ba người nói: "Các anh, lập tức tổ chức giám thị Đinh Nhất Tiếu một lần nữa, nhất định phải nhanh lên."

Hàn Phong lại hỏi dò: "Chúng tôi rời đi bốn năm ngày, chẳng lẽ các anh không có đầu mối gì mới muốn nói sao?"

Hàn Phong quay đầu, chỉ thấy mỗi người đều là bộ dáng lòng nóng như lửa đốt, anh chậm rãi nói: "Anh Cường, anh nói trước xem, thứ kia cho anh làm thí nghiệm thế nào rồi."

Lưu Định Cường nói: "Còn, còn chưa làm."

Hàn Phong nói: "Cái gì! Vậy còn không mau đi!"

Lưu Định Cường nói: "Được được, cái này rất nhanh mà."

Hàn Phong nói: "Vậy, thí nghiệm đường đạn của anh có kết luận gì?"

Lưu Định Cường nói: "Còn đang so sánh đối chiếu."

Hàn Phong chuyển hướng Lãnh Kính Hàn nói: "Đem vũ khí mới thu lại, để anh Cường tiếp tục làm thí nghiệm của anh ấy đi."

Lãnh Kính Hàn gật đầu, thầm nghĩ trong lòng: "Thằng nhóc này, tới cùng đang làm cái gì chứ?"

Hàn Phong lại nói: "Vậy, Long Giai của tôi, kết quả điều tra của cô thế nào?"

Long Giai nói: "Kết quả? Kết quả gì? Năm xí nghiệp kia của Đinh Nhất Tiếu sao?"

"A!" Con ngươi Hàn Phong đều sắp rớt ra tới nơi, mang theo giọng nghẹn ngào nói: "Cô đừng nói với tôi, khi ở thành phố T bảo Lãnh huynh gọi điện bảo cô điều tra dây chuyền sản xuất hỏng kia có trả về xưởng hay không, cô còn chưa điều tra sao?"

Long Giai le lưỡi, hiển nhiên chưa điều tra, cô hành lễ một cái nói: "Lập tức đi thăm dò."

Hàn Phong hầm hầm nhìn Lãnh Kính Hàn, nói: "Anh xem các anh đều làm được cái gì! Hoàn toàn trở thành nhân viên cứu hộ cứu nạn rồi, chỉ bận bịu mấy chuyện không có ý nghĩa thực tế."

Lãnh Kính Hàn nói: "Từ khi trở về đến giờ, cậu một mực sắp xếp này kia, tới cùng cậu là trưởng phòng điều tra hình sự, hay tôi là trưởng phòng điều tra hình sự? Tôi còn chưa hỏi cậu, cậu đi Thượng Hải, đã điều tra ra những gì rồi đâu!"

Hàn Phong lại lộ ra nụ cười cổ quái, nói: "Tôi đã tra ra rất nhiều đầu

mối, nhưng còn chưa đến lúc nói, cho anh tức lệch mũi luôn."

Lãnh Kính Hàn hít thở dồn dập, mũi thật sự sắp tức đến lệch rồi.

Đường dây điện thoại chuyên biệt kia không sớm không muộn lại vang lên vào lúc này, Lãnh Kính Hàn biến sắc, khi nhận điện thoại lại có chút do dự, có phải là vị lãnh đạo ấy gọi tới không đây?

Lãnh Kính Hàn vừa nối máy, cũng không tự chủ được mà ưỡn thẳng ngực, nói: "Vâng, đúng vậy. Hiện tại tình hình có chút phức tạp, hiện trường rất hỗn loạn. Tôi biết, vâng. Chúng tôi sẽ dùng hết mọi nỗ lực bình ổn tình hình, chặn đứng các phần tử khủng bố tiếp tục gây rối. Tôi cam đoan. Vâng! Việc ấy..., tôi cho rằng chúng tôi có thể giải quyết. Hôm nay nhất định sẽ khống chế tình thế của bọn chúng. Rõ, vâng! Việc ấy, không cần, không..."

Xem ra đối phương đã treo máy, Hàn Phong cười nói: "Hiếm khi thấy anh nghe điện thoại nghiêm túc như vậy, vị lãnh đạo ấy gọi tới?"

Lãnh Kính Hàn yên lặng nói: "Phải... lãnh đạo cấp cao nhất. Đã xuống tối hậu thư, trong vòng ba ngày, nhất định phải giải quyết sự kiện bạo lực của thành phố H, phải kết thúc vụ án này. Cấp trên nói, để giữ gìn trật tự địa phương, đã phái ra bộ đội quân khu 234, có thể chậm nhất là ngày mai đã tới." Lãnh Kính Hàn nặng nề nói: "Vụ án này, đã kinh động cấp cao nhất rồi."

Hàn Phong hưng phấn nói: "Ầm ĩ lớn như vậy, không kinh động cũng không được đâu. Bất quá, không cần chờ đến mai, tối nay có lẽ đã giải quyết xong vấn đề của thành phố H rồi."

Điện thoại di động lại vang, Lãnh Kính Hàn mở máy nói: "Là tôi. Tốt, tốt, các cậu về trước đi." Ông tắt máy nói: "Lý Hưởng gọi tới, Đinh Nhất Tiếu, không thấy đâu nữa."

Hàn Phong xoa mũi, nói: "Không thấy nữa là có ý gì?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Lý Hưởng bọn họ chạy về địa điểm giám thị, phát hiện Đinh Nhất Tiếu không hề có trong phòng làm việc, mà trong nhà gã cũng không có ai, hơn nữa, gã còn tháo máy nghe trộm trên cửa sổ xuống. Sau khi trải qua thẩm tra biết được, sáng nay Đinh Nhất Tiếu sau khi rời khỏi phòng tạm giam, chỉ đến phòng làm việc một lần rồi vội vàng rời đi, tin tưởng chính là để bỏ máy nghe trộm kia."

Hàn Phong cười lạnh nói: "Bỏ cái đầu anh, đứa ngu mới chỉ vì bỏ cái máy nghe trộm kia mà quay về. Gã đặc biệt bỏ máy nghe trộm đi để làm gì? À, nhất định là để nói cho cảnh sát các anh biết, ta đã sớm biết các người đang giám thị ta, gã trở về, nhất định là có gì quan trọng để lại trong phòng làm việc."

Lãnh Kính Hàn nói: "Gã sẽ đi đâu được chứ?"

Hàn Phong ngưng mi nói: "Tên kia muốn chuồn, hơn phân nửa đã ra khơi rồi. Phải biết rằng, bọn chúng không chỉ có một tứ hợp viện, bọn chúng còn có một bến tàu đấy. Lý Hưởng bọn họ đâu?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi đã bảo bọn họ về đây trước."

Hàn Phong nói: "Cũng tốt, xem trước một chút tình hình giám thị mấy ngày nay. Bây giờ Đinh Nhất Tiếu chắc hẳn còn chưa chạy đâu."

Lãnh Kính Hàn lại bắt đầu liên lạc với biên phòng các nơi, nghiêm ngặt quan sát tình hình biên giới, đặc biệt chú ý Đinh Nhất Tiếu, ông gửi fax cho bọn họ ảnh của Đinh Nhất Tiếu.

Ba người Lý Hưởng trở lại phòng điều tra hình sự, Lâm Phàm nói: "Chỉ là một chút sơ sẩy, lại để gã chuồn mất rồi."

Hạ Mạt nói: "Hiện tại nội thành hỗn loạn như thế, gã nhân cơ hội trốn đi,

quả thật khó tra tìm. Hơn nữa, chúng ta đã giám thị nhiều ngày như vậy, cũng có hiệu quả gì đâu."

Hàn Phong nói: "Yên tâm, chuồn không được. Cứ để chúng tôi xem trước video theo dõi mấy ngày nay của các anh một chút, có chỗ nào khả nghi không?"

Lâm Phàm nói: "Tên kia, bình tĩnh đến không một kẽ hở, căn bản không có đầu mối."

Lý Hưởng nói: "Đúng rồi, có một chỗ, ngày đó cậu nói Đinh Nhất Tiếu giấu tay trái, chúng tôi đã chụp ra. Cậu xem, chỗ này... .

Lý Hưởng rê chuột, dừng hình ảnh ở một đoạn, Đinh Nhất Tiếu đang cùng A Bát tranh luận kịch liệt chuyện gì đó, trong lúc vô ý gã giơ tay trái lên, trên mu bàn tay trái của gã, ấy vậy mà dán một mảnh băng gạc. Mặc dù cách rất xa, nhưng chụp vô cùng rõ ràng.

Hàn Phong hỏi Lý Hưởng: "Ngày đó anh nói đã cào bị thương mu bàn tay trái của A Bát, có đúng vị trí này không?"

Lý Hưởng buồn bực nói: "Đúng vậy, đúng vậy đó. Nhưng mà rõ ràng cào bị thương chính là A Bát mà?"

Hàn Phong đột nhiên biến sắc, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ, bọn chúng dùng cái kia ..."

Lý Hưởng cả kinh, hỏi: "Là cái gì?"

Hàn Phong nghiêm túc nói: "Chuyển dời vết thương đại pháp."

Mọi người đều rất giật mình, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng nghe qua loại danh xưng này, Hạ Mạt nói: "Chuyển dời vết thương đại pháp? Là có ý gì?"

Hàn Phong đảo mắt nói: "Chính là chuyển dời vết thương của cậu đến trên người kẻ khác, hoặc chuyển dời vết thương trên người kẻ khác sang người cậu."

Hạ Mạt đến giờ vẫn chưa từng nghe qua có kỹ thuật như vậy, không nhịn được nghiêm nghị hẳn lên, Lâm Phàm nói: "Thật sự có thể như vậy sao? Bọn chúng làm thế nào được chứ?"

Hàn Phong "hắc hắc" cười, nói: "Đương nhiên là có thể, không chỉ có bộ phận thân thể là có thể chuyển dời đâu. Như ngực của Long Giai chuyển dời đến trên người Lâm Phàm anh, oa, sẽ thế nào nhỉ?"

Mọi người thế mới biết, thằng nhóc này lại xói xẳng xiêng bậy bạ rồi. "Bốp" một tiếng, từ chỗ Long Giai bay qua một quyển sách lớn.

"Ai nha." Hàn Phong ôm đầu, nhảy lên nói: "Đừng cứ mỗi lần như vậy đều đánh đầu tôi, sẽ đánh thành đần đó!"

Long Giai lạnh lùng nói: "Đã liên lạc với nước Pháp bên kia, bọn họ nói, căn bản không nhận được thông báo nói có dây chuyền sản xuất hư hỏng, bọn họ cam đoan chất lượng sản phẩm của bọn họ tuyệt đối đạt tiêu chuẩn."

Hàn Phong nói: "Biết rồi, giống như tôi nghĩ đây."

Lãnh Kính Hàn nói: "Biết cái gì, cậu tột cùng đã biết cái gì, cậu có nói mau không hả."

Hàn Phong nói: "Đáp án sẽ lập tức công bố thôi, mấu chốt ngay trên quặng sắt này, nhưng anh béo làm thí nghiệm chậm quá."

Hạ Mạt nói: "Tôi đi hỗ trợ."

Hàn Phong nhìn phòng thí nghiệm, nói: "Hiện tại, nên cùng các đồng chí của cục cảnh sát liên lạc rồi, Lãnh huynh, nối máy với đường dây nóng giải đáp nghi vấn của hiện trường bắt tội phạm; Lý Hưởng, Lâm Phàm, các anh có thể chơi cờ tướng không? Còn nữa, Long Giai, đem tư liệu cụ thể mấy ngày này cô điều tra năm xí nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiếu đưa cho tôi xem."

Long Giai đưa tài liệu tới tay Hàn Phong, Hàn Phong ẩn tình liếc mắt nhìn Long Giai, nói: "Mặt khác, giúp tôi làm một chuyện, được không?"

Long Giai đã luyện thành thói quen với khuôn mặt háo sắc này, lạnh nhạt nói: "Nói đi!"

Hàn Phong cười nói: "Cô nhắm mắt lại trước đã."

Long Giai nói: "Bỏ qua khâu này, nói!"

Hàn Phong thì thầm nói: "Vậy cũng được. Cô ở trên mạng, giúp tôi dẫn ra tất cả những tin tức quan trọng có liên quan đến ngân hàng Hằng Phúc. Lát nữa tôi sẽ xem."

Hàn Phong lật tài liệu, nhưng thấy Lý Hưởng chẳng biết tìm đâu ra, thật sự ôm tới một bộ cờ tướng, Hàn Phong nói: "Chờ một tý, chuyện đánh cờ, giao cho tôi và Lãnh trưởng phòng của các anh là được, hiện tại anh có nhiệm vụ cực kỳ quan trọng cần làm, đến cầu lớn sông Đông Lâm, ở đầu cầu chờ tin của tôi."

Lý Hưởng đi rồi, Lãnh Kính Hàn hỏi: "Làm gì mà thần bí như vậy? Còn phải chờ cậu ấy tới nơi rồi mới nói."

Hàn Phong cười mà không đáp, một mặt xem tài liệu, một mặt nói: "Cờ tướng này, đi như thế nào?"

Hàn Phong vừa xem tài liệu, vừa hỏi Lãnh Kính Hàn cách đánh cờ

tướng, một mặt thông qua điện thoại không ngừng hỏi cảnh viên khám tra hiện trường, cũng nhắc nhở bọn họ, khả năng nơi nào có núp lính bắn tỉa, xe cảnh sát cần đậu ở chỗ nào thì tương đối an toàn, căn cứ vào bố trí và hỏa lực của đối phương, áp dụng phương thức nào tấn công tốt nhất...

Nửa giờ sau, Lưu Định Cường nói: "Cơ bản đã có kết luận rồi. Phân tích laser cho thấy, đây là quặng sắt cao cấp, trong đó chứa từ 70% đến 75% lượng sắt."

Hàn Phong nói: "Vứt hết những nhân tố có thể vứt đi, dùng lò luyện thép bình thường nhất, một tấn quặng mỏ như vậy có thể luyện ra bao nhiêu thép?"

Lưu Định Cường nói: "Cho dù dùng lò luyện thép, một tấn quặng mỏ như vậy, ít nhất cũng có thể luyện ra 600 kg thép."

Hàn Phong nhắm mắt nói: "Hiểu rồi. Quả nhiên không kém suy nghĩ của tôi là bao, vậy súng này, các anh có phát hiện gì không?"

Hạ Mạt thò đầu nói: "Đều là chút súng ống lắp ráp rộng rãi ở nước ngoài, không có phát hiện gì mới."

Hàn Phong nói: "Phải không? Làm ơn lấy hai khẩu súng ra đây."

Hạ Mạt lấy hai khẩu súng đến, nói: "Tôi đã tháo chúng ra toàn bộ, lần lượt kiểm tra từng bộ phận lắp ráp, quả thật không có phát hiện."

Hàn Phong tiếp nhận súng, tinh tế xem xét, nói: "Không có khả năng, dựa vào tính cách của đối thủ chúng ta, khẳng định sẽ lưu lại chút gì đó."

Anh tự cầm một khẩu súng, cũng đưa cho Lâm Phàm một khẩu, Lâm Phàm tiếp nhận súng, không suy nghĩ nhiều nói: "Súng ngắn mẫu FN_9mm, vận tốc đạn ra khỏi nòng 350m/s, tầm bắn hữu hiệu 45m, tốc độ bắn 40 phát mỗi giây, nòng súng ngắn kiểu giật, phương thức cung

cấp đạn mỗi một phát, băng đạn chứa khoảng 13 phát, uy lực lớn, tính tin cậy cao, đây là một trong những súng ngắn thế giới hiện nay sử dụng rộng rãi nhất, có gần 50 quốc gia sử dụng hoặc phỏng chế."

Hàn Phong giơ giơ súng trong tay, Lâm Phàm mỉm cười nói: "Cái này không cần phải nói chứ? Súng trường đột kích 62mm kiểu AK - 47, do nhà thiết kế súng nổi tiếng của Sô Viết cũ Kalashnikov thiết kế, đường kính 7.62mm, vận tốc đạn ra khỏi nòng 710m/s, tầm bắn hữu hiệu 300m, dung tích băng đạn chứa 30 phát, toàn bộ súng dài 699mm, báng súng kiểu cố định 645mm, nòng súng dài 415mm, rãnh nòng súng 4 đường, xoay phải, bước xoắn 240mm. Kiểu súng trường AK47 đột kích hoạt động đáng tin cậy, tính công vụ tốt; Kiên cố dùng bền, tỉ suất hỏng hóc thấp, hơn nữa sử dụng trong bão cát bùn lầy, tính năng tin cậy; Kết cấu đơn giản, phân giải dễ dàng. Súng này chọn dùng nguyên lý tự động, súng máy cơ cấu khóa quay, đặc điểm vượt trội là động tác tin cậy, trục trặc nhỏ, có thể sử dụng dưới các loại điều kiện ác liệt, hơn nữa thao tác vũ khí đơn giản, khi bắn liên tục hỏa lực mạnh. Tôi còn quên gì không nhỉ?"

Hàn Phong nói: "Không sai, anh nói được vấn đề của chúng rồi, nhưng anh chưa nhìn ra vấn đề của chúng."

Lâm Phàm nói: "Là gì?"

Hàn Phong nói: "Tháo nó ra."

Tay Lâm Phàm vừa động, thuần thục tháo xuống FN_9mm, cũng thường gọi là Browning, Hạ Mạt nhìn đồng hồ, nói: "45 giây, lại lên tay rồi."

Hàn Phong từ chối cho ý kiến, nhấc nòng súng lên, nói: "Nhìn xem, có gì khác biệt."

Lâm Phàm và Hạt Mạt tỉ mỉ nhìn nòng súng, nòng súng bóng loáng, thấy thế nào cũng chỉ là một ống thép, thật sự nhìn không ra có gì khác biệt.

Hàn Phong nói: "Bên trong."

Lâm Phàm chạm ngón út lên ngoài ống, mặt nhuốm màu kinh hãi, Lý Hưởng tiếp nhận nòng súng, vừa chạm vào sắc mặt cũng khẽ biến, lẩm bẩm nói: "Cứ nhiên là thế sao?"

Lãnh Kính Hàn nhịn không được, cũng nhận nòng súng, vừa sờ xuống, hỏi Hàn Phong: "Làm sao cậu biết?"

Hàn Phong nói: "Sau khi quan sát vết thương của Trương Nghệ cùng vết thương của những cảnh viên còn lại, liền phát hiện ra, mặc dù rất khó phát hiện."

Long Giai nghi hoặc nói: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Lâm Phàm nói: "Súng này ống rãnh nòng súng ngược chiều kim đồng hồ."

Hàn Phong nói: "Rãnh nòng súng, cũng chính là đường xoắn ốc trong ống súng, viên đạn bắn ra, để đạt được tính chuẩn xác và tốc độ phá không lớn nhất, phải bay theo kiểu xoay tròn. Xoay tròn đó là theo hướng tiến của rãnh nòng súng, vốn hướng ngược chiều kim đồng hồ là xoay về bên phải, đều giống nhau, nhưng phương pháp chế tạo súng truyền thống, cũng đã quen với rãnh nòng súng xoay phải, loại rãnh nòng đảo ngược này, chính là một đầu mối đối thủ lưu lại cho chúng ta."

Lãnh Kính Hàn nói: "Đầu mối gì?"

Hàn Phong nói: "Không vội, rất nhiều vấn đề chúng ta chưa giải quyết, tôi nghĩ, hôm nay đều sẽ có đáp án. Còn nhớ chúng ta còn những vấn đề nào chưa giải quyết không?"

Hạ Mạt vò đầu nói: "Nhiều lắm, từng vụ án đều có vấn đề chưa giải quyết."

Hàn Phong nói: "Ngay vụ án này mà nói, vấn đề đầu tiên là, chúng ta hoài nghi Đinh Nhất Tiếu, gã đứng tên năm xí nghiệp, hai công ty kiến trúc, hai quặng mỏ, một xưởng thép, đúng không, tôi từng nghi ngờ, đối thủ mỗi một bước đều có dụng ý của y, y tại sao muốn mượn tên Đinh Nhất Tiếu thành lập năm xí nghiệp chứ, hơn nữa tại sao phải là năm xí nghiệp như vậy chứ? Thứ hai, khi chúng ta điều tra xưởng Lương Hưng Thịnh, bác Cát bảo vệ bị giết, hung thủ để dẫn chúng ta ra, cố ý mở đèn điện vào buổi tối khiến mọi người chú ý, mà chúng ta ở hiện trường tổng cộng tra được hai thứ nhìn như vô dụng, là nửa trang giấy đã bị đốt, còn có nửa mảnh linh kiện không trọn vẹn phát hiện trong tay bác Cát. Còn nhớ vấn đề của tôi không? Nếu cho ra kết luận là không có quá trình vật lộn kịch liệt, hung thủ trực tiếp sát hại bác Cát, vậy trong tay ông tại sao lại có nửa mảnh linh kiện chứ. Còn nữa, khi ấy hung thủ có thời gian hành động cả một buổi chiều, bọn chúng còn từng hút thuốc trong nhà xưởng, nhưng tại sao bọn chúng ngay cả văn kiện cũng không đốt xong thì vội vàng rời đi rồi? Cố ý lưu lại cho chúng ta một mẩu giấy dang dở." Hàn Phong nói tới đây, bảo với Hạ Mạt: "Phiền cậu, giúp tôi lấy hai vật chứng này ra, đợt lát nữa sẽ có chỗ dùng, cám ơn."

Anh quét mắt nhìn những người còn lại, tiếp tục nói: "Vấn đề thứ ba, hung thủ không tiếc để lộ tuyến đầu mối ngân hàng Hằng Phúc muốn đấu giá xưởng của Lương Hưng Thịnh, xưởng này đối với bọn chúng có ý nghĩa đặc thù gì đây?"

Hạ Mạt đã lấy ra hai vật chứng kia, đặt trên bàn.

Hàn Phong nhìn chằm chằm Lãnh Kính Hàn, nói: "Vấn đề thứ tư, đó chính là anh bây giờ vẫn còn đang hoài nghi bọn chúng từ đâu có được nhiều vũ khí như vậy? Tại sao so với trang bị của cảnh sát còn tiên tiến hơn? Cho dù là địa điểm kết hàng của buôn lậu, nhưng cũng chưa từng phát hiện hành động buôn lậu vũ khí quy mô lớn như vậy đâu. Nếu thật sự có nhiều vũ khí như vậy buôn lậu vào, đã sớm khiến cho cấp cao chú ý rồi đúng không?"

Bốn vấn đề này dường như không hề liên quan, mọi người nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Hàn Phong nói: "Nhìn biểu hiện bên ngoài, mấy vấn đề này đều tồn tại độc lập, nhưng có một việc, có thể liên kết chúng lại với nhau."

Anh cầm lấy nửa mẩu giấy nọ, hỏi Lâm Phàm: "Anh có thể nhìn ra, thứ này giống cái gì không?"

Lâm Phàm sau khi cẩn thận phân biệt, lắc đầu nói: "Quá nhỏ, chỉ một góc, nhìn đoán không ra."

Hàn Phong lại cầm lấy nửa mảnh linh kiện, hỏi Lâm Phàm: "Còn cái này? Anh nhận ra không?"

Lâm Phàm nhìn một chút, lại sờ sờ, vẫn phải lắc đầu.

Hàn Phong cười lạnh, nói: "Đối với chuyên gia vũ khí như anh mà nói, còn nhìn đoán không ra, huống chi người khác. Bây giờ, anh nhìn một chút xem, đây giống vật gì."

Hàn Phong đem nửa mẩu giấy nọ cùng nửa mảnh linh kiện đồng thời đặt trên bàn, chính giữa chừa một ít khe hở, lại đem mẩu giấy và linh kiện ghép thành một thứ, Lâm Phàm trợn tròn hai mắt, lắp bắp nói: "Đây ... Đây là ..."

Hàn Phong nhìn Lãnh Kính Hàn, giơ nòng súng trong tay lên, chậm rãi nói: "Đây là đáp án duy nhất liên kết những vấn đề kia ... Bọn chúng sản xuất vũ khí!"

Hàn Phong vừa nói ra lời này, những người ở đây đều bị kinh sợ, sửng sốt thật lâu, cứ nhiên không ai có thể nói nên lời.

Hàn Phong nhìn chằm chằm Lâm Phàm nói: "Nói vậy anh đã nhìn ra,

chính giữa hai thứ đồ này, lại làm thêm lỗ ốc, lỗ nhắm bắn vuông, đó chính là Bedding Block trong súng, tách ra thật đúng là khó nhận thấy được."

(Bedding Block là thanh sắt màu trắng có lỗ tròn và lỗ vuông)

Qua hồi lâu, Lãnh Kính Hàn mới nói: "Cậu nói, cậu nói bọn chúng sản xuất vũ khí, cậu, cậu từ khi nào đã bắt đầu hoài nghi?"

Hàn Phong nói: "Còn nhớ trận tập kích đêm đó ở tứ hợp viện không?"

Lãnh Kính Hàn gật đầu nói: "Ừ, là công ty kiến trúc Khai Nguyên."

Hàn Phong nói: "Khi ấy tôi đã nói rồi, có kẻ điên thứ nhất, thì có càng nhiều kẻ điên, có khẩu súng thứ nhất, thì sẽ có càng nhiều súng hơn. Trận tập kích đêm đó, đã chứng thật suy nghĩ của tôi, bọn chúng là bộ đội chiến đấu có tổ chức, có kế hoạch, không chỉ có vũ khí bình thường, còn sở hữu cả súng bắn tỉa tầm xa, trực thăng chống bom, ô tô được cải trang, trực thăng điều khiển từ xa, một loạt những vụ án này đang cho thấy, bọn chúng sở hữu rất nhiều vũ khí, thậm chí còn có vũ khí cực kỳ quy cách. Mà xuất phát từ sự tự tin của anh đối với bản thân, anh không ngừng nói cho tôi biết, anh dám khẳng định chưa từng phát sinh vụ án buôn lậu vũ khí lớn nào ở thành phố H, vì vậy, khi nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh lần thứ hai xuất hiện trên báo, tôi bắt đầu hoài nghi, bọn chúng có phải đang tự sản xuất vũ khí hay không. Khi ý nghĩ này vừa xuất hiện, việc tôi cần làm chính là chứng thật suy nghĩ của mình, do đó, tôi từng nhìn qua vật chứng của Hồng A Căn lưu lại một lần, cũng hỏi tường tận chi tiết những huấn luyện hắn được tiếp nhận, hắn nói cho tôi biết, bọn họ từng tiếp nhận luyện tập vũ khí bắn trong một khe núi, nơi đó núi rừng bốn phía, như là một căn cứ quân sự. Khi ấy là ba năm trước, bọn chúng đã sở hữu vũ khí của riêng mình rồi, nhưng căn cứ theo cách nói của Hồng A Căn, vũ khí của bọn chúng còn chưa nhiều, thường phải thay phiên nhau sử dụng một khẩu súng luyện tập, do đó, vũ khí vào thời điểm ấy là buôn lậu tới. Tôi từng nghĩ, bọn họ tiếp nhận huấn luyện,

nhưng lại cách ba năm sau mới được phái ra hành động, vậy, rất có khả năng người tiếp nhận huấn luyện, không chỉ dừng lại ở một nhóm; Mà để trù tính vụ án nổ ô tô của Lâm Chính trước đó, cũng cần rất nhiều người hợp tác gây án, cho nên, bọn chúng đang không ngừng chiêu mộ người mới thì bọn chúng cũng cần nhiều vũ khí hơn."

Lâm Phàm hoảng sợ nói: "Nhiều người như vậy, nhiều vũ khí như vậy, bọn chúng tới cùng muốn làm cái gì?"

Hàn Phong nói: "Khoan thảo luận vấn đề này đã, trước tiên tôi hỏi các anh, chiêu mộ người mới, các anh liền nghĩ đến cái gì?"

Lâm Phàm nhìn Long Giai, Long Giai nhìn Lãnh Kính Hàn, Hạ Mạt nhìn Lưu Định Cường, từ chiêu mộ người mới có thể nghĩ đến cái gì đây?

Hàn Phong mỉm cười, nhắc nhở nói: "Hồng A Căn, chính là được lựa chọn từ công ty kiến trúc đấy."

"À!" Hạ Mạt tựa hồ nghĩ đến gì đó, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Chiêu mộ người mới, là chiêu mộ lao động nhập cư sao?"

Hàn Phong gật đầu nói: "Cuối cùng cũng có người nghĩ ra, chiêu mộ lao động nhập cư, bởi vì bọn họ đến từ nông thôn, lực lượng đông đảo, có thể chịu khổ cực, hơn nữa có lối suy nghĩ đơn thuần, khống chế tốt, hơn nữa..." Hàn Phong làm một động tác cắt ngang yết hầu, nói: "Dễ dàng thanh lý."

Hàn Phong nói: "Khi tôi nghĩ đến việc bọn chúng sản xuất vũ khí, thì những đầu mối nhìn như vô dụng trước đây liền trở nên vô cùng quan trọng. Đầu tiên, là Hạ Mạt nói cho tôi biết, linh kiện kia cũng không phải vật liệu thép nguyên chất, chứa niken, chứa cacbon, còn có vật liệu tính dẻo bên trong, độ cứng tốt, độ bền lớn, nhẹ, chống ăn mòn chịu ma sát, đồng thời kết luận có thể dùng chế tạo máy bay; Trên sự thật, loại linh kiện này ngoại trừ có thể làm linh kiện chế tạo máy bay, còn có thể... chế

tạo súng ống."

Lâm Phàm gật đầu nói: "Nếu khi ấy nói cho tôi biết, tôi có thể nghĩ đến ngay rồi."

Hàn Phong cười nói: "Đáng tiếc khi đó anh đang giám thị Đinh Nhất Tiếu. Còn một đầu mối nữa, khu hầm mỏ mở dưới danh nghĩa của Đinh Nhất Tiếu mà tôi và Khả Hân đến, khi ấy có một bác đã nói cho chúng tôi biết, khu hầm mỏ này cho nổ phá núi, đều vì dân chúng địa phương lo lắng rất chu đáo, đều vào lúc sáng sớm, hoặc giờ cơm trưa, hoặc rất muộn mới cho nổ, hơn nữa tiếng động cũng chỉ như đốt pháo bình thường, hiện tại nhớ tới, là tôi đã quá sơ sót rồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Sơ sót thế nào?"

Hàn Phong nói: "Nổ phá núi đều rất đinh tai nhức óc, đất rung núi chuyển, nào có chuyện không có tiếng động, tựa như dùng pháo đốt làm trang bị kỹ thuật cho nổ núi lấy quặng, hơn nữa, đều chọn lúc trên núi không có người hoạt động mới làm."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy ý của cậu là thế nào?"

Hàn Phong nói: "Tôi nhớ rõ có một bộ phim cũ, tên là Tiểu Binh Trương Dát, lúc ấy bọn họ không có vũ khí, để đánh đuổi bọn giặc ngoại xâm, liền đem pháo đặt trong thùng, bọn giặc lại thật sự tưởng là tiếng súng bắn, sợ đến quay đầu bỏ chạy, haha."

Lãnh Kính Hàn khiếp sợ nói: "Vậy, bọn chúng vào ba buổi sáng trưa tối, không phải là nổ phá núi, mà là đang ..."

"Tập bắn." Hàn Phong bổ sung, ánh mắt của anh lạnh xuống, trầm giọng nói: "Suy đoán sâu thêm một bước, tôi nghĩ đến một chuỗi kế hoạch. Vốn dĩ, khu hầm mỏ khai thác quặng sắt khai thác mỏ đá, xưởng thép luyện thép, luyện ra thép xây dựng cho công ty xây dựng do chính mình

tiến hành thi công, mà xưởng gia công khí giới của Lương Hương Thịnh gia nhập, có thể sản xuất gia công nguyên vật liệu thép, đây là một chuỗi kinh tế cực tốt, có thể mở rộng lợi nhuận đến mức độ lớn nhất; Nhưng mà, nếu không dùng để hoạt động bình thường, vậy dây chuyền này sẽ trở nên rất đáng sợ."

Long Giai nói: "Anh là nói ..."

Hàn Phong nói: "Công ty xây dựng làm ngụy trang, lừa gạt tuyển dụng những lao động nhập cư thành tay đấm; Xưởng thép luyện thép, làm nguyên vật liệu chế tạo vũ khí, hai khu hầm mỏ, có thể làm căn cứ huấn luyện người mới, mà xưởng của Lương Hưng Thịnh, chính là phân xưởng chế tạo gia công vũ khí, cứ như vậy, dây chuyền này liền được kết nối hoàn toàn rồi."

Lãnh Kính Hàn bắt lấy hai vai Hàn Phong, gấp gáp nói: "Chuyện như vậy, tại sao bây giờ cậu mới nói ra? Tại sao cậu không nói sớm?"

Hàn Phong nói: "Nói sớm, nói sớm tôi cũng không thể khẳng định mà. Vừa rồi tôi bảo anh béo và Long Giai làm hai chuyện, mới giúp tôi khẳng định kế hoạch của bọn chúng."

Lãnh Kính Hàn nhìn về phía Lưu Định Cường, Hàn Phong nói: "Khi đến xưởng thép Thành An ở thành phố T, tôi đã nói với anh rồi, tôi chỉ giả bộ làm theo suy nghĩ của đối thủ, đi thăm dò Hồ Ngân Tín, kỳ thật là điều tra xưởng thép Thành An. Tôi từng cẩn thận xem xét lượng quặng nhập vào và lượng thép sản xuất của xưởng nữa. Do vừa rồi anh Cường nói về thí nghiệm luyện thép, quặng chứa 60% sắt, một tấn quặng ít nhất sản xuất 600 kg thép, vậy mời Long Giai dùng máy tính tính toán chút, năm ngoái xưởng thép Thành An nhập vào quặng là 154612 tấn, bọn họ ít nhất có thể sản xuất bao nhiêu thép đây?"

Long Giai lập tức gõ máy tính, sau đó cùng Hàn Phong đồng thời báo số: "92767.2 tấn thép."

Hàn Phong nói: "Nhưng lượng thép sản xuất năm ngoái của bọn chúng, lại là 92742.1 tấn thép, số liệu rất khó để ý, hoàn toàn có thể bị xem nhẹ, mà chúng ta tính chỉ là lượng tối thiểu, bọn chúng tựa hồ so với chúng ta còn muốn chi li hơn nữa, bên trong thiếu 20 tấn thép, hơn nữa chỉ là con số chúng ta có thể tính ra, trọng tải thực tế chắc chắn lớn hơn số liệu này, đây vẫn chỉ là lỗ hỏng của một năm, mà bọn chúng đã tiến hành ba năm, nếu toàn bộ thép này dùng để chế tạo vũ khí... Hừ hừ" Hàn Phong cười lạnh.

Những người khác thì cười không nổi nữa, mỗi người đều đang tính toán, nó rốt cuộc có bao nhiêu vũ khí, nó tới cùng có thể chế tạo bao nhiêu vũ khí? Hô hấp của mọi người đều dồn dập hẳn lên, ngực kịch liệt phập phồng, đây đến tột cùng là vụ án kiểu gì vậy.

Cuối cùng, Long Giai nói: "Đủ rồi, cho dù chúng tôi đều tin lời anh nói, anh cũng không cần chậm rì rì ở đây suy luận, hiện tại nội thành một mảnh hỗn chiến, không cần phải nói cũng biết bọn chúng có rất nhiều vũ khí đúng không? Hiện tại chúng ta phải làm, là ngăn chặn cục diện hỗn loạn trong thành phố này thế nào."

Hàn Phong đứng dậy nói: "Nếu đã như vậy, được rồi, ai đi tìm lệnh khám xét, chúng ta xuất phát."

Lâm Phàm nói: "Đi đâu?"

Hàn Phong cười mà không đáp, sau đó nói: "Đi ngăn chặn hỗn loạn đó."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: Kịch Chiến (2)

Tiếng vang qua đi, Lãnh Kính Hàn quát: "Ai đang cho nổ mìn? Vào lúc này ai cho nổ mình phá núi!"

Hàn Phong lớn tiếng nói: "Thôi Mậu Tài chạy rồi, mau đuổi theo!"

Lãnh Kính Hàn cũng lớn tiếng nói: "Cậu nói cái gì?"

Hàn Phong nói lớn tiếng hơn nữa: "Thôi Mậu Tài chạy rồi! Lâm Phàm đã đuổi theo!"

"Bằng" một tiếng viên đạn bắn vào trên khoáng thạch bên cạnh, Hàn Phong rụt đầu lại, ôm Long Giai qua, lớn tiếng nói với Lãnh Kính Hàn: "Mau, tìm một chỗ núp đi."

Long Giai rút súng ra, che Hàn Phong ở phía sau, nói: "Anh không có súng, anh trốn trước đi, Hạ Mạt, bên trái!"

Lưu Định Cường vừa bắn vừa lui nói: "Bên phải cũng có, trốn ra sau xe cẩu mau."

Lãnh Kính Hàn nói: "Lâm Phàm một mình đuổi theo ra ngoài, các cậu yểm hộ tôi, tôi đi phối hợp với cậu ta. Các cậu ba người một tổ, chú ý kẻ địch ở vị trí cao."

Long Giai hỏi: "Hàn Phong thì sao bây giờ?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Cứ kệ cậu ấy, gặp loại tình huống này, cậu ta là người trốn nhanh nhất đấy, nếu cậu ta tìm khắp nơi không ra được vị trí ẩn náu an toàn, vậy các cậu cũng tìm không được đâu."

Hàn Phong sớm đã ngồi giữa núi khoáng thạch, nghe được bên ngoài súng nổ "đùng đoàng", anh tìm một tảng đá lớn sạch sẽ ngồi xuống, cảm thấy chưa đủ thoải mái, dứt khoát ngửa mặt nằm trên núi khoáng thạch, hai tay gối đầu, nhìn lên trời xanh mây trắng, thầm nghĩ: "Hôm nay sao nóng vậy ta?" Anh xê dịch tảng đá phía sau, làm cho mình nằm càng thoải mái hơn, thầm nghĩ: "Nếu có thể ôm Long Giai nằm ở đây, vậy càng thoải mái."

Tiếng súng bên ngoài bỗng dưng dồn dập hơn nữa, Hàn Phong thầm nghĩ: "Không biết bọn họ bắn thế nào rồi." Mới vừa ló đầu, một viên đạn lạc bắn vào trên khoáng thạch, tóe lên hoa lửa, Hàn Phong vội rụt đầu về, vẫn tiếp tục ngửa mặt nằm xuống, nói: "Ngủ trước đã, ngủ một giấc chắc cũng kết thúc rồi."

Đợi khi Lãnh Kính Hàn gõ tỉnh Hàn Phong, anh vậy mà thật sự ngủ quên mất. Hàn Phong mở mắt, nhìn Lãnh Kính Hàn một thân bụi đất, hỏi: "Đánh xong rồi?"

Lãnh Kính Hàn gật gật đầu, "ừm" một tiếng. Hàn Phong nói: "Thôi Mậu Tài đâu?"

Lâm Phàm nói: "Đã chết."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu cái thằng nhóc chết tiệt này, báo tin cho đội đặc công từ lúc nào cũng không thông báo một tiếng, hại tôi lo lắng làm thế nào phá vòng vây."

Hàn Phong nói: "Phải không? Ngay khi tôi cùng đuổi theo ra ngoài, thuận tiện báo tin cho bọn họ một chút."

Lâm Phàm nói: "À, hóa ra cậu khi đó..."

Hàn Phong chỉ vào Lâm Phàm nói: "Ê, giữ bí mật."

Hướng Thiên Tề hành lễ một cái, nói: "Đã bắt sống ba, những người còn lại, đều bị bắn gục." Hắn nở nụ cười với Hàn Phong, nói: "Cậu đã ở đây hả? Vừa rồi sao không phát hiện ra cậu?"

Hàn Phong lười biếng nói: "Tôi cũng đâu phải nhân viên chiến đấu, loại hoàn cảnh bình thường này, tôi thường không tùy tiện ra tay."

Long Giai chạy tới nói: "Trong một gian tầng hầm, phát hiện lượng nhỏ vũ khí."

Lưu Định Cường và Hạ Mạt cũng đã trở về nói: "Chúng tôi ở gian phòng phía đông, phát hiện lượng lớn tiền mặt, còn có một số tiền mặt chưa kịp xếp vào túi da, phỏng chừng có khoảng năm trăm vạn."

Lãnh Kính Hàn nói: "Này, còn rất nhiều vấn đề chờ cậu trả lời đấy, đừng ở đó mà giả bộ thâm trầm nữa."

Hàn Phong sờ sờ cằm, nói: "Thế à, trước khi vào xưởng, tôi đã từng nói, khu mỏ này là địa phương bọn chúng luyện binh, nhưng còn chưa dám khẳng định có phải tất cả công nhân đều đáng nghi không. Tôi tưởng rằng, bọn chúng nếu có thể tránh thoát lần kiểm tra trước, vậy công nhân cũng phải không hay biết gì mới đúng, cho nên mới không mang quá nhiều người theo. Nhưng sau khi vào xưởng mới phát hiện, đám công nhân này cũng không mấy thân thiện, cho nên, tôi liền báo tin cho đặc công đến trợ giúp."

Lâm Phàm nói: "Làm sao cậu biết bọn chúng sẽ xuống tay với chúng ta?"

Hàn Phong nói: "Bởi vì bí mật của bọn chúng đã bị vạch trần, bọn chúng không động thủ, chẳng lẽ chờ chúng ta động thủ à. Tôi chỉ không ngờ, Thôi Mậu Tài sẽ dùng khăn tay để phát động tín hiệu công kích."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhưng mà, gã đem những lời nói dối này chu toàn

đến không chê vào đâu được, chúng ta vốn không có chứng cứ gì có lợi mà?"

Hàn Phong nói: "Phải không?" Anh dừng một chút, rồi nói với Long Giai: "Long Giai, ừm, cô mang Hướng cảnh quan đến kho vũ khí dưới đất xem trước."

Long Giai cùng Hướng Thiên Tề đi rồi, Hàn Phong mới nói: "Lâm Phàm, đem máy xúc lái sang đây, lão Lãnh, mấy người các anh, tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, bởi vì, nguyên nhân khiến Thôi Mậu Tài phải xuống tay với chúng ta rất tàn khốc đấy."

Lãnh Kính Hàn nói: "Là nguyên nhân gì? Rất tàn khốc?"

Lưu Định Cường nói: "Không phải là người chết chứ?"

Hàn Phong nói: "Có khẩu trang không, cho tôi trước hai cái."

Lâm Phàm lái máy xúc đến, Hàn Phong bắt đầu mang khẩu trang, nói với Lâm Phàm: "Nhìn thấy mảnh đất kia không, đào nó lên!"

Thanh âm của máy xúc ầm vang, theo lần thứ ba Lâm Phàm xúc xuống, đã có chút quần áo, tiếp tục đào xuống, xuất hiện hơn mười bộ thi hài, tiếp tục đào, càng nhiều thi hài.

Đào đến cuối cùng, Lâm Phàm từ trên máy xúc nhảy xuống, chạy sang một bên lớn tiếng nôn mửa, ngay cả người thường xuyên tiếp xúc với thi thể như Lưu Định Cường cũng nhịn không được buồn nôn. Hàn Phong nói: "Mọi người từng nghe nói đến Nam Kinh đại đồ sát rồi nhỉ, có hố chôn hơn vạn người, hiện tại, các anh nhìn thấy chính là một cái hố chôn trăm người đấy."

Lãnh Kính Hàn chỉ cảm thấy mật dịch của mình đều sắp phun ra hết, từng đợt tanh tưởi kia, những thi hài dữ tợn nọ, thật sự là thảm không nỡ

nhìn. Thi cốt phân làm ba tầng, tầng sâu nhất đều đã hóa thành xương trắng, tầng trung gian nửa xương nửa thịt, tầng trên cùng đã thối rữa cao độ nhưng còn có thể phân biệt được hình dạng, có thi thể, thời gian chôn còn chưa quá nửa năm, đủ loại sâu bọ qua lại như thoi đưa bên trong thất khiếu của thi cốt.

Mọi người thật sự chịu không được nữa, rời xa chỗ kia mấy trăm bước, vẫn như cũ cảm thấy mùi tanh tưởi xông đầy trời, Hàn Phong mở khẩu trang, nói: "Anh nói xem, bí mật như vậy bị người phát hiện, bọn chúng có thể không giết người diệt khẩu sao?"

Lãnh Kính Hàn bụm ngực, gian nan hỏi: "Làm sao cậu biết được?"

Hàn Phong nói: "Khi nói chuyện cùng Hồng A Căn, tôi đại khái đã biết được phương thức huấn luyện của bọn chúng, đó là một loại chế độ huấn luyện đào thải tàn khốc như địa ngục. Khi không thể hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện, kết cục duy nhất của kẻ chịu huấn luyện, chính là chết. Nếu đã có nhiều người chết như vậy, chung quy phải xử lý thi thể chứ, khu quặng mỏ này chiếm diện tích cực lớn, lại có thiết bị đào hố sâu, sâu trong núi, ít dấu chân người lai vãng, tôi nghĩ, hơn phân nửa là chôn ở đây." Hàn Phong xoay mặt sang một bên, nhìn dãy núi xa rơi vào trong mây, lòng lặng xuống, ký ức ngày xưa, phảng phất như lại rõ ràng trước mắt: Huấn luyện tàn khốc, đào thải vô tình, nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, tử vong... - là kết quả duy nhất.

Lưu Định Cường nôn đến nỗi eo tựa hồ cũng gầy đi một vòng, miễn cưỡng hỏi: "Nơi này lớn như vậy, cậu làm sao có thể xác định mảnh đất này chứ?"

Hàn Phong đánh gãy trầm tư nói: "Dưới đất màu mỡ, tất có thịt thối. Mảnh đất này cây cỏ mọc rất tốt, hơn nữa, một mảnh đất nếu thường xuyên đào xới, vậy đất xung quanh nó nhất định khác biệt, huống chi, Thôi Mậu Tài cũng đã thừa nhận."

Lãnh Kính Hàn cả kinh nói: "Cái gì?"

Hàn Phong nói: "Gã mặc dù hết sức kiềm chế, nhưng gã vẫn như cũ không che giấu được nỗi sợ hãi đối với mảnh đất kia. Gã không phải e ngại thi thể dưới mảnh đất kia, mà là sợ chúng ta phát hiện thi thể dưới mảnh đất kia. Do đó, khi tôi vừa nói muốn đào mảnh đất đó lên, liền biết ngay, bọn chúng phải động thủ rồi."

Hạ Mạt dìu Lâm Phàm đi tới, Lâm Phàm trúng độc nặng nhất, nôn đến độ sắp ngất xỉu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, anh ta chỉ vào Hàn Phong, hữu khí vô lực nói: "Cậu đã sớm hoài nghi là thi thể, tại sao không nói sớm, nếu tôi biết sớm nhất định sẽ không đi đâu."

Hàn Phong vỗ lưng Lâm Phàm nói: "Không hề gì, không hề gì. Sự tình này, chung quy phải có người làm mà. Anh nói xem, tôi biết rõ bên trong có khả năng có rất nhiều thi thể, tôi làm sao có thể tự mình nhấc đao ra trận chứ? Hơn nữa, tôi thấy thể trạng của anh to lớn, đẳng cấp cũng không tầm thường, nghĩ anh nhất định đảm đương được, cho nên ..."

Lúc này, Long Giai mang theo Hướng Thiên Tề đi tới, vừa nhìn Lâm Phàm thành cái dạng này, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Lâm Phàm trắng mắt liếc Hàn Phong một cái, bỗng dưng nói: "Bên kia, có tuyến đầu mối quan trọng, chẳng qua cảnh tượng quá mức đáng sợ."

Long Giai nói: "Đầu mối quan trọng gì, tôi qua đó nhìn xem."

Hàn Phong một tay chặn ngang ôm lấy Long Giai, vội la lên: "Đừng qua đó, anh ta, anh ta, anh ta không có ý tốt đâu!"

Tay Long Giai vừa vung lên, lại thả xuống, từ sau khi gặp mai phục ở công ty xây dựng Khai Nguyên, cô đối với đủ loại hành động của Hàn Phong đã không phản kháng nhiều nữa. Cô lấy tay Hàn Phong ra, hỏi:

"Tới cùng xảy ra chuyện gì."

Hàn Phong sờ sờ đầu, nói: "À, là có rất nhiều thi thể." Anh lại đem chuyện vừa rồi giải thích lại một lần. Hạ Mạt bổ sung nói: "Có ít nhất một trăm bộ thi thể đấy, đều chất đống cùng một chỗ."

Long Giai nghe xong, cũng cảm thấy lạnh từ đầu đến chân, càng không cần nói đến chuyện qua đó nhìn. Hàn Phong nhìn Hướng Thiên Tề, nhìn một hồi, hỏi: "Có sợ người chết không?"

Khóe mắt Hướng Thiên Tề nhảy lên một trận, nói: "Vẫn, vẫn nên chờ người chuyên nghiệp đến giải quyết thôi."

Hàn Phong thở dài nói: "Xem ra cũng chỉ có thể như vậy, đem thi thể mai táng cả thôi, đều thành cái dạng này, muốn nhận diện xác cũng không có khả năng nữa."

Lãnh Kính Hàn nói: "Thu dọn tàn cuộc, lập tức thẩm vấn ba gã phạm nhân kia ngay. Đúng rồi, nội thành thế nào?"

Hướng Thiên Tề nói: "Hiện tại đã nắm giữ được lối suy nghĩ cơ bản của bọn chúng, chúng tôi mỗi lần cơ hồ đều có thể đến trước chuẩn bị sẵn sàng, tình thế đã nghịch chuyển, bằng không tôi cũng không có khả năng tới giúp nhóm các anh đâu."

Hàn Phong nói: "Không vội thẩm vấn, chúng ta còn phải đến nhà xưởng tiếp theo đấy."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ở đâu?"

Hàn Phong nhìn trời, vầng dương đã xuống núi, anh nói: "Công ty TNHH gia công cơ giới Hưng Thịnh, bây giờ tên là xưởng gia công cơ giới Kim Hâm."

Khi một đoàn người ngựa không dừng vó chạy tới xưởng gia công cơ giới Kim Hâm, cửa xưởng đóng chặt, sau khi phá cửa vào, chỉ thấy đầy đất hỗn độn khí giới rơi rụng, nhưng một bóng người cũng không có, Hàn Phong oán giận nói: "Đến chậm một bước, đã chạy rồi sao?"

Anh quay đầu lại, chỉ thấy Lãnh Kính Hàn, Lâm Phàm, Lưu Định Cường, Hạ Mạt, Long Giai đều thở hồng hộc, anh biết, kẻ tiết lộ tin tức ngay trong những người kia, nhưng mà, rốt cuộc là ai?

Trở lại phòng điều tra hình sự, trời đã tối, mệt mỏi cả ngày, tất cả đội viên đều tinh thần mệt mỏi, chỉ có Hàn Phong tinh thần dường như không tệ.

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Ba gã phạm nhân kia, để cho đặc công thẩm vấn sao?"

Lâm Phàm nói: "Đúng vậy."

Lãnh Kính Hàn trầm ngâm nói: "Lâu như vậy rồi, chẳng lẽ còn chưa thẩm vấn ra đầu mối gì? Này, Hàn Phong, cậu nói xem sao xưởng cơ giới Kim Hâm lại người không nhà trống như vậy?"

Hàn Phong nói: "Việc này rất đơn giản mà, khi Đinh Nhất Tiếu đào tẩu, thông báo xưởng Kim Hâm bên kia, đem một vài linh kiện sản xuất tốt dời đi. Đinh Nhất Tiếu cho rằng chúng ta sẽ ứng phó cục diện hỗn loạn trong thành phố trước, do đó căn bản không lo lắng chúng ta sẽ đột ngột lục soát căn cứ của bọ chúng, gã còn đang ở trong căn cứ chậm rãi đếm tiền của gã, phân phát vũ khí và phân phối nhân thủ, do đó khi chúng ta chạy tới, gã ngay cả tiền cũng chưa xếp xong đã vội vàng thoát đi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Gã sẽ chạy trốn tới đâu đây?"

Hàn Phong nói: "Đinh Nhất Tiếu muốn chạy trốn cũng chỉ còn đường thủy mà thôi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tại sao?"

Hàn Phong nói: "Gã mang theo lượng lớn tiền mặt, đi đường bộ phải lái xe, đây chính là con đường cực kỳ không an toàn, đầu tiên phải qua một cửa biên phòng kia, cho dù may mắn có thể qua được, còn phải phòng ngừa cướp đường. Hơn nữa, những quốc gia xung quanh Trung Quốc, chỗ nào không dùng nhân dân tệ hả? Anh mang theo nhiều nhân dân tệ như vậy, cho dù người qua đường không cướp của anh, chính phủ địa phương cũng sẽ câu lưu chứ? Nếu gã đi đường biển sẽ khác, đầu tiên, bờ biển so với tuyến biên phòng dài hơn nhiều, chỉ cần có thể vượt qua thuyền tuần tra hàng hải, tới vùng biển quốc tế, gã có thể vô tư rồi, sau đó ở vùng duyên hải đổ bộ lên một quốc gia nào đó, hoặc trực tiếp bảo cấp trên của gã phái thuyền tới đón. Đinh Nhất Tiếu là một người thông minh, hai con đường lấy hay bỏ, gã hiển nhiên phải biết."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy phải báo cho nhân viên hải phòng chú ý cao độ, hơn nữa, chúng ta cũng phải chú ý cao độ, vụ án đã tiến vào giai đoạn mấu chốt, tất cả nhân viên đều phải có mặt ở phòng điều tra hình sự 24/24 đợi lệnh, tùy thời chuẩn bị xuất phát."

Hàn Phong hai tay ôm đầu, ở trên sofa duỗi thắt lưng lười biếng, thoải mái nói: "Tối hôm nay, có thể là một đêm không ngủ đây."

Lãnh Kính Hàn nói: "Lâm Phàm, cậu cùng Hướng Thiên Tề liên lạc một chút, hỏi bọn họ tình hình thẩm vấn. Lưu Định Cường và Hạ Mạt, các cậu phụ trách thông báo đến các thuyền tuần tra hàng hải, đề cao cảnh giới cấp cảnh giới màu cam, hôm nay mỗi một thuyền trưởng đang làm nhiệm vụ, đều phải xốc lại tinh thần 100%. Long Giai, lên máy tính chuyển ra bản đồ GPS của thành phố H, phân tích mỗi một tuyến đường Đinh Nhất Tiếu có khả năng đi. Hàn Phong, Hàn…, sao cậu còn có thể ngủ được chứ?"

Hàn Phong mở mắt ra nói: "Sao? Có lầm hay không, đi theo các anh hối

hả ngược xuôi, thức ăn cũng ăn không ngon, còn muốn tôi không được ngủ, anh cho tôi là người sắt à? Còn nữa, anh cũng thông cảm một chút cho các cấp dưới của anh có được không? Anh xem một đám bọn họ, mắt đều giống gấu mèo cả rồi, bây giờ không nghỉ ngơi, nếu 12h khuya có tình huống gì, bọn họ cầm súng cũng sẽ phân tâm ấy chứ?"

Lãnh Kính Hàn thoáng sửng sốt, quả nhiên mỗi một đội viên đều đã lộ rõ vẻ mỏi mệt, bọn họ đều đã ba bốn ngày chưa nghỉ ngơi, Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy đi, sau khi liên lạc, mọi người bớt thời giờ nghỉ ngơi một chút, vụ nổ súng lúc chiều chỉ là mở đầu, tối nay khả năng sẽ có trận đánh ác liệt nữa đấy."

Hàn Phong hướng Lãnh Kính Hàn bật ngón cái, rồi nhắm hai mắt lại.

Lãnh Kính Hàn liên lạc cùng cục cảnh sát, Quách Tiểu Xuyên nói: "Thật kỳ quái, buổi chiều những vụ án bỗng dưng ít đi, một đám người gây án tựa như đồng loạt thoái lui vậy. Lão Lãnh, tôi có dự cảm không tốt nha, những người này, phân tán ra, chỉ phạm những vụ bình thường, như giết người, bắt cóc tống tiền; Nhưng nếu bọn chúng tập trung lại, đây chính là muốn cùng chúng ta liều một phen rồi, mà quân đội hiện đang ngày đêm đi gấp cũng phải đến mai mới có thể tới kịp."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi biết, mặc kệ thế nào, chúng ta đều phải ngăn chặn loại hành vi này của chúng, cho dù không có quân đội, chúng ta cũng có thể đánh bại chúng. Tôi hy vọng, tất cả nhân viên cảnh vụ, đều có thể nâng súng đợi mệnh. Ngay dưới mí mắt chúng ta, bọn chúng còn có thể tụ tập một đội tội phạm lớn như vậy, chúng ta thật sự đã quá thất trách."

Quách Tiểu Xuyên hỏi: "Chuyện này nói sau đi, đúng rồi, tôi đã nghe Lôi Đình Đình kể các anh phân tích kế hoạch hành động của bọn chúng, anh chàng lưu manh kia rốt cuộc có địa vị gì? Cậu ta so với chúng ta đều hiểu rõ tội phạm hơn hẳn, khả năng trinh thám của cậu ta học được từ đâu?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Việc này, sau này sẽ nói với anh, cậu ta chung quy có cách nghĩ kỳ quặc vô cùng."

Lâm Phàm nói: "Miệng ba gã phạm nhân kia rất kín, một câu cũng không hé răng. Chúng ta sớm nên nghĩ đến, bọn chúng và Hồng A Căn giống nhau."

Lãnh Kính Hàn gật đầu, nói: "Biết rồi, cậu nghỉ ngơi trước một lát đi. Đợi chốc nữa mới hành động. Hạ Mạt, các cậu thế nào rồi... ."

9h, Long Giai tắm rửa trong phòng tắm của phòng trinh sát hình sự, đã ba ngày chưa tắm rửa, toàn thân đã sớm khó chịu, hôm nay nếu không có Hàn Phong, e rằng hiện tại ngay cả cơ hội tắm rửa cũng không có đâu. Nghĩ đến Hàn Phong, mặt Long Giai không nhịn được đỏ lên, cái tên kia!

Thình lình, cô rõ ràng nhìn thấy, bên ngoài cửa thủy tinh chạm đất, có một bóng người, trong lòng Long Giai giật mình, lập tức tỉnh táo lại, phẫn nộ quát: "Hàn... Phong!"

"Hả!" Ngoài cửa truyền đến thanh âm hết sức ngạc nhiên, tựa như đang hỏi "Làm sao cô biết?" vậy.

Long Giai quấn khăn tắm lên, giựt cánh cửa ra một chút, quả nhiên, Hàn Phong đang đứng ngoài cửa, quấn một chiếc áo choàng tắm, thân trên trần trụi, chỉ mặc một cái quần đùi, trong miệng ngậm một cây tăm, cầm trên tay hai viên bi sắt, nhìn thấy Long Giai giựt cửa ló đầu ra, cười hì hì phất tay nói: "Hi!"

Long Giai tức giận nói: "Hi cái đầu anh, anh muốn bị đánh đúng không? Anh cho rằng anh ăn mặc thành như vậy thì giống Châu Tinh Trì sao!"

Hàn Phong mặt dày hỏi: "Làm sao cô biết là tôi?"

Long Giai tức giận nói: "Trừ anh ra, còn ai đi làm loại chuyện này nữa? Không cần nghĩ cũng biết là anh rồi." Đồng thời trong lòng cô binh một cái, Hàn Phong bộ dạng thế này, cô không có cách nào tức giận thật sự được, cô biết, đây không phải dấu hiệu gì tốt, nhưng mà, tại sao lại thế? Tại sao trong lòng cô lúc nào cũng nghĩ, cũng nhớ Hàn Phong? Tại sao lại là một người như anh ấy?

Hàn Phong chính nghĩa nói: "Nhưng ngàn vạn lần đừng nghĩ tôi thành loại người này nha, tôi là tới tìm cô nói chuyện nghiêm túc đó."

Long Giai thầm nghĩ: "Anh là loại người như thế đó, ai nấy đều biết cả, còn cần phải nghĩ sao? Nói chuyện chính sự mà tìm loại địa phương này để nói. Thật sự là quá vô sỉ, cứ nhiên lại có tên mặt dày như vậy." Cô lạnh lùng nói: "Thừa dịp trước khi tôi còn chưa tính toán vận dụng vũ lực, tốt nhất anh nên nhấn nút đi."

Hàn Phong cứ nhiên bước về phía trước từng bước, nói: "Chuyện này, rất quan trọng, đối với cô, với tôi, đều rất quan trọng."

Long Giai mặc dù đã giơ nắm đấm, nhưng trong lòng rất bối rối, "Nếu anh ta còn tiến thêm bước nữa, mình nên làm gì đây?" Nghĩ tớ nghĩ lui, cũng không đưa ra được chủ ý, đành phải nói qua loa cho có lệ: "Chuyện gì?"

Hàn Phong nhìn thẳng vào Long Giai, mặt không đổi sắc, chỉ thấy tay trái Long Giai cầm khăn tắm, tay phải nắm thành đấm đặt ở ngực, một thân da thịt trắng nõn nà như tuyết, tóc đen tuyền như thác nước buông xuống tới trước ngực, giọt nước còn như trân châu đứt lìa không ngừng rơi xuống, hơn nữa đôi mắt kia, Hàn Phong nghĩ, trong mắt Long Giai, rõ ràng mang theo vài phần tán thành.

Hàn Phong nghĩ tới nghĩ lui, lại tiến về phía trước một bước, đứng ngay trước mặt Long Giai, anh suy nghĩ một chút, nói: "Chuyện này, ban đầu

cô có lẽ sẽ rất đau đớn, nhưng cô nhất định phải chịu đựng, tôi cam đoan, một khi thành công, sẽ rất vui vẻ, chúng ta đều rất vui vẻ. Chúng ta bây giờ có thể..."

Long Giai rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, cô vung bàn tay, nhưng lần này, chẳng biết thế nào, cổ tay lại bị Hàn Phong bắt được, thân thể Long Giai đột nhiên run lên.

Hàn Phong nhẹ nhàng ôm Long Giai qua, hỏi: "Cô.. không sao chứ? Chẳng lẽ lạnh lắm sao?"

Long Giai tựa trước ngực Hàn Phong, nghe tiếng tim Hàn Phong đập, chỉ cảm thấy tim của mình sắp nhảy khỏi ngực rồi, cô rõ ràng muốn đánh Hàn Phong một cái tát, nhưng lấy không ra sức, trong đầu chỉ có một ý niệm lặp đi lặp lại hỏi chính mình: "Tại sao như vậy? Tại sao lại như vậy? Tại sao lại là như vậy?"

Hàn Phong nhìn bộ dáng Long Giai hoảng hốt lo sợ, yêu kiều khôn xiết, không chút do dự hôn xuống. Long Giai giãy giụa, sức lực cả người phảng phất như đã bị rút đi trong phút chốc, phản kháng thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Cái loại tiếp xúc thân mật đến từ thân thể này, khiến tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết, hai gò má nóng bỏng như thiêu đốt, ý thức bản thân đã bị cái ôm hôn nồng nhiệt đến từ Hàn Phong làm tan chảy hoàn toàn. Chẳng biết qua bao lâu, Long Giai mới từ trong ý thức trống rỗng tỉnh táo lại, chậm rãi nghĩ: "Cầu xin cứ như vậy, dựa vào trên thân thể anh ấy, trở thành một phần của thân thể anh, cảm giác này cho đến tận bây giờ mình cũng chưa từng tưởng tượng đến. Không! Người này không phải thứ tốt lành gì, anh ta chính là một hoa hoa công tử khắp nơi lưu tình..." Nghĩ đến đây, Long Giai mạnh tránh một cái, liền từ trong lòng Hàn Phong giãy ra.

Hàn Phong cũng ngẩn ra, lấy ngón tay chạm vào môi mình, phảng phất như không thể tin được, vừa rồi môi mình đụng vào thật là da thịt của Long Giai sao, nhưng miệng vẫn còn vương hương thơm mát, anh lại có

chút đỏ mặt. Cũng may Long Giai chỉ lo để ý đầu tóc của mình, cảm giác tâm loạn như ma, mặt đỏ tới mang tai, nào dám nhìn thẳng vào Hàn Phong.

Hàn Phong lẩm bẩm nói: "Chuyện kia ..."

"Đừng nói nữa!" Long Giai nhẹ giọng nhạy cảm nói: "Đừng nói chuyện kia nữa. Anh... anh vẫn nên đi thôi, để người khác nhìn thấy, sẽ không tốt."

Hàn Phong suy nghĩ một chút, lui từng bước, đóng cửa thủy tinh, cách lớp cửa nói: "Chuyện kia, tôi vẫn phải nói xong mới đi."

...

Hàn Phong trở lại gian phòng của mình, nằm ngửa trên giường suy nghĩ: "Vừa rồi mình thật sự đã hôn Long Giai sao? Có phải đã hôn được cô ấy rồi không? Sao cứ như đang nằm mơ thế này? Loại cảm giác này, đến tột cùng là sự thật, hay đang nằm mơ?"

Hàn Phong lăn qua lăn lại suy nghĩ hồi lâu, Lãnh Kính Hàn đẩy cửa vào, hỏi: "Đang ngủ sao?"

Hàn Phong xoay người ngồi dậy, nói: "Sao, có tin tức của Đinh Nhất Tiếu rồi?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Có thể xem là thế, Lão Quách bọn họ bên kia lại có vụ án mạng mới, nhất định muốn chúng ta qua đó nhìn xem, cậu, tôi và Lưu Định Cường ba người."

Hàn Phong suy nghĩ một chút, nói: "Đi thôi, đi xem một chút."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8: Án mạng ly kỳ (1)

Khi ba người đi xe tới đường Lâm An, nơi này đã gần đến ngoại ô, bên trái con đường này là nhà cao tầng, bên phải lại là một loạt nhà trệt, đại đa số nhà cửa đều dán dòng chữ phá dỡ, xem ra là một tiểu khu phá dỡ xây dựng lại. Quách Tiểu Xuyên chỉ vào một ông bác bên cạnh nói: "Đây là người báo án, bác Mạc, 7h chiều khi ông đang đi trên đường, thì phát hiện hai người rất khả nghi, trời nóng mà không biết vô tình hay cố ý che kín mặt, đội mũ sùm sụp."

Quách Tiểu Xuyên đưa ra bản phác họa, phía trên vẽ hai người, thân cao không sai biệt lắm, hai người đều tận lực mang mũ quả dưa thời thượng, chuẩn xác mà nói, đó là mũ đánh golf, cùng kính râm, nhìn không rõ diện mạo. Người bên phải mang theo một cái vali lớn, người bên trái rõ ràng tráng kiện hơn, nhưng lại đeo khẩu trang, Quách Tiểu Xuyên nói: "Ông đã cung cấp một thông tin rất quan trọng, ông nói, hai người kia tới bằng một chiếc xe rất dễ nhận diện, ông biết đó là Mercedes Benz."

"Ồ." Hàn Phong cầm lấy bức ảnh nhìn một lần, Quách Tiểu Xuyên nói: "Thông qua chi tiết này, từ hình thể của người bên trái và diện mạo đặc thù đại khái đến xem, gã có khả năng chính là Đinh Nhất Tiếu." Hàn Phong đưa bản vẽ cho Lãnh Kính Hàn, nói: "Đến hiện trường xem sao."

Quách Tiểu Xuyên vừa đi vừa nói: "Bọn chúng tiến vào căn nhà trệt này lúc 7h, sau đó vẫn mở đèn, bác Mạc ở căn số 5 lầu ba ngay bên cạnh." Hàn Phong ngửa đầu nhìn một chút, lầu ba bên phải, mà hiện trường hung án bên trong một gian nhà trệt bên trái.

Quách Tiểu Xuyên nói: "Khoảng 11h, bác Mạc nghe được một tiếng kêu, ông mới đầu không để ý, nhưng khi ông đóng cửa sổ chuẩn bị ngủ, gió

thổi tung bức màn bên này, ông nhìn thấy thi thể, lập tức báo án, khi đó là 11h15, lúc chúng tôi chạy tới đây là 11h30." Nói xong, đẩy cánh cửa hiện trường hung án ra: "Các cậu vào đi, tôi và Lãnh trưởng phòng ở bên ngoài chờ các cậu."

Trong phòng quét dọn vô cùng sạch sẽ, trên mặt sàn xi măng có dấu vết của chổi quét lưu lại, ngoại trừ một bộ thi thể ra, cơ hồ không hề lưu lại gì nữa. Một nam một nữ đang khám nghiệm thi thể, nữ chính là thực tập sinh Lôi Đình Đình, nam Hàn Phong không nhận ra, nhưng người này ngẩng đầu lên, hướng Lương Định Cường chào hỏi: "Giáo, giáo sư, anh cũng tự mình đến rồi?"

Hàn Phong phất tay nói: "Hi, Đình Đình, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Lưu Định Cường nói: "Tiểu Ba, có phát hiện gì?"

Lôi Đình Đình đỏ mặt nói: "Đây, đây là thầy của em, Chu Tiểu Ba."

Chu Tiểu Ba kia nhìn qua chưa tới 30 tuổi, mang kính mắt, hình thể tương đối gầy yếu, sắc mặt có chút khô vàng, để chút râu, nói với Lưu Định Cường: "Phán đoán sơ bộ, chỗ này là hiện trường phát sinh án đầu tiên, nhưng hung thủ đã quét dọn phòng, hơn nữa đã hủy dung người bị hại, phỏng chừng là do axit mạnh tạo thành. Vết thương chí mạng là một dao đâm sau lưng, từ vết thương nhìn xem phỏng chừng hung khí là một loại giống dao găm, tư thế của người chết cũng khá kỳ quái. Từ độ cứng của thi thể đến xem, thời gian tử vong khoảng ba giờ trước."

"Ba giờ trước?" Hàn Phong đã đến bên cạnh thi thể, nhìn thi thể một chút, nhíu mày nói: "Nhưng bác Mạc kia nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vào lúc 11h mà?"

Lưu Định Cường nói: "Chúng tôi lát nữa còn phải làm kiểm tra, nơi này lưu lại hai người là đủ rồi."

"A." Lôi Đình Đình biết là nói mình, cô vô tội đứng lên, đi về hướng cửa, Hàn Phong cười haha khoác lên đầu vai Lôi Đình Đình, nói: "Đi, chúng ta ra ngoài tâm sự, chờ bọn họ ở đây kiểm tra."

Lưu Định Cường nói: "Cậu, cậu cũng đi?"

Hàn Phong cười nói: "Hiện trường này có gì đẹp mắt đâu, mặc dù hung thủ dùng nước lau sàn nhà, dời vật dụng trong phòng, nhưng nơi này thời gian dài không ai ở lại, rất nhiều dấu vết đều rất rõ ràng mà." Anh chỉ vào Chu Tiểu Ba nói: "Thi thể sở dĩ có tư thế như vậy, là bởi vì địa phương anh đứng vốn dĩ có một cái bàn, hoặc là thứ gì đó cùng loại với cái bàn, tương đối nặng, bốn chân, tư thế đầu tiên của nạn nhân khi chết là gục trên cái bàn kia; phía sau anh là tổ hợp thấp, dựa vào hướng cửa sổ là sofa, bên cạnh sofa là sọt rác, bên phải có một máy nước uống, bên cạnh bàn, dùng một giá đỡ chống một vật nặng, phỏng chừng chính là vali lớn bọn họ đã cầm vào kia." Hàn Phong ngửa đầu nói: "Còn nữa, bóng đèn trong phòng, đã từng bị đổi, mà việc anh nói thi thể đã tử vong ba giờ, rất đáng để hoài nghi."

Mãi đến khi Hàn Phong rời khỏi phòng, Chu Tiểu Ba còn đứng ngẩn ra, hắn đã trong phòng bận rộn hơn nửa giờ, nhưng Hàn Phong từ khi vào nhà đến lúc rời đi, thời gian chưa quá hai phút, hắn nhìn giáo sư từng dạy mình, cũng đang xoa mồ hôi, không khỏi âm thầm kinh hô: "Đây đến tột cùng là ai? Cậu ta là hung thủ sao?"

Hàn Phong ở cửa nói với Lưu Định Cường: "Sau khi anh tra xét xong, trở lại gọi tôi, nếu có chỗ nào không thể khẳng định, ngàn vạn lần đừng lộn xộn." Rồi nói với Lôi Đình Đình: "Đi, chúng ta ra ngoài lo liệu chính sự của chúng ta."

Lưu Định Cường gật gật đầu, lấy ra khăn tẩm cồn lau sạch tay, bắt đầu mang găng. Chu Tiểu Ba càng thêm kinh ngạc, thầm nghĩ: "Người này rốt cuộc là ai? Là giáo sư của giáo sư sao? Nhưng mà, cậu ấy thoạt nhìn so với mình, không, so với Lôi Đình Đình còn trẻ hơn nhiều nha!"

Lôi Đình Đình từ lúc ở cổng nhà máy Lương Hưng Thịnh đã biết, người kia chẳng những không hề tầm thường, mà còn phi thường đáng giật mình, cô vừa đi vừa hỏi: "Làm sao anh biết đồ dùng trong phòng bày trí như thế?"

Hàn Phong nói: "Kỳ thật rất đơn giản mà, nơi đặt sofa, trên tường để lại dấu vết của lông nhung, bàn nặng, trên mặt đất để lại dấu vết của bốn dấu chân, thậm chí còn cọ nát mặt sàn xi măng, cho nên nó không hề nhẹ, chỗ đặt sọt rác, có vụn giấy trên sàn, hung thủ lúc vội vã quét dọn, còn chưa kịp quét sạch hoàn toàn, tổ hợp thấp, máy uống nước, đều để lại trên tường đường nét của chúng nó, những thứ này, đều là những dấu vết vô cùng rõ ràng, do đó, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái sẽ biết ngay. Mấu chốt không phải ở những gì em không nhìn thấy được, mà quyết định ở chỗ em có nghĩ ra được hay không. Kỳ thật, khám nghiệm hiện trường chính xác, cũng giống như khảo cổ học, nếu em có thể nghĩ đến thứ đó, thì có thứ đó, nếu em nghĩ không ra, vậy sẽ phát hiện không được."

Lôi Đình Đình hỏi: "Nói thế là sao?"

Hàn Phong nói: "Nói ví dụ trản đèn treo trên đỉnh đầu kia, hiện giờ ánh đèn mờ tối, mà trên cửa sổ lại có màn, vậy ông bác từ trên lầu ba đối diện, không nhìn kỹ sẽ nhìn không thấy ánh đèn, hơn nữa 7h cho dù là ngay hay đêm, xung quanh đều bật đèn cũng rất khó phát hiện ánh đèn sáng trong phòng, nhưng ông ta lại nói hai kẻ thần bí kia sau khi vào nhà vẫn để đèn sáng, vậy từ tình huống thực tế mà nói, đèn trong phòng khi ấy, khẳng định sáng hơn so với trản đèn hiện tại rất nhiều. Một khi em nghĩ vậy, sẽ đến thăm dò xem bóng đèn, khi đó em sẽ phát hiện, dây điện của bóng đèn treo, để lại dấu vết tro bụi từng được lau chùi, nói cách khác, vừa rồi có người dùng tay nắm lấy dây điện, nắm lấy dây điện để làm gì?" Hàn Phong cười hì hì ra dấu nói: "Đổi bóng đèn."

Lôi Đình Đình có chút thất vọng nói: "Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Vậy, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?"

Hàn Phong nựng khuôn mặt Lôi Đình Đình nói: "Đừng xem thường những suy luận như thế, sau khi nhà ảo thuật bật mí, em cũng sẽ nói, chỉ đơn giản vậy thôi à, nhưng người ta không nói cho em, em cả đời nghĩ không ra đâu. Bây giờ, chúng ta dạo quanh ngôi nhà này một chút, để xem có phát hiện gì không."

Lôi Đình Đình bĩu môi, đẩy tay Hàn Phong nói: "Đừng có như người lớn bắt bí con nít thế."

Hàn Phong nói: "Nhưng mà, em dù sao vẫn còn đang tập sự, nếu bây giờ mà kiêu ngạo, sau này sẽ rất khó tiến bộ."

Lôi Đình Đình nói: "Vậy anh học tập ở chỗ nào vậy? Tại sao anh biết nhiều thế?"

Hàn Phong cuốn tóc Lôi Đình Đình, thoáng trầm tư, nói: "Anh à, trời sinh đó." Vừa cười vừa nói: "Hâm mộ không?"

Lôi Đình Đình khúc khích cười nói: "Ba hoa, anh ấy à, anh đối với cô gái nào cũng đều như vậy sao?"

"Cái gì?" Hàn Phong sửng sốt nói.

Lôi Đình Đình chơi đùa với vạt áo nói: "Anh, dù sao cũng không giống bộ dáng của một chính nhân quân tử."

"Hừ!" Hàn Phong hất đầu, nói: "Anh không giống quân tử! Tại em chưa đến nhà anh thôi. A, đây là cái gì?" Anh đột nhiên phát hiện, góc tường có một đống tro tàn.

Lôi Đình Đình hỏi: "Nhà anh thì sao?" Hàn Phong ngồi xổm người xuống, bắt đầu cẩn thận xem xét đống tro tàn kia.

Lôi Đình Đình ngồi xổm bên cạnh, hỏi: "Là hung thủ lưu lại sao?"

Hàn Phong nói: "Vẫn chưa thể khẳng định, đem dụng cụ tới đây." Lôi Đình Đình lập tức đi lấy dụng cụ.

Hàn Phong đeo găng vào, cầm lấy cái nhíp, tinh tế khảy đống tro, Lôi Đình Đình hỏi: "Tro này có gì đặc biệt sao?"

Hàn Phong nói: "Tro có học vấn của tro, như đống tro này, có ít nhất bốn loại vật chất tạo thành, có tro của sợi hóa học, có tro của chế phẩm nhựa, có tro của sản phẩm chất giấy, còn có tro của chế phẩm bông vải. Tro của chất liệu bất đồng, sau khi đốt lưu lại hình thái bất đồng, cho dù em không thể dùng mắt thường quan sát được, cũng có thể dùng phương thức hóa học ở phòng thí nghiệm phân tích ra. Nhất là loại tro chưa cháy hoàn toàn này." Anh kẹp lên một khối nhựa khá lớn đã bị cháy, ngửi ngửi, bỏ vào túi vật chứng, nói với Lôi Đình Đình: "Đống đồ vật này trước khi cháy, còn trộn lẫn một ít chất hóa học, có chút vật liệu dễ cháy tương tự rượu cồn."

Hàn Phong lấy vật chứng xong, đứng dậy, chùi chùi tay nói: "Tốt lắm, xung quanh hiện trường không có phát hiện gì mới nữa, chúng ta nên đi hỏi nhân chứng một chút."

Lôi Đình Đình chợt nhớ tới gì đó, nói: "Lần trước anh nói bác Cát nọ, thời gian tử vong khoảng 14 tiếng, về sau thầy của em tham gia giải phẫu, nói cho em biết, thi thể như vậy, không giải phẫu tuyệt đối không thể đưa ra được đáp án tinh chuẩn như vậy, anh làm sao biết được? Có thể nói cho em biết không?"

Hàn Phong nhớ tới bác Cát, lại có chút bùi ngùi, thu hồi nụ cười, nói: "Có một số việc, mấu chốt quyết định ở việc tìm tòi thông tin, em lấy được càng nhiều thông tin, là có thể đưa ra càng nhiều phán đoán chuẩn xác, anh cho em biết nguyên nhân, em lại sẽ nói hóa ra đơn giản như vậy

cho xem."

Lôi Đình Đình chớp đôi mắt to, nói: "Không đâu, anh nói đi, em thật sự đã suy nghĩ qua đủ loại khả năng, vẫn không nghĩ anh làm sao mà biết được."

Hàn Phong mỉm cười nói: "Buổi sáng ngày đó, khi bọn anh điều tra vụ án đi ngang qua nhà xưởng nọ là trước đó 14 tiếng, khi ấy bọn anh còn cùng nói chuyện với bác Cát."

Lôi Đình Đình nói: "À, hóa ra..." Đột nhiên che miệng im lặng không nói nữa.

Hàn Phong tiếp lời: "Đơn giản như vậy! Biết ngay em sẽ muốn nói như thế mà."

Lôi Đình Đình ngập ngừng nói: "Em nghĩ, em không muốn đi theo thầy Tiểu Ba nữa."

Hàn Phong quay đầu nói: "Ồ, tại sao chứ?"

Lôi Đình Đình nói: "Em muốn đi theo anh." Ánh mắt cô chuyển động, cắn môi giải thích: "Anh so với thầy Tiểu Ba chịu khó giải thích hơn, vả lại, cũng giải thích rất tường tận nữa, em muốn học hỏi thêm nhiều thứ."

Hàn Phong lo lắng nói: "Hiện tại vụ án anh đang điều tra đã sắp kết thúc, đi theo anh, em ngay cả cơm cũng không có ăn đâu."

Lôi Đình Đình nói: "Vụ án này kết thúc rồi, còn có những vụ án sau nữa mà, phòng điều tra hình sự các anh chẳng phải hàng năm đều nhận rất nhiều vụ án lớn sao?"

Hàn Phong cười nói: "Anh cũng đâu phải là người của phòng điều tra hình sự, lần này bọn họ mời anh đến hỗ trợ, nếu không, ai đến tra vụ án

phức tạp như thế đây."

Lôi Đình Đình nói: "Anh, anh không phải là người của phòng điều tra hình sự? Vậy anh làm gì?"

Vấn đề này không tiện trả lời, Hàn Phong nghĩ đến nhức đầu, cuối cùng nói: "Kỳ thật, anh không làm gì cả, mỗi ngày chỉ ăn với ngủ. Hơn nữa, anh cũng không muốn làm gì, làm gì cũng không hứng thú."

Lôi Đình Đình nói: "Gạt người hả? Anh còn trẻ như vậy mà không có hứng thú làm việc sao? Đừng tưởng chỉ nói vậy với em là xong, em biết, trong lòng anh chỉ có chị Long Giai, nên coi em như một đứa em gái không hiểu chuyện chứ gì, hừ ..."

Hàn Phong trong lòng áy náy, suy tư nói: "Chẳng lẽ trong lòng anh, thật sự đã có Long Giai? Điều này không có khả năng, trong tim anh, làm sao lại có bóng dáng của người thường? Chẳng qua, vui đùa một chút mà thôi chứ?" Nhưng mà, bóng dáng của Long Giai rất rõ ràng đã chiếm cứ suy nghĩ của mình, Hàn Phong nhíu mày.

Lôi Đình Đình nói: "Bị em nói trúng rồi chứ gì! Hừ ..."

Hàn Phong không thèm để ý ngoảnh đầu đi nói: "Hứ." Rồi anh chuyển hai vai Lôi Đình Đình sang, trong mắt toát ra thần sắc thành khẩn, nghiêm túc nói: "Đình Đình, làm người yêu của anh đi."

Lôi Đình Đình trừng mắt nhìn Hàn Phong, cắn răng, từ giữa kẽ răng nhấn rõ từng chữ nói: "Anh không sợ chị Long Giai xé miệng của anh sao?"

Mắt Hàn Phong nhìn trần nhà nói: "Anh có sợ cô ấy bao giờ đâu?"

Lôi Đình Đình biến sắc, kinh hỉ nói: "Chị Long Giai, chị cũng tới rồi."

Hàn Phong lập tức rụt đầu, sau đó quay đầu lại, phía sau nào có ai, quay đầu về, Lôi Đình Đình đang giảo hoạt cười, nói: "Anh thấy chưa, sợ rồi đó."

Hàn Phong nói: "Cô ấy luôn gõ đầu anh, anh không phải sợ cô ấy, anh sợ đau."

Lôi Đình Đình "khanh khách" cười duyên chạy đi, Hàn Phong lẩm bẩm nói: "Con gái bây giờ, diễn xuất thật giỏi nha."

Hàn Phong mang theo Lôi Đình Đình đến chỗ Lãnh Kính Hàn bọn họ, Lãnh Kính Hàn hỏi: "Các cậu sao lại ra đây? Có phát hiện gì rồi sao?"

Hàn Phong nói: "Anh béo ở bên trong kiểm tra, chúng ta đợi một lát rồi vào, bây giờ tôi hỏi ông bác kia mấy vấn đề."

Quách Tiểu Xuyên nói: "Đi thôi." Ông thấp giọng nói với Hàn Phong: "Nhưng tôi cảnh báo cậu, không được mưu tính chủ ý gì với nhóm cảnh viên của tôi nha, cậu đó, làm việc rất không nghiêm túc."

Hàn Phong cười haha, kéo cả Lôi Đình Đình đi về hướng ông cụ Mạc, Quách Tiểu Xuyên nhìn mà lắc đầu, nói với Lãnh Kính Hàn: "Anh ở đâu tìm được người này vậy, anh không biết đâu, cậu ấy ở nhà bà chị họ tôi, quả thực là như Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung vậy."

Lãnh Kính Hàn cười nói: "Kỳ thật, anh khoan nói đến việc tôi hiểu thế nào về cậu ấy, anh cứ biết rằng có đôi khi cậu ấy làm việc, anh tuyệt đối sẽ không ngờ tới được đâu."

Hàn Phong nhìn ghi chép nhân viên đưa tới một chút, hỏi: "Ông Mạc, bọn họ sao khi vào nhà thì vẫn mở đèn sao?"

Ông Mạc nói: "Đúng vậy, khi tôi ra ngoài thì bọn họ vào nhà, bật tất cả đèn, về sau 8h tôi trở về, đèn cũng vẫn còn sáng."

Hàn Phong nói: "Ông làm thế nào khẳng định tiếng kêu thảm thiết truyền đến là 11h? Mà khi ông nhìn thấy thi thể là 11h15' chứ?"

Ông Mạc nói: "Mỗi tối tôi đều xem tin tức kênh 3, 11h thì bắt đầu, khi nghe được thanh âm đó, thanh âm cũng không lớn lắm, tôi cũng không để ý. Sau khi tin tức hết, tôi chuẩn bị đóng cửa sổ đi ngủ thì vừa vặn nhìn thấy một người đang nằm trong phòng kia, tin tức phát sóng khoảng 15 phút, vậy nhất định là 11h15' rồi."

Hàn Phong nói: "Ông không nghe được tiếng xe ô tô khởi động? Hoặc thanh âm gì khác?"

Ông Mạc nói: "Không có."

Hàn Phong nói: "Chung quanh còn có những ai ở không? Ông khẳng định cũng chỉ có hai người bọn họ tiến vào?"

Ông Mạc nói: "Cậu xem, nhà cửa xung quanh đây đều sắp phá dỡ rồi, nào còn có ai ở nữa, cho nên bọn họ sau khi tiến vào vẫn mở đèn, tôi mới có thể đặc biệt lưu ý, nếu không buổi tối tôi cũng sẽ không phát hiện đâu. Đồng chí cảnh sát, tôi có thể ngủ chưa? Đã trễ thế này."

Hàn Phong nói: "Cám ơn ông. Ông có thể đi."

Hàn Phong lẩm bẩm nói: "Nói thế, thời gian tử vong của nạn nhân chưa đến một tiếng."

Lôi Đình Đình hỏi: "Tại sao tin tưởng lời của ông bác đó nói vậy?"

Hàn Phong nói: "Đây là lẽ thường, có cái gọi là nói dối mang tính thói quen, có cái gọi là thật thà mang tính thói quen. Bộ học vấn này nhất thời nói không rõ được, bên trong trung hòa nhiều nhân tố lắm, phải suy xét từ mọi phương diện mới có thể cho ra kết luận. Đưa ra một tấm gương

đơn giản trước nhé, như em mua trứng gà, người bán trứng kia không có khả năng nói cho em biết, trứng gà của ông ta để từ tháng trước rồi, ông ta khẳng định sẽ nói với em, trứng gà của ông ta hôm nay mới vừa lấy, cái này gọi là nói dối mang tính thói quen, ông ta cũng không phải cố ý muốn gạt ai cả, đây chẳng qua là một loại kỹ xảo phải có. Hôm nay ông bác này đây, ông ấy vốn đã ở nơi này, có phải như vậy hay không, hỏi hàng xóm xung quanh sẽ biết ngay, từ ghi chép của bọn họ đến xem, ông ấy đối với chung quanh cũng cực kỳ quen thuộc, một vài địa danh đặc thù mang tính đặc trưng của vùng này, chỉ có dân bản xứ mới có thể gọi như vậy, ông ấy cũng đều kể rất tường tận. Hơn nữa tình huống như vậy, hung thủ cũng không cần phải đặc biệt sắp xếp một người đến nói dối, y đã tận lực không để lại chứng cứ. Trong cuộc trò chuyện vừa rồi em cũng có thể phát hiện, thính lực và thị lực của ông bác ấy đều rất tốt, vậy tạm cho rằng, lời ông ấy nói đều chính xác, thì có gì mà không được chứ?"

Lôi Đình Đình ngưng mi nói: "Thật phức tạp."

Hàn Phong mỉm cười nói: "Vậy suy luận của anh lúc trước, có lẽ có chút sai lầm, đi thôi, chúng ta đến những nhà đợi phá dỡ khác nhìn xem."

Lôi Đình Đình nói: "Nhìn cái gì? Không có ai ở đó, em sợ."

Hàn Phong nói: "Sợ cái gì, ôm chặt anh một chút là hết sợ thôi."

Lôi Đình Đình từ dưới tay Hàn Phong giãy ra, nhăn mũi nói: "Chính là sợ anh đó."

Hàn Phong haha cười, kéo tay Lôi Đình Đình, hai người mang theo đèn pin, đến xem những ngôi nhà xung quanh. Mỗi một gian nhà đều trống không, chỉ để lại chút rác rưởi bụi bặm. Lôi Đình Đình hỏi: "Anh nói suy luận vừa rồi của anh có điểm không đúng, là không đúng chỗ nào?"

Hàn Phong nói: "Trước đó anh cho rằng, trong phòng xếp đặt vật dụng

gia đình bình thường, hiện tại xem ra, không đúng rồi. Mặc dù trong phòng từng đặt những thứ kia, cũng để lại dấu vết, nhưng nhất định trước ngày hôm nay, trước cả lúc được dời đi, nhiều nhất chỉ có bàn hoặc thêm một cái sọt rác mà thôi."

Lôi Đình Đình hiếu kỳ nói: "Tại sao?"

Hàn Phong cười to nói: "Ha, không phải em sẽ nói hóa ra đơn giản như vậy sao nữa chứ? Anh không nói em biết đâu, tự em nghĩ đi."

Lôi Đình Đình không bỏ qua, quấn quít lấy Hàn Phong không buông, Hàn Phong chỉ cười không đáp, nói: "Được rồi, chúng ta cũng sắp phải trở về rồi, xem Lưu Định Cường bọn họ có phát hiện gì."

Lôi Đình Đình thầm nghĩ: "Nguyên lai thầy của thầy tên Lưu Định Cường, tốt lắm, em nhất định phải làm anh ấy nói cho em biết anh ở chỗ nào, đến lúc đó không sợ anh chạy mất nữa."

Hàn Phong cùng Lôi Đình Đình trở lại cổng, Hàn Phong nhấc chân muốn bước qua, đồng thời hỏi: "Vẫn chưa xong sao?"

Lưu Định Cường kinh hô: "Đừng nhúc nhích!"

Hàn Phong chỉ có thể nhấc nửa chân, rồi không nhúc nhích nữa, Lưu Định Cường nói: "Nhanh, một trình tự cuối cùng này nữa thôi." Anh ta cầm kính lúp từ dưới chân Hàn Phong tinh tế xem một lần, sau đó nói: "Quả nhiên như thế, tốt lắm, cậu có thể buông chân."

Hàn Phong thống khổ nói: "Ôi chao, không được rồi, chân bị chuột rút rồi, a a a, ui chao ..."

Lưu Định Cường nói: "Mới bảo cậu nhấc chân có vài giây cậu đã chuột rút rồi, xem ra cậu rất thiếu rèn luyện nha."

Hàn Phong nói: "Thật sự chuột rút rồi, Đình Đình, giúp anh xoa bóp chút."

Lôi Đình Đình đá anh một cước, nói "Mơ tưởng."

Hàn Phong xê dịch vài bước, hỏi: "Có phát hiện gì?"

Lưu Định Cường cười nói: "Có đây, vừa rồi cậu nói chưa chính xác lắm đâu."

Hàn Phong nói: "Tôi biết, trong gian phòng này vốn không bày biện nhiều như vậy, chỉ có một cái bàn và một sọt rác mà thôi."

Lưu Định Cường lộ vẻ bội phục, nói: "Cậu trái lại chuyển biến thật nhanh đó, chính là như thế."

Lôi Đình Đình kinh ngạc nói: "Các anh làm sao biết được? Tại sao các anh cũng biết?"

Lưu Định Cường nói: "Em cũng vào nhà xem, không lâu sau sẽ biết."

Lôi Đình Đình vừa vào nhà nhìn, trong phòng chẳng biết từ lúc nào, khắp nơi đều là vết máu, cùng vừa rồi hoàn toàn là hai bộ dáng khác nhau. Lưu Định Cường nói: "Cậu xem, đây đều là những vết máu trực tiếp bắn lên tường, ví như những chỗ này, nếu ban đầu có bày biện vật dụng, vết máu không có khả năng bắn lên tường bằng phương thức thế này."

Hàn Phong nói: "Woa, mở lò sát sinh à."

Lôi Đình Đình nói: "Những vết máu này là ..."

Chu Tiểu Ba giải thích: "Vết máu một khi cùng mặt ngoài của vật thể phát sinh tiếp xúc, thông qua phân tử khuếch tán, sẽ ở mặt ngoài vật thể

lưu lại thông tin. Mặc dù được tẩy rửa qua, nhưng thông qua dung dịch đặc thù, vẫn như cũ có thể lấy ra được dấu vết của máu. Bất kể thời gian bao lâu, dấu vết này đều vẫn tồn tại. Loại dung dịch này, tháng ba năm nay mới từ nước ngoài nhập vào, có thể đem nguyên tố huyết dịch cực nhỏ hiển hiện ra. Cùng theo giáo sư khám sát hiện trường, mỗi lần đều có thể học được tri thức mới."

Lưu Định Cường nói: "Loại chất lỏng này gọi là Luminol, các quốc gia Âu Mỹ từ cuối thập niên 90 đã bắt đầu sử dụng, chúng ta đã lạc hậu nhiều, hơn nữa, hiện tại chúng ta dùng, chính là nhập khẩu từ Pháp, tự chúng ta vẫn chưa thể sản xuất."

Lôi Đình Đình nói: "Nhưng mà, Hàn Phong không nhìn thấy vết máu này, anh ấy làm sao mà biết được chứ?"

Hàn Phong nói: "Rất đơn giản, nếu lúc ấy trong phòng bày rất nhiều đồ đạc gia đình cỡ lớn, vậy dựa theo tâm lý học phạm tội, hung thủ sau khi hành hung, muốn đem nhiều gia cụ như vậy chuyển hết ra ngoài, khẳng định sẽ phát ra tiếng vang rất lớn. Nhưng ông Mạc lại nói, ông không nghe thấy tiếng vang gì, vậy chỉ có thể là những gia cụ này sau khi hai gã khả nghi vào nhà, hoặc là trước khi vào nhà đã bị dời đi. Vừa rồi anh cũng đã nói, tư thế của người chết là do từng ngã trên bàn lưu lại, do đó cái bàn có tồn tại, mà chúng ta ở phòng sau phát hiện tro tàn của nhựa bị đốt cháy kia, đó chính là sọt rác đã bị đốt, tất cả mọi chuyện, đều có mối liên hệ nhất định, em cẩn thận một tí, sẽ không khó phát hiện. Chân tướng của sự thật chỉ có một, mặc kệ dùng phương pháp gì, kết luận đưa ra cũng chỉ có một."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: Án mạng ly kỳ (2)

Khi Lôi Đình Đình đang còn sững sờ, Lưu Định Cường nói với Hàn Phong: "Cậu nhìn xem, này."

Hàn Phong vừa nhìn, lẩm bẩm nói: "Cả tay cũng bị ngâm vào axit mạnh, thế này thì không có biện pháp so dấu vân tay nữa rồi, xuống tay thật là sạch sẽ đấy."

Lưu Định Cường nói: "Không chỉ thế, quần áo của người chết từng bị đổi, sàn nhà này từng trải qua hai lần cọ rửa. Một dao chí mạng sau lưng, trực tiếp đâm thủng tim, không có dấu vết giãy giụa, tìm được một ít bộ lông, sợi, sưu tập một ít máu, đều phải mang về phòng thí nghiệm mới biết được kết quả. Cậu nói xem, hai người đồng thời tiến vào nhà, khi rời đi, một người lại giết chết người kia, đến nỗi khắp nơi đều là vết máu, bọn họ tới cùng đã làm gì trong này chứ?"

Hàn Phong nói: "Tôi biết."

Ba người trong phòng đồng loạt vểnh tai, tất cả mọi người không ngờ tới, Hàn Phong nhanh như vậy đã phá giải được câu hỏi, chỉ nghe Hàn Phong nói: "Hai vị tuyệt thế cao thủ, hẹn nhau gặp mặt, tối nay trong căn phòng nhỏ này tiến hành quyết đấu, một người trong đó phát động công kích trước, cũng liên tiếp đắc thủ, vết máu văng khắp nơi là của một vị bị thương trong đó, cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng cao thủ chân chính, cũng là vị bị thương kia, từ đầu đến cuối, hắn chỉ đâm một kiếm, một kiếm xuyên tim, đây là sát chiêu chí mạng chân chính."

Lôi Đình Đình khẩn trương nói: "Thật vậy chăng? Người thắng kia vì cái gì mà phải hủy dung người chết?"

Lưu Định Cường tức giận nói: "Cái thằng nhóc này lại tùy tiện nói càn rồi, đừng tin cậu ta."

Hàn Phong "hắc hắc" cười, Lôi Đình Đình cả giận: "Anh nha, khó trách chị Long Giai luôn đánh anh, em cũng muốn đánh anh rồi đây."

Hàn Phong thoáng trừng mắt nói: "Em dám."

Lôi Đình Đình cũng không sợ anh, chống nạnh nói: "Đừng tưởng rằng anh cao hơn em thì em sẽ sợ anh."

Hàn Phong làm một cái mặt quỷ, đồng thời nói: "Nói đi cũng phải nói lại, anh không cho rằng một trong hai người đã tới đây là Đinh Nhất Tiếu, có lẽ đã nghĩ sai hướng rồi, đây là một vụ án khác chăng."

Lưu Định Cường nói: "Làm sao cậu dám khẳng định?"

Hàn Phong cười, nói: "Rất đơn giản, bởi vì gã tới không được."

Lãnh Kính Hàn cũng đi đến, ông hỏi: "Các cậu làm xong chưa? Chúng ta đến địa điểm kế tiếp."

Hàn Phong la to: "Không phải chứ! Lại đi đâu nữa?"

Lưu Định Cường nói: "Đã lấy vật chứng xong, chỉ cần mang về phòng thí nghiệm nữa thôi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Lên xe rồi nói."

Hàn Phong kéo tay Lôi Đình Đình, lưu luyến không rời nói: "Anh đi, Đình Đình."

Lôi Đình Đình cười nói: "Đừng giả bộ đáng thương vậy nữa, anh đi đi,

em sẽ tới tìm anh."

Hàn Phong chỉ tay vào Đình Đình, nói: "Em nói đó." Trước khi lên xe, anh lại duyên dáng hành lễ theo lối nhà binh, lộ ra nụ cười thật ngầu, Lôi Đình Đình thầm nghĩ: "Hàn Phong, anh thật có khả năng khiến người ta nhớ mãi không quên, khó trách chị Long Giai lại chọn anh."

Trên xe, Hàn Phong nói: "Đi đâu vậy?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Bệnh viện, ba gã phạm nhân kia không xong rồi."

Hàn Phong nói: "Hửm?"

Lãnh Kính Hàn bổ sung: "Chính là ba người đã bắt được ở khu mỏ xế chiều hôm nay."

Cùng Lôi Đình Đình chia tay nhau xong, tinh thần Hàn Phong lập tức không còn nữa, anh ngáp nói: "Có lầm không, chuyện như vậy cũng bảo chúng ta đi. Lãnh huynh, anh có biết không, tôi mỗi ngày đúng 10h phải ngủ đó, ngày hôm sau đúng 10h mới rời giường, từ khi bị anh lừa vào vụ án này, tôi ngay cả một giấc ngủ ngon cũng chưa từng được ngủ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Sau khi vụ án này kết thúc, vụ án có lớn thế nào nữa, tôi cũng sẽ không đi phiền cậu, cho cậu ngủ đã đời."

Lưu Định Cường nói: "Chỗ tôi có châm cứu cường tâm, có muốn châm một cái không?"

Hàn Phong bóp cổ Lưu Định Cường nói: "Anh béo, anh thật kiêu ngạo nha, tôi dễ bị bắt nạt lắm phải không, ngay cả anh cũng dám đụng đến tôi!"

Lưu Định Cường haha cười to. Lãnh Kính Hàn nói: "Đừng làm rộn nữa, xe cũng sắp bị cậu nháo đến lật rồi. . ."

Trong bệnh viện, ba gã phạm nhân bị trói chặt tay chân, nhưng vẫn ở trên giường bệnh liều mạng giãy giụa, khóe miệng có bọt mép phun ra, bác sĩ một mực quan sát nhịp tim huyết áp của ba người.

Hàn Phong nói: "Woa, bị khổ hình hả?"

Lưu Định Cường nói: "Hình như đã trúng độc, triệu chứng trúng độc cùng dạng với nấm độc, da ửng đỏ, chảy nước dãi, đồng tử co rút như kim châm, ừm, còn có nói sảng nữa."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nói đơn giản, chính là ảo giác chiều sâu." Ông lắc đầu nói: "Xem ra không giống đâu."

Lưu Định Cường nói: "Cái gì không giống?"

Hàn Phong nói: "Huyết áp của bọn họ đã tăng cao, tim cũng đang đập gia tốc, không giống với tình trạng trúng độc của nấm độc, có một điểm có thể khẳng định, thần kinh giao cảm của bọn họ ở vào trạng thái hưng phấn cao độ, còn tiếp tục như vậy, tim sẽ vì nguyên nhân này mà không cách nào chịu được gánh nặng đập của mình mà bãi công, không đập nữa, sinh mệnh của bọn họ cũng theo đó mà chấm dứt."

Lãnh Kính Hàn hỏi Hướng Thiên Tề: "Bọn họ làm sao vậy?"

Hướng Thiên Tề nói: "Không rõ ràng lắm, chúng tôi tách ra thẩm vấn cách ly, bọn họ vẫn không nói được một lời, về sau bỗng dưng phát tác, thời gian phát bệnh của ba người trước sau không sai biệt lắm, chưa tới 10 phút đồng hồ, ba người đều đã ngã xuống."

Hàn Phong nói: "Hỏi bác sĩ một chút."

Đi tới là một vị bác sĩ trực ban, họ Lưu, nghiêm túc nói: "Loại tình huống này chưa từng thấy qua, khi bọn họ vừa được đưa tới đã bị vây

vào trạng thái kích động cao độ, da bọn họ ửng đỏ, từ mao mạch tới động mạch tất cả đều bị vây vào trạng thái khuếch trương cực độ, lượng máu cơ thể có thể chứa đựng đã gia tăng gấp đôi, trong cơ thể muốn hoàn thành tuần hoàn máu, tim nhất định phải đập nhanh hơn, mà cơ tim của bọn họ co bóp cũng tăng cường rất nhiều lần so với bình thường, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn mạch máu cũng sẽ nổ tung mà chết."

Hàn Phong nói: "Rút máu thì sao?"

Bác sĩ Lưu nói: "Không được, rút máu tim bọn họ sẽ nhảy càng nhanh hơn, sẽ vì nguyên nhân không cách nào chịu đựng được gánh nặng mà ngừng đập, dưới tình huống như thế, tựa như một người bò lên núi tuyết đột nhiên ngủ trên núi tuyết vậy, một khi ngừng đập, thì không cách nào khôi phục được nữa. Nếu tôi dùng thuốc co mạch, sẽ làm cho gánh nặng trước đó của tim gia tăng, nếu tôi dùng thuốc đối kháng canxi, cũng sẽ làm gia tăng gánh nặng cho trái tim, hai vị đều là bác sĩ, tin tưởng không cần tôi giải thích nữa chứ?"

Hàn Phong đau đầu nói: "Sao lại thành thế này chứ? Từ trước đến giờ chưa từng thấy tình huống như vậy."

Lưu Định Cường nói: "Từ kinh nghiệm nhiều năm của tôi đến xem, bọn họ có chút giống như nghiện ma túy phát tác. Nhưng trước mắt thuốc phiện lưu hành, vẫn chưa có loại nào có thể dẫn đến triệu chứng thế này, có thể là ..."

Hàn Phong quay phắt đầu lại, cùng Lưu Định Cường nhìn nhau hồi lâu, mắt Hàn Phong lộ ra tinh quang, mắt Lưu Định Cường như tia chớp, một lúc sau, Hàn Phong mới nói: "Anh Cường, anh thật giỏi nha."

Lưu Định Cường cười nói: "Như nhau cả thôi."

Hàn Phong nói: "Vậy chúng ta động thủ đi."

Lưu Định Cường nói: "Tốt."

Bác sĩ Lưu nói: "Này, hai anh muốn làm gì?"

Lưu Định Cường mang găng, lấy ra ống tiêm, nói: "Tôi muốn rút máu của hắn."

Bác sĩ Lưu nói: "Dựa vào tình hình trước mắt của bệnh nhân, một khi chích phá mạch máu, hậu quả thế nào, có thể tưởng được rồi chứ? Hiện nay không thể co hẹp mạch máu, cũng không thể khuếch trương mạch máu, rất khó giải quyết đấy. Cậu, cậu lại muốn làm gì?" Câu nói sau cùng, là hỏi Hàn Phong.

Hàn Phong lấy ra ống tiêm nữa, lấy thuốc trong rương của Lưu Định Cường ra, nói: "Chích thuốc mê cho hắn. Mạch máu biến đổi, là vì hệ thống trung khu đã bị phá hỏng, cơ thể đối với công năng tự điều tiết của bản thân đã hoàn toàn rối loạn, hiện tại muốn ngăn cản hệ thống trung khu tiếp tục phát ra thông tin." Nói xong, một kim đâm xuống.

Lãnh Kính Hàn cùng Hướng Thiên Tề còn chưa kịp hiểu ra được gì, nhưng bác sĩ Lưu và Lưu Định Cường đã hoàn toàn ngây dại, tựa như một hài nhi mới sinh nhìn thấy đĩa bay mà giật mình vậy, một kim kia của Hàn Phong, trực tiếp đâm vào ót, vị trí xương cổ của bệnh nhân. Hàn Phong đẩy lút kim, nhìn bộ dáng hai người ngây ra như phỗng, mỉm cười nói: "Tiêm vào xương cổ, gây tê vị trí cao, đây... không có gì quá kỳ quái chứ?"

Nhưng bác sĩ Lưu và Lưu Định Cường đều biết, xương cổ là khu vực trung ương của đại não thông đến mọi nơi trong cơ thể, nơi chứa thần kinh phong phú nhất, chỉ hơi chút sơ sảy, sẽ có khả năng gây ra liệt vĩnh viễn cho người bệnh, bình thường bác sĩ gây mê khi áp dụng gây mê, nếu là gây mê toàn thân, thì chọn áp dụng phương pháp cho hít khí, nếu phẫu thuật một bộ phận nào đó, thì chọn áp dụng gây mê khu vực đó, cho dù là phẫu thuật lớn nhỏ từ ngực bụng trở xuống, cần liên tục cấp thuốc gây

tê ngoài mô cứng, cũng đều lựa chọn xương sống thắt lưng làm điểm tiêm vào, chính bởi vì vị trí tiêm trên xương sống thắt lưng vô cùng khó nắm chắc, hơi chút sai lầm liền có thể gây ra tê liệt cơ hô hấp, mà cuối cùng dẫn đến việc bệnh nhân vì suy hô hấp mà chết, nhưng Hàn Phong tùy tùy tiện tiện tiêm một cái, liền cắm thẳng vào trong xương cổ, việc này đã không còn giống như đang hành nghề y nữa, ngược lại như đang giết người!

Hơn nữa ngày, bác sĩ Lưu mới phát hiện, quần áo mình đều đã ướt đẫm, Lưu Định Cường cẩn thận nhìn lỗ kim châm trên cổ phạm nhân, ngay cả một giọt máu cũng không có, anh ta hoảng sợ hỏi: "Kỹ thuật tiêm này của cậu, học được từ ai?"

Hàn Phong lẩm bẩm nói: "Sao vậy? Có vấn đề gì?"

Lưu Định Cường nói: "Không có, tôi chính là muốn biết, cậu học được từ đâu."

Hàn Phong nói: "Tại sao tôi phải nói cho anh biết, vừa rồi đâu có chích sai."

Lưu Định Cường thở dài một tiếng, chuẩn bị lấy máu để thử, anh ta biết, một châm này của Hàn Phong nhìn như tùy tiện, muốn chích chuẩn xác được như cậu ta, ít nhất phải trải qua hơn vạn lần luyện tập, nhưng kết cấu tổ chức và ngoại hình của mỗi người đều bất đồng, kỹ thuật châm kim như vậy, tuyệt đối không thể chỉ luyện tập trên gỗ là có thể làm được.

Hàn Phong lật mí mắt phạm nhân, nói: "Không được rồi."

Lưu Định Cường vừa nhìn, đồng tử của phạm nhân đã từ hình kim bắt đầu lan rộng, đây là dấu hiệu sinh mệnh đang có chiều hướng suy kiệt, hai gã phạm nhân khác cũng đã xuất hiện tình huống đồng dạng, anh ta vội vàng rút một ống máu, dùng hộp giữ nhiệt bảo tồn, lắc đầu với Lãnh

Kính Hàn.

Hàn Phong nói: "Tôi đã nói không cần đến đây mà, đến cũng vô dụng, vẫn không cứu trở về được. Sớm biết như thế, còn không bằng trở về ngủ cho rồi."

Lưu Định Cường nói: "Vậy hôm nay lại uổng phí một ngày, khó khăn lắm mới bắt được ba gã phạm nhân, vẫn như cũ không lưu lại đầu mối gì hữu dụng."

Hướng Thiên Tề nói: "Cũng không hẳn, khi chúng tôi chống bạo động trong thành phố, cũng đã bắt được không ít thành viên phạm tội, hiện tại đang thẩm vấn bọn chúng, thế nào cũng sẽ tìm được hang ổ của chúng ở đâu."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cám ơn cậu đã cho chúng tôi biết, vậy thì, mọi người đều tự trở về với công tác thôi."

Lúc này, bác sĩ trực ban mới phục hồi lại tinh thần, truy hỏi: "Xin hỏi, cậu thực tập ở bệnh viện nào vậy? À không, cậu đang bồi dưỡng ở bệnh viện nào? Cậu có thể nói cho tôi biết không? Xin hỏi làm thế nào có thể liên lạc với cậu?"

Ngày thứ hai, khi Hàn Phong rời giường, đúng lúc vừa kịp giờ ăn cơm trưa của đám người Lãnh Kính Hàn, Hàn Phong thống khổ nói: "Tại sao? Lại là mì ăn liền?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Có để lại cho cậu một ly đó, thích thì ăn không thích thì thôi."

Hàn Phong oán hờn nói: "Vì vụ án này, ngày ngày hai ba giờ khuya vẫn chưa thể ngủ, nhưng ngay cả một chút thức ăn cũng không có, tại sao đi theo anh, bữa bữa đều ăn mì gói chứ? Chẳng lẽ các anh ngoại trừ mì gói, thì không còn nghĩ ra thức ăn gì tốt hơn sao?"

Lâm Phàm nói: "Có mì gói ăn là hay rồi, cậu ngẫm lại coi, cậu ở chỗ đó có thể tìm ra cái gì mà ăn? Tôi đi rót nước sôi cho cậu."

Hạ Mạt nói: "Đúng rồi, Lý Hưởng đâu?"

Hàn Phong nói: "À, chấp hành nhiệm vụ rồi." Đồng thời thầm nghĩ: "Cái tên này, mình tưởng rằng tối qua anh ta sẽ gọi điện thoại đến, sao đến giờ cũng chưa có tin tức."

Lưu Định Cường nói: "Vật chứng hôm qua chúng tôi mang về, đều đã làm kiểm tra xét nghiệm rồi, cục cảnh sát bên kia cũng đã gửi tới báo cáo khám nghiệm tử thi, báo cáo để trong phòng thí nghiệm."

Hàn Phong suy nghĩ một chút, hỏi Lãnh Kính Hàn: "Lão Quách kia có liên lạc với anh không? Mấy vụ bạo động của bọn họ bên kia thế nào rồi?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Còn đang thẩm tra xử lý, người của quân đội 234 đã đến, anh ta bên kia cũng bận tối mày tối mặt. Hình như một vị lãnh đạo gần đây cũng muốn đến thành phố H này, nhìn xem tới cùng đã xảy ra tình huống gì."

Hàn Phong nói: "Bao nhiêu người tới?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Tới cả một đoàn."

Hàn Phong nói: "Ôi chao, lực lượng của chúng ta đây có thể tăng cường thêm thật nhiều rồi, thế này mà còn bắt không được Đinh Nhất Tiếu, tôi mới không tin."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhưng mà, bây giờ còn chưa biết Đinh Nhất Tiếu đang trốn ở đâu."

Trong mắt Hàn Phong hiện lên tuệ quang, nói: "Sẽ tìm được." Lâm Phàm bưng tới mì ăn liền cho anh, Hàn Phong quay đầu nói: "Đúng rồi, anh Cường, phân tích máu của anh có gì không?"

Lưu Định Cường nói: "Không. Có khả năng mẫu lấy quá ít, không tách ra được thứ gì có giá trị."

Hạ Mạt nói: "Từ súng ống thu được ở khu mỏ, trải qua so sánh, có thể nhận định, cùng súng ống sử dụng trong sự kiện bạo lực vài ngày trước và Hồng A Căn là từ cùng một nhà xưởng sản xuất gia công chế tạo."

Lâm Phàm nói: "Mặt khác, chúng tôi ở trong xưởng của Lương Hưng Thịnh còn tìm được bộ phận linh kiện chưa kịp dời đi, qua phân tích, có một bộ phận là then đẩy cùng kết cấu khóa nòng vẫn chưa gia công xong."

Lãnh Kính Hàn nói: "Chúng tôi đã đến công ty TNHH xây dựng Phúc Hưng mà Đinh Nhất Tiếu xây tại thành phố này, tất cả nhân viên liên quan còn ở lại trong công ty đều bị giam giữ tiếp nhận thẩm vấn. Đinh Nhất Tiếu quả nhiên lợi hại, vừa ra khỏi cục cảnh sát, gã đã đem toàn bộ tài chính của xí nghiệp đứng tên gã luồn đi, mà bình thường cũng luôn có lượng lớn tiền mặt được điều động, xem ra, gã đã sớm vì mình mà chuẩn bị tốt đường lui rồi. Về xí nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiếu, cục cảnh sát đã lập án điều tra khác, bên trong đề cập đến nhiều quan chức chính phủ lắm, chuyện cần làm của chúng ta bây giờ, chính là bắt Đinh Nhất Tiếu về quy án, đồng thời tìm ra kẻ thao túng phía sau kia."

Hàn Phong nói: "Woa, chỉ một buổi sáng các anh đã làm được nhiều chuyện như vậy à?"

Lâm Phàm nói: "Đương nhiên, cậu cho rằng ai cũng giống cậu à. Vừa rồi Trương Nghệ cũng đã về tới."

Hàn Phong nói: "Vết thương của anh ấy đã ổn chưa?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Chưa đâu, nhưng cậu ấy muốn về đơn vị, tôi vừa để cậu ấy trở về dưỡng thương rồi."

Hàn Phong nói: "Anh thật sự bảo thủ, người ta yêu cầu tích cực trở về đơn vị như vậy, cần gì chặt đứt đường lui của người ta chứ?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu thì biết cái gì, vết thương của cậu ấy còn chưa khôi phục, tùy tiện tham gia hành động, hậu quả không thể lường được."

Hàn Phong trợn mắt, không nói. Qua chốc lát, Lãnh Kính Hàn lại nhỏ nhẹ dịu giọng nói: "Công tác của chúng tôi làm, đối với cậu không tính là gì, nhưng với chúng tôi mà nói, đều rất nguy hiểm, nếu thân thể chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất mà tham gia hành động, rất có khả năng sẽ trả giá lớn bằng cả sinh mạng. Tôi phải phụ trách mỗi một thành viên trong phòng này, không giống cậu, chỉ nói lời cửa miệng là được."

Lâm Phàm và Hạ Mạt ở một bên lặng lẽ nói: "Cậu xem, tên kia có giống con trai của Lãnh trưởng phòng không?"

Hạ Mạt nói: "Lời này không thể nói lung tung, nếu Lãnh trưởng phòng biết, vậy anh coi như xong rồi."

Lâm Phàm nói: "Cậu có bao giờ nghe thấy Lãnh trưởng phòng ăn nói nhẹ nhàng đến thế với ai chưa? Hơn nữa, tên kia không rõ lai lịch, tuổi tác cũng không sai biệt với con gái của Lãnh trưởng phòng lắm, tôi thấy, tám phần là con riêng của Lãnh trưởng phòng."

Hạ Mạt nói: "Nhưng mà anh ấy không giống Lãnh trưởng phòng nha?"

Lâm Phàm nói: "Cái này gọi là giống bên mẹ đó, anh thấy con gái của Lãnh trưởng phòng giống anh ấy sao?"

Hạ Mạt nói: "Nhưng mà, cũng khá giống đấy chứ?"

Lâm Phàm nói: "Giống cái gì? Trước kia chúng ta từng gặp rồi, con bé kia, so với Lãnh trưởng phòng lanh lợi hơn. Loại giống bên mẹ này, sinh ra nếu là nữ cũng không giống anh ấy đâu."

Hạ Mạt vò đầu nói: "Phải không? Em, em quên mất rồi."

Sắc mặt Lãnh Kính Hàn trầm xuống, nói: "Hạ Mạt, Lâm Phàm, hai người các cậu đang nói gì đấy! Có thời gian sao không mau đi làm việc đi?"

Hạ Mạt và Lâm Phàm le lưỡi, mau chóng rời đi, Lãnh Kính Hàn lúc này mới hỏi Hàn Phong: "Những thi thể ngày hôm qua cậu nói, tôi vẫn chưa hiểu rõ, làm sao cậu biết được?"

Hàn Phong nói: "Trên thực tế, ngay ngày thứ hai khi Hồng A Căn bị bắt, tôi đã cảm thấy không đơn giản như vậy, cùng chịu huấn luyện với hắn có hai đội ngũ, mà cùng hắn trông coi Lương Tiểu Đồng cũng có vài đội, do đó nhân số bọn chúng không hề ít. Đã có nhiều người chịu huấn luyện như vậy, tại sao thời gian bọn họ chịu huấn luyện đó không có ghi chép mất tích nào chứ? Tôi đã đến cục dân chính một chuyến, tra xét nhân khẩu mất tích, thế nhưng, mấy năm gần đây, dân nhập cư từ các nơi đến thành phố H làm công đã được thân quyến xác nhận là mất tích tại thành phố H, có hơn mấy ngàn người."

Lãnh Kính Hàn biến sắc, Hàn Phong nói: "Quá đáng sợ đúng không? Khi nhìn thấy số liệu này, tôi cũng bị dọa giật mình. Có nhiều dân nhập cư mất tích như thế, tôi nghĩ bọn chúng không có khả năng thu lưu nhiều người như vậy, cho dù có nhân tố ngẫu nhiên bên trong, đại đa số dân nhập cư có lẽ đã bị bọn chúng bắt đi, nhưng đến tột cùng là bắt đến đâu? Xí nghiệp của bọn chúng cũng không có khả năng dung nạp nhiều người như vậy, do đó tôi mới phải hỏi tường tận lại Hồng A Căn, sau khi tôi nghe được quá trình huấn luyện của bọn họ, ý thức được, đó là một loại hình thức huấn luyện đào thải vô cùng tàn nhẫn. Do đó tôi nghĩ, nhất

định có lượng lớn người chưa vượt qua được huấn luyện mà chết, người tử vong, đã bị bọn chúng chôn."

Hàn Phong xì xụp húp nước mì, nói tiếp: "Nơi đầu tiên tôi nghĩ đến chính là khu mỏ kia, bởi vì nó có đủ năng lực xử lý thi thể, chẳng qua không biết cụ thể chôn ở nơi nào. Sau khi tiến vào quặng mỏ, tôi liền phát hiện chỗ không thích hợp ở mảnh rừng kia, về sau đại khái thì giống như tôi đã nói rồi đó."

Lãnh Kính Hàn nói: "Những thi thể này, một khi phơi bày ra ánh sáng, sợ rằng cả nước sẽ chấn động. Sự tình này bây giờ tạm thời vẫn còn ém xuống, nhưng không giấu được bao lâu đâu. Do đó, phải mau chóng bắt được Đinh Nhất Tiếu cùng kẻ đầu têu phía sau màn này, hiện tại biên phòng, nhà ga, sân bay cùng hải quan cũng đã bố trí khống chế nghiêm ngặt, Đinh Nhất Tiếu không có khả năng chạy thoát. Hiện tại, tôi phải đến cục cảnh sát cùng lão Quách thương nghị phạm vi bố trí khống chế, cậu có muốn đi cùng không?"

Hàn Phong nói: "Tôi không đi nữa, để tôi chỉnh lý cho xong đầu mối, ngày hôm qua vừa trở về, còn có rất nhiều công tác điều tra các anh làm tôi chưa được thấy, bên trong nói không chừng còn có phát hiện kinh người."

Hàn Phong ăn mì xong, đi tới phòng thí nghiệm của Lưu Định Cường, Lưu Định Cường còn đang làm thí nghiệm, Hàn Phong cầm lấy báo cáo thí nghiệm bắt đầu đọc.

Hạ Mạt nói: "Này, Hàn Phong, Long Giai hôm nay làm sao vậy? Anh có phát hiện cô ấy có chỗ không đúng không?"

Báo cáo khám nghiệm tử thi viết: Nam, thân cao 1m74, thể trọng 60kg, nhóm máu O, gốc châu Á, tuổi khoảng 30 đến 32...

Hàn Phong nói: "Không có nha."

Hạ Mạt nói: "Nhưng từ khi anh đi ra, cô ấy không nói một câu nào với anh cả, thậm chí nhìn cũng không nhìn, trước kia đâu có như vậy."

Nhưng trên một phần báo cáo khác lại viết, vết máu bọn họ phát hiện trên tường ngày hôm qua là nhóm AB, mà bộ lông trên thi thể người chết cũng không cùng nhận định với người chết.

Hàn Phong nói: "Có lẽ mấy ngày nay quá bận rộn, cô ấy quá mệt mỏi rồi chăng?" Anh tiếp tục xem báo cáo, Hạ Mạt bị bẽ mặt, im lặng đi làm thí nghiệm. Hàn Phong khép báo cáo lại, nhìn Hạ Mạt, tay trái cầm que thủy tinh, tay phải bưng cốc chịu nhiệt, đang khuấy chất lỏng, anh đột nhiên ngưng mắt, nói: "Kỳ thật, Long Giai, tôi vẫn hoài nghi ..."

Hạ Mạt cùng Lưu Định Cường cùng xoay đầu sang, Hạ Mạt hỏi: "Hoài nghi cái gì?"

Hàn Phong chần chừ nói: "Cũng, cũng không có gì, tôi hoài nghi cô ấy, có lẽ đã thật sự yêu tôi rồi."

Hạ Mạt lắc đầu từ chối cho ý kiến, Lưu Định Cường "hắc hắc" cười, nói: "Nói thế, cũng chỉ có cậu mới có thể nói ra được."

Hàn Phong hỏi: "Về báo cáo tối qua, cũng chỉ có một chút như vậy sao?"

Lưu Định Cường nói: "Tôi nghĩ vụ án tối qua cùng vụ án chúng ta điều tra hiện tại không liên quan, có nên đặt vụ án tối qua sang một bên trước không?"

Hàn Phong nói: "Không, không cần, anh tiếp tục làm việc của anh. Bộ lông không phải của người chết, vết máu trên mặt đất cũng không phải, chẳng lẽ đều là của hung thủ, khi ấy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì chứ?"

Lưu Định Cường nói: "Từ báo cáo khám nghiệm tử thi đến xem, thức ăn trong dạ dày của người chết cơ bản đã tiêu hóa hoàn toàn, do đó thuyết pháp đã tử vong hơn ba giờ đáng để nghi vấn, trừ phi người chết chưa ăn cơm tối. Còn nữa, tĩnh mạch của cẳng chân thi thể hơi cong ra, vết chai chân dày, hẳn phải là một người trường kỳ đứng làm việc."

Hạ Mạt nói: "Công việc phải đứng? Chẳng lẽ là khuân vác?"

Lưu Định Cường nói: "Còn nữa, vùng cơ thịt bên sườn ngón út tay phải của hắn vô cùng phát triển, hắn là một người trường kỳ rèn luyện cơ phần đó, người như vậy, có thể là tuyển thủ tennis, tuyển thủ cầu lông, vân vân."

Hàn Phong nói: "Nhưng tôi không rõ, tại sao hung thủ phải dùng axit mạnh thiêu hủy cả tay người chết? Chẳng lẽ trước kia người chết từng có tiền án? Để lại dấu tay lập hồ sơ?"

Lưu Định Cường nói: "Bộ lông có thể là từ nơi khác bay lạc vào, mà vết máu trên tường cũng không nhất định là được lưu lại vào tối qua. Muốn có nhiều đầu mối hơn so với trong tưởng tượng của tôi cần càng nhiều thời gian hơn nữa. Hiện tại tôi đang làm thí nghiệm thành phần đám tro mà cậu mang về, tôi đã tách ra nhiều loại vật chất. Có tro chế phẩm của giấy, có sợi bông, có sản phẩm hóa chất do con người tổng hợp, còn lại vẫn đang phân tích."

Hạ Mạt nói: "Thuốc nổ phá núi ngày hôm qua mang về từ khu mỏ, thành phần so với thuốc nổ máy bay trực thăng đồ chơi mang theo giống nhau."

Hàn Phong nói: "Loại thuốc nổ nitroamine, trên thị trường nơi nơi đều có đúng không? Xem ra chỗ này không còn thông tin gì nữa, tôi đến chỗ Long Giai nhìn xem, chỗ cô ấy còn có thông tin gì."

Long Giai ngồi trước máy tính, vẻ mặt có chút hoảng hốt, khi Hàn Phong

xuất hiện, cô đang xem tin nhắn trên điện thoại. Hàn Phong lặng lẽ đi tới phía sau cô, vỗ vỗ vai cô, phản ứng đầu tiên của Long Giai, là giấu điện thoại vào túi xách, sau đó mới quay đầu, Hàn Phong nói: "Cái gì vậy? Bí mật thế sao?"

Long Giai chỉnh chỉnh tóc, nói: "Có chuyện gì? Nói đi."

Hàn Phong nói: "Tôi muốn xem báo cáo điều tra của mọi người mấy ngày nay, lần trước báo cáo điều tra của cô về Lâm Chính cũng lấy ra luôn đi."

Long Giai ôm một chồng báo cáo thật dày, Hàn Phong ngồi trên bàn bên cạnh Long Giai lật xem báo cáo, một bên xem báo cáo, một bên nhìn Long Giai, anh nói: "Còn đang vì chuyện tối qua mà tức giận sao?"

Long Giai nói: "Anh đừng có thế này nữa được không. Anh tới cùng nghĩ tôi thế nào, anh cứ nói thẳng ra đi."

Hàn Phong nói: "Còn chưa tới lúc." Sắc mặt anh trầm xuống, nói: "Nếu thật sự tới lúc rồi, ôi, cô cũng không nên trách tôi nha."

Long Giai nói: "Chẳng hiểu gì cả."

Ánh mắt Hàn Phong sáng lên, anh thấy được Long Giai từng điều tra, số di động thần bí Lâm Chính nhận được trước khi chết, có số đầu là 239, số đuôi lại là 2348. Hàn Phong suy nghĩ tìm tòi, mã số này hình như đã từng thấy ở đâu đó rồi. Anh cầm báo cáo mỉm cười bỏ đi, nói với Long Giai: "Tôi đem báo cáo này vào trong xem, không có vấn đề gì chứ?"

Long Giai nói: "Đều đã đánh số trang, anh chỉ cần không làm mất là được."

Hàn Phong đi tới phòng thí nghiệm, Lưu Định Cường đang xem báo cáo sửa sang lại tài liệu phân tích vũ khí thu được, Hàn Phong nói: "Này, anh

có biết, ngoại trừ Lý Hưởng và Hạ Mạt ra, còn có ai biết nhà của tôi không?"

Lưu Định Cường nói: "Cậu ở đó chẳng lẽ còn có cái gì đáng giá để khoe khoang sao? Ai mà thèm tuyên truyền chỗ ở của cậu chứ."

Hàn Phong nói: "Ồ, vậy không có gì."

Anh vừa mới đi tới cửa, Lưu Định Cường lại nói: "Bất quá..."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10: Nội Gián (1)

Hàn Phong đem đầu mối của cả vụ án từ trong báo cáo rà soát lại một lần nữa, viết hết lên giấy.

Hàn Phong làm xong hết thảy những việc này, đã khoảng 4h chiều. Lúc này Lãnh Kính Hàn đã chạy về phòng điều tra hình sự. Ông nói: "Có tin tức của Đinh Nhất Tiếu rồi, mọi người chuẩn bị một chút."

Hàn Phong nói: "Làm sao anh biết?"

"Ba giờ trước, Đinh Nhất Tiếu đã sử dụng điện thoại di động liên lạc với thuộc hạ của gã thông qua tín hiệu của thiết bị định vị truyền ra, chúng tôi có thể khóa được vị trí của người sử dụng điện thoại di động, chuẩn xác trong phạm vi 200m. Đi thôi, lần này gã chạy đằng trời.

Khị bọn họ chạy tới, đám người Hướng Thiên Tề đã tới trước một bước rồi. Hướng Thiên Tề báo cáo: "Bọn chúng tối qua ở chỗ này. Đi rất vội vàng, có người đi đường nói chiếc xe Mercedes Benz kia vừa mới đi chưa tới 10 phút. Chúng tôi đã phái người đuổi bắt."

Hàn Phong vừa nhìn, trong phòng nhỏ chăn gối hỗn độn, vỏ bia ném tứ tung, đầu lọc thuốc tứ tán, trong phòng còn vương mùi khói thuốc. Anh lộ ra nụ cười lãnh khốc, hỏi: "Hắn lái Mercedes Benz sao?"

Hướng Thiên Tề nói: "Đúng thế, loại xe này ở thành phố chúng ta chỉ có ba chiếc, vô luận ai cũng nhận ra được."

"Nhưng hắn không phải lái chiếc Mercedes Benz đa dụng sao?"

(Tiêu: Xe hơi đa dụng thường được viết tắt là MPV (Multi Purposes Vehicle) là loại xe có nội thất rộng rãi, khả năng vận chuyển, chuyên chở

lớn, có thể phân biệt với SUV ở chỗ MPV có gầm xe thấp và thân xe thon dài hơn.)

Lãnh Kính Hàn nói: "Bọn chúng nhất định đã đổi xe, xe Mercedes Benz nhỏ tính năng tốt hơn xe đa dụng chứ?"

Hàn Phong nói: "Nhưng những món tiền kia đâu? Một xe tiền chúng mang theo đâu chứ."

Lãnh Kính Hàn sửng sốt, bỗng dưng nghe Lưu Định Cường đang thu thập chứng cứ nói: "Trên giường có bộ lông, có dấu tay."

"Ồ." Hàn Phong hoài nghi nói, "Thật vậy sao?"

Hạ Mạt cùng Long Giai báo cáo, chân tường có dấu vết ma sát, có vụn giấy. Phòng bếp có dấu vết đã làm bữa tối, nhưng chỉ có một bộ chén đũa.

Hàn Phong nói: "Chẳng lẽ chỉ có một mình gã? A Bát không đi cùng gã sao?"

Đám người Hàn Phong đang phân tích tình huống, Hướng Thiên Tề thình lình đè lên tai nghe, nói: "Cái gì, đã đuổi kịp chiếc xe Mercedes Benz kia? Tốt, lập tức chặn lại, bố trí chướng ngại vật trên đường Thanh Huy."

Hàn Phong hỏi: "Đường Thanh Huy? Không phải đường bến tàu sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Không phải, đường đó hắn là đến cục cảnh sát."

Hàn Phong cười nói: "Haha, không phải gã định mang theo món tiền lớn kếch sù đó đến tự thú đấy chứ?"

Lúc này, chỉ nghe Hướng Thiên Tề nói: "Đã chặn lại? Cái gì! Là xe của

chính quyền thành phố? Thế này là thế nào? Các cậu truy đúng hướng không đấy?" Hướng Thiên Tề nói vài câu, rồi quay lại báo với Lãnh Kính Hàn: "Bị lầm rồi, chiếc xe kia là của tòa thị chính. Tài xế nói, văn phòng thành phố gọi điện thông báo hắn ở chỗ này chờ thị trưởng Trình, hắn đợi 10 phút, thì được cho biết là sai địa điểm, bảo hắn quay về tòa thị chính."

"Thì ra là thế." Hàn Phong đột nhiên tỉnh ngộ.

Lãnh Kính Hàn nói: "Thế này là sao?"

"Bọn chúng trộm điện thoại nội tuyến của cơ quan chính phủ, thông báo cho chiếc xe Mercedes Benz kia chạy đến chỗ này, mà loại xe Mercedes Benz kia của chính phủ vừa vặn giống hệ chiếc xe của bọn chúng, bọn chúng dựa vào đó mà thu hút lực chú ý của mọi người, rồi sau đó lái xe đa dụng của mình rời đi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Chết tiệt, lại một chuyến trắng tay."

"Không đâu, chí ít gã đã từng đến đây, đã bại lộ một địa điểm ẩn thân rồi, thỏ khôn cũng chỉ có ba hang, tôi không tin trong thành phố này nơi nơi đều có nhà ở của gã." Hàn Phong đi vào phòng bếp, nói với Long Giai: "Các cô điều tra như vậy cũng vô dụng, nếu như là kẻ có năng lực phản điều tra, bọn chúng có khả năng sẽ cố ý lưu lại đầu mối lừa mọi người, muốn tra hãy tra những đầu mối ngầm."

"Cái gì có thể được xem như đầu mối ngầm đây?"

"Tỷ như..." Anh giựt ống dẫn nước ra, nói với Long Giai: "Cây nhíp."

Anh từ trong ống dẫn nước kẹp ra một đoạn mì, nói: "Xem ra thật sự đã ăn uống ở chỗ này. Rồi tỷ như..."

Anh lại đem túi rác trong phòng bếp mở ra, đem rác rưởi bày trên mặt

đất, tỉ mỉ lục lọi, Long Giai bịt mũi. Hàn Phong tìm trong chốc lát, từ trong túi rác kẹp ra một vài sợi so với tóc còn nhỏ hơn, Long Giai hỏi: "Đây là gì?"

"Tơ."

"Đầu mối này hữu dụng sao?"

Hàn Phong cười cười, đem tơ này bỏ vào túi vật chứng." Đây không giống sợi trên quần áo, tôi cũng không nghĩ ra trong nhà này có chỗ nào có đồ vật như vậy, cô nói xem vật thế này có hữu dụng hay không? Quy tắc kiểm chứng đầu tiên, thứ gì không nên tồn tại ở hiện trường, đều cần liệt vào đối tượng hoài nghi hàng đầu."

Hoàn thành thu thập chứng cứ, mọi người lại trở về phòng điều tra hình sự, Lưu Định Cường cùng Hạ Mạt lập tức tập trung vùi đầu vào khẩn trương thí nghiệm.

Lãnh Kính Hàn nói: "Lại bổ nhào vào khoảng không, thật sự là đau đầu mà."

Hàn Phong cười cười, "Nhào vào khoảng không mới bình thường, nếu vừa đi đã bắt được, tôi cũng hoài nghi có thật là Đinh Nhất Tiếu hay không đấy."

"Sao thế được?"

"Anh hình như đã quên một người, kẻ đó ở bên trong chúng ta, nhưng vẫn luôn duy trì liên lạc với bọn chúng."

Lãnh Kính Hàn há hốc mồm, hồi lâu mới khép lại: "Cậu không nói, tôi thật sự cũng quên mất. Cậu là nói, kẻ đó vẫn còn tiết lộ tin tức?"

"E là vậy."

"Được thôi, cứ bảo bọn họ giao hết điện thoại di động ra đây, như vậy bọn họ sẽ không thể tiết lộ thông tin nữa."

"Không cần, tôi nghĩ, tôi đã có một ít đầu mối. Sau khi trở về, tôi vẫn luôn chú ý sự tình này, không bao lâu nữa chúng ta có thể tìm được kẻ đó thôi, cần gì vào lúc này đả thảo kinh xà. Anh biết tại sao chúng ta lại ngăn chặn được Đinh Nhất Tiếu ở khu mỏ không?"

"Chẳng phải đã để gã chạy thoát rồi sao?"

"Gã chạy được, đó là vì tôi ngay từ đầu đã không để ý, tôi cho rằng gã sớm đã đi mất, ai dè gã còn chưa đi, tính sai. Nhưng mà, khi chúng ta đến, gã vẫn còn trong khu mỏ, chứng tỏ gã chưa nhận được tin tức, căn bản cũng không ngờ tới chúng ta sẽ thình lình kiểm tra khu mỏ của gã, đó chính là vì tính bất ngờ của chúng ta. Đinh Nhất Tiếu vẫn cho rằng, chúng ta còn đang vì xử lý sự kiện bạo lực mà đầu óc đại thương, và ngay lúc khác thường ấy, cũng làm cho người của bọn chúng phân công đến không kịp tiết lộ tin tức ra ngoài. Do đó, một khi nắm giữ chứng cớ, tôi sẽ lập tức bắt kẻ nội gián kia ra, vấn đề hiện tại chính là chứng cứ, tôi còn chưa tìm được chứng cứ."

"Cậu đã biết là ai? Là ai? Có đúng là Long Giai không?"

"Tại sao tôi phải nói cho anh biết chứ? Nói cho anh biết rồi, sau này anh khẳng định không thể giả bộ điềm nhiên như không nữa, nhất định sẽ bại lộ."

"Nói vậy, tạm thời vẫn tuyệt không tiết lộ."

Hàn Phong mới từ phòng làm việc của Lãnh Kính Hàn đi tới, Lưu Định Cường liền ngăn anh lại nói: "So sánh dấu tay, là dấu tay của Đinh Nhất Tiếu. Hơn nữa không phát hiện dấu tay của người thứ hai, cùng với chứng cứ có người thứ hai tồn tại, khi ấy hắn chỉ có một mình Đinh Nhất

Tiếu."

Hạ Mạt đối với tro tàn kia tiến thêm một bước xét nghiệm cũng đã có kết quả, mẩu giấy này chứa mực in, hẳn là tiền.

Hàn Phong nhíu mày, nói: "Không có khả năng nha? Chẳng lẽ tôi nghĩ sai rồi?"

Rạng sáng 1h, Hàn Phong ngủ đến say sưa, Lãnh Kính Hàn bỗng dưng lay tỉnh Hàn Phong, nói: "Nhanh lên một chút, đã phát hiện tung tích của Đinh Nhất Tiếu."

"Tại sao lại phát hiện tung tích của gã vào nửa đêm chứ? Chẳng lẽ bọn họ không thể phát hiện vào buổi sáng sao?" Hàn Phong tức giận nói.

"Ai biết được, Đinh Nhất Tiếu bây giờ mới gọi điện mà."

Trên ô tô, Hàn Phong tranh thủ thời gian ngủ, khi Lãnh Kính Hàn lay tỉnh anh, bọn họ đã tới một khách sạn. Chủ khách sạn cái gì cũng không biết, nhưng phục vụ viên trực ca từng nhìn thấy một chiếc xe đa dụng màu đỏ, đã đi. Mọi người lục soát ở khách sạn một phen không có phát hiện gì, chỉ có thể trở lại phòng điều tra hình sự.

Lãnh Kính Hàn nói: "Đáng giận, lại đi chậm một bước."

"Vô dụng, gã mỗi lần gọi điện rồi lái xe đi, cảnh sát các anh có những phương pháp gì, bọn chúng đã sớm tìm hiểu rõ ràng rồi."

Lâm Phàm và Hạ Mạt đều ngáp, nói ngủ trước quan trọng hơn. Long Giai lại nói: "Chúng ta nên nhìn bản đồ xem, từ phạm vi tín hiệu của hai lần này tra tìm lộ tuyến hành động của Đinh Nhất Tiếu, nói không chừng có thể tìm được đầu mối gì."

Hàn Phong đi qua, vỗ vai Long Giai, thở dài nói: "Tôi không muốn tiếp

tục thay cô che giấu nữa, cô muốn gây sức ép cho tất cả mọi người không cách nào ngủ nổi, như vậy để Đinh Nhất Tiếu thừa cơ trốn đi đúng không?"

"Anh nói cái gì? Cái gì không muốn che giấu? Anh có ý gì?" Long Giai rất mờ mịt.

Hàn Phong xoay người, "Xin lỗi mọi người, có một việc tôi và Lãnh trưởng phòng của các anh đã thương lượng rất lâu rồi, nhưng vẫn chưa nói cho mọi người biết. Tối nay, bí mật này phải vạch trần thôi. Đó là, chúng tôi vẫn hoài nghi, trong đội ngũ của chúng ta, có một người thông đồng cùng kẻ chủ mưu phạm án lần này. Nói cách khác, trong chúng ta có nội gián."

"Hả!" Hạ Mạt há hốc miệng, lộ ra bộ dáng không thể tin được, "Không thể nào? Anh có phải đã nghĩ sai rồi không?"

"Tôi cũng hy vọng tôi nghĩ sai rồi, nhưng rất nhiều sự thật trong vụ án này đều cho thấy, hành tung của chúng ta, bị đối thủ của chúng ta nắm giữ rất rõ ràng. Thứ nhất, khi tôi cùng Lãnh trưởng phòng lần đầu tiên đến nhà anh ấy, đó là nơi nghỉ ngơi chuyên dụng của anh ấy khi phá án, anh ấy nói cho tôi biết, có rất ít người biết được nơi đó, ngoại trừ Lưu Định Cường và Lâm Phàm hai vị đội viên lão làng này, ngay cả các anh cũng không biết, đúng không?" Hàn Phong hỏi Hạ Mạt.

"Tôi quả thật không biết."

"Nhưng hung thủ biết, hơn nữa biết chúng tôi đêm đó sẽ ở lại chỗ nào. Nếu không phải tôi ngủ không được, hôm nay đứng ở chỗ này phát biểu không còn là tôi và Lãnh trưởng phòng nữa rồi. Lần thứ hai, là nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh, khi chúng tôi đi điều tra thì tốt đẹp, tại sao chúng tôi vừa rời khỏi, bác Cát bảo vệ liền chết thảm? Hơn nữa, khi chúng tôi nửa đêm đi điều tra án, còn bị người ta lần thứ hai đánh lén, nếu không phải tôi tính cảnh giác cao, hôm nay đứng ở chỗ này phát

biểu, đã không phải là tôi và Lãnh trưởng phòng của mọi người nữa rồi."

Lãnh Kính Hàn ở một bên thấp giọng nói: "Đừng ở đó đem mình nói đến vĩ đại như thế."

Hàn Phong cười, nói tiếp: "Lần thứ ba, ở nhà của tôi, sự tình này các anh chưa ai biết cả, ngoại trừ hung thủ. Có người thả một con rắn vào nhà của tôi, nhưng mà, người biết nhà tôi ở đâu thật sự rất ít, ngoại trừ Lãnh huynh, còn có Hạ Mạt và Lâm Phàm, những người khác căn bản không biết nhà tôi ở đâu, hơn nữa, tôi là nửa đường đến điều tra vụ án này, cho dù hung thủ đem lý lịch của những người ở phòng điều tra hình sự tra đến rõ ràng, y cũng không có khả năng biết tôi là từ đâu tới, đừng nói chi là thả rắn."

Hàn Phong dừng một chút, đôi mắt đảo qua từng người, lại nói: "Về sau, chúng tôi phát hiện, Đinh Nhất Tiếu ngày thứ hai sau khi bị nghe lén, đã bắt đầu bảo trì tính cảnh giác khi nói chuyện, mọi người không phát hiện, là bởi vì chúng tôi không nói cho mọi người biết. Ngay sau khi chúng ta cài đặt thiết bị nghe trộm, Đinh Nhất Tiếu trước mỗi lần nói chuyện, phải suy nghĩ ba giây, mà trước kia thì không, chi tiết nho nhỏ này cơ hồ khó có thể phát hiện, nhưng nó đã cung cấp cho chúng tôi một thông tin, thời gian hung thủ biết được chuyện chúng ta cài thiết bị nghe trộm chỉ chưa đến nửa ngày. Còn nữa, khi mọi người điều tra khu mỏ của Đinh Nhất Tiếu, tại sao không phát hiện, chính là vì tin tức đã tiết lộ, bọn chúng đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Tại sao hai lần hành động này của chúng ta đều kết thúc bằng thất bại, cũng bởi lý do đó, có người đã đem tình hình của chúng ta tiết lộ cho Đinh Nhất Tiếu, gã biết chúng ta khi nào thì ở đâu, mà chúng ta lại chẳng hề hiểu rõ tình hình gì cả!"

Lâm Phàm nói: "Vậy, chẳng lẽ người cậu hoài nghi chính là ..."

"Không sai, vừa rồi tôi đã nói rồi, người ẩn núp bên cạnh chúng tôi chính là cô ... Long Giai!" Hàn Phong chỉ tay vào Long Giai.

Long Giai mở to hai mắt, khóe miệng vì kích động mà run rẩy, cô kêu lên: "Tôi không có! Không phải tôi!"

Hạ Mạt cũng nói: "Có phải nghĩ sai rồi không, không phải là Long Giai chứ?"

Lưu Định Cường cũng nói: "Tại sao cậu lại hoài nghi cô ấy chứ?"

Hàn Phong cười lạnh: "Được rồi, tôi sẽ đem nguyên nhân tôi hoài nghi nói cho mọi người. Bắt đầu nói từ sự kiện đầu tiên, khi ấy biết chỗ ở của Lãnh Kính Hàn, chỉ có Lưu Định Cường, Lý Hưởng, tôi và Lãnh Kính Hàn ..."

Hạ Mạt cắt ngang lời Hàn Phong: "Đúng rồi, Long Giai không biết Lãnh trưởng phòng ở đâu mà?"

"Sai! Cậu đã quên, ngày đó là Long Giai lái xe đưa tôi và Lãnh trưởng phòng đến đó, cho nên, cô ấy không chỉ biết chỗ ở của Lãnh trưởng phòng, hơn nữa, cũng chỉ có cô ấy cùng với Phan Khả Hân cùng xe với chúng tôi là biết, đêm hôm đó, tôi và Lãnh trưởng phòng ở đâu."

Lưu Định Cường liếc mắt nhìn Long Giai một cái, không sai, đêm đó Lãnh Kính Hàn cũng không có tỏ vẻ đặc biệt muốn ở căn nhà nhỏ chuyên dùng để làm việc kia, nếu không phải đi cùng Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong đến đó, căn bản không biết Lãnh Kính Hàn muốn ở đâu.

"Chuyện thứ hai, cũng chính là chuyện nhà xưởng Lương Hưng Thịnh. Khi ấy tôi nhờ Long Giai đi điều tra nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh, nhưng kết quả điều tra của cô ấy cũng không có đầu mối gì, cô ấy che giấu sự thật, cô ấy không nói cho tôi biết nhà xưởng Lương Hưng Thịnh có một dây chuyền sản xuất đã bị chuyển dời. Hơn nữa, sau khi chúng tôi đi thăm dò nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh, bác Cát lập tức bị giết hại, kỳ thật lúc đó tôi căn bản còn chưa phát hiện được gì, nhưng Long Giai sợ tôi đã phát hiện bí mật của linh kiện, do đó lập tức thông báo cho

hung thủ, để y bố trí người sát hại bảo vệ, dời linh kiện đi." Hàn Phong lạnh lùng nhìn Long Giai, "Khi bác Cát đang hướng tôi nhắc tới dây chuyền sản xuất bị dời đi một cái, cô đã hạ quyết tâm giết ông ấy đúng không?"

Mắt Long Giai đỏ hoe, thấp giọng giải thích: "Tôi không có, tôi không có."

"Đêm hôm đó, cũng là một mình cô nhận được điện thoại của cục cảnh sát trước hết, cô sớm đã biết bọn họ sẽ gọi đến, cho nên mới ở lại phòng điều tra hình sự chưa về đúng không? Mà chờ tôi và Lãnh trưởng phòng tới hiện trường rồi, cô lại thông báo cho đồng bọn của mình, để bọn chúng dùng đồ chơi nổ ô tô, muốn cho chúng tôi nổ banh xác. Cô thật ác độc nha!" Hàn Phong vừa nói vừa vung cánh tay.

Long Giai ngấn lệ, chỉ biết lắc đầu. Hàn Phong nói tiếp: "Chuyện thứ ba, cứ mãi khiến tôi hoài nghi, khi ấy Lãnh trưởng phòng cũng ở đó, chúng tôi hỏi bà chủ nơi tôi ở, bà ấy nói, có một nữ cảnh quan thân cao chừng này, tóc ngắn đã tới, tôi không nói sai gì chứ?" Hàn Phong ra dấu so sánh chiều cao, Lãnh Kính Hàn gật gật đầu, chính là chiều cao của Long Giai.

"Long Giai có thể túm tóc dài trong khăn trùm, nhìn qua như là tóc ngắn. Nhưng tôi không rõ, nhà của tôi, chỉ có Lãnh Kính Hàn, Lý Hưởng, Hạ Mạt và Phan Khả Hân biết, Long Giai không biết tôi đang ở đâu."

Hạ Mạt nói: "Đúng vậy, Long Giai không biết anh ở đâu."

Lưu Định Cường cúi đầu trầm tư. Hàn Phong nói: "Nhưng, có một việc các anh đừng quên, không nhất định phải từng đến mới biết được, có vài người năng lực biểu đạt rất mạnh, mà có vài người năng lực giải thích rất mạnh, Lý Hưởng và Long Giai, vừa vặn chính là hai người năng lực biểu đạt mạnh mẽ và năng lực giải thích mạnh mẽ đó. Lý Hưởng, anh ấy từng nói rõ tường tận với Long Giai địa chỉ nhà tôi và hoàn cảnh trong nhà, đúng không?"

Lưu Định Cường bất đắc dĩ gật đầu. Hàn Phong nói: "Cho nên, người có thể làm được ba chuyện này, chỉ có Long Giai."

Hạ Mạt nói: "Không, không đúng nha. Chiếu theo lời cậu nói, cô gái phóng viên kia, Phan Khả Hân, cô ta cũng đáng nghi mới đúng."

Long Giai cảm kích liếc mắt nhìn Hạ Mạt, Hàn Phong nói: "Phải không? Nhưng chúng ta dựa theo động cơ mà phân tích, Khả Hân không hề đáng nghi. Về điểm này, tôi nghĩ, để Lãnh huynh giải thích với các anh, sẽ nói rõ ràng hơn tôi."

"Phan Khả Hân gần gũi với cháu gái tôi, do đó cùng tôi tương đối thân cận, tôi không phải thiên vị, bởi vì các cậu còn chưa biết thân thế của nó. Ông nội của nó, tên là Phan Thắng Quốc."

Lâm Phàm nói: "A, chính là, chính là Phan Thắng Quốc kia sao?"

"Đúng, chính là chủ tịch của tập đoàn Cửu Châu kia, Phan Thắng Quốc. Tài sản của gia tộc bọn họ, cất giữ phỏng chừng khoảng từ ba trăm triệu đến năm trăm triệu, nhưng hung thủ lần này, mục đích không ngoài tiền. Nhưng các cậu biết không, sau khi một người đạt tới một mức nhất định, tiền đối với bọn họ mà nói, cũng chỉ là một con số. Phan Khả Hân là cháu gái duy nhất của Phan Thắng Quốc, ngoài ra Phan Thắng Quốc không còn con cháu nào khác nữa, vậy, Khả Hân nó sẽ vì vài tỷ, mà vứt bỏ cả trăm tỷ của nhà mình không thèm đếm xỉa sao? Điểm này, rất khó đứng vững được đúng không?"

Hàn Phong nói tiếp: "Nhưng Long Giai, cô không giống. Cô xuất thân cô nhi viện, từ nhỏ nghèo khổ, mà thu nhập của phòng điều tra hình sự cũng không cao, do đó, nói cô vì kiếm được nhiều tiền tài mà chịu nguy hiểm cũng không có gì quá đáng chứ? Cô nói xem, bọn chúng đã đáp ứng cho cô bao nhiêu lợi lộc?"

Long Giai vặn đầu một cái, hừ lạnh nói: "Chỉ bằng những suy đoán này của anh, rất khó khiến người ta phục đấy. Anh ngậm máu phun người như vậy, trong sự kiện anh nói, cũng đều có sự tham dự của anh, vậy tại sao không phải là anh thông báo cho hung thủ chứ?"

"Được thôi, tôi sẽ nói cho cô biết nguyên nhân, chứng cứ ngay trên người của cô ..."

Ánh mắt của mọi người thoáng cái tập trung trên người Long Giai, Hàn Phong gằn từng chữ: "Xin mời lấy di động của cô ra đi."

Long Giai lúc này mới thay đổi sắc mặt. Hàn Phong nói: "Nếu như từng gửi tin nhắn bằng điện thoại, chưa có thời gian xóa, vậy tin nhắn sẽ lưu lại trong di động, cô nghĩ muốn sau khi trở về phòng ngủ sẽ xóa tin nhắn đúng không? Đã không còn cơ hội nữa rồi."

Long Giai lục lọi lấy di động ra, lẩm bẩm nói: "Việc này, không đúng, tôi không biết nó sẽ, chẳng lẽ..."

Hàn Phong cầm lấy điện thoại, lục lọi nói: "Là chỗ này, điện thoại di động này gửi tin nhắn đến chủ số 239××××2345, các anh có lẽ rất xa lạ, nhưng tôi sẽ nói tiếp một mã số nữa, các anh nhất định cũng biết. 239××××2341, còn ấn tượng gì không, Lâm Phàm?"

Lâm Phàm đột nhiên giật mình một cái, "Đó là, đó là mã số của kẻ chủ mưu phía sau trò chuyện cùng Đinh Nhất Tiếu, chẳng lẽ giữa hai mã số này, có liên hệ gì?"

"Không sai, lần trước các anh cho chúng tôi mã số kia, để chúng tôi đi điều tra, kết quả ở thành phố T tra ra nông dân Kiều Minh Cương cho người ta mượn chứng minh thư, lúc ấy cũng không khiến tôi chú ý, nhưng hôm nay khi xem tài liệu tôi mới phát hiện, ngày đó trước khi Long Giai điều tra cái chết của Lâm Chính, số gọi vào điện thoại di động của Lâm Chính là 239××××2349, mà chúng tôi khi ở thành phố T điều

tra, từng ghi chép số di động của giám đốc Tôn là 239××××2343, do đó, tôi tin rằng giữa hai số này có mối liên hệ nào đó, cho nên, tôi đã gọi cho bà chủ bán điện thoại di động. Bà ấy đã tra qua và nói cho tôi biết, khi ấy kẻ dùng chứng minh thư giả đã mua tổng cộng 10 số di động, đều mở đầu là 239, thẳng đến ba số áp chót cũng đều là 234, số cuối là từ 0 đến 9. Vậy, Long cảnh quan, xin cô nói cho tôi biết, tin nhắn này là gửi cho ai đây?"

Long Giai sợ hãi nói: "Tôi, tôi không biết."

"Haha, cô không biết? Tốt thôi, chúng tôi chỉ cần bấm số này, vậy thì chân tướng rõ ràng rồi đúng không? Lấy loa tới, tôi muốn để tất cả mọi người nghe được, số điện thoại di động này, rốt cuộc là ai đang sử dụng."

Lâm Phàm tựa hồ không tình nguyện lắm, nhưng anh ta vẫn lấy ra một cặp loa nhỏ, gắn vào tai nghe của điện thoại, sau đó, tất cả mọi người ngừng thở, cùng lẳng lặng chờ đợi, đêm tối vốn lặng yên không một tiếng động, giờ phút này chỉ còn thanh âm bấm số điện tử "tít tít tít tít tít tít tít tít tít tít tít."

Sau khi bấm số, một thanh âm gấp gáp vang lên: "Thế nào? Chẳng lẽ bọn chúng lại phát hiện ra tôi rồi? Sao không nhắn tin? Này, nói chuyện đi ..."

Hàn Phong cực nhanh viết xuống giấy ba chữ "Đè nhầm nút", để Long Giai trả lời, mũi Long Giai ê ẩm, cố nén nói: "Đè nhầm nút."

Đầu bên kia điện thoại nói: "Sao không cẩn thận như vậy, bị phát hiện thì không ổn đâu, được rồi, tôi tắt máy đây."

Trong đại sảnh lặng như tờ, Lâm Phàm, Lưu Định Cường, Hàn Phong cùng Lãnh Kính Hàn, ai cũng nghe ra được, đây là Đinh Nhất Tiếu.

Thanh âm tắt máy truyền đến, Hàn Phong nói: "Vậy, cô còn gì muốn giải

thích?"

Long Giai buồn bã nói: "Tôi không muốn giải thích nữa, tóm lại không phải tôi, các anh tin cũng được, không tin cũng được. Giám đốc Lãnh, ông có tin là tôi làm không?"

Hàn Phong ngắt lời nói: "Còn muốn ngụy biện, tôi cho cô biết, người hoài nghi cô đầu tiên chính là ông ấy đấy!"

Long Giai mở to đôi mắt bất lực, phảng phất như không thể tin được đây là sự thật, lộ vẻ sầu thảm hỏi: "Thật thế sao? Giám đốc Lãnh?"

Lãnh Kính Hàn đau lòng nghiêng đầu đi, đáp: "Đúng vậy."

Long Giai nhìn những người xung quanh như Lâm Phàm, Lưu Định Cường, Hạ Mạt, hỏi: "Các anh, các anh thì sao? Các anh tin là tôi làm sao?"

Mọi người đều cúi đầu, quả thật, ai cũng không nguyện tin rằng đây là sự thật, nhưng mà, sự thật này không có đường phản bác.

Hàn Phong nói: "Tôi đã nói đến nước này rồi, còn lại nên làm gì, các anh tự mình lo liệu đi."

Trầm mặc hồi lâu, Lãnh Kính Hàn nói: "Thế này, Long Giai, cô, cô bỏ cảnh huy trước, tôi sẽ phái người 24h chú ý đặc biệt tới cô, chờ vụ án kết thúc, nếu như là kẻ khác làm, chúng tôi sẽ không xử oan cô."

Hàn Phong không khách khí nói: "Nói màu mè như vậy làm gì chứ, Long Giai, từ giờ trở đi, chúng tôi muốn hủy bỏ vũ trang của cô, đồng thời tạm giam cô, có thể không còng tay cô, nhưng một ngày 24h, cô phải chịu sự quản chế của nhân viên chúng tôi, chờ vụ án kết thúc, chúng tôi sẽ cân nhắc mức hình phạt mà khép tội cô."

Long Giai không phản kháng, đã vào phòng tạm giam trước. Lãnh Kính Hàn than thở nói: "Ôi, tối nay tôi ngủ không ngon được nữa rồi."

"Đây là chuyện tốt mà, cuối cùng đã bắt được con quỷ bên trong, tôi có thể ngủ ngon rồi." Hàn Phong ngáp một cái.

Lãnh Kính Hàn hỏi Hàn Phong: "Đúng rồi, cậu làm sao biết tin nhắn điện thoại cô ấy gửi còn chưa bị xóa đi?"

"Rất đơn giản, nhưng tôi không kể cho anh đâu."

...

Ngày thứ hai, Hàn Phong lại ngủ thẳng đến khi vầng dương sắp tới đỉnh đầu mới tỉnh dậy. Lãnh Kính Hàn nói: "Chúng tôi lại giám thị tín hiệu di động gấp ba lần, bởi vì sợ bắt không được, do đó cũng không đánh thức cậu."

"Vậy, xem ra không có tiến triển rồi. Đừng nói các anh giám thị cả hai tín hiệu di động đó nha?

"Đúng vậy, tên Đinh Nhất Tiếu kia, quả nhiên dùng hai điện thoại di động để gọi, lần thứ hai khi gã gọi Long Giai, chúng tôi đã nắm chắc khả năng tin tức của Long Giai đã bại lộ. Gã ở trong xe bấm điện thoại, chúng tôi mỗi lần đều đuổi không kịp gã. Vốn định giám thị khắp nơi, bố trí chướng ngại vật trên đường, nhưng mà, nội thành lại xuất hiện vài vụ bạo động, đã phân tán binh lực của chúng ta rồi. Mà nhánh cảnh sát bên kia còn đang điều tra vụ án liên quan đến cơ quan chính phủ, quân đội thì đặt trọng điểm thủ hộ và theo dõi tại các bến tàu. Tên kia, ấy vậy mà có thể công khai đi lại tự nhiên ở nội thành!"

"Gã không ngoài khả năng đang muốn kéo tinh thần của các anh suy sụp, sau đó gã có thể bình an mà từ bến tàu ra khơi. Hơn nữa, hiện tại điện thoại di động các anh đang giám thị, đến tột cùng có phải là Đinh Nhất

Tiếu lái xe không còn chưa rõ ràng đâu. Gã có thể giao điện thoại cho bất luận kẻ nào, hơn nữa bố trí một chiếc xe đa dụng màu đỏ lôi kéo tầm mắt của cảnh sát."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Nội gián (2)

Lưu Định Cường cầm một phần tài liệu sang, hỏi: "Bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Chúng ta cũng không thể cứ như vậy bị gã dẫn dắt đến chạy đông chạy tây thế này nha?"

Hàn Phong nói: "Kỳ thật, mục đích thực sự tôi trở về lần này, cũng không phải là bắt Đinh Nhất Tiếu, tôi chỉ muốn nhanh chóng tóm được tên nội gián trong chúng ta mà thôi, nói thật, người không muốn chỉ ra và xác nhận Long Giai nhất, chính là tôi, nhưng không chỉ ra cô ấy thì không được. Hành động của chúng ta đều bị đối phương nắm giữ cả."

Lãnh Kính Hàn ngờ vực nói: "Cậu chỉ muốn chỉ ra Long Giai thôi sao? Vậy bước tiếp theo làm sao bây giờ?"

"Đinh Nhất Tiếu chỉ là một nhân viên cấp giám đốc chi nhánh mà bọn chúng thiết lập tại thành phố H chúng ta, chúng ta phải bắt, chính là kẻ lập kế hoạch phía sau màn của cả vụ án này."

"Kẻ lập kế hoạch phía sau màn, chẳng lẽ cậu đã biết là ai sao?"

Hàn Phong cười lạnh: "Không sai, tôi đã biết đại khái, nếu không tôi đến Thượng Hải làm gì chứ?"

"Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì hả?"

"Lại để cho gã ta chạy thoát." Lâm Phàm cùng Hạ Mạt trở lại, trên mặt ngập tràn thất vọng.

Hàn Phong liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói tiếp: "Vụ án này, kẻ lập kế hoạch phía sau màn lợi dụng thủ pháp của bảy tông tội, đem những người của ngân hàng Hằng Phúc và những người có liên quan đến sự

việc này lần lượt giết chết, đại khái chuẩn bị thu gom khoảng hơn 30% cổ phiếu, dự định khi chứng khoáng lưu thông bán tháo toàn bộ, như vậy có thể hưởng lợi khoảng hơn 300 triệu. Người chết đầu tiên là cha của Trang Hiểu Quân - Trang Khánh Long, tổng giám đốc tài vụ của tập đoàn Hằng Phúc, cái chết của ông ta là háu ăn, bởi vì bản thân Trang Khánh Long có bệnh tim, do đó bọn chúng thiết kế rất xảo diệu, ngay cả cục cảnh sát thành phố T cũng không tra ra đầu mối. Người thứ hai, tổng giám đốc khu vực Thượng Hải - Khải Khai Hoa, cái chết của ông ta là giận dữ, về nguyên nhân cái chết của ông ta, tôi chỉ mới dừng lại ở giai đoạn suy đoán, tôi đang đợi người bên kia đưa ra chứng cứ cho tôi, cậu ta sẽ gọi điện thoại đến. Vị thứ ba, là tổng giám đốc của khu vực Bắc Kinh - Tra Hiếu Lễ, cái chết của ông ta là đố kỵ. Vị thứ tư là Lâm Chính, cái chết của ông ta là hắn là dâm dục. Vị thứ năm, Tôn Hướng Hiền, cái chết của ông ta là ngạo mạn. Theo thời gian sửa cổ phần toàn diện càng ngày càng gần, bước tiến của hung thủ cũng càng lúc càng nhanh, nếu chúng ta chỉ ở thành phố H nghĩ biện pháp bắt Đinh Nhất Tiếu, vậy kẻ chủ mưu chân chính rất có khả năng đã chuyển khoản tài sản kếch xù kia đi rồi, mấy ngàn vạn trong tay Đinh Nhất Tiếu, cùng ba trăm triệu của cả vụ án này so ra chẳng tính là gì cả."

Lâm Phàm nói: "Mặc dù chúng tôi cũng đã nghe Lãnh trưởng phòng nói tình hình điều tra của các anh ở thành phố T, nhưng chẳng phải các anh vẫn còn chưa kết luận sao? Tới cùng kẻ chủ mưu phía sau màn là ai chứ?"

Hàn Phong quan sát từng người, "Nếu Long Giai còn ở đây, tôi cũng không dám nói, bất quá, hiện tại tôi có thể nói cho các anh biết, kẻ chủ mưu chân chính phía sau màn, chính là chủ tịch đương nhiệm của ngân hàng Hằng Phúc... Giang Vĩnh Đào, mà người thay ông ta trù tính âm mưu giết người, là giám đốc khách hàng của bọn chúng Vu Thành Long."

"Hả!" "Sao lại là hai người bọn họ?" "Sao có thể chứ? Tự mình bán công ty của mình?" Trong lúc nhất thời, mỗi người một miệng xôn xao rối

loạn.

"Không sai, giống như Giang Vĩnh Đào là chủ tịch đương nhiệm của công ty này, ông ta liền không đáng nghi, nhưng trên sự thật, trong 10 cổ đông lớn cổ phần ông ta nắm giữ trong công ty chỉ có 23% mà thôi , các cổ đông khác liên hợp lại, rất dễ dàng vượt qua ông ta. Mà kế hoạch đầu tư những lần gần đây của ông ta, cũng đều gặp phải thất bại, ngân hàng Henry nước ngoài không ngừng tạo áp lực, yêu cầu ông ta bán ra cổ phiếu tập đoàn, đồng thời nhường lại ghế chủ tịch này. Giang Vĩnh Đào nếu không khống chế được nhiều cổ phần hơn, ông ta sẽ ngã vào đáy cốc, hơn nữa, người nhà của ông ta cũng đều sắp xếp đến nước ngoài rồi, xem ra ông ta đã sớm chuẩn bị kỹ càng, tùy thời chuẩn bị chạy. Hơn nữa, chỉ có ông ta mới biết được quyền cổ phần khi nào tiến hành cải chế, cũng chỉ có ông ta mới có năng lực khống chế tiến triển của cả vụ án."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhưng mà, không phải là bảy tông tội sao? Hình như cậu chỉ nói có năm người."

"Không sai, bởi vì còn có một người chưa bị giết, chúng ta cũng không biết mục tiêu kế tiếp của chúng là ai."

"Vậy, khi ở cảnh cục thành phố T, cậu cũng từng nói, không có loại thuốc nào không thể làm cho một người tử vong chỉ trong vòng 1 phút, mà nửa giờ trước lại không chút phản ứng nào, Vu Thành Long làm thế nào giết chết được Tôn Hướng Hiền?"

"Ngày đó tôi đã quên có loại thuốc thế này... thuốc nhộng. Lúc ấy Tôn Hướng Hiền bị rơi vào trạng thái vô thức, ngay cả ăn uống cũng phải dùng ống truyền, do đó, đem viên thuốc nhộng này thông qua ống truyền dẫn vào bụng Tôn Hướng Hiền. Trước nửa giờ, dịch vị chưa làm tan chảy viên thuốc nhộng, cho nên chưa có phản ứng độc tính, nhưng viên con nhộng một khi vỡ một lỗ nhỏ, độc tố chí mạng rất nhanh có thể tiến vào máu, hơn nữa thân thể Tôn Hướng Hiền khi đó bị rơi vào hoàn cảnh cực độ suy yếu, một biến hóa nhỏ thôi cũng có thể gây ra tử vong cho

ông ta. Một khi tim ngừng đập, máu cũng ngừng lưu thông, cho nên độc cũng chưa lan rộng toàn thân, điều tra máu ngoại vi đương nhiên không có hiệu quả gì."

"Vậy hiện giờ, chúng ta đến thành phố T trước sao?"

"Khoan, việc này... để tôi nghĩ đã. Long Giai có nói gì không?"

"Không có. Cô ấy một mực không chịu thừa nhận, nhưng cô ấy cũng không có cách nào giải thích được nguyên nhân của số di động kia!" Lãnh Kính Hàn lắc đầu.

"Chúng ta đi nhìn xem đồ đạc của cô ấy đi, có lẽ có thể từ trong đó phát hiện ra thứ gì."

Lâm Phàm nói: "Chúng tôi đã điều tra qua, từ trong đó không có phát hiện gì đặc biệt, cũng chỉ có máy tính của cô ấy, nhưng bản thân cô ấy là một cao thủ, chúng ta không mở ra mật mã của máy tính cô ấy, cô ấy cũng cự tuyệt tiết lộ mật mã, bây giờ vẫn chưa thuyết phục được."

Hàn Phong nói: "Vậy à? Chúng ta đi xem sao." Đang nói, điện thoại vang lên, Lãnh Kính Hàn nhấc máy nghe. Hàn Phong cùng Lâm Phàm bọn họ đi tới trước bàn làm việc của Long Giai.

"Đây là hệ thống mật mã ba tầng, phần mềm giải mã bình thường vô dụng." Lâm Phàm mở máy tính Long Giai ra.

Hàn Phong nói: "Thế nhưng, nếu xả máy tính, chẳng phải mật mã gì cũng không có hiệu quả nữa sao?"

Lâm Phàm nói: "Nhưng máy tính của phòng điều tra hình sự chúng tôi, đều có địa lôi Ngựa Gỗ, chỉ cần một máy bị xả, những văn kiện cấp bí mật được thiết định xóa bỏ này, sẽ tự động được xóa bỏ."

"Tốt, anh tránh ra, tôi đến xem." Hàn Phong nói, ngồi xuống trước máy tính. Lâm Phàm ngạc nhiên hỏi: "Nhưng mà, cậu, cậu chẳng phải là không thạo máy tính sao?"

"Không phải không thạo, mà là không thể thao tác lâu được."

Ngay giữa ánh mắt kinh ngạc của ba người, ngón tay của Hàn Phong như gảy tỳ bà nhanh nhẹn bắt đầu bay lượn, hai tay tựa như có hai mươi ngón vậy, căn bản nhìn không rõ động tác của đầu ngón tay. Chỉ chốc lát sau, Hàn Phong nói: "Tốt lắm. Có thể mở rồi."

Lâm Phàm nâng cổ tay nhìn đồng hồ, 1 phút 30 giây, so với giải mã phần mềm còn nhanh hơn. Lâm Phàm nói: "Sao cậu làm được?"

Hàn Phong nói: "Hiện tại cần hỏi loại vấn đề này sao? Anh mở máy tính của cô ấy ra xem thử đi."

Anh đứng dậy nhường chỗ ngồi cho Lâm Phàm, Lâm Phàm không khỏi càng thêm kỳ quái, nghĩ thầm: "Chính cậu mở ra nhìn không được sao? Tại sao còn muốn tôi đến nữa?" Nhưng anh ta vẫn mở máy tinh ra, bắt đầu tra trong bộ duyệt tìm.

Lâm Phàm nói: "Những thứ này là những website cô ấy xem thường xuyên, đây là bưu kiện cô ấy nhận, những thứ này là bưu kiện cô ấy gửi đi, cô ấy phần mềm tin nhắn tức thời liên lạc với người khác, QQ, MSN, cô ấy đều không dùng. Nhìn qua cũng không có chỗ nào đặc biệt cả?"

Hàn Phong hỏi: "Cô ấy có sở thích gì đặc biệt không?"

Lưu Định Cường nhớ lại nói: "Đúng rồi, Long Giai đặc biệt thích đến một trang mạng giải đố, bên trong có đủ loại đố chữ, trang đó tên là gì nhỉ?"

Lưu Định Cường lấy tay chỉ vào trán mình, một hồi lâu, rốt cuộc nói:

"Nghĩ ra rồi, là đây." Anh ta chỉ vào một trang mạng trên màn hình, Lâm Phàm lập tức mở ra, bên trong có đố chữ, đố thơ, đố ô chữ, đố thành ngữ, sudoku vân vân.

Lâm Phàm từ trên máy tính chuyển ra mật mã tài khoản của Long Giai, vừa đăng nhập nhìn, câu đố Long Giai đã giải không ít, cô thường đoán nhất, là một loại trò chơi đố chữ gọi là sudoku. Hàn Phong nói: "Nguyên lai là trang đố chữ, ngược lại rất dễ dàng dùng để truyền tin tức đấy."

Lâm Phàm nhìn chằm chằm màn hình hỏi: "Nhưng những thứ này là gì, chúng ta căn bản không biết, đây là trò chơi gì?"

Hàn Phong trừng mắt nói: "Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết."

Hạ Mạt nói: "Sudoku, là một loại trò chơi số liệu do một nhà số học châu Âu vào thế kỷ 18 là Leonhanrd Euler phát minh, cần dùng một ít phương pháp số học, tựa như chơi rubic vậy, thoạt nhìn rất đơn giản, muốn hoàn thành thật sự không dễ dàng. Gần đây trên mạng tương đối lưu hành."

Lưu Định Cường nói: "Nói nghe chút xem, là chơi như thế nào?" Lâm Phàm cũng nói: "Nói nghe một chút."

Hạ Mạt nói: "Từ 9 ô vuông nhỏ, hợp lại thành một hình vuông, gọi là khung 9 ô, tiếp tục từ 9 khung đó, hợp lại thành một hình vuông, đây là bảng sudoku. Đó là một hình vuông 9 ô ngang, 9 ô dọc, việc phải làm chính là ở bên trong từng ô nhỏ điền vào một vài số, số liệu từ 1 đến 9, chín số liệu ở giữa ô ngang và ô dọc, không thể trùng lặp, mà số liệu trong mỗi khung 9 ô nhỏ, cũng cần điền vào từ 1 đến 9, cũng không thể trùng lặp. Câu đố sudoku, trước đó sẽ lưu lại một vài số liệu trong bảng, người chơi cần làm, chính là điền vào những số liệu còn lại."

Lưu Định Cường nói: "Nghe cậu nói vậy thì đâu có phức tạp nhỉ? Nhưng trong mỗi 9 ô vuông hàng ngang, điền vào chín số liệu từ 1 đến 9, mỗi một hàng dọc cũng điền chín số từ 1 đến 9, đem chín chín tám mốt ô này

điền vào toàn bộ thì coi như đã hoàn thành?"

Hạ Mạt bổ sung nói: "Còn nữa, bên trong từng khung 9 ô cũng là số liệu từ một tới 9, hơn nữa trong mỗi một hàng ngang và mỗi một hàng dọc, không thể xuất hiện số liệu giống nhau."

Lâm Phàm nhìn trò chơi sudoku Long Giai đã hoàn thành trước đó, nói: "Ở đây còn một bảng số liệu mới phát tới, là ngày hôm qua. Cậu nói xem, ở đó sẽ có tin tức gì?"

Hàn Phong nói: "Nếu như là số mật mã, trái lại có thể truyền tải một ít tin tức, xem cái cô ấy đã hoàn thành trước đó sẽ biết."

Lâm Phàm tùy tiện chuyển ra một bảng Long Giai đã điền xong. Hàn Phong nói: "Lấy số liệu cô ấy điền trên đó, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, toàn bộ xếp thành một hàng."

Lâm Phàm sau khi sắp xếp xong, lấy được một tổ số liệu.

Hàn Phong nói: "27 chữ số? Phức tạp như thế?"

Hạ Mạt nói: "Đây coi như đơn giản rồi, ô trống để lại càng nhiều, khó khăn càng lớn."

Hàn Phong nói: "Không phải như thế, tôi nói nếu đây là thông tin, cũng không dễ phá giải. Long Giai thích đọc sách không?"

Lưu Định Cường nói: "Cô ấy thích đọc sách máy tính."

Hàn Phong nói: "Sao cái gì anh cũng biết vậy?"

Lưu Định Cường thật thà cười. Lâm Phàm nói: "Cậu không biết đâu, anh Cường của chúng tôi bình thường đều làm thí nghiệm trong phòng điều tra hình sự, là người chuyên nghiệp nhất, trong chúng ta bất kể là cuộc

sống thói quen của ai, anh Cường đều hiểu rõ nhất."

Hàn Phong nói: "Ờ, vậy mau tìm bộ sách đó của cô ấy đi."

Hạ Mạt vội vàng đi lấy sách. Chỉ chốc lát sau, Hạ Mạt ôm đến một chồng sách thật dày, tất cả đều về máy tính, Hàn Phong nói: "Tìm một chút, nhìn xem có thứ gì như mã ký tự không."

Bốn người bắt đầu tìm kiếm trong bộ sách của Long Giai, Lưu Định Cường có phát hiện đầu tiên, anh ta từ trong một quyển bộ sưu tập thông tin máy tính giũ ra một tờ giấy, kinh hỉ nói: "Ở đây có mã ký tự nè, cứ nhiên toàn là chữ. A, còn một tờ nữa?"

Lâm Phàm cũng đã có phát hiện: "Chỗ này của tôi cũng có."

Hạ Mạt nói: "Chỗ của tôi cũng có hai tờ."

Hàn Phong giơ tay lên, nói: "Trong tay anh Cường ba tờ, chỗ Lâm Phàm hai tờ, chỗ Hạ Mạt hai tờ, chỗ này của tôi có hai tờ, tổng cộng có chín tờ mã ký tự, hiện giờ đã đủ rồi. Mã ký tự đã có, vậy chúng ta thử bẻ khóa mật mã xem."

Lưu Định Cường nhìn số liệu trên máy tính, hỏi: "Số liệu này không hề có quy luật, làm sao để bẻ đây?"

Hàn Phong nói: "Tôi đã nói rồi, 27 chữ số, muốn giải mã, đầu tiên là ngắt mã."

"A! Cậu vừa nói ngắt mã?" Lâm Phàm tiếp lời, "Sao tôi lại quên mất chứ."

Hàn Phong cười nói: "Bởi vì anh chưa từng áp dụng, cho nên, thứ gì từng được học sẽ chậm rãi bị lãng quên."

Hạ Mạt nói: "Ngắt mã là gì?"

Lâm Phàm nói: "Giống số liệu mật mã, bởi vì trước sau đều là số liệu 0 đến 9, cho nên phải tìm ra quy luật của chúng nó. Nếu số liệu này chặt chẽ gắn liền cùng một chỗ, vậy, phải bắt chúng tách ra, về phần những số liệu làm một tổ mật mã, ngoại trừ người mã hóa, người khác không biết được. Bất quá, đơn độc một vài chữ số cũng không thể biểu đạt được ý tứ gì, cho nên đoạn mã bình thường chọn hai, ba, bốn, năm số liệu thành một tổ, sau đó lại tìm kiếm bí mật giữa các tổ số liệu với nhau. Nếu có mã ký tự nữa ..."

Hàn Phong nói: "Vậy thì vô cùng rõ ràng rồi, 27 số liệu, chỉ có thể chia hết cho ba và chín, nếu chín số liệu thành một tổ mật mã, vậy tổng cộng mới lấy được ba tổ mật mã, không có khả năng biểu đạt được ý nghĩa gì, cho nên, lần ngắt mã này, phải là ba số liệu một tổ, chúng ta tổng cộng có thể lấy được chín tổ mật mã. Dưới sự trợ giúp của mã ký tự, mỗi tổ mật mã tương ứng với một chữ Hán, chín chữ hẳn có thể biểu đạt rất nhiều ý nghĩa."

Hạ Mạt nói: "Nhưng mà, sau khi lấy được ba chữ của mỗi một tổ mật mã, chúng ta nên làm gì bây giờ đây?"

Lâm Phàm nói: "Có bảng mã ký tự, đây là mật mã cơ bản nhất, ít dùng để phá giải. Cậu nhìn thử xem, tổng cộng chín tờ bảng mã ký tự, trên mỗi tờ mã ký tự này đều là 9 hàng ngang, chín hàng dọc, nói cách khác, số liệu đầu tiên, số trang đại biểu cho mã ký tự, số liệu thứ hai là số lượng tín theo cột, số liệu thứ ba biểu thị thứ tự số của nhóm."

Lưu Định Cường nói: "Trên bảng mã ký tự chỉ có vài chữ như vậy, có thể biểu đạt chuẩn xác ý tứ muốn nhắn nhủ sao?"

Hàn Phong nói: "Đừng xem thường mấy tờ bảng mã ký tự này, mặc dù mỗi tờ chỉ có 81 chữ, nhưng 9 tờ tổng cộng có 729 chữ Hán, 729 chữ Hán thường dùng đã có thể biểu đạt chuẩn xác ý tứ rồi. Chữ Hán, là chữ

viết có tính độc lập nhất trên thế giới, cũng biểu đạt ấn tích mang tính phức tạp nhất, chữ Hán chân chính thời toàn thắng, đạt hơn 5 vạn, mà chữ Hán thông dụng, bất quá chỉ có một hai ngàn mà thôi, có thể thuần thục nắm giữ năm trăm chữ Hán, có thể giải thích tất cả mọi chuyện trong xã hội; Có thể nắm giữ thuần thục một ngàn chữ Hán, có thể làm nhà văn; Nắm giữ thuần thục đến hai nghìn chữ Hán, có thể làm nhà tư tưởng rồi; Nếu đã có thể nắm giữ thuần thục năm nghìn chữ Hán, đó chính là triết nhân!"

Lưu Định Cường bật cười ha ha, nói: "Vậy, Hàn Phong, cậu đã nắm giữ bao nhiêu chữ Hán rồi?"

"Tôi, tôi đã sớm vượt qua hơn vạn chữ Hán rồi."

Lâm Phàm nói: "Phá giải mật mã đi."

Hạ Mạt nói: "Nhưng mà, trên mã ký tự này không ghi rõ tờ nào là trang thứ nhất, trang thứ hai mà, chúng ta làm sao phá giải?"

Hàn Phong nói: "Cậu thật ngốc, có ai như cậu không. Đem cả 9 tờ xem như trang đầu mà thử một lần, đem tổ số liệu mật mã thứ nhất tương ứng với chữ kia viết ra, theo thứ tự loại suy, nhiều nhất chín chín tám mốt lần, nhất định sẽ có một câu nói lưu loát."

"Vậy nếu như không thành một câu nói lưu loát thì sao?"

"Vậy chứng tỏ mật mã chúng ta phá giải không đúng. Bắt đầu đi."

Bốn người cùng nhau hành động, chín chữ trước đó gộp lại cùng nhau đều không có ý nghĩa, nhưng khi thử đến câu 59, liền lấy được một câu thế này: "Thông báo Lãnh Kính Hàn đến công xưởng Lương."

"A, đây là ..." Tất cả mọi người đều kinh sợ. Lưu Định Cường nói: "Quả nhiên là mật mã."

Hàn Phong nói: "Nếu đã biết trình tự của trang mã ký tự rồi, vậy chúng ta sẽ thử lại một tổ số liệu đi."

Bọn họ lại chọn ra vài bảng sudoku, lần này tổng cộng điền 39 số liệu, vẫn như cũ dựa theo cách chia ba chữ một tổ, liều có được 13 chữ Hán, "Nghĩ cách thám thính nhà Hàn Phong đã chuẩn bị tốt rắn độc." Lâm Phàm nói: "Đáng giận, thật sự là lợi dụng internet để truyền đạt tin tức sao? Thật chẳng coi chúng ta vào đâu, chúng ta cũng không chút hay biết gì!"

Hàn Phong nói: "Hiện tại nói cũng vô dụng, chúng ta phải hoàn thành trước những bản sudoku gần đây, đó mới là quan trọng nhất. Hôm qua vừa mới phát tới tin tức, bọn chúng muối nói gì với Long Giai đây?"

Lâm Phàm nói: "Nhưng mà, chúng ta lại không chơi loại trò chơi đếm số điền bảng này, phải làm gì bây giờ?"

Lưu Định Cường nói: "Việc này cũng khá dễ mà, rất nhanh đã điền được rồi, để tôi."

Hạ Mạt nói: "Tôi cũng chơi, để tôi."

Hàn Phong nói: "Đừng cãi cọ, một người chép một bảng sudoku, mọi người cùng nhau động não, như vậy sẽ hoàn thành nhanh hơn."

Lãnh Kính Hàn đi tới, hỏi: "Hàn Phong, làm sao vậy? Tra được gì chưa?"

"Chúng tôi đã điều tra được bọn chúng lợi dụng internet để trao đổi tin tức bí mật, đang chuẩn bị phá giải tin tức ngày hôm qua gửi tới."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vừa rồi bên lão Quách gọi điện đến, nói là lại phát hiện hành tung của Đinh Nhất Tiếu, bọn họ đã phái người đi thăm dò,

mặc dù biết khả năng không lớn, nhưng không điều tra không được. Đoàn trưởng Trần cũng đã hỏi thăm tôi một chút tình huống cụ thể của vụ án, ông ta đối với cách nói của cậu về số liệu sắt thép chênh lệch sản xuất vũ khí kia, cảm thấy cực kỳ khiếp sợ, cho rằng nên lập tức báo cáo với cấp trên, xin tăng viện binh lực."

Hàn Phong nói: "Tốt, lần này thực đúng là phải đánh một trận ác liệt. Vậy, chúng ta đi vẽ bản đồ thôi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cái gì?"

Hàn Phong nhìn ba người Lâm Phàm đang vùi đầu vào điền số, cười nói: "Từ nơi không tưởng được bắt tay vào, khả năng có phát hiện bất ngờ đấy."

Hai người đi tới chỗ bản đồ chi tiết thành phố H dán trên tường, Hàn Phong nói: "Phiền anh, đem những nơi Đinh Nhất Tiếu từng xuất hiện đánh dấu ra."

Rất nhanh trên bản đồ đã có hơn 8 dấu hiệu màu đỏ. Hàn Phong nói: "Anh xem, gã đầu tiên là theo đường Giang Hoài hướng về phía bắc, sau đó theo đường Giang Âm chuyển sang hướng tây, dạo một vòng, lại trở về đường Mã An, tiếp tục theo đường Giang Tân quay đầu hướng về phía nam." Hàn Phong chỉ vào bản đồ nói: "Cái này có một vấn đề, tuyến duyên hải phía đông, tất cả đều là bến tàu xây dựng ven biển, gã đi về hướng này, chẳng phải cách biển càng ngày càng xa sao?"

Lãnh Kính Hàn hít ngược một hơi, nhìn Hàn Phong, nói: "Đúng là đi theo hướng ngược lại với bến tàu sao?"

"Nếu gã lái xe liên tiếp xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của các anh, các anh sẽ làm gì?"

"Còn có thể làm gì bây giờ? Chẳng phải sẽ bố trí chướng ngại vật, phong

tỏa dọc theo đường, xuất động cảnh lực, truy đuổi vây bắt sao."

"Đúng vậy, nhưng anh xem con đường gã đi này, nếu ngồi du thuyền qua cầu lớn ra đổ ra biển thì sao?"

"Du thuyền vốn du lịch vòng quanh và hướng vào đất liền, nhưng nếu vào biển, phía trước quả thật không có trạm kiểm soát gì, cậu là nói, gã muốn từ sông đổ ra biển, sau đó lại theo biển bỏ trốn sao?"

"Nhưng tiền thì làm sao đây?"

"Đúng rồi. Gã mang theo số tiền mặt lớn, nếu gã phải từ chỗ sông đổ ra biển ngồi thuyền, chỉ có du thuyền vòng quanh thành phố là ra biển, nhưng gã không có khả năng mang theo nhiều tiền như vậy mà ngồi du thuyền. Nếu như gã tự lái ca nô, một là không có chỗ cập bến, hai là cảnh sát đường sông sẽ lục soát."

"Đúng vậy, cho nên, chỉ có một khả năng, đó chính là, gã căn bản không mang theo tiền. Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta rà soát phạm vi tín hiện điện thoại di động Đinh Nhất Tiếu không? Chỗ đó chỉ phát hiện dấu tay của Đinh Nhất Tiếu cùng đồ dùng sinh hoạt của một người, vậy A Bát đâu? Từ tình huống giám thị của chúng ta nhiều ngày nay đến xem, bọn chúng chính là như hình với bóng mà!"

"Cậu là nói, Đinh Nhất Tiếu lưu lại giấy mực in chỗ đó chỉ là giả, tiền sớm đã bảo A Bát chuyển đi, Đinh Nhất Tiếu chỉ có một mình, không ngoài mục đích thu hút sự chú ý của chúng ta, làm cho bọn chúng dưới tình huống không thể nhận thấy được an toàn rời bến đồng thời mang theo số tiền đó. Nhưng mà, chính gã thì sao đây? Đinh Nhất Tiếu cũng không phải đèn cạn dầu, gã không thể không muốn chỗ tốt mà phải bận rộn chạy loạn một phen vô ích chứ?"

"Đừng có gấp, hãy nghe tôi nói hết. Đinh Nhất Tiếu đơn độc một mình, không mang theo tiền mặt, gã càng dễ dàng lẩn trốn, cũng dễ dàng đào

tẩu hơn. Gã hiện tại, cho dù muốn đến tuyến biên phòng ra nước ngoài cũng không phải không có khả năng, thế nhưng, như lời anh đã nói, gã không có khả năng vứt bỏ số tiền này, đó là mục đích cuối cùng của gã. Do đó, tiền nhất định đã được chuyển đến nơi an toàn, hơn nữa có thể cung cấp phương tiện chạy trốn. Từ chỗ này ngồi du thuyền, tránh né kiểm tra của cảnh sát, vậy du thuyền sẽ đi qua những bến nào?"

"Cảng Đông Phương Quốc Tế, phồn hoa nhất, hiện tại cũng là bến tàu có lượng vận chuyển hàng hóa lớn nhất, du thuyền đều cập bến ở nơi này."

"Vậy, trước đó chuẩn bị tốt du thuyền tốc độ cao, hơn nữa chuẩn bị tốt tiền mặt thì sao?"

"Tôi hiểu rồi, gã ở dọc đường tận lực thu hút sự chú ý của cảnh sát, để đồng bọn của gã thay gã chuyển tiền đến bến tàu bọn chúng đã chuẩn bị tốt, sau đó thừa dịp chúng ta đặt hết sự chú ý trên đường cái, sẽ tiếp tục lợi dụng du thuyền chuẩn bị tốt trước đó mà đào tẩu!"

"Tới vùng biển quốc tế rồi, gã có thể ngồi thuyền quốc tế, cảnh sát không có quyền hỏi đến hay can thiệp, đây chính là bí ẩn về lộ tuyến lưu vong nam bắc trái ngược của gã."

"Tôi lập tức thông báo lão Quách, để bọn họ tăng mạnh phòng ngự và kiểm tra ở bến tàu Đông Phương Quốc Tế!"

"Chờ một chút, vẫn chưa thể xác định gã có chọn bến tàu Đông Phương Quốc Tế hay không, nếu tùy tiện tập trung binh lực, có khả năng bị bọn chúng từ một bến tàu khác đột phá."

"Vậy phải làm sao đây?"

"Vậy, chúng ta sẽ xem thử Lâm Phàm bọn họ đã phá giải được bí ẩn trong trò chơi sudoku kia chưa, dù sao Long Giai cũng là một phần tử trong bọn chúng, cũng không thể bỏ lại đồng bọn mà chạy trốn chứ? Bọn

chúng còn phải phòng ngừa Long Giai bán đứng bọn chúng mà."

Lãnh Kính Hàn lao ra khỏi phòng, hỏi: "Các cậu điền đến đâu rồi?"

Lưu Định Cường đầu đầy mồ hôi, nói: "Thoạt nhìn đơn giản, thứ này quả thật khó phá giải, chỉ cần mỗi một hàng ngang cùng mỗi một hàng dọc không được có số liệu trùng lặp cũng đã rất thử thách rồi, còn muốn yêu cầu trong mỗi ô vuông của khung 9 ô không thể có số liệu trùng lặp, so với tôi làm giám định còn khó hơn!"

Lâm Phàm ném bút, nói: "Không làm nữa, đây căn bản không phải là thứ con người có thể điền được, cũng chỉ có thiên tài máy tính như Long Giai mới có thể chơi loại trò chơi này, tôi cũng đâu phải nhà toán học chứ."

Lãnh Kính Hàn nhìn thời gian, nói: "Đã gần hai tiếng rồi, các cậu nhanh một chút, Đinh Nhất Tiếu không có khả năng kéo dài lâu như vậy, thời gian càng dài đối với gã càng bất lợi, hiện tại gã cách cầu lớn sông cửa biển rất gần rồi, tối nay, bọn chúng có lẽ sẽ chạy trốn. Hơn nữa, hôm nay cũng là ngày cuối cùng của kỳ hạn phá án." Ông nói với Hàn Phong: "Cậu cũng giúp đỡ xem sao đi chứ?"

"Anh đâu phải không biết, mấy thứ này, tôi quả thật không được nha. Không bằng trực tiếp hỏi Long Giai, đúng rồi, Long Giai bị các anh giam ở đâu?"

"Long Giai giờ đang ở ký túc xá của cô ấy, tôi mang cậu đi. Vậy các cậu ..."

"Yên tâm, cho dù chúng ta đi rồi quay về, bọn họ chưa chắc đã phá giải được câu đố của sudoku."

Lâm Phàm nói: "Đừng có khinh người."

Hàn Phong ha ha cười, cùng Lãnh Kính Hàn đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Ác đấu (1)

Long Giai đang ở trong ký túc xá nhân viên của cục cảnh sát, hiện tại hết thảy như chưa từng thay đổi, chỉ là cửa có thêm hai gã cảnh sát. Trong nhà Long Giai cũng từng bị lục soát, cô đang sửa sang lại phòng, nhìn thấy hai người, thuận miệng nói: "Tôi đã nói rồi, cái gì tôi cũng không biết, các anh rốt cuộc còn muốn hỏi gì?"

Hàn Phong lấy ra bảng sudoku đám người Lâm Phàm đã vẽ, nói với Long Giai: "Mời cô giải thứ này cho chúng tôi."

Long Giai vừa nhìn, nói: "Đây là gì? Sudoku! Tại sao đưa nó cho tôi?"

Hàn Phong nói: "Đây chính là chứng cứ tốt nhất để chứng minh cô vô tội, cho nên, nhấY định hãy hoàn thành nó. Nhất định phải tự mình tính, nhất định phải tính đúng đó."

Trong lòng Lãnh Kính Hàn sửng sốt, thầm nói: "Thằng nhóc Hàn Phong này, lại đùa cái gì nữa đây? Số liệu Long Giai điền, chính là phương thức liên lạc bí mật của bọn chúng, vậy chỉ có thể chứng minh Long Giai có tội chứ? Tại sao là chứng minh Long Giai vô tội?"

Long Giai nói: "Vậy được rồi, tôi thử xem, ừm, cái này khá khó, thuộc đề sudoku cấp độ khó, cho tôi một ít thời gian."

Lãnh Kính Hàn nói: "Chúng ta đã không còn thời gian nữa, cô nhất định phải hoàn thành nó Yrước khi trời tối."

Hàn Phong kéo kéo áo Lãnh Kính Hàn, nói: "Này, đi ăn cơm."

Lãnh Kính Hàn sửng sốt nói: "Sao vậy? Cậu, cậu còn chưa ăn cơm?"

Hàn Phong hai tay chống nạnh mộY cái, nói: "Tôi vẫn ngủ ở phòng điều tra hình sự của các anh, anh cho tôi ăn cơm hồi nào đâu?"

Lãnh Kính Hàn vỗ đầu nói: "Hỏng bét, giờ cơm trưa cậu còn chưa dậy, tôi quên mất. Hiện tại tôi nào còn tâm tư cùng cậu đi ăn cơm, cho cậu 10 đồng này, tự mình ra ngoài ăn đi."

Hàn Phong cười lạnh nói: "Mười đồng? Ăn mì gói à? Anh cũng thật là keo kiệt quá đấy?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đừng có lộn xộn."

Hàn Phong lạnh lùng nói: "Là anh nói đó, tôi đi ăn đây."

"Aiz, chờ mộY chút." Lãnh Kính Hàn dường như nhớ ra gì đó, lập tức lục túi quần, cuối cùng tìm một tờ tiền trị giá trăm tệ, cung kính giao cho Hàn Phong. Long Giai chú ý tới, Hàn Phong đi rồi, Lãnh Kính Hàn lau mồ hôi trên trán.

Long Giai lấy ra một cuốn sổ tay và một cây bút, bắt đầu tính toán, cô hỏi: "Lãnh trưởng phòng, tại sao dung túng chịu đựng cho tên kia tự do lang thang ở phòng điều Yra hình sự?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Hả? Cô là nói chuyện ngủ của cậu ấy? Cô không biết đâu, tên kia, nhất định phải ngủ đủ giấc, nếu không ngủ đủ, cậu ấy sẽ không có tư duy nhanh nhẹn nữa."

Long Giai nói: "Tại sao anh phải cho anh ấy tiền? Chẳng lẽ anh nợ anh ấy cái gì sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Ôi, cô không biết đâu, cái tên kia, trong mắt cậu ta căn bản không có cái mà chúng Ya gọi là chính nghĩa và đạo đức, nếu không cho cậu ta tiền, cậu ta sẽ làm ra chuyện cực kỳ đáng sợ." Lãnh Kính Hàn không khỏi nhớ tới lúc mới bắt đầu vụ án này, chuyện mời

Hàn Phong ăn cơm, tên kia chơi xấu làm trò thoát f phục trước mặt nữ phục vụ viên, nghĩ lại nghĩ, ông nhịn không được cười thành tiếng.

Long Giai vừa tính toán vừa hỏi: "Cứ nhiên là một người như vậy, các anh làm sao quen biết nhau?"

Lãnh Kính Hàn rơi sâu vào trong hồi ức, đó là nỗi sợ hãi ông chưa từng được Yrải qua, máu me, giết chóc, âm mưu, quỷ kế, nhưng ông khó quên nhất, chính là câu nói bình thản kia của Hàn Phong "Tôi đến từ địa ngục", mỗi khi nghĩ tới đây, ông đều nhịn không được mà giật mình, dường như thân thể đã quen lấy phương thức run rẩy như vậy để diễn tả nỗi khủng hoảng của mình, căn bản không chịu sự điều khiển của đại não.

Long Giai chú ý tới chi tiết này, liền truy hỏi một câu, nói: "Hửm? Là trải nghiệm rất ly kỳ sao?"

"A!" Lãnh Kính Hàn phục hồi lại tinh thần, lúc này mới nhờ tới mình đang đối thoại cùng một đối tượng tình nghi, người này chỉ từng là thuộc hạ của mình, ông đáp: "Cô chuyên tâm giải đề đi, nếu còn cơ hội, có lẽ sau này cô sẽ... Có lẽ không có cơ hội vẫn tốt hơn." Ông mơ hồ không nói rõ, lại lắc lắc đầu, tựa hồ không hf vọng đoạn trải nghiệm nọ bị người khác nhắc tới.

"Xem ra bí mật trên người Hàn Phong so với trong tưởng tượng của mình còn lớn hơn." Long Giai nghĩ Uhế, không khỏi lộ ra nụ cười mỉm.

Lãnh Kính Hàn nhìn vào trong mắt, lòng cũng tràn ngập nghi hoặc: "Theo lý mà nói, nếu một nội gián bị tố giác, cô ấy phải cảm thấy khẩn trương, khủng hoảng mới đúng, nhưng Long Giai lại đang cười, căn bản không giống như bị trở thành đối tượng tình nghi, thế này là sao đây?"

Một chiếc xe đa dụng màu đỏ, ngừng bên bờ sông, một người đàn ông thân hình cao lớn, tầm vóc lực lưỡng từ trong xe bước ra, gã dừng chân ở

bờ sông, nhìn sóng lớn cuồn cuộn chảy về đông, sông lớn mênh mông này, bắt nguồn từ cao nguyên Thanh Hải - Tây Tạng, cuối cùng đổ vào biển lớn, biển lớn kia tựa hồ là chốn quy tụ của vạn vật, bất kể là thứ gì, một khi tiến vào biển cả, khả năng bị tìm thấy đều rất nhỏ.

Lúc này, điện thoại di động của gã đàn ông kia vang lên, gã lấy di động ra, tiếng kim loại hỏi dồn dập truyền đến từ trong điện thoại: "Thế nào rồi?"

Gã đàn ông đáp: "Rất tốt, kế hoạch Y đã khởi động, hếY thảy thuận lợi."

Tiếng kim loại nói: "Tốt, ngay tối nay, xuất phát từ chỗ kia, di chuyển theo hướng đông chếch về nam 19 độ, đến lúc đó sẽ có một thuyền chở dầu của dân Panama ở vùng biển quốc Uế tiếp ứng cho các anh, chúc anh thành công."

Gã đàn ông nói: "Hội đồng quản trị của các anh hẳn đã kết thúc rồi nhỉ? Tôi đã nghe từ truyền hình, nói công của các anh qua điều tra, hình như không phát hiện vấn đề gì, hiện tại giá cả cổ phiếu lại bắt đầu kéo lên, anh hẳn là nên rời khỏi thành phố T rồi chứ? Bây giờ anh đang ở đâu?"

Thanh âm kim loại ha ha cười nói: "Anh đoán xem."

Một bữa cơm này của Hàn Phong, ăn chừng hai tiếng, nhưng khi anh trở về, Long Giai vẫn chưa phá giải được câu đố kia, Hàn Phong lớn tiếng gọi hai vị cảnh sáY canh cửa nói: "Tôi đã về rồi, khổ cực cho các anh quá." Thật giống như hai cảnh viên kia đang tham anh giữ dùm thứ gì vậy.

Lãnh Kính Hàn nghe thấy tiếng của anh, đi tới cửa, lại nhìn thấy Hàn Phong đột ngột vung đấm tay, chuẩn bị nện một cảnh viên trong đó, cảnh sát kia túm lấy cổ tay của Hàn Phong, hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Hàn Phong nói: "Xem thử các anh có mặc áo chống đạn không."

Cảnh viên bên cạnh nói: "Có kiểu xem như cậu sao?"

Hàn Phong cười nói: "Tôi đã nhắc nhở các anh rồi nha, nhất định phải chú ý đó."

Lãnh Kính Hàn phất tay gọi Hàn Phong sang, sau đó nhìn Long Giai, hỏi Hàn Phong: "Cô ấy còn chưa giải ra, vừa rồi hỏi Lâm Phàm bọn họ, bọn họ cũng chưa ra, làm sao bây giờ?"

Hàn Phong nói: "Đi, ăn cơm thôi."

Lãnh Kính Hàn ngẩn ngơ, hỏi: "Lại ăn? Chẳng phải cậu vừa ăn xong sao?"

Hàn Phong nói: "Vừa rồi là cơm trưa, hiện tại là cơm chiều, chúng ta cơm nước xong trở về, bọn họ chắc cũng làm ra rồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Hiện tại không phải lúc làm mấy chuyện nhàn rỗi nàY, chúng Ya phải bẻ khóa mật mã này trước khi mặt trời xuống núi."

Hàn Phong thoải mái đáp: "Này này, đừng tức giận dữ vậy mà, nếu tôi nói với anh Uôi đã phá giải được mật mã rồi thì sao?"

Lãnh Kính Hàn kéo Hàn Phong đi, nói: "Chúng Ua lập tức trở về ngay. Cái thằng nhóc này thật là."

Long Giai đứng dậy nói: "Lãnh trưởng phòng ..."

Lãnh Kính Hàn đi tới cửa, lạnh lùng nói: "Hai ngày này, cô vẫn cứ ở lại đây thì tốt hơn, đừng đi lung tung khắp nơi, bằng không, sẽ không chỉ là giam giữ thế này thôi đâu."

Long Giai lại bất lực ngồi trở lại, thầm nghĩ: "Rốt cuộc vẫn cứ hoài nghi

tôi mà."

Lãnh Kính Hàn nhấn ga, kéo vang còi cảnh sát, trên đường quốc lộ nhanh như điện chớp chạy trở về. Hàn Phong nhìn cảnh trí dọc theo đường thành phố, xa xa một tòa kiến trúc cao tầng đã hoàn thành mô hình ban đầu, tựa như một quái vật khổng lồ sừng sững ở trung tâm thành phố, Hàn Phong thầm nghĩ: "Đó chính là kiến trúc mang tính tượng Ưrưng của xí nghiệp Phan thị sao? Kiến trúc cao nhất của toàn thành phố. Đúng rồi, hình như đã nhiều ngày gần đây không nhìn thấy Khả Hân, con bé kia, mặc dù có chút lùn, bất quá vẫn rất có tình thú." Anh gãi gãi đầu, đột nhiên nghĩ đến nguyên lai trước đó mình không cho Phan Khả Hân tiến hành theo dõi đưa tin vụ án này nữa.

Phía trước một phụ nữ trung niên, ăn mặc giản dị, Lãnh Kính Hàn lái xe, cô ta đi trên cầu vượt, vốn chỉ là nhoáng qua, nhưng trong đầu Hàn Phong giật mình một cái, tựa như thình lình tóm được gì đó, anh không khỏi bắt đầu suy tư: "Bóng lưng của cô gái kia, đến tốt cùng để lại cho mình cái gì nhỉ?" Dần dần, Hàn Phong đem bóng lưng của người phụ nữ đêm đó nhìn thấY ở thành phố T cùng quần áo của người phụ nữ vừa rồi kết hợp lại, hô to một tiếng: "Tôi biết rồi!"

Lãnh Kính Hàn bị anh hù ra một thân mồ hôi lạnh, trách mắng: "Cậu làm giật cả mình, gào thét cái gì? Cậu lại biết cái gì rồi?"

Hàn Phong nói: "Còn nhớ khi chúng ta ở thành phố T không? Tôi nói đêm đó tôi nhìn thấY một bóng lưng quen thuộc, là một người phụ nữ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ừ, cậu nhớ ra người đàn bà kia là ai rồi sao?"

Hàn Phong nói: "Đúng vậy, tôi nhớ ra rồi, lúc ấy thật không ngờ, chính là vì quần áo cô ta bỗng dưng hoa lệ hẳn lên, người phụ nữ kia, chính là gương mặt tôi từng thấy qua ... Lô Phương!"

"Két ..." Lãnh Kính Hàn đậu xe sát ven đường, thầm muốn lấy tam bóp

cổ Hàn Phong, phẫn nộ nói: "Cậu cái thằng oắt này, sao giờ cậu mới nhớ!"

Hàn Phong lấy tay chỉ vào phía trước nói: "Mau, mau lái xe, nếu không đêm này liền whông phá được án nữa."

Lãnh Kính Hàn nổ ga ầm vang, thân thể Hàn Phong cũng ngã sát về phía sau, anh tiếp tục nói: "Nhưng mà, đêm hôm đó chúng ta nhìn thấy cô Ya cùng Trần Thiên Thọ một chỗ, ngày thứ hai ở cửa ngân hàng Hằng Phúc, cô ta lại Uhân thiết ôm ấp cùng Vu Thành Long, thế này là sao chứ?"

Lãnh Kính Hàn phân tích nói: "Xem ra Vu Thành Long sẽ xuống tay với Trần Thiên Thọ rồi, không phải cậu từng nói, bảy tông tội còn một tông lười biếng chưa thực hiện đó sao?"

Hàn Phong cười xấu xa nói: "Là vậy sao? Nhưng Trần Thiên Thọ thoạt nhìn, cũng không hề lười biếng mà."

Trong bụng Lãnh Kính Hàn không vui, vì vậy tốc độ lái xe nhanh hơn, ông thích nhìn thấy nhất, chính là khi đôi mắt Hàn Phong bắU đầu lập lòe như mắt sói, điều đó chứng tỏ, Hàn Phong muốn chuẩn bị nghiêm túc; Mà ông không thích nhìn thấy nhất, chính là nụ cười xấu xa của Hàn Phong, bình thường vào loại tình huống này, chứng tỏ Hàn Phong đã biết một vài chân tướng, khác với suf nghĩ của người khác, nhưng cậu ta vẫn không dự định nói cho bạn biết, hơn nữa, loại cười xấu xa nàm của cậu ta, có thể whiến cho bạn hận đến nghiến răng.

Khi đến cửa phòng điều tra hình sự, Hàn Phong kêu lên: "Dừng dừng dừng dừng, đó không phải là Khả Hân sao? Cô ấy ở đây làm gì?"

Chỉ thấy Phan Khả Hân đứng ở cửa phòng điều tra hình sự cúi đầu trầm tư, Lãnh Kính Hàn lái xe qua, quay kiếng xe xuống hỏi: "Khả Hân, con ở đây làm gì?"

Phan Khả Hân giật mình, ngẩng đầu lên, vui vẻ nói: "Hai người cuối cùng cũng trở lại, còn sợ sẽ không gặp được hai người đây, con gọi điện thoại nhưng không được, tìm bác thì bọn họ không cho vào."

Hàn Phong từ một đầu khác thò ra, hỏi: "Tìm chúng tôi có chuyện gì?"

Phan Khả Hân nói: "Anh bảo Uôi giám thị công ty khai thác mỏ Khai Nguyên, ngày hôm trước có vài chiếc xe lớn bịt kín lái đi. Tôi nghĩ có khả năng có thứ gì đó được chở đi, cho nên tôi liền theo sau, phát hiện trong xe đều là người, bọn họ đều tập trung ở bến cảng Đông Phương Quốc Tế."

Lãnh Kính Hàn biến sắc, Hàn Phong vội hỏi: "Bọn chúng có phát hiện ra cô không?"

Phan Khả Hân lắc đầu nói: "Tôi nghĩ là không, tôi đi theo từ rất xa. Bọn chúng đều ngồi xe tải, rất dễ đi theo."

Lãnh Kính Hàn nói với Hàn Phong: "Cùng nhất trí với kết luận của chúng ta."

Hàn Phong nói: "Sao giờ mới nói?"

Phan Khả Hân bĩu môi nói: "Tôi sợ chúng sẽ ngồi thuyền ra khơi, chờ phát hiện chúng bố trí ổn Uhỏa xong mới nghĩ đến việc nói cho mọi người biết, mà muốn gặp mặt hai người còn khó hơn lên trời. Là anh bảo tôi đi giám thị bọn chúng, tôi nghĩ hành tung của bọn chúng rất khả nghi, cho nên đặc biệt tới nhắc nhở các anh, ngay cả một câu cám ơn cũng không có, lần sau không giúp anh nữa."

Lãnh Kính Hàn nói: "Làm sao bây giờ? Thông báo lão Quách cùng Trần đoàn trưởng bọn họ?"

Hàn Phong nói: "Chưa vội, chưa bố trí thỏa đáng, sẽ đả thảo kinh xà. Đợi

sau khi xác định tin tức đã rồi mới hành động, nếu chúng đã thu xếp mất hai ngày, vậy chúng chưa vội hành động ngay đâu."

Anh nói với Phan Khả Hân: "Khả Hân, thông tin cô cung cấp rất quan trọng đó, cám ơn cô, cô có thể giúp tôi điều tra một chuyện không?"

Phan whả Hân nói: "Chuyện gì?"

Hàn Phong nói: "Cô lấy thân phận phóng viên, đi điều tra trước sổ sách, hóa đơn của năm xí nghiệp Đinh Nhất Tiếu đứng tên, à không, hiện tại phải nói là sáu xí nghiệp mới đúng, đừng để người khác hoài nghi, cứ nói là làm báo cáo điều tra xí nghiệp. Người kiểm toán gần đây nhất định đang ở đó, từ trong miệng bọn họ lấy một ít tình hình, rồi từ chỗ nhân viên tài vụ của xí nghiệp lấm thêm một phần, như vậy tương đối chuẩn xác, cô biết nên làm thế nào mà."

Phan Khả Hân lẩm bẩm nói: "Vậy hai người muốn làm gì? Vẫn chưa thể để tôi tham dự sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Khả Hân, hiện tại đang là giai đoạn mấu chốt, sau này vụ án kết thúc, không còn gì nguf hiểm nữa, mọi người sẽ kể lại cho con, được chứ. Đi thôi, bác đang vội trở về đây."

Phan Khả Hân đi rồi, Lãnh Kính Hàn hỏi: "Lão Quách bên kia đã thành lập tổ chuyên án đối với xí nghiệp của Đinh Nhất Tiếu, tại sao còn để cho Khả Hân đi thăm dò?"

Hàn Phong cười nhạt, nói: "Như vậy không phải thêm một tầng đảm bảo sao, có thể phòng ngừa nội bộ bọn họ cũng có điệp Diên của địch mà. Nếu tình huống hai bên ăn khớp, vậy càng đủ tính chân thật."

Trở về phòng điều tra hình sự, Lãnh Kính Hàn lập tức hỏi: "Cậu nói khi trở về có thể phá giải mật mã, vậy giờ nói đi, dự định phá giải thế nào?"

Hàn Phong hô trước một tiếng: "Chào mọi người, các anh đã giải ra mật mã chưa?"

Hạ Mạt lau mồ hôi trên trán, nói: "Còn, còn chưa đâu."

Hàn Phong nói: "Mang đến đây, tôi xem thử thành tích của các anh."

Hạ Mạt đã điền được ba số liệu, Lưu Định Cường đã điền hai hàng, còn Lâm Phàm Yhì sao, giấy nháp tính toán trước mặt có một chồng lớn, nhưng anh ta ngay cả hàng đầu tiên cũng chưa điền ra được.

Hàn Phong nói: "Không cần điền nữa, có phương pháp dễ dàng hơn có thể hoàn thành bảng sudoku này."

"Cái gì!" "Cái gì!" "Là cái gì?" Tính toán cả buổi chiều ba người đồng loạt hỏi.

Hàn Phong cười nói: "Kỳ thật, trong máf tính có phần mềm chuyên phá giải bảng sudoku loại này, dùng máy tính để tính toán theo công thức, có Yhể mau hơn so với các anh tính."

Hạ Mạt Yhống khổ nói: "Chết tiệt, sao tôi không nghĩ ra? Tôi phải sớm nghĩ đến chứ, đúng rồi, trên máy tính có loại phần mềm này, nhưng Yôi chưa từng dùng tới, cũng không nhớ ra được, tôi thật là quá..."

Lâm Phàm nói: "Cậu... cái cậu nàf, cậu đã sớm biếU thế, còn để chúng tôi tính tay làm gì!"

Hàn Phong nói: "Đừng nóng giận, tôi đây chẳng phải cũng vừa mới biết đó sao, anh nhanh mở máy tính đi."

Lâm Phàm mở máy tính, Lưu Định Cường nói: "Cái gì gọi là vừa mới biết? Ban đầu cậu cũng không biết?"

Hàn Phong bĩu môi nói: "Đúng vậy."

Lưu Định Cường nói: "Vậy làm sao cậu biết được? Ai nói cho cậu biết?"

Hàn Phong nói: "Các anh đó, còn có Long Giai nữa."

Hạ Mạt kỳ quái nói: "Cái gì? Chúng tôi? Chúng ta nói cho cậu biết khi nào chứ?"

Lâm Phàm mở máy tính, anh ta mở trang Baidu ra tìm tòi, đồng thời nói: "Đã tìm thấy một phần mềm phá giải, sẽ tải xuống ngay."

Hàn Phong nói: "Không cần, trên máy tính của Long Giai có sẵn, anh tìm một chút, hẳn không khó phát hiện lắm mới đúng." Anh lại chuyển hướng Hạ Mạt nói: "Là vầy, tôi cũng không biết sudoku là thứ gì, nhưng hôm nay nhìn thấy các anh vất vả tính toán như vậy, cũng chưa tính ra kết quả, hơn nữa, Long Giai cũng tính cả buổi chiều, vẫn không có kết quả. Tôi nghĩ, nếu là đưa tin tức thời, không có lý do gì phải mất cả ngày mới có thể phá giải mật mã, sử dụng công cụ trao đổi thuận tiện như internet để đưa tin, vốn là để tiết kiệm thời gian, nếu chỉ tính mật mã thôi đã mất nửa ngày, chẳng phải lãng phí rất nhiều thời gian vô ích sao? Do đó, tôi cho rằng, nó phải có loại công cụ bẻ mã nào đó, có Uhể trong khoảng thời gian ngắn tự động nhập số liệu vào ô trống, nếu chỉ dùng internet để truyền bảng sudoku, vậy công cụ phá giải, hiển nhiên cũng có trên mạng."

Lãnh Kính Hàn nói: "Hóa ra cậu nói trở về là có thể giải mật mã, chính là chỉ chuyện này à."

Hàn Phong nói: "Tôi tưởng rằng, loại công cụ phá giải mật mã này là thiết kế đặc thù, chỗ khác không có. Bất quá, theo cách nói của Hạ Mạt, hình như phần mềm phá giải chỗ nào cũng có thể tải xuống."

Hạ Mạt xấu hổ nói: "Đúng vậy, tôi chỉ muốn làm sao để phá giải mật mã

nhanh một chút, căn bản whông nghĩ đến việc dùng phần mềm phá giải, đều tại tôi, nếu tôi có thể nhớ ra sớm một chút, mọi người cũng không cần phí công làm cả buổi chiều."

Hàn Phong an ủi: "Ôi, đừng buồn, cho dù bây giờ mới phát giác, cũng chưa chậm đâu."

Lâm Phàm nói: "Tìm được rồi."

Một phần mềm phá giải nhỏ, nhấp chuột mở chương trình, liền xuất hiện một bảng sudoku trống, đem số liệu hiện có trên bản sudoku căn cứ theo trình tự điền vào bảng sudoku trống, nhấp vào bắt đầu, máy tính liền bắt đầu tự động tính toán, cũng điền số liệu chuẩn xác Dào ô trống, điền xong bảng sudoku bọn họ có được, trước sau chưa tới 1 phút. Lâm Phàm căm giận nói: "Đáng chết, nhanh như vậy đã hoàn thành, chúng ta thì ..."

Lãnh Kính Hàn nói: "Hiện tại không phải lúc nói những việc này, bây giờ các cậu mau chóng tìm ra chữ Hán tương ứng với mật mã đi." Vừa dứt lời, chợt nghe điện thoại vang lên, ông lập tức đi tới nghe máy.

Lãnh Kính Hàn từ trong phòng làm việc đi ra, Lâm Phàm nói: "Đã phá giải mật mã, nó biểu thị là đêm mai 9h bến tàu Đông Phương Quốc Tế cảng số 3 container số 1635. Phần mật mã này là truyền đến hôm qua, đêm mai chính là đêm nay!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Giống với phân tích của chúng tôi, Đông Phương Quốc Tế. Vừa rồi là Trần đoàn trưởng gọi điện cho tôi, nói nhận được báo án, chủ tiệm nổi danh ở bến tàu Đông Phương Quốc Tế, nhìn thấy có nhân vật khả nghi mua thực phẩm của ông ta, những người đó, trong quần áo có trang bị vũ khí. Toàn thể chú ý, lập tức đổi trang bị, lập tức xuất phát! Hạ Mạt, phân phát vũ khí, Lâm Phàm, thông báo Yất cả đơn vị chuẩn bị, Lưu Định Cường, kiểm tra xe cộ! Hàn Phong..." giọng điệu của ông biến đổi, chuyển thành tươi cười nói: "Cậu nán lại một lát chờ ăn cơm, được không?"

Hạ Mạt phát vũ khí xong, ngay cả Hàn Phong cũng được chia một khẩu súng lục 54, Lãnh Kính Hàn nói: "Trong hành động, phải bảo trì cảnh giác, lần này kẻ địch của chúng ta, là phần tử khủng bố được trải qua huấn luyện đặc thù, trang bị vũ khí tốt, hiện tại các bộ phận khác cũng đã chia nhau điều động binh lực, chúng ta phải cùng bọn họ phối hợp tốt. Lâm Phàm, cậu cùng Hướng Thiên Tề một tổ, mang theo phân đội đặc công cơ cấu cảnh sát, các cậu là chiến hữu cũ, phối hợp dễ hơn, chủ yếu phụ trách công tác tiêu diệt tàn dư và những lực lượng vũ trang nhỏ; Hạ MạY, cậu cùng tiểu đoàn trưởng Mã của quân đội Yhành một tổ, các cậu phụ trách chặn những phần tử khủng bố muốn chạy trốn ra biển; Lưu Định Cường, cậu theo tàu tuần tra hàng hải số 104, một là cậu tương đối hiểu rõ tình tiết vụ án, cũng từng phụ trách giám thị Đinh Nhất Tiếu, hai là tuần tra trên tàu tương đối an toàn, nhiệm vụ của các cậu là truy kích phần tử khủng bố đã chạy ra biển, đồng thời bắt Đinh Nhất Tiếu bọn chúng. Tôi sẽ cùng Trần đoàn trưởng và Quách cục trưởng chỉ huy chiến dịch lần này, Hàn Phong, cậu... cậu đi cùng với tôi."

"Tít tít tít, tít tít tít, tít tít Uít." Không biết điện thoại di động của ai vang lên, Lãnh Kính Hàn cả giận nói: "Không phải tôi đã nói rồi sao, khi hành động, bất luận là ai cũng phải tắt điện Yhoại đi."

Mọi người một phen bối rối, đều tìm kiếm điện thoại di động của mình, thế nhưng, điện thoại di động của mỗi người đều đã tắt đàng hoàng, chỉ nghe tiếng tít tít tít, tít tít tít, tít tít tít kia cứ mãi vang không ngừng, mọi người cẩn thận lắng nghe, Uhanh âm này hình như là từ chỗ Hàn Phong vọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Ác đấu (2)

Hàn Phong lúc này mới bừng tỉnh, vỗ vỗ khắp nơi trên người, quả thật mò được một thứ cứng rắn, anh lấy điện thoại di động ra.

Mọi người nhất thời há hốc mồm, tên Hàn Phong này, ngay cả quần áo mặc cũng không có, vậy mà có điện thoại di động, hơn nữa còn là điện thoại di động Samsung đời mới nhất, hóa ra, là điện thoại di động của Khải Kim Vận mà Hàn Phong thuận tay cầm lấy vang lên.

Hàn Phong thấy mọi người đều dùng ánh mắt hầm hầm nhìn mình, anh cười phất tay rồi chào nói: "Hi." Bắt đầu nghe điện thoại, chỉ thấy anh đáp: "Ồ, đã tìm được rồi sao? Tốt, tạm thời cứ để lại ở chỗ tôi đi, ngày mai tôi về lấy. Đúng vậy, hiện giờ không có thời gian, sắp phải hành động rồi. Tốt, cứ như vậy, bye bye."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Điện thoại ở đâu ra đấy?"

Hàn Phong điềm nhiên như không nói: "Của một người bạn, khi tôi đến Thượng Hải, bảo anh ta giúp tôi điều tra một vài tư liệu, tôi vẫn chưa thể chắc chắn, có phải vụ án này do Vu Thành Long làm hay không. Người bạn Thượng Hải kia nói, hình như không phải Vu Thành Long làm, mặc kệ thế nào, tôi phải trở về xem chứng cứ mới biết được. Tốt lắm, bây giờ bắt Đinh Nhất Tiếu quan trọng hơn, Vu Thành Long cách chúng ta quá xa."

Lãnh Kính Hàn ra lệnh một tiếng: "Xuất phát!"

Hàn Phong là người cuối cùng ra khỏi cửa tòa nhà văn phòng, anh ngửa đầu nhìn trời, chỉ thấy hào quang đầy trời, đỏ rực như lửa đốt, anh lẩm bẩm nói: "Trời vẫn chưa tối hẳn mà, chẳng lẽ phải khai chiến ngay sao?"

Còi xe cảnh sát vang lên khắp nơi trong thành phố, cửa hàng thương gia tựa hồ cũng biết có đại sự sắp phát sinh, trời còn chưa tối hẳn đã sớm đóng cửa tiệm. Lâm Phàm ngồi ở ghế sau, lẩm bẩm nói: "Ngay cả cửa hàng cũng đóng cửa toàn bộ rồi."

Hàn Phong nói: "Xe bọc thép cũng chạy trên phố rồi, muốn giấu giếm cũng giấu giếm không được đâu."

Đi tới ngã tư đường, điện thoại di động của Hàn Phong lại vang lên, anh sau khi nghe điện thoại xong, hỏi: "Có phải chốt kiểm tra các giao lộ đều đã rút lui không?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Ừ, đúng vậy, bọn họ đều đi tăng viện cho bến tàu Đông Phương Quốc Tế rồi, nếu đã biết chúng muốn ra khơi ở đó, cũng không cần tiếp tục bố trí chốt kiểm tra nữa chứ?"

Hàn Phong nói: "Biết là thế, nhưng tốt nhất đừng điều tất cả binh lực đến Đông Phương Quốc Tế."

Lãnh Kính Hàn nói: "Sao? Chẳng lẽ còn có chỗ nào không đúng?"

Hàn Phong nói: "Đúng vậy, bọn chúng có thể sẽ không rời bến ở cảng Đông Phương Quốc Tế. Mà là chỗ nào khác đấy."

Lâm Phàm cả kinh, nói: "Không thể nào? Chỗ chúng ta đã không còn nội gián nữa, mà bọn chúng trong lúc vô tình cũng đã tiết lộ hành tung, hẳn phải ở ngay bến tàu Đông Phương Quốc Tế mới đúng, hơn nữa, chúng tôi đã thông báo cảnh sát phong kín đường ra của bến tàu, cho dù muốn di chuyển bọn chúng cũng không có cơ hội nữa?"

Hàn Phong nói: "Ngay từ đầu, đã không phải ở bến tàu Đông Phương Quốc Tế rồi."

"Cái gì!" Lãnh Kính Hàn cả kinh, hỏi: "Vậy thì ở đâu?"

Hàn Phong lấy di động ra, đặt bên tai, nghe trong chốc lát, nói: "Theo dõi được rồi, ở đường Vũ An, là đường thông đến bến tàu sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đúng... là bến tàu Tân Hải, bến tàu container tối tân lớn nhất thành phố H, năm ngoái mới thi công xong. Chúng sẽ đến đó?"

Hàn Phong nói: "Không sai, chúng ta chuyển hướng thôi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy, bố trí của chúng ta thì sao đây? Bố trí lại lần nữa đã không còn kịp rồi."

Hàn Phong nói: "Tiếp tục hướng tới bến tàu Đông Phương Quốc Tế đi, tôi nghĩ, bọn chúng thiết kế bẫy rập ở đó, tựa như khi chúng ta ở công ty kiến trúc Khai Nguyên vậy, thông báo mọi người cẩn thận một chút là được. Thế lực khủng bố có vũ trang cuối cùng, hẳn là đều tập trung ở Đông Phương Quốc Tế, mà Đinh Nhất Tiếu, nhất định đang ở bến tàu Tân Hải! Để không gây hoài nghi, cứ cho mọi người tiếp tục ấn theo kế hoạch cũ mà tiếp tục, còn ba người chúng ta đến bến tàu Tân Hải là đủ rồi."

Lâm Phàm nói: "Làm sao cậu biết bọn chúng sẽ đến bến tàu Tân Hải?"

Hàn Phong nói: "Tới rồi sẽ biết."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ba người chúng ta thì quá yếu, bảo Hướng Thiên Tề phái một phân đội nhỏ đến bến tàu Tân Hải cùng chúng ta hội hợp đi."

Hàn Phong bổ sung: "Còn nữa, chúng ta bên này triển khai hành động, thành phố T bên kia khẳng định sẽ biết, bảo cục trưởng Trần của thành phố T phối hợp, câu lưu Giang Vĩnh Đào, Vu Thành Long, ngày mai chúng ta sẽ chạy sang đó."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vì lý do gì chứ?"

Hàn Phong nhịn không được nói: "Tùy tiện chọn trước một tội danh, cứ nói bị tố cáo nuốt công quỹ riêng. Tóm lại không thể để bọn chúng chạy mất."

Phía trước là ngã tư đường, Lãnh Kính Hàn đánh vô lăng qua, xe hướng về phía kia chạy tới. Rất nhanh điện thoại di động lại vang lên, Lãnh Kính Hàn đưa điện thoại di động cho Lâm Phàm, Lưu Định Cường nói: "Lãnh trưởng phòng, các anh chạy đi đâu rồi?"

Lâm Phàm nói: "Các cậu tiếp tục lái về hướng đó, chúng tôi đi đường khác, hết thảy tiến hành theo kế hoạch, rõ chưa."

Lâm Phàm lại gọi điện thoại cho Hướng Thiên Tề, nói bọn họ cẩn thận một chút, đồng thời phái một phân đội nhỏ đi trước đến bến tàu Tân Hải. Lãnh Kính Hàn nói số cho Lâm Phàm, bảo Lâm Phàm bấm gọi cho Trần cục trưởng cục cảnh sát thành phố T, ông tự mình nói với Trần Dũng Quân, hướng Trần Dũng Quân giải thích rõ tính nghiêm trọng của sự việc. Sau khi gác máy, Lãnh Kính Hàn thở phào một tiếng, nói: "Anh ta đã đáp ứng rồi, cũng sẽ lập tức hành động, tôi nói nha, kế hoạch của cậu có thể công khai sớm một chút được không, đến lúc này mới chịu nói." Hàn Phong nói: "Tôi tự có đạo lý của tôi."

Lái đến cầu vượt ba vòng, Hàn Phong nói với Lâm Phàm: "Anh xem!"

Lâm Phàm vừa nhìn lên cầu, không có tình huống gì khả nghi, Hàn Phong nói: "Trước chiếc Jetta màu đen."

Lâm Phàm nói: "Là chiếc BMW màu trắng à?"

Hàn Phong nói: "Đinh Nhất Tiếu ở bên trong."

Lâm Phàm kinh ngạc nói: "Làm sao cậu biết."

Hàn Phong nói: "Đuổi theo xem thử chẳng phải sẽ biết ngay sao."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ngồi vững, chúng ta đuổi theo."

Lãnh Kính Hàn nhấn ga, xe Jeep Bắc Kinh mạnh mẽ phóng theo.

Xe phía trước cũng không để ý, chỉ dùng tốc độ bình thường mà lái, bất quá dù sao cách nhau khá xa, sau khi đuổi theo qua con phố, mới từ xa xa nhìn thấy bóng lưng của chiếc Jetta đen. Lâm Phàm nói: "Chiếc Jetta đen kia vẫn theo phía sau, kẻ ngồi bên trong có liên hệ thế nào với gã? Có phải là thủ hạ của chúng không?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Không đâu, cách nhau quá xa, hình như cũng đang theo dõi. Chúng ta tới đó nhìn xem."

Hai xe đã gần nhau, Lãnh Kính Hàn lái xe song song với chiếc Jetta nọ, Lâm Phàm lúc này mới thấy rõ, ngồi trong Jetta không phải ai khác, chính là Lý Hưởng. Lâm Phàm lúc này mới tỉnh ngộ nói: "Ồ, khó trách, nguyên lai là Lý Hưởng thông báo cho cậu." Anh ta suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Lý Hưởng làm sao biết Đinh Nhất Tiếu ở trong xe?"

Lý Hưởng làm động tác chào hỏi với bọn họ, thả chậm tốc độ xe, tụt lại phía sau, như vậy mới không dễ gây hoài nghi. Hàn Phong nói: "Từ khu mỏ đến bến tàu, bất kể anh đến bến tàu nào, nhất định phải qua cầu lớn Lệ Giang, hơn nữa, cũng phải qua trạm thu phí đường cao tốc. Tôi bảo Lý Hưởng canh giữ ở đó, xem máy quay theo dõi, Đinh Nhất Tiếu nhất định sẽ xuất hiện, quả nhiên thực sự bắt được."

Lâm Phàm nói: "Không đúng nha, kết luận các cậu phân tích ra được không phải Đinh Nhất Tiếu một đường hướng nam, chạy về phía gần sông đổ ra biển sao? Vậy gã đã sớm thông qua cầu lớn Lệ Giang mà?"

Hàn Phong nói: "Đó căn bản là thủ thuật che mắt, cảnh sát thông qua điện thoại di động của Đinh Nhất Tiếu phát ra tín hiệu để phán đoán vị trí của Đinh Nhất Tiếu, điện thoại di động là của Đinh Nhất Tiếu, nhưng điện thoại di động có phải trong tay Đinh Nhất Tiếu hay không? Gã hoàn toàn có thể giao điện thoại di động cho tên còn lại, tạo ra dấu hiệu giả rằng gã muốn thông qua du thuyền quanh thành phố đến bến tàu. Về phần dấu tay, có thể dùng lớp màng mô phỏng dấu tay mà, xem 007 chưa? Đạo cụ đặc công trong đó thường dùng đấy. Tôi bây giờ chỉ còn chưa biết, tại sao gã chỉ để lại dấu tay của một người, mà không để lại dấu tay của A Bát."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhìn xem, bọn chúng đã lái vào."

Chiếc xe BMW phía trước lái thẳng vào bến tàu, bến tàu Tân Hải vừa mở không lâu, vận chuyển hàng hóa cũng không phát triển mạnh lắm, hiện tại cũng hiếm thấy bóng người. Lãnh trưởng phòng ba người xuống xe, cũng gọi Lý Hưởng dừng xe ở phía sau, bốn người xuyên qua giữa những hàng container, xe BMW phía trước ngừng lại, đồng thời có ba, bốn người đến đón xe.

Đinh Nhất Tiếu từ trong xe bước ra, áo phông màu đen bao lấy cơ thể, ngay sau đó, A Bát cũng bước ra, mặc áo sơ mi cộc vải carô. Bốn người đàn ông vạm vỡ tới đón xe, đều cẩn thận đưa tay đặt bên hông, xem chừng đều mang theo vũ khí, xa xa còn có ba người, đang chạy đến bên này. Lãnh Kính Hàn nói: "Bọn chúng đông hơn so với chúng ta, chờ phân đội nhỏ đến trước rồi tính."

Hàn Phong nhìn quanh bốn phía, nói: "Tại sao không có ai hết?"

Lâm Phàm nói: "Bến tàu này vừa mới bắt đầu buôn bán không lâu, hiện tại lúc này, thuyền đều cập bến, công nhân không làm việc, cũng đều tan tầm cả."

Một trận gió biển thổi đến, Hàn Phong rùng mình một cái, Lãnh Kính

Hàn nói: "Cậu đừng làm ẩu, bến tàu này rất lớn, một khi bọn chúng chạy tản ra, ai cũng bắt không được."

Lý Hưởng và Lâm Phàm đền nhìn Lãnh Kính Hàn, trong lòng kỳ quái, Lãnh trưởng phòng đang nói chuyện với ai vậy? Là Hàn Phong sao? Anh chàng gầy nhom nhìn qua yếu ớt, cả ngày chỉ biết ngủ này, chẳng lẽ cậu ta rất lợi hại sao?

Hàn Phong sờ sờ mũi, chun chun mũi nói: "Tôi chỉ có chút lạnh, anh khẩn trương cái gì, tôi cũng đâu có súng."

Chỉ thấy hai gã thủ hạ lái xe đi, Đinh Nhất Tiếu cùng năm tên thủ hạ còn lại nhìn quanh bốn phía, hướng về phía ngoài đi đến. Lãnh Kính Hàn cẩn thận theo phía sau chúng. Hàn Phung đi thụt lùi, nhìn lên điểm cao bốn phía, nói: "Thật là tự tin đấy, ngay cả tuần tra cũng không thu xếp."

Lâm Phàm nói: "Nếu thu xếp lính gác, sẽ bị phát hiện đúng không?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Chớ có lên tiếng."

Chỉ thấy Đinh Nhất Tiếu cùng A Bát chia làm hai nhánh, Đinh Nhất Tiếu mang theo vài người chạy về phía du thuyền tư nhân đỗ ở bến tàu, A Bát lại hướng về một khu container đi đến. Lãnh Kính Hàn nói: "Chia làm hai tổ, Lý Hưởng cùng Lâm Phàm đến giám sát A Bát. Hàn Phong, đi theo sau tôi."

Hàn Phong nhún nhún vai, làm một động tác "Chúc may mắn" với hai người Lý Hưởng, hai đội tách ra hành động.

Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong cách đám người Đinh Nhất Tiếu càng ngày càng gần, bọn họ nhìn thấy, Đinh Nhất Tiếu đang cười nói cùng một gã thủ hạ bàn bạc gì đó, Hàn Phong nói: "Nhất Định đang cười cảnh sát các anh vô năng."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhỏ giọng chút, cậu sợ bọn chúng không biết chúng ta ở đây hả?"

Hàn Phong nói: "Bọn chúng sắp lên du thuyền rồi, làm sao bây giờ?"

Lãnh Kính Hàn nhìn lối vào bến tàu, nói: "Phân đội nhỏ sao còn chưa tới?"

Thình lình, trong gió truyền đến tiếng còi xe cảnh sát "Ò e", chỉ thấy Đinh Nhất Tiếu biến sắc, mấy tên thủ hạ kia cũng bắt đầu lo lắng, Lãnh Kính Hàn lập tức nhảy ra, hai tay cầm súng, ngồi xổm trung bình tấn đàng hoàng, hướng lên trời nổ trước một súng, sau đó lớn tiếng nói: "Không được nhúc nhích, các ngươi đã bị bao vây, giơ tay lên!"

Tuy nhiên, mấy tên kia cứ nhiên dùng tốc độ như bay chui vào du thuyền, cũng bắt đầu khởi động, Lãnh Kính Hàn thậm chí còn không kịp nổ súng.

Lãnh Kính Hàn hô lên: "Đuổi theo," Đã thấy chân phải Hàn Phong đặt lên chân trái của mình, tay trái nặn thành đấm chống lên trán mình, bày ra một tư thế rất ngầu.

Lãnh Kính Hàn hổn hển nói: "Cậu làm cái gì vậy?"

Hàn Phong bắt chước động tác vừa rồi của Lãnh Kính Hàn, ngồi xổm thành thế trung bình tấn, hai tay làm thành tư thế dùng súng, nói: "Vậy anh đang làm cái gì đấy? Anh trực tiếp nổ súng không phải thanh toán được rồi sao, anh bày ra tư thế chuyên nghiệp như vậy làm cái gì, tưởng tôi chưa từng thấy tư thế cảnh sát cầm súng, khoe khoang với tôi sao?"

Lãnh Kính Hàn dậm chân một cái nói: "Còn nói như vậy làm cái gì, mau cùng lên."

Hàn Phong đi theo Lãnh Kính Hàn nhảy vào một xuồng phao, ca-nô này

cứ nhiên còn cắm chìa khóa, Lãnh Kính Hàn khởi động mô tơ, hướng về biển đuổi theo. Lãnh Kính Hàn nói: "Mau, liên lạc với bộ phận hàng hải, nhất định phải ngăn chặn bọn chúng." Đồng thời nói cho Hàn Phong mã số.

Hàn Phong sau khi đã liên lạc với bộ phận hàng hải, nói: "Bọn họ đã phái ra ba chiếc thuyền tra kích và hai chiếc tuần tra, đang chạy về hướng này, cùng tiến hành phương thức phong tỏa mạng lưới, bất quá ..."

Lãnh Kính Hàn nói: "Bất quá cái gì?"

Ca-nô lướt ra ngoài khơi, lưu lại vệt sóng trắng xóa, Hàn Phong đón bọt sóng, suy tư nói: "Tại sao ca-nô này lại vừa vặn không bị khóa chứ?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đây hẳn là chuẩn bị cho đám người A Bát chăng? Hai chiếc thuyền kề sát nhau mà."

Bọn Đinh Nhất Tiêu ngồi chính là du thuyền lớn, khi khởi động tương đối chậm, nhưng một khi khởi động, mã lực so với ca-nô của hai người Hàn Phong hơn hẳn. Mắt thấy cách du thuyền lớn chỉ còn cự lý bảy tám thước, lại bị du thuyền lớn chậm rãi tạo khoảng cách, Hàn Phong từ bên hông Lãnh Kính Hàn rút sút nã vài phát, cũng không hiệu quả bao nhiêu. Không lâu sau, hai chiếc thuyền đã rượt đuổi ra ngoài hơn 10 hải lý, bến tàu đã sớm xa không thấy bóng, mà sắc trời, cũng dần dần lui vào hắc ám.

Lãnh Kính Hàn lo lắng nói: "Bọn chúng đã cách chúng ta càng ngày càng xa. Tại sao chưa thấy đội tuần tra đâu? Đội chống buôn lậu cũng không nhìn thấy, bọn họ đi đâu rồi!"

Hàn Phong nói: "Hình như đã tiến vào vùng biển quốc tế rồi chăng?"

"Cái gì!" Lãnh Kính Hàn thét một tiếng kinh hãi.

Hàn Phong nói: "Căn cứ công pháp quốc tế, vùng duyên hải này là tuyến chuẩn, hướng ra phía ngoài 12 hải lý là vùng biển quốc gia, chúng ta hiện tại đã ở vùng biển quốc tế rồi."

Lãnh Kính Hàn chợt nói: "Nhìn xem, đó là gì ..."

Hàn Phong ngước mắt nhìn lên, xa xa trong bóng tối nơi biển và trời giao nhau, xuất hiện ngọn đèn lóe ra, màu đen che phủ không được hình dáng cực lớn của nó, một món đồ kềnh càng xuất hiện trên đường chân trời, dần dần rõ ràng hẳn lên. Hàn Phong nói: "Là một tàu chở hàng viễn dương, có lẽ là tàu chở dầu, hẳn là có thể chứa trên vạn tấn, bọn chúng tới đón Đinh Nhất Tiếu đấy."

Lãnh Kính Hàn nổi khùng nói: "Cho dù có phải đuổi lên tận thuyền, cũng phải bắt gã xuống."

Hàn Phong nói: "Không dễ dàng vậy đâu, anh không có quyền hạn này."

Đang nói, ca-nô "xịch xịch xịch" vang lên vài tiếng, ngừng lại, Hàn Phong cùng Lãnh Kính Hàn hướng bốn phía thân thuyền nhìn xem, Hàn Phong nói: "Xảy ra chuyện gì? Anh đậu thuyền lại chỗ này làm gì?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi cũng đâu biết, tự nó ngừng." Ông vừa nhìn đồng hồ đo, hét lớn: "Đáng chết, hết xăng rồi."

"A!" Lần này Hàn Phong cũng kinh hô lên, ca-nô của bọn họ, đang đậu giữa biển cả trước không dính trời, sau không chấm đất, bốn phía tất cả đều là biển đen mênh mông, mắt thấy du thuyền của Đinh Nhất Tiếu hướng tàu thủy xa xa tiến đến, bọn họ lại bất lực.

Hàn Phong cười nói: "Tôi tự hỏi con thuyền này đậu bên cạnh bọn chúng, rồi lại không có khóa, khẳng định có vấn đề mà. Nếu A Bát muốn lên thuyền, khẳng định sẽ lên cùng con thuyền kia. Bọn chúng cố ý đem một con thuyền giả như đầy xăng đậu bên cạnh, để người đuổi bắt bọn

chúng bị tưởng nhầm rằng vừa vặn có cơ hội, trên thực tế là vừa vặn bị lừa! Nếu muốn nói tiếp nữa, tôi sẽ nói ngay bên cạnh thuyền nhỏ trang bị bom, anh cố di chuyển thuyền thì sẽ nổ mạnh!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đừng có gấp, bộ phận hàng hải sẽ phái thuyền tới đón chúng ta. Bọn họ đã hướng bên này chạy đến rồi."

Hàn Phong khoanh tay nói: "Tôi đương nhiên không nóng nảy, vụ án này phá được hay không, đều không liên quan gì đến tôi. Nhưng tôi lo lắng là đường bờ biển này dài như vậy, chúng ta làm sao biết được chúng ta đang ở đâu? Bọn họ lại đi đâu tìm chúng ta?"

Lãnh Kính Hàn lắc lư điện thoại di động, nói: "Chung quy đều có biện pháp cả." Lúc này, điện thoại di động của ông lại vang lên, ông nghe điện thoại, nói: "Là thế à, cũng tốt, cám ơn anh, lão Trần."

Hàn Phong nói: "Điện thoại của ai? Thành phố T?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Ừ, lão Trần nói cho tôi biết, Giang Vĩnh Đào đêm nay không biết đã đi đâu, bọn họ không bắt được, chỉ bắt được Vu Thành Long."

Hàn Phong híp mắt suy tư nói: "Không biết đi đâu?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đúng vậy, nhân viên dân sự bên cạnh hắn cũng không biết hành tung của hắn. Là từ 6h chiều đã rời khỏi công ty."

Hàn Phong lắc đầu nói: "Bắt được Vu Thành Long cũng tốt, đi một bước nhìn một bước, chúng ta bây giờ phải tìm biện pháp để thuyền này di chuyển mới quan trọng."

Mười phút sau, thuyền của bọn Đinh Nhất Tiếu hình như đã đến gần tàu thủy. Đồng thời, Hàn Phong bọn họ nghe được thanh âm của thuyền rẽ nước, Lãnh Kính Hàn vui vẻ nói: "Bọn họ đã tìm tới, lần này chúng ta

nhất định phải nghĩ biện pháp chặn đứng tàu thủy kia."

Hàn Phong mặt ủ mày ê nói: "Không đúng đâu, anh nghe một chút, tiếng động là từ phía trước truyền đến, không phải phía sau."

Lãnh Kính Hàn vừa nghe, quả nhiên, ông đột nhiên nói: "Không xong, mau nhảy xuống biển!" Nói xong, bùm một tiếng nhảy vào trong biển.

Hàn Phong nói: "Lãnh huynh, anh làm cái gì vậy? Nói không chừng người ta chỉ mời chúng ta lên tàu làm khách chăng?"

Lãnh Kính Hàn ở dưới biển hét lớn: "Cái thằng nhóc ngu ngốc này, còn không mau nhảy, nhớ đêm đó ở nhà xưởng Lương Hưng Thịnh sau khi chúng ta bị nổ, Hạ Mạt từng nói gì không, hải lục không, chỉ chút nữa thôi chúng ta sẽ bị mô hình thuyền điều khiển từ xa kia nổ tung. Cậu còn không nhảy xuống thì không kịp nữa đâu."

Hàn Phong cười ha ha, nói: "Nghe thằng nhóc kia thổi phồng, không có khả năng đâu, khoảng cách xa như vậy, đừng nói mô hình thuyền điều khiển từ xa có thể chạy đến đây được không, cho dù có thể tới nơi xa như vậy, cũng không phân biệt được đồ vật gì chứ, mô hình thuyền thao tác cũng đâu đơn giản như trực thăng, hơn nữa dưới biển muốn nhắm thứ gì đó, cũng không dễ dàng như nhắm đồ trên mặt đất."

Anh vừa dứt lời, thứ xa xa kia đã ngừng cách ca-nô bọn họ khoảng 200 yard, nương nhờ ánh trăng, bọn họ nhìn thấy, là một xuồng phao, nhưng cực kỳ nhỏ, phỏng chừng chỉ khoảng nửa ca-nô, bên trong không người, đỉnh đầu có một cây ăng ten. Phía trên ăng ten còn có một thứ giống như loa phóng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 14: Lợi dụng lúc người lâm nguy (1)

Tiếng nói chuyện truyền ra từ xuồng phao, một loại thanh âm bén ngọn khô khan cười nói: "Ha ha ha, các ngươi cảm thấy sợ không? Giữa biển mênh mông, không nơi nương tựa, mặc cho người xâu xé, các ngươi hiện tại biết kết cục cùng chúng ta đối nghịch rồi chứ? Kẻ phá hỏng kế hoạch của chúng ta, đều phải chết! Tạm biệt, các đồng chí cảnh sát của chúng ta!"

Tiếp đó, Hàn Phong từ giữa sóng triều ầm ĩ nghe được lượng lớn thanh âm của thể khí bị phóng thích, bất đắc dĩ, anh cũng thả người nhảy xuống biển.

Hàn Phong vừa xuống biển, ầm một tiếng, ca-nô của bọn họ bị nổ nát bấy, khi Hàn Phong nhô đầu ra, Lãnh Kính Hàn cười nói: "Cậu lại đoán sai rồi."

Hàn Phong thở phì phì nói: "Đáng ghét, cứ nhiên thả ngư lôi gần như vậy." Anh nhìn xa xa, lại nói: "Đó đến tột cùng là thứ gì? Trước kia tôi chưa từng thấy qua. Kia hình như là thuyền vũ trang không người lái, loại đồ vật này, chỉ có Hoa Kỳ mới làm ra được nhỉ?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Hiện tại mặc kệ nó là gì, cậu có thể kiên trì ở trong nước được bao lâu?"

Hàn Phong nói: "Không biết, thế nào, không phải anh đang muốn bơi về đấy chứ?"

Lúc này, xa xa lại có tiếng cười truyền đến, vẫn là thanh âm bén nhọn, cười nói: "Ha ha, chỗ này cách bến tàu 24 hải lý, có thể bơi trở về coi

như là người sắt rồi, hai vị cảnh quan, các vị cứ ngâm trong nước vậy nhé? Chúng tôi cần phải đi rồi. A, xảy ra chuyện gì?..."

Hàn Phong mắng: "Lẽ nào lại như vậy, bọn chúng thấy được chúng ta, xuồng phao nhỏ như vậy có máy quay, còn có công năng nhìn ban đêm."

Lãnh Kính Hàn nói: "Chỉ cần bọn chúng không có cách nào công kích chúng ta nữa là được rồi."

Chỉ nghe trong thuyền một thanh âm khác nói: "Ngươi làm thế nào được? Mau chuẩn bị nó cho tốt."

Thanh âm bén nhọn nói: "Ta đang tìm nguyên nhân, làm thế nào khống chế nó được đây? Nó, nó hoàn toàn là thao tác tự động."

Một thanh âm khác nói: "Ngu ngốc, chúng ta đây là thuyền chở dầu, đừng để xảy ra chuyện gì."

Thanh âm bén nhọn nói: "Vâng, vâng, tôi đang điều chỉnh chương trình. Sẽ tốt ngay thôi, sẽ tốt ngay thôi."

Hàn Phong đột nhiên chỉa một ngón tay về phía trước, nói: "Mau nhìn, thuyền kia đã chuyển hướng."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ừ, nó muốn trở về sao?"

Hàn Phong cười nói: "Đúng thế, hình như bọn chúng cũng không cách nào khống chế được thuyền rồi, ha ha, công nghệ cao cũng có chỗ tốt."

Một thanh âm khác trên thuyền nói: "Ngươi đang làm cái gì vậy, xảy ra chuyện gì? Nó quay đầu rồi, nó! Nó! Nó chuẩn bị làm cái gì thế! Đáng chết, mau dừng lại, mau để nó dừng lại."

Thanh âm bén nhọn nói: "Không có cách nào, dừng không được nữa.

Không còn cách nào nữa!"

Hàn Phong đột nhiên nói: "Mau mau mau, mau bơi về."

Lãnh Kính Hàn nói: "Lại làm sao vậy?"

Hàn Phong nói: "Bơi theo tôi là được, nếu anh không muốn bị làm mồi cho cá."

Hai người hướng ngược về phía tàu chở dầu bơi đi, Lãnh Kính Hàn vẫn ở phía sau hỏi: "Đến tột cùng là làm sao vậy?"

Bọn họ còn có thể nghe được thanh âm từ trên xuồng phao truyền đến: "Tới rồi! Trời ạ!"

Hàn Phong nói: "Đừng có ngừng, cứ một mực bơi đi, có thể bơi xa bao nhiêu hay bấy nhiêu, thẳng đến khi anh hoàn toàn không bơi nổi nữa thì thôi."

"Ầm!" Một tiếng vang đinh tai nhức óc thật lớn, biển cả thình lình lóe lên ánh đỏ, Lãnh Kính Hàn nhìn lại, chỉ thấy thuyền chở dầu cực lớn cắt ngang eo, tựa như quái thú phun lửa, người chết đang giãy giụa lần cuối cùng, ánh lửa ngút trời nương theo cú nổ ầm ầm một lần so với một lần càng mãnh liệt hơn. Trong con thuyền nhỏ không người điều khiển kia, khi có khi không truyền ra từng tràn tiếng thét chói tai và kinh hô, đó phảng phất như tiếng rên rĩ kêu gào của nhân loại khi tới ngày tận thế. Thuyền nhỏ kia, cũng hướng về phía thuyền chở dầu chạy tới, biến mất trong ánh hỏa quang.

Lãnh Kính Hàn hét lớn: "Mau nhìn, tàu chở dầu kia phát nổ rồi! Trời ạ, thế này là có chuyện gì!"

Hàn Phong điên cuồng gào thét: "Đừng quay đầu lại nhìn nữa, mau bơi về phía trước, luồng khí xoáy khi tàu chở dầu chìm, sẽ kéo chúng ta

xuống đáy biển!"

Tàu chở dầu chậm rãi chìm nghỉm, mặc dù luồng khí xoáy không tới được vị trí của hai người Hàn Phong, nhưng sóng biển cực lớn vẫn hất tung hai người lên một chút, lăn qua lăn lại hai người đến quá chừng. Sau khi sóng gió rốt cuộc dần dần bình ổn, Hàn Phong thở hổn hển nói: "Cuối cùng cũng sống sót, cái này gọi là đến trong gió, đi trong mưa đúng không?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Vừa mới nhặt về nửa cái mạng, cậu còn có tâm tình nói những lời này, mau nói cho tôi biết, tại sao thuyền của chúng lại chìm?"

Hàn Phong nói: "Bởi vì, thuyền tới đón bọn chúng không phải cái khác, mà lại là thuyền chở dầu. Chỉ dựa vào điểm này liền có thể kết luận, con thuyền kia sẽ bị đánh đắm. Nếu không, vùng biển này, tàu thuyền quốc tế lui tới nhiều như vậy, tại sao chỉ phái ra một con thuyền chở dầu dễ cháy dễ nổ chứ."

Lãnh Kính Hàn nhìn đại hỏa mù mịt ngoài khơi, nói: "Xem ra, bọn chúng trốn không thoát rồi."

Hàn Phong nói: "Nổ mạnh dữ dội như vậy, cho dù nhảy xuống biển cũng không kịp."

Lãnh Kính Hàn nói: "Chim chóc hết, cung nỏ bỏ xó, thỏ khôn chết, chó săn vào nồi. Chúng ta nên sớm nghĩ đến kẻ chủ mưu sẽ không lưu lại đầu mối gì cho chúng ta. Hiện tại chúng ta phải làm sao đây?"

Hàn Phong nói: "Mặc dù y cho nổ chết thủ hạ của mình, bất quá cũng đã cứu chúng ta một mạng."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nói thế là sao?" Hàn Phong cười, nói: "Rất nhanh anh sẽ biết."

Khi đội tuần tra cứu được bọn họ lên thuyền, nhân viên cứu viện nói: "Nếu không phải nhìn thấy lửa lớn bốc lên, chúng tôi thật sự tìm không ra các anh đâu."

Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn thay quần áo ướt ra, Lãnh Kính Hàn hỏi: "Hiện giờ tình hình tại bến tàu thế nào?"

Một cảnh sát đường thủy nói: "Bến tàu bên kia đang kịch liệt giao chiến, chúng tôi đã cử ban tàu chiến hạm qua đó tăng viện. Nghe nói Đông Phương Quốc Tế bên kia càng đánh kịch liệt hơn."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tốt, chúng ta lập tức trở lại nhìn xem."

Hàn Phong ngồi phịch trên mặt đất nói: "Tôi cho rằng chúng ta nên đến bệnh viện nghỉ ngơi hồi sức."

Thuyền trưởng nói: "Tốt, chúng tôi phái một ca-nô đưa các anh về." Nói xong, hắn lại chỉ huy thuyền bè tìm người sống sót, khống chế thế lửa."

Trở về bến tàu Tân Hải, Lãnh Kính Hàn nhảy xuống thuyền, hỏi nhân viên tham chiến: "Tình huống thế nào rồi?"

Cảnh viên của chỉ huy đội họ Trương, anh ta nói: "Thế cục đã được chúng tôi khống chế, đã bắn chết lượng lớn phần tử khủng bố, hiện tại đám phần tử khủng bố còn lại đã chạy tán loạn, người của chúng tôi đã chia nhau chặn các lối đi. Căn cứ của bọn chúng cứ nhiên ở trong một container, thật sự là làm cho người ta không ngờ nổi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Đi, đi xem."

Bên trong container từng được cải tạo, đầu lọc thuốc đầy đất, bốn giường ba tầng cao thấp chiếm một nửa không gian, một cái bàn xếp gọn có đèn bàn, mấy chai rượu, một ít dụng cụ sinh hoạt đặt dưới giường. Trên vách

container nơi nơi đều ghim móc treo, nhìn qua như giá để vũ khí, mấy cái rương đặt một góc còn có lượng lớn đạn dược chưa dùng đến, nhân viên cảnh vụ đang kiểm tra.

Trương đội trưởng nói: "Chúng tôi còn phát hiện những thứ này, hình như là tiền mặt bọn chúng chưa kịp vận chuyển, các anh nhìn xem."

Nói rồi, phân biệt ném cho Hàn Phong cùng Lãnh Kính Hàn mỗi người một bó, đều là tiền mặt giấy trăm tệ, Hàn Phong nhẹ nhàng lật qua, hỏi: "Tại sao có thể như vậy?" Tiền mặt này, cũng chỉ có mặt trên cùng mặt cuối là thật, chính giữa đều là giấy trắng chỉ có hoa văn bên mép.

Trương đội trưởng nói: "Không biết, phần tử tội phạm chúng tôi bắt được khai báo, bọn chúng chỉ phụ trách trông coi xấp tiền mặt này, cũng không hiểu rõ sự tình. Bọn chúng đều trực tiếp nghe lệnh Đinh Nhất Tiếu giao phó như người tham mưu, những tình huống khác còn đang thẩm vấn."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tại sao là giả chứ? Chẳng lẽ tiền thật đã bị người ta chuyển đi rồi?"

Hàn Phong nói: "Đi xem tù binh thôi."

Trương đội trưởng nói: "Xin đi theo tôi."

Ba người ra khỏi container, ba chiếc xe thiết giáp của quân đội, tựa hồ vừa hoàn thành nhiệm vụ, đang đậu lại trên bãi đất trống của bến tàu, đội viên trên một trong hai chiếc xe đó nhảy xuống, hướng quan chỉ huy khác báo cáo tình hình hoàn thành nhiệm vụ.

Thình lình, Lãnh Kính Hàn chỉ vào xa xa nói: "Có người!" Chỉ thấy một bóng người chợt lóe.

Trương đội trưởng nói: "Là một đứa nhóc?"

Hàn Phong nói: "Bóng dáng này rất quen thuộc nha?"

Cách quá xa, bọn họ nhìn cũng không rõ ràng lắm. Lúc này, tay trái Lý Hưởng ấn vai phải đuổi sang đây, hô lớn: "Là A Bát, mau đuổi theo, đừng để hắn chạy."

Lãnh Kính Hàn nghênh đón, hỏi: "Làm sao vậy? Cậu không sao chứ? Lâm Phàm đâu?"

Lý Hưởng nói: "Tôi không sao, đừng lo cho tôi, Lâm Phàm bị thương rồi, phía sau có cảnh viên đang tự xử lý tại chỗ cho cậu ấy. Có mấy tên khủng bố đã chạy mất, tôi vẫn đuổi theo A Bát, bị hắn đánh bị thương, tên kia, so với lần trước càng lợi hại hơn. Hắn cũng bị tôi đánh bị thương rồi, chạy không nhanh được đâu."

Lúc này một chiếc xe hơi Opel màu xám bạc từ giữa phong tỏa của xe cảnh sát chen chúc chạy sang, vụt bắn về phía trước. Hàn Phong cùng Lý Hưởng, cơ hồ cùng lúc chạy lên một chiếc xe thiết giáp của quân đội, Lãnh Kính Hàn hô lớn: "Đừng để cậu ấy lái xe!"

Nhưng đã quá muộn, Hàn Phong ngồi vào ghế điều khiển, cười nói: "Chúng tôi sẽ đuổi theo bọn chúng." Xe như tên bắn.

Lý Hưởng bụm cánh tay nói: "Tên kia, mấy ngày nay tôi vẫn luôn nghiên cứu Bát Cực Quyền cậu nói, lần này hắn không biết lại chuyển sang dùng quyền gì, tính chất quyền thuật ấy quá mạnh mẽ. Các cậu nhìn thấy hắn chạy đi đâu?"

Hàn Phong nói: "Yên tâm, chiếc xe này nhất định là đi đón hắn, đi theo nó chạy không thoát được đâu."

Xe Opel phía trước khi rẽ qua góc ngoặt tốc độ chậm một chút, liền nhìn thấy một bóng người "vèo" một cái chui vào cửa sổ, sau đó xe Opel tăng

tốc, phóng như tên bắn về phía trước. Hàn Phong cũng lộ vẻ xúc động nói: "Thật nhanh!"

Lý Hưởng nói: "Đúng vậy, động tác đến cả trong phim ảnh cũng không nhanh như vậy."

Hàn Phong đã đẩy cần số đến mức cuối cùng, nhưng nhìn nhìn, xe Opel kia vẫn không thấy bóng dáng, Hàn Phong gấp đến độ dậm thẳng chân, hỏi: "Đây là xe bọc thép gì! Lái chậm như vậy!"

Lý Hưởng nói: "Xe bọc thép kiểu vành ZSL92, vận tốc lớn nhất là 88km/h, độ leo dốc lớn nhất là 32, qua tường cao 550mm."

Hàn Phong nói: "A, vận tốc chỉ có 88km, vậy làm sao truy đuổi kịp?"

Lý Hưởng nói: "Nhưng vừa rồi gần đó chỉ có loại xe này mà, chúng ta có 5 chiếc xe cảnh sát đã bị phá hủy trong lúc chiến đấu, hỏa lực của chúng thực sự quá mạnh, nếu không cũng không cần điều xe thiết giáp đến."

Hàn Phong nói: "Nguyên lai là vậy, tôi biết rồi, anh ngồi vững!"

Lý Hưởng kêu to: "Cậu làm cái gì! Phía trước không có đường."

"Ai nói không có đường?" Hàn Phong tăng mã lực, "Ầm" một tiếng, từ ngoài cửa một hàng quán tạp hóa vọt vào, đụng sụp nửa bức tường, lại từ phía sau vọt ra, đi tới một nhánh phố khác. Xe thiết giáp kịch liệt đung đưa, anh đắc ý nói: "Đây không phải là đường sao?"

Lý Hưởng trợn mắt đứng nhìn nói: "Trời, cậu đụng sụp cửa hàng nhà người ta rồi."

Hàn Phong nói: "Phải không? Ngồi vững!" "Ầm." Lại đi ngang qua một con phố. Chiếc xe Opel kia tựa hồ cũng nhìn thấy xe thiết giáp của Hàn Phong bọn họ, hai chiếc xe thành thế song song đi tới, bất đồng chính là

xe Opel đi đường cái, xe thiết giáp vẫn cứ đụng nhà dân mở đường tiến tới.

Chuyển động là như thế, xe Opel vẫn nhanh hơn xe thiết giáp một tí, Lý Hưởng nói: "Bọn chúng lên cầu rồi."

Hàn Phong nói: "Không sao cả, đuổi được."

Lý Hưởng kinh hô: "Làm, làm, làm cái gì! Phía trước là tiến sông đổ ra biển, không có đường nữa."

Hàn Phong nói: "Yên tâm, ai dô..." xe thiết giáp tựa như một con đại bàng gãy cánh, từ trên đê chắn sóng hơn mười thước cao, "Bùm" một phát chui vào giữa lòng sông.

Trong chốc lát, xe thiết giáp lại từ trong nước nhô đầu ra, dưới đáy "phốc phốc phốc" toát ra bọt khí, xuôi sông chảy đi, Lý Hưởng cả người ướt đẫm, phun nước sông trong miệng ra, nói: "Mặc dù đây là xe thủy bộ đều đi được, cậu cũng không thể lái như vậy nha. Từ nơi cao như thế đâm xuống, nếu lật xe thì làm sao đây!"

Hàn Phong chỉ lo lái xe, cười nói: "Chiếc xe chẳng phải còn chưa lật sao, tin tưởng kỹ thuật của tôi đi."

Lý Hưởng nói: "Cậu trước kia đến tột cùng là làm cái gì? Có người lái xe như cậu sao?"

Hàn Phong cắn răng cười nói: "Giữ chặt, chúng ta lên bờ rồi!"

Xe opel thấy phía trước đã bị chặn, phía sau còn có xe khác đuổi theo, không đường để thoát, quay đầu một cái tiến vào dưới một bãi đỗ xe ngầm. Xe thiết giáp từ một mặt khác của bãi đỗ xe đâm tường xông vào, đuổi theo không chút lơi lỏng.

Cuối cùng đã đuổi kịp chiếc xe kia, Hàn Phong ngừng xe lại, nói với Lý Hưởng: "Bọn chúng có vũ khí, súng của anh đâu?"

Lý Hưởng đầu mắc bên cạnh cửa sổ xe, ói ra mật, chỉ cảm thấy trong dạ dày phiên giang đảo hải, thầm nghĩ trong lòng: "Lời Lãnh trưởng phòng nói đều có đạo lý, sau này không bao giờ ngồi xe do thằng nhóc này lái nữa."

Rất nhanh xe khác cũng đuổi theo, mọi nơi lấy ra trụ chặn đường, có hai chiếc xe còn bật đèn pha, rồi có người xuống xe kêu gọi đầu hàng nói: "Alo, người bên trong nghe đây, các ngươi đã bị bao vây, xuống xe đầu hàng đi!"

Hô ba lần, không có phản ứng, Hàn Phong nhịn không được nữa, thử đem xe thiết giáp tới gần, nhưng không hề có tiếng động, Lý Hưởng lúc này mới nói: "Bên trong hình như chỉ có một người?"

Hàn Phong tập trung nhìn vào, bên trong có một người, xiêu vẹo dựa vào cửa sổ xe, anh nói: "Chẳng lẽ đã chết sao?"

Lý Hưởng nói: "Cẩn thận chút, khả năng có gian trá."

Những người còn lại trong xe cũng chầm chậm tới gần, vẫn không có dị động, Hàn Phong nhảy xuống xe, đi tới trước mặt chiếc Opel, nói: "Bên trong không còn ai khác. Chỉ có một người đã chết. Mau, lục soát bốn phía, đừng để cho ai chạy thoát, các anh phải chú ý, người nọ có thể là một chú lùn."

Anh giựt cửa xe, một người liền lăn bên cạnh cửa xe, Hàn Phong biến sắc, hô: "Là A Bát!" Anh sờ động mạch cổ A Bát, rồi nói: "Đã chết."

"Cái gì!" Lý Hưởng không thể tin được, cũng chạy sang, quả nhiên là A Bát, vết máu ở ngực đã hơi khô, cũng đã chết một thời gian ngắn rồi.

Quần áo A Bát đã bị hủy hoại, trừng hai mắt to, phảng phất như chết cũng không tin được hung thủ sẽ giết mình vậy.

Hàn Phong nhìn thoáng qua, nói: "Một dao cắm ngực, căn bản không kịp phản ứng, hiển nhiên là người quen thuộc làm, nguyên nhân hắn là sau khi lên xe đã lập tức bị giết chết, từ vết máu đến xem, ít nhất đã chết 20 phút."

Lý Hưởng nhất thời nghĩ không ra, A Bát là một thằng cha cực kỳ lợi hại, trình độ võ học hoàn toàn vượt trên mình, mặc dù bị chút thương tích, nhưng nếu muốn tổn thương gã dễ vậy sao. Nhưng Hàn Phong lại nói khi gã chết căn bản không kịp phản ứng, khi hung thủ hạ đao kia phải có tốc độ nhanh bao nhiêu. Hàn Phong nhìn lướt qua trong xe, nói: "Đây là gì?"

Thình lình anh hít mạnh mũi, vừa hướng Lý Hưởng nói: "Mau nằm sấp xuống." Một mặt tự mình quay người nhảy ra, đồng thời che trên đầu Lý Hưởng, cũng đem Lý Hưởng áp đảo trên mặt đất, làm xong hết thảy những động tác này, cảnh viên khác vẫn còn đang ở ngoài mười thước.

"Ầm ..." Chấn động rung trời, xe Opel đầu tiên là vọt thẳng lên trời, sau khi hạ xuống lại nổ tung nứt ra làm hai nửa, tất cả nhân viên đều nằm sấp. Hơn nửa ngày, mọi người mới bò dậy, Hàn Phong thở dài nói: "Thật đáng tiếc, hiện tại một chút đầu mối cũng không còn nữa."

Lý Hưởng nói: "Vừa rồi cậu đã phát hiện được gì?"

Hàn Phong nói: "Hắn là chữ viết của A Bát, ở trên ghế nệm, tôi thấy chính là ba chữ, đang chuẩn bị tiến lên một bước kiểm tra, liền nghe được mùi thuốc súng."

Lý Hưởng nói: "Ai, cứ nhiên giết chết A Bát. A, ôi chao." Anh ta vừa kích động một chút, vung cánh tay, không thể không đau khổ đè lại cánh tay phải.

Hàn Phong nói: "Xem ra, cuộc chiến nơi này đã kết thúc."

Lý Hưởng nói: "Đúng vậy, không biết tình hình Hạ Mạt bên kia thế nào rồi."

Hàn Phong than vãn: "Đáng tiếc, thủ hạ của kẻ lập kế hoạch chân chính phía sau màn đều đã bị giết sạch."

Lý Hưởng nói: "Cái gì? Đinh Nhất Tiếu cũng đã chết sao?"

Hàn Phong nói: "Ừ, thuyền của chúng bị nổ, đại khái sống không nổi đâu. Nếu không có chuyện gì nữa, tôi phải đi trước một bước.

Lý Hưởng nói: "Cậu không đợi Lãnh trưởng phòng sao? Hung thủ khác giết A Bát còn chưa tìm được đâu."

Hàn Phong nói: "Tìm không được, gã đã sớm thiết kế tốt lộ tuyến chạy trốn rồi, bãi đỗ xe này hình như có không ít cửa ra, căn bản không cách nào phong tỏa."

Lý Hưởng hỏi: "Vậy cậu đi đâu?"

Hàn Phong nhếch miệng cười, nói: "Tôi phải đi nghỉ ngơi."

Giờ phút này, trong cảnh cục một mảnh tĩnh lặng, cơ hồ tất cả cảnh viên đều tham dự hành động tối qua, trong khu ký túc cũng không hề có tiếng động. Một bóng đen chui vào tiểu khu ký túc của cảnh cục, vừa mới lên lầu sáu, đột ngột phát hiện, có hai gã cảnh vệ đứng trong hành lang, đứng đến thẳng tắp, bóng đen thối lui, đem cây hình ống lắp vào trên khẩu súng.

"Phụt phụt" hai tiếng, còn chưa kịp phản ứng, hai gã cảnh vệ đều ngã xuống đất. Bóng đen nọ kéo hai gã cảnh vệ tới bên cạnh thùng rác ở góc

tòa nhà, dùng thùng rác để giả trang, trở lên lầu sáu, phòng 602, cửa phòng khóa chặt, gã móc ra một chùm dây thép, lặng lẽ chọc mở cửa, không phát ra chút tiếng vang nào. Bóng đen mang súng vào nhà, nhìn quanh trong phòng, không có ai!

Trong nhà mở đèn, phòng vệ sinh cũng có đèn, đây là một người mặt ngựa râu lún phún, áo đen bó sát, cầm trong tay khẩu súng ngắn giảm thanh, gã nhẹ nhàng, từng bước một, hướng phòng vệ sinh di chuyển đến, kéo mạnh cánh cửa chỉa súng, nhưng không có ai, trong phòng vệ sinh còn đọng nước, xem ra người trong phòng vừa mới tắm rửa xong, vậy..., gã mặt ngựa kia cầm súng kề sát đầu chuyển hướng về phía phòng ngủ, cửa phòng ngủ đóng lại, nhưng từ giữa khe cửa vẫn lộ ra chút ánh sáng. Bên trong đến tột cùng có người hay không đây? Gã cầm súng do dự một phen, nhưng vào lúc này, gã nghe được một trận tiếng bước chân, gã lập tức băng qua phòng khách, núp vào trên ban công tối đen, kéo qua nửa mảnh màn nỉ phủ trên người mình.

Lại một tràn thanh âm sột soạt, lại có một người nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thò đầu vào nhìn rảo bước tiến đến. Lần này người vào nhà vừa ốm vừa cao, mặc một áo sơ mi màu trắng cháy xém rách rưới, một đầu tóc rối bời, tựa như một người vừa mới đánh trận trở về. Gã cầm súng kia trong lòng cả kinh, thầm nói: "Hàn Phong!"

Hàn Phong cũng nhìn quanh mọi nơi một phen, thì thào thấp giọng nói: "Cảnh vệ canh gác chạy đâu cả rồi? Bất quá cũng tốt." Anh nhìn quanh phòng khách, chỉ thấy phòng vệ sinh sáng đèn, phòng ngủ cũng có ngọn đèn hắt ra, không khỏi vui mừng cuống quít, chà xát tay nói: "Hóa ra vừa mới tắm xong, vậy thì thật tốt quá."

Người cầm súng tưởng rằng Hàn Phong sẽ đến phòng ngủ, tuy nhiên anh cũng trực tiếp đi thẳng đến ban công. Gã cầm súng đem họng súng nhắm ngay vị trí cửa ban công, nghĩ thầm: Chỉ cần hơi chút sơ sảy, giải quyết hắn trước rồi nói.

Hàn Phong đi tới ban công, hiển nhiên không phát hiện gã mang súng, anh chỉ cúi người nhìn ra bên ngoài ban công một chút, sắc mặt vui mừng, tự nói một mình: "Thật tốt quá, quả nhiên ngoài ban công chính là nóc nhà của hàng xóm, chờ bị phát hiện cứ từ đây nhảy xuống, cô ấy khẳng định không nhìn thấy mình."

Gã cầm súng chuẩn bị nổ súng vài lần, nhưng Hàn Phong một khắc cũng không yên, trên người tựa như được trang bị lò xo, không ngừng qua lại lay động, nếu không thể một súng chí mạng, vậy sẽ kinh động người trong phòng. Hàn Phong một chốc cũng không dừng lại, rón ra rón rén đi về hướng phòng ngủ, gã cầm súng thoáng thở phào nhẹ nhỏm, thầm nghĩ: "Hóa ra là tự tìm đường lui trước cho mình. Mà tên này tới đây làm gì?"

Chỉ thấy Hàn Phong ghé vào trên khe hở cửa phòng ngủ, con mắt kề sát khe cửa, xem đến hào hứng, trong lòng gã cầm súng cười lạnh nói: "Hóa ra là đến rình trộm. Tốt nhất nên nằm đó đừng nhúc nhích, để ta cho một súng kết liễu ngươi."

Gã đem súng từ trong màn nỉ duỗi ra, nhắm ngay cửa sổ thủy tinh, ngắm Hàn Phong, lúc này, Hàn Phong gian nan nuốt ngụm nước bọt, trong cổ họng phát ra một tiếng "ừng ực", người trong phòng ngủ lập tức cảnh giác, quát lớn: "Là ai!"

Chỉ thấy Hàn Phong dùng tốc độ cực nhanh từ phòng ngủ, không chút nghĩ ngợi, thoáng cái liền từ ban công nhảy xuống. Gã cầm súng đều nhìn tất cả vào trong mắt, thầm nghĩ: "Tên này tính đường chạy trốn thật tốt."

Thình lình nhìn thấy một người con gái, tay nắm chặt khăn tắm từ trong phòng vọt ra, trên tóc còn cài cây lược, xem ra vừa mới chải đầu. Gã cầm súng hiểu được, người con gái này chính là mục tiêu của gã, nữ cảnh quan của phòng điều tra hình sự, Long Giai.

Long Giai đi tới phòng khách, chung quanh cũng không có động tĩnh, cửa phòng được mở ra, cô từ khe cửa nhìn ra bên ngoài, hai cảnh sát trông coi mình không thấy tung tích đâu, cô lập tức hiểu được đã xảy ra chuyện gì, đang chuẩn bị đề cao cảnh giác, có người thấp giọng nói: "Cứ đứng đó đừng nhúc nhích."

Long Giai thoáng nghiêng đầu, nhìn thấy một gã đàn ông mặt ngựa đứng ở cửa ban công, đang cầm súng ngắn giảm thanh trong tay chỉa hướng mình. Gã cầm súng một tay nắm súng, tay trái vói vào trong quần, lấy ra một bức ảnh, so sánh một chút, mỉm cười nói: "Xin lỗi, cảnh quan Long Giai."

"Đinh" đột nhiên ngoài ban công truyền đến một trận thanh âm, hình như có người từ trên lầm ném xuống vật gì đó, gã cầm súng vừa phân tâm, Long Giai nào bỏ qua cơ hội này, cô duỗi chân ra, đá sofa qua, rồi thuận tay ném cây lược gỗ trên tóc tới. Sofa đánh vào chân gã cầm súng, gã cầm súng bị đau, lập tức bắn ra, nhưng bắn trật, tiếp theo một cây lược nện trên tay, cũng không biết làm thế nào, súng liền rớt xuống. Mà lúc này, Long Giai đã hai bước nhảy lên sofa, bay lên một cước, đá lên hàm dưới gã đàn ông mặt ngựa. Gã mặt ngựa ngửa đầu ngược ra sau, ngã trên ban công, khi gã đứng dậy dựa vào ban công, trong tay Long Giai đã nắm súng.

Long Giai lạnh lùng nói: "Nói, là ai phái ngươi tới giết ta?"

Gã mặt ngựa "hắc hắc" cười lạnh, cũng không trả lời, thân thể đột ngột ngửa về phía sau, một cú lộn vòng liền nhảy ra khỏi ban công, gã biết, phía dưới ban công chính là nóc nhà tầng dưới của những dãy nhà liền nhau.

Long Giai biến sắc, chặn lại nói: "Đừng nhảy!" Đã muộn, ước chừng qua ba, bốn giây, chỉ nghe "bịch" một tiếng, tựa như một túi nước, từ độ cao sáu tầng lầu, trực tiếp rơi trên mặt đường. Long Giai cũng không vội đuổi theo hung thủ, không ai có thể từ trên cao như vậy té xuống mà

không chết, huống chi người nọ là ngã ngửa xuống, cô mặt không chút thay đổi nói: "Ra đi, Hàn Phong!"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15: Lợi dụng lúc người lâm nguy (2)

Không có ai trả lời, Long Giai lại nói: "Nếu anh không ra, tôi liền dùng súng này bắn đứt tay anh, cho anh té xuống như tên sát thủ vừa rồi."

"Hả ..." Tiếng nghi vấn kéo vừa dài vừa lớn, chỉ thấy trên tay vịn ban công vươn ra một bàn tay, nắm chặt tay vịn, tiếp theo, một cái đầu to mang theo nụ cười khó xử, lộ ra khuôn mặt. Hàn Phong nhảy vào ban công, vỗ vỗ tay nói: "Ôi chao, sao lại bị cô phát hiện được."

Long Giai lạnh như băng đáp: "Nhìn lén người khác thay quần áo, trừ anh ra, không ai làm chuyện nhàm chán như vậy nữa đâu."

Hàn Phong đáp: "Mặc kệ nói thế nào, tôi lại cứu cô một mạng, cô muốn báo ân cũng không cần bày ra vẻ mặt này chứ?"

Long Giai cắn môi dưới, giơ cao súng ngắn, suy nghĩ một chút, mới đổi ngược tay cầm, hung hăng gõ trên đầu Hàn Phong một cái, nói: "Không phải vì anh, tôi cũng không cần ăn nhiều khổ như vậy, ngay cả nhiệm vụ đêm nay cũng không cách nào tham gia!"

Hàn Phong nhoẻn miệng cười nói: "Cũng không thể nói như vậy, sao lại vì tôi, đây là vì vụ án này, nói cho cùng, chính là vì tự bản thân các cô mà. Tôi nói rồi, chỉ có mở đầu phải đau đớn một chút, sau này sẽ chậm rãi khá hơn."

Long Giai buồn bã nói: "Hiện giờ ngay cả Lãnh trưởng phòng cũng hoài nghi tôi rồi."

Hàn Phong nói: "Là chứng cứ quá đầy đủ, không có cách nào không nghi

ngờ cô mà."

Khóe mắt Long Giai tuôn lệ, buồn bã lạnh nhạt nói: "Anh luôn bắt nạt tôi."

Hàn Phong vội nói: "Sao lại là tôi bắt nạt cô, cô là nhu đạo ngũ đẳng, cô không bắt nạt tôi là may rồi."

Long Giai nói: "Nhưng hiện giờ, sát thủ đã truy sát tôi, người trong phòng điều tra cũng đều hoài nghi tôi, nếu đến lúc đó anh cũng không thừa nhận tôi đây..."

Hàn Phong rất thương cảm, nói: "Sao lại thế được. Tôi biết cô trong sạch, tôi cũng biết sát thủ kia tại sao muốn giết cô, cô không cần lo lắng đâu."

Long Giai hỏi: "Sao hắn lại tự mình nhảy xuống vậy?"

Hàn Phong nói: "Vừa mới lên lầu, liền phát hiện thi thể của đồng chí cảnh sát canh giữ cô, tôi từng nhắc nhở bọn họ phải mặc áo chống đạn, bọn họ vẫn không nghe. Sát thủ giấu bọn họ trong thùng rác ngoài hành lang che giấu tai mắt người, nhưng đã quên thùng rác này đều đã rất đổ nát, máu có thể chảy ra. Khi tôi lên lầu vừa thấy có người đang từ từ đóng cửa, ánh sáng lộ ra giữa khe cửa đang từ từ biến mất, tôi sợ gã làm gì gây hại đến cô, cho nên tạo ra tiếng bước chân. Sau khi mở cửa, tôi liếc mắt một cái liền phát hiện tên kia trốn trên ban công, gã dùng một mảnh màn nát che hai mắt mình, nhưng lại lộ đầu tóc của mình ra ngoài, vì vậy, tôi cố ý đến ban công nói, bên ngoài ban công này chính là nóc một tòa nhà khác, vừa nhảy là có thể nhảy qua, hơn nữa, tôi còn tự mình nhảy một lần cho gã xem, gã liền tin là thật, ôi, là một sát thủ ngu ngốc. Bất quá, kỹ thuật bắn của gã sát thủ này quả thật rất chuẩn, hai cảnh sát nọ đều một phát trúng đầu."

Long Giai thở dài một hơi, chuẩn bị nhặt cây lược gỗ trên mặt đất, một

mặt nói: "Vậy cần gọi một cú điện thoại cho cảnh sát. A!" Cô nhíu mày, thở nhẹ một tiếng. Sát thủ kia kỹ thuật bắn cực chuẩn, mặc dù bắn trật, chỉ lệch khỏi vị trí chí mạng, nhưng vẫn bắn vào trên cánh tay Long Giai, Long Giai vừa động lập tức lộ ra khuôn mặt đau đớn.

Hàn Phong lập tức tiến lên một bước, vươn hai tay, ân cần nói: "Cô bị thương?"

Long Giai như lâm đại địch, khẽ hô lên: "Anh đừng sang đây!" Đồng thời lui về phía sau một bước. Hàn Phong khựng lại, vừa vặn giẫm lên khăn tắm của Long Giai, Long Giai lui một cái, khăn tắm vốn đã không chắc chắn lắm kia, "soạt" một tiếng liền rơi trên mặt đất, đồng thể như ngọc khiết kia của Long Giai hoàn toàn bại lộ trước mắt Hàn Phong. Khoảnh khắc đó, Hàn Phong há to miệng, hít ngược một ngụm khí lạnh, cơ hồ quên mất hô hấp, ngây người như phỗng vẫn duy trì tư thế vươn hai tay, bị đứng hình ở đó.

Long Giai phản ứng xem như nhanh chóng, cô trước tiên cũng không che giấu chỗ nào, mà lập tức giơ súng ra lệnh nói: "Nhắm mắt của anh lại, nếu không tôi nổ súng!"

Những lời này vốn cực kỳ có lực uy hiếp, nhưng đối với Hàn Phong tựa hồ không có hiệu quả gì, con mắt của Hàn Phong trợn so với chuông đồng còn lớn hơn, đừng nói bảo anh nhắm mắt lại, chỉ sợ dùng kim đến khâu cũng khâu không được. Long Giai đem súng ném một cái, bốp một phát ngay lỗ tai, Hàn Phong mặt không đổi sắc, vẫn như cũ nhìn không chuyển mắt, như sợ chớp mắt một chút, người sống sờ sờ trước mặt sẽ biến mất vậy.

Long Giai lúc này mới đưa tay cầm lấy khăn tắm, che trước ngực, nhưng đau đớn như kim châm kia, lại khiến cô không cách nào nắm ổn, khăn tắm lại đánh rơi trên mặt đất, khi cô lần thứ ba chuẩn bị nhặt khăn tắm lên, Hàn Phong đã trước cô một bước, cầm lấy khăn tắm.

Long Giai ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Phong, Hàn Phong cũng đang nhìn cô, không có chút ý định chớp mắt, hai người đối diện hồi lâu, Long Giai không nhịn được nhắm hai mắt lại, ngực kịch liệt phập phồng, cô chỉ cảm thấy trái tim "thình thịch" nhảy, không, là toàn thân đều cùng với tim, bị một loại xúc động gì đó lôi kéo, đang nhảy lên "thình thịch".

Hàn Phong tham lam nhìn thêm vài lần, rồi chậm rãi khoát khăn tắm lên trước ngực Long Giai, mặt Long Giai đã như bị nướng chín, ngón tay Hàn Phong mỗi lần tiếp xúc đến da thịt của cô, cô đều không tự chủ được mà khẽ run rẩy. Hàn Phong nhìn thoáng qua vết thương của Long Giai, viên đạn hẳn là bắn vào trên cửa phòng trộm, dội ngược vào sau vai trái của Long Giai, cắm ở bên trong. Hàn Phong nhìn lưng Long Giai một chút, viên đạn cũng chưa bắn xuyên qua, nhưng tấm lưng bóng loáng như vải gấm, trắng noãn như nhuận ngọc kia, Hàn Phong lại không đành lòng bọc Long Giai hoàn toàn trong khăn tắm.

Hàn Phong chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ngũ tâm như không tự chủ được, tay anh run lên, khăn tắm nọ lại từ một góc chảy xuống, Hàn Phong nhìn tay phải mình, tay kia như không bị khống chế, ngón tay nhẹ nhàng co giật, anh cuối cùng cũng hiểu được, ngón trỏ đại động, cứ nhiên là loại cảm giác này.

(Ngũ tâm đây là chỉ: Trung tâm [lòng trung thành], ái tâm [tình yêu], quan tâm, hiếu tâm, tín tâm [lòng tin])

Tay Hàn Phong có chút run kéo theo một góc khăn tắm, tay không biết lại đụng phải chỗ nào, Long Giai xấu hổ muốn chết, nhỏ giọng nói: "Anh còn chưa nhìn đủ sao."

Hàn Phong nhất thời lắp bắp, cũng đáp: "Chưa, chưa đủ."

"Anh ..."

Hàn Phong nói: "Tôi, tôi vẫn nên giúp cô băng bó lấy đạn ra trước thôi."

Anh bồng Long Giai lên, đặt ngang trên giường, trong tay lại tràn đầy cảm giác trơn mềm. Long Giai thủy chung nhắm chặt mắt, thật giống như mặc cho Hàn Phong đùa bỡn cô thế nào, cô cũng đều yên lặng thừa nhận.

Hàn Phong buông Long Giai ra, lập tức vọt vào phòng bếp, dùng nước máy tưới lên mặt, lên đầu mình, tự nhủ phải tỉnh táo, phải tỉnh táo, nhưng mặc kệ giội rửa thế nào, vẫn trước sau cảm thấy trong cơ thể có một luồng nhiệt khí, khiến thân thể cực kỳ khó chịu.

Hàn Phong chuẩn bị đơn giản một chút, cầm tới một cái chén sứ, rượu cồn, dao nhỏ và nhíp. Khi tiến vào phòng, Long Giai khẽ cắn lấy môi dưới, xinh đẹp liếc xéo anh một cái, Hàn Phong giật cả mình, nói: "Đừng nhìn tôi như vậy được không? Tay của tôi sẽ phát run."

Long Giai ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Hàn Phong cũng nhắm mắt lại, hít thật sâu một hơi, mới bắt đầu động dao, anh nói: "Chịu đựng, hơi đau một chút."

Long Giai cắn khăn tắm trong miệng, môi đỏ răng trắng hết sức xinh đẹp, cô chậm rãi xoay người sang chỗ khác, khăn tắm nọ như có như không, khối đồng thể của phụ nữ trưởng thành đó, hoàn mỹ lộ ra trước mắt Hàn Phong, toàn thân đều tản ra mị lực động lòng người. Hàn Phong sát trùng vết thương hai lần, dùng dao nhỏ nhẹ nhàng nạy một cái, rút viên đạn ra. "A!" Long Giai vẫn không nhịn được kêu lên một tiếng.

Hàn Phong nói: "Tốt, tốt lắm, đến bệnh viện chích một mũi nữa là xong."

Long Giai xoay đầu lại, nhìn thứ trong tay Hàn Phong, miếng bông có tẩm tinh rượu chứa trong lọ penicillin, nhíp kẹp, băng gạc bông vải toàn bộ đầy đủ, cô hỏi: "Sao anh có mấy thứ này? Anh là bác sĩ à?"

"A ... mấy thứ này sao..." Hàn Phong đáp: "Bởi vì đêm nay phải sống mái một phen mà, tôi sợ bị thương, cho nên tự chuẩn bị một chút dụng

cụ sơ cứu."

Long Giai mỉm cười nói: "Cái anh này, tại sao luôn thần bí như vậy? Có đôi khi giống như cái gì cũng biết, có khi lại như cái gì cũng không phải. Anh có thể nói cho tôi biết, anh trước kia đến tột cùng làm cái gì không? Tôi từng qua chỗ anh ở, bà chủ nơi đó nói cho tôi biết, khi anh đến đó, chính là hai bàn tay trắng, mà phòng của anh thuê, cơ hồ đều là Lãnh trưởng phòng giúp anh trả, bà ấy cơ hồ cho tới giờ cũng chưa từng thấy anh ra ngoài hoạt động, cũng chưa từng thấy anh cùng ai liên lạc, anh mỗi ngày trừ ăn cơm và ngủ ra, rất ít làm việc khác, xem TV cho tới giờ anh cũng chỉ xem tin tức cùng các loại quảng cáo, thời gian ngủ mỗi ngày hơn 24h, anh chưa bao giờ lao động, nếu như không có người đưa cơm cho anh, anh có thể mấy ngày liền không ăn gì; anh cũng không đi vệ sinh, chỗ có loạn có bẩn đến mấy cũng không sao, chỗ anh ở kia quả thực chính là một đống rác. Khi tôi lấy được mấy tin tức này từ bà chủ, căn bản không cách nào tưởng tượng, một người sao có thể sinh tồn trong loại hoàn cảnh kia. Anh trốn ở chỗ đó, là đang trốn tránh cái gì sao? Dựa vào bản lãnh của anh, hình như tiếp tục sinh tồn trong xã hội này không phải khó mà? Hửm? Anh có nghe tôi nói không đấy?"

Long Giai vừa quay đầu nhìn, Hàn Phong cười chúm chím nhìn mình, tựa như đang đánh giá một pho tượng nghệ thuật xinh đẹp, lúc này cô mới nhớ tới, khăn tắm bị mình đặt dưới chân, lưng mình căn bản đang bại lộ trần trụi, không hề có thứ gì che đậy. Long Giai vội xoay đầu sang một bên, như lo sợ Hàn Phong nhìn ra bí mật của nội tâm mình vậy. Ngón tay Hàn Phong từ cổ Long Giai theo sống lưng trượt xuống, cảm giác như điện giật từ đầu ngón tay truyền thẳng khắp toàn thân, ánh mắt của anh bắt đầu nóng lên, cúi người nhẹ nhàng hôn lên mặt Long Giai, hai gò má Long Giai đã sớm như rặng mây đỏ cuối chân trời...

Lúc này, trong văn phòng của Đinh Nhất Tiếu, một bóng đen đang kiểm tra máy tính cá nhân của Đinh Nhất Tiếu, y thì thào lẩm bẩm: "Hừ, Đinh Nhất Tiếu, ngươi là tên sói đầu nuôi chưa tới, cứ nhiên vác hết mấy ngàn vạn của ta. Sớm biết như vậy, đêm nay thật sự không nên đánh đắm con

thuyền kia, mặc dù mấy ngàn vạn chỉ là một con số nhỏ, nhưng cũng đủ khiến người ta đau lòng đấy."

Lúc này, điện thoại di động vang lên, bóng đen kia nhìn một chút, lẩm bẩm nói: "Phó Khải đắc thủ rồi sao?" Y lấy ra một máy biến giọng giống cây bút, ghim nó vào phần cổ họng mình, khi lần nữa nhận điện thoại, thanh âm liền như tiếng phát ra từ máy điện tử cơ giới, bàn tay cầm điện thoại kia nhỏ giống hệt tay phụ nữ. Thanh âm y bén nhọn nói: "Cái gì! Ngươi cũng đã thất bại!"

Đầu dây bên kia điện thoại hữu khí vô lực nói: "Xin lỗi, ông chủ, vốn dĩ tôi đã đắc thủ rồi, Hàn Phong đột ngột vào tới."

Thanh âm kim loại nói: "Ngươi là nói, Hàn Phong đột ngột xông vào phòng phá hỏng hành động của ngươi?"

Phó Khải nói: "Dạ, tôi vừa vào nhà hắn liền theo vào, nhìn lén nữ cảnh sát kia thay quần áo, hơn nữa còn kinh động đến nữ cảnh sát kia, hại tôi không đắc thủ được, còn gạt tôi nhảy từ lầu sáu xuống."

Thanh âm kim loại nói: "Không có khả năng chứ, cậu ta hiện tại nếu không có mặt ở bến tàu, thì cũng phải ở bãi đỗ xe ngầm, cuộc chiến bên kia còn chưa chấm dứt mà, cậu ta làm sao lại đột ngột trở về ký túc xá cảnh cục chứ?"

Phó Khải nói: "Không biết, nhưng mà thật sự hắn đã trở lại. Tôi từ lầu sáu té xuống, may mắn mái che nắng ở lầu bốn cản lại một chút, lại bị giá treo quần áo lầu hai mắc lấy, lúc này mới nhặt được về một mạng. Tôi đã sớm nhắc nhở anh rồi, mời Hắc Võng mới tuyệt không chút sơ sót, hiện tại nói gì cũng đã muộn."

Thanh âm kim loại nói: "Ngu ngốc, mời Hắc Võng giá tiền lên đến bao nhiêu ngươi biết không? Ta nuôi các ngươi có ích lợi gì!" Y tức giận tắt điện thoại di động đi, ngồi trên ghế máy tính của Đinh Nhất Tiếu nhắm

mắt dưỡng thần trong chốc lát, nghi hoặc nói: "Không đúng? Chẳng lẽ cậu ta đã nhìn thấu sơ hở gì? Không có khả năng. Nhìn lén Long Giai thay quần áo? Hừ, tên kia, tìm được nhược điểm phòng tuyến trong lòng Long Giai rồi sao? Chỉ là thừa dịp mà vào sao? Chẳng lẽ trùng hợp đến vậy. Nếu thế, vậy thì không còn cách nào nữa, thừa dịp cậu ta còn chưa phát hiện trước..."

Bóng đen thuần thục chuyển vào một địa chỉ mạng, màn hình máy tính lóe ra một mảnh màu đen, bóng đen di chuyển chuột, đưa vào phương thức, lựa chọn【 trung văn 】, sau đó trong cột mục tiêu ám sát, điền vào hai chữ "Long Giai". Quang mang màu u lan chiếu sáng màn hình, chiếu ra một cái miệng đang cười dữ tợn. Y thầm nghĩ: "Hàn Phong khẳng định truy hỏi Long Giai là ai muốn giết cô ta, nhưng Long Giai chỉ có thể cắn răng nói không biết, cô ta quả thật không biết mà! Cứ như vậy, chỉ càng gia tăng ngờ vực của Hàn Phong, haha!" Nghĩ đến chỗ đắc ý, người nọ không nén nổi lòng vỗ tay một cái.

Hàn Phong ôm lấy vòng eo Long Giai, trợn tròn mắt, tối hôm qua phảng phất như một giấc mộng, nhưng Long Giai dịu dàng nằm trong lồng ngực mình, sợi tóc dính trên mặt mình, dư hương còn vương vấn bên cạnh. Hàn Phong vừa khẽ nhúc nhích, Long Giai liền tỉnh dậy, cô chỉ không muốn mở mắt ra, cũng không nguyện di chuyển, e sợ chỉ một động tác nhỏ sẽ phá hủy cảm giác này. Loại cảm giác ấy, như toàn thân đều được bao phủ trong dòng suối nóng, một loại thoải mái nói không nên lời, tình nguyện để cho loại cảm giác này vĩnh viễn tiếp tục duy trì. Đây là lần đầu tiên, tiếp xúc gần gũi với một sinh mệnh xa lạ khác như vậy. Hàn Phong vuốt ve tấm lưng bóng loáng của Long Giai, nhẹ giọng nói: "Nếu đã tỉnh dậy, còn muốn giả bộ ngủ sao?"

Long Giai mở mắt ra, nhìn khuôn mặt như đứa trẻ mới lớn của Hàn Phong, đưa tay khoát lên bả vai Hàn Phong, hỏi: "Tại sao, anh cái gì cũng biết?"

Hàn Phong cười nói: "Trong nháy mắt tỉnh dậy đó, nhịp tim và hô hấp

của em đều xảy ra thay đổi, biến hóa ở khoảng cách gần như vậy, lừa không được người thân thiết."

"Nếu không phải tự mình từng đến chỗ ở của Hàn Phong, làm thế nào cũng không thể tin nổi anh sẽ ở loại địa phương như thế, Hàn Phong, so với kẻ khác anh hẳn phải càng ưu tú hơn, thế nhưng, đến tột cùng anh muốn che giấu cái gì?" Long Giai thầm nghĩ, cô kề sát trong ngực Hàn Phong, hỏi: "Hàn Phong, anh nguyện ý thay đổi không? Vì em."

Hàn Phong hôn lên trán cô, nói: "Kỳ thật, anh vẫn luôn đang thay đổi." Anh nhìn lên trần nhà nói: "Nói không chừng một ngày kia, anh sẽ trở thành người mà ngay cả bản thân mình cũng không nhận ra đâu." Anh thở dài một tiếng, nói: "Kỳ thật, làm người thế nào cũng không quan trọng, người sống trên đời này, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi, như vậy được không?"

Long Giai nhịn không được lại tò mò hỏi: "Vậy, Hàn Phong của trước kia, rốt cuộc như thế nào?"

Hàn Phong ôm chặt lấy Long Giai, không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại: "Em có biết, tại sao Lãnh Kính Hàn lại trở thành bạn của anh không?"

Long Giai lắc đầu, Hàn Phong nói: "Đó chính là vì, ông ấy chưa từng hỏi quá khứ của anh. Mặc dù ông ấy biết một chuyện, nhưng cũng không thể so ra nhiều hơn bọn em bao nhiêu đâu."

Long Giai có chút hụt hẫng, hỏi: "Ngay cả em cũng không thể biết sao?"

Hàn Phong nói: "Không phải không cho em biết, mà là sợ em nhất thời không tiếp nhận được, em biết không, Lãnh Kính Hàn muốn tiếp thu sự thật về sự tồn tại của anh, ước chừng cũng phải mất ba năm. Sau này em chậm rãi sẽ biết, thời gian hãy còn sớm."

Nghe Hàn Phong nói như vậy, trong lòng Long Giai vui như hoa nở, len lén che miệng cười trộm. Nhìn Long Giai lộ ra bộ dáng như nữ sinh, Hàn Phong cực kỳ yêu thương, ngón tay vuốt mái tóc mềm mại của Long Giai. Long Giai nhẹ giọng hỏi: "Cho dù như vậy, chẳng lẽ anh không thể ăn mặc đàng hoàng chút sao? Anh cái dạng này, làm sao có thể theo đuổi con gái chứ!"

Hàn Phong cười nói: "Chẳng phải anh đã theo đuổi được rồi sao?"

Long Giai nói: "Cái anh này, nếu đổi hoàn cảnh khác, căn bản không có khả năng có đứa con gái nào tiếp xúc với anh đâu." Cô điểm điểm trán Hàn Phong, yêu kiều nói: "Anh dùng loại trang phục khác người như vậy, để hấp dẫn sự chú ý sao?"

Hàn Phong nói: "Em cũng biết đó, anh bình thường không cùng người khác tiếp xúc, anh còn chưa học được làm thế nào kết giao với người ta đâu."

Long Giai nói: "Vậy anh làm thế nào cùng em lại, lại cùng em... ."

Hàn Phong nói: "Anh từng tính toán rồi, em thích anh."

Long Giai biến sắc, nói: "Việc này cũng phải tính toán? Anh làm sao tính ra được?"

Hàn Phong cười nói: "Không thể nói cho em biết, nói toạc ra em hận chết anh mất."

Long Giai bắt lấy tay Hàn Phong, đặt bên mép, giả vờ muốn cắn, nói: "Anh nói hay không!"

Hàn Phong nói: "Anh nói anh nói, nhưng nói xong em không được cắn nha."

Long Giai nói: "Nếu không không xong, xem em có cắn anh không."

Hàn Phong hít sâu một hơi, nói: "Kỳ thật, đàn ông và phụ nữ, nhất định phải hấp dẫn lẫn nhau, đây là nhân tố cơ bản di truyền của chủng tộc, ai cũng không thay đổi được. Tiếp xúc sinh ra chậm rãi, từ khi bắt đầu chậm rãi lần tìm, kề vai sát cánh, nếu đối phương không tỏ ra đặc biệt phản cảm, đó chính là một loại biểu thị tiếp nhận, theo số lần tiếp xúc thân thể gia tăng, có thể kích thích hormone khác giới của song phương gia tăng bài tiết, thậm chí phát triển đến mức nhìn thấy đối phương liền sinh ra hiệu ứng hưng phấn, dựa vào quan điểm luân lý hiện tại mà nói, nếu hôn môi, vuốt ve cũng có thể tiếp nhận, vậy...vậy...cũng có thể như vậy rồi. Từ phản ứng của em khi tiếp xúc bình thường, thái độ của em đối với anh khi giao tiếp, cùng với ngôn ngữ bình thường, không khó đoán ra, em quả thật thích anh, mặc dù có lẽ em không biết mình tại sao lại thích, nhưng mà em đối với sự xuất hiện và gần gũi của anh, thân thể sẽ cho ra phản ứng rõ ràng. Đầu tiên, đồng tử của em sẽ xuất hiện co rút sau đó phóng đại, đó là thần kinh thực vật trong cơ thể làm ra phản xạ có điều kiện, rồi sau đó, hô hấp nhịp tim của em đều thay đổi tần suất, chỉ cần tinh tế quan sát sẽ không khó phát hiện, bất kể em che giấu thế nào, thân thể chắc chắn không biết nói dối. Bởi vì tiếp xúc thời gian dài, phần bộ phận tiếp xúc của thân thể anh và em sẽ xuất hiện sự dung hợp lẫn nhau, i-on âm sẽ cùng i-on dương hấp dẫn nhau. Hơn nữa, nói rõ thêm một bước, chu kỳ sinh lý của em là mỗi tháng khoảng 27 ngày, trước chu kỳ sinh lý 15 ngày, chính là kỳ động dục của em, đó hành vi của động vật còn di truyền lại tồn tại trong từng cơ thể của nữ giới, cũng là điều kiện để sinh sản mà chuẩn bị. Tới kỳ động dục rồi, nhiệt độ cơ thể của em sẽ vượt quá nhiệt độ cơ thể bình thường 1-2 độ, hormone bài tiết xuất hiện trị số đỉnh điểm, chút hưng phấn kích thích cảm quan cùng kích thích nền tảng, đều vượt quá ngưỡng bình thường, mà khu hoãn kích thích của sự hưng phấn rút ngắn, thời gian hưng phấn càng kéo dài. Vào loại thời điểm này chỉ cần kích thích rất nhỏ, cũng không cần dùng ngôn từ gì kích thích, em sẽ khó có thể tự kiềm chế, nói cách khác ..." Hàn Phong đột ngột ngừng lại, cảm thấy bên người có một luồng sát khí mãnh liệt, anh thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Long Giai.

Long Giai lạnh lùng nói: "Dùng loại phép tính suy luận này, anh chiếm được không ít nữ nhân rồi hả?"

Cổ họng Hàn Phong phát ra một tiếng "ực", dựng thẳng hai đầu ngón tay, nói: "Không có... không có, em, em là người đầu tiên, anh thề... anh... anh thề!"

Thế nhưng Hàn Phong dựng thẳng hai đầu ngón tay kia, thấy thế nào cũng như đang làm một động tác thắng lợi, Long Giai nói: "Có người thề như anh sao!" Nói xong hung hăng một ngụm cắn xuống!

"A ..." Hàn Phong kêu thảm một tiếng, đưa tay lên nhìn lại, đáng thương nói: "Chảy, chảy máu rồi."

Long Giai vết thương trên tay kia, lộ ra dấu răng, hỏi: "Đau sao?"

Hàn Phong cố cười nói: "Không, không đau chút nào."

Long Giai u oán liếc mắt nhìn Hàn Phong một cái, tiu nghỉu nói: "Em biết, anh vốn không phải cùng loại người như bọn em, em không có khả năng giữ được anh. Nhưng mà, em hy vọng anh có thể thường thường nhớ tới em."

Hàn Phong nâng mặt Long Giai, một đôi mắt to nhìn Long Giai, nói: "Tại sao nói như vậy chứ, giống như anh nhất định sẽ rời khỏi em ấy."

Long Giai mỉm cười, ngược lại vẻ mặt phiền muộn, điềm đạm đáng yêu nói: "Việc đó còn cần phải nói sao. Em vẫn từng tưởng tượng, em đem mình phó thác cho một người đàn ông như thế nào, em vốn không hy vọng người đó thật ưu tú, cũng không hy vọng bộ dạng người đó như thế nào, chỉ hy vọng người đó bình bình đạm đạm, có một công việc tương đối an ổn, có thể nuôi sống mình và gia đình, quan trọng nhất là yêu gia đình, yêu em, như vậy cũng đủ rồi. Nhưng mà, khi em nhìn thấy anh, em

vẫn không thể khắc chế chính mình, mỗi khi anh đưa ra suy nghĩ gì, em đều thở dài mình không thể bắt kịp lối suy nghĩ của anh. Khi anh cùng người phụ nữ khác một chỗ, em đều vô duyên vô cớ tức giận, em không biết mình làm sao vậy, tựa như mê muội, thân phận của anh quá mức thần bí, bí ẩn trên người anh nhiều lắm, em không thể chờ được biết hết thảy về anh, muốn biết quá khứ của anh, muốn biết cuộc sống của anh. Biết rõ anh là một tên xấu xa, nhưng mà lại vẫn muốn cùng anh một chỗ, cho dù chỉ có thể cùng nán lại bên nhau một ngày, em liền lập tức chết đi, vậy cũng đủ rồi." Long Giai khi nói đến đây, đã có chút nghẹn ngào, cô nằm trên người Hàn Phong, nhẹ đấm ngực Hàn Phong, thút thít khóc nói: "Hàn Phong là một tên bại hoại, bại hoại, cực tồi tệ!"

"A." Hàn Phong thở dài một hơi, ôm chặt Long Giai, kề sát mặt cô, ôn nhu hứa hẹn: "Yên tâm đi, mặc dù anh có lẽ không giống với tưởng tượng của em, nhưng mà, anh sẽ không để em thất vọng đâu." Hai người lại một phen quấn quýt lấy nhau, Long Giai kể quá khứ của cô, khi còn bé ở trong cô nhi viện đã được yêu mến và chăm sóc, cô nhẹ nhàng nói: "Khi còn bé, những giáo viên trong việc phúc lợi, mặc dù tuổi đều có chút lớn, tướng mạo cũng không phải quá dễ nhìn, nhưng các bà đều có một trái tim từ ái. Thời thơ ấu của em, các bà vừa là giáo viên, vừa là người thân..."

Tay Hàn Phong xẹt qua khuôn mặt Long Giai, nói: "Em lặp lại lần nữa, câu nói vừa rồi kia!"

Long Giai vừa ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc của Hàn Phong, hỏi: "Sao vậy? Em nói là khi còn bé những giáo viên ở viện phúc lợi này, vừa giống thầy cô của em, vừa giống cha mẹ em."

Hàn Phong nói: "Không biết, anh cảm thấy mình từng nghe được lời tương tự ở đâu đó, nhưng anh nhớ không ra. Rốt cuộc là ai từng nói những lời này chứ?" Hàn Phong vén qua một sợi tóc, để cho mùi thơm nhàn nhạt nọ lưu lại nơi chóp mũi, bỗng nhiên tung một vấn đề, anh hỏi: "Giai em, em có biết, tại sao có sự tồn tại của phòng điều tra hình sự?

Tại sao chỗ khác không hề có phòng điều tra hình sự, chỉ mình thành phố H có không?"

Miệng Long Giai tiến đến bên tai Hàn Phong, bật hơi thở như lan nói: "Không biết."

Hàn Phong nói: "Đó là vì địa hình đặc thù của thành phố H quyết định. Thành phố H ba mặt là biển, còn một mặt lại bị dãy núi lớn và rừng rậm nguyên thủy chiếm cứ, bất kể là đi đường thủy hay đường bộ, đều cực kỳ dễ dàng vượt qua biên cảnh. Cho nên, thành phố H liền trở thành cửa ngõ của phần tử phạm tội các quốc gia khác giao thiệp với Trung Quốc, cũng trở thành nơi tập kết và trạm trung chuyển hàng cấm trái phép, đặc biệt sau khi Hồng Kông chuyển giao chủ quyền năm 1997, nó càng nhảy vọt trở thành thị trường phạm tội sôi nổi nhất cũng như lớn nhất Đông Nam Á. Đây là một tòa thành Tội Ác, những vụ án đặc biệt những vụ án lớn gây khiếp sợ cả nước thậm chí chấn động thế giới, nơi này đều là nơi sản sinh ra hung thủ, vì đả kích tội phạm, cuối thập niên 80 mới đặc biệt thành lập phòng điều tra hình sự, cùng loại với tổ trọng án của Hồng Kông và Takashina đặc biệt của Nhật Bản, nó là một khâu chấp pháp độc lập, lại có quyền điều động các khâu chấp pháp khác, chuyên môn nhằm vào những vụ án đặc thù lớn quá tải mà thiết lập cơ cấu chấp pháp. Tiền thân của nó gọi là đại đội điều tra đặc biệt, năm 99 đổi tên thành phòng điều tra hình sự, sự thành lập của nó, quả thật đã ngăn chặn một ít tội phạm mang tính hủy diệt, nhưng mà, cho dù như thế, các tội phạm của các quốc gia thế giới, vẫn như cũ xem nơi này như thiên đường của bọn chúng. Bởi vì hiện tại, thị trường lớn nhất của toàn châu Á hay toàn Thế Giới, chính là Trung Quốc, đối với hàng hóa bình thường là thế, đối với hàng hóa phi pháp cũng thế, thành phố cảng này, chính là cánh cửa duy nhất của cả nước mà bọn chúng muốn duỗi tay hướng về."

Long Giai ngạc nhiên nói: "Sao anh biết rõ như vậy? Ngay cả em cũng không biết sự tình này."

Hàn Phong nói: "Lãnh Kính Hàn nói một chút, mặc khác anh cũng biết

một chút. Tóm lại, chỗ này, khắp nơi đều là hiện trường phạm tội."

Long Giai nói: "Anh chính vì nguyên nhân này, mới đến đây làm thám tử sao?"

"Thám tử?" Hàn Phong hừ hừ cười, thở dài nói: "Anh không biết, đây là lần đầu tiên anh tra án đấy, không ngờ lại đụng phải vụ án khó giải quyết như vậy. Ôi, xem ra vụ án quá nhỏ thì chán, quá lớn lại phiền toái, làm không tốt mạng nhỏ cũng khó giữ."

Long Giai cười nói: "Em có thể bảo vệ anh mà, đừng quên em là nhu đạo ngũ đẳng."

Hàn Phong tựa trong ngực Long Giai, hạnh phúc nói: "Anh biết, có em bên cạnh, anh thật an toàn đó."

"Cốp" một tiếng, Long Giai gõ một cái lên đầu Hàn Phong, thầm nghĩ trong lòng: "Đây tính là nam nhân cái gì."

Hàn Phong "ôi chao" một tiếng, kêu lên: "Anh cứ tưởng quan hệ chúng ta có chút cải tiến rồi, em xuống tay vẫn nặng như vậy, cứ như là đánh kẻ thù ấy, đầu óc sẽ bị gõ hư mất."

Long Giai nói: "Em vừa mới nghĩ đến một vấn đề. Em hỏi anh, phóng viên tiến hành theo dõi đưa tin kia, tại sao mấy ngày nay không thấy đâu nữa?"

Hàn Phong sửng sốt, cẩn thận nhìn Long Giai, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt đằng đằng sát khí, thầm nghĩ không ổn, lúc này, trả lời nhất định phải cẩn thận, hơi chút sai sót một chữ, thì có tai bay vạ gió. Anh "ha ha" nói: "Cô ấy à..., anh đuổi cô ấy đi rồi."

"Tại sao?" Long Giai nhàn nhạt hỏi.

"Bởi vì... Bởi vì..." Hàn Phong ngập ngừng, đột nhiên nói: "Bởi vì cô ấy không đẹp bằng em."

Long Giai đang nghiêm mặt, cũng nhịn không được nở nụ cười, cô lập tức khôi phục nghiêm túc nói: "Cô ấy không có đây, so sánh cô ấy cùng em ai xinh đẹp hơn thì liên quan gì, nói hươu nói vượn."

Hàn Phong tiếp tục nói: "Mặc dù bộ dáng của cô ấy rất lanh lợi, nhưng thích trang điểm, không giống em, tương đối mộc mạc, có một loại vẻ đẹp tự nhiên, vẻ đẹp của cô ấy đều là hiệu quả của trang điểm; Cô ấy thích chốn xã giao, cô ấy có khi khá tùy tiện, nhưng điều này cũng bộc lộ cuộc sống cá nhân của cô ấy khẳng định có vấn đề, không như em thanh thuần thế này; Cô ấy là tiểu thư nhà giàu, ngoại trừ cuộc sống xa hoa ra, cũng khá cởi mở, anh có thể chắc chắn cô ấy khẳng định từng có rất nhiều bạn trai, năng lực tự lo liệu của cô ấy cùng năng lực tự bảo vệ cũng không bằng em. Hai người mặc dù đều rất đẹp, nhưng vô luận từ khí chất hay tố chất, cô ấy đều kém xa em."

Long Giai rốt cuộc cười nói: "Anh ngoài miệng thoa mật đường à, ba hoa. Anh cái gì cũng dùng suy luận sao?"

Trong lòng Hàn Phong sớm đổ mồ hôi lạnh, lúc này tảng đá mới rơi xuống, thầm than một tiếng: "Trót lọt."

Long Giai đột nhiên kinh hô: "Ai nha, tối qua hai cảnh quan kia anh có báo cảnh sát chưa?"

Hàn Phong đảo trắng mắt nói: "Đã quên."

Long Giai nói: "Mau đứng dậy, lập tức báo cho cục cảnh sát. Còn nữa, anh cả đêm không trở về, Lãnh trưởng phòng bọn họ khẳng định tìm anh khắp nơi đấy. Hơn nữa, anh cũng nên thay em rửa sạch oan khuất đi."

Hàn Phong nói: "Là vậy à, bất quá, anh cho rằng em tạm thời tiếp tục bị

hoài nghi vẫn tốt hơn."

"Cái gì!" Long Giai bất mãn nói: "Anh đã nói, sau khi bắt được Đinh Nhất Tiếu, anh có thể tìm ra nội gián chân chính kia, sau đó thay em nói rõ ràng, cởi bỏ hiềm nghi cho em. Anh muốn nuốt lời?"

Hàn Phong nói: "Đừng có gấp, anh còn cần lợi dụng thân phận của em thay anh điều tra một chuyện, chuyện này chỉ có thể âm thầm điều tra, chuyện của em, anh sẽ nói với Lãnh Kính Hàn, nhưng những người khác vẫn phải giữ bí mật. Nhớ kỹ, chuyện em phải điều tra, đối với cả vụ án này rất quan trọng."

Long Giai nói: "Chuyện gì rất quan trọng?"

Hàn Phong nói: "Em đi tra một chút..."

Long Giai động dung nói: "Tại sao phải tra sự tình này?"

Hàn Phong nói: "Em đừng quản tại sao, đến lúc đó cảnh sát trông coi sẽ thả em đi, bọn anh hôm nay có khả năng sẽ đến thành phố T, anh hy vọng, khi anh trở về đã điều tra xong. Nhớ kỹ, chuyện em điều tra, ngàn vạn lần không thể nói cho bất cứ ai."

Long Giai gật gật đầu, nói: "Ừ!"

Hàn Phong đứng dậy nói: "Sau khi anh đi, em hãy gọi điện báo cảnh sát, em biết nên nói thế nào rồi chứ, việc khác, tự nhiên sẽ có người lo liệu."

Hàn Phong đi tới cửa, "Hàn Phong." Long Giai gọi anh lại, đầy ẩn tình nói: "Anh cẩn thận một chút."

Hàn Phong lộ ra nụ cười tự tin, nói: "Yên tâm đi." Anh nhìn ánh bình minh bắt đầu dâng lên nơi chân trời, tràn ngập hy vọng nói: "Vụ án này, trong mắt anh, đã kết thúc."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Nội gián chân chính? (1)

Hàn Phong trở lại phòng điều tra hình sự, Lãnh Kính Hàn đang gấp đến xoay quanh, nhìn thấy Hàn Phong trở về, khí cũng chưa kịp hít vào, quát: "Tối qua, đã chạy đi đâu?"

Hàn Phong duỗi thắt lưng lười biếng, nói: "Vụ án không phải đã kết thúc một phần rồi sao, trở về đi ngủ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Như thế nào mà bảo kết thúc một phần. Cậu biết không, sau khi cậu chạy đi, chúng tôi lại cùng đám tàn dư vũ trang xảy ra đấu súng, liên tục mãi đến rạng sáng 3h, tôi còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì đấy."

Hàn Phong chỉ vào con mắt che kín tơ máu của Lãnh Kính Hàn nói: "Nhìn mắt anh là biết, một đêm không ngủ à, hôm nay còn có thể ra ngoài sao? Những người khác đâu?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Một đêm kịch chiến, sau cuộc chiến còn có công việc bề bộn phải xử lý, trên đường chiến đấu, lại có hai đội viên đột nhiên mất tích lạ lùng, cậu bảo tôi làm thế nào ngủ được. Ngay cả Trương Nghệ cũng trở về hỗ trợ, tất cả mọi người chưa ngủ đâu."

Hàn Phong nói: "Hai người mất tích, hai người nào?"

Lãnh Kính Hàn chỉ vào Hàn Phong nói: "Một là cậu! Còn một người là Hạ Mạt."

"Hửm? Hạ Mạt không thấy đâu nữa sao? Không thấy khi nào?" Hàn Phong hỏi.

Lãnh Kính Hàn nói: "Theo đội trưởng Trần nói, Hạ Mạt mang theo một phân đội nhỏ dọc theo bờ biển sau bọc đánh, sau khi cùng cướp giao chiến không lâu, liền mất liên lạc với cậu ta. Sau khi cuộc chiến kết thúc, chỉ có đội phó trở về, đội phó nói vừa bắt đầu khai hỏa, phân đội bọn họ liền đánh tản ra, Hạ Mạt chính là mất liên lạc vào lúc đó. Được rồi, hiện giờ không phải lúc thảo luận việc này, còn có rất nhiều sự tình phải làm đấy. Cậu hiểu rõ trước một chút tình hình chiến đấu toàn diện tối qua, sau đó cùng tôi đi một chuyến đến bệnh viện, tất cả tù binh tối hôm qua, hình như đều không thích hợp lắm, cùng ba gã tình nghi chúng ta bắt ở khu mỏ xuất hiện triệu chứng đồng dạng, còn nữa, tối hôm qua khi đuổi bắt A Bát, cậu là nhân chứng đầu tiên nhìn thấy tận mắt, tôi nghĩ, cậu nhất định có rất nhiều đầu mối quan trọng chưa khai ra đúng không? Tôi đi mở một cuộc hội ý cùng lão Quách lão Trần trước, tự cậu chỉnh hợp tin tức, xem thử có trợ giúp gì được cho vụ án không."

Hàn Phong nói: "Được rồi, tôi đến phòng thí nghiệm nhìn trước xem." Lãnh Kính Hàn bước như gió ra cửa.

Lưu Định Cường vội vàng kiểm tra thi thể, nhìn thấy Hàn Phong tiến đến, nói: "Hai cỗ thi thể, A Bát, cùng cốp sau xe có một khối thi thể khung xương độ 10 tuổi, phỏng chừng là Lương Tiểu Đồng, bất quá, diện mạo đã hoàn toàn thay đổi." Hàn Phong phất tay chặn lại nói: "Anh bận mà."

Lâm Phàm đang tháo dỡ một bệ thiết bị gì đó, Hàn Phong nói: "Đó là gì?"

Lâm Phàm nói: "Không biết, phát hiện ở bến tàu Tân Hải các cậu đến, đã bị nổ phá hủy hoàn toàn, hiện tại thoạt nhìn, hình như là một đài kiểm soát."

Hàn Phong nghi hoặc nói: "Đài kiểm soát? Vậy xem ra tối qua quả thật có ai đó đã lợi dụng đài này khống chế và đánh đắm tàu chở dầu."

Lâm Phàm nói: "Hơn nữa, chúng tôi ngoài ý muốn phát hiện một trùng khớp."

Hàn Phong nói: "Trùng khớp?"

Lâm Phàm nói: "Đúng vậy, chúng tôi ở đài kiểm soát, lấy được nửa mảnh dấu tay lưu lại, vừa vặn trên linh kiện xe bị nổ tối qua, cũng phát hiện dấu tay lưu lại, trong đó có một mảnh dấu tay, cùng nửa mảnh dấu tay này hoàn toàn trùng khớp, nhưng cũng không phải dấu tay A Bát."

Hàn Phong nói: "Nói cách khác, khống chế đài kiểm soát nổ chết Đinh Nhất Tiếu, cùng giết chết A Bát trên xe, là một người?"

Lâm Phàm nói: "Có thể nói như vậy."

Hàn Phong nói: "Hung thủ có tiền án phạm tội không?"

Lâm Phàm lắc đầu nói: "Không có, trong kho dấu tay không có mảnh dấu tay này, nhưng dấu tay này cũng có một đặc điểm, cậu nhìn xem."

Hàn Phong nhìn màng dấu tay nhựa Lâm Phàm cầm tới, nói: "Có chút giống con gái."

Lâm Phàm gật đầu nói: "Không sai, từ mặt cắt ngang của dấu tay có thể thấy được, ngón tay người này rất nhỏ, bụng ngón không lớn, dưới tình huống bình thường, tay đàn ông không bày ra loại hình dáng ngón tay nhỏ thế này. Vậy, cái này kéo theo một vấn đề."

Hàn Phong nói: "Một người phụ nữ, giết chết A Bát có tính công kích mạnh, hơn nữa, lại là một dao chí mạng, đây quả thật có chút khiến người ta không thể tưởng nổi."

Lâm Phàm nói: "Từ tình huống Lý Hưởng hai lần tiếp xúc cùng A Bát

đến xem, đó là một gã kỹ thuật võ học siêu cường được trải qua huấn luyện, đừng nói phụ nữ, cho dù đàn ông cường tráng, nếu muốn một dao đánh gục gã, cũng không có khả năng đâu."

Hàn Phong nói: "Có thể là thừa dịp khi gã lên xe, trong nháy mắt đó thì công kích hay không? Phải biết rằng, khi đó thân thể gã bị kẹt ở cửa sổ xe, hai tay phải ấn khung cửa, rất dễ dàng bị công kích."

Lưu Định Cường nói: "Nhưng loại chết kiểu này đã bị loại bỏ. Bởi vì khi đó nếu hạ dao, vết thương không phải dạng này. Rất rõ ràng, hung thủ sau khi chờ gã ngồi vững vàng, thình lình đâm vào, A Bát thậm chí không kịp có động tác gì, trái tim liền ngừng đập. Mà sau khi trái tim đã bị đột ngột tác động gây ngừng đập, dao bị rút ra, bên trong lồng ngực thậm chí không có tích máu."

Hàn Phong trợn tròn mắt, nói: "Dao cực nhanh!"

Lâm Phàm nói: "Chúng tôi thậm chí còn hoài nghi, chỉ có máy móc mới có thể tạo được tần suất nhanh đến thế."

Lưu Định Cường nói: "Cậu là người đầu tiên phát hiện A Bát tử vong, hiện tại gã đã bị nổ tung thành từng mảnh, chỉ có cậu nhìn thấy khi ấy có phát hiện gì. Lý Hưởng nói, cậu nhìn thấy ghế A Bát ngồi có để lại dấu vết?"

"Ừ." Hàn Phong gật đầu nói: "Hình như là ba chữ, nhưng mà, nếu như tay hạ xuống khi đang ngồi trên ghế thuận thế vẽ ra, cũng không có ý nghĩa thực tế gì."

Lưu Định Cường lắc đầu, cậu sai rồi, chữ kia nhất định là dùng ngón tay viết."

"Cái gì!" Hàn Phong cả kinh.

Lưu Định Cường nói: "Cậu tới nhìn xem." Anh ta cầm lấy nửa cánh tay, là tay phải của A Bát, cũng chính là cái tay lưu lại dấu vết kia. Lưu Định Cường chỉ vào ngón tay nói: "Năm đầu ngón tay, chỉ có ngón trỏ chấm vết máu, cũng không phải là dấu vết khi thuận thế hạ xuống thì vẽ ra. Tim sau khi bị đâm, mặc dù ngừng đập, nhưng ý thức con người cũng chưa mất đi, gã dùng tay chấm máu trên ngực mình thừa dịp hung thủ không chú ý lưu lại dấu vết. Hơn nữa, tôi ở lòng bàn tay gã còn phát hiện vật chất sền sệt, qua đo định, cùng vật chất mặt ngoài bọc da trên vô lăng của ô tô giống nhau."

Hàn Phong nói: "Anh là nói, gã sau khi bị đâm, còn cùng hung thủ giành giật vô lăng, chứ không phải chết ngay sau khi bị đâm?"

Lưu Định Cường nói: "Mặc dù theo nguyên lý y học phương tây tim sau khi ngừng đập, người cũng lập tức mất đi ý thức năng lực điều khiển thân thể, nhưng A Bát là một cao thủ từng trải qua huấn luyện võ học truyền thống, từ quan điểm y học đó đến xem, một cao thủ võ lâm, hoàn toàn có thể dưới tình huống tim ngừng đập, tự mình phong trụ kinh mạch, bảo trì ý thức không lịm đi, mà kéo dài thời gian đại não thiếu máu nuôi dưỡng, cũng có thể chỉ huy thân thể làm ra động tác tương ứng. Thậm chí, có cao thủ, sau khi tim ngừng đập, còn có thể một kích đánh chết địch nhân, đó chính là cái thường gọi một kích cuối cùng, hay tuyệt sát. Đương nhiên, đây chẳng qua là việc từng xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp, cậu còn thể thực sự đọc được một gã chưởng tôn sư nhiều chuyện, sau khi tim ngừng đập 5 phút, chờ đến lúc con trai hắn chạy tới, còn cùng con hắn nói mấy lời cuối cùng, hơn nữa trong lâm sàng, cũng thường có treo cách nói một hơi cuối cùng này, chỉ là từ góc độ Tây y chưa tìm ra căn cứ khoa học thôi."

Hàn Phong nói: "Các anh thu nhặt được bao nhiêu phần thân thể lưu lại?"

Lưu Định Cường nói: "Không nhiều lắm. Nếu nhiều tôi đã sớm phân tích ra khi ấy xảy ra tình huống gì rồi. Mặc dù lời vừa rồi của tôi có chứng cứ

khoa học nhất định, nhưng mà, từ những vị trí khác của thân thể gã đến xem, sau khi tim gã ngừng đập, không giống như bộ dáng đã kịch liệt tranh đấu, cho nên dù giành vô lăng cũng chỉ là đột ngột một chút mà thôi, về sau cũng không còn khí lực nữa, chỉ có thể thừa dịp hung thủ không chú ý, khi ô tô xóc nảy len lén dùng máu trên ngực mình để lại dấu vết cuối cùng. Do đó cậu nhất định phải cẩn thận nhớ lại khi cậu nhìn thấy chữ kia rốt cuộc là cái gì."

Hàn Phong nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút, nói: "Đúng vậy, là ba chữ, chỉ là một nét cuối cùng có chút hất lên."

Lưu Định Cường mang giấy tới, mơ hồ viết ra ba vạch, hỏi Hàn Phong nói: "Là dạng này sao?"

Hàn Phong nói: "Đại khái không sai biệt lắm, một nét cuối cùng không có nghiêng như vậy, phải hơi ngang một tí."

Lâm Phàm nói: "Có chút giống số ba, nhưng có thể là một phần của chữ nào đó."

Lưu Định Cường nói: "Cách viết này có chút giống chữ vương bên cạnh."

(Tiêu: chữ Vương bên cạnh cũng giống tên ta là chữ Trân 珍 có chữ Vương 王 đứng bên trái chữ 彡 nhưng chữ Vương này khác Vương bình thường 1 tí vì nét ngang dưới cùng hơi xếch lên.)

Hàn Phong nói: "Không đâu, chữ Vương bên cạnh là viết hai nét ngang trước, sau đó viết một nét dọc, cách viết như vậy không hợp với trình tự bút họa. Hơn nữa, nếu đây là thông tin A Bát lưu lại, gã nhất định muốn hướng chúng ta biểu đạt gì đó, mà phương pháp biểu đạt trực tiếp nhất, không ngoài việc viết xuống tên hung thủ, trong những người chúng ta hiện đang điều tra, cũng không có họ Vương hoặc tên có chữ Vương bên cạnh."

Lâm Phàm chợt nói: "Nếu vẽ ngắn một chút, có thể coi như ba điểm thủy (水), Giang Vĩnh (永) Đào!"

Mắt Lưu Định Cường sáng lên, phảng phất như có đột phá, nói: "Đúng! Dưới tình huống vô lực, không cách nào khống chế chuẩn xác ngón tay di động, loại tình huống này hoàn toàn có thể phát sinh, có lẽ gã muốn viết chính là Giang Vĩnh Đào."

Hàn Phong nói: "Chưa chắc chưa chắc. Nếu như là chữ Mạch (麦) thì sao? Có khả năng là Mạch Địch, ông ta cũng là một trong những ủy viên quản trị của ngân hàng Hằng Phúc."

Hàn Phong vừa nhắc nhở như vậy, Lâm Phàm cũng nói: "Nếu như muốn viết một chữ Phong (丰) thì sao? Cũng có thể là Phong Thu Thật."

Lưu Định Cường nói: "Nếu như là chữ Mao (毛), Mao Tiểu Cầm cũng đáng hiềm nghi."

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời than vãn: "Ôi..., nghĩ đến cậu có thể mang về cho chúng tôi đầu mối gì, kết quả vẫn chẳng đâu ra đâu."

Hàn Phong nói: "Ai nói, ít nhất chúng ta có thể căn cứ vào đầu mối này, len lén lấy được tất cả dấu tay của đối tượng tình nghi, nếu thật sự là bọn họ, chỉ cần làm so sánh liền rõ ràng chân tướng. Còn nữa, có thể tra một chút bọn họ hiện tại đang ở đâu, nếu còn đang ở thành phố T, vậy tiếp tục kiểm tra xem bọn họ có đăng ký ở sân bay hay không, như vậy có thể sắp xếp điều tra rất nhiều người."

Lâm Phàm nói: "Tôi lập tức đi làm!"

Lưu Định Cường nói: "Hạ Mạt thằng nhóc kia vắng mặt, thuốc nổ rồi gì gì đó sử dụng ở hiện trường, tôi cũng không có cách nào xác nhận."

Hàn Phong nói: "Không liên quan, anh cứ tiếp tục làm việc khám nghiệm tử thi của anh là được."

Lưu Định Cường nói: "Tốt, ba gã tử tù lần trước, tôi cũng đang chuẩn bị làm giải phẫu thi thể cho ba người bọn họ một lần."

Hàn Phong vỗ vai Lưu Định Cường, ra khỏi phòng thí nghiệm, Trương Nghệ treo tay trái, tay phải thao tác trên máy tính, Hàn Phong nói: "Anh đang tra gì đó?"

Trương Nghệ nói: "Tôi đang tìm chiếc ca-nô không người lái kia căn cứ theo bức tranh Lãnh trưởng phòng hình dung ra, trên mạng không có thông tin gì hữu dụng, tôi bây giờ đang cùng hệ thống tình báo nội bộ chúng ta liên lạc."

Hàn Phong nhìn hai bên, kỳ quái nói: "Sao chỉ có ba người các anh? Lý Hưởng đâu?"

Trương Nghệ cười khổ nói: "Tên kia đã vào bệnh viện rồi, cậu ta còn muốn miễn cưỡng chịu đựng, nhưng thân thể không chịu nổi, xương sườn gãy mất một cây, nếu không tôi cũng sẽ không treo một cánh tay ở đây hỗ trợ. Thiệt tình, tôi đi ra, anh ta đi vào, đúng rồi, Long Giai cô ấy thế nào? Cậu có qua xem cô ấy không? Tôi nghĩ cậu hoài nghi Long Giai, chậc, nói thế nào nhỉ, dù sao tôi trước sau vẫn nghĩ Long Giai không giống loại người này, nhưng cậu lại tìm ra chứng cứ vô cùng xác thực như vậy, ôi... tại sao có thể như vậy chứ."

Hàn Phong xoay mặt sang một bên, đưa lưng về phía Trương Nghệ nói: "Long Giai? Tôi không đến nhìn cô ấy, không biết cô ấy hiện tại thế nào." Nếu Trương Nghệ xoay người lại, sẽ phát hiện Hàn Phong mặt cười đầy xấu xa.

Nụ cười của Hàn Phong đột nhiên cứng ngắc trên mặt, anh nhìn thấy Lãnh Kính Hàn xanh mặt trở lại, anh hỏi: "Nhanh như vậy đã họp xong

rồi?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi còn chưa đi đâu, tôi mới vừa nhận được điện thoại của lão Quách, ông ấy nói Long Giai đã báo cảnh sát, tối qua hai cảnh sát trông coi cô ấy đã bị giết, còn hung thủ thì muốn tập kích cô ấy. Tôi phỏng chừng, bọn chúng muốn giết người diệt khẩu, để chúng ta hoàn toàn không thể từ trong miệng Long Giai moi ra được gì. Nhưng Long Giai cái gì cũng không chịu nói..."

Hàn Phong thầm nghĩ: "Cô ấy cái gì cũng không biết, anh bảo cô ấy nói được gì." Ngoài miệng cười nói: "Không cần phải gấp, tăng mạnh bảo vệ là được."

Lãnh Kính Hàn nói: "Hiện tại cuộc họp hội ý tạm thời đã hủy bỏ, chúng ta đến bệnh viện trước đi." Vừa dứt lời điện thoại lại vang lên, Lãnh Kính Hàn sau khi nghe máy, dùng ánh mắt không thể tưởng nổi trừng Hàn Phong, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, thình lình hướng phòng thí nghiệm quát to: "Lưu Định Cường! Mang theo dụng cụ, đi! Đến hiện trường!"

Lưu Định Cường lớn tiếng đáp lại nói: "Tới ngay!"

Trương Nghệ khẽ run lên, bộ dáng tức giận của Lãnh trưởng phòng, chính là khủng bố như vậy đó. Hàn Phong không hề sợ hãi, hỏi: "Gì mà trừng mắt với tôi? Chẳng lẽ hôm nay anh mới phát hiện tôi rất đẹp trai sao?"

Lãnh Kính Hàn tức giận đến ngón tay cũng có chút phát run, chỉ vào Hàn Phong, hồi lâu, mới buông ngón tay, nói: "Đợi một lát sẽ nói với cậu sau, cậu phải kể rõ ràng cho tôi."

Hàn Phong mở to đôi mắt tròn vành vạnh, bộ dáng vô tội, nói: "Nói cái gì? Anh đừng cho rằng anh làm cái mặt đó thì tôi sẽ thực sự sợ anh, nhìn anh như vậy, tựa như tôi trộm bà xã của anh không bằng."

Lãnh Kính Hàn quay đầu lại liếc mắt nhìn Trương Nghệ, Trương Nghệ vội quay đầu nhìn máy tính, trong lòng sợ hãi nói: "Lãnh trưởng phòng thật sự tức giận rồi, thằng nhóc Hàn Phong này, miệng toàn nói hươu nói vượn."

Lưu Định Cường mang theo thùng dụng cụ đi ra, nói: "Tốt lắm, chúng ta đi thôi."

Lãnh Kính Hàn túm Hàn Phong rồi đi về phía cửa, đồng thời phân phó nói: "Lưu Định Cường, cậu lái xe, tôi phải cùng thằng nhóc này nói chuyện."

Trên xe, Hàn Phong mặt cười hì hì nói: "Chúng ta không đến bệnh viện nữa? Đi đâu nào? Dừng, dừng, là Khả Hân." Anh mở cửa xe, nhảy xuống.

Phan Khả Hân nói: "Cuối cùng cũng đợi được mọi người đi ra." Lãnh Kính Hàn nói với Lưu Định Cường: "Chờ một chút." Ông cũng xuống xe.

Phan Khả Hân kể đại khái tình hình xí nghiệp Đinh Nhất Tiếu mà cô điều tra được, giao một phần báo cáo cho Hàn Phong. Hàn Phong gật đầu nói: "Ồ, xem ra đồng chí của cục kiểm tra khảo sát rất cẩn thận."

Phan Khả Hân nói: "Đồng chí của sở kiểm tra đem xí nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiếu tra xử cả rồi, anh xem, đây chính là phát hiện của bọn họ."

Hàn Phong nhìn tài liệu, kinh ngạc nói: "Quả nhiên không ít nha."

Phan Khả Hân nói: "Không sai, năm xí nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiếu đều là xí nghiệp cỡ nhỏ, cho dù khai hỏa toàn bộ mã lực, lợi nhuận gấp mười, cũng không có khả năng thu được nhiều tiền như vậy. Chỉ ông chủ

của vài xí nghiệp tư nhân, mà có hơn ngàn vạn, hơn nữa trước đó vài ngày lại đột ngột chuyển toàn bộ tiền lợi nhuận này đi."

"Ồ" Ánh mắt Hàn Phong có chút quái dị, anh lẩm nhẩm báo cáo: "Xem ra chính là khoản tiền tập trung ở khu mỏ."

Phan Khả Hân nói: "Thật không dám tin, Đinh Nhất Tiếu lợi dụng chuyển qua chuyển lại, chuyển tới chuyển lui tài khoản, liền từ trong sổ sách khấu xuống một phần, trữ trong tài khoản cá nhân của mình, còn không cần thuế."

Hàn Phong lắc đầu nói: "Hắn là không phải nguyên nhân này, chỉ để trốn thuế sao? Cô xem hóa đơn trước đó, khoản báo cáo khống, chính bọn chúng lại không báo thiếu, mà là báo hơn, bọn chúng trốn thuế chỗ nào, rõ ràng đang tăng thuế đấy."

Phan Khả Hân khó hiểu nói: "Nhưng mà, một mặt gian lận trên sổ sách, từ trong sổ sách cắt xén một bộ phận làm của riêng, mặt khác cũng là gian lận trên sổ sách, gia tăng mức thuế, việc này quá kỳ quái."

Hàn Phong cười nói: "Không kỳ quái chút nào, Đinh Nhất Tiếu làm như vậy, vốn có hai mục đích."

Lãnh Kính Hàn lộ vẻ kích động, nói: "Hai mục đích?"

Hàn Phong quay đầu nói: "Còn nhớ không, khi các anh cài đặt hệ thống giám thị, tôi đã nói rồi, Đinh Nhất Tiếu là bị một thế lực khác giám thị, thân phận của gã rất đặc thù, một mặt kẻ lập kế hoạch phía sau màn cần gã để giúp mình hoàn thành công tác bố trí ở thành phố H, mặt khác kẻ lập kế hoạch phía sau màn lại rất không yên tâm về Đinh Nhất Tiếu, muốn giám thị gã, còn phái một tên vệ sĩ thực tế để trông coi là A Bát, luôn đi theo bên cạnh Đinh Nhất Tiếu. Do đó, Đinh Nhất Tiếu từ trong chương trình chuyển đi chuyển lại tài khoản khấu trừ từng phần, chính là để gạt A Bát cùng kẻ lập kế hoạch phía sau màn kia, để lại đường lui cho

chính mình, tục ngữ nói rất đúng, ngay cả lão bách tính cũng biết chừa chút vốn để mua quan tài cho mình, Đinh Nhất Tiếu là người như thế hiển nhiên sẽ không để mình tay không mà về. Bất quá, gã không nghĩ tới động tác của kẻ chủ mưu phía sau còn nhanh hơn so với gã, gã còn chưa kịp rời khỏi thành phố H, kẻ chủ mưu đứng sau đã xuống tay với gã rồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy mục đích thứ hai là gì?"

Hàn Phong nói: "Anh nhìn xem, tài khoản này, đồng thời chuyển qua chuyển lại giữa năm xí nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiếu, tài khoản càng lúc càng lớn, mà năng lực thực tế của năm xí nghiệp này có thể sản xuất căn bản không có giá trị sản lượng lớn như vậy, có một bộ phận tiền là từ bên ngoài thêm vào, gã muốn hợp pháp hóa chúng nó, thuận tiện vận chuyện xí nghiệp cùng quỹ lưu động mà thôi, mục đích của chúng là... rửa tiền!"

Phan Khả Hân há hốc mồm nói: "Hóa ra là vậy, nhưng tiền này của bọn chúng từ đâu tới? Cũng không thể từ trên trời rơi xuống được đúng không?"

Hàn Phong nói: "Xem ra thông tin cô nắm giữ còn chưa rõ ràng đâu. Cô không biết, bọn chúng sản xuất vũ khí đấy! Mà hàng năm hơn mười tấn sắt thép, nhiều vũ khí như vậy, bọn chúng dùng chẳng phải quá nhiều sao? Có nhiều vũ khí, thông qua tay bọn chúng, bán lại cho phần tử phạm tội khác, đây là nơi phát ra lượng lớn tài chính, cũng chỉ có loại sinh ý mang đến lãi kếch sù này mới có thể giúp bọn chúng tích góp nhiều của cải như vậy."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nguyên lai là như vậy. Chờ một chút, trước hết để Trương Nghệ đem bản báo cáo điều tra xí nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiếu sửa sang lại, để xem án chính phủ ăn hối lộ của lão Quách bên kia có giúp ích được gì không."

Lãnh Kính Hàn sau khi từ phòng điều tra hình sự đi ra lần nữa, sắc mặt lại trầm xuống, Phan Khả Hân thấp giọng hỏi Hàn Phong: "Bác Lãnh làm sao vậy?"

Hàn Phong nói: "Triệu chứng tiền mãn kinh."

Lãnh Kính Hàn hất mặt, nói với Hàn Phong: "Lên xe!"

Phan Khả Hân nói: "Các anh muốn đi đâu vậy? Tôi cũng muốn đi!"

Lãnh Kính Hàn nhìn ánh mắt cố chấp của Phan Khả Hân, vốn nghẹn nín một hơi, lại nặng nề phun ra, Phan Khả Hân cười, chui theo vào xe cảnh sát. Lãnh Kính Hàn ngồi ghế điều khiển phụ nói với Lưu Định Cường: "Lái thẳng."

Lãnh Kính Hàn nhìn mặt đường, không có bao nhiêu xe cộ, mới nghiêm túc nói: "Cậu biết không? Hạ Mạt chết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Nội gián chân chính (2)

"Két ..." Lưu Định Cường phanh xe một tiếng, Lãnh Kính Hàn ra lệnh nói: "Không phải chuyện của cậu, cậu tiếp tục lái xe! Đến đường Thái An." Vừa quay đầu nói với Hàn Phong: "Tin tức vừa nhận được." Nhưng lại nhìn thấy Phan Khả Hân trợn tròn hai mắt, sững sờ ở đó.

Hàn Phong đầu dựa về phía sau, quét mắt coi thường Lãnh Kính Hàn, nói: "Tôi không biết nha, anh làm gì hung hăng với tôi? Giống như tôi giết cậu ta vậy." Nói xong, anh không chút để ý đưa tay khoát lên vai Khả Hân.

Lãnh Kính Hàn xụ mặt nói: "Hiện trường phát hiện cái chết Hạ Mạt, cậu nhất định nghĩ không ra là ở đâu."

Hàn Phong khinh miệt cười nói: "Hừ, đương nhiên là tôi biết." Anh ngừng lại, rồi gằn từng chữ: "Ngay nhà của tôi!"

"Két..." Lưu Định Cường lần thứ hai phanh xe, "A!" Phan Khả Hân cũng phát ra tiếng kinh hô.

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu hiện tại chỉ nghe thôi là được, lái xe phải cẩn thận chút." Lại hỏi Hàn Phong: "Cậu đã sớm biết? Thằng nhóc cậu, tại sao vừa rồi không kể cho tôi? Cậu tới cùng đang giấu giếm cái gì?"

Hàn Phong bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng vừa mới biết được, tôi không ngờ cậu ấy sẽ chết."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nói rõ chút!" Phan Khả Hân vội la lên: "Làm sao vậy? Tới cùng xảy ra chuyện gì? Tại sao Hạ Mạt lại chết ở nhà anh?"

Lãnh Kính nói với Phan Khả Hân: "Khả Hân, hiện tại rất nhiều tình huống con cũng chưa hiểu rõ, con tạm thời đừng nói, nghe mọi người nói là được. Hàn Phong! Cậu nói xem, cậu vừa rồi biết Hạ Mạt chết trong nhà cậu, là xảy ra chuyện gì?"

Hàn Phong nói: "Anh vừa nói Hạ Mạt đã chết, tôi liền biết, cậu ta khẳng định chết ở nhà của tôi, nếu không anh cũng không cần trừng mắt với tôi như vậy. Không sai, là tôi thiết kế cho Hạ Mạt đến nhà tôi, nhưng tôi quên mất một việc, nhà của tôi nuôi một con rắn đã đói bụng nhiều ngày nay. Nó hơn phân nửa đã đói đến lòng như lửa đốt rồi, Hạ Mạt vừa đến, nó biết mình không nuốt không được, liền nhịn không được cắn vài cái."

Lãnh Kính Hàn nóng nảy, nói: "Tôi bảo cậu nói chính sự, Hạ Mạt tại sao lại đến nhà cậu?"

Hàn Phong chầm chậm nói: "Bởi vì cậu ấy từng đến nhà tôi, cậu ấy biết đường mà." Làm Lãnh Kính Hàn tức giận đến thất khiếu bốc khói. (Tiêu: Thất Khiếu là 7 lỗ trên đầu á :D)

Hàn Phong vung hai tay nói: "Đừng, đừng nóng giận. Việc này nói rất dài dòng, đầu tiên chúng ta phải từ một chuyện khác mà nói, đó chính là... Long Giai không phải nội gián!" "Cậu nói cái gì!" Lãnh Kính Hàn cùng Phan Khả Hân đồng kinh hô.

"Két ..." Lưu Định Cường đã lần thứ ba phanh xe rồi, Hàn Phong đối với Lưu Định Cường ghế trước nói: "Anh Cường, anh là pháp y, anh biết đó, cứ giật mình gào to như vậy, dễ làm cho chúng ta tăng huyết áp, anh coi như không nghe thấy không được sao?"

Ô tô tiếp tục đi tới, Hàn Phong giải thích: "Đêm đó là tôi cùng Long Giai đang diễn trò. Tôi đã sớm hoài nghi, kẻ vạch kế hoạch phía sau màn quen dùng đủ loại thông tin mịt mờ gợi ý cho chúng ta, hung thủ chính là một tên nào đó, nhưng mà chiêu thức đồng dạng dùng lần thứ hai với

chúng ta sẽ không linh nghiệm nữa. Anh còn nhớ không? Chuyện Hồng A Căn, thông qua hắn chúng ta tìm được công ty kiến trúc Khai Nguyên, kết quả giải quyết xong, ăn lỗ nặng, do đó, khi hung thủ còn muốn dùng phương pháp đồng dạng để chúng ta hoài nghi Long Giai, tôi đã trước bọn họ một bước cùng Long Giai tiếp xúc, cũng trước khi tên nội gián chân chính kia diễn trò mà bày ra vở kịch hay, để đối thủ của chúng ta cho rằng tôi đã mắc lừa."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu là nói, nội gián chân chính là ..."

"Đúng. Hàn Phong nói: "Nội gián chân chính là Hạ Mạt. Nhưng tôi vẫn chưa có bằng chứng, do đó, sau khi tạm giữ Long Giai, tôi cố ý trước khi xuất phát hành động bày một thế cục. Tôi bảo người ta gọi điện cho mình, nói có một phần bằng chứng có thể chứng minh Vu Thành Long không phải hung thủ, để ở nhà tôi. Lúc ấy hành động đã bắt đầu, tôi không để cho nội gián có thời gian lo lắng, tựa như khi chúng ta đến khu mỏ vậy, nội gián căn bản không có cơ hội thông báo cho Đinh Nhất Tiếu rút lui, bởi vì tôi đột ngột từ trong vụ án cờ tướng nội thành rút người đến, điều tra xí nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiếu, cũng đã phá giải bí ẩn chuyện xưởng Lương Hưng Thịnh bị trộm. Nội gián xét thấy rằng phần chứng cứ nọ sẽ gây bất lợi với chúng, hơn nữa một khi tôi tiếp xúc được đến tài liệu kia sẽ biết nội tình, mà bến tàu Đông Phương Quốc Tế cách nhà tôi vừa vặn rất gần, cho nên sau khi bắt đầu bắn nhau, thừa dịp thiếu người thoát khỏi chiến trường, đến nhà tôi cầm tư liệu về rồi tham gia chiến đấu cũng sẽ không khiến cho người ta hoài nghi. Đây chính là ván cờ tôi bố trí, nội gián chân chính dưới tình huống kia nghe được tin tức như vậy, bất kể là ai cũng không lưu ý, nhưng hắn chỉ có một cơ hội có thể lấy trước được tư liệu so với tôi, đó cũng là biện pháp tốt nhất hắn có thể nghĩ ra. Hắn lại không biết, cái gọi là tài liệu căn bản là giả dối hư ảo."

Lãnh Kính Hàn nói: "Việc này chỉ giải thích Hạ Mạt tại sao chết trong nhà cậu, nhưng phân tích của cậu với Long Giai vô cùng có đạo lý mà, căn bản không có sơ hở, cậu làm thế nào phát hiện Long Giai đang bị

người ta hãm hại chứ?"

Hàn Phong nói: "Không, bên trong có sơ hở. Nhưng bọn chúng quả thật cũng vô cùng cẩn thận, ngay từ đầu vụ án này, đã luôn thiết kế để cho Long Giai trở thành đối tượng chủ yếu bị hoài nghi. Chính như lời anh nói, nếu chỉ điều tra một chút, liền biết ngay Long Giai từ cô nhi viện mà ra, cô ấy cùng Đinh Nhất Tiếu có trải nghiệm tương tự, có lẽ đây là nguyên nhân vì sao cô ấy được chọn làm người chịu tội thay. Sau đó, từ chuyện Long Giai lái xe đưa tôi về nhà anh, chúng ta bị máy bay trực thăng bắn nổ tung, một loạt bằng chứng đều gây bất lợi với Long Giai, rất dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến cô ấy mới là đối tượng tình nghi số một, nhưng tôi cho tới giờ vẫn chưa từng hoài nghi cô ấy."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tại sao?"

Hàn Phong quay đầy nói với Lưu Định Cường: "Không được phanh xe nữa!" Sau đó cảnh giác nhìn Phan Khả Hân một chút, mới quay lưng lại với Khả Hân nói khẽ với Lãnh Kính Hàn: "Bởi vì cô ấy thật xinh đẹp, tôi rất thích nha."

Lần này Lưu Định Cường không phanh xe, nhưng nhìn ra được, toàn thân anh ta khẽ run lên, thật sự là không cách nào khống chế.

Lãnh Kính Hàn không nói gì: "Lý do ngu ngốc như vậy." Phan Khả Hân vểnh tai, nhưng dường như không nghe rõ Hàn Phong nói gì với Lãnh Kính Hàn, cô nhíu mày.

Hàn Phong nói: "Trên thực tế, nguyên nhân tôi không nghi ngờ cô ấy chỉ đơn giản như vậy, không có gì phức tạp. Nhưng mà, anh cẩn thận suy nghĩ một chút sẽ thấy, nếu Long Giai là nội gián, cô ấy cần gì đưa chúng ta trở về rồi gấp gáp ra lệnh hạ thủ vậy chứ, như vậy chẳng phải khiến người ta hoài nghi sao? Nếu cô ấy là nội gián, cô ấy sẽ không cố ý nhắc tới một mắt xích Đinh Nhất Tiếu kia, không có Đinh Nhất Tiếu, vụ án của chúng ta bây giờ còn là vụ án không đầu đấy, rất nhiều đầu mối đều

sẽ vì vậy mà gián đoạn. Nếu cô ấy là nội gián, cô ấy cần gì tự mình viết ra số di động kia? Nếu cô ấy không đem số di động đang điều tra kia viết trên báo cáo, tôi cũng không thể liên hệ vấn đề với số điện thoại đó. Nếu cô ấy là..."

Lãnh Kính Hàn ngắt lời nói: "Được rồi, cậu dừng lại, tôi hỏi cậu tiếp, nếu Hạ Mạt là nội gián, vậy, cậu ta làm sao biết tiểu khu tôi ở?" Ông biết, Hàn Phong đã muốn tìm lý do rồi thì liên tuy bất tận.

Hàn Phong nói; "Rất đơn giản, cậu ta mặc dù không biết anh đang ở đâu, nhưng cậu ấy dù sao cũng là người đã tới đây bốn năm rồi. Giống như Long Giai biết tôi đang ở đâu vậy, cậu ấy cũng có thể thông qua dò hỏi biết được anh đang ở đâu."

Lãnh Kính Hàn nói: "Được rồi, vậy cậu chỉ ra điểm thứ hai chứng minh Long Giai hiềm nghi, nhà xưởng Lương Hưng Thịnh bị trộm, chúng ta lần thứ hai bị tập kích, Hạ Mạt không có khả năng đoán trước được chứ? Cậu ta làm sao biết các cậu ngày đó phải đến xưởng Lương Hưng Thịnh? Khi đó cậu ấy đang toàn lực giám thị Đinh Nhất Tiếu."

Hàn Phong nói: "Sự tình này, là tôi gán ép cho Long Giai, căn bản là một sự trùng hợp, Long Giai nhận được điện thoại của lão Quách chỉ do ngẫu nhiên, mà chúng ta bị tập kích, chính là hung thủ đã sớm lập kế hoạch tốt, sau khi xảy ra chuyện tôi cũng từng phân tích, không phải anh đã quên rồi chứ?"

Lãnh Kính Hàn gật đầu nói: "Được rồi, Long Giai đến nhà cậu thả rắn, là chúng ta cùng hỏi bà chủ, sự tình này, Hạ Mạt làm sao có thể ..."

Hàn Phong haha cười ngắt lời nói: "Chính là chuyện này, anh còn nhớ không, tại sao chúng ta xếp Khả Hân ra khỏi đối tượng tình nghi? Chính là vì dáng cô ấy không đủ cao, một người cái gì cũng có thể ngụy trang, nhưng chiều cao không dễ dàng ngụy trang. Vậy, chiều cao của Hạ Mạt ..."

Lãnh Kính Hàn kinh ngạc nói: "Không sai biệt lắm với Long Giai!" Phan Khả Hân chỉ vào mũi mình nói: "Cái gì! Hai người hoài nghi tôi?"

Hàn Phong cười nói: "Đó là trước kia mà, đối với mỗi cá nhân từng tiếp xúc tôi đều phải hoài nghi, ngay cả anh ấy tôi cũng từng hoài nghi, hiện tại nếu còn hoài nghi cô, sẽ không để cô giúp đỡ chúng tôi điều tra những chứng cứ này. Cũng sẽ không làm trò nói trắng ra trước mặt cô."

Lãnh Kính Hàn bình tĩnh nói: "Đừng có nói leo, con nghe thôi là được."

Hàn Phong nói: "Không sai, cậu ta mang áo ngực giả, độn mông, ngụy trang thành nữ cảnh sát chẳng phải vô cùng dễ dàng sao, hơn nữa, khi đó cậu ta đang ở bệnh viện, cũng có đủ thời gian gây án. Cậu ta lại từng đến nhà tôi, quen thuộc."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tốt lắm, cậu cuối cùng chỉ ra bằng chứng chứng minh cho Long Giai, nhưng điện thoại di động kia gửi tin nhắn, hơn nữa khi ấy chúng ta cũng đã bấm điện thoại, việc này là thế nào?"

Hàn Phong nói: "Việc này cũng là cái bẫy trước đó bọn chúng đặt ra, đồng thời là sơ hở bọn chúng lưu lại. Anh nghĩ đi, có vội đến mức nào cũng phải đợi người ta nhắn tin trả lời xác nhận, rồi cũng phải nghe Long Giai nói chuyện trước hết mới trả lời chứ? Vì nguyên nhân này, Đinh Nhất Tiếu đã biết, chúng ta đã bắt đầu sinh ra hoài nghi với Long Giai."

Lãnh Kính Hàn nói: "Gã làm sao biết được chứ?"

Hàn Phong nói: "Trước đó tôi đã giả vờ như vô tình tiết lộ trước mặt Hạ Mạt rằng tôi đã bắt đầu hoài nghi Long Giai." Anh chuyển hướng Lưu Định Cường nói: "Khi đó anh cũng có mặt, anh còn nhớ không? Tôi đã nói, tôi đối với Long Giai vẫn luôn hoài nghi, rồi ngừng giữa chừng."

Lưu Định Cường nói: "Ừ, về sau cậu nói là hoài nghi Long Giai thích

cậu hả?"

Hàn Phong nói: "Đó là vì anh không phải nội gián chân chính, nội gián chân chính đã có thể từ trong lời của tôi lĩnh ngộ được ý của tôi, cho nên, bọn chúng chuẩn bị bắt đầu hành động. Ngày đó khi tôi vừa ra khỏi phòng thí nghiệm của các anh, Long Giai vừa vặn nhận được một tin nhắn, khi đó, bọn chúng liền chuẩn bị tiến thêm một bước tăng mức độ hoài nghi của tôi đối với Long Giai, thời gian tính toán rất khớp. Khi đó, Hạ Mạt có phải đang gọi điện trong phòng thí nghiệm không?"

Lưu Định Cường nói: "Hình như là vậy, tôi cũng không để ý."

Hàn Phong nói: "Anh đương nhiên sẽ không để ý, ai mà ngờ tới, Hạ Mạt là gọi điện thoại cho Đinh Nhất Tiếu, mà Đinh Nhất Tiếu lại gửi tin nhắn cho Long Giai chứ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhưng mà, tại sao Long Giai lại liên hệ cùng Đinh Nhất Tiếu chứ?"

Hàn Phong nói: "Cô ấy cũng không biết đối phương là ai, đó là một số điện thoại thần bí, trước kia ai cũng chưa từng gặp qua, không phải sao. Bọn chúng đã lợi dụng sự điều tra của Long Giai, bởi vì Long Giai vẫn luôn điều tra tôi, còn có Lý Hưởng, mấy người Lưu Định Cường bọn họ, Hạ Mạt đương nhiên biết chuyện này, do đó, Đinh Nhất Tiếu cũng biết chuyện này, bọn chúng đã lợi dụng nhược điểm tò mò này của con người, điều đầu tiên bọn chúng gửi đến qua tin nhắn là muốn biết quá khứ của Hàn Phong không? Tin nhắn này, trước khi tôi tố giác Long Giai, tôi đã sớm xem qua, cho nên tôi mới có thể thiết kế ra vở kịch diễn cùng Long Giai kia. Nếu Long Giai thật sự là nội gián, cô ấy sẽ dại dột đem số điện thoại của hung thủ lưu trên điện thoại sao? Chỉ sợ sớm đã xóa sạch rồi ấy. Khi đó trong lòng tôi cùng nội gián chân chính kia cũng khẩn trương giống nhau, tôi lo lắng sẽ có người đem điểm đáng ngờ ấy nói ra. Bất quá hoàn hảo, khi đó tất cả mọi người vô cùng uể oải, hơn nữa bị vây vào trạng thái buồn ngủ mãnh liệt, không ai xét thấy mấy vấn

đề này."

Lưu Định Cường nhịn không được hỏi: "Nhưng mà, còn có nhiều thông tin khác như vậy mà, chúng ta trên máy tính của Long Giai tra tìm được mã sudoku, bảng mã ký tự, mấy thứ này đều là Long Giai mới có cơ hội tiếp xúc nha?"

Hàn Phong nói: "Ồ? Là thế sao? Anh biết đó, Long Giai cũng không phải là mê sudoku bình thường, cô ấy sớm đã bất mãn với bảng sudoku kinh điển này rồi, cho nên bảng sudoku cô ấy làm đều là người khác tạo ra gửi đi cho cô ấy, do đó nếu hung thủ muốn chúng ta tin Long Giai chính là nội gián, hiển nhiên từ khi đó đã bắt đầu chế tác bảng sudoku mang theo mật mã, Long Giai chỉ giải đề mà thôi, cô ấy đương nhiên sẽ không phát hiện số liệu mình điền có chỗ nào đặc biệt." Anh hỏi Lãnh Kính Hàn: "Anh biết ngày hôm qua tại sao tôi muốn gọi anh đi gặp Long Giai, để cô ấy giải bảng sudoku không?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu không phải..."

Hàn Phong nói: "Không, cũng không phải bởi vì Long Giai là cao thủ phá giải bảng sudoku, nếu cô ấy thật sự là nội gián, làm như vậy không phải rất rõ ràng tố cáo sao, chúng ta đã phát hiện bí mật của bảng sudoku, cô ấy hoàn toàn có thể trì hoãn thời gian. Mà trên thực tế, lần đầu tiên tôi nhìn thấy bảng sudoku, đã biết đây không phải trò chơi bình thường, việc này đòi hỏi ứng dụng vể lý luận số học bậc cao, không phải trong thời gian ngắn có thể phá giải được. Tôi gọi anh đi, là để hung thủ có thời gian cài đặt chương trình phá giải sudoku trên máy tính Long Giai, nếu không thiết kế của chúng sẽ không hợp logic nữa. Sau khi chúng tôi đi, có phải Hạ Mạt từng một mình xem máy tính của Long Giai không?"

Lưu Định Cường nói: "Không có, chúng tôi luôn cùng nhau."

Hàn Phong nói: "Xem ra đã sớm giả trang ổn thỏa rồi, khó trách tự tin

mười phần. Nhưng mà, bọn chúng vẫn để lại sơ hở rõ ràng. Sơ hở thứ nhất, mặc dù bảng sudoku trên máy tính thoạt nhìn rất kín đáo, gia tăng cảm giác thần bí, đồng thời khiến chúng ta sau khi trải qua nỗ lực phá giải có một loại cảm giác tin tưởng không thể nghi ngờ, nhưng mà, nếu bọn họ liên lạc thông qua gửi tin nhắn, vậy cần gì phải tiếp tục thông qua máy tính để truyền đạt tin tức nữa chứ? Đây chẳng phải là vẽ vời thêm chuyện sao. Sơ hở thứ hai, Long Giai nếu thật sự lợi dụng phần mềm phá giải số liễu câu đố, sau đó cần dùng đến bảng mã ký tự, cô ấy hiển nhiên sẽ phải đem đầu mối rõ ràng này cẩn thận cất giấu, làm sao có thể dễ dàng bị chúng ta phát hiện như vậy, còn giấu trong sách, đây chẳng phải là bảo chúng ta hãy nhanh nhanh hoài nghi cô ấy đi sao."

Lưu Định Cường nói: "Chẳng lẽ bảng mã ký tự này ..."

Hàn Phong nói: "Anh đừng quên, là ai tranh nhau lấy bộ sách này."

Lưu Định Cường nói: "Hạ Mạt!"

Hàn Phong nói: "Không sai, cậu ta hoàn toàn có thể trên đường đi lấy sách, đem những bảng mã ký tự giấu trong sách."

Lãnh Kính Hàn nói: "Khó trách đêm hôm đó cậu lại đột ngột thay đổi đích đến."

Hàn Phong nói: "Không sai, bọn chúng đã lợi dụng ba nhánh đầu mối, thứ nhất, thông qua tín hiệu điện thoại di động của Đinh Nhất Tiếu, khiến chúng ta phát hiện trên bản đồ chúng có khả năng sẽ từ bến tàu Đông Phương Quốc Tế rời bến, thứ hai, cố ý mập mờ bại lộ mình có dấu vũ khí trước mặt người khác ở bến tàu Đông Phương Quốc Tế, khiến chúng ta càng thêm xác định bọn chúng từ đó rời bến, thứ ba, cũng chính là thông qua máy tính Long Giai tiết lộ nội dung mật mã, viết rõ ràng ở bến tàu Đông Phương Quốc Tế chờ cô ấy. Có ba nhánh đầu mối này, không ai lại chần chừ trước ý đồ của chúng nữa, khẳng định sẽ lập tức đem trọng binh bố trí ở Đông Phương Quốc Tế, bọn chúng có thể dễ

dàng từ bến tàu Tân Hải ra khơi. Hơn nữa, bọn chúng quả thật cũng phái lượng lớn nhân lực thủ hộ ở bến tàu Đông Phương Quốc Tế, cho nên ngay cả trạm chúng ta bố trí Phan Khả Hân tiểu thư ngầm gác đây cũng rút lui."

Lãnh Kính Hàn lắc đầu than vãn: "Quá giảo hoạt, chuẩn bị nhiều chuyện giả dối như vậy, cũng chỉ để gạt người."

Hàn Phong nói: "Thế nhưng, bọn chúng thật không ngờ, tôi sẽ bố trí mắt điện tử trên cầu lớn Lệ Giang, cũng phái Lý Hưởng giám thị 24/24."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhưng mà, tại sao cậu có thể phán định, Đinh Nhất Tiếu chắc chắn sẽ đi ngang qua cầu, mà không dùng đường thủy chứ?"

Hàn Phong nói: "Hừ, tên Đinh Nhất Tiếu này, cẩn thận từng li từng tí, hơn nữa, nhát gan muốn chết, do đó gã không dám đi đường thủy đâu, đó là vì gã lo lắng tiền của mình bị lộ ra, một số tiền lớn như vậy, gã nhất định phải tự mình mang theo mới an tâm chứ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tới rồi."

Khuất Yến sớm đã chờ trước ngõ, nhìn thấy Hàn Phong bọn họ xuống xe, lập tức đi về phía trước nghênh đón, liếng thoắng nói: "Ai nha, tôi nói Hàn Phong nha, các cậu tới cùng lo liệu vụ án kiểu gì nha, ngay cả người chết cũng đến trong nhà cậu mà chết, hoàn hảo là ở trên lầu, nếu ở dưới lầu, cậu bảo tôi làm sao buôn bán. Tôi vừa phát hiện không đúng liền gọi điện thoại cho cục cảnh sát, bọn họ nói chuyển cho các cậu, cuối cùng cũng đợi được các cậu tới. Đó rốt cuộc là ai hả? Muốn tự sát cũng không cần tìm tới đây chứ hả? Cậu xem đã đến giờ này rồi tôi còn chưa dám mở cửa, mấy em gái mát-xa cũng đều không dám ra nhà sau nữa."

Lãnh Kính Hàn vội nói: "Chị Yến chị Yến, chị hãy nghe tôi nói, chúng tôi chính là đến để chuyển hắn đi, chị đừng lo lắng, chị không nói, sẽ không ai biết cả."

Tròng mắt Khuất Yến đảo tới đảo lui, nói: "Tháng này tăng tiền thuê nhà!" Khuất Yến nhìn Phan Khả Hân lẽo đẽo đi theo sau Lãnh Kính Hàn, trong lòng buồn bực nói: "Chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ con bé này thật sự là vợ bé Lãnh trưởng phòng nuôi sao?"

Lãnh Kính Hàn cười khổ. Lưu Định Cường liền khó hiểu, chỗ Hàn Phong ở tăng tiền thuê nhà, Lãnh trưởng phòng cười khổ, Hàn Phong nhìn như không có chuyện gì xảy ra, thế này là sao? Khuất Yến cùng Phan Khả Hân không dám nhìn người chết, đưa ba người đến cửa cầu thang rồi không dám lên lầu nữa.

Lầu hai, đẩy cửa phòng ra, Lưu Định Cường bất ngờ không kịp đề phòng, hít vào mồm bụi lớn, cuống quít ho khan, Lãnh Kính Hàn đã sớm dùng ống tay áo che miệng. Hạ Mạt nằm ngang trên sàn nhà, vết bụi rõ ràng nhìn ra có dấu vết giãy giụa, đôi mắt lồi cả ra, sắc mặt xám đen, ở sau gáy còn để lại dấu răng rõ ràng của rắn. Lưu Định Cường rất nhanh đã đưa ra phán đoán, nói: "Bị rắn độc cắn chết, không thể nghi ngờ."

Hàn Phong lại ở góc tường dưới giường lục lọi, vừa tìm vừa hỏi: "Rắn của tôi đâu? Rắn của tôi chạy đi đâu rồi? Ôi cha, ở đây nè."

Một con rắn dài nhỏ màu xanh biếc từ dưới giường trườn ra, Lưu Định Cường nhìn rõ ràng, trong lòng anh ta điên cuồng run rẩy, kinh hô: "Mau tránh ra, đừng đụng vào!" Nói còn chưa dứt lời, Hàn Phong đã bắt con rắn vào tay, hỏi: "Làm sao vậy? Anh biết loại rắn này?"

Lưu Định Cường toát mồ hôi lạnh, nói: "Cậu làm sao bắt được? Thật sự quá khó tin, rắn này chính là Trúc Diệp Thanh (lá trúc xanh), hiện tại đã gần như diệt sạch rồi, vốn sinh ở khu vực Vân Quý Tứ Xuyên, sinh sống tại vùng khí hậu cận nhiệt đới gió mùa, thích môi trường ẩm ướt lá dày. Do đó thân thể màu xanh biếc, tựa như lá trúc nên được gọi như thế, độc tính của nó, tuyệt đối không dưới rắn hổ mang chúa quá năm bậc."

"Ồ." Hàn Phong nhìn rắn trong tay, kinh ngạc nói: "Rắn này độc như vậy sao?"

Lưu Định Cường nâng gọng kính, nói: "Hiện tại các bệnh viện lớn bình thường đều có huyết thanh giải độc rắn, nhưng chưa có bệnh viện nào có huyết thanh giải độc rắn Trúc Diệp Thanh. Trúc Diệp Thanh này bản thân nó rất ít ỏi là một nguyên nhân, mà nguyên nhân quan trọng hơn cả, là vì chưa có người sống sót được để chạy đến bệnh viện đâu. Cho dù sau khi bị cắn, lập tức làm các biện pháp hút độc, đè lên cầm máu chờ xử lý như thông thường, sự sống của người nọ cực hạn cũng chỉ có 5 phút, trong 5 phút không có huyết thanh, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Như Hạ Mạt sau khi bị cắn cổ, e rằng cũng chưa tới 10 giây đâu."

Hàn Phong ra ngoài đứng trên hành lang lớn tiếng hỏi: "Chị Yến! Chị phát hiện ra hắn khi nào?"

Khuất Yến ở dưới lầu đáp: "Sáng nay!"

Hàn Phong nói: "Không biết cậu ta đến đây lúc nào nhỉ?"

Khuất Yến nói: "Không biết. Ngày hôm qua không có ai đến cả!"

Hàn Phong đi vào phòng, nhìn cánh cửa sổ bị mở toang một chút, nói: "Cừ thật, bò cửa sổ vào."

Lãnh Kính Hàn nhíu mày: "Đừng cầm con rắn kia thoắt ẩn thoắt hiện thế, nếu không cẩn thận cắn bọn tôi... "

Hàn Phong cười nói: "Làm sao có thể." Cậu nắm lấy miệng rắn, đưa cho Lãnh Kính Hàn nhìn xem, nói: "Anh xem, không có răng độc. Rắn đều mọc nanh ngược, sau khi cắn Hạ Mạt, khi Hạ Mạt dùng sức quẳng nó xuống đất, đã kéo sạch răng nọc của nó rồi."

Lưu Định Cường nói: "Đừng! Đừng có đến gần đây! Mặc dù răng nọc đã

gãy, nhưng tuyến độc vẫn còn, nó có thể không cần răng nọc mà trực tiếp phun ra nọc độc." Anh ta mở ra một hộp nhựa, nói với Hàn Phong: "Giao nó cho tôi, tôi mang về làm thí nghiệm."

Hàn Phong do dự một chút, nói: "Được rồi, anh nói nó nguy hiểm như vậy, tôi cũng không dám nuôi nó nữa. Hạ Mạt thế nào?"

Lưu Định Cường nói: "Bị chết rất thống khổ, bất quá từ dấu vết trên mặt đất đến xem, cậu ta cũng không giãy giụa được bao lâu."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ôi, thật không ngờ, cậu ta lại bị chính rắn của mình thả đến cắn chết. Cậu ta cũng là một thành viên lão làng đã theo tôi bốn năm nay, tại sao có thể như vậy chứ?"

Hàn Phong híp mắt liếc sang, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng khó phát hiện.

Điện thoại di động Lãnh Kính Hàn vang lên, ông nhận nghe xong, nói: "Các phạm nhân trong bệnh viện đều sắp không xong rồi."

Lưu Định Cường nói: "Chỗ này giao cho tôi, các anh đến bệnh viện đi."

Hàn Phong nói: "Chẳng lẽ bọn họ cái gì cũng chưa từng khai báo sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đi, đi xem rồi biết, lần này bọn chúng đều đã khai báo rồi, nhưng bọn chúng khai báo cũng không có bao nhiêu tác dụng với chúng ta."

Hàn Phong ở phía sau truy hỏi: "Tại sao? Bọn chúng đã khai gì?"

Phan Khả Hân nói: "Chờ tôi một chút!"

Khuất Yến ở cửa nói: "Sao các anh lại đi rồi?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Bên trong chẳng phải còn một người sao, chúng tôi có chuyện quan trọng đi trước."

Khuất Yến dậm chân nói: "Chỗ này của tôi chừng nào mới có thể mở cửa hả?"

Lãnh Kính Hàn đã lên xe, Hàn Phong nói: "Các chị ban ngày nào có buôn bán cái gì, hôm nay đóng cửa luôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 18: Án mạng ở thành phố T (1)

Bệnh viện Nghi Hưng, tất cả phạm nhân đều trong phòng giám sát, Phan Khả Hân giơ máy ảnh số lên, Lãnh Kính Hàn khuyên ngăn nói: "Vụ án xong rồi mới có thể chụp."

Phan Khả Hân nói: "Biết rồi."

Phó viện trưởng Trương giới thiệu nói: "Tối qua đưa tới đã chết 14 người, hôm nay đưa tới 17 người. Chúng tôi cũng chỉ làm hết sức, bởi vì thân thể bọn họ đã bị những tổn thương không thể phục hồi, căn bản không có biện pháp cứu lại."

Lãnh Kính Hàn không rõ nói: "Tổn thương không thể phục hồi?" Phan Khả Hân theo thói quen lấy ra sổ ghi chép bắt đầu tốc ký.

Trương Thiệu Đông nói: "Ừ, đúng vậy, chính là một vài bộ phận sau khi bị tổn thương, bởi vì công năng tự lành của chúng nó cực kém hoặc căn bản không có sẵn công năng tự lành, tổn thương như vậy, đó là không thể phục hồi, vô luận cố gắng thế nào, chỉ có thể trì hoãn bệnh tình hoặc khống chế bệnh tình, mà không thể chữa khỏi, như bệnh tiểu đường, cao huyết áp, những bệnh này đều là dạng tổn thương khó phục hồi tương đối phổ biến hiện nay."

Hàn Phong nói: "Vậy, bọn họ đã xuất hiện vấn đề ở những chỗ nào?"

Trương Thiệu Đông chỉ vào đầu nói: "Chỗ này, tổ chức bộ não bị phá hủy. Mà bộ phận sản xuất collagen trong hệ thần kinh, chính là một loại không hề có năng lực tái tạo."

Hàn Phong nói: "Anh cho rằng là cái gì tạo thành tổn hại như vậy?"

Một bác sĩ lớn tuổi bên cạnh Trương Thiệu Đông nói: "Là một loại thuốc, loại thuốc này phá hủy kết cấu tế bào bên trong não bộ họ. Nhưng các anh nên biết rằng, tổ chức đại não là bộ phận phức tạp nhất của cơ thể người, dùng kiến thức của chúng tôi hiện tại để giải thích đại não xuất hiện dạng tổn thương gì sẽ mang đến dạng hậu quả gì, vẫn chưa thể đủ được. Chúng tôi từ trong máu bọn họ tách ra được một ít tế bào biến dị, còn đang làm công tác sắp xếp thứ tự gen, hy vọng có thể từ đó thu được phát hiện gì."

Trương Thiệu Động giới thiệu nói: "Vị này chính là thầy Ngô Thừa Khai, y sư chủ nhiệm khoa nội thần kinh bệnh viện chúng tôi, cũng là thầy của tôi."

Hàn Phong nói: "Nếu như là thuốc, trong máu hắn có thể tách ra được."

Ngô Thừa Khai nói: "Nếu như là loại thuốc kháng thể, sau khi qua tuần hoàn ruột, cơ hồ không còn lưu lại dược vật gì nữa, bởi vì chúng nó là kháng thể bổ sung, toàn bộ đã trở thành một phần của tế bào."

Hàn Phong nói: "Nếu dùng gien tu bổ và đối nghịch để kiểm tra, hắn có thể điều tra ra là bộ phận nào bị thay đổi chứ?"

Ngô Thừa Khai lúc này mới chuyển ánh mắt từ trên người bệnh nhân dời đến trên người Hàn Phong, quan sát vài phút, mới nói: "Lĩnh vực y học quốc tế cơ quan quyền uy nhất, đối với loại thuyết pháp này hãy còn nằm trong giai đoạn lý luận nghiên cứu, cậu làm sao biết được? Cậu là sinh viên tốt nghiệp trường y nào?"

Hàn Phong hấp tấp cắn trúng lưỡi mình, nhìn Lãnh Kính Hàn, sau đó đáp: "Tôi, tự học đó."

Ngô Thừa Khai lập tức nói: "Không có khả năng! Loại thuyết pháp này,

trên tạp chí, hội học thuật gì cũng chưa từng nói ra, tôi cũng là tham dự hội nghiên cứu thảo luận y học tổ chức ở Đức hồi đầu tuần, mới lần đầu nghe được loại thuyết pháp này, nếu cậu không tham gia hội thảo kia, cậu căn bản không có khả năng biết loại lý luận kiểm tra gien tu bổ này."

Hàn Phong gấp đến độ liều mạng vò đầu, suy nghĩ kỹ nửa ngày, mới đột nhiên nói: "Ông... nói bậy! Từ sáu năm trước, phòng thí nghiệm Plimpton của Đức đã nói ra rồi, gien có thể tu bổ, tế bào có thể tái tạo, chỉ vì quá mới mẻ, cho nên không khiến cho mọi người chú ý."

Ngô Thừa Khai lộ vẻ xúc động nói: "Hả, vậy sao? Bọn họ phát biểu trên tạp chí nào? Cậu, cậu còn nhớ không?"

Hàn Phong nói: "Tôi, tôi sao còn nhớ được. Rất nhiều khoa học khi ấy quá mới mẻ, đều cần 10 đến hàng trăm năm, mới được mọi người từ từ nhận thức hiểu rõ và ứng dụng." Phan Khả Hân dùng ánh mắt quái dị nhìn Hàn Phong, tựa như lần đầu tiên nhận thức anh vậy.

Ngô Thừa Khai tán dương gật đầu. Lãnh Kính Hàn hỏi: "Lý Hưởng đâu? Chúng tôi qua đó nhìn cậu ta một chút, rồi đi ngay."

Trương Thiệu Đông dẫn đường nói: "Đi theo tôi. Lý cảnh quan xương sườn thứ bảy của ngực trái bị nứt, nhiều phần mềm bị thương, bất quá cũng không nghiêm trọng lắm, nghỉ ngơi một thời gian ngắn là được, tối qua bởi vì quá mệt nhọc mới bị ngất, điều kiện thân thể anh ta rất tốt, sau một đêm nghỉ ngơi, tựa như không có việc gì vậy. Hôm qua khi anh ta vừa tỉnh dậy, liền ầm ĩ đòi xuất viện đấy."

Lãnh Kính Hàn nói với Hàn Phong: "Cậu ta là một anh chàng không chịu ngồi yên, trái ngược hẳn với cậu."

Lý Hưởng ở trong phòng bệnh trông chừng ngoài cửa sổ, có vẻ vô cùng bất an, nhìn thấy Lãnh Kính Hàn cùng Hàn Phong tiến vào, hưng phấn nói: "Lãnh trưởng phòng, anh tới rồi, thân thể tôi không sao cả, thật sự

không sao cả, để tôi xuất viện đi."

Hàn Phong nói: "Tốt, chúng tôi chính là đến để mang anh xuất viện."

Lãnh Kính Hàn nói: "Trạng thái mệt nhọc thời gian dài, thân thể của cậu cần khôi phục, tôi nghĩ, cậu vẫn nên nghỉ ngơi vài ngày thì tốt hơn."

Lý Hưởng khổ não nói: "Tôi nào có vấn đề gì, sống ở chỗ này giống như ngồi tù vậy, tôi ra ngoài làm chút hoạt động cũng tốt mà."

Viện trưởng Trương nói: "Anh ta có thể làm chút hoạt động thể lực nhẹ, chỉ cần không vận động kịch liệt, hẳn là không thành vấn đề."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ừm, nếu bác sĩ nói cậu có thể xuất viện, vậy được rồi, vụ án tối qua còn rất nhiều công tác phía sau cần xử lý, Trương Nghệ một mình bận rộn không chịu được, cậu đến hỗ trợ."

Lý Hưởng cúi chào nói: "Dạ!" Anh ta phóng đi làm thủ tục xuất viện.

Lúc này, một bác sĩ trẻ tuổi tiến vào phòng bệnh nói: "Viện trưởng Trương, cuối cùng đã tìm được anh."

Trương Thiệu Đông nói: "Chuyện gì?"

Bác sĩ kia nói: "Bác sĩ Lương đã ba ngày rồi không tới làm việc, rất nhiều bệnh nhân có ý kiến với việc này."

Trương Thiệu Đông hỏi: "Bác sĩ Lương? Bác sĩ Lương nào? Lương Thanh Nho?"

Bác sĩ kia gật đầu nói: "Ừm, phải rồi."

Điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn vang lên, ông đi tới bên cửa sổ nghe điện thoại.

Trương Thiệu Đông nói: "Chẳng phải tôi đã nói với các cậu rồi sao, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của bác sĩ Lương do chính anh ta an bài, anh ta muốn khi nào làm việc thì làm, khi anh ta không tới thì treo bảng hiệu nghỉ không phải được rồi sao?"

Bác sĩ trẻ tuổi nói: "Nhưng mà, bệnh nhân ý kiến rất đông, chúng tôi giải thích bọn họ cũng không nghe."

Trương Thiệu Đông cười nói: "Loại chuyện này, các cậu tự nghĩ biện pháp giải quyết."

Hàn Phong nói: "Vị bác sĩ Lương Thanh Như kia, rất đẹp sao? Được hưởng nhiều đặc quyền như vậy.

Trương Thiệu Đông cười nói: "Nào có, anh ta là bác sĩ nam, Thanh trong nước trong, Nho trong Nho gia, anh ta là bác sĩ ngoại khoa chỉnh hình chúng tôi mời từ Pháp về, sở hữu danh tiếng quốc tế rất cao, thuộc về chuyên gia quyền uy của khoa chỉnh hình thẩm mỹ của bệnh viện chúng tôi, không cho đặc quyền là không được đâu."

Lãnh Kính Hàn đã nói chuyện điện thoại xong sang đây, nói với Hàn Phong: "Vu Thành Long đã được bảo lãnh, vừa mới rời khỏi cục cảnh sát thành phố T."

Hàn Phong cả kinh nói: "Cái gì! Ngay cả câu lưu 24h cũng không được sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Quan hệ của hắn ở thành phố T rất phức tạp, Trần cục trưởng đã nỗ lực hết mức rồi, hiện giờ chúng ta lập tức chạy qua đó chứ?"

Hàn Phong nói: "Đúng vậy, việc này không nên chậm trễ, bọn chúng khẳng định sẽ hành động. Lập tức điều tra một chút, chuyến phi cơ

nhanh nhất đến thành phố T khi nào cất cánh." Nói xong, bọn họ hướng Trương Thiệu Đông cáo từ, rất nhanh rời khỏi bệnh viện. Phan Khả Hân thu hồi sổ tay, chạy theo phía sau.

Ở cửa bệnh viện, đụng phải Lý Hưởng, Lý Hưởng nói: "Các anh vội vã như vậy, đi đâu sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Chúng tôi đến thành phố T, hiện giờ tình huống bên này của chúng ta cơ bản đã tiến vào giai đoạn chót, nhưng tình hình của thành phố T bên kia còn chưa rõ ràng."

Hàn Phong nói: "Nếu tôi không lầm, bọn chúng chuẩn bị bắt đầu thu dây rồi, nếu Vu Thành Long chết, rất nhiều thông tin đều sẽ bị che giấu, thông báo Trần cục trưởng, bí mật bảo vệ Vu Thành Long, hắn là đầu mối cuối cùng của chúng ta tới kẻ chỉ huy phía sau màn kia."

Phan Khả Hân không chút do dự nói: "Tôi cũng đi!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Con có chuyện của con."

Hàn Phong nói: "Cô đi nói cho Lý Hưởng, cứ nói chúng tôi đã đi trước một bước."

Phan Khả Hân lấy di động ra, đong đưa điện thoại nói: "Nhưng tôi có cách mua được vé hạng nhất nha."

Hàn Phong cười nói: "Chúng tôi trở về sẽ lập tức báo với cô!"

Lãnh Kính Hàn cũng nói: "Khả Hân, không phải hai ta không mang con đi, mà là lần này đến thành phố T quả thật quá nguy hiểm, mang con theo thật sự rất không tiện. Con giúp bác liên hệ một vé tốt là được, bác phải đi ngay rồi, đừng chơi trò tính tình trẻ con nữa, được chứ."

Phan Khả Hân dậm chân nói: "Được rồi, biết ngay là mọi người sẽ thế

mà, khi cần người ta hỗ trợ thì nói ngọt như rót mật vậy, không cần nữa, liền xem người ta như thứ đồ vướng víu đá sang một bên. Hàn Phong chính là người như vậy! Bác Lãnh cũng thế!"

Lãnh Kính Hàn mỉm cười nói: "Đừng nghĩ vậy mà. Lần sau? Lần sau có vụ án nhất định mang con đi! Con mau giúp bác liên hệ chút ..."

Phan Khả Hân chu mỏ nói: "Biết rồi! Biết rồi! Con liên hệ vé máy bay cho hai người là được chứ gì."

Ba người đến sân bay. Sau khi đăng ký, Hàn Phong hướng Phan Khả Hân làm động tác tạm biệt, đột nhiên nhớ tới gì đó, nói với Lãnh Kính Hàn: "Đúng rồi, thiếu chút nữa tôi đã quên mất, hiện giờ nếu Long Giai đã không phải là nội gián, có phải nên thả cô ấy ra rồi không, tôi có chút chuyện muốn để cô ấy đi làm."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhưng mà, chứng cứ của cậu chỉ có thể chứng minh Long Giai đáng nghi, cũng không thể rửa sạch tình nghi của Long Giai nha."

Hàn Phong nói: "Ngu ngốc! Tôi biết ý của anh. Ý của tôi là nói, hiện giờ anh hẳn nên tin tưởng Long Giai không đáng nghi chứ, cô ấy vẫn như cũ dưới sự theo dõi của cảnh sát các anh, nhưng cô ấy có thể tự do hành động một chút, để cô ấy có thể đi làm một ít việc khác. Anh hẳn nên biết phải làm thế nào, phương diện này anh thạo hơn tôi mà!"

Lãnh Kính Hàn lấy điện thoại di động ra, Hàn Phong thúc giục nói: "Nhanh lên một chút, máy bay sắp cất cánh!"...

Ba giờ sau, thành phố T, Trần Dũng Quân chờ ở cửa, nói: "Chúng tôi quả thật tìm không được chứng cứ gì rõ ràng, người ta nghiệp vụ bộn bề, tìm người bảo lãnh ra ngoài, chúng tôi cũng không có biện pháp đâu. Hắn đến tột cùng có liên quan gì đến vụ án của các anh? Tại sao các anh không có chứng cứ gì đã muốn câu lưu hắn vậy?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Có thể người này là kẻ thực hiện vụ án kia. Nếu hắn trở về, sợ rằng bất lợi với việc tra án của chúng tôi."

Trần Dũng Quân nói: "Không sao cả, tôi đã phái người giám thị hắn rồi. Mặt khác, Giang Vĩnh Đào sáng nay đã trở lại phòng điều tra hình sự, bởi vì không có chứng cứ, chúng tôi hiện tại cũng chỉ giám thị hắn mà thôi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vu Thành Long hiện đang ở đâu?"

Trần Dũng Quân nói: "Yên tâm, tôi đã phái Giang Hạo đi giám thị hắn rồi, tuyệt đối sẽ không có phát sinh ngoài ý muốn. Các anh đã nói bọn họ có hiềm nghi quan trọng, các anh có chứng cứ gì không?"

Lý Hưởng nhìn Lãnh Kính Hàn, Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, Hàn Phong vò đầu bứt tai, cuối cùng nói: "Không có."

Trần Dũng Quân nói: "Các anh một chút chứng cứ cũng không có, làm sao điều tra bọn chúng chứ?"

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, hỏi: "Chẳng phải cậu vừa chạy đến Thượng Hải Bắc Kinh, còn nói đã phát hiện rất nhiều chứng cứ, sao giờ lại nói không có?"

Hàn Phong nói: "Đó đều là chuyện cũ năm xưa, chỉ có chứng cứ ngoài miệng, không có chứng cứ rõ ràng nha."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy cậu cứ nói thật ra đi, cậu đến tột cùng đã tra được những gì rồi? Khi ở thành phố H, cậu nói đợi sau khi vụ án ở thành phố H kết thúc mới nói cho tôi biết, hiện giờ tới lúc rồi đó."

Hàn Phong nói: "Tôi đây sẽ nói cho các anh biết thôi. Ở Thượng Hải, trong nhà Khải Vận Kim, cha mẹ đều chết vì ung thư, hơn nữa đều là

triệu chứng biến dị cực kỳ hiếm thấy. Do đó, tôi hoài nghi, trong nhà anh ta có vật chất tính phóng xạ. Tôi bảo anh ta mời người của cục giám sát chất lượng môi trường tới làm kiểm tra chất lượng không khí, anh ta gọi điện cho tôi biết, trong nhà anh ta thừa Radon nghiêm trọng, mà nguyên nhân ô nhiễm chính là từ bàn đá cẩm thạch Vu Thành Long mua cho cha anh ta."

(Radon là khí hiếm phóng xạ không màu, không mùi, là sản phẩm phân rã của radium)

Sắc mặt Trần Dũng Quân ngưng trọng, trầm tư nói: "Dùng phương pháp như vậy để giết người sao? Trước kia tôi chưa từng nghe nói qua."

Lãnh Kính Hàn và Lý Hưởng vẻ mặt "còn có cách như thế sao". Hàn Phong giải thích: "Đây là phương pháp giết người gián tiếp, không trực tiếp đẩy người vào chỗ chết, nhưng nguy hại còn lớn hơn, trực tiếp giết người, kẻ bị giết không cảm thấy thống khổ, mà phương pháp giết người như vậy, lại làm cho anh sau khi nhận hết những hành hạ ốm đau mới chết đi. Cho dù không chết, chờ anh phát hiện ra nguy hiểm ẩn náu bên người, thân thể của anh đã không còn cách nào thay đổi nghịch chuyển nữa, sống so với đã chết còn thống khổ hơn. Vả lại, không dễ dàng cho người ta nắm giữ chứng cứ, cho dù cảnh sát bắt được đối tượng tình nghi, hắn có thể cự tuyệt thừa nhận, hắn không biết bàn đá kia có chứa Radon siêu cao. Dựa vào luật pháp của các anh, rất khó định tội hắn. Nhưng mà, hung thủ như vậy trước khi giết người, đầu tiên phải nắm giữ đủ tri thức của riêng mình, tiếp đó phải có đủ tính nhẫn nại. Có một tấm gương rất điển hình, hắn không giết người, hắn dùng phương pháp gián tiếp đoạt vợ. Ví dụ nói hai nhà hàng xóm Giáp, Ất, quan hệ rất tốt, thường ăn cơm cùng nhau; Nhưng Ất nhìn trúng vợ Giáp, hắn cũng không cần giết Giáp đoạt vợ, mà ở trong bữa cơm bỏ vào lượng nhỏ kích thích tố nữ, dần dần công năng tình dục của Giáp giảm xuống, thân thể đặc thù nữ giới hóa, hơn nữa Ất kiên nhẫn theo đuổi, hai năm sau, rốt cuộc vợ Giáp ly hôn với Giáp, cùng chung sống với Ất. Về sau Ất sau khi say rượu phun ra sự thật, bằng không Giáp cũng không làm sao rõ

chuyện gì xảy ra với mình."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhân tâm thời nay thật sự càng ngày càng hiểm ác."

Hàn Phong nói: "Tốt lắm, hãy nói chính sự đi. Về sau tôi đến Bắc Kinh, vợ của Tra Hiếu Lễ là Ngô thị, đã tái giá với trợ lý giám đốc khi đó là Mạch Địch. Tra Hiếu Lễ nghe nói căn bản quản lý sự vụ, nghiệp vụ của ngân hàng Hằng Phúc ở Bắc Kinh, về cơ bản đều là Mạch Địch thay hắn xử lý, do đó tôi mới nói hắn chết vì lười biếng. Hắn chết như thế nào sao? Hắn chết vì sự cố, năm ngoái có một chuyến máy bay chở hành khách phát sinh ngoài ý muốn, các anh còn nhớ không? Hắn chính là chết vì lần tai nạn máy bay đó. Nhưng mà, khi hắn còn sống thích trồng hoa, mà vừa vặn Vu Thành Long lại đưa cho hắn rất nhiều Thiết Cước Hải Đường và Ngân Trản Phượng Tiên Hoa."

Trần Dũng Quân nói: "Cái này thì có gì đáng chú ý?"

Hàn Phong nói: "Thiết Cước Hải Đường và Ngân Trản Phượng Tiên Hoa, mùi và phấn hoa của chúng nó, đều là những vật chất cực dễ dẫn đến ung thư biểu mô. Phương pháp giết người từ chất gây ung thư loại này, chia làm hai loại, có thuốc gây ung thư, tính phóng xạ gây ung thư, lợi dụng thực vật gây ung thư, được phân loại theo vấn đề trước. Mà từ thời gian phân chia, chậm chính là gây ung thư bằng cách tiếp xúc, mau thì có phương pháp bơm vào, bất kể loại phương pháp nào, đều rất khó phát hiện."

Rốt cuộc, Trần Dũng Quân cũng hỏi: "Cậu, làm sao cậu biết?"

Hàn Phong bĩu môi, chau mày, nhanh chóng hướng Lãnh Kính Hàn nháy mắt.

Lãnh Kính Hàn vội giải thích: "À, cậu ta ấy à, cậu ta là một trinh thám tư nhân, trước kia chuyên môn nghiên cứu phương diện này, cậu ta cũng

thích nghiên cứu một vài vấn đề kỳ quái, mặc dù ra nghề muộn, nhưng tôi cũng không thể không thừa nhận, ở một ít phương diện chúng ta chưa đề cập, cậu ta quả thật cũng nhận được một ít tiến bộ." Hàn Phong âm thầm hướng Lãnh Kính Hàn bật ngón cái.

Trần Dũng Quân nói: "Nguyên lai là trinh thám tư nhân, vậy càng tài ba, thật sự là hậu sinh khả úy (kẻ sinh sau ắt hơn bậc đàn anh). Vậy, hai vụ án này đều bất lợi với Vu Thành Long rồi."

Hàn Phong nói: "Không chỉ vậy, còn có lần trước chúng tôi ghé qua thành phố T, tai nạn xe của Tôn Hướng Hiền, sự tình phát sinh đột ngột, mặc dù gia đình nạn nhân không đồng ý làm khám nghiệm tử thi, nhưng phán đoán sơ bộ của chúng tôi, nạn nhân là chết vì trúng độc cấp tính. Mà trước khi sự việc phát sinh nửa giờ, cũng là Vu Thành Long đến phòng bệnh của nạn nhân. Còn có cái chết của Trang Khánh Long, vụ án ba năm trước đây, ông ta chết vì bệnh tim đột phát, nhưng căn cứ vào phân tích của chúng tôi, đó là có người cố ý dẫn dụ bệnh tim của ông ta phát tác, lại cố ý cầm đi thuốc trợ tim ông ta mang theo bên người, cứu giúp không có hiệu quả dẫn đến tử vong, khi ấy người ngồi sát Trang Khánh Long, chính là Vu Thành Long!"

Trần Dũng Quân nói: "Người hắn trù tính giết, đều là ủy viên cũ của ngân hàng Hằng Phúc nha, hắn tới cùng muốn làm gì chứ?"

Hàn Phong nói: "Bởi sự tình này mà tôi mới nghĩ đến việc liên hệ với Giang Vĩnh Đào, Giang Vĩnh Đào khi đó căn bản vẫn chưa phải chủ tịch, quyền cổ phần trong tay ông ta cũng ít đến đáng thương, do đó phái Vu Thành Long hành hung khắp nơi, hiểm độc thu những quyền cổ phần trong tay 10 cổ đông lớn khác vào tay, không tiếc hết thảy thủ đoạn, để ông ta ngồi lên vị trí chủ tịch. Hiện tại, ông ta rốt cuộc đã như nguyện an nhàn, nhưng ông ta còn chưa thỏa mãn, ông ta thiết kế án mưu sát theo bảy tông tội, còn chưa giết đủ bảy người đâu, ông ta còn phải tiếp tục nghĩ biện pháp lấy được những quyển cổ phần của cổ đông khác, lợi dụng cơ hội quyền cổ phần phân trí cải cách, tung lượng lớn cổ phiếu, từ

đó thu hoạch khoản lợi kếch xù. Từ bề ngoài quyền cổ phần ông ta sở hữu, cùng quyền cổ phần ông ta âm thầm thao túng, chờ sau khi cổ phần ngân hàng Hằng Phúc sửa xong, ông ta chỉ cần giữ lại số cổ phiếu đủ để tiếp tục ghế chủ tịch, còn lại toàn bộ bán tống, phỏng chừng có thể từ đó thu lợi hơn ba trăm triệu đồng, lãi ròng!"

Trần, Lãnh hai người trợn mắt há mồm, Hàn Phong nói tiếp: "Hơn nữa, việc này vẫn chỉ là kế hoạch hiện tại đã hoàn thành của ông ta, tôi không dám khẳng định ông ta có thể tiếp tục giết ai nữa không, thẳng đến khi mười cổ đông lớn của ngân hàng Hằng Phúc đều bị giết sạch."

Trần Dũng Quân nói: "Thật sự là một thằng cha đa mưu túc trí."

Hàn Phong nói: "Lần này, trên vấn đề giết Lâm Chính, ông ta có thể nói là hao tổn tâm huyết, thiết kế chứa nhiều bí ẩn, ý đồ trì hoãn thời gian tra án của chúng ta, có thể tranh thủ được một ngày thì tính một ngày, chỉ chờ tin tức sửa cổ phiếu vừa tuyên bố, thì mọi sự liền thuận lợi! Cái gọi là án mạng trộm cướp nhà xưởng Lương Hưng Thịnh, án mạng người điên, án bẫy rập ở tứ hợp viện, vụ án chế tạo vũ khí, cùng với vụ án vượt biên ra khơi chúng ta vừa mới phá xong, đều là vì trì hoãn thời gian mà đặt ra một loại chướng ngại cho chúng ta, hơn nữa, tuyến đường ông ta vạch ra cực kỳ tốt, đến mới đây thôi, tôi vẫn như cũ chỉ là suy đoán suông mục đích và kế hoạch của ông ta, tôi căn bản không có một chút chứng cứ. Tất cả bố trí của ông ta ở thành phố H, đều do Đinh Nhất Tiếu xử lý thay, phần tử khủng bố vũ trang này cũng đều nghe theo Đinh Nhất Tiếu chỉ huy, do đó Đinh Nhất Tiếu vừa chết, tất cả đầu mối đều chặt đứt toàn bộ. Tôi hoài nghi Vu Thành Long có liên quan đến nhiều vụ án mạng, thật có vài vụ án đã lâu lắm rồi, cũng có vài vụ án bởi vì cục diện thành phố H hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát, vì thế tôi chưa từng có cơ hội nắm giữ chứng cứ xác thật được."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cũng không thể để bọn chúng cứ ung dung ngoài vòng pháp luật như vậy!"

Trần Dũng Quân nói: "Yên tâm, nếu Giang Vĩnh Đào chuyển dời lượng lớn quyền cổ phần đến dưới danh nghĩa mình, các đồng chí của cục kiểm tra rất nhanh sẽ điều tra được."

Hàn Phong nói: "Không dễ dàng như vậy đâu, ông ta từng quán triệt đủ loại cách, che dấu hành vi của mình, trên vấn đề sổ sách khẳng định cũng có thủ đoạn vô cùng cao minh."

Trần Dũng Quân còn chuẩn bị nói gì đó, điện thoại vang lên, ông ta nghe điện thoại xong, biến sắc, nói: "Ủy viên quản trị nổi danh của ngân hàng Hằng Phúc, đã chết ở khách sạn lớn hoa mỹ kia."

"Cái gì!" Lãnh Kính Hàn cùng Hàn Phong đồng thời kinh hô: "Tên là gì?" Hàn Phong hỏi.

Trần Dũng Quân nói: "Tên là Trần Thiên Thọ, đồng chí của sở cảnh sát khu vực đã chạy tới hiện trường."

Hàn Phong nói: "Mau, chúng ta cùng đi, bảo bọn họ bảo vệ hiện trường."

Trần Dũng Quân gọi hai người lên xe, một mặt dùng di động liên lạc với cảnh viên ở hiện trường.

Trên xe, Hàn Phong lẩm bẩm nói: "Nhanh như vậy đã bắt đầu thu dây sao? Bụng dạ so với tưởng tượng của tôi còn thâm hơn."

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Thu dây? Lần này là thu dây gì?"

Hàn Phong nói: "Không biết, chúng ta còn chưa điều tra đến đâu mà, ôi, đều do vụ án này liên quan quá rộng, có đôi khi quên mất nhiều chỗ. Còn nhớ không, đêm hôm đó, tôi nhìn thấy Trần Thiên Thọ, tôi quả quyết là hắn không sai, mà người đàn bà cùng hắn một chỗ kia ..."

"Lô Phương!" Lãnh Kính Hàn đột ngột la hoảng lên, người đàn bà kia

đóng vai trò quá quan trọng trong vụ án cái chết của Lâm Chính."

Hàn Phong nói: "Không sai! Bởi vì trở về thành phố H tôi mới nhớ ra người đàn bà kia là Lô Phương, nhất thời chưa liên hệ Trần Thiên Thọ với cả vụ án, nhưng hung thủ sợ chúng ta sẽ từ Trần Thiên Thọ tra ra gì đó, cho nên đã xuống tay trước. Nếu tôi sớm nghĩ ra một chút thì tốt rồi, nhưng hắn tổng cộng chỉ mới xuất hiện trước mắt tôi hai lần. Chậc..." Hàn Phong vươn hai ngón tay, tựa hồ rất bất mãn.

Lúc này, Trần Dũng Quân nói: "Muốn bảo vệ hiện trường hình như không có khả năng lắm, nghe nói đã có rất nhiều người từng vào trong phòng tham quan."

"Hửm? Người chết còn có nhiều người đến tham quan như vậy?" Hàn Phong không tin lắm nói.

Trần Dũng Quân nói: "Không biết, chúng ta đến xem sẽ rõ."

Khi bọn họ chạy tới hiện trường, còn có rất nhiều người muốn chen vào phòng nhìn một cái, bất quá đều bị cảnh sát ngăn cản, đám người Hàn Phong chứng kiến hiện trường, cũng thất kinh!

Người chết có rất nhiều loại cách thức, nhưng chết kiểu như Trần Thiên Thọ có chút đặc biệt, một nam hai nữ, người trần truồng, đồng thời ngã trên giường, cũng khó trách rất nhiều người trước khi cảnh sát đến đã vào phòng tham quan. Phó cảnh sát trưởng của sở cảnh sát tự mang theo đội của mình, cùng bảy dân cảnh chấp hành công tác thủ hộ.

Hàn Phong nhìn hai nữ giới chết cùng Trần Thiên Thọ, biến sắc nói: "Khó trách phải cắt đứt sợi dây này, phương diện này thật là ẩn tàng đầu mối vô cùng trọng yếu, đáng tiếc chúng ta không sớm chú ý tới."

Lãnh Kính Hàn nói: "Hai người phụ nữ này là..."

Hàn Phong chỉ vào một khối đồng thể bên trái, nói: "Lô Phương."

Lãnh Kính Hàn nói: "Ồ, kia là?"

Hàn Phong nói: "Thiện Yến Phi, cũng chính là người đàn bà kế thừa quyền cổ phần của Khải Khai Hoa, thật sự kỳ quái, tại sao ba người bọn họ lại ở cùng nhau?"

Ba cỗ thi thể tách ra cuộn lại, trong miệng có nước bọt, nhưng từ dấu vết hỗn độn và ô vật trên giường đến xem, ba người họ trước khi chết từng phát sinh hành vi tình dục. Lúc này, một người đàn ông trung niên mang theo hộp đồ nghề đi vào hiện trường vụ án, ông ta vừa vào cửa liền quát to: "Mấy người này, tại sao cách thi thể gần vậy? Như thế sẽ phá hỏng hiện trường, mấy người không biết sao?"

Hàn Phong quay đầu lại đánh giá người vừa đến, khoảng 34 35, 1m70, mỏ nhọn tai khỉ, kính cận dày hình tròn, gầy trơ xương, tay xách cái rương, xương bàn tay cùng dây chằng đều lộ rõ ràng. Hàn Phong thầm nói: "Quá mất đồng bộ, thậm chí người so với mình còn gầy hơn. Thế này làm sao mà sống được tới giờ nhỉ?"

Người nọ vừa nhìn thấy Trần Dũng Quân ở đây, lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, nói: "Trần cục trưởng, tôi không biết anh lại đích thân tới hiện trường, thật là ngại quá."

Trần Dũng Quân không để tâm nói: "Vị này chính là trưởng bộ phận pháp y của cục cảnh sát chúng tôi Uông Mạc Lương, đương nhiên không có cách nào so sánh được với pháp y của phòng điều tra hình sự các anh. Mạc Lương, vị này chính là Lãnh trưởng phòng của phòng điều tra hình sự thành phố H."

Uông Mạc Lương buông rương, đưa tay nói: "Nguyên lai ngài là Lãnh trưởng phòng, hân hạnh hân hạnh."

Lãnh Kính Hàn nói: "Xin chào."

Trần Dũng Quân lại nói: "Vị này chính là Hàn Phong, thám tử tư. Cũng là bạn tốt của Lãnh trưởng phòng."

Uông Mạc Lương chỉ gật đầu, Hàn Phong thầm nghĩ: "Người này, so với mình còn kiêu ngạo hơn nữa, diễn trò gì chứ!"

Uông Mạc Lương lại hỏi: "Lãnh trưởng phòng, nghe nói, Lưu Định Cường từng dạy ở học viện y học thành phố H, Lưu giáo sư ở chỗ các anh, không biết có phải thật không?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Không sai, là ở chỗ chúng tôi. Anh ta là trưởng bộ phận pháp y của thành phố H."

Uông Mạc Lương cung kính nói: "Nguyên lai Lưu giáo sư thật sự ở chỗ các anh, xin thay tôi hướng thầy hỏi thăm sức khỏe, tôi là học trò của thầy ấy. Có cơ hội, tôi nhất định tự mình đi thăm thầy." Lãnh Kính Hàn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 19: Án mạng ở thành phố T (2)

Trong lòng Hàn Phong sụt sịt nói: "Hứ, nguyên lai là học sinh của anh béo, tôi còn tưởng là người có địa vị gì chứ."

Trần Dũng Quân nói: "Mấy lời khách sáo để sau hãy nói, bắt đầu công tác thôi."

Uông Mạc Lương vừa bắt đầu kiểm tra vừa báo cáo kết quả nói: "Đã tử vong hơn 10 giờ, là chết vào tối qua. Trước khi chết từng phát sinh hành vi tình dục, kết luận sơ bộ, là trúng độc thuốc dẫn đến tử vong. Không có dấu vết vật lộn, là chết trong lúc ngủ."

"Không có dấu vết vật lộn?" Hàn Phong hỏi: "Nếu như không có dấu vết vật lộn, bọn họ sẽ không trụi lủi nằm đó đúng không? Ít nhất cũng có khăn trải giường để đắp chứ?"

Uông Mạc Lương nói: "Có lẽ, có lẽ là người đến đây xem náo nhiệt đã làm mất. Chỗ này, dưới giường không phải sao."

Thừa dịp Uông Mạc Lương không chú ý, Hàn Phong một tờ khăn ăn lau tay nhỏ khách sạn cung cấp miễn phí cho vào trong túi quần, Lãnh Kính Hàn thấy được.

Hàn Phong nói với Lãnh Kính Hàn: "Loại chết kiểu này chúng ta từng gặp rồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "A, cậu là nói tên phạm nhân bị bắt kia." Lãnh Kính Hàn nhớ, phạm nhân này miệng sùi bọt mép, nhưng trước khi chết giãy giụa vô cùng thống khổ.

Uông Mạc Lương còn đang thu gom bộ lông, dấu tay làm chứng cứ, Hàn Phong nói với Lãnh Kính Hàn: "Đi thôi, xin mời Trần cục trưởng mang bọn tôi đến chỗ Vu Thành Long."

Trần Dũng Quân nói: "Thế nào, không đợi kết quả kiểm tra của Mạc Lương sao?"

Hàn Phong nói: "Không cần, kết quả ở đây đã không quan trọng nữa, bọn chúng bắt đầu thu dây rồi, nhất định sẽ xuống tay với Vu Thành Long, tôi sợ đến chậm, lại trễ một bước."

Trần Dũng Quân nói: "Không cần quá lo lắng, Giang Hạo là cảnh sát ưu tú nhất trong cục của chúng tôi, cậu cũng thấy đấy, một thân cơ thể của anh ta, hơn nữa có kinh nghiệm phá án trên 10 năm. Nếu muốn từ chỗ anh ta giết người, còn cần động một ít đầu óc đấy."

Trần Dũng Quân ngồi ghế phó lái, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn ngồi phía sau. Sau khi ba người lên xe, Lãnh Kính Hàn mới nói: "Cậu vừa rồi lấy cái gì đó?"

Hàn Phong móc khăn tay ra, trên khăn tay màu trắng dùng máu viết hai chữ "Dâm dục".

Lãnh Kính Hàn nói: "Vẫn. . . vẫn là bảy tông tội, cứ nhiên một lần giết ba người!"

Hàn Phong nói: "Trần Thiên Thọ mới là nhân vật chính, mà Lô Phương cùng Thiện Yến Phi cũng chỉ là vai phụ mà thôi. Chúng ta gặp được một đối thủ cực kỳ độc ác đấy, mặc dù là đối với thủ hạ của chính mình, cũng dùng sự lừa gạt cùng trù tính mà đối đãi, không lưu tình chút nào."

Trần Dũng Quân nói: "Bảy tông tội? Chẳng phải đã giết bảy người rồi sao?"

Hàn Phong nói: "Không biết, nhưng trước mắt chúng ta chân chính nắm giữ chỉ có gắt gỏng, ngạo mạn, cùng dâm dục của lần này, còn lại cũng chỉ là suy đoán của tôi, chưa thể khẳng định."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nếu Trần Thiên Thọ là dâm dục, vậy Lâm Chính sẽ không phải là dâm dục nữa, ông ta tại sao lại chết chứ?"

Hàn Phong nói: "Không biết, có lẽ cũng không có nguyên nhân gì, hiện tại kẻ lập kế hoạch phía sau màn kia đã không cần so đo bảy tông tội gì nữa, y chỉ muốn mau chóng thanh trừ tất cả những kẻ biết rõ sự tình chúng ta đã nắm giữ, một khi mọi người đều chết sạch, chúng ta cũng sẽ không còn đầu mối nữa. Vu Thành Long, là đầu mối quan trọng cuối cùng mà chúng ta nắm giữ, sau Đinh Nhất Tiếu, bọn chúng không có lý do gì buông tha cho Vu Thành Long. A! Tôi cuối cùng cũng nghĩ ra!" Hàn Phong lấy mẩu giấy nhỏ, chính là số di động Vu Thành Long viết cho anh, anh cầm mã số nói: "Mã số này, chính là số điện thoại di động cuối cùng Lâm Chính nghe trước khi chết đấy!"

Trần Dũng Quân cười nói: "Yên tâm, lần này nhất định có thể đuổi kịp trước khi bọn chúng đến chỗ Vu Thành Long." Ông ta vừa cười, vừa nghe điện thoại vừa gọi tới, nghe xong, nụ cười kia liền cương cứng trên mặt, sau đó ánh mắt trở nên thâm trầm, Hàn Phong nói khẽ với Lãnh Kính Hàn: "Tình hình không ổn."

Quả nhiên, cuối cùng Trần Dũng Quân dùng vẻ mặt xin lỗi nói: "Giang Hạo gọi điện báo, Vu Thành Long đã chết!"

"Cái gì!" Lãnh Kính Hàn kinh hô, Hàn Phong xòe năm ngón tay, che lên mặt, phát ra tiếng thở dài.

"Hắn chết thế nào?" Lãnh Kính Hàn lớn tiếng hỏi, Trần Dũng Quân lắc đầu, dùng một ngón tay chỉ bên đường nói: "Ngay phía trước."

"Hắn chết thế nào!" Hàn Phong lớn tiếng hỏi, một cảnh viên đeo kính đáp: "Chúng tôi vẫn luôn theo dõi Vu Thành Long đến đây, sau khi hắn vào nhà thì không bước ra nữa. Chúng tôi trông chừng ngay dưới lầu nhà hắn, về sau chúng tôi phát hiện một người phụ nữ hành tung khả nghi, trời nóng mà lại mang kính đen và khăn bông, vào cao ốc đối diện. Lúc ấy không ai trong chúng tôi chú ý đến, sau lại nghe được tiếng của cửa sổ vỡ, Giang cục phó nói đối diện có người, lập tức bảo chúng tôi chia thành hai đội, một đội đến lầu bốn đối diện điều tra phần tử khả nghi, đội khác thì theo Giang cục phó xông lên đó. Chúng tôi vừa lên nhìn, Vu Thành Long đã trúng đạn. Một đội khác ở trong phòng cao ốc đối diện phát hiện một vỏ đạn G3SG1, hiện tại Giang cục phó đang ở đó."

Trần Dũng Quân giậm chân nói: "Giang Hạo trước giờ vẫn rất cẩn thận, tại sao phát hiện kẻ khả nghi mà không ngăn lại kiểm tra."

Cảnh viên kia nói: "Khi người khả nghi xuất hiện, vừa vặn Giang cục phó, Giang cục phó rời đi trong chốc lát."

"Cái gì!" Trần Dũng Quân vừa trừng mắt, cảnh viên kia vội nói: "Anh, anh ấy đi mua thuốc lá."

Trần Dũng Quân lắc đầu nói: "Giang Hạo này, cái gì cũng tốt, chỉ có nghiện thuốc lá quá nặng, đặc biệt vài năm gần đây, nghiện thuốc lá càng ngày càng nặng, một ngày một gói. Đã sớm bảo cậu ta, phải cai đi, cậu ta vẫn không nghe, lần này xảy ra sơ suất lớn như thế, haiz..."

Hàn Phong hoài nghi nói: "Tại sao anh ấy phải tự mình đi mua?"

Trần Dũng Quân giải thích: "Cậu không biết, cậu ta chung quy nói hiện giờ thuốc giả bán nhiều lắm, cậu ta đến giờ vẫn tự mình mua thuốc. Lần này xem tôi có phê bình cậu ta không cho biết!"

Hai cảnh viên nâng thi thể Vu Thành Long xuống lầu, Hàn Phong nói: "A, pháp y vẫn còn chưa tới, sao lại nâng người xuống rồi?"

Hai cảnh viên sửng sốt, một cảnh viên nâng phía sau hơi lùn nói: "Tất cả mọi người đều nhìn thấy, đấu súng bỏ mình, còn, còn cần pháp y sao?" Hàn Phong nhìn vết thương của Vu Thành Long một chút, đầu trúng đạn, viên đạn xuyên qua não, chọc thủng trán, bắn khỏi ót, Hàn Phong lại tiến sát đến, ngửi ngửi vết thương, gãi gãi đầu, tựa hồ có chỗ nào đó không rõ.

Hàn Phong chuyển hướng Lãnh Kính Hàn, hỏi: "Quy củ của các anh đều quyết định như thế?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Việc này..."

"Là tôi bảo bọn họ nâng xuống đấy." Một thanh âm vang dội từ xa xa vang lên, Giang Hạo, đại hán thân hình khôi ngô kia xoải bước đi tới.

Chẳng biết thế nào, Hàn Phong nhìn Giang Hạo, luôn có loại cảm giác nói không ra lời, cơ thể của anh ta thật sự là đô quá dữ dội, đã phát triển đến có chút biến dạng. Giang Hạo kia vừa đứng trước mặt Hàn Phong, Hàn Phong liền càng như cây mía được ép qua. Giang Hạo nói: "Hiện trường đã thăm dò, cũng để lại hình người, tôi sợ làm cho mọi người khủng hoảng, cho nên mới đưa ra quyết định nhanh chóng xử lý thi thể. Thừa dịp bây giờ còn chưa ai nhìn thấy, nhanh nâng lên xe."

Hai cảnh viên vội vàng nâng thi thể Vu Thành Long đi về hướng xe.

Trần Dũng Quân nói: "Như vậy cũng tốt, nếu để dân chúng biết có phát sinh vụ án đấu súng, nhất là ở thành phố H các anh vừa mới xảy ra vụ án bạo lực đặc biệt lớn, hiện giờ lòng người đang rất hoảng sợ."

Hàn Phong nói: "Tôi tới đó nhìn xem."

Trần Dũng Quân nói: "Chúng tôi ở bên dưới chờ cậu, Giang Hạo, cậu mang Tiểu Lưu đi theo cậu ấy."

Nhà Vu Thành Long ở lầu bốn, bên trong có thêm tầng, Hàn Phong vào cửa lại hỏi: "Cửa bị phá hủy?"

Giang Hạo nói: "Là tôi nổ súng. Lúc ấy trong lòng tôi sốt ruột, xông vào trước, bọn họ chưa đuổi kịp, tôi gõ cửa ba lần, không có phản ứng, tôi liền trực tiếp nổ súng, sau đó chạy vọt vào, liền nhìn thấy Vu Thành Long nằm dưới đất, ngay chỗ đó." Rất nhiều cảnh viên đều rõ ràng nghe được tiếng súng, khi đó bọn họ còn đang ở lầu hai.

Hàn Phong nói: "Không phải chứ, sao các anh chạy chậm vậy!"

Tiểu Lưu nói: "Cậu không biết, Giang cục phó chúng tôi từng tham gia thi đấu đoạt quán quân chạy cự ly ngắn cấp thành phố, tốc độ leo cầu thang càng nhanh hơn, anh ấy lên một tầng lầu chỉ cần hai bước. Người ta có bay trên cỏ, lướt trên nước, Giang cục phó chúng tôi đích thực chính là phóng qua lầu."

(Tiêu: bay trên cỏ lướt trên nước đều là chỉ giống như khinh công tốc độ cực nhanh chân không chạm đất :D)

Giang Hạo cười nói: "Nào có, đều là trước kia truy bắt tội phạm ma túy, chạy trong rừng rậm thành quen."

Bên ngoài là một ban công lộ thiên, có một bồn hoa nhỏ, loại hoa be bé, ngay phía dưới bồn hoa chính là nơi cảnh sát chờ đợi, Hàn Phong ghé vào tay vịn bồn hoa hướng ra ngoài nhìn, còn có thể nhìn thấy cảnh sát bận rộn dưới lầu. Cả ban công lộ thiên đều dùng cửa sổ thủy tinh trang trí lên, hình người biểu thị, Vu Thành Long nằm dưới song cửa, hiển nhiên khi ở trên ban công ngắm cảnh thì bị bắn chết. Hàn Phong chỉ vào lầu bốn khách sạn hướng nam đối diện nói: "Hung thủ nổ súng ở đó sao?"

Giang Hạo nói: "Đúng. Khi ấy chúng tôi cũng nghe được tiếng vỡ của

thủy tinh vang lên, bởi vì trước khi Vu Thành Long về nhà, chưa có ai từng vào phòng, tôi lập tức nghĩ đến có thể là lính bắn tỉa làm, cho nên liền hướng lầu bốn cao ốc đối diện nhìn thoáng qua, cũng chỉ nhìn thấy bóng người nhoáng lên. Tôi lập tức phái người bọc đánh khách sạn nọ, nhưng vẫn để người kia chạy thoát."

Hàn Phong nhìn lỗ súng trên thủy tinh, hỏi: "Các anh cũng nghe được tiếng thủy tinh vang sao?"

Mấy cảnh viên đều nói: "Đúng vậy."

Hàn Phong lại hỏi: "Các anh đều chứng kiến lầu đối diện có bóng người sao?"

Mấy cảnh viên nhìn nhau, có người trầm tư, có người lắc đầu, vẫn là cảnh viên đeo kính kia nói: "Chỉ có Giang cục phó nhìn thấy, chúng tôi chưa từng thấy."

Giang Hạo nói: "Ừ, tôi phát hiện rất nhanh, mà hung thủ kia rời đi còn nhanh hơn, tôi cũng chỉ nhìn được một bóng lưng. Duy nhất có thể xác nhận chính là cô ta là nữ."

Hàn Phong nói: "Là nữ giới? Anh chắc chứ?"

Giang Hạo gật đầu, Hàn Phong lại hỏi: "Là tóc dài hay tóc ngắn?"

Giang Hạo chần chừ nói: "Cô ta bọc khăn trùm, bất quá, tôi nghĩ lại một chút, hẳn là tóc dài, ừm, là tóc dài."

Hàn Phong lại hỏi, "Cô ta tóc màu gì?"

Một cảnh viên tiếp lời: "Là màu vàng kim."

Hàn Phong nói: "Anh chắc chắn như vậy?"

Cảnh viên kia nói: "Ừ. Khi cô ta ở dưới lầu, tôi nhìn thấy vậy."

Hàn Phong xem xét cảnh vật trong phòng, lại hỏi: "Các anh tìm được viên đạn chưa? Đầu của Vu Thành Long bị nó đục đó."

Cảnh viên nói: "Còn chưa tìm được."

Giang Hạo chỉ vào một đầu ban công khác nói: "Việc này cũng không có gì kỳ quái, đường bay viên đạn thẳng tắp, cửa sổ bên kia đang mở, rất có khả năng bay ra ngoài."

Hàn Phong đi khắp nơi một vòng, gật đầu nói: "Ừm, không có gì nữa, chúng ta tiếp tục sang đối diện xem đi."

Lúc gần đi, Hàn Phong nhìn thoáng qua phía trên TV phòng khách, đặt một bức ảnh, Hàn Phong thừa dịp mọi người không chú ý, đem cả bức ảnh và khung hình lấy đi. Đó là bức hình Vu Thành Long chụp cùng Lô Phương.

Khách sạn tầng 4, Hàn Phong ghé vào trên bệ cửa sổ nhìn, nhìn thế nào cũng cảm thấy không đúng lắm, anh hỏi: "Vỏ đạn phát hiện ở đâu?"

Giang Hạo nói: "Chỗ đó." Chỗ ngón tay anh ta chỉ, là một bình hoa trang trí.

Hàn Phong nói: "Phía sau lọ hoa?"

Giang Hạo gật đầu. Hàn Phong bỗng nhiên ló đầu ra, trong khe hở vách tường bên ngoài cửa sổ có vật gì đó, hơn phân nửa người đều treo lơ lửng ngoài cửa sổ. Hàn Phong mắt thấy sắp với tới vật kia, đột nhiên có người kéo chân anh lại, anh vừa cúi đầu nhìn, Giang Hạo đang cầm chân anh, Giang Hạo nói: "Cẩn thận một chút, cậu sắp té xuống rồi."

Hàn Phong lùi về, nói với Giang Hạo: "Tôi thấy phía trên có vật gì đó, tôi muốn gỡ nó xuống."

Giang Hạo nói: "Để tôi lấy."

Hàn Phong ở một bên chỉ huy nói: "Lên chút, lên chút, lại lên chút nữa, đúng, chính là chỗ đó, là gì thế?"

Giang Hạo nói: "Là một cây đinh có thể là khi xây nhà lưu lại. Cắm quá sâu, không nhổ ra được."

Giang Hạo lui về phòng, nói: "Chính là mẩu đinh sắt, có non nửa đoạn lộ ra ngoài, tất cả đều đã bị gỉ sét."

Hàn Phong lại thò đầu ra nhìn một chút, nói: "Tôi còn tưởng là gì, hóa ra là đinh sắt, trên đinh sắt có thứ gì không?"

Giang Hạo nói: "Không có."

Hàn Phong gật đầu nói: "Tốt lắm, cám ơn anh."

Giang Hạo nói: "Không có chi."

Hàn Phong xuống dưới lầu, chỗ góc đường, ngửa đầu nhìn, chính ngay phía dưới góc tường có đinh sắt kia, anh ngồi xổm xuống, lấy tay quẹt lên một dúm bụi trên mặt đất. Dúm bụi này, ngoại trừ bụi đất, còn có một chút gỉ sắt!

Hàn Phong phủi quần áo sạch sẽ, trở lại chỗ đám người Trần Dũng Quân, Lãnh Kính Hàn hỏi: "Thế nào? Có phát hiện gì không?"

Hàn Phong lắc đầu, Lãnh Kính Hàn thở dài nói: "Cứ như vậy, đầu mối của chúng ta lại chặt đứt toàn bộ. Chúng ta thật sự một chút chứng cứ cũng không có sao?"

Hàn Phong đột nhiên cười nói: "Cũng không phải một chút chứng cứ cũng không có, chứng cứ vẫn có một ít."

Giang Hạo vừa vặn xuống lầu, nghe được một câu cuối cùng, hỏi: "Cậu đã tìm được chứng cứ gì?"

Hàn Phong nói: "Không phải chứng cứ của vụ án giết người này, chứng cứ của tôi, là đang chỉ Giang Vĩnh Đào."

Giang Hạo không hiểu lắm, hỏi: "Chỉ ra Giang Vĩnh Đào? Chủ tịch tập đoàn Hằng Phúc? Ông ta có vấn đề gì?"

Trần Dũng Quân đem phân tích của Hàn Phong đại khái nói rõ một lần, Giang Hạo nói: "A! Việc này không xong rồi."

Hàn Phong nhạy cảm hỏi: "Sao rồi?"

Giang Hạo nói: "Đi giám thị Giang Vĩnh Đào chính là A Long, thằng nhóc kia làm việc luôn quên trước quên sau, nếu Giang Vĩnh Đào thật là chủ mưu, ông ta khẳng định sẽ nghĩ cách đào tẩu, A Long hơn phân nửa sẽ mất dấu thôi."

Trần Dũng Quân nói: "Nhà ga, sân bay, hải quan, biên phòng, cũng đã bày lưới, không sợ ông ta chạy trốn, chỉ sợ ông ta không trốn!"

Hàn Phong nói: "Tốt nhất vẫn nên gọi điện xác nhận một chút, miễn cho chúng ta lại uổng công một chuyến."

Trần Dũng Quân lập tức lấy di động ra, nói: "Alo, tôi là Trần cục trưởng, A Long, tình huống theo dõi giám thị của các cậu ở đó thế nào? Cái gì? Ông ta vào câu lạc bộ Chanel? Đã vào bao lâu? Có người theo vào không? Phải có thẻ hội viên? Các cậu sao không trình giấy chứng nhận hả? Các cậu tới cùng đang làm gì ở đó! Đi vào đã lâu như vậy, các cậu

cũng không đến nghe ngóng một chút! Lập tức vào đó điều tra! Có tình huống gì lập tức báo cáo!"

Hàn Phong lắc đầu nói: "Xem ra cũng đã mất dấu."

Trần Dũng Quân nói: "Giang Vĩnh Đào tiến vào câu lạc bộ Chanel, đó là một câu lạc bộ cao cấp, yêu cầu thẻ hội viên mới có thể tiến vào, bọn họ theo tới cửa, liền canh giữ ở chỗ ấy. Nhưng mà, đã qua hai giờ rồi, bọn họ lại không nghĩ đến việc báo cáo tôi, cũng chưa vào xem xét, A Long này! Cậu ta làm việc cái kiểu gì ấy."

Điện thoại di động vang lên, Trần Dũng Quân nhanh chóng nhận nghe, ông đột nhiên giận dữ nói: "Cái gì! Đã đi hơn một giờ rồi! Cậu xem xem các cậu , còn ở đó làm gì! Lập tức nghe cho rõ, Giang Vĩnh Đào tới cùng đã đi đâu!" Ông hướng Giang Hạo nói: "Lập tức phái người, đến những nơi Giang Vĩnh Đào thường lui tới điều tra!"

Lãnh Kính Hàn nhắc nhở nói: "Còn có chỗ nào chúng ta không ngờ tới hay không?"

Trần Dũng Quân nói: "Không có khả năng, ông ta chỉ có nhiêu đó con đường. Ông ta mất tích ở câu lạc bộ Chanel, chỗ đó cách trạm xe lửa gần đây, ông ta có thể đáp xe lửa rời đi hay không?"

Hàn Phong cười đưa tay, nói: "Mượn điện thoại di động dùng một chút."

Anh cầm điện thoại di động của Trần Dũng Quân qua, sau khi bấm hỏi: "Alo, tôi là Hàn Phong. Nhìn thấy chủ tịch Giang Vĩnh Đào không?...Ồ...vẫn một mình ngồi trong phòng sao? Đã một giờ... không có gì, chúng tôi có chút việc, muốn tìm ông ta nói chuyện... được, chúng tôi lập tức tới ngay. Tạm thời không cần thông báo ông ấy... được, bye bye!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Gọi điện cho ai vậy?"

Hàn Phong trả điện thoại di động, nói: "Lên xem. Hy vọng Giang Vĩnh Đào đừng làm gì ngu ngốc."

Trần Dũng Quân hỏi: "Đi đâu?"

Hàn Phong nói: "Ngân hàng Hằng Phúc ... cao ốc tổng bộ!"

Giang Hạo cũng lên xe nói: "Tất cả mọi người đi, lần này không thể để ông ta chạy nữa!"

Vài chiếc xe cảnh sát hú còi, nối đuôi nhau vút đi.

Trên xe, Lãnh Kính Hàn nói: "Người vừa rồi là ai?"

Hàn Phong nói: "Hiểu Quân."

Lãnh Kính Hàn kỳ quái nói: "Làm sao cậu biết Giang Vĩnh Đào sẽ trở về cao ốc tổng bộ chứ?"

Hàn Phong nói: "Rất đơn giản, ông ta trốn chạy quá vội vàng, ngay cả Đinh Nhất Tiếu cũng còn biết ôm tiền bỏ trốn, Giang Vĩnh Đào không thể hai tay trống trơn mà đi đúng không? Bởi vì hôm nay vẫn bị giám thị, do đó ông ta phải nghĩ một biện pháp, trở lại tổng công ty, để không làm cảnh sát hoài nghi, cũng không thể quá lộ liễu. Cho nên, ông ta lựa chọn tới gần chỗ bến xe để mất tích, khiến cảnh sát sốt ruột tìm kiếm, để ông ta quay về công ty tranh thủ thời gian tập hợp tài chính."

Lãnh Kính Hàn nói: "Những người này cũng quá ngu dốt, chẳng lẽ bọn chúng không biết, chạy thoát thân trước quan trọng hơn sao."

Hàn Phong nói: "Đó là suy nghĩ của anh, đối với một người tính toán trăm phương ngàn kế nhiều năm, tỉ mỉ trù tính một loạt kế mưu sát và âm mưu kinh tế, tiền, so với mạng bọn chúng còn quan trọng hơn."

Khi bọn họ đi tới ngân hàng Hằng Phúc, vừa vặn chứng kiến một chiếc xe cấp cứu cũng chạy đến cửa ngân hàng Hằng Phúc, cảnh sát cùng bác sĩ cơ hồ đồng thời xuống xe, Hàn Phong cười khổ nói: "Lại tới chậm một bước sao?"

Trang Hiểu Quân ở cửa, nhìn thấy Hàn Phong bọn họ xuống xe liền chạy sang, vội vã nói với Hàn Phong: "Sau khi anh gọi điện cho tôi, tôi cũng biết sự tình bất thường, bác Giang từ sau khi khảo sát ở Malaysia trở về, liền bộ dáng tâm sự nặng nề, tối qua lại có cảnh sát đến hỏi. Vừa rồi anh lại đột ngột gọi điện cho tôi, tôi lập tức ý thức được khả năng có chuyện gì sắp phát sinh. Cho nên tôi muốn trực tiếp đi hỏi bác Giang, hỏi ông ấy tới cùng xảy ra chuyện gì! Nhưng ông ấy... nhưng ông ấy..." Trang Hiểu Quân nghẹn ngào, nói: "Ông ấy vậy mà đã uống thuốc độc!"

Hàn Phong nói: "Đừng có gấp, chúng ta đi nhìn xem."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu mau dẫn chúng tôi đi!"

Trang Hiểu Quân ở phía trước dẫn đường, một đám cảnh sát theo ở phía sau, Hàn Phong bỗng nhiên phát hiện, một thân ảnh tóc vàng yểu điệu, đang đi về hướng ngược lại với bọn họ, Hàn Phong mỉm cười, quay đầu đi.

Lãnh Kính Hàn bọn họ đi cùng các bác sĩ vào phòng.

Giang Vĩnh Đào ngã trên bàn, đồ đạc trên bàn làm việc quăng tứ phía, một bác sĩ tiến lên thăm dò hơi thở, nghe nhịp tim một chút, lại lắc đầu, Lãnh Kính Hàn tiến lên hỏi: "Có thể đoán được là trúng độc gì không?"

Bác sĩ nói: "Phải làm phân tích."

Trần Dũng Quân nói: "Xem ra, ông ta cũng biết mình trốn không thoát, cho nên mới sợ tội tự sát."

Lãnh Kính Hàn nhìn thi thể Giang Vĩnh Đào, nói: "Tại sao có thể như vậy chứ? Chẳng lẽ kẻ chủ mưu cuối cùng, cũng dễ dàng bỏ mạng như vậy? Cậu nói đi Hàn Phong. Hàn Phong? Người đâu rồi?"

Giang Hạo nói: "Tôi tưởng cậu ấy vẫn đi theo phía sau tôi, các anh không nhìn thấy?"

Những cảnh viên còn lại đều nói không có, một cảnh viên chót nhất nói: "Tất cả mọi người đều nghĩ muốn sớm đến hiện trường phát sinh án, không ai chú ý tới cậu ấy."

Lãnh Kính Hàn nói: "Mau tìm, hung thủ giết người kia nói không chừng có vũ khí!"

Bãi đỗ xe ngầm, Tần Di xoải bước nhẹ nhàng tiến tới, thầm nghĩ: "Đám cảnh sát ngu ngốc, chờ các người làm rõ ràng thi thể Giang Vĩnh Đào xảy ra chuyện gì, ta đã sớm tự do rồi."

Phía trước đang đậu chiếc xe thể thao Ferrari cô ta yêu thích, nhưng bên cạnh xe đang đứng một người, người nọ cao mà gầy yếu, hai tay khoanh trước ngực, mặt mang theo nụ cười, hai mắt vẫn luôn dừng trên sàn nhà, nghe được tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp nói: "Tần tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt. Để đám cảnh sát ngốc kia đi thăm dò thi thể của Giang Vĩnh Đào đi, chờ bọn họ điều tra rõ, ta đã sớm đã cao bay xa chạy rồi. Cô đang nghĩ vậy, đúng không!"

Tần Di ngạc nhiên nói: "Hàn...Hàn Phong!"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20: Kết án (1)

Hàn Phong nói: "Cửa có lượng lớn cảnh sát, mà cảnh sát trên lầu rất nhanh thôi cũng sẽ phát hiện ra Giang Vĩnh Đào không phải tự sát, bọn họ sẽ phong tỏa tòa cao ốc này đồng thời gặng hỏi tất cả nhân viên, đến lúc đó, cô rất dễ dàng vì nguyên nhân từng một mình vào phòng chủ tịch mà bị tra ra. Cửa của bãi đỗ xe ngầm mở ở một sườA khác của Aao ốc tổng bộ, nơi này là lộ tuyến chạy trốn duy nhất của cô rồi."

Tần Di cười nói: "Chạy trốn? Anh nói cái gì vậy? Tại sao tôi phải chạy trốn? Tôi vừa liên lạc với một bác sĩ uy tín, ông ta bảo tôi lái xe qua đường Mạc Hà đóA ông ấy, aAh ngăn trước xe tôi làm cái gì, muốn tôi tiễn anh một đoạn sao?"

Hàn Phong cũng cười nói: "Không cần đóng kịch, nếu thật sự muốn Giang Vĩnh Đào vĩnh viễn câm miệng, sẽ không có khả năng cho ông ta có cơ hội mở miệCg nói chuyện lần nữa đúng không? Tựa như các người giết chết Trang Khánh Long vậy!"

Tần Di nhìn quanh trái phải, không thể tin nói: "Anh nói cái gì? Sao tôi càng nghe càng hồ đồ? Cái gì giết chết Trang Khánh LoAg? ÔAg ta là vị ủy viên quản trị lâu năm mà tôi hết mực tôn kính, tôi làm sao có thể giết chết ông ấy chứ? Tôi cũng vẫn luôn đối xử tốt với Trang Hiểu Quân, tôi nói nha ngài cảnh sát, đầu óc của anh có phải có vấn đề rồi không?"

Hàn Phong nói: "Sau khi cô biết chúng tôi gặp mặt Vu Thành Long, cô cũng biết mục đích đến của chúng tôi, bởi vì lần này chúng tôi mang theo phê chuẩn của lãnh đạo cấp cao tới, các người không cách nào cự tuyệt, để trì hoãn thời gian, cô liền bắt đầu chuẩn bị tai nạn xe ngoài ý muốn này, đúng không? Bởi vì Tôn Hướng Hiền là nhân viên công ty, cho nên các người hiểu rõ bối cảnh thân thế của hắn, đối với kế hoạch các người áp dụng cũng vô cùng tiện lợi. Các người biết, Tôn Hướng

Hiền vừa học lái xe, các người liền bắt đầu ở trên việc lái xe viết nên biện pháp. Tai nạn xe phát sinh phổ biến ở một đám người, đó là những nam giới trẻ tuổi, tâm tình không ổn định hoặc sau khi say rượu, do trời sáng, còn chưa đến thời gian ăn uống, vì vậy các người liền nghĩ biện pháp khiến cho tâm tình hắn dao động. Mà các người trên thực tế cũng chưa thành công đâu, khi tôi đến Vân Nam, vợ của Tôn Hướng Hiền nói cho tôi biết một hiện tượng rất kỳ quái, ngay trước một giờ khi Tôn Hướng Hiền xảy ra chuyện, có người gọi điện đến nhà bọn họ, nói cục điện báo đường bộ kiểm tra đo đạc, mời vợ hắn phối hợp ngắt điện thoại di động một giờ, sau đó điện thoại bàn trong nhà lại vang lên, nói số điện thoại nhà bọn họ được thưởng, mời vợ hắn đến cục điện báo đổi tặng phẩm, hơn nữa quy định thời gian đổi tặng phẩm. Bình thường dưới tình huống này, đây là một loại thủ pháp của kẻ lừa đảo, nhưng dùng để giết người cũng không hàm hồ chút nào. Bởi vì trong nhà Tôn Hướng Hiền có bà cụ lỗ tai không tốt, con của hắn vừa tròn một tuổi, do đó vợ hắn nhất định mang theo đứa nhỏ ra ngoài, lại tắt điện thoại di động, Tôn Hướng Hiền trong một giờ kia không cách nào liên lạc với người nhà. Tôi có thể tưởng tượng, các người lập tức gọi điện nặc danh cho Tôn Hướng Hiền, nói trong nhà hắn xảy ra chuyện lớn, có lẽ liên quan đến mạng người. Tôn Hướng Hiền, vị này trẻ tuổi mới học lái xe, tâm tình đã dao động, đây là bước đầu tiên!"

Tần Di vén mái tóc vàng ra sau tai, bộ dáng chăm chú lắng nghe, Hàn Phong dựng thẳng hai đầu ngón tay, nói: "Bước thứ hai, thu hút lực chú ý của người lái! Các người khi ấy đậu xe vận tải ở chỗ đó, trên toa xe vận tải này treo bức ảnh cực lớn của vợ Tôn Hướng Hiền, mà vợ hắn bộ dáng cực kỳ giống một ngôi sao điện ảnh. Khi tôi đi hỏi một bà cụ đương sự, bà từng hướng tôi nhắc tới chi tiết này, mà khi đó tôi cho rằng bà đã hoa mắt, không thấy rõ ràng. Bất quá, may là cái đầu này có khi trí nhớ tốt đến kinh người, tôi lần đầu tiên nhìn thấy vợ Tôn Hướng Hiền, lập tức cũng nhớ tới lời bà cụ, tôi bắt đầu ý thức được kế hoạch sát nhân của các người. Khi một gã mới học lái xe, dưới tình huống tâm tình bản thân cực kỳ mất ổn định, thình lình nhìn thấy bức ảnh của vợ mình xuất hiện trên đường cái, hắn chắc chắn sẽ bị thu hút qua đó. Cái gọi là mắt làm tay

dẫn, khi hắn nhìn thấy phương hướng kia, tay hắn cũng sẽ không để ý xoay qua, lúc này …"

Hàn Phong dựng thẳng ba đầu ngón tay, nói: "Bước thứ ba, dời đi lực chú ý, bức họa kia có lẽ dùng thừng cao su lưu hóa, có lẽ là lò xo, tóm lại bỗng dưng bắn thẳng lên, rồi tự động cuốn vào, cũng chính là bà cụ đó nói cho tôi biết, vụt một cái đã không thấy tăm hơi. Lực chú ý của Tôn Hướng Hiền lập tức một lần nữa từ bức ảnh kia tập trung vào mặt đường, khi hắn phát hiện mình đã rẽ sai hướng, trên con đường phía trước, xuất hiện một đứa trẻ. Các người có thể dùng trái bóng nhỏ ném, máy bay giấy ném, hoặc rất nhiều biện pháp khác, dụ đứa bé kia chạy ra giữa đường. Đối với một người bình thường mà nói, gặp loại chuyện đột ngột này, phản ứng đầu tiên đó là tránh khỏi đứa trẻ, dưới loại tình huống khẩn cấp này, đại não con người không cách nào làm ra phán đoán toàn diện, tư duy của hắn hoàn toàn tập trung vào một việc, đó chính là không được đụng trúng người! Bởi vì xe Nissan của Tôn Hướng Hiền sử dụng hộp số tự động, cũng chỉ có hai bàn đạp hai bên, một phanh xe, một chân ga, loại hộp số tự động này cũng dễ dàng phạm sai lầm nhất. Dưới loại tình huống kia, tâm tình Tôn Hướng Hiền không ổn định, thị giác đã bị chấn động, mặt đường xuất hiện sự kiện bất ngờ, đại não hắn phán đoán sai, lầm ga thành phanh xe giẫm tới cùng, ô tô tựa như hỏa tiễn nhảy lên hướng về phía xe vận tải. Cũng chính vì tình huống khẩn cấp chi phối, cho nên Tôn Hướng Hiền mới có thể liều mạng giẫm lên ga, đến nỗi trật khớp xương hông."

Tần Di siết chặt túi xách nhỏ, nói: "Rõ ràng là một vụ sự cố ngoài ý muốn, anh cố tình nói thành rắp tâm mưu sát, tôi đây cũng không có biện pháp."

Hàn Phong nói: "Hãy nghe tôi nói hết, cô vốn tưởng rằng, Tôn Hướng Hiền hắn phải chết tại hiện trường tai nạn xe, đáng tiếc không như mong muốn, Tôn Hướng Hiền may mắn nhặt về một mạng. Mắt thấy hắn dưới sự chữa trị của bệnh viện dần dần hồi tỉnh, chỉ cần hắn nói mật mã máy tính cho chúng tôi biết, vở diễn của các người liền xướng không nổi nữa,

cũng không cách nào tiếp tục trì hoãn thời gian của chúng tôi. Do đó, các người lại lên kế hoạch mưu sát Tôn Hướng Hiền lần thứ hai, chính là lần trong bệnh viện kia!"

"Về lần mưu sát đó" anh ngửa đầu nhìn trời, thoáng hồi tưởng lại một chút, mới nói: "Hình như Vu Thành Long có thời gian gây án và động cơ, gã đương nhiên chính là kẻ tình nghi tốt nhất. Nhưng mà, nếu như là lợi dụng viên con nhộng, kéo dài thời gian khuếch tán bên trong dạ dày, một là thông qua ống truyền dịch không dễ dàng rót vào, hai là độc dược phát tác đầu tiên là bên trong dạ dày, hắn phải xuất hiện triệu chứng kích thích dạ dày cực mạnh trước, mà không phải trực tiếp xuất hiện triệu chứng sốc toàn thân, mà người nhà lại mãnh liệt yêu cầu không khám nghiệm tử thi, cho nên chúng tôi không biết người chết đến tột cùng chết như thế nào. Về sau, tôi từng một mình đến Vân Nam điều tra, người nhà Tôn Hướng Hiền nói cho tôi biết, bọn họ quả thật đã từng bị công ty uy hiếp trá hình, lúc ấy thi thể đã hỏa táng, tôi cũng không thể từ thi thể lấy được đầu mối gì."

Hàn Phong nói tới đây, liếc mắt nhìn Tần Di một cái, Tần Di cười nói: "Đúng rồi, các anh không có đầu mối gì để điều tra, mà người sở hữu động cơ cùng thời gian gây án, cũng chỉ có mỗi Vu Thành Long, có quan hệ gì tới tôi chứ?"

Hàn Phong chém đinh chặt sắt nói: "Không đúng! Còn có một người có thời gian gây án!" Anh giơ tay lên, chậm rãi chỉ hướng Tần Di, nói: "Đó chính là cô! Tần tiểu thư. Tôi nhớ cực kỳ rõ ràng, khi ấy cô một mình tới gần người chết, cũng tiến đến bên tai hắn, muốn nghe hắn kể gì đó, sau đó nhịp tim và mạch đập của hắn liền xảy ra biến hóa, khi bác sĩ chạy tới, cấp cứu cũng đã không kịp nữa. Mà sau sự việc, mặc dù không làm khám nghiệm tử thi, nhưng nhân viên cảnh sát cũng có chụp hình thi thể, trên bức ảnh biểu hiện vô cùng rõ ràng, cổ của Tôn Hướng Hiền có vết đốm đỏ nho nhỏ. Cô khi kề sát vào Tôn Hướng Hiền, dùng thân thể ngăn lại tầm mắt của chúng tôi, nắm kim độc đã chuẩn bị tốt trước đó, đâm vào động mạch cổ của hắn. Bởi vì động mạch cổ cung cấp máu cho đại

não, nếu cô dùng là xyanua hoặc một loại độc dược tương tự độc tố thần kinh, vậy thuốc vừa vào não, có thể trực tiếp phá hỏng trung khu thần kinh của con người, dẫn đến nhịp tim và mạch xuất hiện biến hóa mãnh liệt, hơn nữa bản thân mới vừa được cứu trở về, thân thể Tôn Hướng Hiền đã suy yếu không chịu nổi, cho nên rất nhanh tim liền ngừng đập. Mà cô, căn bản trước mặt chúng tôi bày trò giết người!"

Trong mắt Tần Di tỏa sáng, tựa như nhận được tán dương vinh dự cực cao vậy.

Hàn Phong nói tiếp: "Khi đó độc tố căn bản chỉ dừng ở đại não, cho nên lấy máu đầu cuối để thử, căn bản không tra ra được thuốc hóa học có giá trị gì. Mà tờ giấy nhỏ bên cạnh thi thể lúc ấy, viết chữ pinyin của ngạo mạn, cũng là cô đã chuẩn bị tốt trước đó, trên tờ giấy có dấu cong hình lưỡi liềm, đó là vì cô sợ lưu lại dấu tay, dùng hai móng tay bóp tờ giấy, thừa dịp bác sĩ tiến vào phòng, khi hỗn loạn đặt trên người Tôn Hướng Hiền. Mà mục đích của cô, chính là để cho Tôn Hướng Hiền vĩnh viễn không thể mở miệng nói chuyện. Bởi vì khi đó, các người chỉ muốn chúng tôi ở lại thành phố T, để tranh thủ thêm nhiều thời gian, nhưng các người không nghĩ tới, chúng tôi ở thành phố T điều tra, sẽ có đột phá trọng đại với cả vụ án, cho nên sau này, các người lại liên tiếp ở thành phố H gây ra rắc rối, chính là để chúng tôi chạy về thành phố H. Tôi thừa nhận, các người quả thật đã làm được, nhưng mà, thông tin tôi nắm giữ, cũng đã vượt quá phạm vi hạn định của các người. Hiện tại, chúng ta nói trở lại vụ án của Lâm Chính đi, Lô Phương dưới sự an bài của cô, trước sau tiếp cận Vu Thành Long, Lương Hưng Thịnh, Lâm Chính, lợi dụng thân phận đặc thù của cô ta, mang ba người này vào trong bẫy các người đã sớm bố trí tốt. Khi các người cần Vu Thành Long xuất hiện ở khách sạn, cô chỉ cần để lộ ra chút tiếng gió rằng nhìn thấy Lô Phương và Lâm Chính ở khách sạn, Vu Thành Long sẽ tự mình vào đó đúng không? Mà số di động kia, cô cũng có thể tùy tiện tìm một cái cớ, mượn điện thoại di động của Vu Thành Long gọi cho Lâm Chính, đúng không? Dùng phương pháp đồng dạng, các người lợi dụng Thiện Yến Phi để đối phó Khải Khai Hoa, lợi dụng Thiện Yến Phi và Lô Phương để đối phó Trần

Thiên Thọ, còn có bí thư bên cạnh Giang Vĩnh Đào kia, nói vậy cũng là vì ông ấy mà cố ý chuẩn bị nhỉ? Mạch Địch thì là vì Tra Hiếu Lễ mà chuẩn bị, về phần sau lưng là lợi dụng ai thao thúng Mạch Địch, tôi cũng không có hứng thú muốn biết."

Tần Di vuốt cằm nói: "Anh không có bằng chứng, chỉ dựa vào tưởng tượng để suy đoán thôi. Tôi tạm thời coi như vừa nghe một người điên nói nhăng nói cuội."

Hàn Phong nói: "Ồ, cô cho rằng tôi thật sự không có chứng cứ sao? Kỳ thật, nếu quyền cổ phần này đều rơi vào một túi xách, chỉ cần xác minh tài khoản trên ngân hàng, liền rõ ràng đúng không? Còn nữa, khi cô đi thành phố H giết Đinh Nhất Tiếu, sân bay bên đó, chung quy có ghi chép xuất nhập đúng không? Hơn nữa, cô nhận định chúng tôi sẽ không tra được tới đầu cô, cũng cuồng vọng đến nỗi để lại dấu tay. Những thứ này, không phải đều là chứng cứ sao?"

Tần Di thở dài nói: "Khó trách có người nói, anh là một nhân vật rất đáng sợ! Một chút chứng cứ cũng không có, gần như chỉ dựa vào phán đoán, là có thể đem thủ pháp chúng tôi chuẩn bị trước hai ba năm nói đúng đến tám chín phần mười. Anh quả nhiên là người rất lợi hại, gia nhập với chúng tôi đi, để chúng ta cùng nhau khai sáng sự nghiệp của mình. Đêm hôm đó, tôi đã hướng anh bày tỏ, chỉ cần anh gật đầu, tôi chính là người của anh."

Hàn Phong cười lạnh nói: "Không sai, tôi thừa nhận tư sắc của cô với tôi mà nói đúng là một loại hấp dẫn, hấp dẫn khó có thể kháng cự."

Tần Di ôn nhu nhìn Hàn Phong, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm môi trên, hết sức hấp dẫn. Sắc mặt Hàn Phong trầm xuống, nói: "Nhưng mà! Tôi ghét nhất là dùng quan hệ nam nữ để kinh doanh. Đối với phụ nữ, tôi có tiêu chuẩn thích của riêng mình, cái loại đẹp này của cô, quá mức diêm dúa, nói thật nha, ta nhìn không lọt được vào mắt."

Tần Di nhướng mày, sầm mặt, lộ ra hung ác và tàn bạo nói: "Mắt nhìn của anh thật cao nha!"

Hàn Phong cười nói: "Không phải mắt tôi cao, mà là bộ dáng cô lọt không vào được thôi."

Tần Di bỗng dưng trợn mắt nhấc tay, trong tay cô ta đã có thêm một khẩu súng ngắn kiểu nữ đen nhánh, cô ta cười gian nói: "Anh có thể suy đoán như vậy, chẳng lẽ không đoán ra vũ khí của tôi mang theo bên người sao? Tôi đã cho anh hai lần cơ hội, nhưng anh không hề cảm kích, nếu đã vậy, thì cũng không thể trách tôi."

Hàn Phong không hề sợ hãi, cười nói: "Cô nổ súng thử xem, nhưng phải bắn chuẩn đã, loại súng lục nhỏ này của cô, chỉ có hai phát đạn, nếu không thể bắn chết tôi, vừa kinh động cảnh sát phía trên, có khả năng sẽ bị bắt vì tội hành hung nha."

Tần Di nói: "Nói thật ra, nhân tài ưu tú như anh, đi theo chúng tôi làm việc, sớm muộn cũng sẽ phát tài to. Thật đáng tiếc, tôi không có thời gian tốn nhiều miệng lưỡi với anh nữa."

"Bằng…" Súng vang, nhưng ngã xuống lại là Tần Di, Hàn Phong kinh ngạc ngẩng đầu, Giang Hạo đang thở hổn hển đứng ở cửa, họng súng còn bốc khói đen. Tần Di gắng gượng nói: "Vận mệnh đã chọn anh, tại sao có thể thay đổi. Tôi vốn ..." Cô ta còn muốn nói thêm gì đó, cuối cùng mất đi thanh âm.

Giang Hạo thở hổn hển bước sang, nói: "Nguy hiểm thật, sao cậu lại ra đây một mình, chúng tôi tìm cả cao ốc, còn tưởng cậu bị hại rồi đó."

Ngay sau đó, lại có vài cảnh sát theo tiếng súng tìm tới, Lãnh Kính Hàn và Trần Dũng Quân cũng đã tới. Lãnh Kính Hàn nhìn thấy thi thể của Tần Di, kinh ngạc nói: "Sao lại là cô ta?"

Hàn Phong nói: "Đúng vậy, sao lại là cô ta chứ. Vẫn nên lục soát vật phẩm tùy thân và phòng làm việc của cô ta trước đi, xem có phát hiện gì."

Trần Dũng Quân lập tức an bài cảnh sát đi lục soát, Hàn Phong lặp lại một lần nữa suy luận của anh, Lãnh Kính Hàn nói: "Thật sự là không ngờ tới, nguyên lai sau lưng giở trò quỷ cứ nhiên là cô ta, không phải ngay từ đầu cậu đã nói, kẻ xúi giục phía sau màn của vụ án này, không có khả năng là nữ giới sao? Hiện tại sao lại tự mình phủ định kết luận của mình vậy?"

Hàn Phong nói: "Cô ta muốn khống chế nhiều thuộc hạ như vậy, vốn không có khả năng, nhưng nếu sử dụng thuốc phiện, tình huống này lại khác. Nếu cô ta sử dụng là một loại thuốc mới chỉ có cô ta mới có, chỗ khác không mua được, như thuốc phiện ăn cũng không hữu hiệu, cô ta khống chế người khác tương đối dễ hơn nhiều. Hơn nữa, cô ta cực kỳ giỏi lợi dụng ưu thế của bản thân nữ giới, thuốc phiện gia tăng tình dục, dùng để khống chế nam giới, thật sự là biện pháp không thể tốt hơn."

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu xem này, lục soát được trong phòng làm việc của Giang Vĩnh Đào."

Trong túi vật chứng, một lá thư ăn năn, nội dung đều là lời sám hối của Giang Vĩnh Đào, từng đố kỵ Lưu Thiên Hạc, Trang Khánh Long trong tứ đại đổng sự, trù tính giết chết Trang Khánh Long và Lưu Thiện Hạc, tự mình ngồi lên vị trí chủ tịch, bởi vì dục vọng quyền lực càng ngày tăng cao, cho nên muốn khống chế càng nhiều quyền cổ phần, hơn nữa gần đây quyền cổ phần cách tân vô cùng khẩn cấp, một khi cải chế xong, rất nhiều cổ đông lớn cũng có thể thông qua thu mua cổ phiếu giao dịch thị trường cùng nhập mua, vượt mặt chủ tịch như ông ta. Bởi vì bản thân không cam lòng, cho nên trù tính sát hại những ủy viên quản trị mình không vừa mắt. Cuối cùng bởi vì cùng đường mạt lộ, cảnh sát hoài nghi đến đầu mình, để không liên lụy người nhà, cho nên không thể làm gì khác hơn là tự sát.

Lãnh Kính Hàn nói: "Chúng tôi đã hỏi mấy thành viên văn phòng quan hệ mật thiết với Giang Vĩnh Đào, đều nhận định đây là nét chữ của Giang Vĩnh Đào, nếu không phải cậu ở chỗ khác có phát hiện, chúng ta tựa hồ sẽ đặt dấu chấm hết trên bức tranh tại Giang Vĩnh Đào."

Hàn Phong nói: "Xem ra cô ta còn là một cao thủ bắt chước bút tích."

Lãnh Kính Hàn than vãn: "Bởi vì tiền tài, đến mạng cũng chẳng cần. Ai có thể ngờ được, một cô gái tuổi xuân phới phới như thế vậy mà tâm cơ thâm trầm cùng thủ đoạn độc ác đến nhường này."

Hàn Phong nói: "Mặc kệ nói như thế nào, lần này cuối cùng có thể kết án rồi. Chuyện còn lại, cứ giao cho Trần cục trưởng bọn họ giải quyết đi."

Hàn Phong nói: "Nếu đầu óc tôi thật sự có vấn đề thì tốt rồi, đáng tiếc, có đôi khi nó sử dụCg quá tốt, ngay cả bản thân tôi cũng không ết nó làm thế nào mà nhớ kỹ được nhiều thứ như vậy. À, vụ án nọ đã hơn ba năm, có lẽ cô cũng đã quên, để tôi nói cho cô ết là được. Ba năm trước đây, các người đã trù tính giết chết Trang Khánh Long, bởi vì ông ấy không chỉ là tổng giám đốc tài vụ, mà còn là một trong những nguyên lão điều hành sáng lập ngân hàng Hằng Phúc, chính là cổ đông lớA sở hữu quyền cổ phần Ahỉ đứng sau chủ tịch trong mười đại cổ đông. Nếu muốn ển thủ tài sản của ngâA hàng Hằng Phúc, các người phải xuống tay từ ông ta. Aác người ết ông ta có bệnh tim, lại ham thích mỹ thực, do đó cho Cấm đen vào mỹ vị được chọn trong thực đơn, sau khi trộn lẫn với rượu, khiến trái tim Trang Khánh Long chịu không nổi. Rồi sau đó lại ở phía sau ông ta chỉnh điều hòa tới nhiệt độ thấp, khiến gánh nặng trái tim của ông ta càng tăng thêm. Sau khi dẫn tới bệnh tim, giấu thuốc của ông ta đi, khiến bệnh tình của ông ta chuyển ến xấu. Nhưng may mắn sao, thân thể Trang Khánh Long khi đó vốn rèn luyện thường xuyên, kiên trì đợi được xe cấp cứu đến, hẳn phải không có vấn đề gì chứ? Nhưng tại sao ông ta lại chết? Nhân tố mấu chốt ngay chỗ cô! Cô khi ấy vô cùng nhiệt tình là người đầu tiên gọi xe cấp cứu, bởi vì cô ết, ông ta căn bản không

có khả năng kiên trì đợi đến khi xe cấp cứu chạy tới hiện trường. Cô chủ động làm ép tim ngoài lồng ngực như vậy, nhìn bề ngoài, cô muốn cứu ông ta, mà trên thực tế, cô đang giết ông ấy! Tôi nói đúng chứ?"

Trong mắt Tần Di lóe lên hàn quang, nói: "Không ết anh đang nói gì nữa!"

Hàn Phong nói: "Phải không? Vậy tôi sẽ nói tường tận hơn một chút là được. Ép tim ngoài lồng ngực, là ện pháp tốt nhất cứu người tim ngừng đập khi không có thiết bị, cùng công dụng với hô hấp nhân tạo, được gọi là cấp cứu hồi sức, nhưng mà, nó đồng thời cũng là dao hai lưỡi. Khi tim người còn chưa ngừng đập, sử dụng ép tim, nếu bảo trì cùng tần suất với trái tim, còC có thể chậm lại gánh nặng của trái tim, nếu trái ngược với tuần suất của nhịp tim thì sao? Khi trái tim muốn thư giãn, cô liều mạng đè xuống, ức Ahế tim nhảy lên, cuối cùng làm cho trái tim không chịu nổi gánh nặng, ngừng đập! Sau khi cô cảm thấy tim của Trang Khánh Long đã Agừng đập, gia tăng tầA suất ép, nhưng giảm bớt lực ép, khiến cho ện pháp này thùCg rỗng kêu to, căn bản chẳng làm nên trò trống gì. Rốt cuộc, Trang Khánh Long dưới ện pháp ép tim ngoài lồng ngực của cô, đợi không được xe cấp cứu tới đã chết mất rồi! Sau đó, các người lại cố ý ném thuốc trợ tim của ông ta lên ô tô ngồi khi đến, đồng thời muốn đem đầu mối dẫn đếA trên người Vu Thành Long, bởi vì trong đám người cùng ngồi xe tới với Trang KháAh Long, thì có Vu Thành Long! Đây cũng chỉ là đoạn dạo đầu cho việc các người muốn hãm hại Vu Thành Long về sau mà gây dựng. Khi đó, Vu Thành Long là trợ thủ của Trang Khánh Long, hắn đương nhiên sẽ cùng một Ahỗ với Trang Khánh Long. Tôi thoạt đầu vẫn có Ahút nghi hoặc không hiểu rõ ràng, tại sao cô có thể tiếp cận xe của Trang Khánh Long còn trộm thuốc của ông ta ném vào trong xe được? Nhưng mà, các người đã tự mình nói cho tôi ết đáp án."

Ánh mắt Tần Di lập lòe, thản nhiên nói: "Ồ?"

Hàn Phong nói: "Khi cô tự nhận rằng kế hoạch đã hoàn thành, bắt đầu

thu dây, những người đã không còn giá trị với cô, hiển nhiên cô liền tranh trừ bọn họ. Do đó, người tôi còn chưa điều tra qua, cô cho rằng bọn họ cấu thành uy hiếp tiềm tàng đối với cô, nên trừ khử bọn họ. Trần Thiên Thọ chíAh là vật hy siCh như vậy nhỉ? Còn có Lô Phương và Thiện Yến Phi. Cô cho rằng bọn họ vừa chết, sẽ không còn đầu mối có thể chỉ ra cô nữa, cô có thể không cần che giấu mang theo khoản tiền lớn lẩn trốn. Nhưng mà, cách làm của cô như vậy, vừa vặn đã bại lộ một vài đầu mối tôi chưa từng xét tới. Khi Thiện YếA Phi cùng Lô Phương đồng thời chết trên giường Trần Thiên Thọ, tôi liền hiểu được, Thiện YếC Phi cũng là người của các cô, cứ như vậy, cũng rất dễ dàng giải thích thuốc của Trang Khánh Long tại sao lại rơi trong chính xe của ông ta. Báo cáo điều tra của cảnh sát viết, người cùng xe với Trang Khánh Long, có Vu Thành Long, Khải Khai Hoa, cùng bí thư của ông ta! Mà bí thư Aủa ông ta, khi ấy chính là Thiện Yến Phi! Cô ta liền có Ao hội động tay động chân trên xe, lấy được thuốc của Trang Khánh Long! Đồng thời, cái chết của Thiện Yến Phi, cũng tháo gỡ câu đố trong lòng của tôi. Đó chính là, tại sao Vu Thành Long muốn đưa bàn đá cẩm thạch chứa chất ung thư cho vợ chồng Khải Khai Hoa. Khi ấy, Trang Khánh Long chết đi, gã nghĩ muốn thăng chức, nhất định phải liên lạc với tất cả ủy viên quản trị, mà muốn tiếp cận ủy viên quản trị, phải xuống tay từ người bên cạnh họ. Do đó, Vu Thành Long tìm đến không phải ai khác, chính là bí thư kiêm con dâu tương lai của Khải Khai Hoa...Thiện Yến Phi! Thiện Yến Phi hiển nhiên có thể chỉ đạo Vu Thành Long, vợ chồng Khải Khai Hoa thích sản phẩm đá cẩm thạch, cũng dẫn dắt gã mua cái bàn có chứa nguyên tố phóng xạ mà các người đã sớm Ahuẩn bị tốt. Nếu lúA ấy Vu Thành Long không liều lĩnh như vậy, người tặng bàn đá hẳn là Thiện Yến Phi rồi nhỉ?"

Tần Di khịt mũi khó chịu nói: "Hừ, thú vị đấy."

Hàn Phong lại nói: "Phương pháp đồng dạng, cô lợi dụng Mạch Địch đề xuất với Vu Thành Long, Tra Hiếu Lễ thích nuôi hoa, do đó tặng ông ta Thiết Cước Hải Đường cùng Ngân Trản Phượng Tiên, chỉ tiếc, Tra Hiếu Lễ bỏ mình vì tai nạA, mới không chết trong thống khổ. Do đó, khi tôi

nhìn thấy nguyên nhân chết của Trần Thiên Thọ, lập tức gọi điện cho vợ cũ của Tra Hiếu Lễ, cũng là vợ hiện tại của Mạch Địch, xác nhận hành trình của Mạch Địch, các người mở hội đồng quản trị xong, ông ta căn bảC còn chưa trở về, có lẽ thi thể bị chôn ở đâu đó rồi nhỉ? Nhưng bởi vì tách ra phạm án, mà Vu Thành Long này chỉ là con ruồi không đầu mà đi khắp nơi xông loạn, mới thành đạo cụ thế thân cho các người. Cho nên, bên ngoài mỗi vụ án, đều có bóng dáng của Vu Thành Long, người của chính Aác Aô, cũng che dấu rất tốt, tôi nói có đúng không?"

Tần Di lắc đầu nói: "Lời nói vô căn cứ! Anh dựa vào cái gì mà hoài nghi tôi? Vu Thành LoAg là một thằng cha không có thái độ đúng mực, làm người xử sự rất trần tục, các anh từng gặp mặt gã rồi đấy, hẳn phải ết, gã là một thằng cha chọc người ta chán ghét. Mỗi một vụ án, gã đều là người tình nghi lớn nhất, tại sao anh không nghi ngờ gã chứ?"

Hàn Phong nói: "Khi TôA Hướng Hiền chết, tôi quả thật từng hoài nghi Vu Thành Long, bởi vì lúc ấy chỉ có gã có thời gian gây án. Hơn nữa, tôi từ chỗ người khác nghe nói, quan hệ của gã và Tôn Hướng Hiền rất xấu, mà tính khí của hai người lại rất xung đột, hai người phân công ở công ty, có lợi ích xung đột rõ ràng, cho nên, gã cũng có động cơ gây án. Rồi sau đó, tên của người này lại lần nữa xuất hiện trong phạm vi điều tra của tôi, mặc dù mỗi lần gã đều là đối tượng tình nghi phạm tội lớn nhất, nhưng mà…" Hàn Phong dừng một chút, nói: "Hành vi của gã quá lỗ mãng, cũng quá rõ ràng. Tựa như gã chỉ sợ người khác không ết, gã chính là hung thủ vậy. Mượn vụ án của Khải Khai Hoa mà nói, chỉ cần có người hoài nghi đến việA môi trường trong nhà có vấn đề, một khi điều tra là có thể tra ra vấn đề dẫn đến bàn đá cẩm thạch. Mà Vu Thành Long cũng không hề che giấu gì, ngược lại tuyền truyền khắp nơi, e sợ người khác không ết bàn đá là gã tặng. Việc này cùng tính cách của kẻ Ahủ mưu phía sau của một loạt những vụ án chúng tôi điều tra một chút cũng không ăn khớp. CòC có vụ án của Lâm Chính, gã theo dõi Lâm Chính và Lô Phương vô cùng rõ ràng, còn cố ý hướng cô gái phục vụ Ahắc Lâm Chính và Lô Phương là vợ chồng, còn nói, sớm muộn cũng phải giết đôi cẩu m nữ kia. Hành độCg này chẳng khác nào nói cho cảnh

sát, nếu Lâm Chính chết, Vu Thành Long gã tuyệt đối chính là hung thủ, đừng nghĩ đến người kháA làm chi. Điều tra về sau, số lần xuất hiện của Vu Thành Long càng nhiều, hiềm nghi gã phạm án càng rõ ràng, hoài nghi của tôi đối với gã lại càng nhỏ. Nhưng có một vài chỗ tôi trước sau vẫn chưa hiểu được, tại sao gã mỗi lần đều xuất hiện đúng lúc các người muốn lợi dụng gã, đảm đương a đỡ đạn cho các người. Mãi đến hôm y, khi gã đã chết, tôi rốt cuộc mới ết, một loạt những thủ đoạn các Cgười sử dụng, thật có thể nói là cao minh!"

Trong mắt Tần Di lóe ra tia giảo hoạt, nói: "Ồ, thế thì chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Hàn Phong nói: "Vậy phải nói từ chuyện cái chết của Lâm Chính cùng quyền cổ phần ông ta chuyển đi rồi."

Tần Di cũng không đi về phía trước nữa, nghiêng người dựa trên cột đá, cũng học Hàn Phong hai tay khoanh lại, như bé gái khẽ cắn môi dưới, cười đắc ý Cói: "Nói nghe chút xem."

Hàn Phong nói: "Lâm Chính là vì trong ô tô thêm vào dầu lửa thấp dễ cháy dễ nổ, hơn nữa trên mặt đường quét một lớp vật liệu tụ nhiệt, rốt cuộc thùng nhiên liệu của ô tô bị mặt đường cực nóng nung nóng, ô tô tự nổ mà dẫn đến cái chết. Nhưng chúng tôi vẫn không hiểu nổi, tại sao Lâm ChíCh lại chuyển giao 5% quyền cổ phần của ông ta vào tay Lương Hưng Thịnh, tại sao ông ta muốn đến quốc lộ cũ kia. Mãi đếA khi tôi đi tới thành phố T, vào ở trong khách sạn năm sao do ngân hàng các Agười khống chế cổ phần, đồng thời tiếp xúA được với cô gái phục vụ kia, tôi mới hiểu ra. Sau khi Lâm Chính cùng Lô Phương kết giao, có thể nói là như cá gặp nước, cuộc sống hãm sâu vào tình cảm mãnh liệt của m hoan nữ ái mà không thể tự thoát ra được. Nhưng mà, Lâm Chính tự mình ết, ông ta đứng đầu, có địa vị cùng danh dự, toàn bộ đều dựa vào thế lực của vợ ông ta và gia tộc bêC vợ, mà chuyện ông đang làm hiện tại, tuyệt đối không thể phơi bày. Một khi sự việA đã bại lộ, ông ta mất đi không chỉ có danh dự và địa vị, thân phận hoặc công việc, ông ta còn mất đi tất cả,

hết thảy những thứ ông ta sở hữu. ÔCg ta sẽ từ cự phú và daCh gia trong giới kinh doanh, trở nên nghèo xác xơ. Lâm Chính để không bị vợ ôCg ta phát hiện, cho Aên nói dối mỗi tuần phải tới thành phố T mở hội nghị một lần, kỳ thật chỉ là hẹn hò với người đẹp. Ông ta nghĩ, hai nơi cách xa nhau như vậy, hẳn sẽ không bị phát hiện nhỉ? Nhưng mà, ông ta chỉ chú ý tới bà vợ, nhưng không chú ý tới các đồng nghiệp khác của mình, do đó, hành tung của ông ta, rốt cuộc đã bị cô phát hiện. Mà trên sự thật, ngay từ đầu khi ông ta quen ết Lô Phương, hành tung của ông ta đều nằm trong sự khống chế của các người rồi, cô bảo ông ta đi tây, ông ta liền không dám đi hướng sang đôAg. Vì vậy, cô vào thời cơ thíAh hợp xuất hiệA vạch trần bối cảnh gia đình ông ta, cũng uy hiếp muốn tố cáo ông ta, ông ta không thể không hướng Aô thỏa hiệp, đành phải nghe theo cô phân phó. Lâm Chính không Aam lòng, ông ta vốn không phải người có thể bị người quản chế, một mặt là người vợ cho mình danh dự tiền tài cùng địa vị, cũng vì mình sinh hai đứa con; một mặt khác là người tìAh đã khiến mình kích tình, vui sướng, thỏa mãn dục vọng của mình, đã cùng mìCh như keo như sơn, bản thân không bao giờ có thể rời bỏ được, Lâm Chính lâm vào hoàn cảnh khó cả đôi đường, khó mà đưa ra lựa chọn. Dưới tình huống như vậy, tình nhân Aủa ông ta... Lô Phương, đưa ra cho ông ta một chủ ý, bảo ông ta chuyển nhượng cổ phần cho Lương Hưng Thịnh, cũng nói cho ông ta ết, Lương Hưng Thịnh năm trước vợ chồng bất hòa, sớm đã ly dị, nhưng chỉ có một con trai, hiện giờ vợ trước của Lương đã chết, đứa nhỏ kia là một cô nhi, nếu Lô Phương cô ta dùng danh Cghĩa nhận nuôi cô nhi kia, cô ta liền thành người giám hộ duy nhất của Lương Tiểu Đồng, một khi Lương Hưng Thịnh chết, quyền cổ phần 5% nọ liền nằm trong tay bọn họ! Làm như vậy, chỉ để ngừa vạn nhất, khi đó, bọn họ cho dù không có gì, nhưng trong tay còn nắm 5% quyền cổ phần, đợi đến khi ngâC hàng Hằng Phúc tiến hành phân trí quyền cổ phần, vậy 5% quyền cổ phần kia có thể biến thành vài tỷ rồi."

Tần Di nhịn không được vỗ tay nói: "Xuất sắc!"

Hàn Phong nói xong một hơi, nói: "Nhưng mà, Lâm Chính quả thực trăm triệu lần cũng không ngờ, Lô Phương này chỉ là một công cụ tình dục, bị

các người lợi dụng để câu dẫn người đàn ông tự cho là phong lưu này mắc lừa, cùng mỹ nữ rắn độA giao hoan, thường thường sẽ kèm theo nguy hiểm chí mạng. Cách làm mà Lâm Chính cho rằng đã là ện pháp cuối cùng rồi, chẳng qua chỉ là một nước cờ các người tùy ý bày bố, không sai, Lương Tiểu Đồng ở trong tay Lô Phương, nhưng nó cũCg không phải công cụ trữ tiền cho Lâm Chính, nó dùng để trữ tiền cho các người. Aho nên, Lương Hưng Thịnh vừa chết, Lâm Chính cũng phải chết, ông ta căn bảA hưởng thụ không được cái gì."

Tần Di nói: "Anh kể câu chuyện này rất đặc sắc, nhưng tựa hồ không liên quan gì với Vu Thành Thành Long."

Hàn Phong nói: "Cô quên rồi sao? Trước đó tôi đã nói, Vu Thành Long từng theo dõi được Lâm Chính và Lô Phương trong khách sạn, cũng nói cho cô gái phục vụ ết bọn họ không phải vợ chồng, còn tuyên bố muốn giết đôi cẩu m nữ kia. Vu Thành Long làm sao ết chuyện này chứ? Đó là vì, Lô Phương trước khi tiếp cận Lâm Chính, vốn là bạn gái của Vu Thành Long!"

Hàn Phong từ trong ngực lấy ra bức ảnh tìm được ở nhà Vu Thành Long, nói: "Cái này không khó giải thích, tại sao Vu Thành Long luôn xuất hiện ở chỗ các người muốn gã xuất hiện. Bức ảnh này là chụp theo lịch tự động, thời gian phía trên Có ểu hiện, từ ba năm trước, Vu Thành Long đã có quan hệ cực kỳ thân thiết với Lô Phương. Vu Thành Long đến chỗ nào, tặng quà cho ai, đều xuất phát từ Lô Phương chỉ điểm. Mà Lô Phương, chính là công cụ xác thịt của các Cgười, Aô ta lượA quanh giữa những gã đàn ông, lợi dụng sắc đẹp cùng kỹ xảo tính ái cao siêu câu dẫA những gã đàn ông Căng lực tự kiềm chế thấp này. Các người lợi dụng công cụ này, thường thường làm ít công to, bách chiến bách thắng, chưa từng phí công. Vu Thành Long gần đây mới ết được, Lô Phương cùng Lâm Chính một chỗ, cho nên, sau khi gã theo dõi được Lâm Ahính và Lô Phương, tỏ vẻ cựA kỳ phẫn nộ, muốn giết đôi cẩu nam nữ kia. Nhưng về sau, Lâm Ahính đã chết, Lô Phương lại trở về ôm ấp Vu Thành Long, bởi vì Vu Thành Long còn có giá trị lợi dụng, cho nên ngày đó, tôi mới

có thể nhìn thấy bóng lưng quen thuộc kia cùng ôm ấp Vu Thành Long. Đồng thời, Lô Phương còn phụ trách nhiệm vụ câu dẫn và khống chế Trần Thiên Thọ, nhưng Trần Thiên Thọ là một đại sắc quỷ, chỉ dựa vào Lô Phương còn chưa đủ khống chế được hắn, cho nên các người còn đắp thêm Thiện Yến Phi, nhưng thằng cha này còn chưa ết chừng mực, gần đây cũng trực tiếp hướng cô phát động công kíAh, không ết cô có phải cũng..."

Mày Tần Di dựng thẳng, nói: "Hừ!" Cô ta dừng một chút, đột nhiên chuyểC chủ đề nói: "Anh nói Chiều như vậy, miễA cưỡng lôi kéo không phải muốn gán ép tôi vào vụ án của Lâm Chính anh đang điều tra sao, chưa có chứng cứ cho thấy tôi tham dự vào vụ án Lâm Chính mà đúng không?"

Hàn Phong nói: "Không sai, cô vẫn giấu giếm rất khá, cơ hồ không một kẽ hở. Nhưng mà, từ khi tôi biết quan hệ của Vu Thành Long và Lô Phương, thế thì, Vu Thành Long cũng chỉ là một người bị các người lợi dụng, gã lại không thể là hung thủ trù tính sát hại Lâm Chính, vậy, ngoại trừ Vu Thành Long, còn ai từng tiếp xúc với Lâm Chính đây? Điện thoại cố định của Lâm Chính, có ghi âm cuộc trò chuyện, bêC trong có tên một phụ nữ, từng trò chuyện với ông ta lần cuối trước khi chết không hề đề cập đến việc đi đâu, nhưng lại mịt mờ chỉ ra, cô ta nắm thóp Lâm Chính, Lâm Chính không thể không nghe lời cô ta. Khi ấy tôi căn bản không ết Aô gái này là ai, nhưng sau khi gặp cô, tôi cũng không hề liên hệ cô với cô gái kia."

Tần Di tự tin nở nụ cười, cô ta vứt một ánh mắt quyếA rũ sang, nói với Hàn Phong: "Vậy anh bắt đầu hoài nghi tôi từ khi nào chứ?"

"Ngay vừa rồi." Hàn Phong thản nhiên nói: "Ngay khi cô giết Vu Thành Long. Mặc dù cô ngụy trang rất kín kẽ, lại phủ khăn sa, rồi mang kính đen, nhưng vẫn có cảnh sát chú ý tới mái tóc màu vàng đó của cô. Bởi vì trong những cô gái mà tôi ết trước mắt, Ahỉ có một mình cô nhuộm tóc vàng, do đó tôi rất nhanh liên tưởng đến cô, hơn nữa phát hiện ảnh chụp

của Vu Thành Long và Lô Phương, khiến tôi suy nghĩ cẩn thận tại sao gã lại theo đuôi Lâm Chính và Lô Phương. Hơn nữa, tối qua khi cô giết A Bát, A Bát cũng chưa lập tức chết hẳn, gã để lại ba vạch ngang trên ghế, mặc dù tôi đoán không ra đó là ý gì, nhưng chúng tôi đã tập trung một phần của chữ đó, mà họ của cô là Tần, vừa vặn ba vạch mở đầu, vì vậy, tìm hiểu nguồn gốc, tôi liền nhớ tới tôi vẫn như cũ nghi ngờ cái chết của TôC Hướng Hiền!"

Tần Di lộ ra vẻ mặt hứng thú, nháy mắt nói: "Cái chết của Tôn Hướng Hiền? Đây chính là tai nạn ngoài ý muốn, cho dù là bị giết, cũng chỉ có thể là Vu Thành Long làm nha, có quan hệ gì đến tôi chứ?"

Hàn Phong thản nhiên nói: "Vậy phải nói từ tai nạn xe kia. Đó là một vụ tai nạn xe do con người tạo ra, được các người ngụy trang xảo diệu thành tai nạn xe phát sinh tự nhiên, phải vậy không?"

Tần Di bĩu môi nói: "Vậy à?"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21: Kết án (2)

Hai người trở về thành phố H, Phan Khả Hân tới sân bay đón, cũng không biết cô dùng biện pháp gì, vậy mà đã tới sân bay rồi, không đợi hai người Hàn Phong bước xuống bậc thang, Phan Khả Hân đã sớm không nhịn được hỏi: "Thế nào? Thế nào? Có tìm được kẻ chủ mưu phía sau kia không?"

Lãnh Kính Hàn vui cười hớn hở giải thích cho cô, dọc theo đường đi Phan Khả Hân không ngừng đưa ra câu hỏi, Lãnh Kính Hàn cùng Hàn Phong mỗi người đáp một câu. Phan Khả Hân hưng phấn nói: "Tốt quá, tôi nhất định phải viết nó thành bài báo hay nhất, xuất bản khắp nơi, khẳng định sẽ kinh động cả nước. Đây thật sự là kỳ án có một không hai nha, vụ án này rất lớn."

Trở lại phòng điều tra hình sự, tất cả mọi người đều ở đó, chỉ thiếu mình Hạ Mạt, Trương Nghệ báo cáo nói: "Ở nhà Đinh Nhất Tiếu điều tra ra một quyển sổ sách, tên kia, chết rồi còn biết cắn người, căn cứ khoản này ghi lại, chỉ riêng thành phố H chúng , quan viên chính phủ nhận hối lộ của gã, thì có hơn 30 người, còn chưa kể nhân viên hành chính những nơi khác. Không ngờ, phó thị trưởng Điền cũng có liên quan đến bọn chúng."

Hàn Phong nói: "Hắn phải sớm nghĩ tới, vậy mà không nghĩ tới?"

Lý Hưởng cũng nói: "Từng điều tra con thuyền nhỏ căn cứ vào ký ức của các anh vẽ ra, theo thông tin của phòng thông tin cơ mật quốc gia ng cấp, đây không phải do Hoa Kỳ sản xuất, mà là của Israel sản xuất, số hiệu xuồng tuần tra không người lái Raphael, có trang bị vũ khí, thiết bị tiên tiến loại máy quay nhìn ban đêm, nhân viên thao tác có thể thao tác viễn trình. Nhưng mà, loại xuồng tuần tra này còn trong giai đoạn thí nghiệm, thuộc về sản phẩm bí mật của Israel, phỏng chừng phải tới tháng mười

mới ra mắt, không rõ bọn chúng mua được từ đâu."

Lưu Định Cường cũng nói: "Thi thể của Hạ Mạt đã được kiểm tra, quả thật chết vì rắn độc. Những phần tử phạm tội này, một tên cũng không cứu về được, hiện giờ bệnh viện còn đang tiến hành phân tích máu, hy vọng có thể lấy ra được loại thành phần dược phẩm chúng chưa biết này."

Long Giai kích động từ bên ngoài chạy vào, vui vẻ nói: "Các anh đã về rồi!" Nhưng vừa vào cửa nhìn, lại chứng kiến Phan Khả Hân đứng bên cạnh Hàn Phong, lập tức dừng bước, vẫn như cũ cười nói: "Các anh đã về rồi."

Hàn Phong nhìn Phan Khả Hân, lại nhìn Long Giai, gượng gạo gật đầu, cười nói: "Đã về." Long Giai vẫn đứng ở cửa, trên vẻ mặt có chút mất tự nhiên, Hàn Phong vỗ vỗ y, mở ra hai y, hướng Long Giai vẫy vẫy. Long Giai rốt ộc một bước dài, phi thân ngã vào trong lòng Hàn Phong, cái ôm gắt gao của cô, như không bao giờ nguyện mất đi anh nữa. Phan Khả Hân đứng một bên, lập tức cảm giác được, mình tựa hồ đã lạc mất gì đó. Lý Hưởng nhìn loại vẻ mặt này của Long Giai, cũng biết chính mình không có khả năng hy vọng được gì.

Lãnh Kính Hàn nói: "Bây giờ còn chưa phải lúc cao hứng, chờ tôi đưa bản báo cáo kết án đưa cho lãnh đạo thẩm định trước, lúc đó mới mọi sự thuận lợi. Hàn Phong, mau vào đây, giúp tôi nhớ lại một chút chi tiết. Long Giai cầm những bản báo cáo trước kia đem hết sang đây..."

Hàn Phong ăn mì gói, tức giận nói: "Hiện giờ đã kết án, sao còn ăn cái này!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Chúng phải nắm chắc thời gian một chút, nộp báo cáo kết án của vụ này trước, sau đó cậu có thể tùy ý nghỉ ngơi." Ông liếc mắt nhìn Long Giai một cái, lại nói: "Cậu muốn cho đội viên nào của tôi nghỉ dài hạn, tôi cũng có thể đáp ứng cậu."

Mặt Long Giai phụt một cái đỏ bừng, lại lôi kéo vạt áo Hàn Phong. Lãnh Kính Hàn cười nói: "Điều kiện này không tồi chứ?"

Hàn Phong cầm tô mì, ra vẻ suy tư nói: "Ừm, chính là câu châm ngôn kia, người hiểu tôi, cũng chỉ có mình Lãnh huynh!"

Sau ba giờ chiều, ối cùng đã sửa sang lại bản báo cáo kết án xong, Lãnh Kính Hàn nói: "Thật tốt quá, chúng cùng đến tỉnh phủ thôi."

Hàn Phong nói: "Tại sao phải đi cùng anh?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Bởi vì chỗ đó có ốc đồng xào cậu đã lâu chưa tới ăn, không đến đó, tôi làm sao mời cậu được?"

Hàn Phong cười nói: "Tốt lắm! ối cùng có thể ăn của anh!"

Khi ra ngoài, Phan Khả Hân theo dõi đưa tin nên cũng đi theo, bốn người liền cùng đến tỉnh phủ.

Sắc trời đã dần muộn, sáng mờ như có dải lụa treo ở chân trời, từng trận gió mát từ sông thổi tới, Thiết Thủ đứng ở đỉnh một cao ốc 18 tầng, gã thích hưởng thụ từng trận gió đêm, sinh mệnh, vốn chính là dùng để hưởng thụ, nếu không biết tận hưởng sinh mệnh, vậy, khi sinh mệnh chấm dứt, chẳng phải hai bàn y trắng sao. Thiết Thủ có đầy đủ thời gian, cùng tiền tài, gã có thể hưởng dụng bất cứ thứ gì gã muốn, thế nhưng, loại hưởng dụng này của gã, cũng là thành lập trên cơ sở cướp đoạt sinh mệnh của người khác. Gã là một sát thủ, sát thủ cấp cao nhất. Gã từng lập kỷ lục có tiền chuộc ám sát cao nhất trong một quốc gia nhỏ châu Á, nhưng mà, gã ở trong tổ chức của bọn họ, lại chẳng là gì, bởi vì trong tổ chức, sát thủ lợi hại như gã, thật sự nhiều lắm.

Gã, là một sát thủ của Hắc Võng!

Giờ phút này, Thiết Thủ lau súng trong y, một khẩu... súng vô cùng xinh đẹp, quay về hướng mặt trời, gã bắt đầu thưởng thức y của mình, đây là một đôi y cực kỳ ổn định, cầm cò súng không mảy may nhúc nhích, có thể kiên trì hơn ba giờ. Thời cơ tốt nhất, vị trí tốt nhất, góc độ tốt nhất, cánh y kia sẽ không chút do dự bóp cò, khi đó, hết thảy liền chấm dứt.

Lầu sáu phòng cảnh sát tỉnh, Hàn Phong đi thụt lùi ở phía trước, Phan Khả Hân cùng Long Giai ở chính giữa, Lãnh Kính Hàn đi ối cùng, phòng cảnh sát chọn dùng hành lang kiểu đường lót ván, bên ngoài lan can là tường thủy tinh cực lớn. Nắng chiều đem bóng phản chiếu tà tà tỏa đến giữa hành lang, bầu trời một mảnh lam biếc.

Lãnh Kính Hàn cười nói: "Thế nào? Hàn Phong, chẳng phải cậu nói chỉ điều tra vụ án lớn kinh thiên động địa sao? Loại án nhỏ như i nạn xe này có gây hứng thú cho cậu không?"

Hàn Phong vô lực phất y nói: "Quên đi, quên đi. Sau này tôi không bao giờ tra đại án như thế nữa. Tôi cho anh biết, sau này án mạng, mưu sát gì đó, đừng tìm tới tôi nữa; Chó nhỏ nhà ai lạc đường, mất ví tiền, tôi chỉ tra những vụ như vậy thôi."

Lãnh Kính Hàn ha ha cười, lập tức nói: "Tôi làm điều tra hình sự mấy mươi năm, cho tới giờ còn chưa từng đụng phải vụ án lớn như vậy, liên quan đến khoản tiền nhiều như vậy, nhưng thằng nhóc cậu, mới lần đầu tra án, liền đụng phải, sau này số lượng càng không giới hạn nổi nha!"

Hàn Phong nhìn Lãnh Kính Hàn lau mồ hôi trên trán, cười nói: "Không ngờ anh cũng có khi lau mồ hôi nha! Lần này xem như đã kết thúc rồi chứ?"

Lãnh Kính Hàn thở dài một hơi, nói: "Không sai, vụ án này tạm thời cứ như vậy, chuyện còn lại tôi có thể chuyển giao cho lão Quách lo liệu."

Phan Khả Hân nói: "Hóa ra, mọi người chỉ phụ trách phân đoạn mấu

chốt phá án à?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Không phải, là vì vụ án này liên quan quá nhiều mặt rộng lớn, nếu phải làm rõ toàn bộ vụ án, hai ba tháng cũng chưa kết được án đâu, nhưng trước mắt, bên bác lại có nhiều vụ án tồn đọng, cho nên nhiệm vụ còn lại đành phải chuyển cho lão Quách."

Long Giai nói: "Hơn nữa, chúng tôi chỉ có sáu người, hiện giờ nhân viên tham gia án đã không thể dùng hơn mười người, liên quan ít nhất hơn trăm người, mười mấy tỉnh thị, lúc này chuyển giao án, là thích hợp hơn hết."

Hàn Phong nói: "Ôi, giao thì cứ giao, còn thảo luận vậy làm gì. Lãnh huynh, nói một chút xem, đi đâu ăn gì?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Cậu chỉ quan tâm đến ăn uống, được rồi, có chuyện tôi vẫn chưa rõ. Cậu và Long Giai từ khi nào mà phối hợp ăn ý thế? Còn trước khi cậu chỉ ra Long Giai là kẻ phản bội, hai người cũng đâu có thời gian thương lượng chuyện kia?"

Hàn Phong cười nói: "Ngay trước khi tố giác Long Giai một ngày. Chúng tôi còn tập diễn rất nhiều lần, mới diễn y như thật thế chứ."

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc nói: "Không đúng nha? Ngày đó chúng đều ở phòng điều tra hình sự, đều tự quay về phòng mình, chẳng lẽ cậu chạy đến... ."

Mặt Long Giai có chút đỏ, Phan Khả Hân chỉ vào mặt Long Giai nói: "Ồ, Long Giai thừa nhận rồi!"

Lãnh Kính Hàn mỉm cười, không ngờ, Hàn Phong nói: "Không có, chúng tôi tập diễn trong phòng tắm đó."

Lãnh Kính Hàn sửng sốt, Phan Khả Hân "a" nói: "Oa, hóa ra hai người."

Mặt Long Giai đỏ như cà chua chín, Hàn Phong cười nói: "Cô oa cái gì mà oa, cô hình như còn nợ tôi gì đó nha?"

Phan Khả Hân nghi hoặc nói: "Tôi nợ anh gì đó? Tôi nợ anh cái gì?"

Hàn Phong cười xấu xa nói: "Trước khi bắt đầu vụ án này, cô đã đáp ứng tôi, để tôi hôn một cái!"

Lãnh Kính Hàn thầm nghĩ: "Loại chuyện này, cậu trái lại nhớ rất rõ ràng."

Long Giai biến sắc, trong mắt đằng đằng sát khí.

Phan Khả Hân chỉ vào má mình nói: "Kỳ quái, tôi nhớ hình như đã hôn rồi mà."

Lãnh Kính Hàn lại bắt đầu lau mồ hôi, sát khí trong mắt Long Giai càng tăng lên, Hàn Phong trợn mắt há hốc mồm nói: "Khi...khi nào chứ? Sao tôi không nhớ vậy?"

Phan Khả Hân bĩu bĩu môi nói: "Anh quên rồi sao? Ở trong nhà anh đó!"

Hàn Phong nói: "A! Hóa ra là lần đó! Vậy thì đâu tính? Hình như trước đó chúng ta thương lượng là để tôi hôn một cái mà?"

Phan Khả Hân cười nói: "Tôi thì không thành vấn đề, nhưng anh phải coi chừng nha, tôi khuyên anh tối nay tốt nhất đừng ăn gì, nếu không sau khi trở về có khả năng sẽ nôn đó. Chỗ chúng chính là nhu đạo ngũ đẳng đầy triển vọng đó!"

Hàn Phong cười ha ha, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, ba người phía sau đều chứng kiến, ý cười của Hàn Phong đọng lại trên mặt, trở nên dữ tợn nói không nên lời. Anh đột nhiên rống lên điên ồng: "Nằm sấp... xuống!"

Ngón y của Thiết Thủ đã động, viên đạn mang theo hơi thở của thuốc súng xoay tròn bay khỏi sòng súng, thẳng tắp phóng tới mục tiêu. Thiết Thủ đứng dậy, chuẩn bị thu súng về nhà, không nghi ngờ gì, gã đối với kỹ thuật bắn của mình sở hữu sự tin tưởng tuyệt đối.

"Xoảng..." Tường thủy tinh bị chọc thủng, viên đạn mang theo mảnh vụn thủy tinh xuyên qua! Hàn Phong mở to hai mắt, thân thể còn đang ở giữa không trung, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn viên đạn xuyên thấu qua tóc Long Giai. "Không …" Anh phát ra tiếng hô tuyệt vọng!

Lúc này, thân thể Lãnh Kính Hàn mới có động tác gập người, Hàn Phong một y rút bao súng của Lãnh Kính Hàn che trước người cậu ra, quay về đỉnh cao ốc đối diện, điên ồng nổ súng bắn, y còn lại chuẩn xác không tí sai sót ôm chầm thân thể Long Giai. Mặc dù viên đạn căn bản không đến được đỉnh cao ốc đối diện, nhưng Hàn Phong không chút do dự bắn hết tất cả đạn, tường thủy tinh bị bắn thành từng mảnh rơi xuống. Mà lúc này, Lãnh Kính Hàn vừa vặn mới té trên mặt đất. Hàn Phong hô: "Giai em! Giai em! Trả lời anh! Em không có chuyện gì đâu! Mau gọi xe cấp cứu! Mau lên!"

Lãnh Kính Hàn đã sợ ngây người, Hàn Phong rút súng đón người, nổ súng bắn, mãi đến khi anh gào thét tìm xe cấp cứu, ông mới lấy di động ra.

Phan Khả Hân lập tức bị loại vẻ mặt điên ồng này của Hàn Phong làm cho hoàn toàn kinh sợ, cô lần đầu tiên chứng kiến một người đàn ông, bỗng nhiên tựa như dã thú điên cuồng, động tác so với tia chớp còn nhanh hơn, tiếng kêu so với thú gào càng khủng bố hơn, hết thảy phát sinh quá nhanh, quá đột ngột, cô căn bản không kịp phản ứng.

Phan Khả Hân lại nhìn Lãnh Kính Hàn, y cầm điện thoại cũng run nhè nhẹ, trong lòng cô càng ngạc nhiên: "Cho dù hiện giờ tâm tình Hàn Phong có chút mất khống chế, bác Lãnh cũng không cần sợ thành như

vậy chứ?" Trong lòng Lãnh Kính Hàn chấn động, lại khiến Phan Khả Hân vô luận thế nào cũng không nghĩ ra, ông run rẩy, bởi vì vào giờ khắc này, ông cảm giác được rõ ràng loại bi thương cực độ này, làm cho Hàn Phong xảy ra biến hóa đáng sợ, trong lòng ông không tự chủ được la lên nói: "Trở lại! Cậu đã trở lại! Ác ma sâu bên trong địa vực kia! Chẳng lẽ đã không cách nào khắc chế sao? Hàn Phong, đừng để phẫn nộ khiến cậu mất đi lý trí mà!"

Nhưng vào lúc này, Hàn Phong ôm cổ Long Giai, ngón y nhấn lên cạnh gáy, kinh hỉ nói: "Cô ấy còn sống, cô ấy còn sống! Bác sĩ khi nào mới đến hả? Anh nhanh lên một chút đi!" Giờ phút này khuôn mặt kia hoảng sợ, hoang mang lo lắng, ánh mắt không còn cơ trí nữa, anh lại kêu gào: "Giai em, Giai em, em không có việc gì đâu, em nói chuyện đi, em nói chuyện đi mà! Em trả lời anh! Giai Nhi …" Anh bắt đầu gào khóc.

Phan Khả Hân không ngờ Hàn Phong nói khóc liền khóc, hơn nữa là khóc lớn thành tiếng không hề che giấu, chỉ cảm thấy người đàn ông này bỗng rất đáng thương, loại khóc thảm thiết này, tựa như có thể lây nhiễm cho cả người bên cạnh vậy, Phan Khả Hân chỉ cảm thấy chóp mũi mình chua xót, khi giương mắt nhìn, ánh tà dương nơi chân trời đã đỏ như máu.

"A …" Hàn Phong phát ra từng đợt rít gào, tựa như con sói xám trên đồng hoang, từng tiếng từng tiếng tru mỗi lúc một thê lương hơn! Một khắc kia Phan Khả Hân rõ ràng chứng kiến, trong mắt Hàn Phong che kín tơ máu, ánh mắt như ác lang hung hãn, tàn nhẫn, lãnh khốc, cô chưa từng thấy qua ánh mắt đằng đằng sát khí như vậy, không tự chủ được rùng mình một cái.

Bệnh viện, Trương Thiệu Đông lắc đầu, chỉ vào ảnh chụp CT của Long Giai nói: "Các anh nhìn xem, viên đạn lọt vào đầu, hiện giờ cắm ở vị trí này, mà từ miệng vào của viên đạn, đến vị trí trung gian viên đạn dừng lại, tổ chức não hoàn toàn bị phá hủy. Hiện giờ mọi người đều biết, đại não là bộ phận phức tạp nhất, tinh tế nhất của cơ thể người, một mạch

máu nhỏ của não bị tắc thôi, cũng có thể tạo thành đột quỵ, nhẹ thì thân thể không khỏe, nặng thì toàn thân bại liệt, huống chi lần này viên đạn trực tiếp tạo thành thương tổn."

Hàn Phong khóc ròng nói: "Bác sĩ Trương, viện trưởng Trương, ông nhất định phải cứu lấy cô ấy, các ông nhất định làm được, các ông chẳng phải là bệnh viện tốt nhất thành phố H sao? Các ông cũng là bệnh viện tốt nhất tỉnh mà!"

Trương Thiệu Đông nói: "Nói thật, cô ấy có thể sống tiếp, bản thân cũng đã là một kỳ tích rồi, tôi hành y nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ai có thể bị đạn trực tiếp bắn trúng đầu mà còn chưa chết. Tôi nghĩ, cô ấy nhất định có chuyện gì đó còn chưa bỏ xuống được."

Trong mắt Hàn Phong ngấn lệ, hồi tưởng lại lời Long Giai nằm trong ngực mình nói: "Dù cho chỉ có thể cùng ở lại bên nhau một ngày, em liền lập tức chết đi, vậy cũng đủ rồi." Anh ôm hy vọng ối cùng, hỏi: "Bác sĩ, chẳng lẽ thật sự một chút biện pháp cũng không có sao? Bệnh viện khác thì sao? Bệnh viện khác có hy vọng hay không?"

Trương Thiệu Đông nói: "Chúng tôi sẽ mau chóng sắp xếp phẫu thuật, nhưng chỉ có thể gắp đạn ra, tổ chức não bị hư tổn, không có khả năng khôi phục nữa. Hiện tại bệnh viện ngoại khoa não tốt nhất trong nước, một là bệnh viện Hiệp Hòa của Thượng Hải, hai là bệnh viện 301 của Bắc Kinh, chúng tôi đã đem ảnh chụp CT não gửi chuyển vào hệ thống, mời chuyên gia của hai bệnh viện hội chẩn, bọn họ nói..." Trương Thiệu Đông ngập ngừng, tựa hồ cực kỳ không muốn nói ra, rốt ộc nói: "Không có hy vọng! Tình huống tốt nhất, chính là bảo trì hiện trạng!"

Lãnh Kính Hàn hỏi: "Viện trưởng Trương, ý của anh là, cô ấy sẽ trở thành người thực vật?"

Hàn Phong rơi vào hầm băng, đột ngột một y bắt lấy áo Trương Thiệu Đông kéo sang, đôi mắt đỏ ngầu, tựa như ma quỷ, rung giọng nói: "Viện

trưởng Trương, ông! Nhất định phải nghĩ biện pháp! Cô ấy, mới 20 tuổi thôi! Không thể để cô ấy sống mà như thế này!"

Trương Thiệu Đông chỉ cảm thấy trong lòng ớn lạnh, người đàn ông vẫn luôn không chút nào thu hút này, sao bỗng dưng từ một người thuần hậu, lại trở nên đáng sợ như vậy! Ông gian nan nghèn nghẹt nói: "Không phải, không phải tôi không nghĩ biện pháp! Mà là, y học hiện giờ chỉ đến mức như vậy, tôi thật sự bất lực! Tôi, tôi sẽ gọi điện thoại cho thầy của tôi ở Đức, mời ông ấy nhìn xem có biện pháp gì hay không!"

Hàn Phong đôi mắt đỏ bừng, dường như sắp nhỏ máu vậy, người xung quanh đều chùn bước, thậm chí không ai dám tới gần anh. Phan Khả Hân lúc này mới phát hiện, người cả ngày ha ha hi hi cười nói như đứa trẻ to xác kia, lại trở nên đáng sợ như ma quỷ, trong lòng nàng ồng loạn nghi vấn: "Anh rốt ộc là ai? Anh đến từ đâu? Tại sao đáng sợ như vậy?"

Lãnh Kính Hàn an ủi: "Hàn Phong, chấp nhận sự thật đi, không cần quá khổ sở, cô ấy còn sống, không phải sao? Còn sống, thì còn hy vọng!"

Hàn Phong xoay người lại ánh mắt hung ác nọ, vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi nọ, Lãnh Kính Hàn không nhịn được lui hai bước, cũng không dám nói gì nữa. Trong lòng ông run rẩy nói: "Hàn Phong, cậu sẽ không vì chuyện này, mà biến thành bộ dạng như trước kia chứ? Xin cậu, ngàn vạn lần đừng như thế."

Trương Thiệu Đông lập tức sắp xếp phẫu thuật, bảy ngày sau ca phẫu thuật, Hàn Phong một mực ở bệnh viện, ngoại trừ đi nhà xí, không hề rời khỏi Long Giai một bước. Long Giai yên tĩnh nằm, tựa như đang ngủ vậy, mỗi ngày thiết bị đều biểu thị hô hấp, nhịp tim, máu của cô bình thường cỡ nào. Hàn Phong lại biết, Long Giai lần này phải ngủ thật lâu, cô ấy sẽ không bao giờ nở nụ cười với mình nữa, không bao giờ có thể gõ đầu mình nữa, cũng sẽ không đỏ mặt nữa. Khi Phan Khả Hân đến thăm, hai gò má Hàn Phong lõm sâu, sắc mặt khô vàng, hai mắt vô thần, thân hình như cành khô. Phan Khả Hân mỗi ngày đều đến thăm bọn họ

ba lần, mỗi lần đều mang đến một vài tin tức tốt.

"Từ trong nhà của người đàn bà tên Tần Di kia, lục soát ra vài phần hợp đồng chuyển nhượng, quả nhiên, đều là của các cổ đông lớn đã chết viết chuyển nhượng cổ phần cho Tần Di, thêm vào hơn trăm triệu nữa. Người phụ nữ kia, quá lợi hại, thật sự là khó tin. Mà cô cũng hoàn toàn khớp với suy luận của anh, anh càng không thể ngờ đâu."

"Phó thị trưởng Điền đã chính thức bị bắt."

"Những tội phạm bị bắt đã khai, bọn họ bị ép buộc dùng một loại thuốc tên Vận Mệnh, nghe nói vô cùng đáng sợ."

"Hồ Kim Thành đã bị chộp ở Sơn Tây."

"Phó Khải đã bị bắt, hắn đã khai chuyện từng ám sát Long Giai."

"Bọn cướp đều đã chết, bệnh viện nỗ lực hết sức cũng không làm nên chuyện gì, loại thuốc phiện này quá đáng sợ!"

"Hôm nay chính thức khởi tố những nhân viên hành chính nhận hối lộ của cơ quan hành chính thành phố H."

"Công tác kiểm tra tài khoản ngân hàng Hằng Phúc đã kết thúc, từ tài khoản nhìn xem, ngoại trừ vài triệu nợ không thu hồi được ra, những thứ khác không có thay đổi gì lớn."

"Tôi vì viết chuyên đề đưa tin vụ án này đã giàu to rồi, tôi biết, anh không muốn đăng báo, tôi đã ẩn tên của anh. Mặc dù rất nhiều chỗ đã sửa đổi, nhưng vẫn đủ để chấn động rồi."

"Hàn Phong, tôi hát cho anh nghe một bài nha?"

"Hàn Phong, bác Lãnh nói, vụ án cũng sắp kết thúc rồi, phiên tòa xét xử

công khai sắp có kết quả, vụ án này xem như hoàn toàn kết thúc."

Phản ứng của Hàn Phong rất hời hợt, có khi khóe miệng lơ đãng co rút, tựa như nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt kia, lại không còn ánh sáng ngời từng có nữa. Phan Khả Hân cũng thường thường từ chỗ y tá nghe được chút chuyện về Hàn Phong.

"Anh ấy đối với vợ thật tốt, bọn họ quen nhau từ nhỏ sao?"

"Cứ cách hai ngày phải đổi ống dẫn nước tiểu một lần, mỗi ngày phải súc ruột một lần, xoay người, lau chùi, anh ấy đều tự mình làm, chúng tôi vẫn rất hiếm khi nhìn thấy người nhà như vậy."

"Anh ấy không đi làm sao? Anh ấy làm nghề gì? Thao tác của anh rất chuyên nghiệp, anh ấy là bác sĩ sao?"

"Không chỉ có thế, anh ấy mỗi hai ngày còn dùng kim châm huyệt vị, nối điện làm vật lý trị liệu. Chủ nhiệm khoa Đông y thường thường đều tự mình đến xem, ông ấy nói, thủ pháp châm huyệt cùng trình độ nhận thức huyệt vị của người này vượt trên hẳn ông ấy đó."

"Cho tới giờ cũng không thấy anh ấy từng rời khỏi bên giường, ngay cả khi ngủ cũng ngủ gục ở đây. Tôi thật lo lắng, cứ tiếp tục như vậy, thân thể anh ấy sớm muộn cũng sẽ suy sụp."

"Thật là hâm mộ, nếu tôi có thể tìm được một người chồng như vậy thì tốt rồi."

Ngày thứ bảy, Trương Thiệu Đông lại một lần nữa đi tới phòng giám hộ, Hàn Phong vẫn ngồi ở đó, chỉ là tinh thần càng kém hơn, Trương Thiệu Đông nói: "Chuyện như vậy, chúng tôi cũng rất thông cảm, nhưng anh biết đó, mỗi ngày nếu duy trì như vậy, cần đòi hỏi rất nhiều chi phí, ừm, việc đó, anh không phải nên thanh toán một vài phí dụng trước sao?"

Hàn Phong ngẩng phắt đầu lên, Trương Thiệu Đông mặc dù đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng vẫn không khỏi giật mình, ông gượng cười nói: "Anh cũng nên hiểu cho sự khó xử của chúng tôi, bệnh viện không có khả năng vô duyên vô cớ chi ra một khoản tiền lớn như vậy, nếu mỗi bệnh nhân cũng giống như anh đây, bệnh viện chúng tôi sẽ sớm đóng cửa mất."

Hàn Phong liếc mắt nói: "Tôi không có tiền." Anh xoay đầu lại, nhìn chằm chằm Trương Thiệu Đông, hỏi: "Chẳng lẽ tiền thật sự có tác dụng lớn như vậy sao?"

Trong lòng Trương Thiệu Đông kỳ quái, miễn cưỡng cười cười, so với khóc còn khó coi hơn, nói: "Bởi vì tiền tài, đó là cái cân thể hiện giá trị thực tế của một người, nó nhiều hay ít, quyết định giá trị của một người sống ở thế giới này tới cùng được bao nhiêu."

Hàn Phong lạnh lùng nói: "Nói bậy."

Trương Thiệu Đông nói: "Nhưng cậu sinh hoạt trong một xã hội dựa vào tiền tài nhận định giá trị, cũng không chỉ có một mình cậu, cậu nếu muốn được xã hội nhận thức cùng sự trợ giúp của người khác, nhất định phải chứng minh, cậu có năng lực sáng tạo giá trị. Mà loại năng lực này, phải đổi thành vật chất thực thể, mới có thể trao đổi ngang giá cùng những năng lực khác, tiền tài, may mắn trở thành loại vật dẫn thực tế. Quan điểm của cậu là gì nào? Nói ra nghe một chút?"

Hàn Phong vừa há miệng, cửa mở, lần này không phải Phan Khả Hân, mà là Lãnh Kính Hàn, ông mang theo tươi cười nói: "Vụ án đã kết thúc, vụ án này, tổng cộng liên quan đến hơn một trăm nhân viên chính phủ và phi chính phủ danh tiếng, tình nghi đã chuyển tài chính hơn năm trăm triệu nguyên, nếu không phải cậu, thiệt hại bọn chúng tạo thành sẽ còn nhiều đến đâu còn chưa biết được. Cấp trên đã phê chuẩn quỹ chuyên mục cho chúng , cậu biết đó, vốn chiếu theo quy định, phá vụ án kinh tế cỡ lớn như vậy, sẽ được cấp 1% làm phần thưởng, nhưng án lần này giá

trị thật sự quá lớn, cấp trên chỉ có thể chia cho chúng 50 vạn." Ông lấy ra một tờ giấy, đó là tờ chi phiếu viết hơn 20 vạn trị số tiền mặt, đưa tới trước mặt Hàn Phong nói: "Đây là phần cậu nhận được."

Hàn Phong nhìn cũng không liếc mắt nhìn một cái, hai ngón y kẹp lấy, đưa sang cho Trương Thiệu Đông, lạnh lùng nói: "Trước dự chi bấy nhiêu, có thể duy trì bao lâu thì hay bấy lâu, ngày nào đó không còn nữa, báo sớm trước một tháng cho tôi."

Trương Thiệu Đông cười nói: "Tốt, tốt. Tôi ra ngoài trước. Các anh chậm rãi trò chuyện."

Trương Thiệu Đông đi rồi, Hàn Phong hờ hững hỏi: "Người đó, có tìm được không?"

Lãnh Kính Hàn thở dài nói: "Không, bất quá từ thủ pháp xem ra, có lẽ cũng là thuộc hạ của hắc võng, cậu biết đó, bọn chúng vốn vẫn duy trì liên lạc cùng hắc võng."

Hàn Phong lạnh lùng nói: "Biết rồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi thấy, cậu cũng nên trở về nghỉ ngơi một chút, cậu nhìn cậu xem, mới qua vài ngày đã nhìn không ra bộ dạng gì nữa."

Hàn Phong nhắm mắt lại, cầm lấy y Long Giai, dán trên mặt mình, như có như không nói: "Biết rồi."

Lãnh Kính Hàn còn muốn nói thêm gì đó, bất quá nhìn Hàn Phong tựa như không nghe được vậy, lại lắc đầu đi ra. Lãnh Kính Hàn đi rồi, Hàn Phong chỉ cảm thấy mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, anh chưa từng uể oải như vậy, đó là loại áp lực trên tinh thần, không phải chỉ cần ngủ một giấc là có thể xoa dịu áp lực. Anh tựa vào bên giường Long Giai, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, anh nằm mơ, mơ thấy Long Giai ở xa xa nhẹ nhàng trôi nổi, nhẹ nhàng hô lên với anh: "Trở về đi, trở về đi. Còn có rất nhiều chuyện

phải làm đấy. Trở về đi, trở về đi..." Bóng dáng nọ, càng trôi càng xa, nhưng thanh âm lại vẫn mãi vang vọng bên i.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Cuộc điều tra cuối cùng (1)

Hàn Phong bừng tỉnh, chỉ thấy Long Giai an tĩnh nằm trên giường, tựa như đang ngủ vậy, khóe miệng của cô, tựa hồ còn treo một nụ cười mỉm ngọt ngào. Hàn Phong nhẹ nhàng nói: "Giai em, em nói rất đúng, còn có rất nhiều chuyện phải làm đấy, mặc kệ là ai bắn em, chúng ta đều phải bắt hắn trả gấp bội!" Anh lưu luyến không thôi đứng dậy, nói: "Anh sẽ tới thăm em, chờ anh nhé!"

Sau khi anh hướng y tá cùng các bác sĩ bàn giao rõ ràng, chạy về phòng điều tra hình sự, Lãnh Kính Hàn nói: "Rốt cuộc cũng chịu trở về rồi?"

Hàn Phong nói với Lãnh Kính Hàn: "Đem những tư liệu có liên quan đến Hắc Võng, mang ra đây hết cho tôi!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Tư liệu của Hắc Võng chỗ chúng tôi có, đều giao cho hình cảnh quốc tế rồi. Tự chúng tôi lưu lại đều là vài mảnh rời rạc, không có bao nhiêu giá trị đâu?"

Hàn Phong nói: "Vậy đưa tôz về, tự mình nghĩ biện pháp!"

Lãnh Kính Hàn nói: "Nghĩ biện pháp thì được, nhưng cậu đừng làm ẩu nha!"

Hàn Phong trở lại tzệm uốn tóc, Khuất Yến kinh ngạc nói: "Các anh tra vụ án gì thế? Mọi người đều biến dạng cả rồi."

Hàn Phong hai tay khoát lên hai vai Khuất Yến, khẩn thiết nói: "Chị Yến, mấy ngày này, chị đừng nói chuyện với em, để em nghĩ ngơi một chút! Em mệt mỏi quá!"

Khuất Yến nóz: "Được được, tôi sẽ không nói chuyện với cậu đâu."

Hàn Phong trở về phòng, trong phòng cũng sạch sẽ hơn không ít, bộ sách vốn tùy ý chất đống được chồng lại chỉnh tề, bàn ghế cũng được lau chùi qua, Hàn Phong nhìn căn phòng biến hóa kỳ dị, đôi mắt lại rơi trên giường, anh đặt mông ngồi xuống, lẩm bẩm nói: "Giường của mình nằm thoải mái hơn!" Anh đặt đầu nằm xuống, lập tức "ôi chao" một tiếng lại ngồi dậy.

Hàn Phong vừa 2ốc gốz lên nhìn, dưới gối vậy mà bị người ta chèn cục gạch, mà phía dưới cục gạch, đè một tờ giấy, Hàn Phong rút tờ giấy ra, nhìn chữ viết xinh đẹp của Long Giai trên giấy, ngọn lửa trong mắt bắt đầu thiêu đốt, phẫn nộ nói: "Hóa ra là như vậy!"

Khuất Yến nhìn Hàn Phong vừa mới lên lầu, trong lúc hốt nhiên tựa như đổi một người khác vọt xuống, cầm ống nghe điện thoại lên bắt đầu bấm số.

Hàn Phong nói: "Alo, là sân bay quốc tế phải không? Tôi muốn hỏi một chút, chuyến bay ngày 15 và 16 rốt cuộc có những chuyến nào rời khỏi thành phố H? Xin thay tôi kiểm tra trong hai ngày đó, có một hành khách tên Tần Di hay không, đúng, Tần trong triều Tần, Di trong tâm khoáng thần di (vui vẻ thoải mái), nữ giới, khoảng 20 tuổi, thân cao 1m74, tóc vàng, uốn lọn. À, không có hả, tốt, cám ơn!"

Hàn Phong lại bấm số, nói: "Alo, sân bay Hoa Đông sao? Tôi muốn hỏi một chút, ngày 15..."

Hàn Phong lại liên lạc với Trang Hiểu Quân, anh hỏi: "Hiểu Quân sao?"

Trang Hiểu Quân kinh hỉ nói: "Hàn Phong!"

Hàn Phong nói: "Tôi hỏi cậu, còn nhớ một tuần trước không, chính là

trước khi Giang Vĩnh Đào chết một ngày, cậu có gặp mặt Tần Di không?"

Trang Hiểu Quân nói: "Không phải vụ án đã kết thúc sao? Thế nào mà đột nhiên lại nhớ tới hỏi vấn đề này?"

Hàn Phong nói: "Cậu mặc kệ tại sao đi, chỉ cần nhớ lại một chút xem cậu còn có thể nhớ ra chuyện ngày đó không."

Trang Hiểu Quân nói: "Tôi nghĩ đã. À, nhớ rồi, ngày đó chúng tôi cùng ăn cơm tối ở Thế Hào, lúc ấy, tôi cũng không cảm giác được chị Tần Di có chỗ nào không đúng nha?"

Hàn Phong: "Bữa tối! Cậu nghĩ lại đi, ngàn vạn lần đừng nhớ lầm."

Trang Hiểu Quân nói: "Không lầm đâu, bởi vì chị ấy đáp ứng tôi, ngày thứ hai sẽ mang tôi đến vườn Thế Bác, nhưng ngày thứ hai chị ấy đã..."

Hàn Phong lại hỏi: "Hai người ăn khi nào?"

Trang Hiểu Quân nói: "Khoảng 9h tối đó, tôi nhớ rõ trời tối đen rồi chúng tôi mới đi."

Hàn Phong nói: "Quả nhiên là như vậy."

Trang Hiểu Quân nói: "Anh nói sao?"

Hàn Phong nói: "À, không có gì. Cám ơn cậu. Đúng rồi, anh hỏi cậu tzếp một vấn đề, lần đầu tzên bọn anh tới thành phố T, các cậu không phải vừa mở một lần hội đồng quản trị sao? Cậu có thể nói cho anh biết, nội dung của cuộc họp hội đồng quản trị đó không?"

Trang Hiểu Quân nói: "Việc này, việc này vi phạm quy định của công ty đó."

Hàn Phong nói: "Hội nghị lần đó, có quan hệ cực kỳ quan trọng đến cả vụ án, cậu nhớ lại một chút, cậu tham gia hội đồng quản trị đúng không? Hẳn phải biết chứ."

Trang Hiểu Quân nói: "..."

Khuất Yến không biết thằng nhóc này lại làm sao thế, chị lắc đầu, lực chú ý lại bị TV hấp dẫn. Không bao lâu sau, chợt nghe Hàn Phong vội vàng nói: "Chị Yến, mau giúp em lo liệu một vé máy bay đến thành phố T, em phải lập tức đến thành phố T!"

Thành Phố T, tiểu khu An Khang, cũng chính là tiểu khu có căn nhà Vu Thành Long ở, cùng khu nhà, cửa hộ gia đình lầu ba bị gõ, ông cụ Mạc ở phòng trong có chút mơ hồ, chàng thanh niên kia là ai, chưa từng gặp, vừa ốm vừa cao.

Ông cụ Mạc hỏi: "Chàng trai, cậu tìm ai?"

Người nọ móc ra một quyển sổ nhỏ, nói: "Tôi là thám tử, tên Hàn Phong. Bác à, con tìm bác hỏi một ít chuyện."

Ông cụ Mạc nâng cặp kính lão lên, nhìn tên trên quyển sổ nhỏ xanh biếc kia, sao không có ảnh? Ông lại ngẩng đầu nhìn anh chàng tự xưng là Hàn Phong nọ, một đôi mắt to trái lại có vẻ đầy chân thành.

Hàn Phong nói: "Bác à, trước đó một tuần, cũng chính là 7 ngày trước, buổi chiều bác có nhà không?"

Ông cụ Mạc suy nghĩ hồi lâu, hướng phòng trong hô: "Bà nó à, buổi chiều thứ 4 tuần trước, chúng ta có đi đâu không?"

Một bà cụ bước ra, a xoa thắt lưng, lau tay nói: "Coi trí nhớ của ông kìa, thứ 4 tuần trước chúng ta tham gia giải thi đấu đá banh dành cho người

già, còn được hạng ba nữa, ông quên rồi sao!"

Ông cụ Mạc vỗ ót nói: "Đúng, đúng. Tôi nhớ ra rồi, buổi chiều ngày đó chúng tôi không có nhà, không biết đứa du côn cắc ké nào, làm bể nát cửa kính nhà tôi. Cậu nói xem chúng tôi ở lầu ba cao như vậy đó, ai mà có khả năng ném cục đá cao vậy chứ? Ê, thằng nhóc này, sao đi đâu mất rồi? Cậu tới cùng muốn hỏi cái gì hả?"

Lầu bốn, cửa nhà Vu Thành Long chẳng biết thế nào được mở ra, Hàn Phong nhìn cửa sổ trên ban công, họng súng kia còn giữ trên cửa sổ, anh cẩn thận nhìn họng súng nọ một chút, cuối cùng gật đầu, tựa như đã tìm được gì đó.

Cục cảnh sát, phòng làm việc của Trần Dũng Quân. Trần Dũng Quân cười nói: "Lần này lại là vụ án gì đây?"

Hàn Phong đánh giá bốn phía, nói: "Không có việc gì, đến chơi chút thôi, sao, không chào đón?"

Trần Dũng Quân nói: "Đùa thôi, đùa thôi. Tôi vẫn luôn hoan nghênh các đồng chí của phòng điều tra hình sự thành phố H các cậu. Các cậu mỗi lần đến đều mang cho chúng tôi một vài lối tư duy mới, một vài lý niệm phá án mới, đây là truyền kinh giảng đạo mà."

Hàn Phong nói: "Được rồi, vị phó cục trưởng to con kia đâu? Sao không thấy anh ta?"

Trần Dũng Quân nói: "To con? À, cậu nói cục phó Giang sao, cậu ta ấy à, đã đi Malaysia giảng dạy rồi, cậu ta là truy bắt thuốc phiện gương mẫu mà, thường đến một quốc gia xung quanh dạy cảnh sát địa phương một ít nội dung chính về truy bắt thuốc phiện."

Hàn Phong "ờ" một tiếng, lại bắt đầu tán gẫu...

Ngày thứ hai, phòng đzều tra hình sự thành phố H, mọi người đều ra ngoài thăm dò án, chỉ có một mình Lưu Định Cường còn đang làm thí nghiệm. Bỗng nhiên cửa vang lên một tiếng. Lưu Định Cường rất kinh ngạc nhìn Hàn Phong đứng ở cửa, tim anh ta hồi hộp nói: "Oa, đột nhiên không tiếng không động đứng ở cửa như vậy, muốn hù chết người hả. Cậu biết đó, tôi phải làm khám nghiệm tử thi, còn tưởng xác chết vùng dậy chứ."

Hàn Phong nói: "Giúp tôi tìm một chứng cứ, về vụ án của ngân hàng Hằng Phúc kia."

Lưu Định Cường nói: "Cái gì?"

Hàn Phong nói: "Nghe nói ở trong nhà Tần Di đã phát hiện giấy chuyển nhượng cổ phần do các cổ đông lớn viết trước khi chết."

Lưu Định Cường nói: "Đúng rồi."

Hàn Phong nói: "Tôi muốn nhìn một chút."

Lưu Định Cường nói: "Vụ án kia chẳng phải đã kết thúc rồi sao? Cậu lại nghĩ ra cái gì à?"

Hàn Phong nói: "Việc này anh không cần phải xen vào."

Lưu Định Cường nói: "Chờ tôi một chút, tôi rửa tay trước."

Trong chốc lát, Lưu Định Cường cầm mấy túi vật chứng đi ra, nghi hoặc nói: "A? Cậu xem chứng cứ này, tại sao không có?"

Hàn Phong cầm lấy túi vật chứng kia, nhìn trên túi vật chứng viết: "Sợi tơ chưa biết."

Lưu Định Cường bổ sung nói: "Chính là đêm hôm đó, cậu lấy được ở

chỗ hoài nghi Đinh Nhất Tiếu từng xuất hiện, trong túi rác có sợi tơ này! Cậu xem, không thấy đâu nữa."

Hàn Phong nói: "Cõ lẽ có người cầm đi kiểm nghiệm, quên mang về rồi. Mặc kệ nó." Anh nói là nói như thế, nhưng nhìn kỹ lại túi, trong túi nhựa hình như có chút chất lỏng, Hàn Phong buông túi kia, cầm lấy một cái khác, bên trong là một phần giấy chuyển nhượng Mạch Địch viết cho Tần Di. Hàn Phong nói: "Thông qua lượng nét mực lưu lại cùng sự thay đổi hóa học, giám định công văn là viết thời gian nào, việc này anh làm được không?"

Lưu Định Cường nói: "Nếu niên đại đã quá lâu, giám định được, nhưng nếu thời gian quá ngắn sẽ không dễ xử lý. Chúng tôi bình thường có thể tính chuẩn xác được tháng."

Hàn Phong cau mày nói: "Chỉ sơ sài như vậy?"

Lưu Định Cường bỗng nhiên nói: "Bất quá không sao cả. Tôi có thể giao cho bạn học của tôi, cô ấy là chuyên viên giám định dấu vết, quyền uy tuyệt đối ở nước ta, tôi có thể bảo cô ấy sang đây, hoặc nhanh chóng gửi đến cho cô ấy."

Hàn Phong nói: "Cần mất bao lâu?"

Lưu Định Cường nói: "Hai ngày."

Hàn Phong nói: "Giám định toàn bộ trong thời gian đó."

Lưu Định Cường nhìn vài mẩu giấy chuyển nhượng cổ phần, hỏi: "Toàn bộ sao?"

Hàn Phong đã đi xa.

Công trường xây dựng bộn bề, Hàn Phong nhìn tòa nhà cao tầng kia, một

gã bộ dáng đốc công đi tớz, quát: "Ai đó, tới đây làm gì? Không nhìn thấy bảng hiệu sao?" Gã chỉ, là một tấm bảng "Công trường thi công quan trọng, không phận sự miễn vào"

Hàn Phong ghé vào lỗ tai gã, nhẹ nhàng hỏi gì đó, thái độ của đốc công lập tức thay đổi, cười bồi nói: "Haha, hóa ra là... .hóa ra là... không biết ngài tới đây làm gì? Không bằng, tôi gọi kỹ sư trưởng Từ và gzám đốc Trương vào nhé?"

Hàn Phong nói: "Không cần, tôi chỉ muốn biết một vài vấn đề nhỏ. Tòa cao ốc này khởi công khi nào? Còn bao lâu nữa thì mới có thể hoàn thành?"

Đốc công nọ nịnh nọt nói: "Là năm ngoái, hình như khởi công vào tháng 1, hiện tại đã bước vào giai đoạn kết thúc công trình, đại khái còn 3 tháng nữa thì có thể đưa vào sử dụng."

Hàn Phong nói: "Sao lại là hình như?"

Đốc công nghi hoặc nói: "Sao, ngài không biết là cao ốc năm ngoái đã ngừng khoảng nửa năm sao? Chúng tôi tháng 4 năm nay mới tiếp nhận đấy."

Hàn Phong hỏi: "Tại sao ngừng làm việc?"

Đốc công quay đầu nhìn về phía tòa cao ốc sắp hoàn thành, có chút hoài niệm tang thương nói: "Nghe nói năm ngoái, sự nghiệp của công ty Đông Nam Á đã bị đả kích trước nay chưa từng có, cơ hồ lâm vào cục diện không đủ trả nợ, công ty sẽ phá sản, nhóm ông tổng cấp trên nào còn tâm tư cùng năng lực để hoàn thành kiến trúc lớn như vậy. Đều nói biến động bất ngờ, mọi chuyện khó liệu, ai có thể nghĩ đến sự nghiệp phát triển không ngừng, vậy mà có thể mất tất cả chỉ trong một đêm. Bất qua ông tổng của công ty bọn họ cũng thật sự lợi hại, nghe nói vào thời điểm khó khăn nhất cũng có thể lấy được khoản vay của ngân hàng,

không có khoản vay kia, công ty bọn họ hoàn toàn ng đời, đừng nói chi được chờ thời trở lại như bây giờ. Theo lý thuyết, ngài đối vớz tình huống này hẳn phải hiểu rõ hơn tôi chứ, haiz ..." Đốc công quay đầu lại lần nữa, phía sau ngay cả một bóng người cũng không có, gã thầm nói, chẳng lẽ mình gặp quỷ giữa ban ngày rồi?

Hàn Phong cùng một người phụ nữ trung niên hiền lành nói chuyện thân thiết với nhau, anh lấy ra hai bức ảnh, hỏi: "Ngài giúp tôi nhìn xem, có quen các cô ấy không?" Trên bức ảnh chính là Tần Di và Thiện Yến Phi.

Người phụ nữ trung niên nọ nhìn thoáng qua, "A?" hít một hơi, hướng phía sau hô: "Tiểu Linh Tiểu Linh, con tới đây một chút. Con nhìn xem, hai người này có phải có chút giống hai bé Tần và Đan Đan không." Cô gái trẻ tuổi gọi là Tiểu Linh kia nhìn một chút, cũng nghi hoặc nói: "Cũng có chút giống hộ lý của chúng ta ở đây hồi trước, nhưng lại không giống, các cô ấy không xinh đẹp như vậy đâu, nhưng mà, thần thái lại có chút giống."

Hàn Phong mỉm cười thu hồi ảnh chụp nói: "Ừm, tốt lắm. Được rồi viện trưởng Đinh, tôi có thể xem lại tư liệu của Lương Tiểu Đồng một chút không."

Viện trưởng Đinh trung niên nói: "Lần trước chẳng phải các cậu có một nữ ký giả đã tới đây sao, cô ấy còn đem tài liệu sao chép một lần."

Hàn Phong giải thích: "Đúng vậy, nhưng mà gần đây tương đối lộn xộn, phần tài liệu kia nhất thời không tìm được nữa, cho nên tôi muốn tới đây xem lại một chút."

Viện trưởng gọi một hộ lý khác mang tài liệu tới, chân mày Hàn Phong cau lại, lẩm bẩm nói: "Tại sao có thể như vậy?" Anh nhìn kỹ một lượt, trả lại tài liệu cho viện trưởng, cũng tỏ vẻ cảm tạ.

Hàn Phong ngẩng đầu nhìn mấy chữ viết loang lỗ trên tường xi măng

cạnh cửa cũ xưa viết "Viện phúc lợi Thiên Tứ", anh mang theo ý cười lạnh lùng, dần dần rời đi.

Nhà hỏa táng, hai nhân vật lãnh đạo đang ngậm điếu thuốc tìm kiếm tư liệu trong phòng làm việc, một bên vừa tìm vừa nói với Hàn Phong: "Phan tiểu thư không hổ là ký giả, người lại xinh đẹp, chàng trai, cậu thật là... Ừm... haha." Nói rồi, lộ ra một nụ cười hiểu ngầm. Hàn Phong gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, một nhân vật cấp lãnh đạo trong đó lấy ra một chồng giấy biên lai cầm cố, nói: "Nè, danh sách tử vong mấy ngày nay mà cậu muốn, đều ở đây."

Hàn Phong bắt đầu tỉ mỉ lật xem.

Lãnh Kính Hàn phát hiện, Hàn Phong tựa hồ lại chậm rãi biến trở về, anh trở về nhà, mặc dù cũng thường đến thăm Long Giai, nhưng cũng thường cùng Phan Khả Hân ra ngoài, Lãnh Kính Hàn đối với biến hóa này của Hàn Phong thật sự cảm thấy không chịu nổi. Hàn Phong thường thường đột ngột mất tích, sau đó lại đột nhiên xuất hiện, ngay cả Phan Khả Hân cũng không biết hành tung của anh, không ai biết anh đã đi đâu, cũng không ai biết anh đang làm gì.

Một ngày kia, Hàn Phong bỗng dưng cầm một thứ tìm tới cửa, nói với Lãnh Kính Hàn bảo Trương Nghệ cải trang lại cho anh một chút, chỉ dặn bảo mật nghiêm ngặt, trừ hai người họ ra, ai cũng không thể nói.

Đêm đó, hệ thống cảnh sát mở một cuộc họp nho nhỏ, chào mừng vụ án tài chính đặc biệt ngân hàng Hằng Phúc phá thành công, phóng viên đưa tin chuyên đề, Phan Khả Hân cũng tới. Ở một bên, Phan Khả Hân thấp giọng hỏi Lãnh Kính Hàn: "Bác Lãnh, bác nghĩ Hàn Phong là người thế nào?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Hàn Phong? Cậu ấy là cậu ấy thôi, có gì mà thế

nào?"

Phan Khả Hân thẹn thùng nói: "Con là nói, bác nghĩ hai người bọn con thế nào?"

"Không, không, không." Lãnh Kính Hàn lắc đầu như trống bỏi, liên miệng nói: "Nếu hai đứa cùng một chỗ, cảm thấy xúc cảm mãnh liệt tuôn trào gì gì đó, chuyện của thanh niên mấy đứa, bác quản không được. Nhưng nếu con muốn cùng một chỗ với cậu ta, vậy tuyệt đối không được. Con căn bản không biết cậu ấy, con xem phòng của cậu ấy, con không biết đâu, cậu ấy lười đến thần kỳ, có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi. Hơn nữa, cậu ta nổi danh nghèo xác xơ, con biết không, cậu ấy ở chỗ kia, tiền thuê nhà mỗi tháng, đều là bác trả cho cậu ấy đó."

Phan Khả Hân nói: "Vậy thì có liên quan gì chứ, anh ấy nghèo, con có tiền mà. Anh ấy lười, có thể mời người giúp việc mà. Con nghĩ, anh ấy thật sự rất có tài hoa, hơn nữa, cư xử cũng không tồi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Con biết được bao nhiêu, con đối với quá khứ của cậu ta thì biết được bao nhiêu? Cậu ta ấy, dù sao cùng cậu ta một chỗ, con tuyệt đối sẽ không hạnh phúc, con hẳn cũng đã thấy đó, cậu ta là một công tử phóng đãng, đừng thấy cậu ta hiện giờ đối tốt với con, chỉ cần là cô gái xinh đẹp, cậu ta đều là cái dạng này."

Phan Khả Hân nói: "Nhưng mà, bác thì biết được bao nhiêu về anh ấy chứ? Bác Lãnh?"

Lãnh Kính Hàn sửng sốt, chỉ nghe Phan Khả Hân nói: "Anh ấy chỉ là người đa tình, cũng không phải kẻ bạc tình. Bác cũng biết Long Giai ở bệnh viện, anh ấy đã chăm sóc cô ấy thế nào rồi đó? Bác có từng thấy một người đàn ông làm những chuyện như vậy cho một người phụ nữ chưa, huống chi anh ấy cùng Long Giai cũng chưa quen biết bao lâu? Anh ấy thật sự rất thích Long Giai, mặc dù hành vi có lúc quá phận, đây

chẳng qua là phương thức biểu đạt sự yêu thích của anh ấy bất đồng với người thường mà thôi. Con thấy anh ấy mấy ngày nay đã dần dần khôi phục một ít, con đã hẹn với anh ấy ra nước ngoài du lịch một chuyến rồi, anh ấy là hạng người gì, con từ từ cũng sẽ biết hết thôi."

Lúc này, Lý Hưởng sang mời Phan Khả Hân khiêu vũ, Phan Khả Hân vui vẻ nhận lời.

Lãnh Kính Hàn không rõ, Hàn Phong tới cùng có gì tốt, mấy cô gái này đối với cậu ta lại chung tình đến vậy, ông lắc lắc đầu, thầm nghĩ: "Đúng là thanh niên thời nay."

Trương Nghệ bưng thức ăn đến, nói: "Lãnh trưởng phòng, không khiêu vũ sao?"

Lãnh Kính Hàn không trả lời.

Anh ta móc ra một thứ, nhìn như một phiến ngói nhỏ, làm bằng cao su, dài hai tấc, rộng một tấc, giao tận tay Lãnh Kính Hàn, nói: "Thứ này đã làm xong, có hiệu quả theo dõi trong vòng 500m. Hơn nữa, tôi còn bỏ thêm một thứ bên trong."

Lãnh Kính Hàn như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, lơ đãng nói: "Ừm." Ông tiếp nhận vật kia, nhìn một chút, bỏ vào trong túi xách, nhưng không rõ, Hàn Phong dùng thứ này để làm gì.

Trương Nghệ phỏng đoán tâm tư Lãnh Kính Hàn, nói: "Đang nghĩ gì thế? Hàn Phong sao? Cậu ấy đêm nay không tới. Có lẽ, có lẽ cậu ấy đang trong bệnh viện. Tôi cho rằng cậu ấy đang ở đó." Lãnh Kính Hàn nói: "Ừ, tên kia so với trước đây đã thay đổi rất nhiều. Tôi chưa từng ngờ đến, vì Long Giai, cậu ta sẽ thương tâm đến vậy."

Trương Nghệ uống nước, nói: "Lãnh trưởng phòng, hỏi một vấn đề không nên hỏi nhé. Anh nói xem, nếu không có cậu ấy gia nhập, vụ án

này chúng ta có thể phá được không?"

Lãnh Kính Hàn tự tin nói: "Đương nhiên. Đó là chuyện sớm hay muộn, chẳng qua không nhanh được như cậu ấy mà thôi. Phá án đối với cậu ấy mà nói, giống như đang hít thở không khí không khác gì nhau đâu."

Trương Nghệ "phụt" một tiếng, sau đó lớn tiếng ho khan, hiển nhiên là bị sặc, anh ta thở dốc nói: "Lãnh trưởng phòng nói như vậy, có phần quá khoa trương rồi chứ? Bất quá nói đi cũng phải nói lại, tôi nghĩ, cậu ta đã nắm giữ lý niệm phá án cùng kỹ xảo phá án vượt xa phương pháp chúng ta thường dùng. Anh xem, cậu ấy hiểu rõ y học, hiểu rõ dấu vết trinh thám học, cậu ấy đối với tâm lý học phạm tội, kỹ xảo giết người cùng các loại súng ống, vũ khí cũng hiểu rõ, khiến người ta tin rằng, cậu ấy là nhân vật từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp cùng loại với đặc công. Nhưng từ phương diện khác mà nói, cậu ấy cơ hồ lại hoàn toàn không đủ năng lực của đặc công, cậu ấy không có khí lực cường kiện, không có thân thủ nhanh nhẹn, nghe bọn họ nói, cậu ấy không biết giá cả thị trường chứng khoán, thậm chí ngay cả đánh cờ tướng cũng không, cậu ấy rốt cuộc là loại người gì chứ?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đó là thỏa thuận giữa tôi và cậu ấy, tôi không thể tiết lộ với bất kỳ ai quá khứ của cậu ta." Ông liếc mắt nhìn Trương Nghệ một cái, lại bổ sung nói: "Bất quá, nếu cậu cũng được huấn luyện quan sát các loại hiện trường và các loại dấu vết từ nhỏ, tôi nghĩ, cậu cũng có thể làm được tốt như cậu ấy."

Trương Nghệ cảm thấy hứng thú nói: "Sao? Chẳng lẽ từ nhỏ cậu ấy đã được huấn luyện làm thám tử sao?"

"Thám tử?" Lãnh Kính Hàn nhẹ nhàng cười, dùng một câu nói mập mờ trả lời: "Trên thực tế hoàn toàn trái ngược." Giai điệu khiêu vũ dần dần càng thêm ưu mỹ, càng thêm kích tình, cũng như đêm mưa lạnh lẽo kia, sắc mặt Lãnh Kính Hàn rét lạnh, không muốn nhớ lại!

Đồng thời, trong bệnh viện, phòng giám hộ của Long Giai, ngoại trừ tiếng vang của thiết bị, yên tĩnh tựa hồ không còn nghe được thanh âm nào khác. Hàn Phong nhìn trăng sáng trên bầu trời, đứng lặng hồi lâu, lại trở về bên giường bệnh, hôn lên cánh tay của Long Giai, chậm rãi nói: "Giai em, tin tức hôm nay đều đã công bố, vụ án này đã kết thúc. Hệ thống cảnh sát đang mở tiệc mừng chiến thắng đấy, bọn họ mời anh qua đó, anh không đi. Anh chỉ muốn ở bên em nhiều hơn. Hiện giờ, ngoại trừ hung thủ, cũng chỉ có hai người chúng ta, chỉ có hai người chúng ta mới biết được, vụ án này còn chưa chấm dứt đâu."

Anh vuốt ve hai gò má ấm áp của Long Giai, nói: "Đứa ngốc, cứ nhiên đặt báo cáo trên giường của anh, nếu anh không quay về đó? Chẳng phải mãi cũng không phát hiện được nó sao? Cám ơn em, cám ơn bản báo cáo điều tra cuối cùng của em."

Hai hàng nước mắt im lặng chảy xuống, Hàn Phong lau khô nước mắt rơi trên mu bàn tay của Long Giai, nói: "Em biết đó, anh sẽ không che giấu tình cảm của mình, luôn muốn cười thì cười, muốn khóc sẽ khóc. Em nhìn xem, mặt trăng hôm nay thật tròn nhỉ, nhưng mà, giông tố sẽ nổi lên ngay thôi, ai biết được chứ, thời tiết vĩnh viễn đều thay đổi khó dò. Vụ án này, cũng nên chấm dứt rồi."

Ánh mắt của anh trở nên kiên nghị hẳn lên, chậm rãi nói: "Anh đáp ứng em, nhất định không để bọn chúng sống dễ chịu!"

Anh khép y phục trên người lại một chút, anh mặc một bộ quần áo rất kỳ quái, áo khoác tựa như ống đựng bút vậy, nhung tơ màu đen bóng loáng, từ cổ đến đầu gối, tổng cộng 13 khuy áo, Hàn Phong khi rời khỏi phòng bệnh, đã cài xong một khuy áo cuối cùng, vừa vặn che lại khuôn mặt mình bên trong áo. Một y tá đổi thuốc đi ngang qua bên cạnh anh, cũng rùng mình một cái, kinh ngạc nhìn người này, khi anh vào đây tựa như một thư sinh nghèo túng, bộ dáng yếu ớt ỉu xìu, mà hiện giờ người này, toàn thân tản mát ra một loại hàn khí, nhất là đôi mắt kia, tựa như ma quỷ tới từ địa ngục.

Phan Khả Hân cùng một vài người ở lại khá trễ cũng đã trở về, nhưng buổi tiệc vẫn chưa chấm dứt, Lãnh Kính Hàn cùng lão Quách tán gẫu vài câu, lão Quách đã cất bước, đang chuẩn bị trở về nhà, bỗng dưng ngây dại. Khí tức quen thuộc đến từ chỗ sâu tối rét lạnh kia, khiến trong lòng nảy lên một trận run rẩy, tựa như tử thần hàng lâm vậy, Lãnh Kính Hàn đứng ở cửa, ông chậm rãi xoay người lại, liền thấy được Hàn Phong.

Lãnh Kính Hàn nhìn thấy một thân trang phục này của Hàn Phong, không khỏi lại nghĩ tới đêm mưa lạnh lẽo kia. Cơn mưa lạnh của mùa đông, so với tuyết còn rét buốt hơn, vũ trường ngầm kia, lại oi bức như giữa hè, âm nhạc điên cuồng cùng ngọn đèn lóa mắt, phảng phất như muốn khiến người ta bị lạc trong dòng người này. Phục vụ viên kia, khi đem số của ghế ngồi đại biểu giao cho mình, mặt sau bảng số có một câu thơ mà không giống thơ kinh kệ mà không giống kinh kệ thế này: "Hắn từ trong bóng tối đi tới, mang theo sắc thái của địa ngục; Hắn bước vào trong bóng tối, tựa như cơn gió lạnh kia."

Sau đó, ông liền nhìn thấy, người con trai có một đôi mắt to nọ, trên mặt lộ vẻ tươi cười vĩnh viễn khiến người ta nắm bắt không được. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý kiên cường nhất, Lãnh Kính Hàn vẫn giật mình, đây là kẻ chủ mưu phía sau? Loại phạm tội không để lại dấu vết, giống như nhà ảo thuật quỷ dị! Tên bụng dạ sâu như biển, tư duy tinh tế như nhà số học, mưu kế nhiều như mưa lạnh, kỹ xảo phạm tội linh động như nghệ thuật, tâm lý dẫn dụ đơn giản nhưng không thể không khiến kẻ khác bội phục, chẳng lẽ thật sự là là đầu óc của một người trẻ tuổi đến vậy?

"Tôi tên là Hàn Phong, tới từ địa ngục." Hắn giới thiệu mình như vậy.

Khi bọn họ bắt tay nhau, từ đáy lòng Lãnh Kính Hàn nổi lên một trận ớn lạnh, mặc dù cố nén không hề động đậy, nhưng nội tâm của ông vẫn đang run rẩy. Cậu trai này, nụ cười ngây thơ như vậy, nhìn qua gầy yếu như vậy, nhưng Lãnh Kính Hàn biết, người trước mắt này, chỉ cần cậu ta nguyện ý, có thể dễ dàng khiến cho mọi người trong vũ trường này bỏ

mạng.

Đó là một tội phạm vĩnh viễn không thể bắt được!

Bàn tay lạnh lẽo nọ, xương ngón tay rõ ràng, phảng phất như muốn mang chính mình kéo xuống địa ngục. Lúc ấy, cậu ta chính là mặc bộ quần áo này, đúng vậy, áo khoác màu đen dài mà hẹp, vừa vặn che khuất những bộ phận từ gối trở lên, cùng 13 khuy áo, nếu cài lại hoàn toàn, áo thậm chí có thể che hẳn cả khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt như tử thần.

Thình lình một đường chớp kéo tới, sấm rền cuồn cuộn, khuôn mặt vô tình kia của Hàn Phong dưới ánh chớp làm nổi bật càng thêm trắng bệch, đáy lòng Lãnh Kính Hàn hồi hộp, thầm nói: "Cậu ta tại sao phải mặc thành dạng này? Chẳng lẽ lại nhớ tới thời gian trước kia? Rốt cuộc cũng biến trở về bộ dáng trước kia rồi sao? Cậu ta muốn làm gì? Cậu ta đến tột cùng muốn làm cái gì?"

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, không ngừng truyền đến tiếng cười nói vui đùa, Hàn Phong lạnh lùng nói: "Đưa cho tôi."

Lãnh Kính Hàn sờ sờ túi xách, từ sau khi thứ đó được làm xong, Lãnh Kính Hàn vẫn luôn đoán nó là cái gì, nhưng ông vẫn không thể nào nghĩ ra được. Lãnh Kính Hàn nhìn thứ trong tay mình, chần chừ một chút, Hàn Phong lặp lại lần nữa: "Đưa cho tôi!"

Không một câu nói dư thừa, nhưng lại lãnh khốc đến nỗi khiến người ta không thể cự tuyệt, tay Lãnh Kính Hàn khẽ động, vứt vật kia cho Hàn Phong, Hàn Phong cũng không đưa tay bắt, chỉ hơi nghiêng người, vật kia liền theo đường parabol rơi vào trong túi anh, Hàn Phong khuôn mặt bình tĩnh, yên lặng tiến về phía trước.

"Hàn Phong!" Lãnh Kính Hàn gào khàn cả giọng, mặc dù ông không biết sắp phát sinh cái gì, nhưng ông biết, nó rất đáng sợ, ông dốc toàn lực hô: "Cậu đã đáp ứng tôi! Sẽ không giết người nữa!"

Hàn Phong dừng lại, chỉ dừng trong chốc lát, xoay người lạnh lùng nói: "Tôi đáp ứng anh, nhưng tôi muốn nhắc anh một câu, đừng đem tính mạng con người xem như cao quý lắm vậy, bọn họ, trong mắt tôi chỉ là một loại động vật, chỉ thế thôi, bất kể là ai! Nếu bọn họ đoạt đi thứ gì đó từ chỗ tôi, tôi sẽ khiến bọn họ mất còn nhiều hơn!" Nói xong, Hàn Phong xoay người, nhanh như điện chớp chạy vụt đi, không nhìn thấy đâu nữa, tuyệt không ngờ tới một người sẽ có tốc độ chạy nhanh đến vậy, vạt áo màu đen xé gió, phát ra tiếng lụa nứt. Bóng dáng Hàn Phong tựa như một con dơi đen khát máu, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Ngày thứ hai, Lãnh Kính Hàn đến sân bay tiễn, một chốc trước khi Phan Khả Hân lên máy bay kia, Lãnh Kính Hàn mới nhìn rõ, thứ Hàn Phong bảo bọn họ làm, chẳng phải là đế giày cao gót Phan Khả Hân mang dưới chân kia sao?

Trở về phòng điều tra hình sự, Lãnh Kính Hàn càng nghĩ càng thấy không đúng, thình lình, ông vỗ mạnh bàn, đứng phắt dậy kêu lên: "Không xong rồi, tên kia còn có chuyện gạt chúng ta, cậu ấy muốn tự mình giải quyết."

Đúng lúc, chỉ có Lý Hưởng và Lưu Định Cường ở lại phòng điều tra hình sự, hai người nghe tiếng mà đến, cơ hồ đồng thanh hỏi: "Sao vậy? Lãnh trưởng phòng?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đi, đến nhà Hàn Phong nhìn xem. Vụ án ngân hàng Hằng Phúc nhất định có nội tình khác!"

Một giỏ trúc nhỏ, một mẩu giấy tàn, "Đừng buông tha chi tiết gì hết, có khi cho dù trong đống rác, cũng có thể phát hiện thông tin không tưởng." Lời này vốn là của Hàn Phong nói, hiện giờ Lãnh Kính Hàn đang chiếu theo để làm mà thôi.

Lý Hưởng lại đứng lặng bên cửa sổ, anh ta đã phát hiện được gì? Trong

mạng nhện dưới cửa sổ, Lý Hưởng phát hiện rất nhiều mảnh nhỏ của tờ báo, là ai đã xé nát tờ báo này, phía trên đã viết những gì? Lý Hưởng nhặt một mẩu lên, phía trên là "Bá tước Luke mắc", lại nhặt một mẩu, viết "lão", còn có "Maryland", "thành phố La Định", nhưng những mảnh nhỏ này, làm thế nào cũng không ghép lại được với nhau.

Giấy đốt thành tro cái gì cũng nhìn không thấy, Hàn Phong có thể từ giữa tro tàn phân biệt chữ viết, nhưng việc này cần tro giấy phải bảo trì đầy đủ, vậy cần một đôi tay rất ổn định mới có thể làm được. Lãnh Kính Hàn không thể, ông chỉ có thể trên trang giấy chưa thiêu hủy hoàn toàn thu hoạch được thông tin. Một phần là giấy đóng dấu chuyên dụng ở nội bộ phòng điều tra hình sự, trên mỗi một tờ đều có đánh số thứ tự, hiện giờ trên hai tờ giấy chỉ còn chút chữ viết, trên một tờ chỉ có một chữ, là chữ "cổ", một tờ khác thì có năm chữ, hơn nữa hai đầu còn không phân biệt đâu là đầu đâu là cuối, hẳn phải là "cho khu Đông Nam Á làm". Lưu Định Cường cơ hồ chui đầu vào trong giỏ trúc, anh ta đang nhìn dấu vết của chữ lưu lại trên tro tàn, Lãnh Kính Hàn bảo anh làm vậy, bởi vì ông biết, vị pháp y này có đôi mắt như chim ưng.

Lưu Định Cường phân biệt nửa ngày, chỉ có thể nhận ra phần đầu một thời gian, ngày 26 tháng 12 năm 2004. Lãnh Kính Hàn trầm tư nói: "Cậu chắc chắn là thời gian đó không?"

Lưu Định Cường vẫn có đang thở dốc, nhưng khẳng định nói: "Đúng vậy."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Cuộc điều tra cuối cùng (2)

Lý Hưởng xoay người lại, lẩm bẩm nói: "Ngày 26 tháng 12, sao tôi cảm thấy thời gian này rất quen thuộc nhỉ?"

Lưu Định Cường không chắc lắm nói: "Là ngày Chúa sinh ra đời??"

"Đó là..." Mình hổ của Lãnh Kính Hàn chấn động, theo một tiếng quát của ông, Lưu Định Cường cùng Lý Hưởng cũng đều lập tức tỉnh ngộ, đồng thời cảm thấy thân thể có chút phát run. Đó là một hồi đại nạn đủ để nhân loại tiến vào lịch sử mới, mấy ngàn vạn người trôi giạt khắp nơi, thi thể vắt vẻo không đếm xuể, nó đến mãnh liệt, không ai có thể kháng cự được nó, nó thay đổi hết thảy. Nhưng Lãnh Kính Hàn không rõ, đợt đại nạn kia cùng vụ án cải biến quyền cổ phần của ngân hàng này có quan hệ gì chứ? Hàn Phong đến tột cùng có cài thiết bị theo dõi trên giày Phan Khả Hân hay không? Nếu có, cậu ta làm như vậy để làm gì? Vừa nghĩ tới Phan Khả Hân, hai mắt Lãnh Kính Hàn trừng lớn, ngơ ngác nhìn giỏ trúc nọ, ông lập tức đem đợt đại nạn kia liên hệ lại, rốt cuộc cũng hiểu được!

Đợt đại nạn đó, cải biến vận mệnh của vô số người, chẳng phải đồng dạng với cải biến vận mệnh của xí nghiệp sao. Lãnh Kính Hàn vừa nghĩ rõ sự tình này, trong lòng lại nặng nề hẳn đi, tên Hàn Phong kia, tới cùng còn bao nhiêu chuyện chưa nói ra đây?

Lý Hưởng thấy Lãnh Kính Hàn nhíu chặt mày, vội hỏi: "Thế nào rồi? Lãnh trưởng phòng?"

Lãnh Kính Hàn thành khẩn nói: "Tôi lo lắng tên kia sẽ làm ra chuyện điên rồ."

"Ai? Hàn Phong sao? Cậu ấy có thể làm chuyện điên rồ gì?" Lưu Định Cường cười cười.

Lãnh Kính Hàn lại không cười nổi, quay đầu nói: "Cậu không hiểu được đâu."

Lý Hưởng nói: "Chẳng lẽ Lãnh trưởng phòng muốn nói, cậu ta rất lợi hại? Thằng nhóc gầy đến lòi cả xương kia?"

Lãnh Kính Hàn nghiêm mặt nói: "Sự lợi hại của cậu ấy khi cậu ta để cho cậu biết cậu ta lợi hại, cậu đã chết rồi!" Nói tới đây, ông không khỏi hồi tưởng lại đoạn thời gian sống cùng Hàn Phong, mặc dù chỉ có vài ngày ngắn ngủi, nhưng lưu lại dấu ấn khó có thể phai mờ. Hàn Phong, cùng với những người truy sát cậu ta, bọn họ cũng không phải người, là ma quỷ, ma quỷ tới từ địa ngục! Lãnh Kính Hàn có muốn quên cách mấy, cũng không quên được.

"Hả?" Lưu Định Cường tỏ ra hoài nghi cực kỳ mãnh liệt.

Lãnh Kính Hàn lộ ra thần sắc giống như thương hại, nhìn anh ta, thản nhiên nói: "Còn nhớ khi Hạ Mạt chết, Hàn Phong đi bắt con rắn kia không? Cậu từng cực kỳ hoảng sợ ngăn cản cậu ta."

Lưu Định Cường lập tức hồi tưởng lại, nói: "Đúng vậy, khi ấy thật sự là nguy hiểm vạn phần, tôi hiện giờ nhớ tới, vẫn vì Hàn Phong mà đổ mồ hôi lạnh, nếu cậu ấy nắm không chắc bị con rắn kia cắn vào một cái, trừ phi lúc ấy cắt bỏ chỗ bị cắn ra, nếu không, sợ rằng có tới bệnh viện cũng vô ích."

Lãnh Kính Hàn lúc này lại lắc đầu nói: "Hoàn toàn không phải như vậy. Cậu ta căn bản không sợ con rắn kia."

Lưu Định Cường sửng sốt, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ trước đó đã được tiêm

huyết thanh?"

Chỉ nghe Lãnh Kính Hàn tiếp tục nói: "Bởi vì tay của cậu ấy, so với rắn còn nhanh hơn."

Trong nhà gỗ nhất thời lặng như tờ, Lưu Định Cường ngừng thở, tròng mắt lồi ra hết mức, tựa như bị một bàn tay vô hình siết ở cổ, hết thảy lời Lãnh Kính Hàn nói, làm cho người ta khó có thể tin. "Tay cậu ta, so với rắn còn nhanh hơn!" Mấy chữ này, người thường nghe qua không có gì, người bắt rắn tuy nói không nhiều, nhưng cũng không ít, những người đó chẳng lẽ không phải đều nhanh hơn rắn sao?

Nhưng Lưu Định Cường biết, hoàn toàn không phải vậy. Người bắt rắn, bình thường đều nhờ dụng cụ, cũng sẽ lách qua con rắn mà đi, ở phía sau lưng nó, thừa dịp nó chưa chuẩn bị thì xuống tay, không ai lại bắt rắn lúc nó đang ở thế chuẩn bị công kích, bởi vì họ biết, họ không có khả năng nhanh hơn rắn, vĩnh viễn không có khả năng! Mà thân là một quân nhân võ đạo, Lý Hưởng càng rõ ràng hàm nghĩa của những lời này, anh ta hoài nghi nhìn Lãnh trưởng phòng, thà bảo anh tin tưởng những lời này, chẳng bằng bảo anh tin thế giới tới ngày tận thế rồi, khả năng còn lớn hơn một chút.

Hướng nam thành phố Malaca, đình Thanh Vân, hay còn có tên là đình Quan Âm, là miếu thờ kiểu Trung Quốc, nghe nói tượng, đồ gỗ bên trong miếu đều là từ Trung Quốc chuyển tới. Bên trong gác Quan Âm, một người đàn ông đang thành kính cúng bái, thật lâu không muốn rời đi. Một lão tăng bước sang, chưa kịp đốt dầu hương trên tượng Phật, đột nhiên ánh mắt chú ý tới người đàn ông đang quỳ kia, anh ta vóc người cao mà gầy, một thân áo khoác mỏng cực kỳ gây chú ý, áo đã che lấp hoàn toàn khuôn mặt, thế nhưng, chân chính hấp dẫn nhà sư, là cặp mắt kia. Đồng tử đen nhánh nọ, phảng phất như chứa cả vũ trụ, người nọ bên trong đại điện này, cả đại điện phảng phất như so với những nơi khác lạnh hơn rất nhiều, không, đó không phải là loại cảm giác mát mẻ, đó là một loại rét lạnh, một loại hàn ý phát ra từ tận đáy lòng.

Lão tăng đi qua, dùng tiếng Malay nhẹ nhàng nói: "Thí chủ..."

Người nọ xoay đầu sang, lão tăng cũng không chống cự nổi ánh mắt kia, tay cầm hàng ma xử, gác ở trước ngực, mới có thể ngăn chặn cỗ khí thế tà ác kia. Người nọ lạnh lùng hỏi: "Ông nói gì?"

(Tiêu: Hàng Ma Xử là chày kim cương hàng phục ma quỷ. Bởi vì nó rất đẹp nên gọi nó là chày thì thật thô bỉ, cứ để nguyên thôi :D)

Lão tăng mang theo hàng ma xử, hai tay chắp lại, dùng tiếng Trung nói: "Thí chủ, sát khí trên người anh quá nặng, mong rằng bỏ xuống đồ đao, lập tức thành Phật!"

"Hừ." Người đàn ông kia cười lạnh, đứng dậy, cũng không nói chuyện, con mắt liếc nhìn Quan Thế Âm Bồ Tát một cái, cất bước ra khỏi đại điện.

Lão tăng theo ánh mắt người đàn ông kia nhìn lại, sợ hãi biến sắc, tượng Quan Thế Âm Bồ Tát kia, đôi mắt vậy mà xuất hiện vết rạn. Lão tăng chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, trong lòng quay cuồng, cũng đứng không vững, lung lay trái phải một chút, hai gã tiểu sa di (hòa thượng mới xuất gia) nhanh chóng chạy sang, trái phải đỡ lấy lão tăng, đồng thời hỏi: "Sư phụ, người không sao chứ?"

Lão tăng đẩy hai tiểu sa di ra, hướng bóng lưng người đàn ông vừa rời đi kia, hai tay chắp lại, thì thầm lẩm bẩm: "Ngã phật từ bi, đại từ đại bi, phổ độ chúng sinh. Nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật..."

Malaysia, Kuala Lumpur, hướng dẫn viên du lịch của đoàn giới thiệu nói: "'Kuala Lumpur' trong tiếng Malay có ý nghĩa là 'Cửa sông lầy lội'. Năm 1857, Hoa Kiều tới đây khai thác quặng thiếc, về sau từng bước phát triển thành đô thị. Năm 1896 trở thành thủ phủ hành chính. Bên

trong thành phố Kuala Lumpur phong cảnh tú lệ, Klang lấy phía đông làm khu buôn bán và khu dân cư, lấy phía tây làm cơ quan chính phủ, đường phố trật tự, nhà ở xây kiểu Hồi và Trung Quốc điển hình đan xen..."

Phan Khả Hân chụp vài bức ảnh, nói với Hàn Phong: "Tôi muốn, tôi muốn rửa tay, không biết nơi này có chỗ nào không?"

Cô ngó nghiêng trái phải, lại nói: "A, chỗ đó có bảng hiệu, anh đi không?"

Hàn Phong lắc đầu, Phan Khả Hân đưa túi xách giao cho Hàn Phong, nói: "Anh ở đây chờ tôi một chút, tôi rất nhanh sẽ trở lại."

Phan Khả Hân vừa đi. Hàn Phong liền lấy ra một thiết bị nhỏ, phía trên hiển thị rõ ràng một chấm đỏ, đang theo hướng đường của Phan Khả Hân di chuyển...

Phan Khả Hân không đến WC, mà vòng qua WC, đột ngột dùng tốc độ nhanh hơn rời đi, Hàn Phong mỉm cười, cũng gọi một chiếc taxi, theo chỉ dẫn của thiết bị, đi theo. Chấm đỏ ngừng di chuyển, Hàn Phong cho xe ngừng lại, trước mắt là tòa nhà cao vút trong mây, đó là kiến trúc cao nhất của Kuala Lumpur, tháp đôi.

Tài xế dùng tiếng Trung lưu loát nói: "Tháp đôi của Kuala Lumpur chúng tôi, cao 1483 foot, 88 tầng. Hai tòa cao ốc này xây xong vào năm 1988, cũng là tòa tháp đôi cao nhất trên thế giới hiện giờ."

Hàn Phong xuống xe, đem một ngọc ban chỉ (ngọc đeo ở ngón cái) Phan Khả Hân vừa mua cho anh coi như phí xe đưa cho tài xế, sau đó rời đi, không để ý tài xế ở sau hô to: "Này, đây là noãn ngọc, tôi không thể lấy thứ này, quá mắc!"

Hàn Phong đi thẳng về hướng tháp đôi, vừa đi vừa cài khuy áo trên cùng,

áo khoác phẳng phiu rốt cuộc che lấp hoàn toàn khuôn mặt.

Tòa tháp trái, cửa chính có không ít lữ khách cùng đoàn du lịch ra vào, một cửa nhỏ bên cạnh, dày nặng mà bí hiểm, cánh cửa này, không dành cho khách du lịch, là thông đạo tách rời cơ quan tài chính của tháp đôi, Phan Khả Hân không phát hiện có người theo dõi, trình thẻ chứng nhận, tiến vào thang máy, chạy thẳng đến tầng 86. Đi qua hành lang an tĩnh mà âm u, Phan Khả Hân đẩy hai cánh cửa nạm vàng bạch ngọc ra, căn phòng tựa cung điện hiện ra trước mắt. Cột đá cẩm thạch trắng, sừng hươu và đầu gấu cực lớn săn được treo hai bên tường, chính giữa là một bàn làm việc đúc đồng như bàn chơi bóng, ghế máy tính tựa trước bàn làm việc, mặt sau là tường thủy tinh cực lớn, ngoài tường chỉ có trời xanh mây trắng, không hề nhìn thấy kiến trúc gì khác nữa.

Ghế máy tính đưa lưng về phía Phan Khả Hân phát ra thanh âm, dò hỏi: "Không bị theo dõi chứ?"

Phan Khả Hân mỉm cười, đá bay giày cao gót, nhu tình như nước trả lời: "Không có đâu. Người ta dù sao cũng là do anh tự mình huấn luyện, bị theo dõi còn có thể không biết sao."

Ghế máy tính nói: "Vậy cậu ta đâu?"

Phan Khả Hân cười nói: "Cậu ta? Hàn Phong? Trên người anh ta không có tiền, để anh ta ở Malaysia tự sinh tự diệt là được rồi."

"Haha, cũng chỉ có cô có thể nghĩ ra biện pháp như thế." Người sau ghế máy tính cười.

Phan Khả Hân vòng qua ghế máy tính, hạ nửa người xuống, tựa hồ đã nằm gọn trong lòng của người trên ghế ghế, nỉ non nói: "Tại sao bảo bọn em đến đây chứ? Chẳng lẽ anh chuẩn bị ở chỗ này thành lập..."

Người trên ghế ngắt lời: "Không, nơi này không phải căn cứ của chúng

ta. Tôi không có cách nào..." Nói rồi, giọng điệu biến đổi, oán hận nói: "Lúc đầu khi giết Lâm Chính, không ngờ tới quan hệ sau lưng hắn phức tạp như vậy, nếu sớm biết tình huống này, tôi đã không xuống tay với hắn."

Phan Khả Hân nói: "Tổ chức nào? Cứ nhiên khiến anh cũng..."

Người sau ghế nói: "Đừng nói nữa, dựa vào thực lực trước mắt của chúng ta, không cách nào chống lại chúng. Bất quá, công ty bảo an ở đây, là tôi âm thầm tập hợp, hiện tại chúng ta tạm thời tương đối an toàn, ngân hàng Hằng Phúc đáng hận, mấy chương trình chuyển tài khoản chúng ta chuẩn bị cho kế hoạch đều bị khóa cứng, làm thế nào cũng bẻ mã không được, nếu không tôi đã sớm lấy được tiền, đi phát triển vương quốc của tôi rồi."

Dưới cửa tòa tháp đôi, hai gã cảnh sát súng vác vai ngăn cản Hàn Phong, dùng tiếng Malay thẩm vấn: "Giấy chứng nhận." Thấy Hàn Phong không có phản ứng, cảnh sát bên trái lại dùng tiếng Anh lặp lại một lần nữa, nói: "Mời trình giấy chứng nhận thông hành của anh."

Cảnh sát kia nhìn thấy người đàn ông che khuất khuôn mặt này... Đôi mắt người đàn ông kia đang cười! Thình lình, đồng nghiệp bên phải của gã mở to hai mắt rồi ngã xuống, phản ứng đầu tiên của gã, là không chút do dự cầm súng trong tay, ngón tay gã vừa đụng tới báng súng, liền thấy được... quả đấm, không, đó là tia chớp! Sau đó, gã cùng đồng nghiệp mình dùng tư thế đồng dạng ngã xuống!

Tầng 36, là trung tâm quản lý của hệ thống chỉ huy, điều phối và giám sát bảo an đều hoàn thành ở nơi này. Chủ quản tên Capa Pipote, người quen đều gọi gã là Pote. Gã đi khắp thế giới, từng học qua các loại tay nghề trong thi đấu thể thao, kể cả tán thủ Trung Quốc, quyền anh của Mỹ, judo, taekwondo, thậm chí yoga, gallon, quyền Thái vân vân. Gã từng lấy võ học làm mục tiêu tu vi hàng đầu của cả đời mình, từng tham gia đủ loại trận đấu, sau khi liên tục bị người khác đánh bại vài lần, mới

lặng tâm xuống, nhận số tiền thuê lớn của công ty dầu mỏ, đảm nhiệm tổng quản bảo an của hệ thống tài chính tháp đôi. Trợ lý là Johnson, một người da đen quốc tịch Mỹ, mặt rộng miệng rộng, lưng hùm vai gấu, thân cao hai thước, thể trọng 80kg, từng được nhận tư cách quyền vương hạng nặng.

Khi máy báo động trong cao ốc vang lên, Johnson soải bước vượt qua quát: "Chuyện gì xảy ra? Ai gây báo động?"

Pote vỗ vai Johnson, bảo hắn bình tĩnh lại, trong phòng quản lý này cũng chỉ có gã mới có thể làm cho Johnson bình tĩnh lại. Pote thản nhiên nói: "Trên quần áo của mỗi bảo an đều trang bị một máy chống chấn động, nếu trong trường hợp thân thể đã bị vượt qua khỏi phạm quy công kích bình thường, sẽ tự động ghi lại thông tin. Nếu vượt qua mười bảo an bị công kích như thế, hệ thống báo động sẽ tự khởi động."

Giữa một tràn tiếng "Ô... ô ...", tất cả van két bảo hiểm tự động khóa lại, thông đạo an toàn tự động mở ra, tất cả nhân viên của hệ thống tài chính bắt đầu cẩn thận rút lui.

Trong phòng quản lý hệ thống an toàn, vài bảo vệ đang khẩn trương nhìn máy hiển thị xoay tròn trước mặt bọn họ, giữa cao ốc mỗi mười bước liền có một máy quay, xoay tròn 360 độ, mỗi bảo vệ theo dõi năm tầng lầu. Hình ảnh hiển thị trên màn hình chuyển đổi rất nhanh, nhưng tất cả bảo an mở to hai mắt nhìn, chỉ nhìn thấy người rút lui, không phát hiện phần tử khả nghi.

Tầng 86, bàn tay kia vuốt ve Phan Khả Hân, hỏi: "Thế này là có chuyện gì?"

Phan Khả Hân cuộn tròn trên đùi người đó, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, nói: "Không biết, em cũng không biết."

Người trên ghế nói: "Là cậu ta tới sao?"

Phan Khả Hân khẳng định nói: "Không đâu, không có khả năng đâu! Nhất định không thể nào."

Mọi người trong cao ốc đã từ từ rút lui khỏi thông đạo an toàn, báo động của cao ốc vẫn như cũ như quỷ khóc thần gào vang lên không ngừng.

Hai gã bảo vệ mang theo gậy chống bạo loạn từ mặt bên lóe ra, từ phía sau kẹp tới. Hàn Phong tựa hồ sớm có chuẩn bị, không nghiêng không lệch, lui về phía sau một bước, vừa vặn lách được côn đánh tới, hai cánh tay cầm côn nện ở đầu vai anh, bảo vệ tự mình nắm không chắc, gậy rời tay. Cùng lúc đó, hai khuỷu tay của Hàn Phong đã đánh tới bụng dưới hai người, cảm giác đau đớn chưa từng có, sau đó hai đấm hất lên, hai gã bảo vệ trúng quyền giữa mặt, nhất thời mất đi tri giác. Mà lại càng có nhiều bảo vệ hơn đã tụ tập sang đây...

Hàn Phong mắt không biểu cảm nhưng ngọn lửa báo thù đã hừng hực thiêu đốt, sức mạnh tà ác đến từ hắc ám ẩn núp trong cơ thể kiềm nén đã lâu, sớm rục rịch ngóc đầu dậy, giờ phút này, rốt cuộc không cách nào níu giữ bộc phát ra. "Bịch bịch" hai quyền, lại hai gã bảo vệ nữa bị đánh ngay huyệt thái dương, giống như người nộm không xương mềm oặt ngã xuống, Hàn Phong lắc mình phản kích, lại một gã bảo vệ nữa phía sau ngã xuống. Các bảo vệ quát tháo nhau, cũng không biết đang nói gì, Hàn Phong giống như dùng nắm đấm trả lời, tựa như nắm đấm là một loại ngôn ngữ trong thế giới này vậy.

Tầng 36, Johnson và Pote nhìn thẳng máy quay, dõi theo cụm đen như sương khói trong màn hình TV kia, lướt đến đâu, tất có người ngã xuống, mà vô luận tường đồng vách sắt thế nào, bóng đen nọ luôn chợt lóe mà qua. Trong lòng Pote kinh sợ, thầm nói: "Đó là con người sao? Không, quả thực chính là một trận gió, bức tường người kín không kẽ hở kia, đối với người nọ vậy mà như chẳng có gì. Là quái vật gì đang tới đây?"

Bóng đen dừng lại, bảo vệ tầng kia đã bị đánh bại toàn bộ, Johnson và Pote lúc này mới thấy rõ, đó là một người da vàng tóc đen mắt đen. Người nọ mặc một bộ áo dài màu đen hình ống, chỉ lộ ra tóc cùng hai mắt, khi anh nhìn thẳng vào máy quay, Johnson và Pote đồng thời cảm thấy rùng mình rét lạnh. Đôi mắt màu đen kia, phảng phất như xuyên thấu qua màn hình TV, nhìn thẳng vào đáy lòng bọn họ, muốn đoạt lấy linh hồn của bọn họ, kéo bọn họ xuống địa ngục. Bỗng nhiên, màn hình run lên, biến thành bông tuyết. Johnson nói: "Quay trở về, xem có chuyện gì xảy ra."

Hình ảnh chiếu chậm, chỉ thấy đôi mắt kia đột ngột trở nên mơ hồ không rõ, tiếp theo màn hình liền nhòa đi. Johnson khó hiểu nói: "Tại sao có thể như vậy?"

Pote lạnh lùng nói: "Là nắm đấm. Chúng ta nhìn thấy đó, là khi nắm đấm tung ra cực nhanh, trên hình ảnh vai mơ hồ chấn động."

Johnson lẩm bẩm nói: "Camera quay được 24 hình ảnh mỗi giây, cũng chụp không được hình ảnh rõ ràng, nắm đấm cực nhanh..."

Pote nói: "Chúng ta cần nhiều người hơn."

Johnson đoạt lấy máy phóng thanh, lớn tiếng nói: "Họ ở lầu ba, bảo vệ gần tầng chót lập tức chạy lên lầu ba."

Một bảo vệ khác cũng kêu lên, nói: "Tôi đã nhìn thấy, hắn đang ở lầu sáu!"

Pote kinh hô: "Nhanh như vậy! Chuyển qua đó xem!"

Chỉ thấy bóng đen hiện lên trên màn ảnh, chỉ nhìn thấy một bóng người từ cầu thang hướng về phía trước, hình ảnh dừng lại, cũng chỉ nhìn thấy quần áo người nọ màu đen, một đầu tóc đen. Pote nói: "Sao có thể được? Thật sự chỉ có một mình hắn sao?"

"Hắn đang ở lầu tám!"

"Hắn đang ở lầu 14!"

Johnson nói: "Không có khả năng, con người làm sao có thể?"

Pote nói: "Tốc độ nhanh như thế, còn có nhiều chốt bảo vệ đến vậy, một mình hắn làm sao được chứ?"

Tin tức vẫn không ngừng báo về "Hắn đang ở tầng 18."

"20." "21" hai bảo vệ phân công quản lý tầng khác nhau đồng thời kêu lên.

Pote nói: "Biết rồi, thông báo tất cả bảo vệ, tập kết ở tầng 30, mau! Mở thang máy ra, đưa bọn họ đến tầng 30! Nhất định phải ngăn cản hắn!" Gã nhìn vào mắt Johnson, cau mày nói: "Giờ là ai hả?"

Johnson thì hưng phấn bóp khớp xương ngón tay, cười nói: "Tốt, đã lâu chưa động thủ với ai như vậy cả!"

Bảo vệ đều tập trung trên cầu thang, Hàn Phong cơ hồ không thèm liếc mắt bọn họ một cái, mặc kệ là ai, đưa tay đến trước mặt anh, chỉ một kích, một kích vô cùng mau lẹ. Đó là tốc độ có thể chế trụ công kích của độc xà, nắm đấm của đối phương đánh tới, tay Hàn Phong tựa như rắn quấn lấy, sau đó cánh tay anh duỗi ra một góc, cánh tay của đối phương liền gãy thành ba đoạn; Đối phương bay lên một cước, Hàn Phong cầm lấy mắt cá chân nọ, vừa kéo vừa đẩy, chân kia liền nhất thời không thể đi được nữa; Từ phía sau công kích, Hàn Phong hoặc khuỷu tay đánh trán, hoặc bàn tay chặt khí quản; Những người khác chỉ cảm giác được cổ chợt lạnh, mình liền không cách nào nhúc nhích nữa. Người cố gắng công kích Hàn Phong, hoặc nằm xuống gào thảm, hoặc bất tỉnh, dù là ai, Hàn Phong đều chỉ điểm tay một lần, lại một lần, liền đủ để cho người

ngáng đường mất đi năng lực công kích.

Hàn Phong vẫn như cũ duy trì tốc độ cao hướng về phía trước lên dốc, trên người lại tuôn ra trận trận khoái cảm quen thuộc, những người này, trước mặt anh, cũng chỉ là loài động vật mềm yếu, căn bản chịu không nổi một kích. Anh mang theo hàn khí băng giá, tản mát ra hơi lạnh đáng sợ, không hề cố kỵ rảo bước trên hành lang, người chắn giết người, gặp phật giết phật! Máu của kẻ báo thù, đang sôi trào trong cơ thể anh, mà những kẻ che phía trước, đều có tội!

Tầng 30, bức tường người bảo vệ tạo thành đã bít kín hành lang, hình thành từng lớp tường đồng vách sát. Hàn Phong vẫn giữ tốc độ như thế vọt tới, bức tường kia, tựa như hồng thủy vỡ đê, bị miễn cưỡng xé một đường rách toạc. Những người trước mặc Hàn Phong, mặc kệ có tiếp xúc với thân thể của anh hay không, đều té xuống không hề có ngoại lệ, người chưa ra tay, nhìn phía sau Hàn Phong, bởi những người kêu thảm thiết nằm rạp như thảm trải sàn mà tất cả đều sợ choáng váng. Địch nhân chỉ có một, nhưng hắn tựa như âm hồn vậy, nhìn được nhưng sờ không được, chỉ thể cảm thụ trận trận hàn ý hắn mang đến. Khi hắn lướt qua, mùa hè cực nóng này, phảng phất như thoáng cái liền tiến vào mùa đông, người nọ quả thực chính là một cơn gió, cơn gió rét!

Bảo vệ kinh hô: "Hắn đã đột phá tất cả phòng tuyến tầng 30."

Johnson hỏi: "Hắn hiện tại đang ở đâu?"

Bảo vệ vừa nhìn màn hình, người nọ đang đứng ở cửa một gian phòng, trong gian phòng nhốn nháo đầu người, thiết bị điện tử và màn hình lắc lư không ngừng, bảo vệ vặn bẻ cổ cứng ngắc, Hàn Phong đã tới cửa rồi!

"A!" Hơn mười tên bảo vệ la lên, vọt tới, sau đó ngã bên cạnh Hàn Phong, ngã thành một vòng, tựa như vòng tròn vạch trên ruộng lúa mạch của những trang viên nước Anh, chỉnh chỉnh tề tề hướng về cùng một hướng rồi ngã xuống. Không ai thấy rõ chuyện gì xảy ra, không ai nhìn

thấy người nọ ra tay như thế nào.

Johnson hú lên quái dị, cậy mạnh xông ra, một quyền mạnh mẽ đánh tới, đấm tay của gã sở hữu lực độ bằng 300kg! te lại chứng kiến, trước khi Johnson tiếp xúc được hắc y nhân kia, thân hình cực lớn của gã, tựa như diều đứt dây, lung lay lảo đảo bay ra cửa, bay qua hành lang, trực tiếp bay xuống cầu thang. Người đàn ông áo khoác đen nọ lắc đầu, phát ra tiếng cười vang "khanh khách", tay te sờ lên súng ngắn bên hông, nhưng gã không thể chắc, súng của mình liệu có thể bắn ra trước người nọ được hay không.

te chưa từng khẩn trương như vậy, khi ở Nhật Bản thi đấu, gã từng đối mặt gần 30 tay vạm vỡ khôi ngô, khi đó gã cực kỳ tự tin, bởi vì gã biết, mình có thể thắng họ. Nhưng hiện tại, trong tay gã có súng, nhưng không cách nào cảm thấy an toàn, tính mạng của gã tựa như nằm trong tay người đối diện kia, linh hồn như ốc sên lột vỏ, bại lộ dưới ánh mặt trời. Trong tay gã nắm súng, trong lòng lại hết lần này đến lần khác la to: "Tại sao tay phát run, tại sao tay phát run!" Trong áo khoác màu đen bao bọc kia, quả thực không phải con người, đó là ma quỷ, ma quỷ tới từ địa ngục!

Thình lình bóng người trước mắt lóe lên, Pote cảm thấy sức mạnh gì đó đang chém lên sau gáy mình, thân thể liền không khống chế được ngã xuống, khi người nọ xuyên qua mình, ánh mắt tràn ngập thương hại liếc nhìn mình. Đôi mắt nọ, gã cả đời cũng không quên được.

"Phụt..." Màn hình một mảnh trắng xóa, người ngồi trên ghế thản nhiên nói: "Không phải cậu ta thì là ai, cậu ta đã hủy diệt cả trung tâm quản lý tầng 36 rồi. Kỳ quái nha! Tại sao cậu ta chỉ khiến bọn họ mất năng lực chiến đấu, mà không giết hết những người đó đi chứ? Đây không phải là tính cách của cậu ta đâu."

Phan Khả Hân muốn ngồi xuống, người nọ nhẹ tay khẽ đặt trên đầu cô, quấn lấy tóc của cô, nói: "Đừng sợ hãi, cậu ta vốn đã không thể thoát

khỏi cô được, nếu không cậu ta đã hoài nghi lời cô nói ngay từ đầu. Nhưng mà, tại sao cậu ta lại hoài nghi cô chứ?"

Phan Khả Hân gấp đến sắp bật khóc, vội nói: "Tôi... Tôi không biết!"

Đôi tay kia dịu dàng vuốt ve tóc Phan Khả Hân, cười ha ha nói: "Không sao, không sao." Y đè xuống một cái chốt, nói: "Cậu ta lên đây, bây giờ là lúc nhìn xem cô có bao nhiêu mạnh mẽ. Ngăn cản cậu ta!"

Phan Khả Hân lại sợ đến run lẩy bẩy, ngay cả nói cũng không dám nói, cô biết, khi y mỉm cười nói chuyện hòa ái, thường hường đó là thời điểm đáng sợ nhất, hung tàn nhất.

Trong phòng quản lý đã không còn máy kiểm soát nào dùng được nữa, Hàn Phong nhìn tác phẩm của mình, hài lòng phủi phủi tay, lại tiếp tục hướng về phía trước, thỉnh thoảng còn có chống cự lác đác, anh không chút để ý làm cho những kẻ chống cự này mất đi năng lực hoạt động.

Tầng 83, bảo vệ đã không còn ai xuất hiện nữa, nhưng có một thân ảnh khổng lồ chắn ngang giữa hành lang, cước bộ Hàn Phong chậm lại, nhìn bóng lưng vai u thịt bắp nọ, thản nhiên nói: "Không cần giả bộ thần bí nữa, nhìn cơ thể ngươi đã biết, rất khó ngụy trang nhỉ? Giang Hạo!"

Bóng lưng cao lớn nọ có chút chấn động, thản nhiên nói: "Làm sao ngươi biết?"

Hàn Phong lạnh lùng nói: "Khi ngươi giết Tần Di, trong ánh mắt đó có một tia bi ai đã bán đứng ngươi! Ngươi vốn không nên bi ai, Tần Di là tình nhân của ngươi sao? Ngươi cũng không cách nào thoát khỏi sự hấp dẫn của phụ nữ. Lúc ngươi giết Vu Thành Long, ta liền phát giác sự bất thường, nhưng vẫn chưa thể khẳng định. Khi ở thành phố T điều tra Giang Vĩnh Đào, người nhà của hắn đều chuyển ra nước ngoài, mà vợ và con gái của ngươi, cũng đều xuất ngoại cả, chính lúc đó, ta càng hoài nghi ngươi hơn. Vì vậy, liên hệ với những bí ẩn trước kia ta không thể

tháo mở, nếu thêm ngươi vào, hết thảy liền có đáp án."

Giang Hạo nói: "Bí ẩn trước kia chưa có đáp án?"

Hàn Phong nói: "Không sai, bắt đầu từ vụ án của Trang Khánh Long, từ mặt sau của những vụ án đó đến xem, hung thủ mỗi lần phạm những vụ án tiếp theo, đều lưu lại cho kẻ bị hại dấu hiệu tượng trưng cho một trong 7 tông tội, nhưng Trang Khánh Long không có. Đó là vì, khi ấy ngươi vẫn chưa thể hoàn toàn hiểu được ý đồ của ông chủ ngươi, trong quá trình phá án tiêu hủy dấu hiệu kia đi đúng không? Hơn nữa, qua loa kết thúc vụ án, cũng là sợ lộ ra sơ hở gì đúng chứ? Còn nữa, vụ án của Tôn Hướng Hiền, còn có rất nhiều chi tiết chưa làm rõ ràng, ngươi cũng đâu cần cho người nhà nhận thi thể đi nhanh như vậy, ngươi sợ chúng ta trở về, sẽ làm cho sự tình phức tạp hơn đúng chứ? Mà vụ án tai nạn xe của Tôn Hướng Hiền, ngươi càng che giấu chi tiết quan trọng nhất chưa nói cho chúng ta biết, chính là chuyện người nhà của Tôn Hướng Hiền có nhắc tới điện thoại di động của bọn họ bị lừa tắt máy, đây chính là đầu mối quan trọng dẫn đến vụ tai nạn xe của Tôn Hướng Hiền, ngươi lén thay đổi trang ghi chép, ngụy tạo sắp xếp lại một lần nữa phần ghi chép thẩm vấn, lại mượn cớ điều nhân viên ghi chép sang vùng khác, đều là muốn giấu giếm khả năng cung cấp chứng cứ hữu dụng cho bọn ta đúng không? Ngươi giấu giếm thế này, khiến cho ta chậm mất vài ngày mới suy nghĩ cẩn thận, Tôn Hướng Hiền làm thế nào xảy ra tai nạn xe. Về sau, khi kê biên tài sản nhà Tần Di, bởi vì cô ta đã chết, cho nên mới đem hết thảy lỗi lầm đều giá họa cho cô ta, mấy bức công văn luật ngụy tạo kia, cũng là ngươi đặt ở nhà cô ta đúng không? Mặc dù rất khó phát hiện, nhưng chuyên gia giám định dấu vết lại nói cho ta biết, mấy bức công văn nọ, đều cùng một ngày, cùng một người, phỏng theo những bút ký bất đồng viết thành. Ta thiếu chút nữa đã quên, ngươi thuộc khoa giám định dấu vết mà."

Giang Hạo cười lạnh một tiếng: "Hừ!"

Hàn Phong vỗ tay, nói: "Nếu không phải ngươi nhận được mệnh lệnh,

trong lúc vội vàng muốn giết chết Vu Thành Long, quả thật rất khó phát hiện sơ hở rõ ràng đấy."

Giang Hạo nhướng mày nói: "Sơ hở rõ ràng? Giết Vu Thành Long để lại sơ hở rõ ràng sao?"

Hàn Phong nói: "Không sai, có lẽ ngươi tự cho rằng mình rất cao minh, nhưng trong mắt ta, sơ hở thật sự quá rõ ràng, chỉ là lúc ấy, ta một lòng suy tư về kẻ giật dây phía sau màn kia rốt cuộc là ai, căn bản không quan tâm Vu Thành Long chết như thế nào mà thôi. Để ta nói cho một chút về mưu kế của ngươi nhé, nhà của Vu Thành Long, ngươi nhất định từng quan sát rồi, bởi vì ngươi phụ trách nhiệm vụ tùy thời phải giết chết Vu Thành Long. Cho nên, ngươi đương nhiên biết khách sạn bốn tầng ở giao lộ hình chữ T, có vị trí bắn cực tốt, ngươi chính là lợi dụng vị trí bắn để chế tạo hiện trường giả, mê hoặc người khác, ngay cả các cảnh viên cũng bị ngươi lừa gạt. Khi ấy, ngươi mượn cơ hội mua thuốc lá, lén lẻn vào khách sạn bốn tầng, lợi dụng một loại thiết bị tương tự đinh sắt ngoài tường, tạo ra một máy bắn ná nhỏ, sự dụng một loại thiết bị tương tự như cục đá, một đầu khác máy bắn, dùng thừng nhỏ cài chốt, một đầu thừng nhỏ buộc dây thun, một đầu cột bên cửa sổ, chính giữa quấn quanh một mẩu nhang muỗi châm lửa. Sau đó, ngươi đem đầu đạn đã chuẩn bị tốt trước đó ném ở ghế ngồi, bố cục liền đại công cáo thành."

Giang Hạo "hắc hắc" cười lạnh hai tiếng.

Hàn Phong tiếp tục nói: "Trùng hợp chính là, khi đó vừa vặn có một cô gái ăn mặc rất thần bí xuất hiện trong tầm mắt của cảnh viên, cũng khiến cho bọn họ chú ý. Tin tưởng thời điểm ngươi vừa trở lại chỗ các người giám thị, cảnh viên liền nói cho ngươi nghe về người bất thường này phải chứ? Ngươi đang dưới lầu nhà Vu Thành Long, chờ nghe tiếng động, vừa nghe tiếng động, ngươi lập tức hướng toàn thể đội viên lan truyền tin Vu Thành Long đã trúng đạn, đồng thời nói nhìn thấy một bóng người khiến cảnh viên khác hoài nghi nữ nhân được miêu tả kia, còn phân chia cảnh viên thành hai tổ, phái một tổ lục soát khách sạn.

Còn ngươi thì xông xáo lên trước, ngươi nhất định phải có tốc độ nhanh hơn nhiều so với những người khác, vừa vặn ngươi có ưu thế về thân thể này, do đó, khi ngươi chạy đến cửa nhà Vu Thành Long, các cảnh viên hãy còn ở lầu hai. Ngươi dùng súng bắn phá cửa, khi đó, Vu Thành Long ở nhà căn bản không biết chuyện gì xảy ra, là ngươi, lập tức lắp ống giảm thanh, đánh ngất Vu Thành Long, sau đó kéo lê Vu Thành Long tới trên ban công lộ thiên, nhắm ngay ót gã, bắn một phát. Một phát súng kia xuyên qua sau đầu Vu Thành Long, lại bắn xuyên qua cửa kính của ban công, khi đó, một phần cảnh viên còn đang trên đường lên khách sạn, một phần cảnh viên khác đang ở cầu thang, cho nên, bọn họ không hề nghe được thanh âm cửa sổ bể lần thứ hai. Cảnh viên khác khi chạy tới, chỉ nhìn thấy ngươi đang khám nghiệm thi thể, nói Vu Thành Long đã chết, căn bản sẽ không nghĩ đến, Vu Thành Long chính là do ngươi giết. Sau đó, ngươi lại lập tức chạy tới khách sạn, thừa dịp mọi người không chú ý, quét sạch sẽ tro trên bệ cửa sổ cùng dây thun còn lưu lại, cứ như vậy, khi khám tra hiện trường lần nữa, ai cũng không phát hiện được phương pháp gây án của ngươi."

Giang Hạo nói: "Còn sơ hở rõ ràng ở đâu nào?"

Hàn Phong nói: "Mặc dù hết thảy đều làm rất xảo diệu, nhưng ngươi quan sát còn chưa đủ tinh tế. Đầu tiên, nhà Vu Thành Long và khách sạn đều là tầng 4, ngươi chắc hẳn cho rằng độ cao hai bên sẽ phải giống nhau, nhưng mà, ngươi không ngờ tới, khách sạn chỉ là tầng lầu bình thường, mà nhà Vu Thành Long lại là kiểu nhà có gác bên trong, tầng khách sạn cao 3m3, đây là độ cao thông dụng của tầng lầu, mà nhà Vu Thành Long tầng lầu cao 5m, đồng dạng là bốn tầng lầu, lại kém nhau bảy 7m, chênh lệch như vậy, bất kể là tay súng nào, khi ở khách sạn bắn chết Vu Thành Long, viên đạn xuyên qua đầu lâu Vu Thành Long, cũng không thể là hướng bay song song chứ? Nhưng hai bên vết đạn của đầu lâu Vu Thành Long, rõ ràng chính là hình thẳng tắp, Thứ hai, hiện trường không phát hiện đạn, bởi vì ngươi là từ trong bắn ra ngoài, viên đạn không biết đã rơi đi đâu, nhưng mà, đạn của SIGI3 tạo thành vết thương, căn bản không phải như thế, kia rõ ràng chính là vết thương do súng

ngắn tạo thành. Hơn nữa, chỗ vết thương do súng của Vu Thành Long, còn lưu lại mùi thuốc súng, đó căn bản là bị người dùng súng kề lên đầu mà bắn, không có khả năng là từ địa phương ngoài trăm mét bắn được. Thứ ba, mặc dù cảnh viên không nghe được tiếng thủy tinh vỡ lần hai, nhưng mà, ngươi là khoa giám định dấu vết cũng nên biết, viên đạn từ trong xuyên ra ngoài cùng đạn từ ngoài xuyên vào trong, dấu vết lưu lại trên thủy tinh, là bất đồng chứ? Thứ tư, ngươi bố trí gian phòng quá sạch sẽ, nhưng bên ngoài phòng lại quên quét dọn, dưới lầu có gỉ sắt, mà trong cửa sổ cũng có bụi nhang muỗi, còn phía dưới cánh cửa, cũng để lại vụn tro tích từng đốt qua, sơ hở này, chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng sao?"

"Hahaha!" Giang Hạo ngửa mặt lên trời cười to: "Có người vẫn nhắc nhở ta, ngươi mới là kẻ địch lớn nhất và đáng sợ nhất của chúng ta, ta vẫn không tin, ngươi xem ra chỉ bất quá tựa như một thanh niên sa sút hít thuốc phiện đã sâu, tinh thần uể oải. Hiện tại ta mới biết, ngươi quả nhiên rất lợi hại!"

Giang Hạo xoay người lại, ngực hắn cắm ba ống chích, thuốc sớm đã tiêm xong rồi, hiển nhiên lợi dụng thời điểm Hàn Phong nói chuyện, hắn đã hấp thu hoàn toàn thuốc. Hàn Phong nhướng mày nói: "Thuốc kích thích!"

Giang Hạo nói: "Đến đây nào, để cho ta nhìn thử xem, ngươi còn có bản lãnh gì, đừng coi ta như đám bảo vệ dưới lầu, mấy đứa như Johnson, te, ta còn chẳng thèm để vào mắt."

Cơ bắp Giang Hạo sau khi tiêm thuốc, càng thêm vẻ đáng sợ, cứng rắn như thép, nhiều chỗ da căng vỡ ra, lộ cơ thịt đỏ tươi, mạch máu giống rễ cây vặn vẹo bò đầy cổ, thẳng đến khoảng cách một phần ba dưới khuôn mặt, từ cổ trở lên đỏ bừng như say rượu, hắn phun ra tiếng tru đáng sợ, cả người đã tựa như dã thú!

Giang Hạo nhìn đấm tay của mình che kín gân xanh, bản thân chỉ dùng

quyền trái, liền có thể đánh bại được Johnson cao hơn mình một cái đầu. "ng", thịt cánh tay cùng tay vịn thép của hành lang đụng nhau, tay vịn cũng biến dạng, hắn vung cánh tay, đem vách tường "oành" một tiếng vỡ nát, từng khối lớn xi măng từ trên tường bong ra, hắn hướng Hàn Phong biểu diễn sức mạnh cơ thể, đồng thời nói: "Đến đây, đến đây!"

Thình lình, chẳng biết thế nào, Hàn Phong liền từ dưới lầu xuất hiện trước mặt Giang Hạo, Giang Hạo một quyền đánh ra, nhưng lại cảm thấy đấm tay hụt hẫng, chỉ cảm thấy một trận gió mát từ trước mặt lướt tới, Hàn Phong kia, chẳng biết làm thế nào, đã từ trước mặt mình xuyên qua. Giang Hạo chợt cảm thấy cổ giống như bị một cây kim đâm một cái, thân hình vạm vỡ không tự chủ được lăn xuống lầu, thân thể cũng không cách nào nhúc nhích! Giang Hạo nhìn Hàn Phong dưới lớp áo khoác đen bao bọc, hắn chỉ có thể nhìn được đôi mắt kia, ánh mắt ấy, cô đơn, tịch mịch, thê lương, đó là loại ánh mắt gì chứ, phảng phất như nhìn thấu bi thương của thế gian, liền đem người sống hướng về địa ngục.

Chỉ nghe Hàn Phong lạnh lùng nói: "Vô ích, không phải sức mạnh của ngươi, có thêm nhiều hơn nữa cũng vô dụng, ngươi không cách nào khống chế, lại càng không xứng sở hữu!"

Giang Hạo không phục, tại sao có thể như vậy, ngay cả vạt áo của đối phương cũng chưa sờ tới được, cứ như vậy mà thua cuộc? Hắn muốn nhúc nhích, chỉ xê dịch một cánh tay, hắn phải tự mình đứng lên, hắn còn muốn chiến đấu cùng Hàn Phong, hắn không cam lòng, một tên trẻ tuổi gầy yếu như vậy, tại sao mình lại không cách nào chiến thắng? Tuyệt đối không có khả năng này!

Giang Hạo nghiến răng nghiến lợi, để cơ thể dưới ý thức của mình co rút lại, làm cho mình làm ra động tác mà mình muốn. Hàn Phong nói: "Vô dụng, động mạch sau gáy của ngươi, bên cạnh huyệt phong trì, có một dây thần kinh, nó phụ trách đem mệnh lệnh đại não phát ra truyền lại cho cơ thể ngươi, cũng khiến cho cơ thể làm ra phản ứng tương ứng. Nếu nó bị gây tê, ngươi dù thanh tỉnh, nhưng thân thể cũng không cách nào nhúc

nhích, ngay cả một đầu ngón tay cũng không cách nào nhúc nhích. Một giờ sau, ngươi mới có thể khôi phục."

Giang Hạo cuồng nộ gào: "Không... a... a... a... a..." đột nhiên, hắn trừng to hai mắt, thân thể bắt đầu co giật theo tiết tấu.

Hàn Phong tiếp tục nói: "Nếu ngươi ép buộc cơ thể nhúc nhích, lập tức dẫn đến vỡ tung mạch máu não, ngươi sẽ tiến vào thế giới cực lạc!" Hàn Phong nói, cũng không quay đầu lại lên lầu, chỉ để lại Giang Hạo còn đang tiếp tục co quắp thân thể!

Người ngồi trên ghế máy tính, có chút sốt ruột đứng lên, lẩm bẩm nói: "Tên Hàn Phong kia đã phá hủy phòng quan sát đầu cuối rồi, cậu ta hiện giờ đã tới đâu nhỉ? Không biết có gặp phải Giang Hạo không. Nếu tôi là Giang Hạo, hắn nên sớm chạy thoát mới đúng, không thể rước lấy ma quỷ tới từ địa ngục kia."

Phan Khả Hân cuộn tròn trên đùi người nọ, mở to đôi mắt, lo lắng hỏi: "Anh ta thật sự đáng sợ vậy sao? Sao tôi chẳng mảy may nhìn ra?"

Người ngồi trên ghế nói: "Đó chính là chỗ đáng sợ của cậu ta, chờ đến khi cô nhìn ra, hết thảy đều đã muộn rồi. Tôi cũng thiếu chút nữa cũng lầm, nếu không phải có cô ở đó, kế hoạch của chúng ta, thật sự có khả năng không cách nào hoàn thành được. Xem ra Đinh Nhất Tiếu quả nhiên lợi hại, hắn đã sớm khuyên tôi, đừng dính vào tên kia, là tôi sơ suất quá. Không ngờ tới, cậu ta so với tưởng tượng của tôi còn lợi hại hơn, chẳng lẽ thật sự giống như trong truyền thuyết sao?"

Tiêu: tập này đọc thật hưng phấn, có cảm giác quay lại thời bé khi xem Rurouni nshin, 7 viên ngọc rồng hay Dấu Ấn Rồng Thiêng đi đánh boss vậy XD Mã thúc viết truyện ảo tung chảo =]]

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Chân tướng (1)

"Keng...Keng keng" thanh âm vang lên ở cửa, đó tiếng động của cảnh côn rơi xuống đất, người ngồi trên ghế cũng không xoay lại, chỉ nói: "Không ngờ anh nhanh như vậy, từ tầng ba đến tầng 86, chỉ mất thời gian 15 phút, còn phải quét sạch hàng trăm bảo vệ, Hàn Phong, anh quả nhiên cùng lời đồn lợi hại như nhau! Đã sớm nghe nói kỹ năng đánh giết của Hàn Phong, chỉ cần một kích, mặc kệ đối thủ cường đại thế nào, sẽ mất đi năng lực hành động, nhưng cũng sẽ không chết. Tưởng rằng anh bỏ bê luyện tập, đã sớm không còn sử dụng được nữa, không ngờ tới, tài nghề vẫn thành thạo như vậy. Thế thì, trong 20 phút nữa cảnh sát sẽ chạy tới, anh còn lại bao nhiêu thời gian đây?"

Hàn Phong đứng lặng ở cửa, thản nhiên nói: "Xoay người lại đi, không cần giả vờ bí ẩn nữa, ta đã biết ngươi là ai rồi." Anh gằn từng chữ nói: "Lương, Tiểu, Đồng!"

" Ha ha ha ha ha ..." Một tràng cười truyền đến, một cây bút kim loại biến giọng bị ném xuống đất. Người trên ghế xoay người lại, rõ ràng đó là Lương Tiểu Đồng, y mang theo khuôn mặt trẻ con nọ, cùng đôi mắt không phù hợp với tuổi tác kia, mà trên đùi y, người trần truồng cuộn lại trên đó, không phải là Phan Khả Hân thì còn ai vào đây? Phan Khả Hân lần đầu tiên ở trước mặt Hàn Phong không hề che đậy, cô ta tựa hồ cũng không ngờ tới bọn họ sẽ gặp mặt dưới tình huống này, cô ta muốn lấy gì đó che mình lại, nhưng Lương Tiểu Đồng cầm lấy hai tay cô, khiến cô không cách nào nhúc nhích.

Lương Tiểu Đồng cười nói: "Không ngờ tới nhỉ? Người phụ nữ anh không chiếm được, chỉ có thể giống như nô lệ bị tôi đùa bỡn trong tay, tôi bảo ả nằm, ả cũng không dám ngồi, ta bảo ả ngồi ả cũng không dám đứng."

Hàn Phong không nói lời nào, nhìn Phan Khả Hân, nhìn vào mắt của cô, Phan Khả Hân cũng nhìn vào mắt Hàn Phong, đó là loại ánh mắt gì đây? Là phẫn nộ? Là thất vọng? Hay là cái gì khác, Phan Khả Hân vậy mà nước mắt chảy dài, cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Lương Tiểu Đồng cười nói: "Hàn Phong, thích nhìn không? Vậy nhìn cho đã đời đi. Đây chỉ là con thú cưng cho tôi giải trí mà thôi, anh cần gì phí công khổ sở lấy lòng ả, nhìn da thịt này xem, cực kỳ non mịn, nhìn bầu vú này xem, đẫy đà nặng trĩu. Thú cưng tốt như vậy, tôi vốn muốn tặng anh, lại sợ anh nghèo quá, nuôi không nổi, chậc chậc, nuôi thú cưng tốn nhiều tiền lắm."

Phan Khả Hân sớm đã lệ rơi đầy mặt, cô chịu không được loại trào phúng và nhục nhã này, rốt cuộc kêu to lên: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa. Cầu anh, đừng nói nữa!"

"Thẹn thùng sao? Có gì hay ho mà thẹn thùng, cô vốn là một con chó mẹ cởi hết quần áo, để cho người đùa bỡn!" Lương Tiểu Đồng đứng dậy, Phan Khả Hân ngã nhào trên mặt đất, Lương Tiểu Đồng đá cô một cước, đá cô ta đến dưới chân Hàn Phong, cười nói: "Tôi đã sớm nói qua, Hàn Phong so với tôi cao lớn hơn, tướng mạo so với tôi cũng dễ coi hơn, anh ta so với tôi vừa thông minh vừa có bản lãnh hơn, nhưng cô không tin, tôi đây cũng hết cách."

Phan Khả Hân không dám nhìn thẳng vào mắt Hàn Phong, chỉ nhìn chằm chằm mu bàn chân Hàn Phong, khóc nói: "Hàn Phong, xin lỗi! Tôi... Tôi không cố ý, tôi cũng không còn cách nào..."

"Bằng, bằng, bằng." Lương Tiểu Đồng không chút do dự nã liền ba phát súng, Phan Khả Hân nhất thời ngã nghiêng trên đất, không nhúc nhích nữa, Lương Tiểu Đồng khi bắn đến phát thứ ba, Hàn Phong nhàn nhạt nói: "Đủ rồi!"

Lương Tiểu Đồng thu súng, cười nói: "Ngươi nói đủ rồi, vậy thì đủ rồi.

Anh biết đó, con cờ vô dụng, tôi từ trước đến nay luôn không thương tiếc."

Hàn Phong nhìn chăm chú vào Lương Tiểu Đồng, bắt đầu mở khuy áo, một nút, hai nút, ba nút, khuôn mặt che dấu nọ, xuất hiện trước mặt Lương Tiểu Đồng. Hàn Phong thản nhiên nói: "Vụ án này, ngay từ đầu hắn là nhằm vào ta!"

Lương Tiểu Đồng nói: "Ồ, rốt cuộc cũng phát hiện rồi sao? Nói thật ra, ngay từ đầu, tôi đối với biểu hiện của anh rất thất vọng, cực kỳ thất vọng. Tôi thậm chí hoài nghi, anh thật sự là người trong truyền thuyết kia sao? Nhưng mà, ngươi nhập vai nhân vật phi thường nhanh, rất nhanh khiến ta cảm thấy hứng thú. Đặc biệt bí ẩn của cái chết Lâm Chính, ngươi phá giải so với tưởng tượng của ta còn nhanh hơn. Ngươi khi đến thành phố T điều tra, tôi cho rằng, anh là một đối thủ ngang tài ngang sức, nhưng quyền chủ động vẫn nắm trong tay tôi. Khi anh bắt đầu hoài nghi Long Giai, ta mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không tìm ra được, khi đó, công thủ đã bắt đầu chuyển hướng, là như vậy nhỉ? Mãi đến khi anh trù tính giết chết Hạ Mạt, tôi mới biết được, anh đã nắm giữ quyền chủ động, tiếp tục cùng người đọ sức, tôi rất có khả năng sẽ bị bại lộ. May là tôi thu dây rất nhanh, khi đó anh vẫn chưa hoài nghi đến tôi đúng không?"

Hàn Phong nói: "Không sai, ngay từ đầu, vụ án tai nạn xe loại nhỏ ngươi tạo ra, quả thật không thể khiến ta hứng thú gì, như vụ án vậy, mỗi ngày phát sinh một trăm lần cũng không tính là quá mức chứ? Nhưng mà, khi ta nhận thấy được đây không phải là vụ án lừa bảo hiểm tai nạn xe đơn giản, ta bắt đầu bội phục ngươi, kẻ thiết kế vụ án này."

Tay trái Lương Tiểu Đồng ấn ngực, khiêm tốn nói: "Có thể được sự bội phục của anh, là phước đức ba đời của tôi."

Hàn Phong nói tiếp: "Ta lập tức ý thức được có chuyện lớn phát sinh, tiếp đó là cái chết của Lâm Chính, ta quả thật phí nhiều phen động não,

mới hiểu được ngươi làm thế nào khiến Lâm Chính chết cháy trong xe, mặc dù vô cùng kín đáo, cũng mặc kệ phương pháp gì, đều có dấu vết có thể tìm ra?"

Lương Tiểu Đồng mỉm cười nói: "Đặc biệt chuẩn bị cho anh đó, tôi muốn nhìn xem, tới cùng cao thủ trong truyền thuyết kia, cần mất bao nhiêu thời gian để giải thích và nắm giữ một loại mánh khóe giết người kiểu mới."

Hàn Phong nói: "Về sau vụ án mất trộm ở nhà xưởng Lương Hưng Thịnh, là để phòng ngừa ta phát hiện các ngươi chế tạo vũ khí đúng không? Khi đó các ngươi chỉ lén vận chuyển ra một dây chuyền sản xuất, cho nên lượng vũ khí chế tạo cũng không lớn, do đó Đinh Nhất Tiếu phụ trách nhiệm vụ thu mua vào nhà xưởng của Lương Hưng thịnh. Khi ấy ngươi đã bắt đầu nóng nảy."

Lương Tiểu Đồng nói: "Đúng vậy, tôi biết, chúng tôi cho dù sản xuất liên tục 24/24, anh đã tiếp cận rất gần chân tướng rồi, sau khi anh tra sổ sách xưởng thép của Đinh Nhất Tiếu, tôi ý thức được tình hình không ổn, cùng lúc phái ra phần tử vũ trang quấy rối trị an, đồng thời dời đi những thành phẩm vũ khí tốt đã gia công, cảnh sát các anh truy bắt vũ khí cùng những nhân viên vũ trang này, chỉ là một phần nhỏ, lực lượng chân chính của tôi, đã chuyển đến nước ngoài rồi."

Hàn Phong giật mình nói: "Ngay Malaysia?"

Lương Tiểu Đồng nói: "Tôi đâu ngu vậy, bọn họ rải rác trong một quốc gia nhỏ nào đó của châu Á, anh tìm không được họ đâu."

Hàn Phong nói: "Các ngươi làm vậy, đến tột cùng là có mục đích gì? Tại sao? Tại sao sản xuất nhiều vũ khí như vậy, tại sao huấn luyện nhiều dân công như vậy? Là kế hoạch của trường học? Hay là kế hoạch của chính ngươi?"

Lương Tiểu Đồng sửng sốt, ngược lại cười nói: "Nếu đã nói rõ như vậy, tôi đây cũng sẽ không che giấu. Không sai, đó là kế hoạch của chính tôi, tôi mất thời gian 3 năm để chuẩn bị kế hoạch này đấy. Học trưởng Hàn Phong!"

(Tiêu: Học Trưởng là cách gọi kính trọng đối với đàn anh trong trường.)

Hàn Phong nói: "Hóa ra là vậy, đáng tiếc ta về sau mới nghĩ đến, cùng loại thủ pháp, hẳn phải đến từ đó."

Lương Tiểu Đồng nói: "Tôi rất khó hiểu, học trưởng làm sao biết, tôi từ trong trường ra chứ?"

Hàn Phong nói: "Còn nhớ công ty xây dựng Khai Nguyên không? Ngươi đã sử dụng bluetooth chế tạo bom. Mặc dù giai đoạn đầu chế tạo, nhưng loại bom này, đã không ai có thể tháo gỡ được. Ta biết, lực lượng quân đội của các quốc gia trên thế giới, đều thu mua bom bluetooth, loại bom này trên thị trường súng ống cũng có bán, nhưng đây vẫn chỉ là ngờ vực vô căn cứ của ta mà thôi. Chân chính khiến ta hoài nghi ngươi cùng ta đến từ một nơi chính là, đêm hôm đó, Lãnh Kính Hàn nói cho ta biết, thủ pháp phạm án của hung thủ phía sau màn kia, cùng thủ pháp ta từng gây án, cực kỳ tương tự. Ta lập tức ý thức được, ngươi có lẽ đến từ cùng một nơi với ta. Ngày thứ hai liền thẩm vấn Hồng A Căn, hắn khai ra chi tiết huấn luyện đã tiếp nhận, không cần nghi ngờ nữa, ngươi chỉ đang rập khuôn một bộ biện pháp của trường học. Loại phương pháp huấn luyện theo chế độ đào thải không thông qua liền xử tử này, cũng chỉ có trường học là còn tiếp tục sử dụng. Cho nên, khi ta đến thành phố T tra án, hết thảy liền dễ dàng hơn, phương pháp giết người của ngươi, tất cả đều là nội dung trên sách giáo khoa, ngươi thậm chí còn lười biến đổi."

Lương Tiểu Đồng nói: "Ố, nguyên lai là như vậy à. Nhưng mà, hết thảy những việc đó đều chỉ có thể chứng minh tôi là đến từ cùng một nơi với anh, cũng không thể nói cho anh biết tôi là ai nha, anh làm sao lại hoài nghi đến tôi chứ? Tôi còn tưởng rằng, anh vĩnh viễn sẽ không biết tôi

đấy."

Hàn Phong vuốt sợi tóc một chút, bình tĩnh nói: "Ta thừa nhận, trong vụ án này, ta từng hoài nghi mỗi một người ta đã tiếp xúc, duy chỉ không hoài nghi đến ngươi, thân phận của ngươi, trở thành lớp vỏ ngụy trang lớn nhất của ngươi." Hàn Phong đưa tay xoa bóp khóe mắt, chậm rãi nói: "Ta hiện giờ mới biết được, ngươi căn bản không phải Lương Tiểu Đồng, ngươi cũng không chỉ 10 tuổi, đúng không?"

Lương Tiểu Đồng vung vẩy khẩu súng cầm trong tay, nói: "Nói cho hết đi, nói cho hết đi."

Hàn Phong nói: "Ngươi trưởng thành hiện tại thành bộ dáng này, là vì ngươi mắc một chứng bệnh kỳ quái. Loại bệnh này, cùng chứng người lùn bình thường bất đồng, chứng người lùn là người có tuyến nội tiết bị tổn hại, phá hủy hormone sinh trưởng, khiến thân thể người đó ngừng dậy thì, nhưng tứ chi của người đó, đầu lâu, vẫn sẽ biến hóa như người trưởng thành, cuối cùng nhin qua, cũng có chút quái dị. Nhưng loại bệnh ngươi mắc phải này, đồng dạng là phá hủy hormone sinh trưởng, cũng khiến cả người ngừng phát dục, sinh mệnh của ngươi bị dừng lại ở năm 10 tuổi kia. Loại bệnh này, hiện giờ y học còn chưa cách nào đưa ra được giải thích rõ ràng, chỉ gọi nó là 'chứng không già'."

Lương Tiểu Đồng buồn bã nói: "Quả nhiên không hổ là học trưởng Hàn Phong, ngay cả loại bệnh này cũng biết."

Hàn Phong trầm ngâm nói: "Bất quá có một điểm, ta thủy chung không hiểu được, ở công ty xây dựng Khai Nguyên, tại sao ngươi lại tự cột mình ở đó? Dùng tính mạng để mạo hiểm, đây không phải cách làm của ngươi."

Lương Tiểu Đồng đắc ý cười nói: "Bom cột trên người của tôi sẽ không nổ được, cho nên tôi cũng không lo lắng. Về phần động cơ ấy à..., haha, tôi chỉ muốn gặp học trưởng Hàn Phong thôi mà. Tôi hy vọng nhìn thấy

ánh mắt mê man, bối rối, bất an của anh, học trưởng cao cao tại thượng trong trường à, anh bị một đàn em kém cỏi đùa bỡn trong tay đấy. Anh cũng biết, cùng anh đối mặt mà không bị ngươi phát hiện, loại hưng phấn này kích thích cỡ nào đó. Hơn nữa, nếu khi ấy không bị anh hoài nghi, tôi liền rất tự tin mình sẽ giấu được học trưởng anh."

Hàn Phong nói: "Chính vì ngươi mắc thứ bệnh hiếm lạ này, cho nên mới hết lần này đến lần khác lẻn đi dưới mí mắt ta, nếu không ta sớm đã hoài nghi ngươi rồi. Cũng không cần thông qua Phan Khả Hân, tốn nhiều khúc chiết vậy tới tìm ngươi!"

Lương Tiểu Đồng nói: "Ngươi làm thế nào hoài nghi Phan Khả Hân được? Ả che giấu so với Tần Di còn tốt hơn, cơ hồ chưa từng lộ ra sơ hở gì."

Hàn Phong nói: "Sai rồi, cô ấy có sơ hở, muốn trách chỉ trách lão già Lãnh Kính Hàn kia, cứ nhấn mạnh tới nhấn mạnh lui với ta, Phan Khả Hân không có khả năng là nội gián, cho nên ta mới không hoài nghi cô ấy. Ta cũng lười nghĩ sự tình này cho phức tạp lên quá mức. Sắc đẹp, lười biếng, xem ra ngươi vô cùng rõ ràng nhược điểm của ta đấy."

Lương Tiểu Đồng nói: "Sai rồi, là háo sắc cực độ, lười biếng thần kỳ."

Hàn Phong hừ lạnh một tiếng, nói: "Để ta nói cho ngươi biết chỗ khiến cô ta lộ ra sơ hở! Ngươi ngay từ đầu, đã trù tính hãm hại Long Giai, như hãm hại Vu Thành Long vậy, cho nên hết thảy trách nhiệm đều dự tính đổ lên đầu Long Giai. Nhưng mà, ta tin Long Giai, ..."

"Chờ một chút!" Lương Tiểu Đồng chặn lại nói: "Tôi vẫn luôn khó hiểu, Hạ Mạt vốn không có khả năng bị anh phát hiện, hơn nữa, lời giải thích của anh đối với việc hoài nghi Hạ Mạt cũng vô cùng gượng gạo. Khi ấy trước khi xuất phát, anh cũng đã khẳng định nội gián là trong mấy người còn lại, không phải sao? Khi ấy Lý Hưởng cũng không có ở đó?"

Hàn Phong nói: "Ồ, xem ra các ngươi đối với cả tình tiết vụ án của chúng ta hiểu rất triệt để nha?"

Lương Tiểu Đồng haha cười nói: "Phan Khả Hân là một ký giả xuất sắc, ả đối với vụ án của các ngươi đưa tin cũng cực kỳ tỉ mỉ xác thực đấy."

Hàn Phong nói: "Không sai, ta sớm đã bắt đầu hoài nghi Hạ Mạt, hơn nữa, ta biết, Hạ Mạt chỉ là từ sau khi ra khỏi bệnh viện mới bắt đầu công tác, trước khi công tác tất cả đều là Phan Khả Hân làm. Khi các ngươi ý thức được vụ án tiếp tục phát triển, Phan Khả Hân không còn nhiều cơ hội tiếp xúc sâu hơn tới vụ án này, các ngươi đã nghĩ biện pháp, phải một lần nữa xếp nội gián vào phòng điều tra hình sự đúng không? Hạ Mạt kia, chính là các ngươi tìm người khác thay thế."

Lương Tiểu Đồng nói: "Nhưng mà, anh làm sao phát hiện được?"

Hàn Phong nói: "Từ lúc vụ án bắt đầu, khi ta cùng Lý Hưởng đến nhà của phu nhân Chương Ngọc Linh, Hạ Mạt phụ trách một mình điều tra quan hệ bên ngoài của Lâm Chính. Ta cùng Lý Hưởng trên đường trở về, phát hiện bóng lưng một người cực kỳ giống Hạ Mạt, nhưng mà, hắn không để ý lời bọn ta gọi, khi đó bọn ta cho rằng là nhận lầm người, nhưng trên thực tế, khi đó các ngươi đã chuẩn bị hoán đổi Hạ Mạt, đúng không. Chỉ vì bị chúng ta phát hiện, hơn nữa không có cơ hội tốt, cho nên, ngươi mới lợi dụng vụ án công ty kiến trúc Khai Nguyên nọ, hoán đổi Hạ Mạt đúng không? Ta khi ấy cũng rất kỳ quái, tại sao hai cảnh viên lưu lại đều chết hết, duy chỉ có Hạ Mạt bị thương ở đầu, hơn nữa thương thế cũng không nặng lắm. Gọi là mất trí nhớ gián đoạn, mất trí nhớ ngược, đây chẳng qua là để che dấu trí nhớ không đủ của Hạ Mạt. Bởi vì Hạ Mạt kia của các ngươi, sở hữu thông tin về Hạ Mạt, chỉ giới hạn trong những tài liệu mà Phan Khả Hân cung cấp cho các ngươi. Ta hỏi ngươi, Hạ Mạt chân chính đang ở đâu?"

Lương Tiểu Đồng mỉm cười nói: "Anh hẳn phải biết, con cờ mất đi tác dụng, vậy chỉ có thể bị chôn vùi. Học trưởng không cần quá để ý, quên

điều được dạy ở học viện rồi sao? Trước mặt kẻ mạnh chân chính, người và con chuột, vốn không có gì khác nhau."

Hàn Phong khẽ cau mày, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ! Hài cốt cơ thể người trong đống phế tích kia chính là ..."

Lương Tiểu Đồng dửng dưng nói: "Việc này tôi không biết, nhưng hình như bọn tôi cũng không mang Hạ Mạt đi, lúc ấy hắn hắn còn trong công ty xây dựng Khai Nguyên, bất quá khi đó hắn đã không còn dấu hiệu của sự sống nữa, một chút khủng hoảng, thống khổ cũng không cảm giác được. Nhưng mà, Hạ Mạt giả cùng Hạ Mạt thật, tới cùng có gì bất đồng chứ? Vậy mà khiến cho học trưởng nhìn thấu manh mối."

Hàn Phong nói: "Kế sách kia của ngươi vô cùng xảo diệu, lợi dụng đầu bị thương mà tạo ra hiện tượng giả mất trí nhớ, thế nhưng, có những thứ sẽ không bị lãng quên được. Như thói quen..."

Lương Tiểu Đồng cau mày, trầm ngâm nói: "Xem ra tri thức của tôi trên phương diện nhân thể học còn rất nhiều khiếm khuyết, không hiểu rõ tường tận được như học trưởng đây."

Hàn Phong nói: "Thói quen, hay còn gọi là ký ức cơ thể, là động tác lặp lại vô số lần, sau đó do tế bào thân thể trực tiếp ghi nhớ lại quá trình hành động, đại não căn bản không cần tận lực nhớ lại, nó cũng đã ghi nhớ ở mức độ sâu nhất rồi. Nếu ngay cả thói quen cũng quên đồng thời phát sinh thay đổi, vậy, người đó cũng sẽ không lưu lại trí nhớ gì nữa. Bởi vì Hạ Mạt của các người, chỉ căn cứ vào miêu tả của Phan Khả Hân mà luyện tập ra Hạ Mạt, cho nên có vài chi tiết không giống như Hạ Mạt thật. Đây là chỗ các người không biết, Hạ Mạt khi còn bé khi pha chế thuốc thí nghiệm, tay trái cầm cốc chịu nhiệt từng bị nổ bị thương, do đó về sau vẫn luôn cầm cốc chịu nhiệt bằng tay phải, tay trái cầm que thủy tinh, nhưng Hạ Mạt kia của các người, rõ ràng không biết chuyện này, ta cũng chính vào khi ấy, sinh ra hoài nghi với hắn. Rồi sau đó khi hắn bại lộ, ta vẫn như cũ che giấu sự thật hắn là thế thân, là vì ta còn chưa thể

chắc chắn, có phải chỉ có một mình hắn, bị xếp vào phòng điều tra hình sự hay không, hơn nữa, Phan Khả Hân vẫn là đối tượng hoài nghi của ta, ta không thể không cẩn thận một chút."

Lương Tiểu Đồng nói: "Nếu như vậy, tôi cho dù đã hiểu được, nhưng mà, tôi còn chưa rõ, Phan Khả Hân tại sao lại bại lộ thân phận được?"

Hàn Phong nói: "Nếu ta tin Long Giai, kẻ tình nghi song song với Long Giai, vậy, khi vụ án mất trộm nhà xưởng Lương Hưng Thịnh, cùng với vụ nổ ở chỗ Lãnh Kính Hàn, cũng chỉ có thể từ Phan Khả Hân suy đoán ra. Nhưng thân phận của cô ta lại vô cùng đặc thù, cả vụ án đều xoay quanh một chữ tiền, nếu thật sự là từ chữ tiền xuống tay, Phan Khả Hân đúng là người ít đáng tình nghi nhất."

Lương Tiểu Đồng nói: "Vậy tại sao còn hoài nghi ả?"

Hàn Phong nói: "Đó là vì, chúng ta vẫn gắn vụ án này với khoản tiền, đặt trong phạm vi mấy trăm triệu này, ở phạm vi đó, Phan Khả Hân ít đáng nghi nhất, nhưng mà, nếu vượt quá phạm vi này, hiềm nghi của cô ta, liền từ nhỏ nhất bay vụt lên lớn nhất! Bởi vì, cô ta từng chính miệng nhắc tới với ta một đầu mối, đầu mối kia, chính là mấu chốt khiến ta nhìn thấu diện mạo thật của cô ta!"

Lương Tiểu Đồng nhìn Phan Khả Hân nằm trên mặt đất một chút, khinh miệt nói: "Hóa ra là chính cô ta tự bại lộ mình, nhưng rốt cuộc là điểm nào?"

Hàn Phong nói: "Phan Khả Hân vì loại bỏ ngờ vực của ta, từng cố ý mang ta đến tòa kiến trúc cao nhất thành phố H do gia tộc cô ta xây dựng, nghĩ muốn khoe khoang với ta tài lực của nhà bọn họ. Nào ngờ, một khi ngờ vực đến cô ấy, tòa kiến trúc nọ, chính là nơi khiến cô ta đáng ngờ nhất."

Hàn Phong cúi đầu nhìn Phan Khả Hân nói: "Hình thể voi khổng lồ,

nhưng nếu hỏng một chân, nó liền không cách nào di chuyển, chỉ có thể đợi trên mặt đất chờ chết! Vậy tòa kiến trúc nọ, đối với nhu cầu đầu tư, giống như tài chính tựa như voi của gia tộc Phan thị bước một chân vào. Ta phái người điều tra tình hình đầu tư của tòa kiến trúc kia, gia tộc Phan thị trước khi đầu tư xây dựng tòa kiến trúc kia, vốn tài chính dư dả, nhưng vừa vặn sau khi khởi công xây dựng nửa năm, bộc phát sóng thần Ấn Độ Dương ai cũng chưa từng dự liệu được! Khách sạn, nhà hàng, các tuyến du lịch đường bộ Phan thị bỏ vốn xây dựng ở Đông Nam Á, cơ hồ bị đả kích toàn diện, đồng thời trên thị trường chứng khoán sóng gió chập chờn, có người cố ý chèn ép, dẫn đến giá cả cổ phiếu mà xí nghiệp Phan thị khống chế toàn bộ rớt xuống, cổ phiếu sụp đổ. Khi ấy, gia tộc Phan thị cầu trợ tám phương, nhưng ngân hàng cự tuyệt cho vay, các đại lý cấp thấp cự tuyệt chi tiền, nhà cung cấp bên dưới cự tuyệt cung ứng hàng, tất cả đều là những kẻ bỏ đá xuống giếng. Duy nhất có thể chống đỡ gia tộc Phan thị, cũng khiến gia tộc Phan thị trong khoảng thời gian ngắn hồi phục được, đó là thi công cao ốc Thiên Uy ở đoạn đường thành phố H phồn hoa đó, nhưng xây dựng cần bổ sung vốn đầu tư, giai đoạn thứ hai, đầu tư khoản 40 tỷ, khi đó xí nghiệp Phan thị đi đâu mà tìm vốn 40 tỷ? Lúc này, ngân hàng Hằng Phúc vươn tay trợ giúp, 40 tỷ, ngươi cũng là vào lúc đó mà khống chế Phan Khả Hân đúng không? Vì vinh dự của gia tộc, không thể không buông bỏ hết thảy nhân cách, linh hồn, tôn nghiêm."

Lương Tiểu Đồng vỗ tay cười nói: "Hahaha, quả nhiên không hổ là học trưởng Hàn Phong. Chẳng qua bọn chúng không biết, chèn ép cổ phần xí nghiệp bọn chúng khống chế trên thị trường chứng khoán, chính là tôi! Tôi cần một người, để đánh vào nội bộ cảnh sát thành phố H, cũng cần một người tiếp cận học trưởng anh, nếu không, tôi sao có thể nắm giữ quyền chủ động phát triển tình tiết vụ án. Khả Hân là một con bé không tồi, vì gia tộc của cô ta, thật sự là cái gì cũng đều nguyện ý làm cả."

Hàn Phong nhíu mày, chỉ nghe Lương Tiểu Đồng nói: "Anh cho rằng anh làm sao tham gia được vào vụ án này? Tại sao Phan Khả Hân mời anh tham gia vũ hội, lại có người sử dụng nước hoa cùng hiệu với Lô

Phương? Tại sao thi thể của Lương Hưng Thịnh đã hỏa táng, nhưng quần áo của gã còn lưu lại ở cục cảnh sát? Thế cho nên hiện trường tử vong của Lâm Chính về sau còn lại một nắm vật liệu tụ nhiệt viết hai chữ tham lam, nửa đoạn linh kiện trong tay ông cụ canh cửa nhà xưởng Lương Hưng Thịnh, đó đều là tôi muốn để học trưởng gia nhập vào trò chơi này mà cố ý an bài, vì học trưởng, tôi cố ý sửa chửa lại một ít kế hoạch đấy."

Hàn Phong nói: "Ngay từ đầu, ta đã phát hiện, ngươi đang khiêu khích, nhưng ta vẫn cho rằng, ngươi đang hướng phía cảnh sát khiêu khích, không ngờ tới, ngươi đang hướng ta khiêu khích. Ta cho rằng ngươi áp dụng gây nổ trong nhà Lãnh Kính Hàn, là nhằm vào Lãnh Kính Hàn, nhưng trên thực tế, mỗi lần hành động ám sát, đều là khi ta cùng Lãnh Kính Hàn một chỗ mới phát sinh. Hơn nữa, sau khi ta hoài nghi ngươi là người đến từ cùng một nơi với ta, dấu hiệu hành động ngươi nhằm vào, càng ngày càng rõ ràng, sau khi Hạ Mạt thả rắn ở nhà ta, cơ hồ có thể khẳng định, đó là nhằm vào ta mà tới."

Lương Tiểu Đồng nói: "Tôi chỉ là muốn thử học trưởng, để xem khả năng huấn luyện có bị hoang phế hay không, không ngờ thân thủ học trưởng vẫn nhanh nhẹn như vậy, phản ứng vẫn cấp tốc là thế. Tôi chỉ không biết, học trưởng từ chỗ nào hoài nghi đến tôi."

Hàn Phong nói: "Từ khi bắt đầu hoài nghi thân phận ngươi là người đến từ cùng một nơi với ta, nếu là người đến từ nơi đó, khả năng gì cũng đều có thể phát sinh. Bất quá khi đó, ta vẫn chưa xác định mục tiêu, mấy ủy viên quản trị của ngân hàng Hằng Phúc, đều là đối tượng tình nghi quan trọng, đặc biệt Vu Thành Long. Mãi đến sau khi loại Long Giai ra khỏi đối tượng tình nghi, ta không thể không hoài nghi Phan Khả Hân, cho nên, ta để Long Giai thay ta làm mục điều tra cuối cùng, cũng là cuộc điều tra quan trọng nhất."

Lương Tiểu Đồng nói: "Chính là điều tra điểm đáng nghi của Phan Khả Hân sao?"

Hàn Phong nói: "Không sai, Long Giai để lại cho ta một phần báo cáo điều tra cuối cùng, chứng cứ cực kỳ rõ ràng, gia tộc của Phan Khả Hân cùng ngân hàng Hằng Phúc, có quan hệ không thể tách rời, sự đáng ngờ của Phan Khả Hân, cơ hồ có thể khẳng định được. Long Giai sau khi tra được tư liệu của Phan Khả Hân, cực kỳ hoảng sợ, bởi vì quan hệ giữa Phan Khả Hân và Lãnh Kính Hàn cũng không bình thường, cô ấy sợ Lãnh Kính Hàn cũng có tham gia, cho nên đặt tài liệu dưới gối đầu giường nhà ta. Cô ấy biết, chiếc giường dơ bẩn kia, ngoại trừ ta, chắc chắn không còn người thứ hai lên ngủ. Để khiến ta chú ý, cô ấy còn cố ý đè một cục gạch lên tài liệu. Về nhà phát hiện phần báo cáo điều tra kia rồi, hết thảy phải bắt đầu lại từ đầu. Bởi vì ta lười, thường không muốn tự mình đi tra hỏi, chỉ ỷ lại báo cáo điều tra của Phan Khả Hân hoặc Long Giai, cho nên, nếu Phan Khả Hân không đáng tin, vậy hết thảy báo cáo điều tra cô ta làm đều phải kiểm nghiệm lại một lần nữa. Rất may, nơi đầu tiên ta điều tra, liền phát hiện ngay vấn đề."

Lương Tiểu Đồng cười nói: "Hừ, là viện phúc lợi Thiên Tứ sao? Tôi nghĩ anh sẽ không tra đến đó."

Hàn Phong nói: "Đúng vậy, ai lại tra một đứa nhỏ trong hồ sơ nhìn như không chút thu hút nào chứ. Nhưng ta điều tra ngươi, cũng không phải không có nguyên nhân đâu."

"Ồ" Lương Tiểu Đồng lộ ra vẻ hoài nghi.

Hàn Phong nói: "Ta từng thấy bức ảnh của ngươi, phía trên có hơn hai điểm khả nghi, thứ nhất, ngoại hình tướng mạo của ngươi, không giống vợ chồng Lương Hưng Thịnh, thứ hai, ánh mắt của ngươi, cùng tuổi tác không hợp. Đây là điểm đáng ngờ ẩn tàng, không dễ dàng khiến người khác chú ý. Nhưng mà, khi điều tra ở thành phố T, ta từ hai nơi bất đồng, lấy được thông tin cùng một nhóm tương đồng. Trang Hiểu Quân và Khải Kim Vận đều nói cho ta biết, Tần Di và Thiện Yến Phi, hai người phụ nữ này đối với bọn họ, gần gũi tựa thân nhân, lại giống như cô giáo. Mà Long Giai cũng từng nói với ta, khi cô ấy còn bé ở viện phúc lợi,

cảm giác những dì ở đó tựa như mẹ của mình, lại tựa như cô giáo của mình! Thông tin chẳng chút hấp dẫn nào đó, lại nói cho ta biết, viện phúc lợi, khả năng có chỗ nào đó bất thường, hơn nữa, người mang ngươi từ viện phúc lợi dẫn ra, chẳng phải là đối tượng tra tìm trọng điểm của chúng ta sao."

Lương Tiểu Đồng cười. Hàn Phong nói: "Khi ta đến viện phúc lợi, nhận được kết quả kinh người, viện trưởng viện phúc lợi giao cho ta hồ sơ nguyên thủy của Lương Tiểu Đồng, bức ảnh này cùng bức ảnh của ngươi mà Phan Khả Hân giao cho ta, hoàn toàn là hai người. Hơn nữa, viện trưởng viện phúc lợi còn nói cho ta biết, từng có hai người trợ dưỡng, sau khi Lương Tiểu Đồng rời đi không lâu, cũng trước sau rời khỏi viện phúc lợi. Sau khi nhìn bức ảnh, quả nhiên, Tần Di và Thiện Yến Phi từng là người trợ dưỡng, họ sửa lại tên, làm thẩm mỹ, mới biến thành dạng hiện tại. Cứ như vậy, ngươi liều trở thành đối tượng hoài nghi trọng điểm. Ngươi cũng giống như ta, đều là người không có thân phận, bất kể đặt chân đến quốc gia nào, trước hết đều tìm một thân phận. Ngươi dùng thân phận của Lương Tiểu Đồng này để mượn xác hoàn hồn đúng không, Lương Tiểu Đồng chân chính, vẫn bị các ngươi giam cầm, cũng chính là thằng bé mà đám người Hồng A Căn trông coi. Về sau, bị các người đặt sau cốp xe ô tô trở thành kẻ chết thay cho ngươi."

Lương Tiểu Đồng bĩu môi nói: "Chỉ dựa vào thông tin của viện phúc lợi, là chưa đủ để hoài nghi tôi đúng không?"

Hàn Phong nói: "Không sai, nhưng mà, nếu đem ngươi đặt vào trong tất cả những vụ án từng phát sinh, những bí ẩn vẫn chưa thể tháo gỡ vừa vặn dễ dàng giải quyết. Khi chúng ta đến công ty kiến trúc Khai Nguyên, là ngươi lần thứ hai xuất hiện trước mặt ta, ngươi ở đó thả bom, bom bluetooth chế ra. Ta biết, bom như vậy không thể tháo gỡ, cũng không thể di chuyển, nhưng ta không rõ, tại sao nó lâu như vậy mới phát nổ? Hiện tại ta biết rồi, đó là vì ngươi đã ở đó, ngươi sợ bom nổ quá sớm, mình cũng không cách nào chạy thoát. Còn nữa, Lý Hưởng truy đuổi một bóng người màu đen, anh ta từng tin chắc chắn không thể nghi ngờ

cho rằng người nọ chính là A Bát, nhưng mà về sau từ trong máy theo dõi phát hiện, mu bàn tay A Bát cũng không để lại vết thương theo như lời Lý Hưởng. Người đánh bị thương Lý Hưởng, hơn nữa bị Lý Hưởng đánh bị thương, là ngươi đúng không? Mà thông qua lần gặp gỡ đó của ngươi và A Bát, ngươi nghĩ, giao phó quyền lực cực lớn cho Đinh Nhất Tiếu, khi ấy đã hạ quyết tâm trừ bỏ Đinh Nhất Tiếu rồi đúng không?"

Lương Tiểu Đồng nói: "Tên Đinh Nhất Tiếu ấy, không đơn giản như anh đã thấy đâu, hắn rất giỏi về ngụy trang, hắn không thông qua học tập chuyện nghiệp, nhưng mưu kế của hắn cơ hồ có thể sánh kịp với tôi. Ở thành phố H, hắn đã giúp tôi không ít chuyện, hắn cùng với những người khác bất đồng, chúng tôi là thuộc về hình thức chia sẻ hợp tác, những người khác, cũng chỉ là nô lệ của chúng tôi. Năng lực của hắn rất mạnh, có khi mạnh đến nỗi tôi cũng có chút nuốt không vô, cho nên không thể không phái A Bát giám thị hắn. Cũng như người ta thường nói, đao, mài thì sử dụng tốt, nhưng dễ dàng bẻ gẫy, cũng dễ dàng làm bị thương chính mình. Nói thật ra, tôi đến nay vẫn còn nghĩ, giết hắn quá dễ dàng, hắn hắn không phải người dễ dàng bị giết chết như vậy."

Hàn Phong nói: "Vậy A Bát thì sao? Hắn chỉ biết ngươi muốn giết Đinh Nhất Tiếu, hắn lại không ngờ rằng ngươi ngay cả hắn cũng muốn giết!" Hàn Phong sắc mặt lạnh lẽo, hỏi: "Ta hỏi ngươi, A Bát có phải cũng tới từ đó? Là bạn học của ngươi sao?"

Ánh mắt Lương Tiểu Đồng chợt biến, hỏi: "Anh... làm sao anh biết được?"

Hàn Phong nói: "A Bát từng giao thủ với Lý Hưởng, chỉ so về mặt võ thuật mà nói, hắn chắc hẳn phải trên ngươi."

Lương Tiểu Đồng nói: "Đặc công kia, quả nhiên từng được huấn luyện không giống tầm thường, tôi không ngờ tới, ở bên ngoài cũng có người khó đối phó như vậy."

Hàn Phong nói: "Ngươi biết, trừ ngươi ra, không có ai khác có thể giết được A Bát, bởi vì đến từ cùng một nơi, ngươi mới có thể đem người đáng tin cậy nhất an bài bên cạnh Đinh Nhất Tiếu, mà A Bát nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến, ngươi sẽ đột ngột xuống tay với hắn! Nếu không có A Bát, cuối cùng muốn xác định hung phạm đáng ngờ, thật đúng là rất khó. Đêm hôm đó, bóng người chúng ta nhìn thấy, hắn chính là ngươi đúng không? Mà khi đó, tài xế mới là A Bát, bởi vì A Bát phải tập trung tinh thần lái xe, lại hoàn toàn không nghĩ ngươi sẽ động thủ với hắn, cho nên mới bị ngươi một dao đâm xuyên tim. Ngươi có lẽ không biết, trước khi A Bát chết, để lại ký hiệu ba nét ngang, ta từng hoài nghi đó là chữ Giang của Giang Vĩnh Đào, cũng từng nghĩ tới có lẽ là chữ Tần của Tần Di, về sau mới phát hiện, chữ Lương (梁) của Lương Tiểu Đồng cũng là ba nét thủy mở đầu."

Lương Tiểu Đồng ngửa đầu nói: "Hóa ra là vậy à, không ngờ tới người chết còn có thể lưu lại thông tin. Bởi vì hắn là kẻ lộ ra ngoài, chưa trừ diệt hắn, anh sẽ truy đuổi A Bát đến cùng để lấy được tin tức từ tôi, tôi cũng đâu còn biện pháp nào chứ."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25: Chân tướng (2)

Hàn Phong nói: "Chuyện ngươi không ngờ tới còn nhiều lắm. Từ sau khi hoài nghi ngươi, ta đối với cả vụ án lại có hoài nghi mới, bởi vì bản thân ngươi chưa trực tiếp ra mặt trở thành ủy viên quản trị của ngân hàng Hằng Phúc, cho nên chuyển đổi quyền cổ phần xem ra chỉ là một loại đòi hỏi của ngươi, muốn thay đổi toàn bộ chúng nó hiện giờ hơn nữa an toàn tiêu thụ, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng như thế, ngươi cũng không biết ngày đó khi nào sẽ đến. Nhưng kế hoạch giết người của ngươi lại một khắc cũng chưa từng ngừng nghỉ, vậy mục đích thực sự của ngươi là gì chứ? Cả vụ án dùng thời gian 3 năm, ngươi lợi dụng bảy tông tội giết người, bảy người kia tất cả đều là mười cổ đông lớn của ngân hàng Hằng Phúc, hơn nữa đều là ủy viên quản trị của ngân hàng Hằng Phúc, đảm nhiệm công tác quan trọng. Trang Khánh Long, tham ăn; Tra Hiếu Lễ, lười biếng; Khải Khai Hoa, nóng nảy; Lâm Chính, tham lam; Tôn Hướng Hiền, ngạo mạn; Trần Thiên Thọ, dâm dục; Giang Vĩnh Đào, ghen ghét, đây mới là bảy tông tội đầy đủ, đúng không?"

Lương Tiểu Đồng nói: "Không sai, xem ra học trưởng đã nhận thấy được gì đó rồi."

Hàn Phong nói: "Vậy phải cảm tạ Tần Di, bởi vì cô ta từng cười nhạo ta, nói ta không hiểu cổ phiếu, vì vậy ta không thể không bỏ ra một ngày, đặc biệt nghiên cứu thị trường cổ phiếu Trung Quốc và cơ cấu ủy viên quản trị của ngân hàng Hằng Phúc. Bắt đầu từ ba năm trước, cứ mỗi ba tháng, cổ phiếu giao dịch trên thị trường liền có một lần hành động thu mua rất kín đáo, thu mua cổ phiếu ngân hàng Hằng Phúc, rồi sau đó, ủy viên quản trị của công ty bắt đầu bị giết hại, cổ phiếu trong tay bọn họ chia đều đến tay các cổ đông lớn, hơn nữa uy hiếp trá hình và chuyển nhượng phi pháp, các ngươi chính là lợi dụng việc này để Giang Vĩnh Đào lên ngồi vị trí chủ tịch đúng không? Mà đây chỉ là bước thứ nhất các ngươi bắt đầu, tiếp theo, ủy viên quản trị khác cũng bị người của ngươi

thay thế, Giang Vĩnh Đào bắt đầu ở Malaysia khảo sát hạng mục, xây dựng thành phố công nghiệp mới? Không, đây chẳng qua là ngụy trang của các ngươi, ngươi thay thế các ủy viên quản trị khác, mục đích này chính là ở hội nghị ủy viên quản trị, dựa vào bỏ phiếu vượt quá hai phần ba thông qua hạng mục nghị quyết xây dựng nọ đúng không? Cho nên, ngươi phải đổi ít nhất bảy ủy viên quản trị, bởi vì đó là hạng mục lớn hàng đầu vận dụng kim ngạch chiếm tổng số 10% tiền dự trữ của ngân hàng Hằng Phúc, khoản riêng mục riêng gì đó, đều là lấy cớ, mục đích thật sự của ngươi, chính là đem số tiền nọ, chuyển vào tài khoản cá nhân của ngươi, ta nói đúng chứ? Mức chuẩn xác này là, 2763 triệu 9834 vạn lẻ 675 đồng ba xu 2, cũng chỉ có mức như vậy mới có thể thỏa mãn lòng ham muốn của ngươi nhỉ? So với việc lợi dụng khống chế 51% cổ phần, nắm trong tay cả một ngân hàng càng lời hơn ấy chứ."

Lương Tiểu Đồng không cầm lòng nổi vỗ tay nói: "Học trưởng đúng là học trưởng, kế hoạch tôi khổ cực tổ chức ba năm, học trưởng chưa tới ba tuần đã hoàn toàn phá giải. Không sai, vì hạng mục kia, tôi đã trù tính ba năm."

Hàn Phong lạnh lùng nói: "Lấy một số tiền lớn như vậy, chuẩn bị làm gì chứ?"

Lương Tiểu Đồng mỉm cười nói: "Tôi đã chiêu mộ hơn hai ngàn người, ở thành phố H gây ra rắc rối, bị chộp hết 348 người, bọn chúng đều là loại sản phẩm bán đào thải, vốn chuẩn bị vứt bỏ rồi. Tôi có gần ngàn tấn vũ khí hạng nhẹ, tất cả đều là súng ống, tuyệt đối không bao gồm vũ khí hạng nặng loại bọc thép. Những người đó cùng vũ khí, đều đang ở một quốc gia nhỏ nào đó của châu Á. Ăn ngay nói thật, tôi dự tính thành lập đế quốc của riêng mình, tôi không chỉ có người, vũ khí và tiền bạc cần thiết, tôi còn cần một số vốn khởi động. Trên thị trường quốc tế ngày nay, tỉ giá hối đoái (Là giá của đồng tiền một nước được tính bằng đồng tiền của một nước khác) nhân dân tệ của Trung Quốc ổn định, trên thị trường tài chính quốc tế địa vị đang từng bước tăng lên, mà thị trường cổ phiếu của nó cùng các loại xí nghiệp kinh doanh cá thể mới xuất hiện, lại

cực kỳ non nớt, có rất nhiều lỗ hổng. Do đó, tôi nhìn trúng tiền tệ Trung Quốc, cũng ở thời điểm thích hợp dùng phương thức thích hợp tiến vào thị trường Trung Quốc. Bởi vì chỉ tạo nên sóng gió tài chính, quá nhạt nhẽo, quá nhàm chán. Do đó, khi tôi gây ra vụ án mạng đầu tiên, cũng chính là lúc giết Trang Khánh Long, liền để lại chứng cứ phạm tội rõ ràng, hy vọng có ai đó có thể chơi đùa với tôi. Nhưng mà, tên cảnh sát Giang Hạo ngu dốt kia, cũng không thể lĩnh hội được ý của tôi, còn tưởng rằng có người để lộ tiếng gió, đem tờ giấy tôi viết tham ăn giấu đi. Về sau tôi lại không ngừng trù tính giết người, cũng không ngừng để lại thông tin, nhưng vẫn không có vụ án nào có thể khiến cho cảnh sát hoài nghi cao độ, cho dù hoài nghi, cũng chỉ dừng lại ở mặt ngoài."

Lương Tiểu Đồng vẻ mặt buồn bã nói: "Tôi rất thất vọng, trò chơi thú vị thế, vậy mà không ai có thể tham gia vào. Khi tôi đang chuẩn bị giết Lâm Chính ở thành phố H, mỗi một nhân viên của hệ thống cảnh sát chúng tôi đều phải tìm hiểu nắm rõ, nghe nói thành phố H có một phòng điều tra hình sự, độc lập với hệ thống cảnh sát bên ngoài, lại còn lợi hại hơn so với cục cảnh sát một chút, do đó chúng tôi đặt trọng điểm tra xét lai lịch của bọn họ. Khi điều tra một người tên là Lãnh Kính Hàn, trong lúc vô tình ta phát hiện, học trưởng Hàn Phong cũng đang ẩn thân ở thành phố H. Lúc ấy tôi thật sự quá hưng phấn, không ngờ tới người trong truyền thuyết kia sẽ xuất hiện trước mặt tôi. Tôi vẫn tưởng rằng, học trưởng Hàn Phong sau khi rời khỏi trường học, đã sớm khuấy trộn thế giới này đến long trời lở đất rồi, nhưng vẫn chưa từng nghe được có chuyện gì lớn phát sinh. Mấy năm trước, sự kiện 11/9 bộc phát, tôi liền tưởng là kiệt tác của học trưởng Hàn Phong, chẳng ngờ không phải, về sau, Chhnya xung đột vũ trang, tôi lại cho rằng là học trưởng Hàn Phong đứng phía sau bày ra, kết quả cũng không phải, tôi thậm chí còn hoài nghi sóng thần ở Indonesia năm ngoái là học trưởng Hàn Phong gây ra, nhưng cũng không phải. Tôi vẫn rất hoang mang, kẻ phá hoại xuất sắc nhất của trường chúng ta, tới thế giới này, sao một chút tin tức cũng không có chứ? Có đôi khi tôi nghĩ, có phải thủ đoạn của học trưởng quá bí ẩn, thế nên không ai có thể nhìn thấu hay không. Mà khi tôi ở thành phố H nhìn thấy bộ dáng của học trưởng, tôi quả thực không thể tin

được, đó vậy mà là học trưởng sao, đó chính là người tới từ địa ngục trong truyền thuyết sao? Nhìn từ xa không đủ, tôi muốn nhìn học trưởng gần hơn, do đó, tôi không chút do dự mời học trưởng gia nhập trò chơi lần này."

Lương Tiểu Đồng nói xong một hơi dài, khen: "Theo thái độ của học trưởng đối với trò chơi này càng ngày càng nghiêm túc, tôi cũng dần dần cảm thấy áp lực, tốc độ phản ứng của học trưởng quá nhanh, mưu kế tôi trù tính theo không kịp lối suy nghĩ của học trưởng. Rốt cuộc đã bị học trưởng phát hiện tất cả bí mật, còn bị học trưởng phát hiện thân phận của tôi. Học trưởng quả nhiên là học sinh tài giỏi trong trường, gia nhập với chúng tôi đi, học trưởng, tôi sẽ khiến anh trở thành nhân vật phong vân thiên hạ. Nếu có học trưởng làm quân sư cho tôi, chúng ta thành lập đế quốc, thay đổi bờ cõi của thế giới hiện tại, không, nếu có học trưởng, chúng ta chinh phục thế giới cũng không thành vấn đề đâu."

"Hừ hừ..." Hàn Phong khinh miệt cười nói: "Xem ra ngươi còn chưa hiểu rồi, mục đích ta tới tìm ngươi ấy?" Ánh mắt của anh lạnh hẳn đi, nói: "Tiền tài, những thứ đó với ta mà nói, căn bản không có nghĩa lý gì. Sự hiểu biết của ngươi đối với ta, chỉ dừng lại ở giai đoạn nghe đồn kia, ngươi căn bản không biết, thứ ta muốn là gì. Ta là một kẻ mang danh báo thù mà tồn tại trên đời này, ta tìm thứ mình muốn tìm, chẳng qua sau khi ta từ đó rời đi, thật không ngờ, báo thù cũng dễ dàng như vậy. Sau khi báo thù, ta bắt đầu cảm thấy loại trống rỗng vô tận này, ta vẫn luôn tìm tòi ý nghĩa của con người, sinh mệnh, rốt cuộc là gì đây? Chúng ta tại sao phải sống? Chúng ta tại sao phải tồn tại trên đời này? Chúng ta bởi vì cái gì mà tồn tại?"

Lương Tiểu Đồng đáp: "Chúng ta chẳng phải là vì phá hủy thế giới này mà được huấn luyện ra sao? Chúng ta là kẻ hủy diệt, chúng ta là Terminator, chúng ta dưới điều kiện tàn nhẫn được huấn luyện kỹ xảo giết người, âm mưu hãm hại, ý nghĩa sinh tồn của chúng ta ở đâu, sự tồn tại của chúng ta, chẳng phải là để chứng kiến thế giới này bị hủy diệt sao?"

Hàn Phong nói: "Là thế sao? Có lẽ ta không nghĩ vậy đâu? Bất quá, theo hiện tại mà nói, chuyện này ta đã không có hứng thú suy nghĩ nữa. Nhưng, nếu ngươi mời ta tới tham gia trò chơi này, ta đương nhiên sẽ tiến hành chơi tới cùng, để xem ai mới là kẻ chiến thắng cuối cùng!"

Lương Tiểu Đồng kinh hãi, nói: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ học trưởng cứ nhiên là tới bắt tôi sao!"

Hàn Phong cười nói: "Ngươi nói thử xem? Dựa vào điều kiện thân thể của ngươi, không đủ để khống chế nhiều người làm việc cho ngươi như vậy nhỉ? Do đó, ngươi ở thành phố H sắp xếp cho Đinh Nhất Tiếu thay thế ngươi xuất hiện, mà ở thành phô T, là Tần Di đúng không? Để khống chế thủ hạ đông đảo, ngươi đã lựa chọn... Thuốc phiện! Ta nghĩ, Giang Hạo trong lúc truy bắt thuốc phiện, bị ngươi dùng thuốc phiện khống chế đúng không?"

Lương Tiểu Đồng ngán ngẩm cúi đầu, âm thầm cười lạnh nói: "Không sai, anh không biết, khi một gã cảnh sát từng truy bắt thuốc phiện, đối mặt với thuốc phiện giao ra toàn bộ linh hồn mình, loại khoái cảm này, thật sự là tột đỉnh." Lương Tiểu Đồng lấy ra một viên thuốc con nhộng, vỏ ngoài màu đen trắng, y mỉm cười nói: "Loại thuốc mới này, có thể mang đến khoái cảm lớn hơn nữa, thời gian càng kéo dài, hơn nữa, triệu chứng giai đoạn đầu cai nghiện cùng triệu chứng trúng độc ảo giác giai đoạn đầu đều tương đối nhẹ, cơ hồ không thể nhận ra. Một khi đã nhận thấy được hiệu lực và tác dụng của loại thuốc này, cả đời anh đã không thể rời bỏ nó nữa, nó sẽ theo anh xuống mồ. Chỉ cần anh nhiễm phải nó, hoặc tự sát, hoặc chọn nó, đây là vận mệnh của anh. Loại thuốc này, tên của nó thật sự là cực đủ tính triết ký, nó tên là Vận Mệnh. Cho nên, bất kể là Giang Hạo, hay Tần Di, Lô Phương, Thiện Yến Phi cũng vậy, đây là lựa chọn của chính bọn họ, là dựa vào thuốc phiện sống sót, hay rời khỏi loại thuốc này mà đau đớn chết đi. Bọn họ cuối cùng vẫn lựa chọn Vận Mệnh đấy."

Hàn Phong lẩm bẩm nói: "Hóa ra, được vận mệnh lựa chọn, là nguyên nhân này. Nhưng mà, một khi rời khỏi sự khống chế của loại thuốc này, chẳng có bao nhiêu ngày được sống tốt nhỉ?"

Lương Tiểu Đồng đắc ý nói: "Không, ý anh nói là đám phần tử vũ trang bị bắt kia chứ gì, bọn chúng dùng chỉ là thứ thuốc đời đầu, loại thuốc này còn chưa hoàn thiện lắm, một khi dừng uống, chỉ có thể kiên trì năm ngày. Lúc chết dị thường thống khổ, nếu không phải tay chân bị trói, bọn chúng sẽ cắn xé thân thể chính mình để giảm bớt loại thống khổ này. Khi huấn luyện tân binh, tôi cuối cùng sẽ chọn ra hai học viên bị đào thải, để bọn họ ở trước mặt các học viên mới khác biểu diễn triệu chứng cắt thuốc này. Chậc chậc, nhìn chính bọn họ cấu xé ngực bụng mình, móc ra nội tạng của mình để cắn ốt, thật sự là thảm không nỡ nhìn nha! Bất quá, cứ như vậy, học viên mới sẽ luôn nghe lời hơn nhiều. Nghe nói Hồng A Căn ở trong tù tự đập đầu chết sao? Hắn nhất định là sợ khi độc phát tự mình không thể chịu được, cho nên mới lựa chọn trốn tránh đó."

Hàn Phong nói: "Vậy còn Giang Hạo họ thì sao?"

Lương Tiểu Đồng nói: "Bọn họ dùng chính là sản phẩm mới đời thứ hai, tác dụng phụ thấp, hấp thu nhanh, thời gian tiến vào hưng phấn ngắn, duy trì liên tục thời gian dài, hơn nữa, nó còn có thêm công hiệu nha. Phụ nữ ăn nó, sẽ càng ngày càng trở nên xinh đẹp, mà đàn ông ăn nó, sẽ càng ngày càng cường kiện. Anh xem Giang Hạo đó, còn có những binh lính này của tôi, cơ thể mỗi người đều rất phát triển, đó chính là công hiệu của thuốc. Còn Tần Di, Thiện Yến Phi, Lô Phương, những người phụ nữ này, có thể không tính là đẹp sao?"

Hàn Phong nói: "Không ngờ ngươi còn có thể điều phối thuốc ..."

"Ấy, không!" Lương Tiểu Đồng giảo hoạt cười nói: "Không phải tôi chế tạo đâu, tôi không có thời gian đó, cũng không có bản lãnh đó. Thuốc này, đều là ta mua."

Hàn Phong chau mày, Lương Tiểu Đồng lắc đầu tấm tắc nói: "Học trưởng thật sự là càng ngày càng quê mùa, công ty sản xuất thuốc kia, chính là nổi danh tương đương Hắc Võng, cũng được gọi là một thành viên lớn thứ ba trong tập đoàn phạm tội thế giới nha. Thật không biết học trưởng những năm này đã làm gì. Tôi cần thuốc này, mà bọn họ cũng cần một nhóm vật thí nghiệm, vật thí nghiệm thì tôi có. Nói tới đây, tôi không thể không hỏi học trưởng một câu, gần đây có cảm thấy tính dục tăng vọt không nha?"

Hàn Phong nói: "Có ý gì?"

Lương Tiểu Đồng nói: "Trong trường đã dạy, đừng tình cờ tiết lộ chi tiết cuộc sống của mình, học trưởng tựa hồ đã quên rồi đó. Học trưởng chẳng phải nói mỗi ngày uống một ly sữa sao? Trong sữa đó, có chứa thành phần kha khá của Vận Mệnh đó nha."

Hàn Phong hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta còn tưởng là chuyện gì. Ta mới không uống sữa đó. Đối với người thân phận khả nghi chưa qu5n biết, ta chưa từng nói lời nào thật cả."

Sắc mặt Lương Tiểu Đồng biến đổi, nói: "Vậy mỗi đêm anh còn gọi sữa bò?" Chợt cười nói: "À, học trưởng là sợ chịu sự quản chế của tôi, cho nên không chịu thừa nhận chứ gì. Không thành vấn đề, Vận Mệnh đó, chỉ cần thấm một chút thời gian, tuyệt đối sẽ sinh ra hiệu ứng cả đời, hơn nữa không thể khôi phục."

Hàn Phong như có điều suy nghĩ nói: "Ta nghe người ta nói, xương rồng uống sữa bò sẽ đặc biệt phát triển khỏe mạnh, cho nên mỗi ngày gọi một chén sữa để ôi cây tiên nhân cầu. Đáng tiếc, chúng ta nó ăn chay quen rồi, ăn mặn không quen, tất cả đều đã chết, quả thật là thất bại!"

Trong mắt Lương Tiểu Đồng lóe ra tia sáng, nói: "Mặc kệ suy luận của học trưởng cao minh cỡ nào, chung quy vẫn đã tới chậm một bước. Dù sao tôi đã đem hơn hai ngàn triệu chuyển tới tài khoản của tôi rồi, hơn

nữa, tôi cũng không ở Trung Quốc, tôi có thể đến quốc gia nào tôi muốn đi. Ở đó, mở rộng biên giới lãnh thổ, vừa sản xuất vừa tích trữ, đóng quân khai hoang phát triển, ngày càng lớn mạnh, thôn tính nước láng giềng, sau đó, sau đó, sau đó đem hết thảy những thứ này, hoàn toàn nắm trong tay tôi!"

Hàn Phong bất đắc dĩ nói: "Ngươi đang nằm mơ à? Ngươi có năng lực hưởng thụ hết thảy những thứ đó không?"

Lương Tiểu Đồng cúi đầu nói: "Vậy không còn cách nào nữa, vốn tưởng rằng, học trưởng biết hết thảy sẽ mừng rỡ đứng bên cạnh tôi." Y đột ngột ngẩng đầu giơ súng, tốc độ nổ súng có thể nói là nhanh như tia chớp, "Bằng bằng bằng" ba phát súng, thanh âm cơ hồ chỉ phát ra cùng một lúc. Sau đó "rầm" một tiếng, tường thủy tinh phía sau y rơi xuống đổ sụp một mảnh, gió bên ngoài tòa nhà 86 tầng mãnh liệt thốc vào phòng.

Gió lạnh như dao cắt, Lương Tiểu Đồng giơ súng trong tay lên, tay phải nắm súng của y chỗ lòng bàn tay đã bắt đầu rướm máu, y thật không ngờ, cũng sẽ có người có thể ở khoảng cách gần như vậy né được viên đạn. Súng thứ nhất, Hàn Phong đầu nghiêng về hướng trái, tránh được viên đạn, phát thứ hai, anh thuận thế lăn tới bên cạnh ghế sắt phía sau cửa, phát thứ ba, Hàn Phong đã mang ghế sắt ném ra, trầy da tay Lương Tiểu Đồng, đồng thời đập nát một mảng lớn tường thủy tinh kia.

Lương Tiểu Đồng hoảng sợ nhìn Hàn Phong, đôi mắt nọ của Hàn Phong lóe sáng, tựa như u linh tới từ địa ngục, có thể xuyên thủng hết thảy nội tâm, Lương Tiểu Đồng lúc này mới hiểu được, người trước mắt này, căn bản không phải người mình có khả năng chiến thắng, hai người mặc dù học cùng một chỗ, nhưng giữa hai người tuyệt đối có sự chênh lệch, trong lòng y run lên, hồi tưởng lại, nội tâm chấn động nói: "Là thật, truyền thuyết là thật, nó cứ nhiên là sự thật!" Y phảng phất như nhớ lại những lời từng vấn vít bên tai, tựa như chú ngữ nhìn Hàn Phong nói: "Hắn, là một luồng gió lạnh đến từ địa ngục, là người Ma Vương địa ngục e ngại phán lời nguyền rủa, là người ngay cả Ma Vương của địa

ngục hắn cũng vì sợ hãi mà muốn xua đuổi đến đây. Hắn chỉ mang đến giết chóc cùng máu tanh, hắn là hóa thân của tà ác và khủng bố, hắn đi đến đâu, đều khiến nơi đó biến thành địa ngục lạnh giá."

Lương Tiểu Đồng lẩm bẩm nói: "Tại sao? Tại sao học trưởng phải..."

Hàn Phong nói: "Vốn dĩ, ngươi muốn trù tính chuyển đi hai ngàn triệu kim ngạch từ ngân hàng Hằng Phúc, đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ta, ngươi muốn giết chết đám ủy viên quản trị của ngân hàng Hằng Phúc, muốn phá hủy trị an của thành phố H, cũng chẳng cùng ta quan hệ. Thế nhưng!" Hàn Phong đột ngột nâng cao giọng, nói: "Ngươi mời tới gã sát thủ sứt sẹo, một phát súng kia tại sao không thể bắn chuẩn chút, có lẽ một súng bắn chết cô ấy, còn có thể tốt hơn chút, nhưng mà, tại sao! Tại sao phải để cô ấy còn sống trong thống khổ như vậy!"

Lương Tiểu Đồng lúc này mới tỉnh ngộ nói: "Là... là Long Giai sao? Là nữ cảnh sát kia sao?"

Trong mắt Hàn Phong, đôi đồng tử tựa như những vì sao yêu dã, anh buồn bã nhắm mắt nói: "Em ấy chính là người phụ nữ của ta! Ngươi khi đó nhất định cho rằng, ta như trước đang hoài nghi em Giai, chỉ muốn thừa dịp khi tinh thần em ấy đã bị đả kích, thừa dịp tạo động tác giả đúng chứ? Cho nên, nếu ta chất vấn em Giai sát thủ giết em ấy là ai, em ấy nhất định không cách nào trả lời, như vậy, ta cũng chỉ càng hoài nghi em Giai, đúng chứ? Em Giai vừa chết, nội gián cũng diệt trừ, đầu mối của ta cũng bị chặt đứt toàn bộ, nhưng cách nghĩ đơn giản như vậy thúc giục ngươi nhất định phải mời sát thủ, sớm giết chết em ấy đúng không? Ngươi không ngờ tới, cho tới bây giờ ta chưa từng hoài nghi 5m ấy nhỉ?"

Lương Tiểu Đồng run giọng nói: "Tôi, tôi không ngờ tới! Tôi vốn tưởng rằng, học trưởng, học trưởng hắn sẽ không biết động tình. Học... học trưởng sao lại, sao lại đối với một người bình thường... Chúng đều là sinh vật bậc thấp, chỉ là thể dung hợp của một vài phương trình hóa học và chất hữu cơ mà thôi. Chúng ta, chúng ta mới là đỉnh cao trong chuỗi

tiến hóa của sinh vật, chúng ta là sinh vật mang cơ thể ưu tú nhất, chúng ta từng tiếp nhận huấn luyện sinh tồn tàn khốc nhất, những kẻ bên ngoài trường đó, căn bản chỉ là những thứ bị đào thải. Chúng trong mắt chúng ta, chính là con chuột, chính là con kiến mà."

Hàn Phong đạm mạc nói: "Phải không? Vậy ngươi thì tính là thứ gì, còn chẳng phải là một con quái vật không lớn nổi sao, ngươi đừng quên, trong mắt ta, ngươi cùng con chuột cũng chẳng có gì khác biệt."

Lương Tiểu Đồng cúi đầu khom lưng nói: "Đúng, đúng. Trước mặt học trưởng cường đại, tôi vốn cùng con kiến sẽ không có gì khác nu. Thế nhưng, với tư cách là một học trưởng đại nhân kiêu ngạo, sở hữu năng lực phá hoại ưu tứ nhất trong trường, tại sao có thể sinh lòng yêu thương với một người thường chứ? Học trưởng sở hữu năng lực phá hoại hùng mạnh nhất, thủ đoạn giết người hoàn mỹ nhất, chẳng lẽ, học trưởng không định dùng chúng nó để giết người, trái lại muốn dùng nó để cứu người sao? Học trưởng, tôi sùng kính học trưởng lắm, anh vốn là sài lang hung ác nhất, chẳng lẽ đơn giản rơi vào chuồng cừu, ăn cỏ xanh vài ngày, anh liền cho rằng mình là cừu sao? Anh đừng quên, anh chính là một con sói, anh cần máu thịt của cừu, để thỏa mãn dã tính đói khát của anh."

Hàn Qhong nhìn tay mình, thản nhiên nói: "Phải không? Hóa ra ta là sói sao? Vậy, sói là thế nào chứ? Ở trước mặt ta dạy đời, ta cho ngươi biết, cái gì gọi là dã tính!" Anh tiến về phía trước từng bước một.

"Không!" Lương Tiểu Đồng tim gan đều rét lạnh, thét to: "Đừng tới đây!" Y bỗng dưng quỵ xuống nói: "Tôi biết sai rồi, xin anh buông tha cho tôi! Sát thủ kia, sát thủ kia là của Hắc Võng, tôi có thể ty anh tìm ra hắn. Tôi biết sai rồi, xin học trưởng buông t cho tôi!"

Hàn Phong lại rảo bước mạnh mẽ tiến về phía trước, nói: "Không cần, Hắc Võng, ta sớm muộn cũng sẽ đi tìm chúng. Không chỉ có mỗi gã sát thủ đó, toàn bộ bọn chúng, đều phải vì hành động đó mà trả giá đắt!"

Trong lòng Lương Tiểu Đồng lại một trận run rẩy, dựa vào sức lực một người, đi khiêu chiến hệ thống sát thủ quốc tế, thứ kia ngay cả hình cảnh các quốc gia trên thế giới đều không có biện pháQ với chúng, so với căn cứ tổ chức khủng bố còn đáng sợ hơn, cũng chỉ Hàn Phong, mới có thể nói ra lời nói hùng hồn như vậy. Lương Tiểu Đồng đứng dậy, vội vàng lùi từng bước, sợ hãi nói: "Anh không thể giết tôi, tôi, tôi cũng là người trong trường, tôi là đàn em của anh! Dựa theo quy tắc trường học, anh không thể giết hại bạn học!"

Hàn Phong cười nói: ", quy củ? Đừng quên, ta chính là từ trong trường trốn ra, trong thế giới của ta, không có quy củ!"

Lương Tiểu Đồng đứng lên ghế cao, cuồng loạn quát: "Không! Ta không cam lòng! Ta mới là người đàn ông hùng mạnh nhất trên thế giới này! Ta có thể chi phối hết thảy! Tại sao! Tại sao phải có trường học, tại sao phải huấn luyện nhiều học sinh như vậy, nếu chỉ có mình ta, nếu chỉ mình ta, ta có thể khống chế hết thảy! Khống chế hết thảy!" Y trợn tròn mắt, nhìn Hàn Phong nói: "Tại sao! Tại sao các người ưu tú như vậy, tại sao các người có thể là tượng đồng để tất cả học viên cúng bái! Tại sao ta lại là vận mệnh nhất định bị đào thải!"

Hàn Phong thản nhiên nói: "Cho nên mới nói ngươi chưa rõ ràng tình trạng của bản thân lắm đó. Để ta nói cho biết, tại sao ngươi thích làm hoàng đế vậy nhé. Ngươi trời sinh tàn tật, thân thể vĩnh viễn không lớn nổi, trong quá trình phát triển, khẳng định đã bị rất nhiều loại ánh mắt khác nhục mạ và trào phúng, ngươi không cam lòng, cho nên lúc huấn luyện, cũng ôm lối suy nghĩ nhất định phải trở thành người có thể ra lệnh cho kẻ khác để huấn luyện đúng chứ. Đáng tiếc, điều kiện thân thể hạn chế, ngươi nhất định là chỉ có thể làm một gã hạng kém, nhất định cũng đã phải chịu đựng cuộc sống khuất nhục và thờ ơ ở trường học. Ngươi biết, ngươi ở trường vĩnh viễn không có ngày nổi danh, cho nên, khi ngươi ra ngoài, liền muốn thật nhiều tiền, thật nhiều quyền lực, muốn khống chế càng nhiều người hơn nữa, để bọn họ trở thành nô lệ của

ngươi, để bọn họ nghe theo mệnh lệnh của ngươi. Hừ, thật là suy nghĩ ngu xuẩn. Ngươi cho rằng, ngươi trở thành hoàng đế, có thể muốn làm gì thì làm sao? Ngay khi ngươi bày mưu tính kế, ngươi lại quên một điểm quan trọng nhất, thời gian! Cho dù ngươi may mắn trở thành quốc vương của nước nào đó, ngươi cũng hưởng thụ chẳng được bao lâu. Ngươi biết không, bệnh như ngươi, căn bản không có khả năng sống thọ. Tánh mạng của ngươi đã hiện ra dấu hiệu cuối cùng, hơn nữa, không có biện pháp gì ngăn chặn cái chết của ngươi. Huống chi, ngươi căn bản cũng không đảm đương nổi chức hoàng đế, trò chơi, kết thúc!"

Lương Tiểu Đồng vội nói: "Học trưởng, học trưởng Hàn Phong. Tôi có thể, tôi có thể cho anh lên làm vua, vị vua chí cao vô thượng! Tôi đã xây dựng nền móng tốt rồi, chỉ cần học trưởng nguyện ý, chúng ta có thể làm nên một phen nghiệp lớn, để tôi làm trợ thủ của anh cũng được, tôi sẽ trở thành một con cờ cực tốt để sử dụng."

Hàn Phong nói: "Đồ ngu! Ta đã nói với ngươi, tiền tài và quyền lực, đó là những thứ ta không có hứng thú nhất. Còn nữa, ngươi cho rằng ngươi thật sự đã thành công sao?"

Lương Tiểu Đồng không rõ nói: "Cái gì?"

Ngón tay Hàn Phong lướt qua màn hình máy tính trên bàn làm việc, nói: "Ngươi cho rằng, ngươi thật sự có hơn i ngàn triệu sao? Để ta nói cho ngươi biết, khi lần đầu tiên ta đến thành phố T, bởi vì Tần Di từng ám chỉ với ta, nói ta không hiểu cổ phiếu, cho nên khi đó ta liền tra cứu rất nhiều bộ sách, cũng khảo sát dao động cổ phiếu của thị trường cổ phiếu ở ngân hàng Hằng Phúc, mặc dù khi ấy còn chưa có đầu mối rõ ràng, nhưng ta hoài nghi các ngươi chắc chắn sẽ tiến hành điều động vốn quy mô lớn. Đặc biệt đúng lúc chính là, ta đụng phải Tinh Thần. . . . . "

Lương Tiểu Đồng lẩm bẩm nói: "Tinh Thần? Tinh Thần trong 18 tượng? Người được xưng là u linh máy tính kia sao?"

Hàn Phong nhớ lại tình cảnh đêm đó, trong thành phố T, hẻm nhỏ hẹp dài mà tối tăm, Hàn Phong cùng Tinh Thần gắt gao ôm lấy nu. Tinh Thần không có gì ty đổi, như trước một đầu tóc ngắn màu nâu xoăn tít, dái tai đầy rộng, mũi ngắn môi dày ngũ quan đoan chính, da thịt màu đồng thiếc hơi đen, trong hốc mắt hõm sâu, chất chứa một đôi đồng tử màu nâu, trên người anh ta có huyết thống người Ấn Độ, người cũng tràn trề nhiệt tình như tổ tiên. Anh ta so với Hàn Phong lùn hơn một chút, ước chừng khoảng một mét bảy mét tám, nhưng thân thể khỏe mạnh, cực kỳ dũng mãnh, không ai có thể nghĩ đến, đôi bàn tay rồng sừng che kín gân xanh kia, có thể tạo ra kỷ lục tốc độ ấn phím 84 lần mỗi giây. Tinh Thần kích động nói: "Tôi thật sự không ngờ, quả thật có thể tìm được cậu ở đây, nghe nói, bọn họ vẫn đuổi theo cậu đến cảnh nội Trung Quốc, mới mất dấu. Mấy năm nay, cậu có khỏe không?" Anh ta nói tiếng Đức chuẩn. Hàn Phong cười nói: "Cậu thấy sao?" Anh cũng dùng tiếng Đức trả lời.

Đôi mắt của Tinh Thần tỏa ra quang mang, sau khi tinh tế đánh giá nói: "Cậu gầy, cao lên. Nhưng sức sống không tồi, không giống bộ dạng từng chịu khổ, từng bị thương. Tôi còn lo lắng, cậu sẽ không địch lại bọn người trường học phái tới truy sát cậu, xem ra tôi lo lắng dư thừa rồi. Hiện giờ cậu đang làm gì?"

"Tôi?" Hàn Phong bỗng dưng cất tiếng cười to, đáp: "Tôi cho cậu một vạn lần cơ hội, cậu cũng đoán không ra được. Tôi giờ là một thám tử."

"A!" Làn da ngăm đen của Tinh Thần thấm ra một lớp mồ hôi, trong bóng đêm đen như tỏa sáng, anh ta dùng ánh mắt không thể tưởng nổi nhìn chằm chằm Hàn Phong, con ngươi sắp lồi ra đến nơi, thật giống như trên mặt Hàn Phong đang mọc ra một đóa hoa vậy. Một lúc lâu sau, mới lẩm bẩm nói: "Việc này là thật sao?"

Hàn Phong cười chúm chím gật đầu, Tinh Thần mới tròn vo miệng, bụm ngực, giật mình nói: "Úi c, trời ạ! Thật kỳ diệu! Úi c! Tôi không phải đang nằm mơ chứ!" Lập tức nhìn Hàn Phong, i người cùng nu cười hả,

cười đến mức thở dốc nói: "Nếu đám lão già trong trường học kia biết, thiên tài tội phạm bọn họ trăm cay nghìn đắng huấn luyện ra, vậy mà trở thành khắc tinh của tội phạm, bọn họ sẽ tức điên! ha ! Sao cậu lại... Cậu, trên người cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao lại biến thành như vậy? Tôi chỉ nghe nói, cậu đang tìm thứ gì đó, cậu tìm được chưa?"

Vẻ mặt Hàn Phong trở nên buồn bã, lảng tránh nói: "Không thảo luận vấn đề kia nữa, hiện giờ cậu tìm được tôi rồi, không bằng giúp tôi vài chuyện đi."

Tinh Thần nói: "Chuyện gì?"

Hàn Phong nói: "Ngày mai, người của cục kiểm tra sẽ tới ngân hàng Hằng Phúc điều tra sổ sách, bọn họ nhất định sẽ yêu cầu ngân hàng xác nhận thông tin đầu cuối của máy tính, tôi muốn cậu giúp tôi soạn một ngựa gỗ, công dụng của nó thế này... ."

Hàn Phong nhìn ánh mắt mờ mịt của Lương Tiểu Đồng, nói: "Ngựa gỗ chặn lại chương trình, trực tiếp rót vào máy tính trung tâm của ngân hàng Hằng Phúc, tất cả nghiệp vụ chuyển khoản lớn, đều bị ghi chép trong hồ sơ đồng thời tạo ra dấu hiệu giả, sau khi tháo bỏ ngựa gỗ mới có thể được xác nhận một lần nữa. Những ghi chép buôn bán hoàn tất ngươi thấy, đều là giả, ngươi chia i ngàn triệu đồng thành 13 lần chuyển dời đến tài khoản cá nhân của ngươi, kỳ thật không hề có trong tài khoản của ngươi. Thật đáng tiếc, trước khi ta tới đây, đã xóa bỏ giao dịch này, ngươi chính là một kẻ khố rách áo ôm không xu dính túi!"

Lương Tiểu Đồng cố gắng gào lên: "Không, anh không thể làm vậy! Tôi mất 3 năm! Tôi mất suốt 3 năm mà!"

"iz!" Hàn Phong chớp chớp mắt, nói: "Trước hết ngươi không cần nói cho ta biết mấy thứ đó. Bất quá, mấy thứ kia so với mạng sống, hình như ngươi nên lo lắng đến tình cảnh trước mắt của mình hơn chứ nhỉ? Ta nghĩ rồi, hiện giờ ta chưa định giết ngươi."

Lương Tiểu Đồng nói: "Được rồi, tôi nhận tội, xem ra Đinh Nhất Tiếu nói không sai, tôi vốn không nên chọc vào học trưởng."

Hàn Phong nói: "Chờ một chút, ta còn chưa nói xong đâu, ta định giao ngươi cho cảnh sát!"

Lương Tiểu Đồng nói: "Nếu như giao cho cảnh sát... ."

Hàn Phong nói: "Không có chứng cứ đúng không? Ngươi lại sai rồi, ngươi đã quên, bởi vì ngươi căn bản không nghĩ đến việc mình sẽ bị bại lộ, cho nên hành động ở thành phố H cực kỳ lộ liễu đấy. Ở máy to tác tàu ần tra không người lái Rapel, trong ô tô A Bát ngồi đã bị nổ, đều lưu lại dấu tay của ngươi, là của ngươi đúng chứ? Ở Trung Quốc, i tội này, tùy tiện lấy một cái cũng đủ phán tử hình rồi nhỉ? Hơn nữa, người bệnh như ngươi, đối với y học mà nói …"

Lương Tiểu Đồng lúc này mới ngây dại, y kinh hoàng lùi lại nói: "Không, ta không muốn bị bọn họ coi như chuột, nhốt trong phòng thí nghiệm, không!"

"Đừng nhúc nhích!" Thân hình Hàn Phong bỗng nhiên chợt động, người như gió táp ập tới, hai mắt Lương Tiểu Đồng lộ ra hoảng sợ, lại lui về phía sau một bước, vừa vặn lùi đến bên cửa sổ, dưới chân bước vào khoảng không, cả người rơi xuống phía dưới. Hàn Phong nhảy ra ngoài tường, mu bàn chân móc lấy sàn nhà, ngón tay của anh móc lấy ngón tay Lương Tiểu Đồng, gió mạnh quất vào người, cả i liền dán trên vách tường tầng 86 chọc trời đong đưa.

"Tại sao?" Lương Tiểu Đồng treo bên dưới, gió thổi đến nổi mắt y mở không lên, y cũng cảm thấy, giữa ngón tay và ngón tay, đang từ từ trượt xuống.

Hàn Phong nói: "Mặc dù ngươi đã giết bạn học của ngươi, nhưng ta vẫn

chưa có thói quen này. Đến lúc đó sĩ quan huấn luyện của ngươi tìm ta đòi người, chậc, ta sợ nhất cái loại chuyện phiền phức này."

Lương Tiểu Đồng mỉm cười, ngón tay rốt cuộc không cách nào kiên trì nữa, cả người rất nnh trĩu xuống phía dưới, y ngược lại đã không còn sợ hãi, mở ra i tay, dùng ngôn ngữ tay dành cho người câm điếc thành thạo nói: "Anh vốn là người của chúng tôi, tại sao phải giúp bọn họ?"

Hàn Phong treo ngược ngoài tháp đôi, tức giận vung đấm tay, tới cùng vẫn không thể nào bắt được Lương Tiểu Đồng. i tay của anh dán trên tường thủy tinh, chống xuống dưới một cái, chân cong lên, cả người đột ngột lộn ngược đứng trở về tầng 86. Anh dựa người bên tường thủy tinh, nhìn thân thể Lương Tiểu Đồng dần dần nhỏ đi, dần dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất trong mây, thầm nghĩ trong lòng: "Ngôn ngữ của người câm điếc? Đáng chết, cứ nhiên là người của tàn quân, lần này chọc phải tổ ong vò vẽ rồi. Mắc loại bệnh này cũng có thể xem là tàn tật sao?"

Anh xoay người lại, Pn Khả Hân vẫn như cũ trần như nhộng nằm trên mặt đất, văn kiện thư họa trong vòng làm việc này bị gió thổi tung bay loạn khắp nơi, cả tòa cao ốc tháp đôi, giờ phút này vậy mà yên tĩnh như chết, nơi nơi đều là người nằm. Hàn Phong nhìn tay mình, thầm nghĩ: "Giai em, xin lỗi. Đây là một đôi tay giết người, muốn giết người, là dễ dàng như vậy, giết bao nhiêu cũng được; Muốn cứu một người, lại khó khăn đến thế! Mặc kệ là người bản thân muốn cứu y không muốn cứu, một người cũng cứu không được."

"Reng reng reng...Reng reng reng... ." Điện thoại trên bàn làm việc của Lương Tiểu Đồng lúc này vang lên, chuông điện thoại chen lẫn tiếng gió quất, trong phòng làm việc trống trải này thậm chí có chút khiến người ta hốt hoảng. Hàn Phong do dự một chút, sau đó nhận điện thoại, chỉ nghe bên đầu dây điện thoại khác, một người dùng tiếng Trung Quốc thuần thục nói: "Anh cho rằng anh tìm được tôi, tôi tìm không được anh sao? Tôi không muốn gì khác, tôi chỉ muốn phần của tôi... ."

Trong lòng Hàn Phong giật mình, giọng nói này rất quen thuộc, đúng lúc ấy, Pn Khả Hân trên mặt đất dần dần tỉnh dậy, rên rỉ nói: "Hàn Phong, cứu, cứu tôi...Hàn Phong!"

Đầu kia điện thoại lập tức cúp máy! Hàn Phong nghe âm ngắt trong điện thoại, bất đắc dĩ đặt điện thoại xuống, xoay người đi về hướng cửa. Tới của rồi, Pn Khả Hân vẫn như cũ yếu ớt hô: "Cứu tôi, cứu tôi, Hàn Phong!"

Hàn Phong thở thật dài một tiếng, rốt cuộc vẫn quay đầu lại, đặt điện thoại trước mặt Phan Khả Hân, gác ống nói bên mép Pn Khả Hân, thấp giọng nói: "Đây là hệ thống cấp cứu địa phương, tự cô gọi bọn họ đi." Nói rồi, anh phủ quần áo của Pn Khả Hân lên người Pn Khả Hân, cuối cùng nói: "Đừng để tôi nhìn thấy khuôn mặt xấu xí này của cô một lần nào nữa." Cũng không quay đầu lại bước đi, anh phảng phất như đã nghe được tiếng hụ còi của xe cảnh sát...

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Lời cuối sách

"Tin tức mới nhất của Tân Hoa Xã, một chiếc thuyền chở dầu vạn tấn của Panama va phải đá ngầm chìm ở vùng biển phía nam nước ta, may mà cũng không có người thương vong. Bộ sự cố hàng hải nước ta trước tiên phái ra thuyền cứu viện..." Lãnh Kính Hàn nhìn tin tức, hơi mỉm cười. Một phụ nữ mặc áo dệt kim bên cạnh, khoảng 40 tuổi, khóe mắt có chút nếp nhăn, tóc uống lọn, dung mạo vẫn như cũ rất nhu mì xinh đẹp, đây là vợ của Lãnh Kính Hàn, bà Tôn Mai Đình. Bà hỏi: "Là vụ án các anh lo liệu đó sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Đúng vậy, đưa tin thành cái dạng này rồi."

Tôn Mai Đình nói: "Ôi, Khả Hân cùng chàng trai tên Hàn Phong kia, rốt cuộc đang ở đâu? Hôm nay ba của Khả Hân lại gọi tới hỏi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Hắn là đến một nước Đông Nam Á nào đó du lịch rồi, nghe nói là vừa trải qua sóng thần, hiện giờ bên kia có rất nhiều chính sách ưu đãi người lữ hành, hơn nữa xí nghiệp đứng tên Phan thị bọn họ có rất nhiều ở đó, hắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng ông nghĩ tới giày cao gót ngày đó Phan Khả Hân mang, tới cùng tên Hàn Phong kia sẽ làm gì Khả Hân? Ông đứng dậy nói: "Anh còn vài việc, về phòng điều tra hình sự một chuyến."

Bà Tôn nói: "Hôm nay không ngủ trưa sao?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Hôm nay không ngủ nữa."

Bà Tôn nói: "Mới nhàn rỗi chưa được vài ngày, lại bận rộn rồi. Tuổi tác anh đã lớn, đừng ôm đồm như người trẻ tuổi vậy. Ôi! Ly nước của anh, thời tiết nóng như vậy, ngồi xe taxi đi thôi."

Lãnh Kính Hàn cười cười, phất tay nói: "Biết rồi!"

Lãnh Kính Hàn đi tới phòng điều tra hình sự, lúc này đang thời gian nghỉ trưa, trong phòng điều tra hình sự nhiều ít có chút vắng vẻ, Lãnh Kính Hàn nhớ tới Long Giai và Hạ Mạt, một vụ án này mà hy sinh hai thuộc hạ, tuy nói về sau còn có thể có người mới đến, nhưng dù sao vẫn là đội viên cũ tốt hơn, cũng đã hợp tác quen rồi, tất cả mọi người quen thuộc cũng hiểu rõ lẫn nhau. Lãnh Kính Hàn đi một vòng ở đại sảnh phòng điều tra hình sự, chợt nghĩ đến: "Mình rốt cuộc đến đây làm gì chứ?" Ông đẩy cửa phòng làm việc ra, liền nhìn thấy Hàn Phong, như con mèo to cuộn mình trên sofa. Hàn Phong đã thay cái áo phông có chút cũ nát nọ, một cái quần đùi sát bẹn, chân trần, tựa như dân tị nạn thiếu nợ bỏ trốn.

Hàn Phong nghe được tiếng cửa mở, xoay đầu lại nói với Lãnh Kính Hàn: "Tôi tìm không được đường về."

Lãnh Kính Hàn thấp giọng kinh hô: "Tại sao cậu trở về rồi? Khả Hân đâu?"

Hàn Phong nghiêng đầu sang bên, nói: "Cô ta à, cô ta phải chơi thêm vài ngày nữa mới về."

Lãnh Kính Hàn biết có gì đó không được bình thường, nhưng ông không nói ra, chỉ bảo: "Đi xem Long Giai chưa?"

Hàn Phong ngồi dậy, nói: "Đi thôi, đi xem, sau đó anh tiễn tôi về, tôi mệt quá rồi."

Ba ngày sau, khi Lãnh Kính Hàn đến tiệm uốn tóc, Khuất Yến cùng các cô gái đang xem TV. "Tin tức thời sự quốc tế Tân Hoa Xã: Ngày hôm trước, cao ốc dầu mỏ tháp đôi nổi tiếng Malaysia vang lên báo động, tất cả cơ quan tài chính bên trong cao ốc an toàn rời khỏi đó. Sau sự việc, cảnh sát địa phương tuyên bố, đó là một trận đo định hệ thống an toàn

của cao ốc dầu mỏ, không hề có tập kích khủng bố, không có nhân viên thương vong... "

Lãnh Kính Hàn đi thẳng vào trong nhà, khi đến bên cạnh Khuất Yến, hỏi: "Cậu ấy còn đó chứ?"

Khuất Yến hút thuốc, nói: "Còn đang ngủ đó, bất quá cậu ấy lần này trở về, hình như có chút thay đổi, các anh tới cùng đã gặp chuyện gì vậy?"

Lãnh Kính Hàn không đáp, đi thẳng lên lầu hai.

Lãnh Kính Hàn lại tới nơi mà Hàn Phong gọi là nhà kia, Hàn Phong như trước ngủ ngon lành trên giường. Lãnh Kính Hàn gõ tỉnh anh, nói: "Đừng khinh cảnh sát chúng tôi đều bất tài, chừng nào thì cậu mới chịu nói ra chân tướng?"

Hàn Phong mắt lim dim, hỏi: "Anh nói gì?"

Lãnh Kính Hàn lúc lắc tay phải, giữa ngón trỏ và ngón giữa tay phải của ông mang theo một thứ nho nhỏ, chỉ cỡ móng tay cái, ông nói: "Đây là một băng từ, băng từ mật độ cao, có thể ghi chép đoạn ghi âm dài đến 180 phút, đặt trong gót giày tôi giao cho cậu. Một khi máy theo dõi bị mở ra, băng ghi âm này cũng bắt đầu tự động ghi âm. Ngoại trừ tôi, trước mắt còn chưa có người thứ hai nghe qua đoạn băng ghi âm này, tôi muốn cho cậu nghe một chút!"

Nói rồi, Lãnh Kính Hàn mở ra một máy phát đặc biệt, bỏ băng từ nhỏ này vào, trong băng từ phát ra tiếng bước chân của Phan Khả Hân, cùng tiếng của tài xế taxi, tiếng đi đường và tiếng thang máy, sau đó là đoạn nói chuyện cùng Lương Tiểu Đồng, Lãnh Kính Hàn phát xong đoạn đầu, tắt máy phát, nói: "Phía sau, chính là đoạn nói chuyện của cậu và Lương Tiểu Đồng, không cần tôi phát một lần nữa nhỉ."

Hàn Phong nằm trên giường, ngoáy lỗ tai nói: "Thế thì sao nào? Dù gì vụ

án kia cũng đã kết thúc, anh cần gì làm rõ ràng như vậy."

Lãnh Kính Hàn chợt kề bên tai Hàn Phong nói: "Trường học là thế nào? Cậu cho tới bây giờ chưa từng nhắc tới với tôi. Lương Tiểu Đồng giả kia, người sắp đặt cả vụ án, tên kia là bạn học của cậu sao? Hai người vốn đến từ một nơi sao?"

Hàn Phong nói: "Trường học? Trường học chính là chỗ để đọc sách viết chữ nha. Ai mà chẳng đến từ trường học chứ? Nước nào mà chẳng có trường học."

Lãnh Kính Hàn nói: "Trường học của hai người đó, là chuyên dạy người ta làm thế nào giết người, chuyên dạy người ta làm thế nào trù tính hại người đúng không?"

Hàn Phong trắng mắt liếc Lãnh Kính Hàn một cái, tức giận nói: "Biết rồi còn hỏi."

Lãnh Kính Hàn nói: "Vậy rốt cuộc là nơi thế nào? Có thể tiết lộ chút không?"

Hàn Phong hỏi ngược lại: "Anh có thể đánh lại Lý Hưởng không?" Lãnh Kính Hàn không nói lời nào, Hàn Phong nói rất dễ hiểu, trường học của bọn họ tùy tiện cho ra một người, ngay cả Lý Hưởng cũng không phải đối thủ, còn mình thì càng không cần phải nói, nếu biết nhiều bí mật, vậy không thể nghi ngờ là đang tự tìm đường chết.

Lãnh Kính Hàn nói: "Tôi đến là muốn nói cho cậu biết, Khả Hân nó... . .Ông nội của Khả Hân thông qua quan hệ, đã mang Khả Hân về nước rồi."

Hàn Phong thản nhiên nói: "Ờ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Nhưng mà, nửa đời sau của nó, có lẽ đều phải vượt

qua trên xe lăn."

Trong mắt Hàn Phong hiện lên một mạt ưu thương, tiu nghỉu nói: "Ờ, cô ấy chắc là hận chết tôi rồi?"

Lãnh Kính Hàn nói: "Sao thế được? Tôi nghĩ, nó hẳn phải biết mình đã làm những gì, loại trừng phạt này đối với nó mà nói, đã rất nhẹ rồi." Lãnh Kính Hàn ngồi ở đầu giường của Hàn Phong, vỗ vai Hàn Phong nói: "Tóm lại, cám ơn cậu!"

Hàn Phong đảo mắt xem thường nói: "Anh không cần cám ơn tôi, vụ án này vẫn chưa xong đâu!"

"Cái gì!" Lãnh Kính Hàn tựa như bị kim chích mông, nhảy dựng lên.

Hàn Phong nhìn Lãnh Kính Hàn, nói: "Có chuyện tôi còn chưa nói cho anh biết, Đinh Nhất Tiếu, hắn chưa chết."

Lãnh Kính Hàn trừng to mắt nhìn, nói: "Cậu nói gì! Đinh Nhất Tiếu chưa chết? Không có khả năng chứ, ngày đó chúng ta nhìn thấy hắn trên thuyền, thuyền kia dưới mí mắt của chúng ta phát nổ, loại mức độ nổ này, căn bản không có ai có thể sống sót!"

Hàn Phong nói: "Đúng vậy, ngày đó chúng ta nhìn thấy Đinh Nhất Tiếu đã lên thuyền, nhưng mà, Đinh Nhất Tiếu kia, là giả, phẫn thuật thẩm mỹ ra đó."

Lãnh Kính Hàn vội la lên: "Làm sao có thể được? Sao cậu biết?"

Hàn Phong chỉ vào băng ghi âm trong tay Lãnh Kính Hàn, nói: "Ở phía sau đó một chút, anh hắn đã nghe được, tôi nhận một cú điện thoại, đó là Đinh Nhất Tiếu gọi tới, hắn tìm Lương Tiểu Đồng, là muốn chia phần tiền hắn nên có. Lương Tiểu Đồng có thể lợi dụng thế thân đánh tráo Hạ Mạt, Đinh Nhất Tiếu tại sao không thể lợi dụng thế thân đánh tráo chính

mình chứ. Cứ như vậy, bí ẩn trong lòng tôi cuối cùng đã tháo gỡ toàn bộ."

Lãnh Kính Hàn nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Hàn Phong nói: "Còn nhớ không, ở công ty kiến trúc Khai Nguyên, đêm chúng ta bị tập kích kia, Lý Hưởng bị Lương Tiểu Đồng gây thương tích, anh ấy nói, chính anh ấy cũng làm bị thương A Bát. Về sau, trong video giám thị của bọn họ, chúng ta phát hiện, trên mu bàn tay A Bát cũng không bị thương, ngược lại mu bàn tay Đinh Nhất Tiếu có vết băng bó, hơn nữa, gã còn cố ý che giấu vết thương ở mu bàn tay mình. Ngày đó khi tôi đi tìm Đinh Nhất Tiếu, vừa vặn ở trong cao ốc Thiên Nguyên đụng phải một gã bác sĩ, mang theo hộp dụng cụ. Trên thực tế, đó chính là trước khi Đinh Nhất Tiếu làm phẫu thuật thẩm mỹ cần thử da trên tay, để xem da cần thay có bài xích da của gã hay không, sở dĩ gã muốn che giấu, chính là sợ chúng ta hoặc Lương Tiểu Đồng nhìn ra sơ hở trong đó. Về sau có một vụ án nhìn như không liên quan đến vụ án chúng ta điều tra, ngay tiểu khu đường Lâm An đó, còn nhớ không? Hiện giờ khẳng định còn chưa kết án đúng không?"

Lãnh Kính Hàn gật đầu, nói: "Ừ, lão Quách nói cho tôi biết, vụ án nọ sắp thành án chưa giải quyết được rồi, bởi vì trộn lẫn trong vụ án vũ trang đông đảo, nhất thời cũng không cách nào thanh lý ra được đầu mối."

Hàn Phong nói: "Có người nói nhìn thấy xe Mercedes-Benz dài, cho nên hoài nghi là Đinh Nhất Tiếu, mà khi đó tôi cho rằng, Đinh Nhất Tiếu căn bản không có khả năng ở thành nam, nhưng tôi thật không ngờ, lại đồng thời xuất hiện hai Đinh Nhất Tiếu. Bọn họ ngay ở tiểu khu kia phẫu thuật thẩm mỹ, cái bàn lớn đó không phải bàn bóng bàn, mà là giường phẫu thuật, do đó nơi nơi đều là máu của Đinh Nhất Tiếu, mà không phải của người bị giết chết. Do đó Đinh Nhất Tiếu không chỉ phải phá hủy mặt người chết, còn phải hủy cả đôi tay kia, là vì ngón tay của bác sĩ ngoại khoa, thường sẽ lưu lại vết hằn thắt nút lưu lại, gã sợ chúng ta từ chi tiết đó suy đoán ra được thân phận người chết. Mà trước thời gian thi thể

cứng lại, ngoại trừ nhân tố thời tiết ra, còn có chính là, phẫu thuật vốn là việc cực kỳ mất sức hạng nhất, một cuộc phẫu thuật tinh vi, không thua gì đấu một trận tennis. Do đó bộ thi thể kia, sớm đã cứng ngắc. Nếu tôi đoán không lầm, bác sĩ phẫu thuật kia chính là Lương Khánh Nho."

Lãnh Kính Hàn nói: "Đúng vậy, bác sĩ Lương Khánh Nho đã mất tích nhiều ngày, người nhà cùng bệnh viện cũng đã báo cảnh sát, chỉ là thi thể phải thanh lý trong đoạn thời gian này phải có trên trăm ngàn, chúng tôi cũng không biết có phải thi thể của bác sĩ Lương hay không."

Hàn Phong nói: "Về sau, chúng ta chẳng phải từng ở phòng Đinh Nhất Tiếu ở phát hiện dấu tay của gã cùng một ít vật dụng khác sao? Tôi tìm thấy một vài sợi tơ màu đen, vẫn chứa trong túi vật chứng, về sau sợi tơ này bỗng dưng không thấy đâu nữa. Đây không phải là có người trộm đi, mà là vì đó vốn chính là sợi phẫu thuật có thể phân hủy bọc dưới da thường dùng trong phẫu thuật thẩm mỹ mặt, bởi vì khi ấy trên sợi có dính vết máu, cho nên sợi tơ tự bị hòa tan. Mà chúng ta khi ở bến tàu Tân Hải, phát hiện tiền đám phần tử vũ trang này trông coi, tất cả đều là tiền giả, cũng chính bởi vì Đinh Nhất Tiếu chân chính đã sớm đem tiền dời đi rồi, khoản tiền nọ chính là mạng sống của gã, gã không có khả năng giao vào tay kẻ khác."

Lãnh Kính Hàn rúng động nói: "Xem ra chúng ta đều đã đánh giá thấp gã."

Hàn Phong mỉm cười nói: "Có lẽ là vì đang khi giám thị gã, gã biểu hiện quá tốt đấy. Trên thực tế, sự giám thị của chúng ta, đã cung cấp điều kiện cho gã."

Lãnh Kính Hàn khó hiểu nói: "Tại sao?"

Hàn Phong nói: "Anh nghĩ đi, vốn dĩ gã bị A Bát Lương Tiểu Đồng phái ra vững vàng giám sát, căn bản không dám làm bừa. Thế nhưng, khi bọn chúng biết cảnh sát cũng bắt đầu giám thị bọn chúng, A Bát sẽ vì giám

thị của cảnh sát mà cố ky, Đinh Nhất Tiếu lợi dụng cơ hội này, nhiều lần ra ngoài một mình. Bởi vì cảnh sát vẫn giám thị, do đó A Bát không dám làm gì gã. Mà cảnh sát đối với việc giám thị hai người bọn họ, lại khiến A Bát không dám dễ dàng bại lộ thân phận, không thể trực tiếp ra tay hành động, cho nên Đinh Nhất Tiếu mới có thể nhiều lần ra ngoài đấy."

Lãnh Kính Hàn nói: "Quả nhiên rất giảo hoạt, gã hiện giờ đang ở đâu?"

Hàn Phong lắc đầu nói: "Không biết, nhưng khẳng định không còn trong nước nữa. Gã mang theo khoản tiền nọ, có thể đến bất cứ quốc gia nào, tóm lại đủ để gã sống cả đời. Hơn nữa, vụ án này tiếp tục xét thêm nữa, cũng không phải việc anh có thể truy xét được."

Lãnh Kính Hàn nói: "Có ý gì?"

Hàn Phong thở dài: "Thị trường chứng khoán Trung Quốc, chỉ mới nửa năm đã xảy ra 13 vụ giám đốc điều hành công ty có tên trên thị trường chứng khoán tham ô tài sản công ty, trong đó, bảy người chạy ra nước ngoài, mang theo tổng cộng hơn 30 triệu, nếu không phải ngành quản giáo chứng khoán không nghiêm khắc cùng quy chế pháp luật không hoàn thiện, Lương Tiểu Đồng cũng không có cơ hội gây ra vụ chuyển tài khoản quy mô lớn như vậy, tôi cũng không cần vận dụng lực lượng khác để giải quyết vấn đề của ngân hàng Hằng Phúc. Thị trường chứng khoán Trung Quốc, bắt đầu từ năm 2002, các cổ phiếu giảm xuống dưới 3% vốn ban đầu phát hành của nó, tài chính ngâm nước đã gần một vạn triệu, sửa cổ phiếu năm nay tất nhiên là một nguyên nhân dẫn đến cổ phiếu lại cách tân thấp, mà trên cơ chế thị trường không kiện toàn, công ty có tên trên thị trường chứng khoán tốt xấu lẫn lộn, phần tử phạm pháp có cơ hội lợi dụng, đó là một nguyên nhân khác. Kinh tế quốc gia liên tục tăng trưởng, thị trường chứng khoán liên tục giảm thấp, loại phân hóa hai mặt đối lập này, trên lịch sử cổ phiếu, vẫn chưa từng có, việc này, anh quản được sao?"

Lãnh Kính Hàn sắc mặt thẹn đỏ, nói: "Việc này, việc này không nằm

trong phạm vi quyền hạn của tôi, tôi quả thật quản không được, bất quá, tôi tin sẽ khá hơn."

Hàn Phong duỗi thắt lưng lười biếng nói: "Vậy chẳng biết phải mất bao nhiêu năm đâu! Hơn nữa, kết quả tình hình có khả năng còn nghiêm hơn so với chúng ta tưởng."

Lãnh Kính Hàn ngưng mắt nhíu mày, hỏi: "Nói thế là sao?"

Hàn Phong ngáp nói: "Anh cũng đừng quên, phần tử khủng bố chúng ta thanh lý ở thành phố H, chỉ là tàn binh bại tướng Lương Tiểu Đồng không cần, là những kẻ vốn bị y đào thải. Mà đội binh tinh nhuệ của y, đã ẩn núp đến một quốc gia nào đó của châu Á. Đinh Nhất Tiếu thì cực kỳ có khả năng biết lượng đội binh đó đóng quân, nói không chừng đã tiếp nhận quyền quản lý đội binh đó, hơn nữa bản thân gã mang theo mấy ngàn vạn đồng cùng khả năng gã có viên thuốc tình Vận Mệnh, thế cục tương lai của châu Á... . Rất khó đoán được nha!"

Lãnh Kính Hàn lau mồ hôi trên trán, sửng sốt hồi lâu, rốt cuộc thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Tôi đây đi tìm lão Quách trước, chấm dứt hai vụ án kia." Ông đi tới cửa, lại quay đầu nói: "Đúng rồi, lần trước tôi từng nói với cậu, vụ án con gái giáo sư Lâm là Lâm Xuyến bị bắt cóc kia, đã qua hai tuần rồi, bọn bắt cóc rốt cuộc vẫn chưa đưa ra yêu cầu gì, cũng chưa hề liên lạc với giáo sư, chúng tôi hoài nghi, con tin hơn phân nửa đã bị hại, nhưng một chút đầu mối cảnh sát cũng không có, cậu ... có đi xem không?"

Hàn Phong nhìn chằm chằm Lãnh Kính Hàn, nhìn hồi lâu sau nói: "Liên quan gì đến tôi! Ngủ!" Anh kéo chăn qua, che khuất cả khuôn mặt, chỉ lộ ra một cái đầu như tổ gà. Lãnh Kính Hàn thở dài, rốt cuộc không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài cửa...

Hà Mã: Vụ án kinh thiên đầu tiên, toàn bộ văn đến đây là hết Hàn Phong tới cùng có đáp ứng yêu cầu của Lãnh Kính Hàn hay không? Đó lại là

một vụ án thế nào đây? Muốn biết việc về sau, tình hình cụ thể xin mời xem tiếp tác phẩm của kẻ vụng về này 《 Định giờ tử vong 》

Xin dành ebook này cho người con gái tôi yêu. Mỏ nhọn anh vẫn rất nhớ em,vẫn rất yêu em. Dù anh và em giờ đã xa cách. Em và anh giờ đã có cuộc sống khác, nhưng anh vẫn nhớ về em, anh đã cố yêu một ai khác nhưng không thể quên được em. Khi đêm xuống trong anh là cả nỗi cô đơn, rất đau. Nhưng chỉ cần một chút quan tâm, anh đã hạnh phúc rồi.

Anh cầu mong em được hạnh phúc. Dù anh biết phép màu là không thể, nhưng anh vẫn hy vọng.

Mỏ nhọn, Anh yêu em

Nói đến con người, mặc kệ là thể lực hay lối suy nghĩ, đều có một thời kỳ đỉnh điểm, đó là thời kỳ có lối suy nghĩ sinh động nhất nhanh nhẹn nhất, cũng không phải cứ tuổi càng lớn lại càng thông minh, tuổi càng lớn, chỉ có thể nói có thể tích lũy thêm một ít tri thức, nhưng nói đến lối suy nghĩ phản ứng, tuyệt đối không so bì kịp người trẻ tuổi.

Kỳ thật, làm người thế nào cũng không quan trọng, người sống trên đời này, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.

Đừng buông tha chi tiết gì hết, có khi cho dù trong đống rác, cũng có thể phát hiện thông tin không tưởng.

Hắn, là một luồng gió lạnh đến từ địa ngục, là người Ma Vương địa ngục e ngại phán lời nguyền rủa, là người ngay cả Ma Vương của địa ngục hắn cũng vì sợ hãi mà muốn xua đuổi đến đây. Hắn chỉ mang đến giết chóc cùng máu tanh, hắn là hóa thân của tà ác và khủng bố, hắn đi đến đâu, đều khiến nơi đó biến thành địa ngục lạnh giá.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thiên Kỳ Án* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.